

ஸ்ரீ :

பெருளான் பெருந்தேவத் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் தோள்ளாயிரத்தறுபது திருநகைத்ரபுத்தி
நினைவு மலரான

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ்த நுஷணம்

பஞ்சாஞ்சீ ஸ்ரீ தவாதிபயாங்கரம் ஹைவீதவான்
அண்ணாங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் தோருத்தது.

கேலம்-2, ஜெமினி ஆர்ட் பிரின்ஸில் அச்சிடப்பட்டது.

கிடைக்குமிடம் : க்ரந்தாமலா ஆபிஸ், காஞ்சீபுரம்-3.

பிங்குன ஹ்ரீ சித்திரையில் செய்யப் திருவாதினை

24-4-1977

1977]

[பிங்கு. 7-00

ஸ்ரீ :

பேருளான் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் தொள்ளாயிரத்துபது திருநகர்த்துர்த்தி
நினைவு மலர்

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ்த பூஷணம்

மங்காஞ்சி ரீதிவாதிபயங்கரம் மஹாவீதவான்
அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் தோகுத்தது.

சேலம்-2, ஜெம்னி ஆர்ட் பிரஸ்ஸில் அச்சிடப்பட்டது.

கிடைக்குமிடம் : க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்-3.

பிங்கள னு சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை

24-4-1977

நி கஞ்சி பாதிவாதி பயங்கரம் ஐகதாபாய்
மஹாமஹிமோபாத்தாயாய பத்மவிபூஷண

“**மரியாதையான வாசற்பதி**”

64 ஸ்ரியாக் கியான வாசஸ்பதி 22

நி கஞ்சி பாதிவாதி பயங்கரம் ஐகதாபாய்
மஹாமஹிமோபாத்தாயாய பத்மவிபூஷண

“**மரியாதையான வாசற்பதி**”

64 ஸ்ரியாக் கியான வாசஸ்பதி 22

ஸ்ரீ பெருநாதர் எம்பெருமானார்

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸபரீவ்ரஜகாசகர்ய
ஸ்ரீமத் வேதாந்தராமாநுஜ மஹாதேசகன்
(ஸ்ரீமத் திருக்குடந்தையாண்டவன்)

இந்த பூஷணத்திலுள்ள விஷயங்களுக்குச் சுருக்கமான அட்டவணை.

- 1—108. இராமாநுச நூற்றந்தாதி — உரையுடன்.
 109—168. ஆர்த்திப்பிரபந்தம் — உரையுடன்.
 169—253. ஸ்ரீராமாநுஜர் சரித்திரவைபவம்.
 254—300. ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம: இய்யாதி, விவரண விசேஷங்கள்.
 301—400. கீர்த்திகமூர்த்திகளான 100 பெரியார்களின் பெருமை.
 401—500. ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தி விசேஷார்த்தப்பகுதி.
 501—600. விசிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்தஸாரம்.
 601—700. ரஹஸ்யார்த்த விவரணங்கள்.
 701—800. தாட்பஞ்சகம், திருமஞ்சனக் கட்டியம். அஷ்டோத்தரசதநாமமாலை.
 801—908. ப்ரபந்தகாயத்ரீவரணநுகர்மஸ்துதி.
 909—956. ஆழ்வான் எம்பார்.....முதலாக மணவாள மாமுனிகளிருகவுள்ள
 ஆசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு எம்பெருமானார்
 பெருமையநுபவங்கள்.
 957—961. அனந்தாழ்வான் செய்தருளின மங்களாசாஸனம்.
 எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

சிறு குறிப்பு ; — இந்த பூஷணநூல் ஸ்வல்ப அவகாசத்தில் ஐந்து
 அச்சுக்கூடங்களில் பதிப்பிக்கப்பட்டதாதலால்
 சில பல தவறுகள் ஏற்பட்டிருக்கும் ; அறிஞர்
 அடைபெடுத்திக்கொள்ள வேணும். P. B. A

பொதுத்தனியன்கள்

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்.
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதாம் ழநிம்.
லக்ஷ்மி நாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம்,
அஸ்மதாசார்ய பர்யத்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்.

யோ நித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்தமகூக்ம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணுய மேதே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.

மாதாபிதா யுவதயஸ் ததயா விபூதி:
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதத்வயாதாம்,
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரி யுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்தா.

பூதம் ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாத்,
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரயிச்சாத்
ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.

ஸ்ரீராமாநுச நூற்றந்தாதுயின் தனியன்கள்

முன்கை வினையகல மூங்கிற் குடியமுதன்
பொன்னங் கழற்கமலப் போதிரண்டும் — என்னுடைய
சென்னிக் கணியாகச் சேர்த்தனென் தென்புலத்தார்க்கு
என்னுக் கடவுடையென் யான்.

நயந்தரு பேரின்பமெல்லாம் பழுதென்று நண்ணிளர்பால்
சயந்தரு கீர்த்தி யிராமானுசமுனி தானினைமேல்
உயர்ந்த குணத்துத் திருவரங்கத்தழ தோங்குமன்பால்
இயம்புங் கலித்துறையந்தாதி யோதவிசை தெஞ்சமே

சொல்லின் தொகைகொண் டுனதடிப்பாதுக்குத் தொண்டுசெய்யும்
நல்லன்பரேத்து முன்தாமமெல்லா மென்றன் நானினுள்ளே
அல்லும் பகலு மமறும்படிநல் கறுசமயம்
வெல்லும்பரம விராமாநுச விதென் விண்ணப்பமே.

முநீரஸ்து :

பேரருளாளன் பெருந்தேவிக் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ்த பூஷணத்தில்

இராமாநுச நூற்றந்தாதி - பொழிப்புரையுடன்

1. பூமன்னுமாது பொருந்திய மார்பன் * புகழ்மலிந்த
மாமன்னுமாற டிபணித் துய்த்தவன் * பக்கடையோர்
தார்மன்ன வந்த விராமாநுசன் சரணானிந்தம்
நாமன்னிவழ * நெஞ்சே சொல்லுவோபவன் நாமங்களே.

ஓ மனமே! தாமரைப்பூவில் பொருத்தமுடையளாயிருந்த பிராட்டி அப்பூவை விட்டு வந்து பொருந்துகைக் குறுப்பான போக்யதையை யுடைய திருமார்பை யுடையனான பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் நிறைந்த தமிழ்ப் பாசுரங்களிலே ஊற்றமுடையவரான நம்மாவ்வாருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவித்தவரும் பல்பல சாஸ்த்ரங்களை ஓதின மஹான்கள் நிலைபெறும்படி (இவ்வுலகில்) வந்தவாதரித்தவருமான எம்பெருமானாரை யுடைய திருவடித்தாமரைகளை நாம் ஆச்ரயித்து வாழ்வாகற்குறுப்பாக அவ்வெம்பெருமானாரது திருநாமங்களையே ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுவோம். ... .. *

2. கொள்ளாயொழில் தெள்ளங்கள் * கமலப்பதங்கள் நெஞ்சில்
கொள்ளாமவிசை நீங்கி * குறையல் பிராணபக்கிழ்
விள்ளாதவன்ப விராமாநுசன் மிக்க சீமல்நால்
உள்ளதென்னெஞ்சு * ஒன்றறியே னெனக்குற்ற பேரியல்வே.

தேன் நிறைந்த சோலைகளையுடைய தென் திருவரங்கத்திலே பள்ளி கொள்ளும் பெருமானுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளைத் தமது நெஞ்சிலே வையாத மனிதர்களை விட்டொழிந்து திருமங்கை மன்னனுடைய திருவடிகளிலே என்றும் விட்டு நீங்காத பக்தியையுடையவரான எம்பெருமானாரை யுடைய சிறந்த சீல குணத்தைத் தவிர வேறென்றையும் எனது நெஞ்சானது நினைக்க மாட்டாது ; (இவ்வாறாக) எதித்தித்ததொரு சிறந்த ஸ்வபாவத்திற்கு ஒரு காரணத்தையும் அறிகின்றிலேன். ... .. *

3. பேரியல்நெஞ்சே அடிபணிந்தே னுன்னை * பேய்ப்பிறவீம்
பூரியோடுள்ள சுற்றம் புலந்தி * பொருவருஞ்சீர்
ஆரியன் செம்மை விராமாநுசமுனிக் கன்புசெய்யும்
சீரியபேறுடையார் * அடிக்க மென்னைச் சேர்த்ததற்கே.

மிகவும் கம்பீரமான மனமே ; உன்னை வணங்குகின்றேன் ; (எதற்காக வென்னில் ;) ஆஸூரப் பிறப்பையுடையவர்களான நீசர்களோடு (எனக்கு இருந்த உறவைப் போக்கடித்து ஒப்பற்ற குணங்களையுடையவரும் சிறந்த அநுஷ்டான முடையவரும் (ஆச்ரிதரோடு) குஜுவாகப் பரிமாறுந்தன்மை வாய்ந்தவருமான எம்பெருமானார் திறத்தில் பக்தி பண்ணுவதையே பரம புருஷார்த்தமாகவுடையவர்களான கூரத்தாழ்வான்போல்வாருடைய திருவடிகளின் கீழே (பரம நீசனா

யிருந்த) என்னைக் கொண்டு சேர்த்த மஹோபகாரத்திற்காகவே (உன்னை அடிபணிந்தேன்.) ... * 7-

4. என்னைப்புவியி் செருபொரு ளாக்கி * மருங்காந்த
முன்னைப்பழையினே வேறுத்து * ஊழி முதல்வையே
பன்னப்பணித்த விராமாநுசன் பன் பாதமுமென்
சென்னித்தரிக்க வைத்தான் * எனக்கேதுந் சிதைவினையே.

காலம் முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரண பூதனான எம்பெருமாளையே (எல்லாரும் விவேகித்து அநுஸந்திக்குர்படி (ஸ்ரீபாஷ்யமுகத்தாலே) அருளிச்செய்த ஸர்வோத்க்ருஷ்டரான எம்பெருமானார் இந்தப்பூமியிலே (அபதார்த்தமாய்க் கிடந்த) என்னை ஒரு பதார்த்தமாக்கி அஜ்ஞான மூலதங்களாய் மிகவும் அநாதிகளான (எனது) பாவங்களை வேறற நீக்கித் தமது திருவடிகளையும் எனது தலையிலே நான் உகந்து தரிக்கும்படியாக வைத்தருளினார்; இவ்வளவு மஹாப்ரஸாதம் பெற்றேனான பின்பு) அடியேனுக்கு எவ்விதமான ஹாநியும் இனி உண்டாக வழியில்லை. ... *

5. எனக்குற்ற செவ் மிராமாநுசனென்று * இசையகில்லா
மனக்குற்றமாந்தர் பழிக்கிப்புகழ் * அவன் மன்வியசீர்
தனக்குற்றவன்பாவன் திருநாமங்கள் சாற்றும், என்பா
வினக்குற்றங் கானகில்லார் * பத்தியெய்தத் வியல்விதென்றே.

‘நமக்குப் ப்ராப்தமான ஸம்பத்து எம்பெருமானாரே’ என்று அந்யவஸாயங் கொண்டிருக்க மாட்டாத துஷ்டஹ்ருதயர்களான மனிசர் (இந்நூலைப் பழிப்பார்களாகில் (அன்னைவர்களுடைய பழிப்பே இதற்குப்) புகழாய்விடும்; அவ்வெம்பெருமானுடைய நித்யஸித்தமான கல்யாண குணங்களுக்குத் தகுதியான அன்பையுடையவர்களான மஹான்கள் இந்நூலானது பக்தியோடு கூடிய ப்ரவ்ருத்தியை யுடையதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவ்விராமாநுசனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுகின்ற என்னுடைய (இந்தப்) பாகர மாலையிலுள்ள குற்றங்களைக் காணமாட்டார்கள். ... *

6. இவனும்பொருளு மிசையத் தொடுத்து * ஈக்கவிகளன்பால்
மயங்கொண்டு வாழ்த்து மிராமாநுசனை * மதியன்பையால்
பயிலும்கவிகளில் பத்தியில்லாத வென் பவிதெஞ்சால்
முடல்கின்றான் * அவன்றன் பெருங்கீர்த்தி மொழிந்திடவே.

விலக்ஷணராவ. கவிகள் ப்ரீதியினாலே சப்தமும் அர்த்தமும் நன்கு பொருந்தும்படியாகக் கவனம்பண்ணி வ்யாமோஹம் தலையெடுத்துத் துதிக்கும்படி தின்ற எம்பெருமானாரை வருணிக்கின்ற பாடல்களிலே பக்தியற்றதான என்னுடைய பாடிஷ்டமான நெஞ்சினாலே அவ்வெம்பெருமானாரை அளவற்ற கீர்த்திகளைப் பேசுவதாக புத்தியில் லாமையினாலே ப்ரவர்த்திக்கின்றேன். ... *

7. * மொழியைக்கடக்கும் பெருப்புகழான் * வஞ்சமுக் குறுப்பாய்
குழியைக்கடக்கும் நம் கூரத்தாழ்வான் சரண்கடியமேன் *
மழியைக்கடத்து மிராமாநுசன் புகழ்பாடி அள்ள
வழியைக்கடத்தல் * எனக்கினி யாதுர் வகுத்தபவன்றே.

வாய்கொண்டு வருணிக்க முடியாதபடி வாசாமகோசரமான பெரிய புகழையுடையவரும் கல்விச்செருக்கு, செல்வச்செருக்கு, குலச்செருக்கு என்னும்

மூவகைக் குறும்புகளாகிற படுகுழியைக் கடந்திருப்பவரும் நமக்கு நாதருமான கூரத்தாழ்வானுடைய திருவடிகளை நான் ஆர்வமித்த பின்பு ஸர்வபாப நிவர்த்தகரான எம்பெருமானுருடைய தற்குணங்களைப்பாடி ஸ்வரூபத்திற்குச்சேராந தீய வழிகளைத் தப்பிப் பிழைக்கையானது அடியேனுக்கு இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம் சுஷத்தும் ப்ரயாஸ ஸாத்யமன்று ; எளிதேயாம். ... *

**8. வகுத்தும் புறநிஞ்சலற்ற * எம்பெய்கைம்பிரான் மறைவின்
குருத்தின் பொருளையும் செந்தமிழ்தன்னையுங்கூட்டி * ஒன்றத்
தீர்த்தன் றெரித்த திருவிளக்கைத் தந்திருவுள்ளத்தே
யிழுத்தும் மரமன் * இராமாநுசனே மிறையவனே.**

வகுத்தத்தை யுண்டு பண்ணக்கூடிய பாற்றய விஷயங்களைப்பற்றின அஜ்ஞானமாகிற இருளைப் போக்குவதற்காக நமது குலத்தலைவரான பொய்கையாழ்வார் முற்காலத்தில் வேதாந்தங்களிற் பதிந்து கிடக்கும் பொருள்களையும் செந்தமிழ்ச் சொற்களையுங்கூட்டி இரண்டையும் ஒன்றுசேர ஒருதிரியாக்கி ஜ்வலிக்கச் செய்த(முதல் திருவந்தாதியாகிற)திருவிளக்கைத் தனது திருவுள்ளத்தே வைத்துக் கொண்டிருப்பதின்ற மஹா வைபவசாஸிபான எம்பெருமானார் நமக்கு ஸ்வாமி. ... *

**9. இறவாக்காணு மீதமத் திடுங்கெ. * ஞானமென்றும்
நிறைவக்கேற்றிய பூதத்திருவடி நான்கள் * நெஞ்சத்
துறையவையத்தாளு மிராமாநுசன் புகழோதும் நல்வே
மறைவிடக்காத்து * இந்தமன்னாகத்தே மன்ன வையப்பவரே.**

ஸ்ர்வ ஸ்வாமியான எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்கு உபகரணமான ஸ்ருத்யத்திலுள்ள அஜ்ஞானமாகிற அந்தகாரமானது நசிக்கும்படியாக ஞானமாகிற பூர்ண தீபத்தைப் ப்ரகாசிப்பித்தருளி இரண்டாத் திருவந்தாதியை அருளிச் செய்த பூதத்தாழ்வானுடைய திருவடிகளைத் தமது திருவுள்ளத்திலே சாச்வதமாக ஸ்தாபித்து (அவற்றையே) அநுபவிக்கின்ற எம்பெருமானுருடைய தீவ்ய குணங்களை இடைவிடாது அநுஸந்திக்கின்ற ஸிலக்ஷண புருஷர்கள்தாம் இப்பூமண்டலத்திலே ஸேதங்களை ரகழித்து என்றைக்கும் அழிவில்லாதபடி ப்ரதிஷ்டாபனம் பண்ணவல்லவர்கள். ... *

**10. என்னிய பேரிநன் மான்டபின் * கோவலன் மாமறான்
தன்னொடு மரமிகக் கண்டமை காட்டும் * தமிழ்த் தலைவன்
மொன்னடி போற்று மிராமாநுசற் கன்டி பூண்டவந்தான்
சென்னியிற் துநம் * திருவுடையா மென்றுஞ் சீரியரே.**

ஒருவராலும் போக்க முடியாதபடி நிலைத்து நின்ற (அஜ்ஞானமாகிற பெருந்த இருளானது முட்பட்ட ஆழ்வார்களிருவரும் ஏற்றின திருவிளக்காலே) நன்றாக நீங்கின பின்பு, திருக்கோவாலூரில் ஆயனாரைப் பிராட்டியோடுகூட தாம் ஸேவித்தபடியை ("திருக்கண்டேன்" இதயாதி ப்ரபந்த முதத்தாலே) வெளியிட்டருளின தமிழ்க்குத் தலைவரான பேயாழ்வானுடைய அழகிய திருவடிகளைப் புகழுவவரான எம்பெருமானார் திருத்தில் பக்தியையுடையவர்களினது திருவடிகளை சிரோ பூஷணமாகக் கொள்ளுந் செவ்வமுடையோர்தாம் என்றைக்கும் ஸ்ரீமான்கள்.

**11. சீரியநான்மறைச் செம்பொருள் * செந்தமிழ் லளித்த
யாரியலுர்புகழ் மான்பெருமான் * சானும் பதுமத்
தாரியச்சென்னி யிராமாநுசன் தன்னைச் சார்த்தவந்தம்
காரியவன்மை * என்னுல் சொன்னொதுதிக் கடவிடத்தே.**

சிறந்த நால்வேதங்களிலுள்ள செவ்விய பொருள்களை அழகிய தமிழ்ப் பாசுரங்களினால் அருளிச்செய்தவரும் பூமியெங்கும் பொருந்திய புகழையுடையவருமான திருப்பாணாழ்வாருடைய திருவடிகளாகிற தாமரைப் பூவாலே அலங்கரிக்கப் பட்ட திருமுடியையுடையரான எம்பெருமானாரை ஆச்ரயமாகப் பற்றினவர் களுடைய அநுஷ்டான வைலக்ஷண்யமானது கடல் சூழ்ந்த இப்பூமியில் (இப்படிப் பட்ட வைபவமுடையதென்று) என்னால் சொல்வித் தலைக்கட்ட முடியாதது.

**12. இடங்கொண்ட கீர்த்தி மழிசைக்கிறவன் * இனையடிப்பே
தடங்குமிதயத் திராமாநுசன் * அம்பொற்பாத மென்றுங்
கங்கொண்ட டிறறங்கும் திருமுனிவர்க்கன்றிக் காதச்செய்வாத்
திடங்கொண்ட நுனியர்க்கே * அடியேனன்பு செய்வதுவே.**

பூமியெங்கும் விடப்பட்ட கீர்த்தியையுடையரான திருமழிசைப்பிரானுடைய உபயபாதாரவீர்தங்கள் குடி கொண்டிருக்கப்பெற்ற திருவுள்ளத்தையுடையரான எம்பெருமானாருடைய மிகவும் அழகிய திருவடிகளை எக்காலத்திலும் இதுவே நமக்கு ஸ்வரூபமென்கிற புத்தியோடே ஆச்ரயிக்கையாகிற செவ்வத்தையுடையரான மஹான்களுக்குத் தவிர மற்றவர்களுக்கு அன்பு பூண்டிராத மிக்க உறுதியுடையரான ஞானிகளுக்குத்தான் அடியேன் பக்தனாயிருப்பேன். ... *

**13. செய்யும் பகந்துளவத் தொழின்மாயையும் * செந்தமிழிற்
மெய்யும் மறைத்தமிழ்மாயையும் * பேராத சீரங்கத்
தையன் கழற்கணியும் பரந்தாளன்றி ஆதரியா
மெய்யன் * இராமாநுசன் சரணாகதி வேறெனக்கே.**

(தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாராகிற தம்மாலே) செய்யப்பட்டதாய் புகமைதங்கிய திருத்துழாய் மயமாய் வேலைப்பாடுகளையுடைத்தான பூமலைகளையும் அழகிய தமிழ்ப்பாஷையிலே உண்டாக்கப்பட்டதாய் வேதஸத்ருசமான திருமலை திருப்பள்ளியெழுச்சியென்கிற தீவயப்பந்தங்களாகிற சொல்மலைகளையும் நித்ய வித்தமான கல்யாண குணங்களையுடையரான ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளிலே சாத்தினவரான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாராகிற பெரியவருடைய திருவடிகளைத் தவிர மற்றொன்றையும் விரும்பாத ஸத்யசீலரான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளே அடியேனுக்கு விலக்ஷணமான ப்ராப்ய வஸ்துவாம். ... *

**14. கதிக்குப்பதந் * வெங்காளநங் கல்லங் கடலுமெல்லாம்
கொதிக்கத் தனஞ்செய்யும் கொள்கையற்றேன் * கொல்லிகாவனசொல்
பதிக்குங்களைக் கவியடும் பெரியவர் பாதங்களே
துதிக்கும்பாமன் * இராமாநுச னென்னைச் சோர்விலே.**

குலசேகரப் பெருமானாலே அருளிச்செய்யப்பட்டதாய் சாஸ்திரச் சொற்கள் அமைப்பெற்றதான பெருமான் திருமொழிப்பாசுரங்களைப் பாடுகின்ற பெரியோர்களது திருவடிகளையே ஸ்தோத்ரம் செய்பவராய் உத்க்ருஷ்டரான எம்பெருமானார் என்னை விட்டு நீங்குகிறார்களே; (ஆதலால்) ப்ராப்ய லாபத்துக்காக விரைந்து அதுபுஷ்ணமான காடுகளிலும் பசைகளிலும் கடல்களிலும் நின்று கொண்டு எல்லா அவயவங்களும் கொதிக்கும்படியாகத் தபஸ்ஸு பண்ணும் ஸ்வபாவத்தை விட்டொழித்தேன். ... *

**15. சோராதகாதற் பெருங்குழிப்பான் * தொல்பையான் மென்றுங்
பாராதனைப் பல்லாண்டென்று காப்பிடுந் * பாண்டையன்தான்
பேராத வுள்ளத் திராமாநுசனறன் பிறங்கியசீர்
சாரமனிசரைச் சேரேன் * எனக்கென்ன தாழ்வினியே?**

ஒருநாளும் குறைவுபடாத ப்ரேமத்தில் பெருஞ்சுழிப்படுகையாலே நித்ய னுன எம்பெருமான் படியைச் சிறிதும் நிகுபியாமல் அவ்வெம்பெருமானை நோக்கி பல்லாண்டு பல்லாண்டென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையையே நித்ய எவ பாவமாகவுடையரான பெரியாழ்வாருடைய திருவடிகள் விட்டகலாத திருவுள் ளத்தை யுடையரான எம்பெருமானுடைய மிக்க திருக்குணங்களை தங்களுக்கு அநுபாயமா கக் கொள்ளாத மதுஷ்யர்களைப் பற்றமாட்டேன் ; இப்படிப்பட்ட உறுதி பிறந்த பின்பு அடியேனுக்கு என்னகுறை ? ... *

- 16.** தாழ்வொன்றில்லா மறைதாழ்த்து * தவமுழுங் கவியே
ஆங்கிற்றநான் வத்தவித்தவன் கான்மன் * அரங்கமெவ்வி
நூர்கின்ற மாயையைத் துடிக்கொடுத்தவன் நொல்லருளால்
வழ்கின்றவள்ளல் * இராமாநுச னென்னும் மாமுனியே.

ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருமுடியிலே சாத்தக்கடவதான பூமாலையைத் தனது திருக்குழலிலே அணிந்து வாஸிதாபாக்கிக் கொடுத்தவளான ஆண்டா ளுடைய அவ்யாஜமான அருளாலே வாழ்வரும் உதாரருமான ஸ்ரீராமாநுஜ முனியானவர் (எப்படிப்பட்டவரென்றால்) ஒரு குறையுமில்லாதிருந்த வேதமானது (குத்ருஷ்டிசனாலே) இழிவுபெற பூமியெங்கும் கவியே ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற காலத்திலே இங்கே வந்தவதரித்து (அந்த வேதத்தை உத்தரிப்பித்து உலகத்தை) ரக்ஷித்தருளினவர். ... *

- 17.** றனியாதுயாங்கள் மூத்திலும் * இன்பங்கள் மொய்த்திதனுங்
கனியர்மனம் கன்னமங்கை நின்றனை * கலைபவும்
தனியானைத் தண்டிற்செய்த திவன்றனக் குலவி
வினியாளை * எங்க விராமாநுசனை வந்தெய்தினே.

ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும் துதிக்கப்படுகிற அக்விதீயமான மத்தகஜம் போன்ற திருக்கண்ண மங்கையிலே நிற்கும் பத்தராவிப் பெருமானைக் குறித்து இவ்வுலகில் எம்ஸார தாபஹரமான திவ்யப்ரபந்தத்தைச் செய்தருளின திருமன்னையாழ்வார் பக்கல் ப்ரேமமுடையவராய் எங்களுக்குத் தலைவரான எம்பெருமானாரை வந்து பணிந்த மஹான்கள் தாபத்ரயம் செறிந்தாலும் வருத்தப் படமாட்டார்கள் ; ஸுகங்கள் செறிந்தாலும் களிப்படையமாட்டார்கள். ... *

- 18.** எய்தற்கரிய மறைகளை * ஆயிர மின்தமிழாற்
செய்தற்குலகில் வருஞ் சடகோபனை * சிந்தையுள்ளே
பெய்தற்கிசையும் பெரியவர் சிறையும்களெல்லாம்
உய்தற் சூதவும் * இராமாநுசனேம் உறுதுணையே.

அதிகரிக்க முடியாத (அளவற்ற) வேதங்களை இனிய தமிழாகிய ஆயிரம் பாசரங்களினால் அருளிச்செய்வதற்காக இவ்வுலகில் வந்துதித்த நம்மாழ்வாரை தமது ஹ்ருதயத்தினுள்ளே தயானிப்பதற்கு இணங்கின ஸ்ரீமதுரகவிகளுடைய ஜ்ஞாநாதி குணங்களை ஸகலாதமாக்களும் உஜ்ஜீவிக்குமாறு உபகரித்தருளா நிற்கிற எம்பெருமானார் எமக்கு உற்றதுணை. ... *

- 19.** உறுபெருந் செல்வமுந் தந்தையுந் தாயும் * உயர்தருவும்
வெறிதருபுகள் நாதனும் * மாறன் விளங்கியசீர்
நெறிதருந் செந்தமிழாணமே யென்றிந் தினைத்தோர்
அறிதாநின்ற * இராமாநுச னெனக் காரமுதே.

கிறந்த பெரிய ஸம்பத்தும் மாதா பிதாக்களும் ஸதாசார்யனும் மணம்
மிக்க பூவைப் பிறப்பி. மாகவுடைய பெரிய பிராட்டியாருக்குக்கொழுநனுன ஸர்வேச்
வரனார். (ஆகிய எல்லாம்) நம்மாழ்வார் (தமக்கு) ப்ரகாசித்த பகவத் குணங்களின்
அடைவே அருளிச்செய்த செந்தமிழ் வேதமேயென்று இப்பெரிய உலகிலுள்ளார்
யாவரும் அறிவும்படி நின்ற எம்பெருமானார் அடியேனுக்கு பரமபோக்யர். ... *

20. ஆம்பொழும் நெந்துநகைப்போன் * அழுதத் திருவாய்
சுந்தமிழ் விவையுணர்ந்தோர்கட்டு * இவியவந்த
சீவாய்நிறுய்ப்புந் சீலங்கொள் நாதமுனியை நெஞ்சால்
வார்ப்பதும் * இராமாநுசனென்றன் மாநிதியே.

சந்தனச் சோலைகளை யுடைய அழகிய திருக்குருகிலே (அவதரித்த)
மஹோபகாரமான ஆழ்வாருடைய பரமபோக்யமான திருப்பவளத்தில் கிறந்த
சுரச் சொல்லாகிய திருவாய்மொழியின் இசையை அந்நந்தவர்களுக்கு இஷ்டர்களா
யிருப்பவர்களுடைய குணங்களை அப்பயளித்து ஸத்தை பெறும் சீலத்தையுடைய
ரான நாதமுனிகளைத் தம் திருவுள்ளத்தாலே அபிதினேசத்தோடு அனுபவிக்கின்ற
எம்பெருமானார் எனக்கு அக்ஷயமான நிதி. ...

21. நிதியைப்பொழியும் முகிலென்று * நிசீதம் வாசல்பற்றித்
துதிகற்றுவிந் துவங்கிவந் லே விவி * துய்தெறிசேர்
எத்கட்கிறைவன் வறுளைத் துறைவ வினைவடிவார்
கதிபெற்றுடைய * இராமாநுசனென்றன் காத்தனனே.

பரிசுத்தமான அனுட்டானமுடைய யதிகளுக்கு தலைவரான ஆளவந்
தாருடைய உபய பாதங்களாகிற ப்ராப்யத்தை பெற்று (அதனுடே) உலகத்தார்க்
கெல்லாம் ஸ்வாமியாயிருக்கிற எம்பெருமானார் என்னை ரக்ஷித்தருள்னார்; (ஆன
பின்பு இனிமேல், “ நிதிகளை வர்ஷிக்கிற மேகமே!” என்று ஸ்தோத்திரங்களைப்
பண்ணிக்கொண்டு இவ்வுலகத்தில் நீசராயிருப்பவருடைய வாசலைப் பற்றி நின்று
வருந்தமாட்டேன். ...

22. கர்த்தனையானுங் கரிமுகத்தானும் * களனும் முக்கன்
முர்த்தியும் மோடியும் செப்பும் முதுகிட்டு * முடிவதும்
பூத்தவளையென்று போற்றிட வானன் பிழைபொதுத்த
தீர்த்தவையேத்தும் * இராமாநுசனென்றன் சேமனைப்பே.

ஸுப்ரஹ்மண்யனும் கணபதியும் (அவர்களுக்குத் துணையாய் வந்த)
அக்தியும் சிவனும் தூர்க்கையும் ஜ்வரதேவனையும் முதுகுதாட்டி ஓடிப்போன
பின்பு (அநந்யகதியான பாணஸூரனுனவன்) “ மூன்று உலகங்களையும் திருநாடிக்
கமலத்திலே உண்டாக்கின பெருமானே!” (என்னைக் காத்தருள்) என்று போற்ற
(அந்த) பாணஸூரனுடைய அபராதத்தை கடிமித்தருளின பாவநனுன ஸர்வேச்
வரனை நிதியும் துதிக்கின்ற எம்பெருமானார் எனக்கு ஆபத்தநம்.

23. வைப்பாய வாய்பொருளென்று * நல்லன் மனத்தகத்தே
எப்போதும் வைத்து மிராமாநுசனை * இருநிலத்தில்
ஒப்பாவிடாத வறுங்கையேன் வஞ்ச நெஞ்சில் வைத்து
முப்போதும் வாழ்த்துவன் * என்றுமிதுவவன் மொய்யுகழ்க்கே?

விலகடின பக்தியுடையவர்கள் “ எம்பெருமானாந்தாம் நமக்கு ஆபத்
ரக்ஷகமான அக்ஷயதநம்” என்று கொண்டு தங்கள் ஹருதயத்திலே எப்போதும்

த்யாநிப்பதற்கு விஷயமான எம்பெருமானாரை இந்தப் பெரிய வலகத்திலே ஒப்பற்ற மஹாபாயியான அடியேன் (என்னுடைய) க்ருத்ரிமமான நெஞ்சிலே வைத்து ஸர்வகாலமும் ஏத்தா நின்றேன் ; மிகப் பெரிய அவரை நீசனாகிய நான் வாழ்த்துகையாகிற இது அவ்வெம்பெருமானுருடைய சிறந்த கீர்த்திக்கு என்னாகுமோ ? [அவத்யமாமோ ?] ... *
...

24. மொய்த்தவெந் திணியைப் பல்லுடன்தோறும் ருத்து * அதனுள்
எய்த்தொழந்தேன் முனநாக்களெல்லாம் * இன்று கண்டுயந்தேன்
மொய்த்தவம் போற்றும் புனிச்சமயங்கள் நித்தநியக்
கைத்தமெய்ஞ்ஞானத்து * இராமாநுச னென்றும் கார்தன்னைவே.

கீழ்க்கழிந்த அநாதிகாலமெல்லாம் பலபல சரீரங்கள் தோறும் ஆத்மாவை மொய்த்துக் கொண்டிருக்கிற அதிக்குரமான கர்மத்தாலே கிழத்தனை வருமளவும் வாஸஞ்செய்து அத்தாலே மிக்க பரிதாபமுடைந்தேன் ; கபடமான அனுஷ்டானங்களை நடத்திப் போருகிற நீச மதஸ்தர்கள் இந்நிலவலகத்திலே வேரற்றொழியுட்படி நிரஸித்தருளின உண்மை ஞானமுடையரான எம்பெருமானாகிற காளமேகத்தை இன்று அடியேன் ஸேவிக்கப் பெற்று சிறந்தவனானேன். ... *

25. கடைய் கருணை யிராமாநுச * இக்கடவிடத்தில்
ஆரே யறிபவர் தின்னருளித்தன்மை * அல்லலுக்கு
நேரேயுறவிடம் நான் தியென்னை யுற்றறினன்
சீரேயுரிக்குயிராய் * அடியேற்கின்று திகத்தகுமே.

மேகத்தையொத்த கருணையையுடைய எம்பெருமானாரே ! அடியேன் துக்கங்களுக்கு நேரே வாஸஸ்தானமாயிருப்பவன் ; இப்படிப்பட்ட அடியேனை தேவரீர் தாமதமேவ் எவ்வீகரித்தருளின நிற்பு தேவரீருடைய கல்யாண குணங்களை ஆத்மாவுக்குத் தாரகமாய் அடியேனுக்கு இன்று ரஸிபா நின்றது ; தேவரீருடைய க்ருபையின் ஸ்வபாவத்தை கடல் குழந்த இப்பூமண்டலத்தில் அறியக் கூடியவர்கள் ஆருளர் ? ஆருயிலலை. ... *

26. திக்குற்றகீர்த்தி யிராமாநுசை * என்செய்வீனாயாம்
மெய்க்ருற்றம்நீக்கி விளங்கிய மேகத்தை * மேவும் நல்லோர்
எக்குற்றவாள் ரெதுபிறப் பேதமில்வாக நின்றோர்
அக்குற்ற மப்பிறப்பு * அவ்நியல்வே நம்மையாட்கொள்ளுமே.

என்னாலே செய்யப்பட்ட வினையாகிற நிலைநின்ற தோஷங்களைப் போக்கி (இவனுடைய தோஷங்களைப் போக்கப் பெற்றேரு மென்னும் மகிழ்ச்சியாலே உஜ்வலரான பரம உதாரராய் திசைகள் தோறும் விரிந்த புகழை யுடையரான எம்பெருமானாரை பொருத்தியிருக்கின்ற விலகணர்கள் யாதொரு குற்றத்தையுடையராகவும் யாதொரு ஜன்மத்தை யுடையராகவும் யாதொரு சரிதையை யுடையராகவும் முன்பு நின்றார்களோ, அந்தக் குற்றமும் அந்த ஜன்மமும் அந்த சரிதையுமே நம்மை அடிமைப்படுத்திக் கொள்ளவற்று. ... *

27. கொள்ளக் குறைவற்றினங்கி * கொழுந்துவிட் டோங்கியவுள்
வள்ளற்றனத்தினுள் வன்னியோன் மனம் நிகுந்தாய் *
வெள்ளைக் கடர்விழுந் பெருமேன்மைக் கீழுக்கிதென்று
தன்னுற்றியங்கும் * இராமாநுசவென் தனி நெஞ்சமே.

எம்பெருமானாரே !, கொள்ளக் கொள்ளக் குறையாமல் தானே விளங்கி
மேன்மேலும் இளகிப் பதித்து வளர்ந்திருப்பதான தேவரீருடைய ஓனதாரிய குணத்
தாலே மஹா பாபியான எனது நெஞ்சிலே (தேவரீருடைய பெருமை பாராதே)
வந்து புகுந்தருளிற்று ; (வளிஷ்டன் சண்டாள க்ருஹத்தில் புகுந்தாற்போலே)
புகுந்தவிது. பரிசுத்தமாய் விளங்கா நின்றள்ள தேவரீருடைய ப்ரபாவத்திற்கு
அவத்யாவஹம் என்று எனது துணையற்ற நெஞ்சானது தளர்ந்துசடுபடா நின்றது.

28. நெஞ்சில்கறைகொண்ட கஞ்சனைக் காய்ந்தநீமலம் * நங்கள்
பஞ்சத்திருவடிப் பிள்ளைதன் காதலன் * யாத்நன்னு
வஞ்சர்க்கரிய விராமாநுசன் புகழவ்றி யென்வாய்
கொஞ்சிப் பாவகில்லாது * என்னவழிவன்று கூடாதே.

நெஞ்சிலே கல்மஷத்தைபுடையனாயிருந்த கம்ஸனை முடித்த ஹேய
ப்ரத்யநீகனார், ஆச்சரிதர் பக்கல் அபிமானமுடையளாய் பஞ்சபோல் மெல்லிய
திருவடிகளை யுடையளான நப்பினைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனுன கண்ணபிரானு
டைய திருவடிகளை ஆச்சரியபாத ஆத்மாபஹாரக் கள்வர்களுக்கு தூர்ப்பான
எம்பெருமானருடைய குணங்களை மொழிய (மற்றொன்றை) என் வாக்கானது
குலாவி ஏத்தமாட்டாது ; இன்று (எனக்கு) தேர்ந்த வாழ்ச்சியானது
ஆச்சரியமானது.

29. கூட்டும் விதியென்று கூடுங்கொலோ ? * தென்தருகப்பிராய்
பாட்டென்னும் வேதம்பகந்தமிழ் தன்னைத் * தன்பத்தியென்னும்
விட்டிங்கன்வைத்த விராமாநுசன்புகழ் மெய்யுணர்ந்தோ
ரீட்டங்கள்தன்னை * என்றுட்டங்கள் கண்டிப்ப மெய்திடவே.

நம்மாழ்வாருடைய பாசுரங்கள் என்று ப்ரஸித்தமாய் வேதருபமாய்
செந்தமிழாயிருக்கிற திருவாய்மொழியை தம்முடைய பக்தியாகிற மாளிகையிலே
ஸ்தாபித்தருளிய எம்பெருமானருடைய கல்யாண குணங்களை உள்வடி அறிந்
திருக்குமவர்களுடைய கோஷ்டிகளை என் கண்களானவை நோவித்து ஸூகிக்கும்
படியாக அமைக்கவல்ல (அவருடைய) க்ருபையானது என்னைக்கு வாய்க்குமோ ?

30. இன்பத்தரு பெருவிடுவந் தெய்திலென் ? * எண்ணிறந்த
துன்பத்தரு நியாயவ துழிலென் ? * தொல்லுலகின்
மன்பல்லுயிர்கட் கிறையவன் மாயனென மொழிந்த
அன்பளவன் * இராமாநுச னென்னை யான்டளனே.

‘அநாதியான இவ்வுலகத்தில் நித்யமான எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும்
சேஷியானவன் விஷ்ணுவோ, என்று (ஸ்ரீபாஷ்ய முகத்தாலே) அருளிச்செய்த
பரமகாருணிகராய் நிர்க்தோஷரான எம்பெருமானார் என்னை அடிமைகொண்
டருளினார் ; (ஆன பின்பு) ஆதந்தாவஹமான மோக்ஷம் வந்து ஸித்தித்தா
லென்ன ? அளவற்ற துக்கங்களைக் தருகிற பல நரகங்கள் வந்து குழந்தது கொண்
டாஸ்தான் என்ன ?

31. ஆன்துகள்தான் தீங்களாய் * திகழ்காஸமெல்லாம் மளமே !
சுண்டுபல்போனிகள் நோறுழல்வோம் * இன்றே மென்னின்றியே
காண்டரு நோளன்னால் தென்னத்தியூர் கழவினைக்கிற்ப்
பூண்ட வன்பளன் * இராமாநுசனைப் பொருத்தினமே.

நெஞ்சமே!, நான்களாகவும் மாதங்களாகவும் வருஷங்களாகவும் (இப்படி) நடந்து செல்லுகிற ஸர்வ காலங்களிலும் திரண்டு பலவகைப்பட்ட யோனிகள் தோறும் தட்டித் திரிந்த நாம், இன்று ஒரு நினைவு மில்லாதிருக்கச் செய்தே (அகஸ்மாத்தாக) கண்ணாரக் காணத்தக்க தோள்களையுடைய ஸ்வாமியான பேரருளாளனுடைய திருவடிகளில் அன்பு பூண்ட எம்பெருமானாரைச் சேரப் பெற்றோம். (என்ன பாக்கியம்!) ... *

32. பொருத்தியதேகம் யொறையுந்திறனும் புகழும் * நல்ல
திருந்தியஞானமுஞ் செவ்வழஞ் சேரும் * செறுகவியல்
வருந்திய தூவத்தை வண்மையினும் வந்தெடுத்தறித்த
அருந்தவன் * எங்க விராமாநுசனே யடைபவர்க்கே.

தரும நெறியைத் திரஸ்கரிக்கின்ற கலியினாலே துக்கப்பட்ட பூமியை
தமது நிர்ஜேஸ்துக க்ருபையாலே வந்து உத்தரித்து ரக்ஷித்தவரும் சரணுகதியென்
கிற அரிய தபஸ்ஸை அதுஷ்டித்தவரும் எமக்கு ஸ்வாமியுமான எம்பெருமானாரை
ஆச்ரயிக்கு மலர்களுக்கு ஸ்வரூபாநு ரூபமான தேஜஸ்ஸும் க்ஷமாகுணமும்
ஜிதேந்த்ரியத்வமாகிற பலமும் கீர்த்தியும் பரம விலக்ஷணமான அறிவும் பக்தி
யாகிற ஸம்பத்தும் தானே வந்துசேரும். ... *

33. அடையார்கமனத் தவர்கன் கேள்வன் * கையாழியென்னும்
மடையோடு நாத்தகரும் மடந்தன்டும் * ஒன்சார்ங்கவிலும்
புடையார் புரிங்கற மித்தப்பூதனம் காப்பதற்கென்று *
இடையே விராமாநுச முனியாயின வித்திளத்தே.

தளங்கள் நெருங்கிய தாமரைப் பூவிற் பிறந்த பெரிய பிராட்டியார்க்கு
வல்லபனான எம்பெருமானுடைய திருக்கையிலே (விளங்கா நின்ற) திருவாழி
பென்கிற திவ்யாயுதத்தோடே நாத்தகவானும் ரக்ஷணத்தொழிலிலே பரந்திரா
நின்ற கதையும் அழகிய ஸ்ரீசார்ங்கமென்கிற விலிலும் 'ஒரு பக்கத்துக்குத் தானே
ஆபரணமாய்ப் போரும்படியான அழகிய ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யமும் (ஆக இப்பஞ்சாயு
தாழ்வார்கள்) இந்தப் பூமியை ரக்ஷிக்கைக்காக இப்பூமண்டலத்திலே எம்பெரு
மானார் பக்கலிலே ஆயினர். ... *

34. நீலத்தைச் செறுத்துன்னும் நீசக்கவியை * நினைப்பரிய
பெலத்தைச் செறுத்தும் பிறங்கியதில்லை * என்பெய்வினைதென்
புலத்தில் யோறித்த வப்புத்தகர்க்குமறை போறுக்கியபின்
நலத்தைப் போறுத்தது * இராமாநுசன்தன் நயம்புகழே.

எம்பெருமானுருடைய கல்யாண குணங்களானவை பூலோகத்தை
ஹிம்ஸித்துத் தின்கிற நீசனான கலிபுருஷனுடைய இவ்வளவென்று நினைக்க
முடியாதபடி அளவற்றதான பராக்ரமத்தைத் தொலைத்தவளவிலும் பிரகாசிக்க
வில்லை; (பின்னை எப்போது பிரகாசித்தன? என்னில்:) என்னாலே செய்யப்
பட்ட பாவங்களை யமலோகத்திலே எழுதிவைத்த அந்தப் புஸ்தகக் கட்டுகளை
கொளுத்திவிட்ட பின்பு விளக்கம் பெற்றன. ... *

35. நயவே றெருதெய்வம் நாவிலத்தே * கிளமனிடத்தைப்
புயவே மெளக்கனி பேரற்றிசெய்யேன் * பொன்னரங்கமென்னில்
மாமேபெருகு விராமாநுசன் மன்று பாமல்த்தா
சயரேன் * அருவினையென்னை சொன்னாநின் றடர்ப்பதுவே.

வேறொரு தெய்வத்தை விரும்பமாட்டேன் ; இவ்வுலகில் சில நீச மனிதர் களைக் குறித்து 'மேகம்போலே வர்ஷிக்கிற உதாரணே !' என்று (அநிவாதமாகச்) சொல்லி கவிகள் கட்டி ஸ்நேதாத்ரம் செய்யமாட்டேன் ; 'திருவரங்கம்' என்று சொன்னவாறே அளவற்ற வ்யாமோஹத்தை யடைகின்ற எம்பெருமானுருடைய பொருந்திய சிறந்த திருவடித் தாமரைகளை மறக்கமாட்டேன் ; (ஆண்டின்பு) கொடிய பாவங்கள் என்னை இன்று முதலாக எப்படி ஆக்ரமிக்கக்கூடும் ? ... *

36. அடக்கொண்ட நேயோ ஹுயிர்நாதன் * அன்றுணர்ச்சோற்
கடக்கொண்ட வொன்பொருள் கண்டமீர்ப் * நின்றுங் காசிவீயோர்
இடரிகண் ணீழ்த்திடத்தானு மவ்வொன்பொருள் கொண்டவரீயின்
படருங்குணன் * எம்மீராமாநுடன் படிவிதுளே.

(ஆச்ரித விரோதிகளை அழிக்கவல்ல) மிடுக்கையுடைய திருவாழியை ஏந்தினவனாய் ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும் சேஷியான எம்பெருமான் அர்ஜுநனுக்கு ஸாரதியாமிருந்த அக்காலத்தில் வேதங்களாகிற கடலில் மறைந்து கிடந்த நல்ல அர்த்தங்களை ஆராய்ந்து கீதாருலமாக உபதேசிக்க அதற்குப் பின்புப் பூமியிலுள்ள வர்கள் ஸம்ஸார துக்கத்தில் அழுந்திக்கிடக்க (எம்பெருமானாகிற தாமும்) (முன்பு ஸர்வேச்சுரனருளிச்செய்த) அந்தச் சிறந்த அர்த்தங்களைக்கொண்டு அந்த ஸம்ஸாரிகளைப் பின்தொடரும் சீலமுடையர் ; அஸ்மத் ஸ்வாமியான எம்பெருமானுருடைய ஸ்வபாவம் இது. ...

37. டட்கொண்ட கீர்த்தி வீராமாயணமென்னும் பத்திவென்னம் *
குட்கொண்ட கோவிராமாநுடன் குணங்கூறும் * அன்பர்
கட்கொண்ட மாமணித்தான் கலந்துள்ளங் கனிபுரந்நீலோ
டட்கொண்டு கொண்டுகந்து * என்னையு மாளவர்க்காக்கினோ.

உலகமெங்கும் பரந்த புகழையுடைத்தான ஸ்ரீராமாயணமென்கிற பக்தி ஸமுத்திரம் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தீவ்ய ஸ்தாநமாஸிருக்கிற எம்பெருமானு ருடைய திருக்குணங்களைப் பேசுகின்ற பக்திமாண்களுடைய மணம்மிக்குச்சிறந்த பாதாரவிந்தங்களில் நெஞ்சு பொருந்தி ஸ்நேஹித்திருக்கிற மஹாநுபாவர்கள் (இவ்வாத்ம வஸ்துவானது உடையவர்க்கு சேஷப்பட்டதென்கிற) மூலப்பொருளைத் தெரிந்து கொண்டு ஆதரித்து அடிபெணையுந் அவ்வெம்பெருமானுர்க்கு ஆட்படுத்தினார்கள். ...

38. ஆக்கியடிமை நீலைரீர்த்தனை மென்கொலின்று * அவமே
போக்கிப் புறத்திட்ட தென்பொருளாழன்பு ? * புண்ணியத்தம்
லாக்கிறீர்யா வீராமாநுச நின்னருளின் வன்னம்
நோக்கிற் நெறிவரிதால் * உரையாய்த் துன்பொருளே.

(ஸ்வாமிந் !) (நெடுநாலாக அஹங்காரியாய்க்கிடந்த) என்னை இன்றைத் தினத்தில் ஒரு பொருளாக்கி சேஷத்வத்தில் நீலை நிறுத்தினீர் ; இன்று இப்படி செய்தருளின தேவரீர் முற்காலமெல்லாம் வீணாகப்போக்கி வெளிவிஷயங்களிலே தள்ளி விட்டு வைத்தது என்ன நிமித்தமாக ? (தேவரீரை இடைவிடாது அதுபவிக் கும்) பாக்கியசாலிகளுடைய வாக்கை விட்டுப் பிரியாத எம்பெருமானாரே ! தேவரீருடைய திருவருளிருக்கும் பரிசு நோக்குமளவில் அறிய முடியாததாயிரா நின்றது ; இந்த ஸுலக்ஷமமான விஷயத்தை தேவரீரே அருளிச்செய்யவேணும்

- 39.** பொருளும் புதல்வரும் யூரியும் * பூங்குழையருமென்றே
மருள்கொண் டுநாக்கும் நமக்கு தெஞ்சோ! * மற்றுனாந்தாமோ?
இருள்கொண்ட வெத்துயர்மாற்றித் தன்னிற் பெரும்புகழே
தெருநத் தெருள்தந்து * இராமாநுசன் மொய்யும் சேமங்களே.

தரவ்யம் என்று சொல்லிக்கொண்டும் புத்திரர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டும் கேஷத்ரமென்று சொல்லிக்கொண்டும் அழகிய குழையுடைய ஸ்திரீகள் என்று சொல்லிக்கொண்டும் (அர்த்த புத்திராதிகளையே விரும்பி) அறிவு கெட்டு வருந்திக் கொண்டு கிடக்கிற நமக்கு அஜ்ஞாதத்தோடு கூடிய க்ரூரமான துக்கங்களை போக்கடித்து தம்முடைய முடிவில்லாத சிறந்த கல்யாண குணங் களையே சிந்திக்கக் கடவதான ஞானத்தை அளித்தருளி எம்பெருமானார் செய்கிற கேஷமங்களானவை ஓ மனமே! மற்ற பேர்களுக்குச் செய்கிற மாதிரியோ? [அல்ல; விலகுகணம் என்றபடி]

- 40.** சேமநல்விந் பொருளத் தருமறம் * சீரியநற்
காமமுமென்றிவை நான்கென்மர் * நான்கினுங் கன்னாதுக்கே
ஆரதுகாம மறம்பொருள் விடநற் கென்றுரைத்தான்
வாமனன் சீவன் * இராமாநுச விந்தமன்யிசையே.

(அனைவர்க்கும்) கேஷம ரூபமான சிறந்த மோஷம் அர்த்தமும் தர்மமும் மிகவுஞ் சிறந்த காமமும்-ஆக இப்படி சொல்லப்பட்டுள்ள இவை நான்கு புருஷார்த்தங்கள் என்று (வைத்கர்) கூறுவார்கள் இந்த நான்கு புருஷார்த்தங்களால் காமமாவது எர்பெருமான் விஷயத்திலேயே உண்டாமது; தர்ம அர்த்த மோஷங் கள் மூன்றும் இந்தக் காம புருஷார்த்தத்திற்கு சேஷபூதங்கள் என்று வாமநா வதாரம் செய்த பெருமானோடு ஒத்த சீலத்தை யுடையரான எம்பெருமானார் இவ்வுலகத்தில் அருளிச்செய்தார்.

- 41.** மன்மீனா யோனிகள் தோறும் பிறந்து * எங்கள் மாதவனே
கண்ணுறநீதிலும் காணகின்ன * உலகோர்க ளெல்லாம்
சுன்ன விராமாநுசன் வந்துதோன்றிய வப்பொழுதே
நன்னரு ஞானத் தலைக்கொண்டு * நானற்காயினரே.

நமக்கு நாதனான திருமால்தானே இப்பூமியிலுள்ள (மநஷ்யாதி) யோனி கள் தோறும் அவதரித்து, எல்லாருடைய கண்ணுக்கும் தன்னை இலக்காக்கிக் கொண்டு நின்ற விடத்திலும் (அவனை நம்முடைய நாதனென்று) காணமாட் டாதிருந்த இவ்வுலகத்தாரெல்லாரும் ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமானார் இங்கே வந்தவதரித்தவுடனே பெறுதற்குரிதான ஞானம் அதிகரிக்கப்பெற்று ஸ்ரீ மந்நாராயணனுக்கு சேஷப்பட்டனர்.

- 42.** ஆயிரையார் கொங்கை தங்கும் * அக்காதனெற்றழுந்தி
மாபுமென்னுவிவைவந்தெடுத்தா னின்று * மாமலான்
நாயக னெல்லாவுயர்க்குந் நாத னாங்கனென்னுத்
தூயவன் * தீதிவிராமாநுசன் தொல்வருள் காந்தே.

லக்ஷ்மீபதியான பெரியபெருமாள் ஸகல ஆத்துமாக்களுக்கும் சேஷி என்று உபதேசிப்பவரும் பரமபரிசுத்தரும் எவ்வகைக் குற்றமுமில்லாத வருமான எம்பெருமானார், —(என்னசெய்தாரென்றால்) அழகிய ஆபரணங்களணிந்த ஸ்ரீத்

களுடைய கொங்கைத்தடத்தில் தங்கும் ஆசையாகிற சேற்றிலே அழுந்தி நசித்துப் போகிற என் ஆத்மாவை இன்று நிர்ஹேதுக க்ருபை பண்ணிவந்து உத்தரித் தருளினார்.

43. கர்த்துந் திருவுறனார்வும் * சொல்புகில் வாயுதம்
பர்த்து மிருவினை பற்றறலோடும் * படிநிலைகள் !
உடைக்கின்றன ஹமக்கியானதஞ்சுறு ருறுகவியைத்
துக்கும் பெருமை * இராமாநுசு என்று சொல்லுமேனே.

இப்பூமியிலுள்ளவர்களே ! நான் உங்களுக்கு (ஒரு ஹிதம்) சொல்லுகிறேன் ; (என்னவென்றால்) தர்மமார்க்கத்தில் சீற்ற முடைத்தாய் ப்ரபலமான கவியை ஒட்டிவிடும் எம்பெருமானாகுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கள் ; (அப்படி சொன்னால்) பக்திப் பெருஞ்செல்வமும் ஞானமும் மேன்மேலும் பெருகும் ; அந்தத் திருநாமத்தைச் சொல்லத் தொடங்கும் போதே பலக்கிலே அம்குதரஸம் வியாபிக்கும் ; மஹாபாபங்கள் அடியோடே போய்விடும்.

44. சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும் * கருதிகள் நான்குமெல்லே
யில்லா வறதெறியாவுத் தெரித்தவன் * என்னகுஞ்சர்
நல்லாப்பாவு மிராமாநுசன் திருநாமம் தந்தீர்
கல்லாகலித்தோர் * எதுபேறென்று காய்ப்பே.

விசாலமான இப்பூமியிலுள்ளவர்கள், சொல்திரம்பிய இயல் இசை நாடகம் என்கிற ஒப்பற்ற முத்தமிழையும் நான்கு வேதங்களையும் கணக்கில்லாத தரும சாஸ்த்ரங்களையும் மற்றும் எல்லாக்கலைகளையும் அறிந்தவராயும், எண்ணமுடியாத குணங்களையுடையவராயும் ஸத்துக்களால் துதிக்கப்படுபவராய் மிருக்கிற எம்பெருமானாகுடைய திருநாமத்தை (என் வார்த்தையை) நம்பிக்கைக்கின்றார் களில்லை ; (ஸ்ரீராமாநுஜ நாமஸங்கீர்த்தறமே புருஷார்த்தமென்று அறிபவராவர் களாய்) நமக்குப் புருஷார்த்தம் ஏது ? என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் ஐயோ !

45. பேரென்றுமற்றில்லை நின்சாணன்றி * அப்போறனீத்தற்
காரென்றுமில்லை மற்றச்சாணன்றி * என்றிப்பொருளைத்
தேறுமனக்குமெனக்கு ருளைத்தத்த செம்மை சொல்லால்
கூறும்பாமன்று * இராமாநுச ! செம்மை கூறிடவே.

எம்பெருமானாரே ! தேவரீருடைய திருவடிகளைத் தவிர உபேயம் வேறென்றுமில்லை ; தேவரீர் திருவடிகளாகிற அந்த உபேயத்தைத் தருவதற்கு அத் திருவடிகள் தவிர வேறு உபாயம் ஒன்றுமில்லை ; என்கிற இவ்வுண்மைப் பொருளை தெளிவாகத் தெரித்துக்கொண்டிருக்கிற மஹான்களுக்கும் (இந்தத் தெளிவு சிறிது மில்லாத) எனக்கும் (வாசி பாராமல் ஸமமாகவே) தேவரீரைக் காட்டிக் கொடுத்த செம்மைக் குணமானது உண்மை சொல்லில் வாய்கொண்டு சொல்லத் தரமன்று [அதுபவித்து உருகுமித்தனை.]

46. கூறுஞ்சமயங்க ளாறுங்குடைய * குவையத்தே
மாறன்பளித்த மறையுனர்ந்தோனை * மதியிலியை
தேறுப்படியென் மனம்புதுந்தானேத் திசையனைத்தும்
ஏறுங்குடைய * இராமாநுசனை மறைஞ்சினமே.

மனம்போனபடி சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற ஆறு பாஹ்ய மதங்களும் தலை மடக்கும்படி இப்பூமண்டலத்திலே நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த தமிழ் வேதத்தை கற்று அறிந்தவராயும் ஜ்ஞாநஹீநனான நானும் தெளியும்படியாக என் ற்ருதயத் திலே வந்து புகுந்தவராயும் எல்லா திக்குகளிலும் பரவிய திருக்குணங்களையுடைய வராயுமிருக்கிற எம்பெருமானாரை வணங்கினோம். ... *

47. இறைஞ்சப்பதும் பரளிளரங்கென்று * இன்வுகத்
நறம்செம்புமண்ண விரயாநுசன் * என்னருவினாயின்
திறஞ்செற்றிரவும் பகலும்விடா தென்றவிரித்தையுள்ளே
நிறைந்தொம்பறவிறந்தான் * எனக்காரும் நிகர்விலையே.

‘எல்லாராலும் வணங்கத்தக்க பரதெய்வம் (எதுவென்றால்) ஈசனாகிய ஸ்ரீரங்கநாதனேயாம்’ என்று இப்பூமண்டலத்திலே ஸாக்ஷாத் தர்மத்தை அருளிச் செய்யுமவராய் ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமானார் என்னுடைய போக்கமுடியாத கர்மஸமூகத்தைப் போக்கி ஸர்வ காலத்திலும் என் ற்ருதயத்தினுள்ளே பரிபூர்ண ராகி (இவ்விருப்புக்கு ஒப்பில்லாதபடி எழுந்தருளியிருக்கிறார்; இப்படிப்பட்ட அருளைப் பெற்ற எனக்கு ஒப்பாவார் ஆகுமில்லை.

48. நிகரின்றிநின்றவென் நீசதைக்கு * நின்னருவிரிகணகிறிப்
புகலொன்றுமிக்கை யருட்குமாதேபுகல் * புன்மையிலேப்
பகரும்பெருமை வீரமாநுசனினி தாம்பழுதே
அகலும் மோருளென் * பயவிருவோழுக்கு மானபின்னே.

மஹான்கள் பேசவேண்டும்படியான பெருமையையுடைய எம்பெருமா னாரே! என்னுடைய ஒப்பற்ற தாழ்மைக்கு தேவரீருடைய க்ருபையினிடத்தில் தன்ம வேறு எவ்விடத்திலும் ஒதுங்க இடமில்லை; தேவரீருடைய அந்த க்ருபைக் கும் (என்னோல்வாருடைய) அந்தத் தாழ்மையே சரணம்; (ஆக இவ்வகையாலே) அடியேனுல் தேவரீருக்குப் பயன், தேவரீரால் அடியேனுக்குப் பயன் என்று எறித்த மானபின்பு இனிமேலும் வியர்த்தமாக பிரிந்திருக்கைக்குக் காரணம் என்ன? *

49. ஆனதுசெம்மையறநெறி * பெயர்ம்மையறுசமயம்
போனதுமொன்றி இறத்துவெங்கலி * பூங்கமலத்
தேனதியாய்வயல் தென்னரங்கன்கழல் சென்னிவைத்துத்
தாளதீமன்னும் * இராமாநுச னித்தவந்துதித்தே.

தாமரைப் பூக்களிலுண்டான மகரந்தமானது ஆறாகப் பெருகப் பெற்ற கழனிகளையுடைய ஸ்ரீரங்கத்திலே எழுந்தருளி யிருக்கிற பெரிய பெருமானுடைய திருவடிகளை சிரஸாலாவித்துக்கொண்டு தாம் அத்திருவடிகளிலேயே ப்ரவணரா யிருக்கிற எம்பெருமானார் இப் பூமியிலே திருவவதரித்ததனால் ருஜுவான தர்ம மார்க்கமானது ஸத்தை பெற்றது; பொய்யே நிறைந்து கிடக்கின்ற அறுசமயங் களும்நாசமடைந்தன; கொடிய களியுகமும் மாண்டது. ... *

50. உதீயவனவுத்தமர் சித்தையுள் * ஒன்னவர் நெஞ்சமஞ்சிக்
கொதித்திட மாறிதடப்பன் * கொள்ளைவன்துற்றமெல்லாம்
பதித்தவென் புன்கவிப் பாவினம்புண்டன பாவுதொல்சீர்
எதித்தவோதான் * - இராமாநுசன் - வினையடியே.

உலகமெங்கும் பரவின நித்ய கல்யாண குணங்களை யுடையவரும் யதி களுக்குத் தலையான நாயகருமான எம்பெருமானுடைய திருவாடியினைகள் (எப்படிப்பட்டவை யென்றால்) உத்தமாதிகாரிகளுடைய திருவுள்ளங்களிலே ப்ரகாசிப்பவை ; ப்ரதிபக்டிகளுடைய நெஞ்சானது பம்பட்டுப் பரிதபிக்கும்படி மாறிமாறியிட்டு நடக்குந் தன்மையுடையன ; அபாரமான வலிய தோஷங்கள் யாவும் அழுத்திக் கிடக்கிற என்னுடைய ஷ்ரீராமான கவனமாகிய பாசுரங்களை ஸ்தோத்ரமாகப் பெற்றுக்கொண்டவை. ... *
...

51. அடியைத்தொடர்ந்தெழு மவர்கட்காய்* அன்றுபாதப்போர்
முடியப்பரிதெழுந் தேன்நிங்கோனை* முழுதுணர்ந்த
அடியர்க்கமுத மிராமாநுசனென்னை யானவத்திர்
படியிற்றிறத்தது* மற்றிங்காரணம் பார்த்திடவே.

முற்காலத்தில் திருவடிகளை அவஸர்பித்து செருக்கிக் கிளர்ந்த பஞ்சபாண்ட வர்களுக்காக [பஷபாதம் பூண்டு] பாரத யுத்தத்திலே (துரியோதனாதிகள்) மாணும்படியாக குதிரைபூண்ட பெரிய தேரை நடத்தின ஸர்வேச்வரனை (ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களில் ஒன்றுங் குறையாதபடி) பூர்த்திபாகத் தெரிந்துகொண்ட பாகவ தர்களுக்கு பரமபோக்யமான எம்பெருமானார் இப் பூமண்டலத்தில் வந்து அவதரித் தது (எதற்காகவெனில்) அடியேனை ஆட்கொள்ளுகைக்காகவேயாம் ; ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில் இது தவிர வேறொரு காரணமுமில்லை. ... *
...

52. பார்த்தானுசமாங்கன்பதைப்* இரயர்முழுதும்
மோர்த்தான்புகழ்கொண்டு புன்மையினை விடைத்தான்புதுந்து*
நீர்த்தானிடுவனை நீர்த்தாங்கன்செய் தானினையோ
பார்த்தான்* இவைமெய்மிராமாநுசன்செய்யு மற்றுதமே.

(எம்பெருமானாரானவர்) (வேதபாஹ்யங்களான) ஆறுதர்சனங்களும் துடிக்கும்படியாக திருக்கண் செலுத்தினார் ; இப்பூமண்டலம் முழுவதையும் (தாது) கீர்த்தயினுலே முடிவிட்டார் ; நீசனான அடியேன் பக்களிலே தாமாகவே (நிர்ஹேதுக க்ருபையினால்) வந்து புகுந்து பெரிய பாவங்களை போக்கியருளினார் ; பாவங்களை போக்கின துமன்றியில் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய அழகிய திருவடிகளோடே (என்னை) அந்நவசிப்பிதகார் ; ஆகிய இக்காரியங்களெல்லாம் எமக்கு ஸ்வாமியான எம்பெருமானார் செய்தருளின ஆச்சரியச் செயல்களாம். ... *
...

53 அற்புதன்செர்மை மிராமாநுசன்* என்னையானவந்த
கற்பகங்கற்புவர் காழனுசின்* கருதரிய
பற்பல்லுயிர்களும் பல்லுடையாவும் பரனதென்னும்
நற்பெருந்தனை* இந்நாளினத்தேவந்து நாட்டினே.

என்னை ஆட்கொள்வதற்காக அவதரித்த உதாரரும் ஞானிகள் ஆசைப் படும் படியான சீவகுணத்தை யுடையவரும் ஆச்சரிய சேஷிதங்களை யுடைய வரும் குஐவாயிருக்குந் தன்மை பொருந்தியவருமான எம்பெருமானார். - நினைக்க வும் முடியாதபடி எண்ணிறந்திருக்கிற ஆத்ம வர்க்கங்களும் (அவ்வாத்மாக்களுக்கு இருப்பிடமான) அளவிறந்த எல்லா வுலகங்களும் எம்பெருமானுடைய ஸைத்துக் களாம்—என்கிற ஸாரார்த்தத்தை இவ்வுலகத்திலே வந்தவதரித்து ஸ்தாபித் தருளினார். ... *
...

54. நாட்டிய நீர் சமயங்கள் மாண்டன * நாணனைக்
காட்டியவேதம் களிப்புற்றது * தென்துருகைவள்ளல்
வாட்டமின வன்டமீழ்மறைவாழ்த்தது மன்னுலகில்
நட்டியசீனத்து * இராமாநுசன் தன்னியல்வுகண்டே.

இப்பூலோகத்தில் மேன்மேலும் திரட்டிக்கொண்ட சீல குணத்தையுடைய
ரான எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவத்தை பார்த்து, (துஷ்ட யுக்திகளாலே) நிலை
நிறுத்தப்பட்டிருந்த கூழுத்ர மதங்களெல்லாம் ஒழிந்தன; ஸ்ரீமந்நாராயணனைப்
பிரதிபாதித்த வேதங்களானவை (நமக்கு இனி ஒரு குறையுமில்லையென்று) செருக்
கடைந்தன; அழகிய திருக்குருகில் அவதரித்த உதாரரான ஆழ்வார் (அருளிச்
செய்த) ஒரு குறையுமற்ற சிறந்த துரிழ் வேதமாவ திருவாய்மொழி வாழ்வு
பெற்றது. ... *
... *
... *

55. கண்டவர் சிந்தைகவரும் கடிபொழில் தென்னரங்கள் *
தொண்டிஞளவு மிராமாநுசனை * தொனையிறந்த
பண்டுவேதங்கள் பார்மேந்திலவிடப் பார்த்தருளும்
கொண்டலை மேவித்தொழும் * குடியாமெங்கள் கோக்குமமே.

கணக்கில்லாத ஸ்வரப்ரதாநங்களான வேதங்கள் இப்பூமியிலே ஒங்கி
வளரும்படி செய்தருளினவரும் பரம உதாரரும், கண்டவர்களின் தெஞ்சைக் கவர்
கின்ற மணமிக்க சோலைகள் சூழ்ந்த தென்னரங்கத்திற்குத் தலைவரான பெரிய
பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் கொண்டாடப்படுபவருமான
எம்பெருமானுரை பொருந்தி ஆச்ரயிக்கிற குலம் எங்களுக்கு ஸ்வாபிபாகக் கூடிய
குலமாம். ... *
... *
... *

56. கோக்குமென்னரை மூவெழுகால் * ஒருகூர்மழுவால்
போக்கியதேவனைப் போற்றும் புனிதன் * புவனமெங்கு
மாக்கிய கீர்த்தி மிராமாநுசனை யடைந்தபின், என்
வாக்குவாயாது * என்மனம் நீனையாதினி மற்றெவ்நையே.

கூத்தரியகுலத்து அரசர்களை இருபத்தொரு தலைமுறையளவும் கூர்மை
பொருந்திய ஒரு மழுவாலே (பரசுராமாவதாரத்தில்) தொலைத்தருளின எம்பெரு
மானை துதிக்கின்ற பரம பரிசுத்தரும், உலகமெங்கும் பரவின புகழை யுடையவரு
மான எம்பெருமானுரை ஆச்ரயித்த பின்பு மேலுள்ள காலமெல்லாம் வேறு எந்த
விஷயத்தையும் எனது வாக்கானது சொல்லமாட்டாது; எனது மனமும் நினைக்க
மாட்டாது. ... *
... *
... *

57. மற்றெருபேறு மதியாது * அரங்கன் மலடிக்கா
குற்றவதேனக் குற்றவாக் கொள்ளுமுத்தமனை *
நற்றன்போற்று மிராமாநுசனை இந்நானிலத்தே
பெற்றனன் * பெற்றான் மற்றறியேறெரு பேதைமையே.

ப்ரயோஜநாத்ரங்களை கணிசியாமல் அழகிய மணவாளனுடைய திருவடித்
தாமரைகளுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களைப் பதமக்கு ஆத்ம பந்துக்களாக திருவுள்ளம்
பற்றுகிற உத்தமபுருஷராயும் ப்ரபந்தர்களாலே புகழப்பட்டவராயுமிருக்கிற

எம்பெருமானாரை இந்த வேகத்திலே அடியேன் ஆச்ரயிக்கப்பெற்றேன்; ஆச்ரயித்த பின்பு (வேறு விஷயங்களை விரும்புக முதலிய) எவ்வித அஜ்ஞாந கார்யமும் அறியமாட்டேன். ... *

58. வேதவர்க்குப் பொருள்தென்றுன்றி * பிரமநன்றென்
நேதமற்றெல்லா வயிரும:தென்று * உயிர்கள்மெய்விட்
பதியாயே பொருமென்று சொல்லான் வல்லவெல்லாம்
வாழ்வென்றான் * எம்மிராமானுசன் மெய்மதிக்கடலே.

(வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாத) அனீவேசிகள் 'நாங்கள் சொல்லுகிற இதுதான் வேதத்தின் அர்த்தம்' என்று நிரூபித்துக்கொண்டு 'பரப்ரஹ்மானது எல்லாவற்றினும் விசக்ஷணம்' என்று சொல்லி 'அந்த ப்ரஹ்மந்தவிர மற்ற எல்லா ஜீவராசிகளும் அந்த ப்ரஹ்மமே என்று சொல்லி 'ஜீவாத்மாக்கள் தேதவத்தை விட்டபின்பு ஸர்வகாரண பூதனான பரம்பருஷனோடே ஜக்தியத்தை யடைகின்றன' என்று சொல்லுகிற அந்த கோலா ஹலங்களை யெல்லாம் தத்வஜ்ஞாநக்கடலாகிய ஸ்வாமி எம்பெருமானார் வாதத்தில் நிரஸித்து வெற்றி பெற்றார். ... *

59. கடனவைய திரையெட்டினுள்ளும் * கவியுளே
மிடைநடு காலத்திராமானுசன் * மிக்கநானாறையின்
கடரோளியால் அவ்விருநித்துநத்திலேன் * உயிரை
யுடையவன் நானென்றறிவாரில்லை யுற்றுணர்ந்தே

நான்கு ஸமுத்ரங்களை எல்லையாகவுடைய எல்லாவிடங்களிலும் கவிபுருஷனாகிற அந்தகாரமே நெருங்கிக் கிடந்த காலத்தில் எம்பெருமானார் திருவவதரித்து நான்கு வேதங்களின் அளவற்ற தேஜஸ்ஸைக் கொண்டு அந்த கவிதோஷத்தைப் போக்கியிராமற் போனால் 'எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் சேஷி ஸ்ரீமந்தாராயணனே' என்று யாரும் தெரிந்து கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். ... *

60. உணர்ந்தமெய்ஞ்ஞானியர் வேகத்தொறும் * திருவாய்மொழியின்
மனத்தமுயின்விசை மன்னுமிடந்தோறும் * மாமலரான்
புனர்ந்தமொன்மாயின் பொருத்துப்பதிதோறும் புக்குநிற்கும்
குணத்திகழ்கொண்டல் * இராமானுசனெங் குலக்கொழுந்தே.

ஆத்மகுணங்களால் விளங்குபவரும் (ஒளதார்யத்தில்) காளகோகத்தை ஒத்தவரும் எங்கள் குலத்துக்குத் தலைவருமான எம்பெருமானார் (எங்கே எழுந்தருளியிருப்பென்றால்) கற்றுணர்ந்த தத்வஞானிகளுடைய கோஷ்டிகளெங்கும், திருவாய்மொழியினுடைய பரிமளம் மிக்க இனிய இசையுள்ள இடங்களெங்கும் பிராட்டி நித்யவாஸம் பண்ணுகிற அழகிய மார்பையுடைய திருமால் எழுந்தருளியிருக்கிற திவ்ய தேசங்களெங்கும் எழுந்தருளியிருப்பார். ... *

61. கொழுந்துண்டோடிப் படரும்வெங்கோளின்னியால் * நாயத்
தழுந்திட்டேனை வந்தாட்கொண்டயின்னும் * அருருவின்
தொழுந்தவத்தோ மெய்மிராமானுசன் தொல்புகழ் கடர்மிக்
கெழுந்தது * அத்தால் நல்லதையங்கண்ட திருநிலமே.

அருமையான நிஷ்டையையுடைய மஹான்களாலே ஸேவிக்கப் பெற்ற வராயும் ப்ரபத்தியாகிற துபஸ்ஸையுடையவராயுமிருக்கிற ஸ்வாமி எம்பெருமானுருடைய நித்யமான கல்யாண குணங்கள் —, மேன்மேலும் அதிகமாகப் பெருகு கின்ற க்ரூரமாய் ப்ரபலமான துஷ்கர்மத்தாலே ஸம்ஸாரமாகிற நாகத்திலே அழுந் திக்கிடந்த என்னை வந்து ஆட்படுத்திக்கொண்ட பின்பும் ஒளி குன்றுதே முன்னி னும் விசேஷமாக விளங்கா நின்றன ; அதைக்கண்டு விசாலமான இப்பூமண்டலம் மிக்க ஆச்சரியங் கொண்டது. ... *

62. இநுத்தேனிநுவினாய் பாசங்கழற்றி * இன்றுயானிறையும்
வநுத்தேனினியெம் மீராமாநுசன் * மனனுமாமனத்தான்
பொருத்தாநித்யுடைய புன்மையினோர்க்கொன்றும் தன்மைசெய்யாய்
பெருத்தேவனைப்பரவும் * பெரியோர்தம் கழல்விடத்தே.

ஸ்வாமி எம்பெருமானுருடைய சிறந்த திருவடித்தாமரைகளில் சேராத ஸ்வபாவத்தை யுடையவர்களான நீசர்களுக்கு ஒருவிதமான உபகாரமும் செய்யாத பெரிய பெருமானை போற்றுகின்ற ஆழ்வானாகிற மஹானுடைய திருவடிகளை இன்று ஆச்ரயித்தேனான பின்பு புண்ணியம் பாலமென்று இரண்டு வகையான கரும பாசங்களினின்று விடுபட்டவனுனென் ; இப்படி நிர்மலனாகப் பெற்ற அடியேன் இனிமேல் கொஞ்சங்கூட வருத்தப்படமாட்டேன். ... *

63. மடியைத்தொடருங் கனிறென்ன * யானுன்மீறங்கியசீர்
அடியைத் தொடரும்படி தட்கவேண்டும் * அறுமயர்
மடியைத்தொடரும் மதுள்செறித்தோர் சிதைந்தோடவத்திப்
மடியைத்தொடரும் * இராமாநுச மிக்கபண்டிதனே.

பாஹ்யமான ஆறு மதங்களாகிற துறுகளிலே படிவதற்குக் காரணமான அவிவேகம் நிறைந்த ரூடர்கள் பங்கமடைந்து வெருவி ஓடும்படியாக இப்பூமியிலே வந்து அவதரித்து (நம்போல்வரை விஷயிகரிப்பதற்குப்) பின் தொடர்கின்ற மஹாபண்டிதரான எம்பெருமானாரே ! யானைப் பேடையைப் பின்பற்றித் திரி கின்ற ஆண் யானைபோல அடியேன் ஸௌந்தரியம் முதலிய குணங்கள் விளங்கு கின்ற தேவரீரது திருவடிகளைப் பின்பற்றும்படி கிருபை செய்தருளவேணும். *

64. மண்டருமாறன் பகத்தமிழ் * ஆனத்தம் பாய்மதமாய்
விண்டிடுவெங்க ளிராமாநுசமுனிவேழம் * மெய்ம்மை
கொண்டநவ்வேதக் கொழுந்தண்டமேத்திக் குவையத்தே
மண்டவந்தேன்றது * வாதியர்காளுங்கள் வாழ்வற்றதே.

எங்களுக்கு விதேயமான ஸ்ரீராமாநுஜ முனியாகிற மத்தகஜமானது நம்மாழ்வார் இசைகளாலே அருளிச்செய்த செந்தமிழான திருவாய்மொழியில் வினைந்த ஸந்தோஷம் பெருகுமதநீராக ஒழுகப்பெற்று ஸத்யவாதிபான நல்ல வேதமாகிற பெரிய தடியைத் தூக்கிக்கொண்டு இப்பூமண்டலத்திலே உங்களை நெருக்கிக்கொண்டு வந்து மேலிடா நின்றது ; தூர்வாதிகளே ! உங்களுடைய பிழைப்பு போயிற்று. ... *

65. வாழ்வற்றது தொக்ஃவாதியர்க்கு * என்றும் மறையவந்தம்
தாழ்வற்றது தவம் தாணிபெற்றது * தத்துவநூல்
கூழற்றது குற்றமெல்லாம்பதித்த குணத்தினர்க்கத்
தாழற்றது * நம்மிராமாநுசன் தந்தருவத்திலே.

ஸ்வாமி எம்பெருமானார் ! அருளினை ஞானத்தினால் நெடுநாளாக இருந்த துர்வாதிகளுக்கு வாழ்ச்சி ஆற்றுப் போயிற்று ; வைதிகர்களுடைய குறை இனி ஒரு நாளும் இல்லாதபடியாயிற்று. பூமண்டலமானது பாக்கியம் பெற்றது ; தத்வ பரமான சாஸ்திரங்கள் ஸந்தேஹமற நிச்சயமான பொருளைத் தெரிவிப்பவையாயின. பல்வகைக் குற்றங்களும் நிறைந்த ஸ்வபாவத்தையுடைய ஜனங்களுக்கு அந்தக் குற்றங்கள் தீர்ந்தன, ... *
...

66. ஞானம்கனித்த நலங்கொண்டு * நாடெழும் நைபலர்க்கு
வானங்கொடுப்பதுமாதவன் * வண்ண யேன்மளத்தில்
சனங்கடித்த வீரமாதவன் தன்னைவெய்தினர்க்கு அத்
தானங்கொடுப்பது * தனிதகவென்னும் சாண்கொடுத்தே.

திருமால் மோகஷம் அளிப்பது (எப்படிப்பட்டவர்களுக்கென்றால்) ஞானம் பக்திருபமாகப் பரிபக்வமாகி அந்த பக்தியினால் நித்தியம் உருகுசிறவர்களுக்கே யாம் ; மஹாபாபியான எனது ஹருதயத்திலிருந்த கல்மஷங்களைப் போக்கடித்த எம்பெருமானார் தம்மைப் பற்றினவர்களுக்கு அந்த மோகஷ ஸ்தானத்தை அளிப்பது (எவ்விதமாக வென்றால்) தம்முடைய க்ருபையாகிற ஸ்தானத்தை (அவர்களுக்குக் கைம்முதலாகக்) கொடுத்து, [தமது திவ்ய க்ருபையாலே.] ... *

67. சாணமடைத்த தருமனுக்கா * பண்டுநூற்றுவரை
மரணமடைத்தமாயவன் * தன்னை வணங்கவைத்த
கரணமிவையுடக்கன்றென் றிராமாதவ னுயிர்க்கு
அணங்கமைத்திலனேல் * அனார்மற்றியவருயிர்க்கே.

தன்னைச் சாணம் பற்றின தர்ம புத்ரருக்காக முற்காலத்திலே துரியோதனன் முகவிய நூறு பேர்களை சாகும்படி செய்த எம்பெருமான் தன்னை வழிபடுவதற்காகவே ஏற்படுத்திவைத்த இந்திரியங்களால் இவை ; உங்களுக்கு உரிமைப்பட்டவையல்ல ; இவ்வாறாக உபதேசித்து எம்பெருமானார் ஆத்மாக்களுக்கு ரகசியைக் கற்பித்திலராகில் இந்த அருமையான ஆத்மாக்களுக்கு வேறு ரகசம் ராவார் ஆர் ? (ஆருயிலீலை.) ... *

68. ஆரெனக்கின்று திகர்சொல்லில் * மாயனன்றைவர் தெய்வத்
தேரின்னெய்ய கீதையின்செம்மை * பொருள் தெரியப்
பாடினென்கொள்ள வீரமாதவனைப் பணியுற்றவோர்
சீரின்னென்றுபணித்தது * என்னுமியும் சித்தையுமே.

ஆச்சர்ய சேஷ்டி தங்களுடைய எம்பெருமான் முற்காலத்தில் பஞ்ச பாண்டவர்களுடைய தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தேரின்மீது (இருந்துகொண்டு) அருளிச்செய்த பகவத்கீதையினுடைய ஸ்ரவணமான அர்த்தத்தை (அனைவரும் எளிதாகக்) தெரிந்து கொள்ளும்படி இப்பூயியிலே (கீதா பாஷ்ய முகத்தாலே) அருளிச்செய்த எம்பெருமானாரை ஆச்சர்யத்திருக்கிற விலகண புருஷர்களுடைய கல்யாண குணங்களிலே எனது ஆத்மாவும் மதஸ்ஸும் சென்று சேர்ந்து விட்டன ; சொல்லுமளவில் இக்காலத்தில் எனக்கு ஆர் ஒப்பாவார் ? ... *

69. சித்தையினேடு கரணங்களாவும் சிதைத்து * முன்னுள்
அத்தமுற்றற்றத்துகண்டு * அனையென்றனக் கன்றருளல்
தந்தவாங்களும் தன்சாணித்திலன் தானதுதந்து *
எந்தையிராமாதவன் வந்தெடுத்தவனின்நென்னையே.

ஸ்ருஷ்டிக்கு முற்காலத்தில் சிந்தையும் இந்திரியங்களுமெல்லாம் அழிந்து உபஸம்ஹாரத்தை யடைந்து அசேதந ப்ராயமாயிருப்பதைப் பார்த்து (அப்படி அசேதந ப்ராயராய்க் கிடந்தவர்களில் ஒருவனுன) எனக்கு அந்த கரணங்களேபரங்களை அக்காலத்தில் க்ருபையாலே உண்டாக்கின எம்பெருமானும் தனது திருவடிகளைக் காட்டிக் கொடுத்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கவில்லை (அக்குறை நீங்க) ஸ்வாமீ எம்பெருமானார் தாமாகவே வந்து அந்தத் திருவடிகளைத் தந்தருளி இன்று என்னை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் உத்தரிப்பித்தார்.

70. என்னையும் பார்த்தென்வியல்வையும்பார்த்து * எண்ணிப்பக்குணத்த உன்னையுற்பார்க்கில் அருள்செய்வதேநலம் * அன்றியென்பால் பின்னையும்பார்க்கில் நலமுளதேயுள் பெருங்கருணை தன்னையென்பாற்பார் * இராமாநுச உன்னைச் சார்த்தவரே.

எம்பெருமானாரே ! (ஒரு குணமூழில்லாமல் குற்றமே நிறைந்திருக்கிற) என்னையும் நோக்கி (இனிமேலும் எவ்வித நன்மையும் ஸம்பாதித்துக் கொள்ள முடியாமலிருக்கிற) என்னுனை. . . தன்மையையும் நோக்கி எண்ணிறந்த பல திருக்குணங்களையுடைய தேவரீரையும் நோக்குமளவில் (இப்போதுபோல எப்போதும்) அருள் செய்திருப்பதே நல்லது ; இதுவொழிய மேலும் ஆராயுமளவில், என்னைடத்தில் ஏதாவது நன்மையுண்டோ ? (கிறிதும் இல்லை) (நன்மையொன்று மில்லாவிடில் நம் அருள் செய்யலாகாதென்று திருவுள்ளம் பற்றினால்) தேவரீரை ஆச்ரயித்தவர்கள் தேவரீருடைய கிருபையைப்பற்றி என்ன நினைப்பார்கள் (இளப்பமாக நினைப்பார்களோ.)

71. சார்த்ததென்றிந்தை யுந்தானினைக்கீழ் * அன்புதான்மிகவும் கூர்ந்ததத் தாமரைத்தாங்களுக்கு * உன்தன் குணங்களுக்கே தீர்த்ததென்செய்வக முன்செய்வினைத் செய்வியதனால் பேர்த்தது * வன்மை பிராமாநுச ! எம்பெருந்தகையே.

ஓளதார்யமுடையரும் எமக்கு ஸ்வாமியும் பெருந்தன்மையுடையருமான எம்பெருமானாரே ! எனது நெஞ்சு தேவரீருடைய உபயபாதங்களின் கீழ் அமர்ந்துவிட்டது ; பக்தியும் அந்தத் திருவடிக் தாமரைகள் விஷயத்திலேயே மிகவும் அதிகரித்தது எனது செயலும் தேவரீருடைய திருக்குணங்களுக்கே அந்நுகத் தீர்ந்தது. முன்னே செய்த பாவுங்களெல்லாம் தேவரீர் செய்தருளின (கடாஷமாசிற) காரியத்திலே தொலைந்து போயின.

72. கைத்தனனிய சமயக்கல்கரை * காசிவிக்கே உய்த்தனனதுய மறைநெறிதனை * என்றுள்ளியுள்ளம் நெய்த்தவன்போ டருந்தேத்தும் நிறையுகழோருடனே வைத்தனவென்னை * இராமாநுசன்மிக்க வன்மைசெய்தே.

எம்பெருமானார் தமது ஓளதார்ய குணத்தை அதிகமாகக் காட்டி, துஷ்டமதங்களிலிருந்துகொண்டு கலஹஞ்செய்கிறவர்களை ஒழித்துவிட்டார் ; பரிசுத்தமான வேதமார்க்கத்தை பூமியிலே ஸ்தாபித்தருளினார் ; என்று அநுஸந்தித்து நெஞ்சு கலிந்து அந்த ப்ரீதியோடே கூடியிருந்து (அவரை) ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற புகழ் நிறைந்த மஹான்களோடே (என்னையும் ஒருவனாக எண்ணும்படி) என்னை வைத்தருளினார்.

73. வன்மையினுந் தன்மாநகலாலும் * மதிபுரையுந்
தன்மையினுந் மித்தபாணமேயர்கட்கு * தான்சுந்
உன்மதன்ஞான முரைத்தவிமலா துளையுந்
தினமாயல்வெளக்கில்லை * மற்றோர்நிலை தேர்ந்தபுலே.

தம்முடைய ஓளதார்ய குணத்தாலும் பரமக்ருபையாலும் சந்திரனை
யொத்த திருவுளக் குளிர்ச்சியாலும் இப்பூமியிலுள்ளவர்களுக்கு தாமே ரக்ஷகராய்க்
கொண்டு யதார்த்தமாய் விலக்ஷணமான ஞானத்தை உபதேசிக்கிற எம்பெரு
மானாரை சிந்திப்பதாகிற அத்யவஸாயமொன்று தவிர ஆராயுமளவில் அடியே
னுக்கு வேறொரு அத்யவஸாயமில்லை.

74. தோர்மறையின் திறமென்று * மாயவன் தீயவரைக்
கூரழிகொண்டு குறைப்பது * கொண்டனையவன்மை
ஏர்துணத்தெம் மிராமாநுளன்வெழும்மறையின்
வேதவரைச் சிதைப்பது * அப்போதொரு சிந்தைசெய்தே.

(இப்பாவிகள்) வேதஞ் சொல்லுகிற வழியை நிரூபித்தறிதிறதில்லையென்று
பாவிகளை எம்பெருமான் தண்டிப்பது கூர்மையான தனது திருவாழியாலே; மேகம்
போன்ற ஓளதார்ய குணமுடையவரும் (மற்றும்பல) நல்ல குணங்களுடையவரு
மான ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அந்த சிறந்த வேதத்தில் அந்வாயியாதவர்களை
பங்கப்படுத்துவது (எப்படியென்றால்) அப்போ தப்போது ஒவ்வொரு யுக்தியைக்
கொண்டாம்.

75. மெய்த்தலைச்சங்கம் மெய்யுத்தமீனும் * திருவாங்கம்
வைத்தலத்தாழியும் சங்கமுமேந்தி * நங்கன்முகப்பே
மெய்த்தலைத்துண்கை ல்டேனென்றிருக்கிலும் நின்றபுகழே
மெய்த்தலைத்தும்வந்து * இராமாநுசாவென்கை முற்றுநின்றே.

வயல்களில் சங்குகளானவை அழகிய முத்துக்களை உண்டாக்குமிடமான
திருவரங்கமானகரில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமாள் தமது திருக்கையிலே திரு
வாழி திருச்சங்குகளைத் தரித்துக்கொண்டு நமது கண்ணெதிரில் வந்து நெருங்கி
புத்தியைக் கெடுத்து 'உன்னை விடமாட்டேன், என்று இருந்தாலும் எம்பெரு
மானாரே! தேவரீருடைய தீவ்ய குணங்களே என் பக்கல் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு
ஆகர்ஷிக்கின்றன.

76. நின்றவன் கீர்த்தியும் நீன்புளலும் * நிறைவேங்கடப்பெயர்
குன்றமும் வைகுந்தநாடும் குவைய பாற்கடலும் *
உன்றைக் கெத்தனை மின்பந்தரு முன்வினையால்தான்
என்றனக்குமது * இராமாநுசா இவை யித்தருளே.

எம்பெருமானாரே! நிலைநின்ற பெரும் புகழும் அதிகமான நீர்ப்பெருக்கும்
நிறைந்துள்ள திருவேங்கடமென்னும் அழகிய திருமலையும் ஸ்ரீவைகுண்டமாகிய
திருநாடும் கொண்டாடத்தக்க திருப்பயற்கடலும் தேவரீருக்கு எவ்வளவு ஆனந்
தத்தை விளைக்குமோ தேவரீருடைய உபய பாதாரவிந்தங்கள் எனக்கும் அவ்வளவு
ஆனந்தத்தை யுண்டாக்கும்; இப்படிப்பட்ட திருவடிகளை அடியேனுக்குத்
தந்தருளவேணும்.

77. சுத்தனனீயாதனின்னநுள் * என்னன்மறைக்குநும்பைப்
பாய்த்தனன்மறைப்பல்பொருளாம் * இப்படியனைத்துள்
ஒய்ந்தனன் கீர்த்தியினை சென்னிகளை வேப்பறியக்
காய்ந்தனன் * வன்மை யிராமாநுசற்கென் கருத்தினியே.

(இதற்கு முன்பு ஒருவர்க்கும்) அருளாத விலகடிணமான க்ருபையை அடியேனுக்குச் செய்தருளினவரும் எண்ணிறந்த தேவத விரோதி மதங்களை அந்த வேதங்களின் அர்த்தங்களையே கொண்டு கண்டித்தவரும், தமது கீர்த்தியாலே இப்பூமியெங்கும் வியாபித்தவரும் எனது கரும்ங்களை வேரோடே அறும்படி போக்கினவரும் ஒள்தார்யமே வடிவுகொண்டவருமான எம்பெருமானுக்கு இன்னமும் (செய்யாத்தக்கதாகத்) திருவுள்ளத்தில் ஏதேனுமுண்டோ? ... *

78. கருத்திப்புருந்துள்ளிக்கள்னங்கழற்றி * கருதிய
வருத்தத்திறு மிகவந்திது * நீயிந்தமன்னாகத்தே
நீருத்தித்தருமகள் கேவனுக்காகியபின் ஒன்னெஞ்சில்
பொருத்தப்படுது * என்மராமாநுச! மற்றோர் பெய்ப்பொருளே.

எம்பெருமானாரே! தேவரீர் நெஞ்சால் நினைக்க முடியாத பரிசீரமைகள் பட்டு என்னை நன்றாக ஏமாற்றி (எனது) நெஞ்சிலே வந்து புருந்து உள்ளேயிருந்த ஆத்மாபஹார தோஷத்தைப் போக்கி சிஷித்து இந்த லோகத்திலே த்ருமாலுக்கு ஆளாம்படி பண்ணின பின்பு (இதற்கு மாறான) வேறு எந்த தப்பு விஷயமும் என்மனத்தில் பொருத்தமாட்டாது. ... *

79. பெய்யையர்க்காதம் பொருளைத்துந்து * இந்தப்பூதலத்தே
மெய்யையப்புக்குமிராமாநுசந்திற்க * னெறுதம்மை
உய்யக்கொள்ள வல்லதெய்வமீங்கியாதென் னுலர்த்துஅவமே
ஐயப்படு திற்பர் * வையத்துள்ளோர் நல்லறிவிறந்தே.

இப்பூமியிலே பொய்யான விஷயத்தையே மேன்மேலும் வெளிப்படுத்துகிற (புறாதத்தவர்களின்) அர்த்தங்களைக் கண்டித்து ஸத்யத்தை ரகஷிக்கிற எம்பெருமானார் எழுந்தருளியிருக்கும்போது (இவரைக்கணிசியாமல்) இப்பூமியிலுள்ளவர்கள் 'நன்மை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்யக்கூடிய வேறு ஏதாவது தேவதை இவ்வுலகில் உண்டோ?' என்று (விசாரித்துக்கொண்டு) மன வருத்தத்தாலே உடம்பு உலர்ந்து (எம்பெருமானார் திருவடிகளை சரணம் என்றிருக்கையாகிற) நல்லஞானம் பெருமல் வீணாக ஸம்சயப்படா நின்றார்கள். ஐயோ! ... *

80. நல்லாய்வு மராமாநுசன் * தீநதாமம் நம்ப
வல்லர்த்தத்தை மறவாதன்கள் யவர் * அவர்க்கே
எல்லாவிதத்தினை மென்றுமெய் போதுமெத்தொழும்பும் *
சொல்லல்லமனத்தால் கருமத்தினும் செய்வன் கோர்வின்றியே.

ஸத்துக்களாலே கொண்டாடப்படுகிற எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை (தங்களுக்குத் தஞ்சமாக நம்பியிருக்க வல்லவர்களுடைய படிகளை மறவாமல் எப்போதும் சிந்திப்பவர்கள் யாரோ; அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த பக்தர்களுக்கே ஸகல தேசங்களிலும் ஸகல அவஸ்தைகளிலும் ஸகல காலங்களிலும் ஸகலவித கைங்கரியங்களையும் மனமொழி மொழிகளென்னும் த்ரிகரணங்களாலும் பிரியாதே யிருந்து செய்வேன். ... *

81. சோர்விறியுன்றன் துணையடிக்கீழ் * தொண்டிபட்டவர்பால்
சோர்விறிநின்ற வெணக்கு * அங்கங்கெய்ய தாள்கைகள்
பேர்விறியின்று பெறுத்து மீராமாநுச விளியுள்
சீரோன்றிய கருணைக்கு * இல்லைமாறு தெரிவுற்றேன்.

தேவரீருடைய உபயபாதங்களின் கீழே சோராமல் அடிமைப்பட்டவர்கள் விஷயத்தில் பொருத்தமில்லாமலிருந்த எனக்கு இன்றைத்தினத்தில் பெரிய பெருமானுடைய சிவந்த திருவடியினைகளை ஒருகாலும் விட்டு நீங்காதபடி சீரோ புஷ்பணமாகத் தந்தருவின எம்பெருமானாரே! இப்படியான பின்பு ஆராயுமளவில் சிறந்த திருவருளுக்கு ஒப்பு இல்லை. ... *

82. தெரிவுற்றநானம் செறியப்பெருது * வெந் தீனையால்
உருவற்றநானத் துழவ்சின்ற வென்கை * ஒருபொழுதல்
பொருவற்ற கேள்வியுக்கி நீங்குனென்ன புண்ணியேறு
தெரிவுற்றகீர்த்தி * இராமாநுசவென்றும் சீரூகியே.

தெளிவான ஞானத்தைச் சேரப்பெருமல் மிகவுங் கொடிதான கருமத் தாலே உபயோகமற்ற ஞானத்தை யுடையனாய் (ஒன்றிலும் நீதியில்லாமல்) திரிகிற என்னை ஒரு ஊண்காலத்தில் ஒப்பற்ற பஹுச்சுருதனாக ஆக்கியருவின வருடப் பரவித்தமான் புகழையுடையவரும் (ஒளதார்பயத்தில்) சிறந்த மேகமென்னத் தக்கவருமான எம்பெருமானார் என்ன தார்பிகரோ? [ஒப்பற்ற தர்மிஷ்டரென்றாய்]

83. சீர்கொண்டு போறம்பெய்து * நல்விடு செறிதுமென்னுள்
யார்கொண்ட மேன்மையர் கூட்டனல்வேன் * உன்பதாயுதமாய்
ஏர்கொண்ட வீட்டை மொளிதனிசெய்துவ வுன்னுடைய
கார்கொண்ட வண்ணம் * இராமாநுச! இது கண்டுகொள்ளே.

எம்பெருமானாரே! சமம் தமம் முதலிய குணங்களை யுடையாய் சிறந்த தருமமாகிய சரணுகதி யோகத்தை யறுஷ்டித்து பரமபுருஷார்த்தமான மோகூத்தை அடைந்திருவேலாம் என்றிருக்கிற ப்ரபலித்தமான ப்ரபலித்தையுடைய ப்ரபந்தர்களுடைய கோஷ்டியில் நான் சேர்ந்தவனல்லேன்; தேவரீருடைய உபயபாதங்களாகிற பரம விஸக்ஷணமான மோகூத்தை ஸுலபமாக அடைந்திருவேன்; (ஒளதார்பயத்தில்) மேகத்தை வென்றிருக்கிற தேவரீருடைய ஒளதார்பயம் இப்படிப்பட்டது; தேவரீரே இதனைக் கண்டு கொள்ளலாம். [அடியேன் சொல்லவேணுமோ?] ... *

84. கண்டுகொண்டே னெம்மிப்பா நுதன்றுன்கை காண்டலுமே *
தொண்டுகொண்டே எவன் தொண்டப்பொற்றுவில் * என் தொங்கை வெந்தோள்
விண்டுகொண்டேனவன் சீர்வெள்ளவாரியை வாய்மடுத் தின்று
உண்டுகொண்டேன் * இன்னமுற்றனவோதி னுலம்பில்லையே.

ஸ்வாமி எம்பெருமானாரே இன்று (உள்ளபடி) தெரிந்து கொண்டேன்; இப்படி தெரிந்து கொண்டவளவிலே அவரது பக்தர்களுடைய அழகிய திருவடிகளில் அடிமைப்பட்டேன்; (அதனால்) எனது உழைய காடுவினைகளை நீக்கிக் கொண்டேன். அவருடைய கல்யாண குண ப்ரவாஹமாகிற கடலை வாயார அறுபவிக்கப் பெற்றேன்; இப்படியாக இன்னமும் நான் பெற்ற நன்மைகளை மிகுல்லத்தொடங்கினால் (அதுக்கு) ஒரு முடிவு கிடையாது. ... *

- 85.** ஓதியவேதத்தி னுட்பொருளாய் * அதனுச்சி மிக்க
சோதியைநாத னெனவறியா துழைகின்ற தொண்டர் *
பேதைமைதீர்த்த மிராமாநுசனைத் தொழும் பெரியோர்
பாதமல்லாமென்றன் னுருமிர்க்கு * பாநொன்றும் பற்றில்லையே.

அந்த வேதங்களின் முடிவாகிய உபநிஷத்துக்களிலே மிகவும் விளங்கு
பவனுயுமுள்ள மூம்நநாராயணனை ஸர்வ சேஷியென்று தெரிந்து கொள்ளாமல்
கண்டவிடங்களிலும் அடிமை செய்து திரிகின்ற பாமரர்களுடைய அவிவேகத்தை
போக்கடித்த எம்பெருமானாரை ஸேவிக்கின்ற மஹான்களுடைய திருவடிகள் தளிர
எனது அருமையான ஆத்மாவுக்கு வேறு ஏதேனும் புகலிடமில்லை. ... *

- 86.** பற்று மனிரைப்பற்றி * அப்பற்று விடாதவரே
உற்றுநென வுறன்றோ ளநயேனினி * ஒள்ளியதூல்
கற்றார்பாடி மிராமாநுசனைக் கருது முள்ளம்
பெற்றுய்வார் * அவதர்சனம் தின்றுளும் பெரியவரே.

உபயோகமற்ற மனுவியங்களைப்பற்றி அந்தப்பற்றுதலைவிடாமல் அவர்
களையே உறவினராகக்கொண்டு அவர்கள் பின்னே அலைந்து அவர்களிட்ட
காரியங்களைச் செய்ய ஓடி இனிமேல் துவளமாட்டேன் ; சிறந்த சாஸ்த்ரங்களைக்
கற்றவர்களாலே கொண்டாடப்படுகிற எம்பெருமானாரை அநுஸந்திக்கும்படியான
தெஞ்சையுடையோர் யாவரோ, அந்த மஹான்களை நம்மை சாச்வதமாக அடிமை
கொள்ளும் மஹாத்மாக்கள். ... *

- 87.** பெரியவர்மேலும் பேதைவர் மேலும் * தன்துணங்கட்கு
உரியவாள்வென்று யுடையவனென்றென்று * உணர்வின் மிக்கோர்
தெரியுர்வன்கீர்த்தி மிராமாநுசன் மறை தேர்ந்துவகில்
புரியுநன்குணம் * பொருந்தாதவரைப் பொரும் கலியே.

ஞானசக்திகளால் நிறைந்த மஹான்கள் பேசினாலும் ஒன்றுந் தெரியாத
வர்கள் பேசினாலும் தனது திருக்குணங்களுக்கு ஏற்ற சொற்களை எப்போதும்
உடையவவென்று பலகாலஞ் சொல்லி சிறந்த ஞானிகள் அநுஸந்திக்கிற தீவ்ய
கீர்த்தியையுடையரான எம்பெருமானார் வேதங்களை ஆராய்ந்து இவ்வுலகத்தில்
உபதேசித்தருளின நல்ல ஞானத்தில் சோதகவர்களை கலிபுருஷன் பீடிப்பன். ... *

- 88.** கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக்குறையல் * கலைப்பெருமான்
ஒலிமிக்க பாடையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து * அதனுல்
வலிமிக்கசீய மிராமாநுசன் மறைவாதியாரம்
புலிமிக்கதென்று * இப்புவனத்தில் வந்தமை போற்றுவனே.

நிலவளம் மிகுந்த செந்நெல்கழனிகளையுடைய திருக்குறையலூரில்
அவதரித்த சாஸ்த்ர மென்னும்படியான தீவ்யப்ரபந்தங்களை யருளிச் செய்த
பெருமை வாய்ந்த திருமங்கையாழ்வாருடைய அதிசயித்த இசையையுடைய
பெரிய திருமொழியை அநுபவித்து தமது திருவுள்ளம் பூரித்து அத்தால் மிடுக்கு
அதிகரித்த சிங்கம் போன்ற எம்பெருமானார், வேதத்தில் துர்வாதங்கள் பண்ணுநிற
குத்ருஷ்டிகளாகிற புலிகள் அதிகமாய்கிட் டனவென்று (அவற்றைத் தண்டிப்
பதற்காக இவ்வுலகில் அவதரித்த படியை) புகழ்ந்திடக்கடவேன். ... *

- 89.** போற்றும் சீவத்திராமாநுச * நின்புகழ் தெரிந்து
சாற்றுவனேன் அதுதாழ்வதூதில் * உன்சீர் தனக்கோர்
ஒற்றமென்றே கொண்டிருக்கிறுமென் மனமேத்தி யன்றி
ஆற்றகில்லாது * இதற்கென்னினைவா மென்றிட டங்கவனே.

புகழ்ந்து தலைக்கட்ட முடியாத சீல குணத்தையுடைய எம்பெருமானாரே ; தேவரீருடைய திருக்குணங்களை உணர்ந்து பேசவேணுகில் (நீசனாகிய நான் பேசுகிறவது) (தேவரீருக்கு) அவத்யமாம் ; அப்படி நான் பேசுவது தவிர்த்தால் தேவரீருடைய திருக்குணங்களுக்கு மேன்மையாகும் என்று நான் தெரிந்து கொண்டிருந்தாலும் எனது நெஞ்சானது (தேவரீருடைய திருக்குணங்களைப்) புகழ்ந்தல்லது தரித்திருக்கமாட்டாது ; இவ்விஷயத்திலே தேவரீர் என்ன நினைக் குமோ வென்று பயப்படுகின்றேன். ... .. *

- 90.** தீனயார் பிறனிய நீக்கும்பிரானே * இந்த்னிவந்தே
எனையாள் வந்த விராமாநுரனை * இருங்கனிகள்
புனையாபுனையும் பெரியவர் தான்களில் பூத்தொடையல்
வனையார் * பிறப்பில் வருந்துவர்மாத்ர் மருங்குந்தே.

ஸம்ஸாரத்தை பொழிக்கும் உபகாரகராயும் இப்பெரிய பூரியிலே என்னை அடிமை கொள்வதற்கே அவதரித்தவராயுமுள்ள எம்பெருமானாரை சித்தியாதவர் களாயும் (அவர் விஷயமாக) நல்ல பாடல்களைப் பாடாதவர்களாயும் ஏதோ பாக்கியத்தாலே) பாடல்களைப் பாடுகிற மஹான்களின் திருவடிகளில் புஷ்ப மாலை களை ஸமர்ப்பியாதவர்களாயுமுள்ள மணிசர்கள் அஜ்ஞானம் அதிகமாகப் பெற்று ஸம்ஸாரத்திற் கிடந்து துன்பப்படுவார்கள். ... .. *

- 91.** மருள் சுந்தாகய வாதியர்கூறும் * அனம்பொருளார்
இருள் சுந்தெய்த் வுலகிருந்நீங்க * தன்னின்புயரீர்
அருள் சுந்தெய்த வுயிர்கட்டும்நாத னாங்கனென்னும்
பொருள் சுந்தான் * எம் மிராமாநுசன் மிக்கபுண்ணியனே.

(சிவன் சொன்ன) சைவ ஆகமத்தைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு வாதம் பண்ணுகிற பாசபதர்கள் அஜ்ஞானம் அதிகரிக்கப்பெற்று (சிவனுடைய பரத்துவ விஷயமாகச்) சொல்லுகிற நீசமான அர்த்தங்களாகிற இருள் மேலிட்டு (அதனால்) கெட்டுப்போன உலகத்தவர்களுடைய அஜ்ஞாநாதகாரமானது போகும்படியாக தம்முடைய விலகணமான க்ருபையைப் ப்பருக்கி 'எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கநாதனே' என்கிற அர்த்தத்தை வெளியிட்ட வரான ஸ்வாமி எம்பெருமானார் சிறந்த புண்யாத்மா. ... .. *

- 92.** புண்ணியதொன்பு புரிந்துமேன் * அபுபோற்றி செய்பு
நுண்ணருங்கேள்வி நுயன்றுமேன் * செம்மைநூற் புலவர்க்கு
என்னருங்கீர்த்தி மிராமாநுச இன்று நீயுருத்தென்
கண்ணுள்ளும் நெஞ்சுள்ளும் * நின்றசிக்காரனம் கட்டுனாயே.

நல்ல சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றுக் கவி சொல்ல வல்லவர்களுக்கும் அளவிட முடியாத கீர்த்தியையுடைய எம்பெருமானாரே ! புண்ணியமான ஒரு வீரதத்தை யும் அடியேன் அதுஷ்டிக்கவில்லை ; தேவரீருடைய திருவடிகளை வாழ்த்துதலுக்கு உறுப்பான ஸுகுடிமமாய் அருமையான சரவணதயை (செய்யவேணுமென்று

வாயாலே) சொல்லவுமில்லை (இப்படியிருக்க;) இன்று அடியேனது கண்ணினுள்
ளையும் நெஞ்சினுள்ளேயும் புகுந்து எழுந்தருளி யிருப்பதற்குக் காரண மருளிச்
செய்யவேணும். ... *

93 கட்டப்பொருள் மறைப்பொருளென்று * காவர் சொல்லும்
பெட்டைக்கெடுக்கும் பிராணன்னை * எப்பெருநீரையக்
கிட்டிக்கிழங்கொடு தள்ளுருளென்று மொன்மை நுருவி
வெட்டிக்கினைத்த * இராமாநுச னெய்தும் மெய்த்தவனே.

அடியேன் பக்கல் வந்து நெருங்கி தம்முடைய கிருபையாகிற அழகிய
வானை உறையில் நின்றங் கழற்றி (அதனால்) எனது மஹா பாபங்களை வேரோடே
அறுத்தொழித்த எம்பெருமானாரென்கிற மாமுலிவர் (எப்படிப்பட்டவரென்னில்)
துஷ்டர்களான குத்துஷ்டிகள் தப்பான அர்த்தங்களை வேதங்களின் அர்த்தமாகக்
கொண்டு சொல்லுகிற பிரட்டுப் பேச்சுகளை கண்டித்தொழித்த மஹாநுபாவரன்றோ.

94. தவந்தருந் செல்லும் தகவுத்தரும் * சரியப்பிறவிப்
பவந்தருந் தீவினை மாற்றித்தரும் * மாந்தாமமென்னும்
தீவந்தரும் தீதிவி ராமாநுசன்தன்னைச் சார்த்தவர்க்கு
உவந்தருந்தேன் * அவன்சீரன்றி யானென்று முன்மகிழ்ந்தே.

எவ்வகை குற்றமும் அற்றவரான எம்பெருமானார் தம்மை வந்து அடைந்
தவர்களுக்கு சரணாகதி நிஷ்டையாகக் கொடுத்தருள்வர்; பக்தியாகிற செல்வத்
தையும் தமது அருளையும் கொடுத்தருள்வர்; நிவர்த்திக்க முடியாத ஐந்தம்
ஸம்ஸாரங்களை உண்டாக்குகின்ற கொடுவினைகளை போக்கடித்தருள்வர்; பரமபத
மென்று சொல்லப்படுகிற வானுலகத்தை அளிப்பர்; (ஆபைன்பு) அடியேன்
அவ்வெம்பெருமானாருடைய திருக்குணங்களைத் தவிர்த்து வேறென்றையும் மனக்
காதலோடே விரும்பி அநுபவிக்கமாட்டேன். ... *

95. உன்னின் ருயிர்களுக் குற்றனவேசெய்து * அவர்க்குயவே
பன்னும் பானும் பரிவினும்படி * பஷ்ஷயிர்க்கும்
விண்ணின் தகையின்று விடளிப்பானெம் பிராமாநுசன்
மண்ணின் தலத்துநித்து * உய்மறைநாலும் வளர்த்தனனே.

எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தர்யாமியா யிருந்துகொண்டு ஹிதமான
வற்றையே நடத்திக்கொண்டு அவ்வாத்மாக்களுக்கு உஜ்ஜீவநத்தையே பண்ணிக்
கொண்டிருக்கிற எம்பெருமானும் (ஆத்மாக்களிடத்தில் எம்பெருமானாரைப் போல்)
ப்ரீதி யுடையவனல்லன் என்ன வேண்டும்படியாக ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும்
மோகஸ்ததை அருள்வதற்காக ஸ்வாமி எம்பெருமானார் முனைவருண்டத்தில்
நின்றும் இப் பூதஸத்திலே அவதரித்து எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவந ஹேதுவான
நான்கு வேதங்களையும் குறைவின்றி வளரச் செய்தருளினார். ... *

96. வளரும்பின்கொண்ட வல்லினையால் * மிக்க நல்லினையில்
கிளருந்துணிவு கிடைத்தறியாது * முடைத் தகையுள்
தவநுமனவும் தரித்தும் விழுத்தும் தனிநிலைற்கு
உளமெம்மிவறவர் * இராமாநுசன் தன்னை புற்றவரே.

அளவற்ற துன்பங்களை யுண்டாக்கவல்ல கொடிய கருமங்களாலே பரம
தர்மமான சரணாகதியில் மஹா விச்வாஸம் கிடைக்காததனால் கெட்ட நூற்றங்
களுக்கு இருப்பிடமான சரீரம் கட்டுக்குடையும் வரையில் ஒருவாறு தரித்திருந்தும்
(சப்தாதி விஷயங்களிலே) போய் விழுந்தும் துணையின்றித் திரிகிற எனக்கு
ஸ்வாமிகள் (யாரென்றால்) நம் எம்பெருமானாரை ஆசிரயித்த மஹான்கள்
இருக்கிருர்கள். ... *

97. தன்னையுற்றூட்செய்யும் தன்மையினோர் * மன்னு தாமரைத்தாள்
தன்னையுற்றூட்செய்ய வென்னையுய்த்தா னின்று * தன்தகவால்
தன்னையுற்றூன்றித் தன்மையுற்ற மில்லை யென்றறிந்து
தன்னையுற்றோர் * இராமாநுசன் குணம் காற்றிடுமே.

எம்பெருமானாரானவர், தம்மைப்பற்றி யிருப்பாருண்டேயொழிய தம்மைப் பற்றி யிருப்பவர்களுடைய குண கீர்த்தனம் பண்ணும் ஸ்வபக்த பக்தர்கள் ஒருவரு மில்லை யென்று திருவுள்ளம்பற்றி அடியேனை இன்றையதினத்தில் தமது அருளாலே (என்ன செய்தாரென்றால்) தம்மையடைந்து கைங்கரியம் பண்ணும் ஸ்வபாவ முடையவரான ஸ்வபக்தர்களுடைய ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த திருவடித் தாமரை களை நான் அடைந்து ஆட்செய்யும்படி வைத்தருளினார். ... *

98. இடுமேயினிய கவிக்கத்தில் * இன்னம் நாகவிட்டுச்
சுடுமேயவற்றைத் தொடர்ந்து தொல்லை * சுழல்பிறப்பில்
நடுமேயினிதம் மீராமாநுசன் நடுமை நய்வாததே
விடுமேசரண மென்றால் * மனமேதவயல் மோவுநற்கே.

நம் எம்பெருமானார், உமது திருவடிகளே சரணமென்று நாம் சொல்லி விட்டோமானால் (சிலர்க்கு) இனிதாகத் தோற்றுகிற ஸ்வர்க்கத்திலே நம்மைக் கொண்டு சேர்த்திருவரோ? அல்லது நாகத்திலே கொண்டு தள்ளி தலர்க்குச் செய்வரோ? அந்த ஸ்வர்க்க நாகங்களைத் தொடர்ந்து விடக்கிற அநாதியாயும் சுழன்று வருவதாயுமுள்ள ஜன்மத்திலே திறுத்துவரோ மேலுள்ள சூலங்களில் நம்மை நாம் போகிற வழியே விட்டு வைப்பரோ? (இவை செய்யமாட்டாரான பின்பு) ஓ நெஞ்சே! பேறு பெறும் விஷயமாக நீ கரையவேண்டா. ... *

99. தந்தை சமணரும் சாக்தியப்பேய்களும் * நாழ்சடை போன்
சொற்கற்ற சோர்ப்பரும் துணியவாதரும் * நானிறையும்
நிற்கக் குறம்புசெய் நீசும்மாண்டனர் நீணிதத்தே.
பொற்கற்பகம் * எம்மீராமாநுச முனி போந்தாயினே.

தர்க்கம் பண்ணுகிற சமணர்களும் பேய்ப்போலே பிடித்தபிடி விடாதே திற்கிற பெனத்தர்களும் ருத்ரனுடைய சொல்லாகிய சைவாகமத்தைக் கற்ற தாமஸர்களான சைவர்களும் சூந்யவாதிகளும் நான்கு வேதங்களும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கச் செய்தே (அவற்றுக்குச் சேராத) அபார்த்தங்களைப் பண்ணுகிற குதருஷ்டிகளும் ஒழிந்தார்கள்; (எப்போது? என்றால்) திறந்த கல்ப வருஷம் போலே உதாரமான ஸ்வாமி எம்பெருமானார் விசாலமான இப்பூமியிலே திருவவதரித்த பின்பு. ... *

100. போந்ததென்னெஞ்சென்னுற்பொன்வண்டு * உளதடிப்போத்தொன்சர்
மாதென்தேனுன் உயர்த்த வேண்டி * நின்பால்துலே
ஈந்திடவேண்டு மீராமாநுச இதுவன்றி பொன்றம்
மாத்கின்வது * இனி மற்றென்றுகாட்டி மயக்கிடவே.

எம்பெருமானாரே! எனது நெஞ்சாகிற அழகிய வண்டானது தேவரீ குடைய திருவடித் தாமரைகளில் அழகிய குணங்களாகிற தேனைப்பருகி நித்ய வாஸம் பண்ண விரும்பி தேவரீரிடத்தில் வந்து சேர்ந்தது; அத்திருகுணங்களையே அளித்தருளவேணும்; இத்திருகுணங்களைத் தவிர வேறென்றையும் (நெஞ்சு) புஜிக்கமாட்டாது; இப்படியான பின்பு வேறொரு விஷயத்தைக் காட்டி மயக்க வேண்டா. ... *

101. மயக்கு மிதூனீசை வன்செய்துண்டு * மதிமயங்கித்
துயக்கும் நென்மீல் தோன்றியனென்னை * துயாகற்றி
உயக்கொண்டு தந்த மிரமாமாநுசவென்ற துன்னை யுன்னி
நயக்குமவர்க் கிதழக்கென்பி * நன்னைவென்று நைந்தே.

“ அஞ்ஞானத்தை வினைக்கவல்ல புண்ப பாபமென்னும் இரு கருமங்
களாகிற விஷயங்கல் அகப்பாடுக்கொண்டு அறிவுகெட்டு ப்ரயிக்குச் செய்கிற
ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்த அம்மேனை துக்கங்களைப் போக்கி உஜ்ஜீவிக்கச் செய்து
அருள் செய்கின்ற எம்பெருமானானே ! ” என்று தேவரீருடைய பாவநந்தனைவர்
போகையாகிற இது கேள்வினை அறுவைத்தது உருகி எப்போதும் அசையுட
னிருப்பவர்களுக்கு தகாதது என்று ஸத்துக்கள் சொல்லுவார்கள். ... *

102. நையுர் மனமுன் துளங்கியுன்னி * ஏன்றுவிந்ததெம்
ஐய மிரமாமாநுச நென்றவழக்கும் * அருவியேயன்
கையுர் தெயுந் கங்குத்திங்காணக் கடவுடனடதூர்
வையிடுகித் * உகன்னைமெ யென்பவென் வளர்த்ததுவே.

(எம்பெருமானாரே !) எனது நெஞ்சானது தேவரீருடைய திருக்குணங்
களைச் சிந்தித்து கரைபிறறுது ; எனது வாக்கானது நிலைநின்று வாக்கு எவையி
யான எம்பெருமானாரே ! என்று அழைக்கின்றது மஹாபாசியான என்னுடைய
வைகறும் அஞ்ஞான பாவங்களினை ; கண்களானவை (தேவரீரை) வெவ்வே
அழைப்பாடுகின்றவை ; கற்றவர்கட்கு நூற்பெற்ற இப்படிமண்டலத்தினுள்பெள் தேவ
ரீருடைய ஓளதார்படுகணர் அடியென்றிது (திவ்விதமாக) வளர்த்ததற்குக்
காரணம் யாதோ ? ... *

103. வளர்த்தவெய்யோ மடங்கொன்றும் * அன்று வளவுணன்
கிளர்த்தபொன் னகம் கிரித்தவன் * கித்திப் பரிபொருது
விளைந்திடுமிந்தை யிரமாமாநுச நென்றன் மெய்க்கோதோய்
களைத்து நஞ்ஞானமளித்தவன் * நகயில் கவிவென்னவே.

முன்னொரு காலத்தில் கருமான கோபம் மெலிதப்பெற்ற ஒரு நரசிங்க
ஶர்த்தியாகி வானையுடைய ஹரிண்யாஸூனது மெருக்கினால் நெய்த்திருந்த
பெண்ணேயன்ற மார்பை கிரித்துப் பொருட்டவானுன எம்பெருமானுடைய திருப்
புகழ்களாகிற பளிர் வளர்த்து விளைப்பெற்ற திருவுள்ளத்தை யுடையான
எம்பெருமானார் எனது உயிர்ப் பற்று மிகுக்கிற விளைதோய்களை யெல்லா மெழுத்து
வையில்குத் தெள்ளிக்கவினோலை ஸம்பமமாக விவக்ஷணமான ஞானத்தைக்
தந்தருளினார் ... *

104. வளவிகளியெனிக் கண்ணிசிக் காட்டித்திரும் * உவந்தன்
மெய்சிவிறங்கி சிவந் னென்றவன் யவன் * நாயத்
தெய்வரிச்சிக்குழை போதின் சேர்னும் இவ்வருள்
மெய்சிவிற்பன் * இராமாநுச வன்செய்து கொண்டவே.

(ஓளதார்படுத்திற்) வளவடையான மேகம்போன்ற எம்பெருமானாரே !
(தேவரீர்) எம்பெருமானை உணர்விகை தெள்ளிக்களிப்போலே காட்டிக் கொடுத்த
தாலும் (தேவரீருடைய திருமென்கில் விளக்குகிற ஸௌந்தரியம் முதலிய ஓளங்
களைத் தவிர வெறுன்றும் நான் எண்ணவக்கமாட்டேன் ; ஸம்ஸார நரகக்
குழியில் அடித்திக் கிடந்தெனாதினும் சோதிவாமான பரம பதத்தை அடைந்தே
னானும் (தேவரீருடைய தருமென்கிழைக அறுவளித் திருக்கைக்கு உறுப்பான)
கிருபையை தேவரீர் செய்தருளினுள்தான் (ஸம்ஸாரத்திலோ மேகாந்திலோ)
கால்பாவி நிர்ப்பை ... *

105. செழுந்திரைப் பாற்கடல் கண்டுமீர்மாயன் * திருவடிகீழ்
விழுந்திருப்பார் நெஞ்சில் போவுகன்னாவி * நல்வேதிகள்
தொழுந்திருப் பாத விர்மாயாநாளைத் தொழும்பெய்யோர்
எழுந்தலாத் தாழ்மிடம் * அடியேனுக் கிருப்பீடமே.

அழகிய அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டாரா தின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளின் கீழே விழுந்து கிடக்கும் மஹான்குருடைய ஹ்ருதயத்திலே பொருத்தி யெழுந்தருளியிருக்கிற சிறந்த ஞானியாயும் நல்ல வைதிகர்களால் ஸேவிக்கப்பட்ட திருவடிகளை யுடையராயிருக்கிற எம்பெருமானாரை ஸேவிக்கின்ற மஹாத்மாக்கள் உடம்பு இருந்தவட்டத்தில் இராமல் கிளிர்ந்து கோஷித்துக்கொண்டு கூத்தாடுந் திடம் அடிபென் எளிக்ஞாவிடமாகும். *

106. இதுப்பீடம் ஸைகுத்தம் வேங்கடம் * மாவீருத்தோடெவென்று
யோருப்பீடம் மாயனுக்கென்பர் நல்லோர் * அவைதன்மெனும் வந்
திதுப்பீடம் மாய விர்மாயாநான் மனத்திற்றவன்வந்
திருப்பீடம் * என்ற மாதயத்தினுள்ளே தளக்கின்புறவே.

ஸர்வேச்வரனுக்கு வாஸஸ்தானம் (எவையென்றால்) பரமபதமர் திருவேங்கடமையும்திருமாளிருஞ் சொலையென்கிற திருமலையார் (அகிய இவையாயம்) என்று ஸத்துக்கள் சொல்லுவார்கள். (இவற்றை இருப்பிடமாக்க்கையாய்) ஸர்வேச்வரன் அந்த ஸ்ரீவைகுண்டம் முதலியவற்றெழேடே கூட வந்து எழுந்தருளியிருப்பது எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்திலேயாய்; அஃவெம்பெருமானார் தாம் இப்போது வந்து தமக்கு ஆதந்தமாக எழுந்தருளியிருப்பது அடியேனுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளேயாய். ... *

107. இன்புற்றசைத் திராமாநா * என்றுமென்றிடத்தும்
என்புற்றநோ யுடன்தோறும் பிறந்திற்று * எண்ணிய
துன்புற்று விண்ணும்சொல்லுவ தொன்றுன்றித் தொன்படிக்வே
அன்புற்றிடுத்தும்படி * என்னையக்கியங் காட்டுதித்தே.

ஆதந்த பூர்ணரா யெழுந்தருளி யிருக்கிற ஸைவசீவ்ய தணமுடைய எம்பெருமானாரே! தேவரீரிடத்தில் அடிபென் விஜ்ஞாபிக்க வேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு; (அஃது என்னவென்றால்) எலும்புபல உறைத்து நலியக்கூடிய விபாதிசுளுக்கு இருப்பிடமான சரீரங்களிலெல்லாம் பிறப்பதும் இறப்பதாயி எண்ணமுடியாத துன்பங்களை யதுபவித்து முடிந்து போனும் எல்லாக்காலங் களிலும் எல்லாவிடங்களிலும் தேவரீருடைய பக்தர்கள் விஷயத்திலேயே பக்தவற யிருக்காற்படி அடியேனைச் சொந்தருளி அந்த பக்தர்களிடத்தில் (அடிபெனை) அடிபடுத்தி யருளவேணும். (இதுவே அடியேனுடைய வேண்டுகோள்) ... *

108. அங்கயல் மாய்வல் நென்னங்கன் * அனியாகமென்று
பங்கய மாமலர் பாவையம்மோற்றதுர் * மத்தியெல்லாம்
தங்கிய நென்னத் தாழத்துநெஞ்சே நத்தவேவையே
மொங்கிய கீர்த்தி * இராமாநுசுபடி பூமன்னவே.

ஓ மனமே! பக்தியெல்லாம் நம்மிடத்திலே குடிக்கொண்டதென்று சொல்லும்படியாக வீறுபெற்று வந்த புகழையுடையாரான எம்பெருமானுடைய திருவடிக் தாமரைகள் நமது தலைமேலே நித்யவாஸம் பண்ணும்படியாக, தாம் சொல்லவேண்டிய காரியம் என்னவென்றால்) அழகிய கயல் மீன்கள் பாய்கிற கழலின் குழந்த தென்னரங்கத்தில் உறையும் எம்பெருமானுடைய அழகிய திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவளாய் சிறந்த தாமரைப் பூவில் பிறந்த பதுமை போன்ற வளான ஸ்ரீமஹா லக்ஷ்மியை வாழ்த்துவோம். ... *

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமா நுஜ பக்தஹஸ்த புஷணத்தில்

2. ஆர்த்திப் பிரபந்தம்

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்தது

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் ஆணைகொகரகாசியம் இயற்றிய
பொழிப்புரையுடன் கூடியது.

இந்த ஆர்த்திப் பிரபந்தம் மாமுனிகள் தமது சரமதசையிலே மருளிச் செய்ததென்
லும், திருமேனியிலே நோவு சாத்தியிருந்து ததஹஸ்திஷ்ணுதையாலே அருளிச்
செய்ததென்றும் சிலர் சொல்லிப்போனது தத்துவமன்று. நம்மாழ்வார் *பொய்ந்
தின்றஞானமும் பொய்வாவெ*ழுக்கு மழுக்குடம்புமித்தின்ற நீர்மை யினியா
முறையே* என்றும், *எண்ணாரத் துயர்வினைக்குமிவை யென்னவுலகியற்கை!-பணி
கண்டாய்சாமரே* என்றும் *இருள்தருமா ஞாலத்துளினிப்பிறவி யான் வேண்
டேன்* என்றுமிகுவினே பல பாசுரங்கள் அருளிச்செய்தது எப்படி ப்ரக்குதிமண்ட
லத்தில் ஜீஹாஸையினாலே அப்படியேதான் மணவாளமாமுனி ஞம் இப்பிரபந்த
மருளிச்செய்தது. திருநாட்டுக்கெழுந்தருள்வதற்குப் பவலாணடுகட்டு முன்னமே
இது அருளிச்செய்தார்.

109 வாழி யெதிராசன் வாழி யெதிராசன்
வாழியெதி ராசனென வாழ்த்துவார்—வாழியென
வாழ்த்துவார் வாழியென வாழ்த்துவார் தான்கொள்ள
தாழ்த்துவார் விண்ணோர்தலை.

எம்பெருமானுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்பவர்கள் யாவரோ, அவர்களுக்கும்
மங்களாசாஸனம் செய்பவர்கள் யாவரோ, அவர்களுக்கும் மங்களாசாஸனம் செய்
பவர்கள் யாவரோ அவர்கள் நித்யவானிகளால் கொண்டாடப் படுவார்களென்கை.

110 இராமா நுசாய நமவென்று சிந்தித்
திராமா னுசரோ டிறைப்போழ—திராமாநு
சிந்திப்பார் தான்கொன்று சொகதிருப்பார் தான்கொன்று
வந்திப்பார் விண்ணோர்தன் வாழ்வு.

ஸ்ரீமதே ராமா நுஜாய நம: என்று அதவரதம் சித்தித்திருக்க ப்ராப்தம். அங்ஙனே
சித்தித்திருக்க இவ்வாவிடினும் அங்ஙனே சித்தித்திருப்பாருடை ய ஸத்துவாஸமாவது
செய்யப் ப்ராப்தம். அப்படிப்பட்ட அத்யவஸாய முண்டபவர்களை விண்ணோர்களினும்
மேம்பட்டவராவர் என்றதாயிற்று. இராம — இராமல்; மாநு சித்திப்பார்
என்னவுமாம்.

111 தந்தைகற்றாய் தாரம் தனமா பெருஞ்செல்வன்
என்றனக்கு நீயே யெதிராசன்—இந்தநிலை
தேராத விவ்ஷடலை யினதே யறுத்தருளிட
யாதாத தென்னெயர்வார்

“சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய் தந்தையு
கவரே வினியாவாரே” என்று நம்மாழ்வார் எம்பெருமானையே எல்லா முமாகக்
கொண்டார்; “மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதிஸ் ஸர்வம் யதேவ” என்று
நம்மாழ்வாரையே எல்லா முமாகக் கொண்டார் ஆளவந்தார். அப்படி யன்றிக்கே
எம்பெருமானாரையே எல்லா முமாகக் கொள்ள வேணுமென்பது மணவாளமாமுனி
கனின் அத்யவஸாயம். ஆனாலும் இந்த அத்யவஸாயத்திற்கு இந்த ப்ராக்ருத
தேவதீதோடிகுப்பு பிரதிபந்தகமாயிருத்தலால் இதனையுடனே தவிர்த்தருள
வேணுமென்று இரக்கிறார்.

112 இந்த வுடற்சிறைவிட் டெப்பொழுது யானேகி
அந்தமில்பே ரின்பத்து ளாகுவேன்—அந்தோ!
இரங்கா யெதிராசா என்னையினி யுய்க்கை
பரங்கா னுனக்குணர்ந்து பாள்.

“பொய்த்தின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம் புமான நிலைமை சிறைக்
கடத்திலே கிடந்து துள்ளுவதொக்கும். இப்படிப்பட்ட சிறையில் நின்று விடுபட்டு
“அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை” என்னும் படியான பேற்றை அடியேன
எப்போது பெற்றவனாகேன்? எதிராசரே! தேவரீர் திருவுள்ள மிரங்காவிடின்
இப்பேறு பாவியேனுக்குக் கிட்டுமோ? அடியேனுடைய உஜ்ஜீவனம் உம் அதனை
மகனே என்னுராயிற்று. இரங்காய்—இரங்கியருள வேணும் என்றுமாம்.

113 தன்புதல்வன் கூடாமல் தான்புசிக்கும் போகத்தால்
இன்புறுமோ தந்தை யெதிராசா—உன்புதல்வன்
அன்றே வுரையாய்வான் ஆகலா னுன்போகம்
நன்றே வெனையொழிந்த நாள்.

“தேசாந்தாகதனுன் புத்ரன் பக்கலிலே பித்ரு ஹ்ருதயம் கிடக்குமாபோலே” என்ற
ஸ்ரீவசநபுஷண ஸ்ரீஸூக்திகையத் திருவுள்ளம்பற்றி முன்னடிகள் அருளிச்செய்தபடி.
எம்பற்றின பிதாவானவன் புத்திரனோடு கூடியன்றே போகங்களைப் புசித்து மகிழ்
வது; புத்திரனைவிட்டுப் பிரிந்து தான் தனியே ஒரு போகம் புசித்து மகிழ்மாட்டா
னன்றே; அதுபோல, ஸ்வாமிந்! உமக்குப் புத்திரனாகிய அடியேனை விட்டுத்
தேவரீர் தனியே “கட்டெழில் வானவர்போக முன்பாரே” என்னும்படியான
போகத்தையனுபவித்துக் களித்திருக்க ப்ராப்தி யுண்டோ? என்னையுந் கூட்டிக்
கொண்டு தணுநபவஞ் செய்வதன்றே பாங்கு என்னுராயிற்று.

114 வேம்புமுற்றக் கைப்பு மிகுவதுபோல் வெவ்வினையேன்
தீம்புமுற்றந் தேகமுற்றிச் செல்லுங்கால்—ஆய்பரிசால்
ஏற்கவே சிந்தித் தெதிராசா விவ்வுடலைத்
தீர்க்கவே யானவழி செய்.

ஸ்வாமிந்! வேம்பு முற்ற முற்றக் கைப்பு முற்றுவதுபோல அடியேனது தேஹமும்
முற்ற முற்றப் பாவங்களே முற்றிவாராதின்றன. இது அஸஹ்யமாயிருத்தலால்
இவ்வுடல் தொடர்ச்சைத் தீர்க்குமுபாயம் தேவரீரே செய்தருளத் தக்கது.

115 அன்னை குடிநீர் குருந்திமுலை யுன்குழவி
தன்னுடைய நோயைத் தவிராளோ—என்னே!
எனக்கா வெதிராசா வெல்லாநீ செய்தால்
உனக்கது தாழ்வோ வரை.

பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ—உத்தராதகத்திலே “ருக்மணே தோகேஸ்வ இவ ஜநந் தக்கஷாயம் பிபந்தீ” என்றாருளிச் செய்கைகையடியொற்றி முன்னடிகள் அருளிச் செய்தபடி. தன் குழந்தையின் நோய்தீர்வதற்காகத் தாய் தானே கஷாயம் முதலியன குடித்தலாகிற ஒளஷதஸேவை பண்ணுவதென்ற ஒரு முறையுண்டாம். அதுபோல “இப்பிறவியென்னும் நோயிலேயகப்பட்டுத் துடிச்சிற்ற லெனக்கு இந் நோய் தீரத்தக்க வுபாயங்களைத் தேவரீரே யனுட்டித்து அடியேனை நோய்தீர்ந்தவ னாகச் செய்தால் இது முறையாகாதோ? என்னைக் குழந்தையாகக் கொண்டிருக்கின்ற வுமக்கு இதுவன்றோ உற்றது என்றாராயிற்று: குடிநீர்—கஷாயம்.

116 தன்குழவி வான்கிணற்றைச் சார்ந்திருக்கக் கண்டிருந்தாள்
என்பதன்றோ வன்னைபுறி யேற்கின்றாள்—நன்குணரில்.
என்னுலே யென்னாச மேலு மெதிராசா
உன்னுலே யாமுறவை போர்.

“ப்ரஸஜையக் கிணற்றின் கரையில் நின்றும் வாங்காகொழிந்தால் தாயே தன்னினை னென்னக்கடவதிறே” என்கிற ஸ்ரீவசஸ்பூஷண ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம் பற்றி முன்னடிகள் அருளிச் செய்கிறபடி. கிணற்றின் கரையிலே குழந்தை யிருக்கின்ற கைக் கண்ட தாயானவள் அப்போதே யோடிச்சென்று கிணற்றின் கரையிலி நின்றும் அக்குழந்தையை அப்பாற்படுத்திற்றிளாக்கி, குழந்தை கிணற்றிலே விழுந்தவளவிக் “தாய் அப்போதே சென்றெடுக்கிருந்தால் குழந்தை விழுந் திருக்குமோ? கிணற்றின் கரையிலிருப்பை இவள் அநுமதிபண்ணியிருக்கையாலே யன்றோ விழுந்தது: ஆனபின்பு இவளன்றோ தள்ளினாள்” என்று லோகம் பழிசொக் ளும் அன்றியும், அந்நக் தாய் காணும் “நானே யன்றோ தள்ளினேன்! என்று சொல்லிக் கதறுவள். ஆகவே, எவ்வாமிந்! என்னுடைய நாசத்தை நானே விளைத்துக்கொண்டே வெனின்று உமக்கும் நமக்கு முண்டானவறவை ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து எனது நாசத்திற்கு தேவரீரே காரணமென்றும்படி பழி உமது நலையிலேயாகு மன்றோ? அங்ஙனாகாதபடி பாசித்துக்கொள்ளீர் என்றாராயிற்று.

117 உபத்தி ல் வீழ்ங் குழலியுடன் குதித்தல்
வாபத்தை நீக்குமந்த வன்னைபோல்—பாபத்தால்
யான்பிறப்பே னேலுமினி யெந்தை வெதிராசன
தான்பிறக்கு மென்னையுட்ப்பதா.

இந்த ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே கிடந்து துவள்கின்ற வுபமைக் கரையேற்றவேணு மானால் இந்த ஸம்ஸாரத்திற் பிறவாத லொருவர் அதற்கு சக்தராக வேணும் யவிலது உம்மைப்போலவே ஸம்ஸாரக்கடலில் ஒருகால் விழுந்து துவண்டவரான ஸ்ரீ ராமாநுஜர் உம்மைக் கரையேற்ற எங்ஙனம் சக்தராவர்? என்று சிலர் கேட்ப

தரகக் கொண்டு அதற்கு விடை யிறுக்கிறார் இப்பாசரத்தினால். கிணற்றில் விழுந்த குழந்தையை யெடுத்துப் பிழைப்பிப்பதற்காகத் தாயும் உடன் குதித்தால் அந்தக் குதிப்பு எதற்காகவென்று நோக்கவேண்டாமோ? 'குழந்தையும் கிணற்றில் விழுந்தது. தாயும் கிணற்றில் விழுந்தாள். என்னவாகி?' என்று சொல்லுவாருண்டோ? அதுபோல பாபத்தினால் இப்பிறவிக் கடலில் விழுந்த, விழுகின்ற, விழப் போகின்ற எப்போதாவாரை உத்தரீப்பிக்கைக்காகவென்றோ எதிராசர்தாமும இப்பிறவிக் கடலிலே ஒக்கக் குதித்தது என்கிறார். நமத பிறவி கழுமத்தினால்: அவருடைய அவதாரம் கருணையினால் என்றதாயிற்று. கூபம்—வடகேரல்.

118 புகழ்கள்கோன் தென்னரங்கர் பூங்கழற்குப் பாதுகமாய்த்
தாமகிழுஞ் செல்வச் சடகோபர்—தேவலர்த்தாட்
கேயந்தினிய பாதுகமா மெந்தையிரா மாநுசனை
வாய்ந்தெனது நென்சமே! வாழ்.

எம்பெருமானுடைய திருவடி நிலையான நம்மாழ்வார்க்குத் திருவடி நிலையான எம்பெருமானாரை ஆர்வரித்து உஜ்ஜிவிக்குமாறு நெஞ்சுபோகவாரான தொண்டரை விளித்து அருளிச் செய்தாராயிற்று.

119 உன்னை மொழிய வொருதெய்வம் மற்றறியா
மன்னுடிகழ்சேர் வடுகநம்பி—தன்னிலையை
என்றனக்கு நீதந் தெதிராசா வெந்நாளும்
உன்றனக்கே யாட்கொள் ளுகந்து

"வடுகநம்பி ஆழ்வானையுமாண்டானையும் இருகரையரென்பர்" என்பது ஸ்ரீ லசந பூஷண ஸ்ரீஸூக்தி. ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்ரீ மதுரகனிகள் இருந்தாப்போலே வடுகநம்பி உன் 'ப்ராப்யப்ராபகங்கவிரண்டுப் எம்பெருமானார் திருவடிகளை என் திருப்பர்' என்று ப்ரஸித்தம். காரத்தாழ்வானார் முதலியாண்டானும் எம்பெருமானார் திறத்திலே மிஷும் ப்ரவணர்களாயிருந்தாலும் அவர்கள் பெருமான் பக்க விஷஞ் சென்று பக்காட்டுவது ப்ரவணராய்ப் போருவதாயில்வளவகக்கொண்டு அவர்களையும் வடுகநம்பி னுறைகறுவாராம். ஆகவே வடுகநம்பியின் சரமபர்வ நிஷ்டை அத்விதீப கொள்பது நாடறிந்தது. அவருடைய நிஷ்டாவிசேஷம் தமக்கு முண்டாம்படி கடைகித்தருள வேணுமென்று இப்பாட்டில் பிரார்த்திக்கிறபடி.

120 தேசந் திகழ்க் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை
மாளில் திருமலையாழ வாரென்னை—தேசத்தால்
எப்படியே யெண்ணிலின்பால் சேர்த்தா ரெதிராசா
அப்படியே நீசெய் தருள்.

வதிராஜ விம்சதியில் "ஸ்ரீமத் யதிந்திர! தவ திவ்ய பதாப்து ஸேவாம் ஸ்ரீ லசந நாத கருணாபரிணாமகரம்" என்றருளிச் செய்தது இப்பாசரத்திற்குச் சேர அதுஸத் தேயம். ஸ்வாமிந்! தவரிருடைய திருவடிகளை நானாகக் கண்டேன். அடியெனது ஆசனியர் காட்டிக்கொடுத்தருளினதால் கண்டேனத்தனை. காட்டிக்கொடுத்த

வருடைய திருவுள்ளம் தேவரீரறிவாக தன்ரு; அது நிறைவேறுமாறு கடாகழித்தருள வேணுமென்கிறார். தேசம்—தேஜஸ் என்றுமாம். தேஜஸ்வியான திருவாய் மொழிப் பிள்ளையென்க.

121 எதிராசன் வாழி யெதிராசன் வாழி
எதிராசன் வாழியென்றேன் நேத்திச்—சதிராக
வாழ்வார்கள் காள்னைச்சீழ் வாழ்வார்கள் பெற்றிடுவர்
ஆழ்வார்கள் தங்க ளருள்.

எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றார்க்கவது ஆழ்வார்களின் திருவருள் மனியாதென்க.

122 அதிகார மண்டை லரங்க ரிரங்காரோ
அதிகார மில்லாதார்க் கன்றோ—எதிராசா!
நீயிரங்க வேண்டுவது நீயுமதி காரிகளுக்
கேயிரங்கி லென் செய்வோம் யாம்.

இராமானுச நூற்றந்தாகியில் *ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு நாடொறும் வழிப வர்க்கு வானங்கொடுப்பதுமாதவன்* என்று எம்பெருமான்மேலாயர்களுக்கே அருள் செய்பவனென்று சொல்லி உடனே 'இராமானுசன் தன்னைமெய்தினர்க்கு அத் தானங் கொடுப்பது தன் தகவென்னுஞ் சரண் கொடுத்து' என்று எம்பெருமானுருடைய க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்தாசார்யத்வம் அழகாகப்பேசப்பட்டது. அதைத் திருவுள்ளம் பற்றி இப்பாகரமருளிச் செய்திறபடி. அடியென்போன்ற அநதிகாரிகளுக்கும் தேவரீர் அருள் செய்தாலன்றோ எம்பெருமானிற்காட்டில் தேவரீர்க்குப் ப்ரஸித்த மாயுள்ள ளவலக்ஷணயம் தெறுவது என்னுராயிற்று. என் செய்வோம் மாம்--இனிமேல் அதி காரம் ஸம்பாதித்துக்கொள்ள எம்மாலாகுமோ? என்றபடி. தேவரீரைவிட்டு வேறொருவரை ஆசிரயிக்கத் தாணுகுமோ? என்றபடியுமாம்.

123 எம்பெருமானார் திருவடிக ளேசரணம்
என்பதுவே நாவுரைக்கு மித்தாலென்—அன்பவர்பால்
இப்போ தளவுமயா னென்றுங்காண் கின்றிலென்
எப்போதுண் டாவ தினி.

கீழ்ப்பாட்டில் அதிகாரமில்லாதவராகத் தம்மைச் சொல்லிக்கொண்டாரே அதை நிலைநாட்டுகிறாற்பாட்டில் 'எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்' என்றே ஓய் வின்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றீரே, இதைவிட வேறு அதிகார எப்பத்து வேணுமோ? நீர் அதிகாரியையாவீர்; அநதிகாரியல்லீர்—என்று சிலர் சொல்ல அதற்கு விடை கூறுகின்றார்; பொரிபுறந்தடவின் உக்திமாத்திரமே மென்பக்கலுள் ளது; ப்ரேமங்கனிந்து சொல்லுகின்றிலேன். அப்படிச் சொன்னாலன்றோ அதிகார ஸம்பத்து உள்ளதாவது. இதுகாறும் ப்ரேமமுண்டானதாகத் தெரியவில்லை; இனிமேலா அது உண்டாகப்போகிறது! இக்கூ ஆகவே அநதிகாரிகளிடத்துச் செல்லக்கூடிய தேவரீரது கருணையைச் செலுத்தியருள்வதே நன்றுஎன்னுராயிற்று.

- 124** ஆகாத தீதென் றறிந்தும் பிறர்க்குரைத்தும்
ஆகாத தேசெய்வ னுதலால்—மோகாந்தன்
என்றுகினைத தென்கை யிகழே லெதிராசா!
என்றுன் னடிசேர்வன் யான்.

இன்னது செய்யத் தருந்தது: இன்னது செய்யத் தகாதது என்று அடியேன் விவே
கித்கறிந்து அதைப் பிறர்க்கும் உபதேசித்துப் போருகின்றேனாகிலும் ஸ்வாஹுஷ்
டானத்தில் வந்தவாறே பிச்சிப்போகின்றேன், சாஸ்த்ர நிஷித்தங்களான கிருத்
வங்கனையே செய்து போருகின்றேன். ஆதலால் இவன் மோஹாந்தன் என்று
தேவரீர் கைவிடப் போதுமான நிலைமை என் பக்கலுளதாயினும் அங்ஙனம் கை
விடலாகாது, என்றவாறே 'கைவிடுவேனல்லேன்' என்று எம்பெருமானார்பணிக்க,
ஸ்வாமிந்! எப்போது அடியேனைத் திருவடி சேர்த்துக்கொள்வதாகத் திருவுள்ளம்
பற்றி யிருப்பதென்கிறாராயிற்று, மோகாந்தன்—தற்சம வடசொல். விஷயாந்தர
வ்யாமோஹத்தினால் என் தெரியாதவன் என்றபடி.

- 125** பொல்லாங் களைத்தும் பொதிந்துகொண்டு நன்மையிலொன்
றில்லா வெனக்கு மெதிராசா!—நல்லார்கள்
நண்ணுந் திருநாட்டை நான்தருவே னென்றீ
தண்ணென் றிருக்கிறதென் றுன்.

"எனக்கும் திருநாட்டை நான் தருவேனென்ற நீ" என்று இப்பாட்டில் கூறியிருப்
பதனால் எம்பெருமானார் மனவாளமாபூனிகளை நோக்கி உமக்கு நான் திருநாடு
தருவேன் என்று ப்ர தீஜ்ஞை செய்தருளினதாகத் தெரியவருகின்றது. "எம்பெரு
மானார் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றார்க்கெல்லாம் முத்திச்செக்ஷம் துறையற்றது"
என்று சரணாகத்யா நுஸந்தானத்தினன்று தொடங்கி ஒரு ப்ரஸித்தி யிருத்த
லால் அதுகொண்டு இங்ஙனே பணிக்கின்றாரென்றுங் கொள்ளலாம்.

- 126** என்று விடிவதெனக் கெந்தா யெதிராசா!
ஒன்று மறிகின்றி லெனுரையாய்—குன்றமல்
இப்படியே யிந்தவுயிர்க் கென்று மிருளேவினைக்கும்
இப்பவமாம் நீண்ட விரவு

இந்த ஸம்ஸாரமென்னும் காளராத்திரியானது அகவீரனை வளர்த்துக்கொண்டு
ஓய்வின்றிச் செல்கின்றதே: பொழுதுவிடியும்நாள் இல்லையா? அது எந்நாளென்
றறிகின்றிலேன்; இன்ன நாளென்று தேவரீரே குறிப்பிட்டால் ஆறியிருப்பே
னென்கை. பஹு—ஸம்ஸாரம்; வடசொல்.

- 127** அல்லும் பகலும்பா னுக்கை வழியுழன்று
செல்லுமதுன் தேசுக்குத் தீங்கன்றே—நல்லார்கள்
தந்தனயர் நீசர்க்காட் செய்யச் சகிப்பரோ
எக்கை யெதிராசா விசை.

பெரியாழ்வார் "உனக்குப் பணி செய்திருக்குந் தவமுடையேன் இனிப்போ யொரு வன் தனக்குப்பணிந்து கடைத்தலை நிற்கை நின்சாயையழிவு கண்டாய்" என்றரு ளிச் செய்தபுடையிலே இப்பாகர மருளிச்செய்கிறபடி. ஸ்வாமிந்! தேவரீருக்குத் தொண்டுசெய்து கிரியக் கடமைப்பட்டிருக்கு மடியேன் இப்பொவ்வா வாக்கைக் குத் தொண்டுசெய்து திரிவேனாயின் இது எனக்குத் சருமென்னும் தேவரீருடைய தேஜஸ்ஸுக்கு அவத்யமாய் முடியுமன்றோ? ராஜபுத்ரன் நீசர்கட்கு ஆட்சைய் திருக்கு மிருப்பை மஹாராஜன் பொறுத்திருக்க வல்லவன்றோ? இதை யாராய்ந்து அடியேனைக் கைக்கொண்டருள வேனுமென்றாயிற்று.

128 போம்வழியைத் தருமென்னுமின்பமெல்லாம்
புசித்து வழி போயமுத விரசையாற்றில்
நான் முழுகி மலமற்றுத் தெளிவிகம்பை
நண்ணிநலந் திகழ்மேனி தன்னைப் பெற்றுத்
தாமமரர் வந்தெதிர்கொண்ட லங்கரித்துச்
சற்கரிப்ப மாமணி மண்டபத்துச் சென்று
மாமலரான் கோன்மடியில் வைத்துக்கடும்
வாழ்வுநமக் கெதிராச னருளும் வாழ்வே.

திருவாய்மொழியில் (3—9—3) "ஒழிவொன்றில்லாத" என்கிற பாகரத்திலே "போம்வழியைத்தரும் நங்கள் வானவரீசனை" என்றருளிச்செய்தார் நம்மாழ்வார்; 'பரமபதத்தைத் தரும்' என்று சொல்லவேண்டியிருக்க அந்நனம் சொல்லாது "போம் வழியைத் தருமென்கையாலே பரமபத ப்ராப்தியிற்காட்டினும் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திற் செல்வதுதானே பரம ப்ரயோஜனமென்றும் அந்த ஆனந்தம் மிகப் பெரிதென்றும் காட்டிற்றுகிறது. அப்படிப்பட்ட இன்பமெல்லாம் புசித்துக் கொண்டே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திற் சென்று விரஜாநதியிற் குடைந்தாடி ப்ராக் ருத தோஷங்களெல்லாம் கழிந்து திருநாட்டைக்கிட்டி திவ்யசேஷரத்தைப்பெற்று அவ்விடத்து ஸத்காரங்களையும் வசித்து எம்பெருமானது மடிமீசேறி வாழப்பெறு வதே வைகுந்தச் செல்வமாகும்; இச்செல்வம் எம்பெருமானார் திருவருளடியாகவே கிடைப்பதொன்று எனரூராயிற்று. ஸ்வாமிந்! இச்செல்வத்தைத் தேவரீர் அருள் செய்வவேனுமென்கை.

129 திருமலை யாழ்வார் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை சீருவா ல்
தருமதி கொண்டவர் தம்மையுத் தாரகராகவெண்ணி
இருமனமே யவர்க்கா யெதிராச ரெமைக்கடுகப்
பரம பதந்தனிலேற்றுவ ரென்ன பயம் நமக்கே.

நெஞ்சே! நமக்கென்று வகுத்த ஆசாரியர் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையாவர்; அவரது திருவருளால் பெற்ற ஞானத்தைக் கொண்டு அவருடைய அபிமானமே உத்தாரக மென்று நீ அத்யவஸாயங் கொண்டிரு; அவர்க்காக எம்பெருமானார் பேறு தந்தான் வரென்று நாம் கவலையற்றிருக்க ப்ராப்தம் எனரூராயிற்று.

- 130** தீதறறானத் திருவாய் மொழிப்பின்னை சீருளா ல்
ஏதத்தை மாற்று மெதீராசர் தம்மபி மானமென்னும்
போதத்தை யேறிப் பவமாம் புணரி தனைக்கடந்து
கோதற்ற மாதவன் பாதக் கரையைக் குறுகுளேன்.

அஸ்மதாசார்யருடைய நீர்ஹேதக க்ருபையாலே எம்பெருமானருடைய அபீமா
னத்திற்கிலக்காகி எம்பெருமானடிசேரப் பெறுவது திண்ணமென்றதாயிற்று.

போதம் பவம் — வடசொற்கள்.

- 131** அடியார்கள் குழாங்க ளழகோலக்க மிருச்சு
ஆனந்த மயமான மாமணி மண்டபத்துப்
படியாது மில்படுகைக யாயிருக்கு மனந்தன்
பனுமணிக டம்மிலொளி மண்டலத்தி னிடையில்
வடிவாகு மாமவரான் வலவருகு மற்றை
மணமகளு மாய்மகளு மிடவருகு மிருக்க
நடுவாக வீற்றிருக்கும் நாரணனைக் கடுக
நானனுப விகதமவகை நல்கெனெதிராசா.

ஆழ்வார் *அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கடுவதென்றுகொலோ* என்று பாரித்து
அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை என்று அடியார்க்கள் குழாங்களைடையே
இருக்கப் பெற்றதையே பரமபுருஷார்த்தமாக அடனிச் செய்ததனால் இங்கு
அடியார்களின் குழாங்களழகோலக்கமிருக்க* என்று முந்துறவளனிச் செய்தார். திரு
நாட்டில் திவ்யாஸ்தான மண்டபத்தில் திவ்ய விஹாஸனத்தில திவ்யமஹிஷி
பரிவருதனாய் எருந்தருளியிருக்கிற பூதிவகுண்டநாதனைக் கடுக அடியேன் அனுப
விக்குமாடி செய்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று.

- 132** இக்கவுடல் விட்டிரவி மண்டலத் துடேகி
இவ்வண்டங் கழித்திடையி லாவரண பேழபோய்
அந்தமில்பாழ் கடந்தழகார் விரசைதனிற் குளித்தங்
கமானவனு ளொளிக்கொண்ட சோதியும் பெற்றாரர்
வந்தெதிரா கொண் டலங்கரித்து வாழ்த்தி வழங்கத்
வைகுந்தம் புக்குமணி மண்டபத்துச்சென்று
நந்திருமா லடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடும்
நர்னெனக்குக் குறுகும்வகை நல்கென் னெதிராசா.

சரீரத்தை விட்டு ஆத்மா உதக்ரமித்தகாலம் தொடங்கிப் பரமபுருஷார்த்த ப்ராப்
திபர்யந்தமான பேற்றின்விரைசை இப்பாட்டில் அடனிச்செய்யப்பட்டன. தீத்
தையைப் பெறுகளை விரைவில் அடியேன் பெறுமாறு அருள் புரியவேணு மென்று
பிரார்த்தித்தாராயிற்று.

- 133** என்றுநிரே துகமாக வென்னையபி மானித்து
பாலுமதநிற் துனக்கே யாயிருக்கூம் வகைசெய்தாய்
அன்றுமுத லின்றளவு மனவரதம் பிழையே
யடுத்தடுத்துச் செய்வ ததுதனிப்ப தினிச் செய்பேன்

என்றுள்ளை வந்திரப்ப தாமென் கொடுமைசண்டு
மிகழாதே பிரவுபக லடிமைகொண்டு போந்தாய்
இன்றுதிரு நாடுமெனக் சருளவெண்ணு கின்றாய்
இளிக்கடுகச் செய்தருள வேண்டுமெதிராசா! (25)

ஸ்வாமிந்! அடியேனைத் தேவரீர் அங்கீகரித்தருளினவன்று தொடங்கி இன்றளவும்
நான் பிழைசெய்வதும் அநுதபித்து கடிமைகொண்டுவதும் மீண்டும் பிழைசெய்வதும்
அநுதபித்து கடிமைகொண்டுவதுமாயிருந்து வருகின்றேன் இப்படியிருத்தும் என்னை
கொண்டு பல னைக்கர்மங்கள் செய்வித்தச்சொண்டர்; இவ்விழுவியில் கைங்கரிய
மேயன்றி அவ்விழுவியில் நித்ய னைக்கர்மமும் கொண்டருளத் திருவுள்ளம் பற்றி
யிருக்கின்றீரென்பதைப் பற்றிவேன். அதிஸ் காலவிளம்பம் வேண்டாவென்று
பிரார்த்திக்கின்றேனத்தனை யென்கிறார். 'நிர்நேறதுகம்' என்னும் வடகொல்
நிர்நேறதுகமெனத் திரிந்தது. (25)

134 தென்னரங்கர் தமக்காமோ? தேவியர்கட் காமோ?
சேனையர்கோன் முதலான சூரியர்கட் காமோ?
மன்னியசீர் மாறனருள் மாரிதமக் காமோ?
மற்றுமுள்ள தேசிகர்கள் தங்களுக்கு மாமோ?
என்னுடைய பிழைபொறுக்க மாவுருக்கு முடியுமா?
எதிராசா வுளக்கன்றி யானொருவர்க் காகேன்
உன்னருளா லெனச்சிறுநி தன்கைய முண்டாககி
ஒளிவிசும்பி லடியேனை யொருப்படுத்து லீரைத்தே. (26)

மறநாக்குபாளுக்களாகப் புகழ்பெற்றவர்களான எம்பெருமான் பிராட்டிமார்கள்
நித்யவாரிகள் ஆழ்வார்கள் ஆக இவர்களில் ஒருவர்க்கும் பொறுக்க வொண்ணாத
படி அபசாரங்களை அளவறச் செய்திருக்கியடியேனை ஸ்வாமிந்! தேவரீரே கடிமைக்கு
இலக்காக்கிப் பரமக்கி பரஜ்ஞான பரம பக்திகளையும் விளைத்துக் காலதாமதமின்றித்
திருநாடுசேர்த்தருள வேணுமென்றாயிற்று. (26)

135 இவ்வுலகி லின்பொன்று மென்கூறாதே கெஞ்சே!
இரவுபக லெதிராச ரெமக்கினிமே லருளும்
அவ்வுலகை யலர்மகள்கோ னங்கிருக்கு பிஞ்ஞப்பை
யடியாராகள் குழாங்கடமை யவர்களனு பகததை
இவ்வுயிரு மதுக்கிட்டுப் பிழந்திழந்து கிடந்த
தெனனுமத்தை யென்றுமதுக கிடைச்சவராய்க் கிடக்கும்
வெவவினையால் வந்தவுடல் விடும்பொழுதை விட்டால்
வினையுரின்பத் தன்னை முற்றும் விடாமலிருந்தெண்ணே. (27)

“நோபறுதம் ஸ்மரத் இதம் சரிம்” என்று உபநிஷதில் ஓதினபடியே இவ்வுலகில் காரா
துபத்தியான வொண்ணையும் சித்ததசெய்யாமல் பரமபதாநு பலங்களை யே சித்திக்
குமாறு தம் திருவுள்ளத்திற்கு உரைத்தாராயிற்று. (27)

136 பன்னிடல வாரியரும் பாருலகோ நுடைய
 மரிஷ னே செய்தருளும் பல்கலை படம்மைக்
 கண்டதெல்லா வெழுதியவை கற்றறிந்துங் பிறர்க்குக்
 காதலுடன் கற்பித்துங் காலத்தைக் கழித்தேன்
 புணர்நிலை சேவலனுறை பொன்னுலகு நன்னில்
 போக்கினை வொன்றுமின்றிப் பொருந்தியிங்கே யிருந்தேன்
 ஏன்டிசையு மேத்துமெதி ராசனரு ளாலே
 எழிலிசைமே மான்றியிப்போ நென்மன மென்னுதே. (33)

“தெரித்தெழுதிவாசித்துங் கேட்டும் கணங்கிவழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன்
 போது” (2424) என்று திருமுழிசைப்பிரானானந்தி செய்த படியே பூஷணசாரிய க்ரந்தங்களைக் கொண்டுப் பண்படியாறும் போது போக்கியிருந்தேனாதலால் “இச்சுவை
 தவிர யானிப்பா யிந்திரனோகமா ளுமச்சுவை பெற்றினும் வேண்டேன்” என்றே இது
 காறுமிருந்தேன்; இப்போது திருநாட்டிலுள்ள பஞ்சலுக்கு ஆசைப்படுமாறு எம்பெரு
 மானுரது திருவருளைப்பெற்றேன் என்றுராயிற்று. (28)

137 காறு வாகமத நீது செய்து சமணச்செய்க்கனல் கொளுத்தியே
 சாகரியக் கடலை வறறுவித்து மிது சாங்கியக்கரி முறித்திட
 மாறு கொண்டு கருளுத வாழியர்கள் வாயதகர்த்தற மிஞ்ஞுமேலை
 வக்தபாசபதர் சித்தியோடுங் வகை வாதுசெர்த வெதிராசனார்
 கூறுமாய நு மகத்தோ டோங்கிய சூமாரிலன்மத மனற்றின்மேல்
 கொடிய தர்க்கசரம் விட்டபின் குறுகியாய வாழ்வரை வென்றிட
 மீறி வாசிவரு பாறகரன்மத விலக்கடிக்கொட பெறித்துபோய்
 மிக்க வாதவ மதத்தை மாய்த்து பெரு வீரர் மாயுடிக வாழியே. (33)

ஆனக துர்மதங்களை வொழித்து நூர்வாடிகளை வென்றவரன் எம்பெருமானுள்
 நித்யவழி நித்யமங்களைமாக ன்ளங்கவேனுமென்று மங்கனாசானன் பண்ணிநா
 யிற்று. துருவமென்பது பராபாகரமதம். சூமாரிலன் மதமென்பது பாட்டமதம்.

138 சீராநு மெதிராசர் திருவடிகள் வாழி
 திருவணாயிற் சாகரிய சேக்துவரன்வா வாழி
 ஏராருஞ் செய்வாடி வெப்பொழுதும் வாழி
 இவ்ங்கிய முந்நூல்வாழி யினைத்தோள்கள் வாழி
 சேரராத துய்ய செய்ய முகச்சோதி வாழி
 துமுறுவல் வாழி துணைமலர்க் கண்கள் வாழி
 ஈராநு திருநாம மணிந்த வெழில் வாழி
 இனிதிருப்போ டெழில் ஞான முத்திரை வாழியே. (30)

“ஆசாரியன் சிச்சனாருயிரப் பேணுமவன், தேசாரும் சிச்சன் அவன் சீவடிவவ
 ஆனையுடன் தோக்குமவன்” என்று உபதேசாத்தினமாலையில் அருளிச்செய்த
 படியே ஆசாரியனுடைய தீவ்யமங்கள விக்ரஹமே அஸ்மதாதிகளுக்குப் பரமோத்
 தேசயமாதலால் நமக்கு நித்யாநுஸந்தேவமாக எம்பெருமானுருடைய தீவ்யரவ
 யவங்களுக்கு மங்களாசானன் செய்தகுவினாராயிற்று. (30)

139

அறுசமயங் செய்யதனை யடியறுந்தான் வாழியே
 அடர்ந்துவருங் குதிட்டிகளை யறத்துறந்தான் வாழியே
 செறுகலியைச் சிறிதுமறத் தீர்த்துவிட்டான் வாழியே
 தென்னரங்கர் செல்வமுற்றுந் திருத்திவைத்தான் வாழியே
 மலையதனில் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்தான் வாழியே
 மாறனுரை செய்த தமிழ் மலையவமர்த்தோன் வாழியே
 அறநிறுந் பெறுபபூதா ரவதரித்தான் வாழியே
 அழகாரு மெதிராச ரடியினைகள் வாழியே (31)

எம்பெருமானுருடைய திவ்யசேஷத்தங்களுக்கு மல்களாசரணைம்செய்தருளுகிறபடி
 சாக்ஷ உராக்ஷ கூடிபாத சுப்பண கபிவ பதஞ்சலி மதங்களாரும் அறுசமயங்
 களெனப்படும், வேறுவகையாசவுந் தொகலதுண்டு, வேதங்களைப் பிரமாணமாக
 லொப்புக் கொண்டே அவற்றில் அபார்த்தம் செய்பவர்கள் குத்ருஷ்டிகளாவர்,
 மலையதனில் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்தது வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் ஸ்ரீபாஷ்
 யம் முதலிய திவ்யக்ரந்தங்களாலும் உபதேசமுதந்தாலும், *வாஸ்திகழுஞ்சொலை
 மதிளரங்கர் லன்புகழ்மே வானற தமிழ்மறைகளையிரவும் நன்ற முதல் நாயகட
 கோபன் மொய்க்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாறுசன்* என்றதை யடிமொற்றி
 மாறனுரை செய்த தமிழ்மறைவளர்த்தோனென்றது. (31)

140

சங்கராபாற்கரயாதவ பாட்ட பிரபாகர் தவசம்மதம்
 சாய்வுறலாதியர் மாங்குலனென்று சதுமறை வாழ்க்திடுநாள்
 வெங்கலியிங்கிலி வீறுமக்கலை மென்றுமிகத்தளர்நாள்
 மேதினிகஞ்சமை யாறுமெனத துயர்விட்டு விளங்கியநாள்
 மலையகயாளி பாரங்குசபரன்னவர் வாழ்வு முனைத்திடுநாள்
 மன்னியதென்னரங்காபுரி மாமலை மாற்றுமுன்கத்தடுநாள்
 சொங்கயால்வாளிகள் குழுவலநாளுந் சிறந்த பெருமபூதாரச்
 சீமானினையாழ்வார் வந்தருளியகவன் திருவாதீனா நானே. (32)

சங்கராதி மதாந்தாஸ்தாசனின் அபார்த்தங்களைக் கண்டித்து வேதாந்த ஸதர்த்த
 ஸ்தாபனம் பண்ணுணக்காகவும், கலிபுருஷஸாம்ராஜ்யத்தை சிதைப்பதற் காகவும்
 பூபாரமாயிருக்கின்ற துஷ்டர்களை வெல்லும் ஸற்றுனமரக்கிப் பூதேவியை மகிழ்
 விப்பதற்காகவும், பாரங்குசபரகாளாதிகளான ஆழ்வாரிகளின் அருளிச்செயல்களை
 மிகவளர்த்து அவர்களையுகப்பிக்கக்காகவும் திவ்யதேசஸமுத்தாரத்திற்காகவும்
 எம்பெருமானார் இருவவதரித்தாரென்றதாயிற்று. (32)

141

இன்னமெத்தனை காஸமிந்த கைர்ப்புடன யாரிருப்பன்
 இன்ன பொழுதுடர்பு விநிரின்னபடியதுதான்
 இன்னவிடத்தே யதுவுமென்னு மீவை மெல்லாம்
 எதிராசா நீயறிதி யானிவைமொன் றநியேன்
 என்னை யீசியிவவுடம்பை வீர்த்து நான் னருளால்
 ஏராரும் வைகுந்தத்தேற்ற நினைவுண்டேல்
 பின்னைவிரையாமல் மறந்திருக்க ந்தென் பேசாய்
 பேதைமை தீர்த்தெனை உட்காட கொண்ட பெருகானே. (33)

இவ்விபூதியில் அடியேன் இன்னமும் இருக்கக்கூடிய நான் இவ்வளவேன்றும் இன்ன
பொதிலே இன்னவிடத்திலே இன்னபடியாக அடியேனுக்கு தேவாஸஸான மாகு
மென்றும் எல்லாம் தேவரீர் அறியவல்லீர்; அடியே னுக்கு இவையென்றுச் தெரி
யாகு. இவ்வழக்குடம்பைப் போச்சித் திருஷ்டி சேர்த்துக் கொள்ளத் திருவுள்ள
மூண்டாகில் உபேகசித்துக் காஸதாமதம் செய்வது என்னோர் என்னுராயிற்று. (33)

142 முன்னெண்ணின் பின்னெண்ணை யாரத்தமென்னும்

முன்னுலகையான னின்னத்தொகையின் த்தும் யானே
என்னையடைக்கிறா தமக்குக் கழிப்பென்னெனுநகர்
எதிராசா! நீ யிட்டவழக்கன்றோ சொல்லாய்
உன்னையல்லதறியாத யானிந்த வுடம்போடு
உழைநுவினைப்பவன் புக்ககவேண்டுமெ தென்னுண்டோ?
என்னுடைய விருக்கையை யின்றுப்பொழுதில்மாற்றி
ஏராகுமவைகுந்தத் தேற்றினிடாய் நீயே

(34)

ஸர்வதரிமாந் பரித்யஜ்ய என்கிற சரமச்சுலாகத்திலே *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷ
யிஷ்யாமி* என்றதின் விவக்ஷிதமானதை ஒன்றையடியளவில் அருளிச் செய்கிறார்.
முன்னெண்ணையாவது பூர்வாகம்: ஆச்ரயிப்பதற்கு முன்னே அறிந்துமறியாமலுஞ்
செய்த பாவங்கள். பின்னெண்ணையாவது உத்தராகம்: ஆச்ரயித்தபிறகு ப்ரக்ருதி
வாஸவையிலுள் ப்ரராசா திகமாக தேரும் பாவங்கள், ஆரத்தமாவது ப்ராரப்த கரு
மம்—பவன் கொடுக்க ஆரம்பித்த கருமங்களென்றபடி. என்றிப்படி மூலகைப்பாட்ட
நீ விசேஷனையும் என்னடியாரிக்கு நானே தனிர்ப்பேனென்று சரமச்சுலாகமுகத்தானே
யருளிச்செய்தவர் கருவாங்கநாதர்: அவர் தேவரீர்க்கு ஸர்வாத்மநானிதேவரென
பது ப்ரஸித்தம்: அப்படியிருக்க, தேவரீரையே புகலென்று பற்றின வடியேன்
இன்னமும் கருமபவன்களை மனுவறித்துக்கொண்டிருக்க தேவரீர் பார்த்துக்
கொண்டிருப்பது தகுதியோ? ப்ராப்ஸ்யமிவிலே யெனைக்கொண்டிருப்பாய்ச் சேர்த்
தருளச்வனனு மென்னுராயிற்று. யதிராஜஸிம்சகியில்* ச்ருத்யக்ரலேதம்* இத்யாதிக்
சுலாகம் இப்பாகுத்திற்குச் சார்பாக அநுஸந்தேயம். (34)

143 அருளாலேயடியேனை யபிமானித்தருளி

அநிலாதமடிமைகொள்ள நனைத்து நீயிருக்க
மருளாலேபுலன்போக வாஞ்சைசெயுமென்றன்
வலவினையை மாற்றியுன்பான் மனம்வைக்கப்பண்ணாய்
தெருளாருங் கூரத்தாழ்வானு மவச்செல்வத்
திருமகனூர்தாமு மருளிச்செய்த திமைத்
திரளானவத்தனையுஞ் சேரவுள்ள வெனனைத்
திருத்தியுய்யக்கொள்ளறம் வகை தேருமெதிராசா!

(35)

கூரத்தாழ்வான் பட்டர் முதலானார் தங்களுடைய ஸ்தவங்களிலே அபரிமிதமாக
அதர்யாது வந்தான் செப்புகொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த அதர்சிபத் அவர்
களிடத்தில் உண்மையாகச் சிறிதும் கிடையாது. அப்பின் காரணத்திற் அநுஸந்த
தித்துக் கொண்டு அத் அதர்சிபம் மென்றாய் வகிலெடுத்தவன் அடியேன்; இப்படிப்

பட்ட வெண்ணைத் தேவரீர் ஏற்கெனவே அபிமானித்தருளி அத்தாணிச் சேலகக் கொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றியிருந்தும் அடியேன் ப்ராக்குத போகங்களிலேயே வீடு பட்டிருக்கும்படியான பாஷ்யாயிராநின்றேன்; இந்நிலையை மாற்றியருள வேணுமென்றாயிற்று 'வாசாமகோசரபஹுஞ்ஞ தேகிகாகர்ய' என்ற யதிராஜ விம்சதிச் ச்லோகம் பின்னடிக்கட்குச் சேர அநுஸந்திப்பது (35)

144 வாசனையினூற்றமோ மாளாதவெள்ளையோ
ஏதென்றறியேனெதிராசா!—தீதாசும்
ஜம்புலனிலாசை யடியேன் மனந்தனை
வன்புடனே தானடருமவந்து.

(36)

"இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீதி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:" என்கிற கீதைக்குச் சார்பாகப் பின்னடிகள் அமைந்துள்ளன. முதலடியில் 'வாசனை' என்றும் பாடமுண்டு. (36)

145 இன்றளவு மில்வாத வதிகாரம் மேலுமெனக்
கென்றுளதாம் சொல்லா யெதிராசா!—குன்று
விளைத்தொடரை வெட்டிவிட்டு மேலைவகுந்தத்
தென்கைகடுக வேற்றுத தென்?

(37)

அடியேனைத் திருநாட்டிலேற்றுகைக்கீடான அதிகார ஸம்பத்து இதுகாறு மில்லாதது இனியொருகால் விளையப்போகிறதென்று நினைக்க ப்ரஸக்திதானுமில்லை; ஆகவே விரோதி பாபவர்க்கங்களைத் தேவரீர் தாமே நிர்ஜேதகக்ருபாயினால் வெட்டிக்களைந்து வீடு பெறுவிப்பது தலம் என்றாயிற்று. (37)

146 அஞ்சி லறியாதா ரைப்பதிலும் தாமறியார்
எனசொ ள்ளைக்கோ வெதிராசா!—நெஞ்சம்
உளதா ளொழிந்தவற்றை யேயுக்க வின்றும்
அனுதாபமற்றிருக்கையால்.

(38)

"அஞ்சிலறியாதார் ஐம்பதிலுமறியாரே" என்றொரு பழமொழியுண்டு. அதற்குத் தாமேயிலக்கென்று நைச்சியாநுனந்தானமாக அருளிச் செய்கிறபடி. எனக்கு இத்தனை வயதாகியும் செய்த குற்றங்களுக்காக அநுதாபமும் தோன்றவில்லையென்கிறார். (38)

147 வேம்புகறி யாக விரும்பினார் கைத்தென்று
தாம்பொகடாதே புசிக்குந் தன்மைபோல—தீம்பனில
னென்றுகினைத் தென்னை யிகழா ரெதிராசர்
அனறறிந்தங் கீகரிக்கை யால்.

(39)

வேம்பையே கறியாகச் சமைத்துண்ணுமவர்கள் அதன் கைப்பைப் பரம போக்யமாகக் கொள்பவர்களேயன்றி ஐயோ! கைக்கிந்ததே யென்று வெறுக்குமவர்களல்லரே; அதுபோல் பானியேனுடைய தோஷங்களைப்பரம போக்யமாகக் கொண்டு அங்கீகரித்தருளின தேவரீர் இன்று தீம்புகண்டு இகழ்வது தகுதியன்றே யென்றார்

148 அடித்தே பொழுதை மாமியேன் கழிந்திப்
பவத்தே யிருக்குமது பண்போ—திவத்தேயான்
சேரும் வகையருளாய் சீரா ரெதிராசா!
பொருமினி யில்வுடம்பைப் போக்கு. (40)

சீரமைந் தாருந்தியளம் பெருமானாரே! தேவரீருடைய துணுதுபவங்களுக்கும் இட்டுப்
பிறந்த அடியின் பொழுதைப் பாழாசம்போக்கி இந்த ஸம்ஸாரத்திலே கிடப்
பது தகுதியோ? அடியேன் திருநாடு சேரும்படி யருள்புரியவேணும்: இதுரை
ஸம்ஸாரத்தில் சிறையிருந்ததுபோதும்; இனி இவ்வழுச்சுடம்பைத் தவிர்த்தருள்க.

149 எனைப்போல பிழைசெய்வா ரில்வுடை னுண்டோ?
உனைப்போல பொருகவல்லா ருண்டோ?—அனைத்துலகும்
வாழப் பிறந்த வெநிராச மாமுனிவா!
ஏழைக் கிரங்கா யினி. (41)

உலகமெல்லாம் உஜ்ஜிதப்பதற்கென்றே அவதரித்த எம்பெருமானாரே! இந்நிலை
கத்தில் எனைப்போல் அபகாரப் படுபவர்கன் லேறு யாரெனுமுளரோ? தேவர்
ரைப்போல அஸ்வபசாரங்களைக் கடிக்க வல்லார் வேறு யிருளரோ? இனி ஏழை
யான அடியேன் மீது இரங்கியருளவேணும் (41)

150 ஐயுலன்கள் மேலிட் படரும் பொழுதடிமேன்
உலாபகவக டமனைக்கைந் தோலமிட் டால—பின்பலவதாம்
என்னையட ராம லிரங்கா யெதிராசா!
உன்னையல் லாமெனக் குண்டோ? (42)

எம்பெருமானாரே! பச்சிசந்திரியங்களுளனைவ என்னை ஆர்கிரமித்துக் கொள்ளும்
போது அவற்றுக்கு ஆற்றாத அடியேன் தேவரீருடைய திருவடிகளைச் சித்தித்துக்
கூப்பிட்டால் அதனமிறகும் அவ்விந்திரியங்களானவை அடியேனை மேலிடாதபடி
இருவாசெய்கருள்கின்றீர்களே: எனக்கு தேவரீரைத் தவிர வேறரசுகளுளரோ?

151 இந்த வலதிற பொருந்தாமையே யேதுமில்லை
அந்தவுல கிற்போக வாலசயிலை—இந்தமக
கெப்படியே தாளதருவ ரெந்தை யெதிராசர்
ஒப்பில் திருநாடு கந்து. (43)

தயாஜய பூமியிற் ஜிஹாஸையுந் ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவண்யமு மிகளாதவேனக்கு
எம்பெருமானார் தாம என் செய்வர்! என்று ஒருவாறு ஸமாதுதிதாராகிரார். (43)

152 மாகாந்த காரணனார் வைகும் வகையறிந்தோர்க்கு
ஏகாந்த மில்லை யிருளில்லை—மோகாந்தர்
இவ்விடமே காந்துயிரு னென்றுபய மறிநின்று
செய்வர்கடாம் பாவத் திறம். (44)

இப்பாகரத்தில் எம்பெருமானாருடைய திருநாமம் ஸ்பஷ்டமாக இல்லையாயினும்
முன்னடிகட்கு எம்பெருமானாரும் அவருடைய திருவடி பணித்தவர்களுமே விஷய

பூதராவர்கள் எம்பெருமான் எங்கு முவனாய்க்கொண்டு எதையும் எளிதிலுணர்
கின்றனென்கிற தெளிவுடையவர்கள் 'இது ஏகாந்தமாணவீடம். இது திருள்
செறிந்தவிடம்' என்று ஒரிடத்திலும் ஒருபாவச்செயலும் செய்யத் துணியார்கள்;
அப்படிப்பட்ட தெளிவிக்காத அவிவேகிகள் தாம் னர்கேச்வரனுடைய ஸர்வவியா
பகத்வத்தையறியாட்டாதே அவனையும் வஞ்சித்துவிடலா மென்றெண்ணி
ஏகாந்த ஸ்தலங்களிலும் இருள்மிக்க விடங்களிலும் பாவங்களைச் செய்துபோருவர்
கள்—என்றவிது, எம்பெருமானுடைய திருவருளால் எம்பெருமானுடைய ஸர்வ
வியாப்தியை யறிந்தவர்களே! நீங்கள் ஏகாந்தத்திலும் பாவச்செயல் செய்யா
திருக்க வேணுமென்று ஒறிதோபதேசமருளியபடி. (44)

153 நாராயணன் திருமால் நாராயணமென்னுமறை
ஆராயில் நெஞ்சே யநா தியன்றோ—சீராரும்
ஆசாரியனானே யன்றோநா முய்ந்ததென்று
கூசாம லெப்பொழுதுங் கூறு. (45)

"திருமாலே நானுமுனக்குப் பழவடியேன்" என்றும் "நன்றுகநானுன்னை யன்றி
யிலைன்கண்டாய், நாரணனே! நீ யென்னையன்றியிலை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே
எம்பெருமானுக்கும் சேதநர்களுக்கு முண்டான உறவு அநாதியேயானாலும் இந்த
வுறவையறியிற்று மதேஹாபகாரஞ் செய்தவர் ஆசார்யரேயாதலால் அந்த ஆசாரியர்
பக்கலிலேயே நாம் செய்ததன்றி குன்றுதிருக்கவேணு மென்றாராயிற்று. (45)

154 திருவாய் மொழிப்பிள்ளை தீவினையோந்தம்மைக
குருவாகி வந்துய்யக் கொண்டு—பொருளில்
மதிதானளித்தருளா வாழ்வனரோ நெஞ்சே!
எதிராசர்க்காளானோரும் யாம். (46)

பகவானேடுண்டான உறவை யறிவதின்காரட்டிலும் ஆசார்ய னம்பந் தத்தையறி
வதே சிறந்தது. ஆசார்யரென்கிற சொல்லுக்கு எம்பெருமானார் தாம் இலக்கு.
அப்பரமாசாரியரோடு நமக்குண்டான வுறவையறியித்த மதேஹாபகாரகர் திருவாய்
மொழிப்பிள்ளை—என்று ஸ்வாசாரியச் பக்கலிலே பெருநன்றிபா ராட்டினாராயிற்று

155 இராமாநுசாயநமனை நிரவும் பகலும் சிகழித்
திராமாநுசர்களுருபட்டந் தன்னி லினைற்பொழுதும்
இராமாநுசாவர்க்கெல்லா வடிவையுஞ் செய்யெண்ணி
இராமாநுசர் தம்மை மாநுசர னென்கொன்னெனுவதே. (47)

எம்பெருமானார் திருவடிகளை தஞ்சமென்றிருக்கவேண்டியது கடமை; அப்படி
யிருக்கவில்லாதவர்கள் எங்குவர்த்திக்கின்றார்கள் என அங்கு நொடிப்பொழுதும் தங்க
லாகாது. அப்படித் தங்காமலிருப்பவர்களுக்கே நாம் ஸகலவித சைன்கரியங்களும்
செய்யத்தகும். அங்ஙனம் செய்யாதவர்கள் மாலிடவரவ்லரென்றே கொள்ளத்
தகுவர் என்றாராயிற்று. (47)

156 என்னுதென்னெஞ்ச மிசையா நெளநா லினைஞ்சாதுசென்ன
கண்ணுனவை யொன்றுங் காணலுரு கலியார்கலிய

வொண்ணுதவண்ண முலகளித்தோ னெ திராசனடி,
நண்ணுதவரை யாங்கேசர் செய்தகலம் நமக்கே.

(48)

ஸ்ரீரங்கநாதர் நமக்கொரு பெருநன்மை செய்தருளியிருக்கின்றார்; அஃது என்ன வெனில் எம்பெருமானார் பக்கலில் விழுசுராயுள்ளவர்களை நெஞ்சால் திணையாமலும் வாயால் சொல்லாமலும் தடையால் எணங்காமலும் கண்ணால் காணாமலும் இகட்கின்றோமே, இதுதான், கலியார் என்றது கோபத்தினாலாகிய சொல்வடிவம். (48)

157 நந்தாநரகத்தமுததாமை வேண்டிடில் நாளிலத்தீர்!

எத்தானதயான வெதிராசனை நண்ணு மென்றுமவன்
அந்தாதிதன்னை யருசந்தியுமவன் தொண்டருடன்
சிகதாசுலங்கெடச சோந்திரு முத்திபின் சித்திக்குமே.

(49)

ஸம்ஸாரபந்தம் அடியோடுவெரறுவதற்கு மூன்று உபாயங்களருளிச்செய்கின்றிதில் எம்பெருமானாரைப் பணிதல், அவர் விஷயமான ப்ரபந்தகாயத்திரி யென்று ப்ரஸித்தமான நூற்றந்தாடையைச் சிந்தனை செய்தல், ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களோடு ஸஹவாஸஞ் செய்தல். (49)

158 அவத்தே யருளந்த காலத்தைப்போக்கி யறிவி ன் னமயாலிப்

பலத்தே யுழல்கின்ற பாவியர்களே! பலகாலம் நின்று
தவத்தே ஈயல்பவர் தங்கட்கு மெய்தவொண்ணுதவந்தத்
திவத்தே யுமைவைக்கும் சிந்தியும் நீ ரெதிராசனென்றே.

(50)

தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டுப் பூசித்தும் போக்கினேன் போது என்று திருமழிசைப் பிரானும், *முன்னவராம் நம்குரவர் மொழிகளுள்ளப் பெற்றோரும் முழுதும் நமக்கவை பொழுதுபோக்காகப் பெற்றோம்* என்று (மேலே) தாமும் பணித்தபடியே காலத்தைப் போக்க வேண்டியிருக்க அநர்க்கமான காலத்தைப் பழுதே போக்கி அறிவுகெட்டு இந்த ஸம்ஸாரக் கடலிலேயே மாழி மாழிப் பலபிறப்பும் பிறந்து திரிகின்ற பாவிகளே! *ஊன்வாட வுண்ணுதுயிர் எவலிட்டு உடலிற் பீரியாப்புலனைந்தும் கொந்த தாம் வாடவாடத் தவர் செய்வார்க்கும் பெறுகற்கரிதான பரமபதத்தை எம்பெருமானாரொருவரே அளித்தருளவல்லவர் என்பதையறிந்து அவரது திருநாமத்தையே சிந்தித்து வாழ்ந்துபோங்கள் என்கை.

159 என்றுளனீச னுயிருமன்றேயுண்டிககாலமெல்லாம்

இன்றளவாகப்பழுதே கழிந்த திருவினையால்
என் திழவின்றி யிருக்கு மென்னெஞ்ச மிரவுபகல்
நின்று தடிக்கு மெதிராசர்! நீயருள்செய்த பின்னே.

(51)

எம்பெருமானாரே! எம்பெருமான் என்று முதலாக வுள்ளானோ அன்று முதலாகவே ஜீவாத்மாவுண்டு; இவ்வநாதி காலமெல்லாம் இப்போதளவுப் பிரபலமடந்திருக்க வினாவே கழிந்து போயிற்று; என்கிற அனுதாபங்கூட இவ்வாமலிருக்கின்ற என்மனமானது தேவரீர் இருபை செய்தருளினது முதலாக இரவும் பகலும் இடைவிடாது அனுதாபம் கொள்ளாநின்றது. (51)

160 கனககிரிமேல் கரியமுகில் போல,
வினைதசிறுவன் மேற்கொண்டு-- தனுவிடுமபோ
தேராரங்க ரெதிராசர்க்காக வென்பால்
வாரர் முன்னிற்பர் மகிழ்ந்து.

சரமஸமயத்தில் வாய்க்கக்கூடிய பரமவாயத்தை மனோரதிக்கிரூர்ப் பாட்டிக்.

161 இத்ததா லேதென்னரங்கர் செய்கிறதென்றறிந்தே
யிருந்தாலுந் தற்கால லேதனையின் கனத்தால்
பதைததாலோ வென்னாமிக்கப் பாலவுடம்புடனோ
பலனோவுமநுபனித்துப் பவத்சிருக்கப்போமோ ?
மதத்தானே என்னினையின் வழியுழன்று தீரிக்த
வன்னினையேன் றன்னையுணக்கானாக்கிக் கொண்ட
இத்ததாயும நன்னையுமா மெதிராசா வென்னை
இனிககடுக இப்பவத்தினின்று மெடுதருளே. (53)

ஹரித் து:க்காநி பக்தேப்யோ ஹிதபுத்தியா கரோதி வை என்கிறபடியே எம்பெரு
மான் செய்யும் ஹிம்ஸைகள் ஹிதபுத்தியினாலேயே செய்யுமவையென்று சாஸ்த்ரார்த்
தம் தெளித்திருந்தாலும், இந்த ஸம்ஸார மண்டலத்தில் படும் துக்கம் பொறுக்க
வொண்ணாமையாலே தாம் பதறுகிறபடியைய விண்ணப்பஞ் செய்தாராயிற்று.

162 இன்னுமெத்தனைநா எரிவடிபட்படன்
இருந்துநோவுபடக் கடலேனையோ !
என்னையிதினின்றும் விடுவித்துநீ
என்றுதான் திருநாட்டினு னேற்றுவிர் ?
அன்னையுமத்தனு மல்லாதகற்றமும்
ஆசியென்னை யளித்தருள்நாதனே !
என்னிதத்தை பிராப்பகலின் றியே
ஏகமெண்ணு மெதிராச வள்ளலே ! (54)

மாதா பிதாக்களாயும் மற்றுமுண்டான வுறவுகளாயும் இருத்திகொண்டு என்னை
ரகித்தருளா நின்ற ஸ்வாமியே! இரவுபகலெனகிற வாசியில்லாமல் எப்போதும்
என்னுடைய ஹிதமொன்றையே சிந்திக்கின்ற மஹோதாராகை எப்பெருமானாரே!
தேவரீருக்கு ஆட்பட்ட பின்பும் எவ்வளவு காலம் இத்ததேதைதோடிருப்பேன் ?

163 தென்னரங்கர் சீரருளுக்கிலக்காகப்பெற்றோ
திருவாங்கம் திருப்பதியே யிருப்பாகப்பெற்றோம
மன்னியசீர் மாறனகலை யுணவாசப்பெற்றோம
மதுரகனி சொற்படியே நீலையாசப்பெற்றோம
முன்னவராம நங்குரவர் சொழிசுளுளையபெற்றோம
முழுதும் நமக்கவை சொழுது பொக்காகப்பெற்றோம்.
பினைவொன்றுதனிக் கெவ்வபேராமத் பெற்றோம்
பிறர்மினுக்கம் பொருளாஸிவ்வாய் பெருமையா பெற்றோமே.

மாமுனிள் தம்முடைய பெருமைகளைத் தரமெ லெனியிட்டருளும் பாசரமிது
அரங்கர் சீரருளுக்கிலக்காகப் பெறுமையாவது—தம்மம் அம்பெருமான் ஆசாரிய
பதவியில் அமர்த்தித் தான் சிஷ்யனாக இருந்தத. “தேவனுறை திருப்பதியே”
என்னும் பாடமுமுள்ளது. “மதுராகலி சொற்படியே தலைமாக” — ஸ்ரீ காளபுஷணத்
தில் “உண்ட போதொரு வார்த்தையுமீ உண்ணாத போதொரு வார்த்தையுமீ
சொல்லுவார்” என்று தொடங்கியதளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தி இங்கே அநுஸந்தேயம்.

164 உன்தனநிமையே யுத்தாரக மென்று
சிந்தைதெளிந்திருக்கச் செய்துநீ—அந்தோ
எதிராசா! நோய்களாலென்னை நலக்காமல்
சதிராக நினதிருத்தாள் தா. (56)

ஸ்ரீவசனபுஷணத்தில் சரமபர்வநிஷ்டா நிருபணப்ரகரணத்தில்—“ஆசாரியனையும்
தான் பற்றுப்பற்று அஹங்கார கர்ப் மயாகையாலே காலன்கொண்டு மோதிரமிடுமோ
பாதி. ஆசாரியாபிமாதமே உத்தாரகம்” என்றாளிச் செய்தபடியே தம்முடைய
அத்யவஸாயம் வார்த்திருக்கிறபடியை முன்னடி களாலே அளவிச்செய்தாராயிற்று.

165 தேசிகர்கள் போற்றும் திருவாய்மொழிப்பின்னை
வாசரலந்த நாளடைந்த வத்துவென்னும்—நேசத்தால்
என் பிழைகளகாணு வெதிராசரே யடியேன்
புன்பகர்வைக கேளும் பொறுத்து. (57)

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்ததின் முடிவில் “பிதாமஹம் நாதமுநிம் விவேகாய
ப்ரஸ்த மகவ்ருத்தமசிந்தயித்வாஃ” என்றாளிச்செய்ததுபோலவுள்ளது இப்பாகரம்.

166 எந்தை திருவாய் மொழிப்பின்னை யின்னருளால்
உனதனுறவை யுணர்த்தியபின்—இந்தவுயிர்க்
கெல்லாவறவும் நீயென்றே யெதிராசா!
நிலலாததுண்டோ வென்னெஞ்சு. (58)

எனக்குப் பரமோபகாரகரான திருமலைமொழிவார், தேவரீருக்குமடியேனுக்கு முண்
டான ஒழிக்கவொழியாத வுறவைத் தெரிவித்தருளின தான் முதலாக தீமாதா
பிதா யுவநயஃ இத்தபாதி ச்ஹோகத்தின்படியே அடியேனுக்கு எல்லாவகையான
வுறவுமுறையும் தேவரீரேயென்று திடமாகக்கொண்டேனென்றாயிற்று. (58)

167 எந்தை திருவரங்க ரோரர் கருடன்மேல்
வந்து முகங்காட்டி வழிகடத்தச்—சிந்தைசெய்திப்
பொலவா வுடாபுதனைப் போக்குவதெந்நாள்சொல்லோ
சொல்லா யெதிராசா! குழந்து. (59)

எம்பெருமான் வெரியகிருவடியில் மீதெழுந்தருளினவையாதித்தலும் இவ்வழுத்
குடம்பபலிட்டு நீங்கப்பெறுவதும் என்றைக்கோ? என்கிருசீ. (59)

168 இந்தவரங்கத் தினிதிரு நீ யென்றாங்கா
எந்தை யெதிராசர்க் கீந்தவரம்—சிந்தைசெய்யில்
நம்மதன்றோ கெஞ்சமே! நற்றுகைதொம் புதல்வர்
தம்மதன்றோ தாயமுறைதான். (60)

ஸ்ரீரங்க கத்யத்தில் “யாவச்சரீரபாதம் அத்வைத ஸ்ரீரங்கே ஸங்கமம்” என்று
அரங்கர் எம்பெருமானுக்கு அருளியதை நினைத்துத் தேறுதலடைந்தபடி ...

— ஆத்திப் பிரபந்தம் முற்றிற்று —

ஸ்ரீ :

எம்பெருமானார் தொள்ளாயிரத்தறுபதாண்டு நிறைவு நினைவு மலரான

ஸ்ரீ ராமாநுஜ பக்த ஹஸ்த பூஷணத்தில்

ஸ்ரீ ராமாநுஜர் வைபவம்

(ஸ்ரீ காஞ்சி P. B. அண்ணங்கராசாரியர் தொகுத்தது.)

169. ஆதிசேஷன் ஸ்ரீ ராமாநுஜராக அவதரித்தல்: ஆளவந்தார் திருவாடிகளில் ஆஸ்ரயித்த முதலிகளில் பெரிய திருமலைமீது யென்னுமாகிரியர் திருமலை திருப்பதியிலே திருவேங்கடமுடைய பானடிக் கீழ்க் கைங்கரியஞ் செய்துகொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றார். அவருடன் பிறந்த பெண் பிள்ளைகள் இருவர். அவர்களுள் ஸ்ரீ பூமிப் பிராட்டியாரென்கிற மூத்தவன் ஸ்ரீ பெரும்பூதூரில் ஆனந்திரி கேசவப் பெருமானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தான். பெரிய பிராட்டியாரென்கிற இளையவன் மழலை மங்கலத்தில் கமலநயந பட்டரைத் திருமணம் புணர்ந்தான். இவ்விருவரும் தம்தம் புக்ககங்களிலே வாழ்ந்தகாலையில் ஆதிசேஷன் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தைத் தெருள் தருமா ஞாலமாக்குவதற்காக இவ்விருவருக்கத்திலே அவதரிக்கவேண்டி ஸ்ரீ பெரும்பூதூரில் ஸ்ரீ பூமிப் பிராட்டியாருடைய திருமகுடி கருவிலே புதுத்து "கலியுக்கெடுங் கண்டு கொண்டின்" என்ற ஆழ்வார் பாசுரத்தை ஸார்த்தசமாக்குவதற்குப் பிங்களவாண்டு சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை நன்னூலில் திருவவதரித்தனன்.

170. அறுசமயச் செடியதனை யடியறுக்கவும், அடர்த்துவரும் குதிட்டிகளை அறத் துறக்கவும், செறுகலியைச் சிறிதுமறத் தீர்த்துவட்டவும், தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைக்கவும், மறைபடலில் பொருளனைத்தும் வாய் மொழியவரும், மாறனுரைசெய்த தமிழ் மறை வளர்க்கவும் அழகான மனந்தாழ்வான் அறமிகுந் பெரும்பூதூரில் இவ்வளே ஏழ்பாருமய்ய வுதித்தருளின நன்னூலானது * ஆழ்வார்கள் தாங்களவதரித்த நாட்களிலும் வாழ்வானான் நமக்கென்று நாற்றிசையும் கொண்டாட நின்றது.

171. இத்திரு நன்னூலின் சிறப்பை மணகாள மாமுனிகளின் ஒரு சரிய செய்யுளினால் வெளியிட்டருளியுள்ளார்; அதாவது:—

“சங்கர பாக்கரபாதவயாட்டப்ரபாகர் தங்கள் மதம்

சாய்வுறவாதியர் மாய்குவரென்று சதுமறை வாழ்த்திடுநாள்

வெங்கலியங்கிலி வினு நமக்கிலை யென்று மிகத் தளர்நாள்

மேதினி நஞ்சுளமயாறு மெனத்துயர் விட்டு விளங்கிப் நாள்

மங்கையராணி பராங்குச முன்னவர் வாழ்வு முனைத்திடு நாள்

மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலை மற்று முவந்திடுநாள்

செங்கயல் வாடிகள் குழுவயல் நாளுஞ்சிறந்த பெரும்பூதூர்ச்

சீமாலியையாழ்வார் வந்தருளிய நாள் திருவாதிரை நாளே.” —என்பதாம்.

172. அவதாரஹஸ்ய சிந்தனம்: இவ்வனம் தோன்றிய பேராசிரியர் ஆதிசேஷனுடைய அபராவதாரமென்றும் பஞ்சாயதாழ்வார்களின் ப்ராதுர்ப்பாவமென்றும் விஷுவக்ஸேநருடைய தோற்றமென்றும் இப்படிப் பலவாறாகப் பெரியோர் பணிப்பர். தூற்றத்தாதியில் * அடையார் கமலத்தவர் மகள் கேள்வன் கையாழியென்னும் படையோடு கரந்தகழும் படர்தண்டும் ஒன்சார்ங்க வில்லும்புடையார் புரிசங்கமுமித்தப் பூதலங் காப்பதற்கென்றிடையே பிராமாணுச முனியாபினவிக்ரிஸத்தே* என்னும் பாசுரத்திலும், *ப்ரதயக் விமதேஷு...வவ்ருதே பஞ்சபிரா யுதைர் முராரே* என்கிற யதிராஜ ஸப்தத் ஸலகத்திலும் ஸ்வாமி பஞ்சாயதாழ்வார்களின் திருவவதார மென்னும் விஷயம் காட்டப்பட்டுள்ளது.

173 *விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத்* என்கிற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தியொன்றில் விஷ்வக்ஸேநாவதாரமென்னும் விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது. திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதார மென்னும் விஷயத்தைப் பற்பல ஆசிரியர்கள் பேசியுள்ளார்கள். ஸ்வாமியின் அந்தரங்க சிஷ்யர்களில் ஒருவரான திருமலை அனந்தாழ்வான தாமருளிய வேங்கடாசல இதிஹாஸமாலா' என்னும் திவ்யாகர்த்தத்தில் திருவனந்தாழ்வானே ஸ்ரீராமாநுஜராகத் திருவவதரித்தானென்பதை மிக விரிவாக அருளியுள்ளார் *ஸ்ரீமத்யாம் பூதபுர்யாம் அதிதரணிதலம் ரேஷ ஆவிர்ப்பபூவ* இத்தபாதிகள் காண்க.

174. எம்பெருமான் தனது அத்தாணிச் சேவகனும் படுக்கையுமான திருவனந்தாழ்வானை நோக்கி நீலவிலகத்திற் சென்று பிறந்து எவ்வுயிரையும் ஸம்ரக்ஷிக்கக் கடவன என்று நியமித்தருள, அந்த நியமனத்தைச் சிரமேற்றுகொண்ட ஆதிசேஷன் ஸ்ரீ கேசவ ஸோமயாஜிகளுக்கும் புதல்வராகப் பிறந்தானென்பது அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திகளின் பொருள்.

175. இப்படியே மற்றொரு சிஷ்யரான வடுகநம்பி யருளிச் செய்த ச்லோகரூபமான யதிராஜவைபவ க்ரந்தத்தில் *ரோஷாம்பாக: கோவ யஜ்வதேவ்யாம்* என்றுள்ளது. வேதாந்த தத்துவப் பொருள்களை நீலகாட்டுதற்காகவும் தூர்மதங்களைத் தொலைப்பதற்காகவும் திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்மாபூதராயத் தேஜோசிதியான ஒரு மஹான் கோவ ஸோமயாஜிகளின் தேவியாரிடத்தில் அவதரித்தார் என்பது இந்த ச்லோகத்தில் பொருள்.

176 இவ்வடுகநம்பிகள் தாமே அருளிச் செய்த ஸ்ரீராமாநுஜ அஷ்டோத்தர சதகாம ஸ்தோத்ரத்தில் *பௌத்தந்வாந்த ஸஹஸ்ராம்பா: ரோஷரூப ப்ரதர்யாக:* என்பது இருபத்துமூன்றாம் ஸ்லோகம். எம்பெருமானுடைய பூர்ண கடாஷ பாத்ர பூதராய அவர் திறத்துத் தேவமற்றறியாதே வீடுபட்டிருந்த மஹா ப்ராஜ்ஞரான கருடவாஹ பண்டிதர் பணித்த திவ்யஸூரிசரித மென்னும் மஹா காவ்யத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜவைபவம் சொல்லுமிடத்து *பௌஜங்கம் வபுரஹாய சேஷயோகீ யந்ரூபம் த்ரிபுவஸந்திதம் ஜகாம் [*திருவனந்தாழ்வான் தனது உரகவுடலை விட்டோழித்து இராமாநுச ஸூரியாத் திருவுருவத்தையடைந்தான்] என்றும் மேலே யாதவப்ரகாசனை நோக்கி ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு கூறினதைக் கூறுமிடத்து "உமது பக்கத்திலிருப்பவரும் லோக ஸம்ரக்ஷணுர்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்வானுடைய அம்சமாக வந்து திருவவதரித்தவனுமான [ராமாநுஜ னென்கிற] இந்த மஹானிடத்தில் நான் அஞ்சுகின்றேன்" என்றும் சொல்லப்பட்டது.

177 வேதாந்ததேசிகள் திருவடியான ப்ரஹ்மதக்தர ஜீயர்பணித்த திவ்யஸூரி ஸ்தோத்ரத்தில் *சைத்ரராத்ரா ஸம்பவம் விஷ்ணு: தர்சனஸ்தாப நோத்ஸுகம், துண்டர மண்டலே சேஷமூர்த்திம் ராமாநுஜம் பஜே* [எம்பெருமானுடைய தர்சனத்தை ஸ்தாபித்தருளச் சித்திரை மாதத் திருவாதிரையில் தொண்டைநாட்டில் அவதரித்த ஆதிசேஷமூர்த்தி பாகிய ஸ்ரீராமாநுஜரைத் தொழுகின்றேன்] என்று சொல்லிற்று.

178 இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் *நல்லார் பாவு யிராமாநுசன்* என்ற என்பதாம் பாகரத்தின் பிள்ளை லோகஞ்சிபர் வியாக்யோளத்தில் *அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ்து தத:பரம், பஸ்தர்ஸ த்ருதீயஸ்து கலென ராமாநுஜ: ஸம்நுத* என்ற, ஆர்ஷஸகனம் உதாஹ்ருதமாகக் காண்கிறது. (கலென!கச்சித் பவிஷ்யதி என்பதுமொரு பாடம்)

[இங்ஙனே பல ஆசிரியர்கள் ஸ்வாமியை ஆதிசேஷாவதாரமாக அருளிச்செய்திருக்க, நூற்றந்தாதியிலும் யதிராஜஸப்ததியிலும் பஞ்சாயுதாவதாரம் விஷ்வக்ஸேநாவதாரம் என்றிப்படி அருளிச்செய்தது ஏன்? என்று சங்கை தோன்றும்; இகம்குப் பெரியர் பகரும் ஸமாதானமாகது—சரித்திர நூல் என்பது வேறு, ஸ்தோத்ரநூல் என்பது வேறு. சரித்திர நூல்களில் அவதார ஹஸ்யம் உள்ளது உள்ளபடி உரைக்கப்படும்; ஸ்தோத்ர நூல்களிலோ வேன்னில் கவிகளின் புத்தி சமத்காரத்திற்குத் தக்கபடியும் ஆசிரியரின் ப்ரபாவ விசேஷம்

கருக்கு ஏற்றபடியும் பலவகையான வர்ணனைகள் இருக்கக்கூடும். சரித்திர நூல்களால் அறுதியிடப்படுகிற அவதார சஹஸ்ராதத்துவங்களை ஸ்தோத்ர நூல்களிலுள்ள உக்திகள் உபமர்த்திக்கமாட்டாவிென்று.]

179 நாமகரணமும் சாஸ்த்ராப்யாஸமும் க்ருஹஸ்தாச்ச்ரமப்ரவேசமும் : ஆஸூரீ கேசவப் பெருமான் இங்ஙனே கமக்குத் தோன்றிய திருக்குமாரர்க்கு யதாவிதி ஜாதகர்மம் செய்தருளினார். இச்செய்தியைப் பெரிய திருமலைமீது கேட்டருளிப் பரமஸந்தோஷத்துடனே திருமலையில் வின்றும் ஸ்ரீ பெரும்பூதுரோடு வெழுத்தருளி ஸ்வ லக்ஷண ஸம்பந்தமான திவ்ய ஸ்ரீராமாவின் அம்மொளியைக் கண்டு வியத்து உள்ளம் பூரித்துப் பன்னிரண்டாம்நாளில் 'ஸ்ரீராமாநுஜன்—இக்ஷயாந்வார்' என்று நாமகரணஞ் செய்தருளினார். மற்றும் அந்நப்ராசன சௌனோரபக்யநாதி ஸம்ஸ்காரங்களுமெல்லாம் கால காலங்களிலே நடைபெற்று "சொல்லார் தயிழொரு மூன்றும் கருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லா உறநெறியாகுந்தெரித்தவன்" என்று அமுதனார் தூற்றத்தாதியிலருளிச் செய்திறபடியே ஸரங்கோபாங்க ஸகல வித்யா பாராங்க தராய் ப்ராப்த காலத்திலே க்ருஹஸ்தாச்ச்ரமத்தையும் ஸ்விகரித்து, பெருமான் கோயிலுக்கருகான திருப்புட்குழியிலே யாதவப்ரகாசனேன்பாறொரு ஏகதண்டி ஸம்வ்யாஸி பூர்வபக்ஷ வேதாந்த க்ரந்த ப்ரவசனம் செய்து போருகிறாரென்று கேட்டு இக்ஷயாந்வார் தாமும் அங்கே யெழுந்தருளி அவர்பக்கல் ஸ்ரோதாவாய் அவ்வயித்திருந்தார்.

180 கோவிந்தப்பட்டருடைய வரலாறு (எம்பாறைப்பற்றி) : இப்படி யாதவப்ரகாசரிடத்தில் ஸ்வாமி வேதாந்தச்ச்ரவணம் செய்து கொண்டிருக்கையில் மழலைமங்கலத்திலிருந்து ஸ்ரீ கோவிந்த பட்டரென்கிற ஆசிரியரும் ஸஹாத்யாயியாக ஸ்வாமியோடே வந்து சேர்ந்தார். இவரே எம்பார் என்று ப்ராஸித்தி பெற்றவர். ஸ்வாமியின் மாதுலரான திருமலைமப்பிக்கு இரண்டு ஸ்தோதரிகளென்றும் ஒரு சகோதரீ மதுரமங்கலமென்னும் அக்ரஹாரத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தானென்றும் கேழே சொன்னோம். தை மாதத்துப் புனர்வஸு நஷத்திரத்தில் இப்பிராட்டியின்ற புதல்வரே எம்பாரென்கிற கோவிந்தப்பட்டர். இவர் ப்ராப்த காலங்களிலே உபந்யாதி ஸம்ஸ்காரங்கள் பெற்று வேத வேதாங்கங்களை யதிகரித்து மஹாவித்வானாயிருந்தார். ஸ்வாமிக்குத் சிறியதாயார் திருக்குமாரரானவிவர், திருப்புட்குழியில் தமையனார் யாதவப்ரகாசரிடத்தில் வேதாந்தமதிகரிக்கிறாரென்று கேட்டுத் தாமுங்கூட அதிகரிக்க விரும்பி அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தாராயிற்று.

181 யாதவப்ரகாசர் ஆபார்த்தங்கள் கூறுதல் : யாதவப்ரகாசர் மாயாவாதமதஸ்தராகையாலே வேதாந்த வாக்கியங்களுக்குப் பலவிடங்களில் பொருந்தாத பொருள்களை ப்ரவசனம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவற்றைக் கேட்கும்போது பரிதாபம் பொறுக்கமுடியாததாயிருக்கும். 'பொருத்தும் பொருள் இதுவன்றோ' என்று தாம் எடுத்துரைப்பதுண்டு. அப்போது ஹ்ருங்காரம் பண்ணிசிற்பர் யாதவர். இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் *உப்யாஸம் புண்டரீக மேவ மகழிணி* என்கிற ச்ருதிவாக்க்யத்திற்குப் பொருள் கூறுகின்ற யாதவர் "குரங்கின் ப்ருஷ்டம்போல் சிவந்த கண்கள்" என்று இகழ்வான பொருளைச் சொல்ல, அது கேட்டுச் சிறிதும் பொறுக்கல்லாத ஸ்வாமி மிக உஷ்ணமான கண்ணீர் பெருக சின்று *உப்யாஸ மென்பதற்கு இப்படியோ பொருள் கூறுவது? கம்பீரரம்பல் ஸமத்பூத-ஸும்ருஷ்டநாள்-ரவிகர விகளிதமானதோர் செத்தாமரைப்பூப்போன்ற திருக்கண்கள் படைத்தவன் என்றன்றோ பொருள்' என்று வ்யுத்பத்திகளை விசதயாகக்கூறி உபபாதிக்க, அதுகேட்ட யாதவர் மிகச்சினந்து 'நாம் சொன்னபடியே கேட்டுக்கொண்டிருக்க முடியுமானால் வாசித்திரும்; இக்ஷயாகில் விட்டுப்போம்' என்ன ஸ்வாமியும் சிந்தை கலங்கி விலகியிருந்தார்.

182. ஸ்வாமியை மாய்க்கும் விரகூபார்த்தல் : இப்படியிருக்கையில் அத்தயாதவப்ரகாசருக்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. அதாவது இந்த ராமாநுஜன் விலக்ஷணமான மேதையும் அந்யாத்ருசமான ப்ரதிபையும் பொலிய நின்றான்; இவனால் அத்வைத தர்சனம் குன்றும்

போலும்: ஆகவே இவன் முடியும் வீரகு செய்வது நன்று—என்று. இதைப்பற்றி பலவாறு ஆலோசிக்கையில் இவ்வீனையாழ்வானைக் கங்கையில், மணிகர்ணிகையிலே தள்ளி மீறியுயர மாக்குவதே பாதகமற்ற பணியென்று அறுதியிட்டு, ஒருநாள் ராமாநுஜரை வரவழைத்து 'நீர் இல்லாமல் எங்களுக்கு ஆற்றவொண்ணாதா யிருந்தது; முன்போல் வந்திருந்து மனமொத்து வாசித்துக் கரத்தத்தை அவிச்சிந்தமாக நடத்திப்போகும்' என்று ஸதுபாயமாகச் சொல்லி ஸ்வகோஷடியிலே சேரவிட்டுக் கொண்டு பாடப் பரவசமும் நடத்திவந்தார் யாதவர். ஏற்கெனவே தாம் எண்ணியிருந்தபடி நிறைவேற்றிக் கொள்ளுவதற்காக ஒருநாள் கோஷ்டியிலே கங்கா யாத்திரைப் புறப்பாட்டை பிரஸ்தாவித்து ஸ்வாமியுட்பட எல்லாநுமிசைந்த வானே ஸபரிவாசராய்ப் புறப்பட்டார் யாதவர். இனையாழ்வாரும் கோலித்தப்பட்டரும் கூடவே செல்லாவின்றார்கள்.

183. கடுகவே யாத்திரை நடவாரிற்சையில் விர்த்யப்ரதேசத்தில் போம்போது சில இங்கிதங்களாலே இந்த யாத்திரையின் நிமித்த மின்னதென்றுணர்ந்த கோலித்தப்பட்டர் ஓரிடத்திலே இனையாழ்வாரும் தாமதமாய் பின் தங்கி நின்று செய்தியை ரஹஸ்யமாக ஸ்வாமிக்குத் தெரிவித்து அகன்று போம்படி ஸூசிப்பிக்க, ஸ்வாமியும் அவதானிக்கும் அப்போதே தனியே மீண்டெழுந்தருளிநார் [யாதவப்ரகாசர் செய்தியைப் பிறகு சொல்வோம்].

184. ஸ்வாமி ஓரிடமிலே கச்சிப்பதி சேர்தல்: நின்றனமும் நிர்ஜலமுமான நீள் காட்டிலே பிரிந்துதிரும்பின ஸ்வாமி அவ்வழியை விட்டுக் குறுக்கே நெடுந்தூரஞ்சென்று ஒரு மரத்தடியிலே நின்றபார்க்க, கண்ணாக்கெட்டினவனடி *அங்கோர் சிறவில்லை திருமில்லை* என்னும்படி யான நிலைமையாய் ஒருவரும் துணையின்றிக்கே *ஆயாரார் துணையென்று அலைக்கடலுளமுந் தும் நாவாய்போல் துளங்கி வின்று வழிதிகைக்கையிலே, எம்பெருமான் இப்படிப்பட்ட பரம ஸாத்விகர்களை விட்டுக்கொடுக்க மாட்டாதானொருவனாகையாலே இவர்க்குத் துணைசெய்ய விரும்பி ஒரு வில்லியின் வேடம்பூண்டு வானும் வில்லாக்கொண்டு மனைவியுடனே முன்னே வந்து தோன்ற, ஸ்வாமியும் அந்த தம்பதிகளைக்கண்டு கலக்கத்தீர்த்து உள்ளம் தேறிகின்று 'நீங்கள் எங்கு வின்றும் வருகிறீர்கள்? எங்கே போகிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் விடை கூறினதாவது—நாங்கள் உத்தரதேசத்து ஸித்தாச்சிரமத்தில் வின்றும் வருகிறோம்; ஸத்யவ்ரத ஸேஷத்திரத்தை நோக்கிச் செல்வோர்களும்—என்று அது கேட்டு மகிழ்ந்த ஸ்வாமி 'ஆகில் நானும் உங்களுடனே அவ்விடத்திற்கு வர நினைக்கின்றேன்; எனக்குத் துணையா யிருக்கமுடியுமோ?' என்று கேட்க, நல்லது, அப்படியேவாயகலாம் என்று அவர்கள் சொல்லி மூன்னடியிட ஸ்வாமியும் அவர்களைப் பின் செல்ல விர்த்யாடலி நீங்கி மாலையப்பொழுதாயிற்று. அப்போது ஓரிடத்திலே தங்கி அதுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு நெடுந்தூரம் நடந்து சென்று பின்பு கள்ளிருளாயிருந்ததனால் மேலே வழி நடந்து செல்லமாட்டாமல் அங்கே அவர்களோடு கூடவே உபவாஸமாகத் தங்கியிருந்தார் ஓர் மரத்தடியின் கீழ்.

185. ஸ்வாமி கச்சிப்பதி சேர்தல்: அப்போது வில்லியின் மனைவி தாஹம் மேலிட்டுத் தண்ணீர் தண்ணீரென்று கணவனிடம் கூறி, அவனும் "இப்போது தண்ணீர் கிடைக்க வில்லையே; சிறிது போது ஆலியிரு; விடிந்தவானே நல்ல மதுரமான தீர்த்தம் கிடைக்கும்" என்று சொல்லித் தேற்றினான். அப்போது ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் மிகவும் வருத்தமுற்றது. ஐயோ! நமக்கு மதோபகாரிகளான விவர்களுக்கு நாம் விடாய் தீர்க்கும்படியான தேசமாக இல்லையே! என்கிற நிர்வேதத்தோடேயே சிறிதுபோது திருக்கண் வளர்த்திருந்தார். பின்பு கள்ளிருளாகித் தீயவானம் வெள்ளென்று காலையம்பொழுதானவானே மூவருமெழுந்து வழி நடக்கத்தொடங்க, அந்தத் தம்பதிகளிருவரும் அருகே ஒரு கிணற்றங்கரையிலே அழைத்துக்கொண்டு போய் விட்டு இவரைப் பார்த்து 'அருள்முகிலே! மிகவும் விடாய்த் திருக்கின்றோம்; இக்கிணற்றிலே யிறங்கி அள்ளித் தீர்த்தம் தருவீராக' என்ன, அவரும் உடனே கிணற்றினிறங்கி இரண்டு திருக்கையாலும் தீர்த்தம் வாரியெடுத்து மூன்றுதரம் கொடுக்க, அவர்களும் வாங்கி விடாய்தீரப் பருகி உருக்காட்டாதேயொளிக்க, இவரும்

கரையேறி வந்து பார்த்தவாறே எங்குத்தேடியும் அவர்களைக் காணாமல் சுற்றலுங் கூப்பிட்டுத் திசைகளையுற்றுப் பார்க்கையில் மாடமாளிகைகளும் கோபுரங்களும் விரோடான சந்திராங்குளம் காணப்பட முன்னே, தோற்றின சிலரை நோக்கி இவ்விட மென் றொன்று கேட்க, 'புண்பகோடி விமானம் முன்னே தோற்று நிற்க எவ்வுரென்று கேட்பதென்கொல்? இது சாலக்கிணறன்றோ, சுச்சிப்பதியன்றோ' என்று அவர்கள் சொல்ல, ஸ்வாமி மிகவுமாச்சரியப் பட்டு வழித்துணையான வில்லிகளைப் பெருமானும் பிராட்டியுமாக பதிபத்திபண்ணி என் கொலம்மாள் திருவருள்கள்! என்று தலைசீய்த்து *உருக்காட்டாதே யொளிப்பாயோ? என்று பலவாறு கூறிப் புலம்பி ஒருவாறு உள்ளத்தேறிமெழுந்து சென்று சென்னத்தியூர் சுழலினைக்கீழ் ஸேவித்து அப்பெருமானது திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்காக நீத்தியமும் சாலைக் கிணற்றில் நின்றும் திருவாராதனத்திற்குத் தீர்த்தங் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து வாரா நின்றார். (சாலைக்கிணறு சாலக்கிணறு—இரண்டுமொக்கும்.)

186. யாதவப்ரகாசரது மேற்செய்தி : இளையாழ்வார் செய்தி இவ்வளையிருக்க இனி யாதவப்ரகாசருடைய செய்தி கேண்மின்; கடுவழியிற் பிரிந்துபோன இளையாழ்வாரும் கோவிர்த பட்டரும் வரக்காணாமெயென்று யாதவர் திராளுடனே ஓரீடத்திலே தங்கி யெதிர் பார்த்திருக்க, சிறிதுபோது கழித்து கோவிர்தபட்டர் வந்துசேர, 'வந்திரே!' இளையாழ்வார் எங்கே?' என்று அவரைக்கேட்க, 'அவரை நான் காணவில்லையே' என்று கூறி, யாதவர் சில சிஷ்யர்களை இங்குமங்கும் போகவிட்டுத் தேடிப் பார்க்கச்சொல்ல, அவர்களும் தேடிப் பார்த்துக் காணாமல், ஐயோ! காட்டிலே என்ன தீங்கு வந்ததோ வென்று அனைவரும் வியரகூலராய், பகவத் ஸங்கல்பப்படி யாநிறதென்று சொல்லிக் கொண்டே மேலே நடந்து சென்று வழியடைவே கங்கைக்கரை சேர்த்தார்கள்.

187. கோவிர்தப்பட்டர் லிங்கம் கொணர்தல் : ஒருநாள் கோவிர்தபட்டர் கங்கையில் ரோடுகையில், அவரது கையிலே ஒரு லிங்கம் வந்துசேர, வியப்படைந்து இஃது என்னென்று யாதவர்க்குக் காட்ட, அதற்கு அவர் பரம ஸந்தோஷத்துடனே 'நீர் தைவஜ்ஞராகையாலே கங்கா ஸ்நாநபலன் கைசேர்த்தாற்போலே (கங்காதரக் கடவுளே கைபுகுத்தபடி காணும்) என்று சொல்லி இவரிடத்திலே விசேஷப் பரிபத்தியுடனிருந்தார். அன்று முதல் எல்லாரும் கோவிர்த பட்டரை உள்ளங்கை கொணர்ந்த நாயனார் என்று பேரிட்டழைக்கத் தொடங்கினார்கள். [உள்ளங்கை குளிர்த்த நாயனார் என்பாருமுளர்]

188. யாதவரும் கங்காஸ்காநம் பண்ணி யாத்திரையை முடித்து மீண்டு ஸ்ரீஜகந்நாதம் அநேகாபிலம் வழிபாக வர, கோவிர்தர் இந்த லிங்கத்தை ஒரு உசித ஸ்தலத்திலே பிரதிஷ்டை செய்வித்து வருஷமேன் என்ன, 'அவரும் அப்படியே செய்யுமென்று விடை கொடுத்தனுப்பி விட்டுத் தாம் பரிவாரங்களுடனே பெருமாள் கோயிலேற வந்து சேர்த்தார். கோவிர்தரும் தம்முடைய ஜன்மபூமியான மழலை மங்கலஞ் சென்று சேர்ந்து அந்த லிங்கத்தை அங்கே பிரதிஷ்டிப்பித்து, பிறகு காளஹஸ்தியென்கிற சிவஸ்தலத்திலே சென்று அவ்விடத்திலே சிவபிரானுடையவும் சைவர்களுடையவும் பற்றுமானங்களைப் பெற்று அங்கே ஆஸ்ய வழிபாடு செய்பவர்களுள் தலைவராய் நின்றார்.

189. யாதவப்ரகாசரும் ராமாநுஜரும் : ஸ்ரீ காஞ்சிபுரியிலே யாதவர் இளையாழ்வாரைக் கண்டு வியந்து மகிழ்ந்து 'வாரீ! விர்த்யாடலியிலே உம்மைக் காணுமையாலே பலவாறு அதிகங்கித்துக் கனக்கக் கேசித்திருத்தோம்; எப்படியோ சுக்மாக வந்து சேர்த்திரே! இவ்வளவு காணப்பெற்றோமே!' என்று குரல் தழுத்துக்கூறி, இவரும் வந்துசேர்த்த வ. ஸாற்றை [வில்லிகளின் செய்தியை] உள்ளபடியே யுரைக்க யாதவருங்கேட்டு இவருடையபடி லோக விலக்ஷணமா யிருந்ததென்று உகந்து அவ்விராமாநுசனை மீண்டும் ஸ்வகோஷ்டியிலே கூட்டிக் கொண்டு க்ரந்தப்ரவசம் நடத்தி வாரா நின்றார்.

190 ஆளவந்தார் கச்சிக் கெழுந்தருளி மீனாதல் : யாத்திரை யடைவாகக் காஞ்சிபுரீயில் நின்றும் நம்பெருமான் ஸன்னிதிக்கு இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சென்று பெருமானைத் தொழுது ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே ஸேவித்து நிற்க, அவரும் வார்த்தா ப்ரஸங்கத்திலே பெருமான் கோயிலில் விசேஷங்கள் என்னென்று கேட்க, அவர்களும் இளைபாழ்வாருடைய ஞானப்பெருமை முதலிய வையவங்களையும், *கப்பாஸக்ருதி முதலானவற்றிலே யாதவ ப்ரகாசரை மேலிட்டுப் பொருள்பணித்த வகையையும் எடுத்துரைக்க, ஆளவந்தார் உன்னம் பூரித்து, இந்தனத்திலே தாமரை பூக்காற்போலே இவ்விருள் தருமானாவத்திலும் இப்படி யொருமனாநுபாவர் தோன்றப் பெருவதே! என்று வியந்து அப்பொழுதே அவரைக் காண வேணுமென்று ஆவனா னே தீர்ப்பதேசங்களை மன்களாசரானஞ் செய்துகொண்டே கச்சிப் பேரருளாளன் ஸன்னிதிக்கேழுந்தருளித் திருமலைலே மங்கல சாஸனஞ் செய்து கீழே திருப் புற்றினருகே திருவனந்தாழ்வானையும் கீயமாமணிக்கப் பெருமானாரும் ஸேவிப்பா நிற்க, அங்கே யாதவ ப்ரகாசர் தம் திரளுடனே பெருமானை ஸேவித்து அவ்விடத்தே ப்ரதக்ஷிணமாக வாரா நிற்க, ஆளவந்தார் தம் அருகேயிருந்த திருக்கச்சி கப்பியை நோக்கி 'இத்திரளிலே இளைபாழ்வர் யாவர்?' என்று கேட்க, அவரும் 'அதோ சிவந்து கொடு ஆனாநுபாதுவாறிய வருநிலவர்' என்று காட்ட, ஆளவந்தாரும் திருவன்னம் பூரிப்பக் குளிர நோக்கியவரளி *ஆம் முதல்வனின்* என்று விசேஷ கடாகளும் செய்தருளி, பேரருளாளப் பெருமானை நோக்கி *யஸ்ய ப்ரஸாதமலயா* என்றொரு ச்லோகத்தால் இளைபாழ்வார் நமத்தர்சனத்தாபகாரம்படி அருள் புரிகக்காகச் சரணு கதிகெய்து அப்போது இளைபாழ்வார்க்கு ஒரு நல்வார்த்தை சொல்ல அவஸரம் காணுமையாலே மீண்டும் முதலிகளும் தாமதமாகக் கொல்லேற வெழுந்தருளினார்,

191. ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு காட்டின ராமாநுஜர் பெருமை : அக்காலத்தில் கச்சிகர்ப் பல்லவ மன்னனுடைய பெண்பிள்ளையை ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸு பிடிக்க அதற்கு ஒருபடியாலும் பரிஹாரம் காணாமல் யாதவப்ரகாசர் சிறந்த மந்திரகாதி யென்றுகேட்டு ராஜபுருஷர்கள் இவரிடம் வந்து செய்திகூற, இவரும் அந்த ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸை நான் போகச் சொன்னதாகச் சொல்லுங்கோ என்று சியமிக்க அவர்களுஞ் சென்று அப்படியே சொல்ல, நான்தான் அவனைப் போகச் சொன்னதாகச் சொல்லுங்கோ என்று ப்ரஹ்ம ரக்ஷஸ்ஸு திரஸ்காரமாகச் சொல்லிவிட அடுத்துணர்ந்த யாதவர் சிற்றங்கொண்டு தம் திரளுடனே அரசன் மனையிலேவந்து மதமா மந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸுடைய சின்னமுஷ்டிபிடிக்க ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸும் முடக்கினகாலை நீட்டி, 'அட யாதவா! நீ ஜபித்திர மந்திரம் நானறியேனோ?' என்று அந்த மந்திரத்தையுஞ் சொல்லி 'அப்பா உன் பிறப்பு வரலாறு நான் சொல்லுநீறென் கேளாய்; நீ மதுராரத்தத்து ஏரிக்கரையிலே யிருப்பதொரு புற்றிலே ஓர் உடம்பாய் இருத்தாய்; கோயில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமலைக்கேழுந்தருளும்போது அங்கே நீராடி யழுது செய்திற விடத்திலே சிந்தின ப்ரஸாதத்தையும் தீர்த்தத்தையும் நீ உட்கொள்ளப்பெற்றாய்; அதனால் வித்தானான ஜன்மம் பெற்றனை. காணோ'முற்பிறப்பில் அத்தனையுமிருந்து அரிய பெரிய வேள்வி நிகழ்த்தின வன்; உன் மந்திரத்திற்கா நான் போவேன்? உன் பக்கலில் வீற்றிருக்கின்ற ஆதிசேஷர்சமான இளைபாழ்வார் போகச்சொன்னால் போவேனத்தனை' என்று சொல்லிற்று. அதுகேட்ட யாதவர் முகத்தில் தேசகுன்றி இளைபாழ்வாரை நோக்கி நீந்தாம் போகச்சொல்லும் என்று கூற, அப்படியே ஸ்வாமி சியமிக்க உமது திருவடித் தாமரைகளை என் தலைமீது வைத்தாலொழியப் போவேனல்லேன்' என்று சொல்லி அப்படியே ஸ்வாமி திருவடிகளைச் சிரமேற்கொண்டு மலிற்ச்சியெய்தி தண்டனரிட்டு இதோ போவிறெனென்று சொல்லிக்கொண்டே, பேரனமைக்கு ஓடையாளங்காட்டிப் போயற்றது. யாதவரும் இளைபாழ்வாரை மிகவும் புகழ்த்து கொண் டாடிக் கொண்டே மடம் சென்று சேர்ந்தார்.

192 ஸ்ரீரங்கத்தில் ஆளவந்தாருடைய சிந்தனை : நம்பெருமான் ஸச்சிதியில் ஆளவந்தார் திருவாய்மொழி காலசேஷபந் நிர்வஹித்தருளாநிறைகையில் *ஒன்றுந்தேவிலே* இனிங்கத்திட்ட புராணத்திருமென்கிற பாசரம் நடவாசிற்க, 'நமக்குப் பின்பு இத்தர்சனம் நிர்வஹிப்பாரொருவ ரையும் காணப்பெற்றிலோமே!' என்கிற வார்த்தம் அப்போது அதிகமாகி இளைபாழ்வாரிடத்

திலே திருவுள்ளஞ்சென்று 'இவரை யாதவ ப்ரகாசனோடே உறவறுத்து நம்மோடே சேர்க்கும் உபாயமொன்றில்லை' என்று கோஷ்டியிலே சிர்வேதத்தோடே யொலிச்செய்து பின்னையும் பேரருளாளனைக் குறித்து திக்கு நோக்கி அஞ்சலி செய்து 'ஏற்கனவே அடிவேன் பண்ணின ப்ரபத்தியை ஸபலமாக்கியருள வேணும்' என்று மிகவும் வேண்டினர்.

193 ராமாநுஜர் யாதவரை விட்டு விவகித் திருக்கச்சிஈம்பிக்கு அணுக்கராயிருத்தல்: ஆள வந்தாருடைய அந்தங்க ப்ரபத்தி விரைவில் பலிக்கவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டபடியால் ஒருநாள் யாதவப்ரகாசருக்கும் இளையாழ்வார்க்கும் உபநிஷதார்த்த விசாரத்தில் போராட்டம் வலுத்தது. அன்று விசிஷ்டாத்வைத சித்தாந்தத் தோட்பாட்டை ஸ்வாமி வெகு அற்புதமாக எடுத்து உபநிஷிக்க வார்த்தது. அப்போது யாதவர் ப்ரக்வாக்கமான மொன்றும் பண்ண முடியாத தன்மையினால் அளவிடத்த சிற்றங்கொண்டு இன்று தொடங்கி நீ என்னிடம் வாசிக்க வேண்டா உம்முடைய புத்திரகுத் தகுதியானவீடத்தே சென்று வாசித்துக் கொள்ளும்' என்று மறுத்துவிட்டோ, இதைவே சுபரிமிகதமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி உவந்த வுள்ளத்தரான இளையாழ்வார் தமது தந்தையார் பக்கலிலே துச்செய்தியைத் தெரிவிக்க, அவளும் நெடுக கவிர்த்து 'சேன்மாய்! இதுகாறும் வாசித்ததுபோது; திருக்கச்சி நம்பிகள் பேரருளாளப் பெருமானுக்கு அணுக்கராயிரா மின்றா; அவரை யாதவாத்தித்துக் கொண்டு அவர் சொல்வதுவாது ஒழிந்து பாக்கு' என்று சபமிக்க, ஸ்வாமியும் அப்படியே நம்பிகளை அடிபணிந்து அவருடைய நிபமனத்தினால் பண்டுபோல சாலக் கணற்றில் சீண்டும் நுடோறும் ஒரு குடம் திருமஞ்சளம் கொணர்ந்து தேவப் பெருமானுக்கு ஸாஸ்ப்பித்து வருபவராயிருத் தார்.

194 ராமாநுஜர் ஸ்ரீலங்கத்திறகாழ்த்துச்செம்மல பெரியமயி வநதல்: கோயிலில் ஆள வந்தார் திருமேன் கொடுப்பதில் 'ராமாநுஜ மணிமாலை கார்ந்தேன் நான் இனியுளது வாயலகிலின்னடிசில் ஸாயாசை உடையே' என்ன வேண்டும்படியான நிலைம யெய்தி யிருந்தார். அப்போது ஸ்ரீ காஞ்சிபுரம் வசின்றார் யாதவிராமனோடே அவ்விடத்திற்கு வந்த இரண்டு ஸ்ரீ லைஷணவர்களை நோக்கி இளையாழ்வாருடைய சேப்தி என்னசென்று விசாரிக்க, ஸ்ரீராமாநுஜர் சிலசொல்ல யாதவப்ரகாசரை வெறுத்து விட்டிட்டுத் திருக்கச்சி நம்பி பக்கலிலே ப்ரவணாயத் தேவப்பெருமானுடைய சுகவகிப்பத்திலே ஊன்றியிருந்திருரென்று அவர்கள் சொல்லக்கேட்டு ஆளவந்தார் மிகவும் திருவுள்ளமகத்து தம்முடைய அந்தரங்க ப்ரபத்தியைப் பேரருளாளன் விரைவிலேயே ஸபலமாக்கியருளினபடிக்கு உவந்து தமது அந்தரங்க சிஷ்பரான பெரிய நம்பியையவழைத்து இச்செய்தியைச் சொல்லி 'நீர் சடக்கெனத் தென்னத்தியூர் கழலினைக் கிழேசென்று எப்படியாவது இளையாழ்வாரையில்கே யழைத்து வரவேணும்' என்று நியமித்து, ஸ்தோத்ர ரத்தேதிள் அநுஸந்தானத்தைத் துணைகொள்ளும் படிக்கும் ஸாஸ்ப்பித்துப் பெருமாள் கோயிலுக்குப் போகவிட்டார். பெரிய நம்பியும் ஸ்வாசார்ய நிபமனத்தை சிரஸாவதரித்து உடனே புறப்பட்டுக் காஞ்சிபுர வந்து சேர்ந்தார்.

195 பெரிய நம்பியும் ராமாநுஜரும்: தமக்கு ஸப்ரதம்சாரியான திருக்கச்சி நம்பி அவ்விடத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்றனம் யறிந்து அவர் பக்கலிலே சென்று சேர்த்து தாம் வந்த காரணத்தைத் தெரிவித்து அவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு பேரருளாளன் ஸர்வீதிக்குச் சென்று மங்கலாசாஸனம் செய்து அப்போது இளையாழ்வார் சாலக்கணற்றங்குச் சென்றிருப் பதாகவும் தீர்த்த தும்பத்துடனே திரும்பி வருகிற ஸபலமணித்தென்றும் தெரிந்துகொண்டு அபிழகமாக வெழுந்தருளி அவர் வரும் வழியிலே ஓர்வத்திலிருந்து கொண்டு செல்க்கிலரிய கம்பிர மதுர ஸ்வரத்துடனே ஸ்தோத்ர ரத்தனத்தை அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில், இளையாழ்வாரும் திருமுடிமேல் திருநீர்க்குடத்துடன் வருபவராய் அப்போது பெரியநம்பியின் அநுஸந்தானத்திலிருந்த 'ப்ரஸ்மா சிவச் சதமாக! பரமஸ்வராடிதி ஏதேபி யஸ்ய மஹிமார்னவ விப்ருஷஸ்தே' என்றே ச்லோகத்தைத் திருச்செவ்வாத்தி 'இது யாருடைய திவ்ய ஸூக்தி' என்று நம்பியை நோக்கிக் கேட்க, அவரும் 'இது ஆளவந்தாருடைய திவ்ய

ஸூக்தி யென்றுரைக்க, 'ஆவில் அவரை அடியேன் ஸேவிக்கவேணுமே' என்று இளையாழ்வார் கூற, 'ஆகலாம்; நம்மோடே வந்து ஸேவிக்கலாம்' என்று பெரியநம்பி பாணிக்க, இருவரும் தொக்ஸயின்பத்திறுதி கண்டவர்களாய் வார்த்தையாடிக்கொண்டே ஸன்னிதியிற் சென்று சேர்ந்தார்கள். இளையாழ்வார் திருமஞ்சளத்தைப் பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்துவிட்டு நியமனமும் பெற்றுக்கொண்டு திருக்கச்சி நம்பியின் அநுமதியையும் பெற்றுப் பெரிய நம்பி யுடனே புறப்பட்டுத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலேறச் செல்லாநின்றார்.

196 ஆளவந்தார் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளுதல் : பெரிய நம்பியைப் பெருமாள் கோயிலுக்குப் போகவிட்ட பிறகு சில நாளைவிலே ஆளவந்தார் திருமேனியிலே அநாரோக்யமதிகரித்துத் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளும் ஸர்வவேசமாயிற்று. மிக்க தளர்ச்சியோடே ஸன்னிதிக் கெழுந்தருளி அரஸனுதிபிரான னுஸந்தானத்துடனே பெரிய பெருமானைத் திருவடிதொழுது வரிசைகளும் பெற்று நலமந்த மில்லதோர் நாடுபுக நியமனமும் பெற்று மடமேற வெழுந்தருளி உபவிஷத்துக்களையும் அருளிச் செயல்களையும் முதலிகள் ஸேவிக்கத்திருச்செவி சாத்திக்கொண்டேயிருந்து * அந்தமில் பெரின்பத்தடியரோ டிருந்து களிக்கவேண்டி மணக்கால் நம்பிகளின் திருவடிகளைச் சித்தித்துக்கொண்டே ப்ரஹ்மத்தரத்தாலே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். திருவரங்கப் பெருமானாரைப் முதலான எல்லாரும் வேற்ற மரம்போல விழுந்து துடிக்க, அங்குள்ளார் இவர்களைத் தேற்றி ஆளவந்தார் குமாரரான பிள்ளைக்கரசு நம்பியை நோக்கி மேல் கடை பெறவேண்டிய நாகங்கரியங்களுக்கு உத்தியோகிப்பிக்க, ஆளவந்தர்படி யென்று இன்றைக்கும் வழங்கிவருகிற விலக்கண ப்ரக்ரினையிலே சடங்குகளையெல்லாம் நடத்தி, திருக்கரம்பன் துறையிலே திருப்பள்ளி படுத்துவதாக திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை ப்ரஹ்மரத்திலே யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்தாயிற்று. பெரியநம்பி இளையாழ்வாருடனே திருக்காவிரியின் ஸமீபமாக எழுந்தருளுகிற ஸமயமும் மேலே குறித்த ஸந்தர்ப்பமும் ஒத்திருந்தது.

197. ராமாநுஜர் ஆளவந்தாருடைய சாமத் திருமேனியை ஸேவித்தல் : பெரியநம்பி திருக்கரம்பன் துறையிலே பெரிய திரளைக்கண்டு எதிரே வருகிறவர்களை நோக்கி வன்ன விசேஷமென்று கேட்க, அவர்களும் ஆளவந்தார் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினாரென்ன, அதுகேட்ட இருவரும் மூர்ச்சித்து நிலேசித்து விமலசரம விக்ரஹத்தையாகிலும் ஸேவிக்கப் பெற்றோமே யென்று தேறியெழுந்து அருகேவந்து சேர்ந்து கண்பனி சோர நின்று ஸேவிக்கையில், இளையாழ்வார் அந்தசாமத் திருமேனியை ஆபாதகுடமாக 'ஸேவித்து வருபவர், [திருக்கையில் மூன்று விலக்கள் முடங்கியிருக்கக்கண்டு 'மூன்றும் இப்படியுண்டோ? இப்போது தானோ? என்று முதலிகளைக் கேட்க, அவர்களும் 'மூன்பில்லை; இப்போது கண்டதித்தனை' என்ன; இளையாழ்வாரும் இவர் திருவுள்ளத்திலே ஏதேனும் குறைகளுண்டாயிருக்கவேணுமென்று கருதி, முதலிகளைப்பார்த்து மூன் வியாக்கியான ஸமயங்களிலே அபிமத ஸல்லாபங்களைக் கேட்டிருப்பீர்களே; திருவுள்ளத்திலோடியிருப்பன சில அறியப்பெற்றதுண்டோ? என்று கேட்க; அவர்களும் மூன்று விஷயங்களைத் தெரிவித்தார்கள்—1. ப்ரஹ்மஸுத்தரத்திற்கு விசிஷ்டாத்வைத மதாநுஸாரியான பாஷ்யம் அவதரிக்க வேணுமென்கிற விருப்பமும், 2. நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழிக்கொரு வியாக்கியான மவதரிக்க வேணுமென்கிற விருப்பமும், 3. வ்யாஸபராசரர்களிடத்திலே க்ருதஞ்ஜதாநுஸந்தானம் கெடுகச் செல்லும்படியான காரியமொன்று நடைபெற வேணுமென்கிற விருப்பமும் ஆக இம்மூன்று வாஞ்சைகளே திருவுள்ளத்தில் குடிக்கொண்டிருந்தனவாக அறிவோம்; வேண்டுன்றுமறியோம் என்றார்கள்;

198 ராமாநுஜர் காஞ்சீபுரம்சேர்ந்து வாழ்தல்: ஸ்வாமி இதைக்கேட்டதும் தண்டலிட்டுக் கைகூப்பி விட்டு 'இவ்வாடல் திடமாய் ஆசாரங்களுபையும் அடியேனிடத்தில் பரிபூரணமாயிருந்து ஸர்வவேசவரன் அடியேன் வினைத்தபடி கூட்டுவானாகில் இம்மூன்றையும் கிறைவேற்றக்கடவேன் என்ன; முடங்கியிருந்த மூன்று திருவீரர்களும் உடனே சிமீர், இதனை அனைவருங்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு "இளையாழ்வார்; இவ்வாசார்ய க்ருபையும் உட்பிட்டத்திலே கூடும்; நீரே இந்த தர்சனத்திற்கு ரீவாஹகராவீ?" என்று மங்களாசாசனம் செய்து கூறினார்கள். ஸ்வாமியும்

அந்த திவ்யமங்கல விக்ரஹத்தைக் கண்ணிலும் கெஞ்சிலும் தேக்கிக்கொண்டு திருவடிகளை ஸேவிக்கப்பெற்றமையாலே ஸகலார்த்தங்களும் தமக்குச் சேம நிதியாக லபித்தனவாகக் கொண்டு ஆனாலும் இரண்டொரு நாளாவது கூடியிருந்து திவ்யஸூத்திகளைச் செவியாரப் பருகப் பெற்றிலேமேயென்றிருக்கலேசம் மேலிட்டு *பொனவானரவணைப் பற்பல காலமும் பள்ளிகொள் மலாவாஸா நம்மையவைத்த பரிசிது காண்மின்* என்று கூறிக்கொண்டே அவருடைய ஸ்வாநம் செய்கிறார் பெரிய நம்பியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு பெருமானாரும் திருவடி தொழாதே அவரை கொறுத்து மீண்டும் பெருமாஸ்கோயிலேயே செழுந்தருளினார். “ஆனவந்தாரோடே நான் கூடியிருந்து குளிரப்பெற்றிருப்பேனுமில் பரமபத்திற் குப்படி கட்டியிருப்பேனே” என்று அப்போது பலகாலும் இளையாழ்வார் பணித்தபடி.

199. பிறகு ஆனவந்தாருடைய சாம கைங்கரியங்கள் குறையற நடத்தேறின இளையாழ்வாரும் பெருமாள் கோயில் சேர்ந்து திருக்கச்சி நம்பிக்குச் செய்தியறிவிக்க, அவரும் க்வேசித்து ஸ்ரீகுர்ண பரிபாலனதிகல் நடத்தினார். ஸ்வாமி முன்பு போலவே போருளானனுடைய திருமஞ்சன கைங்கரியத்தில் பிரதராயிராஜினார்.

200. திருக்கச்சிநம்பியிடம் ராமநுஜருடைய ப்ரதிபத்தி விசேஷம் : திருக்கச்சி நம்பிகளிடத்திலே மிகவும் பக்திகொண்டு அவர் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிக்க வேனுமென்று கருதி அக்கருத்தை அவரிடத்தே வலுநாபிக்க, இதுவாஞ்ஞாயமத்துக்கடுத்த வையக மர்யாதைக்குப் போந்திராது என்று அவர் மறுத்திட்டார். ஆச்ரயிக்கும் பாக்கியத்தான் இல்லையானாலும் *போனசஞ்செய்த சோடமாவது பெற்றுப் புனிகா கொமென்றெண்ணி ஒருவன் நம்பியிடம் சென்று* இன்று அடியேனது குடிசையிலே அமுதுசெய்ய எழுந்தருளவேணும் என்று வேண்ட அவரும் இசைந்தருள, ஸ்வாமி மிக்க மயிற்ச்சிக்கொண்டு தம் திருவாளிகைக் கெழுந்தருளி இச்செய்தியைத் தேவியாரிடம் தெரிவித்து அதுகைய வடிதிலும் அதிமதுர பஷ்யவர்க்கங்களும் செய்யும்படி நியமித்து, தமது தீவ் கைங்கரியமான திருமஞ்சனத் திருப்பணியையும் விரைவாகத் தலைக்கட்டித் திருவாளிகையிற் போந்து திருவாராதனமும் கண்டருளப்பண்ணி, அவ்வளவிலும் திருக்கச்சிநம்பி செழுந்தருளக் காலுமையாலே அவரை யழைத்து வருவதற்குத் தெற்குத் திருவீதியாலே மேற்கே செழுந்தருளினார். அத்தருணத்திலேயே நம்பிகள் வடக்குத் திருவீதியாலே ஸ்வாமி திருவாளிகைக் செழுந்தருளி, திருவால் வட்டத் திருப்பணிக்காக விரைந்து செல்லவேண்டியிருப்பதை யறிவித்து மீன்ற வளவிலே ஸ்வாமி தேவிகள் இவரை ஒரு சூழலிலே உட்கார வைத்து அமுது செய்யப் பண்ணுவித்து அனுப்பிவிட்டு அமுது செய்த விடத்தைக் கோமயத்தாலே சுத்திப்பண்ணித் தெளித்துத் தாமும் தீர்த்தமாடி நிற்கிற வளவிலே நம்பியை யழைத்துவரச் சென்றிருந்த இளையாழ்வார் அவர் இங்கே போந்தமையறிந்து மீண்டுவந்து நம்பியைக் காணாமல், மனைவி கொடியிருந்தபடியைக் கண்டு இதுவென்? என்று கேட்க: அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவா வந்து கைங்கரியத்திற்கு விரைந்து செல்லவேண்டியிருப்பதைத் தெரிவித்தார்: உடனே அவரை அமுதுசெய்யப் பண்ணுவித்தனுப்பினேன்; அவர் நினைவ வர்ணஸ்தராகையாலே இளையைக் கோலாலே தள்ளிக் கோமயத்தாலே மெழுகினேன். அதனால் சரீரம் அலம்ப வேண்டிற்று’ என்றான். அதுகேட்டு ஸ்வாமி மிகவும் நொந்து வருத்தி எம்பெருமான திருவுள்ளமிருந்தபடிக்கு நாமென் செய்வதென்று மனம் தளர்ந்திருந்தார்.

201. திருக்கச்சிநம்பி யானுவார்த்தை : மறுகான் திருக்கச்சிநம்பிபக்கலிற் சென்று ‘அடியேன் சில நிகைவுகள் நினைத்திருத்தேன்; அவை விஷயமான சிர்ணயத்தைத் தேவரீர் போருளானன்பாடே தெரிந்துகொண்டு அடியேனுக்கு சியமித்தருளவேணும்’ என்று ஸ்வாமி ப்ரார்த்திக்க, நம்பியும் அப்படி வே யானாக வென்றிசைத்து அன்றிரவு பெருமானிடத்திலே விண்ணப்பஞ்செய்து மறுமாற்றம் பெற்று மறுகான் இளையாழ்வார்க்கு அறிவித்த ஆறுவார்த்தைகள்:—1. பரதந்தவம் நாமே, 2. சிதசிதீச்வரபேதமே தர்சனம், 3. ப்ரபத்தியே தஞ்சம், 4. அந்திமஸ்ம்குதியில் ஒரு கீர்ப்பந்தமில்கு, 5. சரீரவஸானத்திலே மோஷம்.

6. பெரியநம்பி திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பது—என்பன இங்ஙனே ஆறுவார்த்தைகளை அருளிச்செய்யக்கேட்ட இளையாழ்வார் இவ்விஷயமான ரீண்மையேதாம் அறிய விரும்புமையால் இவற்றைத் தெளியவறியப்பெற்றதற்கு ௧ வந்து, பெரியநம்பி திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிப்பதற்காக அறுதியிட்டுத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக்குப் புறப்பட்டருளினார்.

202. ராமாநுஜர் மதுராந்தகத்தில் பெரியநம்பிகளை யாச்ரயித்தல்: அக்காலத்திலே கோயிலில் தர்சன விரவாஹத்திற்காக இளையாழ்வரை அங்கே வரவழைத்து நிலைநுத்த வேணும்மென்று ஆவல்கொண்ட முதலிகள் பெரியநம்பியை போக்கி இது உம்மாலாகக் கூடிய காரியமாதலால் நீரே காஞ்சிபுரிக்குச்சென்று காரியம் பார்க்கக்கடவிரென்று சீயமிக்க அவரும் அப்போதே ஸகுடும்பமாகப் புறப்பட்டு நம்பெருமாளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியை நோக்கி எழுந்தருளா நிற்கையில் இடையில் மதுராந்தக கோத்திரத்திலே ஓர் காத்தராமன் ஸன்னிதியிற் சேர்ந்து நின்றார். இளையாழ்வாரும் (திருக்கச்சிநம்பிகளின் திருவாக்குப்படியே பெரியநம்பி திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பதாகப் புறப்பட்டுத்) திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் போக்கிச் செல்லாநின்று மதுராந்தகத்திலே சேர்த்தவாதே அக்குப் பெரிய நம்பியை யாத்ருச்சிகமாக ஸேவிக்கவேண்டுது ஆச்சரியப்பட்டு 'என்னனை பலன் எதிரேவந்து வாய்த்ததுபோல இப்படி நமது பாக்ஷாம் பரிபக்குவமாவதே! என்று உகந்து இனிகால் விளம்பம் பொறுக்கலாகாதென்று அப்போதே திருவிஸ்சரினை ஸாதித்துத் தமரை உலர்வீக்கு மாறு வேண்ட, அவரும் இவருடைய ஆர்த்தியின் கனத்தைக்கண்டு அப்போதே அவ்விடத்திலேயே பஞ்சவம்ஸ்காரங்களைப் பரஸாதித்தருளி ஆளவந்தார் திருவடிகளே தஞ்சமென்று கொண்டிருக்கும்படி சீயமித்தருளினார். பிதகு அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டுப் பெருமாள் கோயிலிலே வந்து சேர்ந்தார்கள். இளையாழ்வார் தம்முடைய திருமாளிகையிலேயே மேல் பாதியிலே பெரியநம்பி ஸகுடும்பமாக வானிக்க இடமளித்துத் தளிக்கைக்கு வேண்டும் பதார்த்தங்களும் ஸமர்ப்பித்து ஆராதித்துக்கொண்டு அவர் ஸந்நிதியிலே அருளிச்செயல்களைக் கற்பதும் தர்சன ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களைக் கேட்பதுமாயிருந்து வந்தார்.

203. பெரியநம்பி கோவிலுக்கெழுந்தருளல்: இங்ஙனேயிருந்து வருகையில் பெரியநம்பி தேவிகளுக்கும் இளையாழ்வாருடைய தேவிகளுக்கும் மனப்பொருத்தமின்றிக்கே வைரஸ்ய முண்டாகத் தொடங்கிற்று. இருவருக்கும் இனற்றின் கவராயிலே தாம்பு விஷயமான விவாத முண்டாகி வார்த்தைகளும் வஞ்சின: இதைப் பெரியநம்பி புணர்ந்து தமது தேவிகளைக் கோரித்து, இவிராம் இங்கு வாழ்வது தகுதியற்றதென்றெண்ணி உடனே கோவிலுக்குப் புறப்படத் திருவுள்ளமாய் இளையாழ்வார் பக்கலிலும் அறிவியாமல் அவர் அனுஷ்டானத் திருஞ்ச் சென்றிருந்த ஸமயம் பார்த்து ஸகுடும்பமாக பிண்டு கோயிலுக்கெழுந்தருளினார். ஸ்வாமி அனுஷ்டானம் பண்ணி பெழுந்தருளிப் பெரியநம்பியை ஸேவிக்கப்பெருமல் விசாரித்துச் செய்தியறிந்து திருவுள்ளம் மிகவும் உடைகுலைப்பட்டு நின்றார்.

204. ஸ்வாமி ஆச்ரமஸ்ஸீகாரம் செய்தருளுதல்: நம்மாழ்வார் ஒரு திருவாய்மொழிக்குப் பலசுருதியருளிச் செய்யாநின்றவர் *நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வார் கொண்ட பெண்டிர் மக்களே* என்று க்ருஹஸ்தாச்சரம் வாழ்ச்சியையுமர் பலனாக அருளிச்செய்தார் ஸர்வோபகார ஸுமடான இந்த ஆச்ரம வாழ்க்கை நன்றேயாவியினும் *நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வார்* என்ற படிக்குப் பாங்காக இராளியில் பரிதவாஜ்யமே யாதலால் ஸததர்மசாரினியான தேவியாருடைய மனம் அனுக்ஷலமாயிராதபோது இவ்வாச்ரம வாழ்க்கையில் ஜீதராகையுண்டாகப் பராயதம்; ஸ்வாமி தமது தேவியாபிடத்தில் மூன்று அபசர்தங்கள் கண்டார். 1. திருக்கச்சி நம்பி பக்கலிலே தமது திருவுள்ளத்திற்கு மாறாக உடங்குகொண்டது. 2. ஒரு நாள் ஒரு ஜீவாந்ணவருக்குப் பரஸாதமிடும்படி சீயமிக்க, உடனே பரஸாதமிந்தும் இல்லியென்று சொல்லி மறுத்தொழிந்தது. 3. ஆசார்ய தேவிகளோடே ஸபர்த்தித்து அபசாரப்பட்டது. ஆக இம்மூன்று செய்கைகளும் அஸஹ்யபசாரமாக ஸ்வாமிக்குத் தோன்றினபடியால் உடனே ஸம்ந்யாஸாச்சரமம் ஸ்வீகரிக்கத் திருவுள்ளமாய் அன்றே தேவிகளைப் பிறந்தகத்

துக்குப் போக விட்டுப் பேரருளாளன் திருமன்பே திருவனந்தஸரஸ்தீரத்தில் தண்டகாஷாயங்களைப் பரிசுரணித் துராமாநுஜமுனியென்றும் யதிராஜரென்றும் உலகமெலாம்போற்ற நின்று உலகேத் துமாழியானத்தியூரானுடைய அந்தரங்க வுக்கப்புக்குக் கொள்கலமாய் மடத்தே வாழ்ந்துகொண்டு அத்தாணிச் சேவகம் புரிந்துவந்தார்.

205 ஆழ்வானும் ஆண்டானும் வந்து பணிதல் : ஸ்வாமி இங்ஙனே ஆச்ரமஸ்வீகாரம் செய்தருளினின்றபடியை முதலியாண்டானும் கூரத்தாழ்வானும் கேள்விப்பட்டு ஸ்வாமி திருவடிகளிலே வந்து ஆச்ரயித்துப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களும் பெற்று மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரயுக் மச்ரமஞ் செய்துகொண்டு வாழ்ந்திருந்தார்கள். இந்த கோஷ்டியிலே அந்வயித்து வாழ வேண்டிய கோவிர்தப்பட்டர் காளஹஸ்தியிலே விபரீத வ்ருத்தராயிரா மின்னரே பென்று திருவுள்ளம் நொந்து இக்குறைவையத் திருமலைநம்பி பக்களிலே தெரிவித்து அவனைத் திருத்திப் பணிகொள்ள வேண்டியது உம்முடைய பாரமென்று விஜ்ஞாபித்திருந்தார் ஸ்வாமி பெம்பெருமானார்.

206 யாதவப்ரகாசன் ஸ்வாமியை யாச்ரயித்து வாழ்தல் : ஸ்வாமியினுடைய ப்ரபாவம் காந்தோறும் வளர்ந்து செல்லாநின்றது. அதனைக்கண்டு யாதவப்ரகாசனது தாயார் 'நம்முடைய குமாரனும் இவரையடி பணிந்து வாழலாமே' என்று நினைத்து இந்த மனோரதத்தை மகலிடம் பலகாலும் தெரிவித்து வந்தாள். அவன் ஏற்கெனவே ஸ்வாமியின் விலக்ஷணமேதாப்ரதிபாவிலாஸங்களைக் கண்டவனுதலாலும் ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்சின் மூலமாக வைபவத்தை விசேஷித்து அறிந்தவனுதலாலும் தான் நிர்வஹித்துப்போருகிற தர்சனத்திலே மிகவும் அருகி நோன்ற நின்றதனாலும் பகவத்கடாக்ஷம் பலிக்க ப்ராப்தகாலமானதாலும் தாயாருடைய நல்வார்த்தையில் அன்பு தோன்றி அப்படியே பென்றிசைந்து, இதுவரையில் சிகாயஜ்ஞோபவீத த்யாகம் பண்ணியிருந்த பாபத்திற்கு ப்ராயச்சித்தமாக பூப்ரதக்ஷிணம் பண்ணவேண்டியிருந்ததனால் வயது முதிர்ச்சி காரணமாக அது செய்ய முடியாமைக்கு வ்ருந்தி யிருக்கையிலே தேவப்பெருமான் கனவிலே காட்சித்து 'நம்பிராமானுசனை ஒரு ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணுவது பூப்ரதக்ஷிணத்திலும் மேம்பட்டது. ஆகவே அது செய்து உள்ளம் தேறுவா யாக' என்று நியமிக்க, திருக்கச்சி நம்பி மூலமாகவும் இந்த நியமனத்தைத் திடமாக விச்வ ஸீத்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே வந்து வேரற்றமரம் போலே விழுந்து கண்ணுங் கண்ணீரு மாய் நின்று *பழதே பலபகலும் போனமைக்கு அதுதபித்துப் பேசி இனியாகிலும் இவ்வாத்மா உஜ்ஜீவிக்கும் நல்விரகு பார்த்தருள வேனுமென்று கனக்க ப்ரார்த்தித்து ஸ்வாமியின் திருவருளுக் கிலக்காகி ஸ்ரீ வைஷ்ணவயதி வேஷம் பூண்டு விளங்கி வாழ்ந்து போனான். இவ்விஷயத்தை வேதாந்த தேசிகனும் யதிராஜ ஸப்ததியில் *ஸ்வபலாத உத்த்ரு தயாதவப்ரகாச: என்றுருளினார்.

207 திருவரங்கப்பெருமானாரையும் தேவப்பெருமானும் : ஸ்வாமி காஞ்சிபுரியிலே ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலான சிஷ்யவர்க்கங்களுக்கு உபயவேதாந்த க்ரந்த ப்ரவசனம் செய்து போரா நிற்கையில், நம்பெருமான் ஸன்னிதியில் தர்சன மீர்வாஹகர் ஒருவருமில்லாத குறைதீர இவரை அங்விடத்திற்கெழுந்தருளச் செய்யவேனுமென்று பாரிப்புக்கொண்ட கோயில் முதலிகள் ஓர் ஸதுபாயம் கண்டனர்: பேரருளாளப் பெருமான் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களிலே போரவும் பித்தராயிருப்பாராகையாலே நம் அரையரைக்கொண்டு பாட்டுக் கேட்பித்து உகப்பித்து வரப்ரஸாதமாக ஸ்ரீராமாநுஜரைப் பெற்று இவ்வேபெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வரலாமென்று.

208 அக்காலத்து இசைபாடி விண்ணப்பம் செய்வதில் மிகவல்லவராயிருந்த ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானாரையரைப் பேரருளாளப் பெருமான் ஸன்னிதிக்கு விடைகொண்டு இக்காரியத்தைச் செய்வனே தலைக்கட்டிக்கொண்டு வரும்படி பெரிய பெருமான் நியமித்தருள, அந்த நியமனத்தை சிரஸாவஹித்த அரையர் பேரருளாளன் ஸன்னிதிக்கு வந்து சேர்ந்து

அங்குள்ள வரந்தரும் பெருமானரையரையும் திருக்கச்சி நம்பியையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு தேவப்பெருமானைத் திருவடி தொழுது *அத்தியூரான் புள்ளையூர்வான் * என்னெஞ்சமேயான் * துணிவினியுனக்குச் சொல்லுங்கள் * உரந்தருமெல்லனைப் பள்ளி கொண்டான் முதலான பாசுரங்களைத் தேவ கானத்திலேயிட்டுத் தேவப்பெருமான் திருவுள்ளம் பூரித்து, 'வாரீர் அரையரே! உம்முடைய பாட்டுக்குப் போரவுகந்தோம்; நீர் எது கேட்டாலும் தரக் கடவோம்' என்று ஒருகாலைக்கிருகால் உறுதியுனிச் செய்ய அரையரும் அருகேயிருந்த இளைவாழ்வாரைக்காட்டி 'நம் இராமாநுசனை நம்பெருமானுக்குத் தந்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, அதுகேட்டுத் தேவப் பெருமான், திருக்கிட்டு ஒன்றும் தோன்றாமே நீர்க, சொன்னசொல் தவறாதே தந்தருளவேணும் என்று அரையர் வேண்ட, "நம்மிராமாநுசனைத் தனிர மற்றதைக் கேளுமென்று நாம் முதலிலேயே சொல்லத் தவறினோம்! சொற்படியே இராமாநுசனைப் போகவிடவேண்டியதே" என்று துணிந்து, "அரையரே! நம்மை இங்ஙனே வஞ்சித்து ஸர்வஸ்வமும் கொள்ளி கொள்ள வந்தீர் போலும்; நாமும் உமது வஞ்சனையிலே அகப்பட்டோம்; இனி என் செய்வது? விரும்பினபடியே கொண்டு போகக் கடவீர்" என்று தேவப் பெருமான் விடை கொடுத்தருள அன்றே அப்போதே ஸ்வாமி ஆழ்வானுண்டான் முதலான சிஷ்ய வாக்கங்களுடனே புறப்பட்டு அரையரை முன்னிட்டுக் கொண்டு நம் பெருமான் ஸன்னிக்கு வந்து சேர்ந்து *தெண்ணீர்ப் பொன்னியிலே தீர்த்தமாடி ஆஹ்னி கங்களை முடித்துக்கொண்டு அரவிணமேல் பள்ளிகொண்ட முகில்வண்ணனைக் கண்ணாரக் கண்டு 'அடியேன்மீது இப்படியும் அருள்வெள்ளம் பெருகுவதே!' என்று ஈடுபட்டு கிறகையில், பெரிய பெருமான் தமது திருப்போலிந்த சேவடியை இவரது சென்னிமேல் பொறித்து "இளைவாழ்வீர்! *பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் வீண்ணுலகு மென்கிற உபபவிபூதிச் செல்வத்தையும் உமக்கும் உம்முடையார்க்கும் தந்தோம். இனி நம்முடைய கோயிலைத் திருத்திப் பணிகொள்ளக் கடவீர்" என்று நியமித்தருளியாயிற்று. அன்று முதலாக ஸ்வாமிக்கு உடையவர் என்றிற திருநாமம் வழங்கி வந்தது [உடையவர்—உபப விபூதியையும் தம் கையிலேயுடையவர் என்றபடி].

209. இங்ஙனே பெரிய பெருமானுடைய போருகைப் பெற்றதும் அருகேயிருந்த பெரிய நம்பியை நோக்கி *பெரியார்க்கு ஆட்பட்டக்கால் பெருத பயன்பெறுமாறு வரிவாள்வாயர வரிணமேல் நம்பெருமான் காட்டினரேயென்று பாசுரஞ்சொல்லி, தேவரீருடைய திருவடி ணம்பந்தம் பெற்ற கோயின்மைபாலே பெரியபெருமான் அடியேனை யிப்படி விஷயிகரித்தருளி னார் என்று ஆனந்தக்கண்ணிர் பெருககின்று வீண்ணப்பஞ் செய்ய, பெரியநம்பியும் ***கனியுங் கெடுங்கண்டு கொண்மினென்று அன்று ஆழ்வாரருளிச் செய்த எதிர்காலச் செய்தி இன்று பரிக்கக் கண்டோம்; நல்லது; இனி பெருமான் நியமனப்படியே இவ்விடத்துப்பணி களெல்லாம் பாங்காகப் பார்த்தருளிர்" என்றருளிச்செய்ய, அன்று முதலாகவே "தென்ன ரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்தான் லாழிபே" என்றிற வாழ்த்து அந்வர்த்தமாம்படி அனைத்தும் ஆராய்ந்தருளி நித்யோத்ஸவ பகோத்ஸவ மாஸோத்ஸவ ஸம்வத்ஸரோத்ஸவங் களெல்லாம் குறையற நடைபெறுமாறு சேமஞ் செய்தருளி வந்தார். அப்போது அகனங்க நாட்டாழ்வானென்பவனும் ஸ்வாமிக்கு அணுக்கனான அடியவனுடிக் கைங்கரியங்களுக்குத் துணைபுரிந்து வந்தான்.

210. திருவரங்கத்தமுதனுரத்திருத்திப்பணிகொள்ளுதல்: திருவரங்கத்தமுதனுரென்பவர் கோயில் கொத்திதுள்ளவர்கட்குத் தலைவராயிருந்தவர். அவர் ஒருநாள் உடையவரைவந்து பணிந்து 'பாவங்கள் கூடுபூரித்துக் கிடக்கிற அடியேனைத் திருத்தி ஸ்வாமிக்குசேஷமாக்கும்படி தேவரீர் திருவடிவாரத்திதுள்ளாரில் ஒருவர்க்கு நியமித்தருளவேணும்' என்று வீண்ணப்பஞ் செய்ய, உடனே ஸ்வாமி ஆழ்வானையழைத்து அமுதனுரைக் காட்டி 'இவர் நம்முடைய வாழ் முதலான நம்பெருமானுடைய ஸீகார்யத்துக்குப் பரிபவராயிருப்பவர்; இவரது தாழ்வுகளைப் பாராமல் இவரை அநுவர்த்தித்து அநுகூலராக்நிம்பக்களிலே கொண்டுவந்து சேரும்' என்று நியமித்தருள, ஆழ்வானும் ஆறுமாதம் அவரை அநுவர்த்தித்துப் பரிபக்வராக்கி உடையவர்

திருவடிகளிலே கொண்டு வந்து காட்டிக்கொடுக்க உடையவரும் அவ்வமுதனாரை ஆழ்வான் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பித்தருளினார்.

211 அமுதனார் க்ருஹத்திலே ஏகாஹமமுதுசெய்ய ஆழ்வானைப் போகவிடுதல்: இப்படி அமுதனார் ஆழ்வான் திருவடிகளில் அந்தரங்கராய்க் காலகோபஞ் செய்து வருகிற நாளிலே அவருடைய தாயார் ஆசாரியன் திருவடியடைந்தான். தசாஹம் கடந்த பின்பு 'ஏகாஹத்துக்கு நிமந்த்ரண ஸ்வாமியாக ஒருவரை நியமித்தருள வேணும்' என்று உடையவர் பக்கலிலே வந்து விண்ணப்பஞ் செய்தாரமுதனார். அப்போது உடையவர் ஆழ்வானை நோக்கி 'நீர் போய்வாரும்' என்ன, ஆழ்வானும் சிறிதும் முகம் கன்றாமல் ஸ்வாமியின் அந்தரங்கக் கருத்தை க்ரஹித்துக் கொண்டு எழுந்தருளி ஏகாஹத்திலே ஸ்தானம் வஹித்து அமுது செய்தருளினார். முடிவில் 'ஸகலம் ஸம்பூர்ணம்' என்று சொல்லவேண்டிய தருணத்தில் அமுனருடைய ஆதினத்திலிருந்த நம்பெருமாள் ஸன்னிதித் திறவுகோலைப் பெற்றுக்கொண்டு பிறகு புத்திருப்தி சொல்லி ச்ராதத் பூர்த்திசெய்து, அந்தத் திறவுகோலை ஸ்வாமி திருவடிகளிலே கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்தார். அன்றுமுதல் 'ஸ்ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்' என்று கடல்குழந்த மண்ணுலக முற்றும் போற்றும்படி எம்பெருமானார் நம்பெருமாள் ஸன்னிதியின் ஸகங்கியங்களைப் பரிஷ்கரித்தருளினார்.

212. எம்பார் திருந்திள செய்திகேட்டு மகிழ்தல்: பண்டு யாதவப்ரகாசருடைய கங்கா யாத்திரையிலே கோவிந்தபட்டர் [எம்பார்] லிங்கங் கொணர்ந்து சிவபக்தராவி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸஹவானத்தையிழந்து காளஹஸ்தியிலே சிவபூஜாரிரதராயிருந்தாரென்று சொன்னேனும் அவரைத் திருத்திப் பணிகொள்ளும்படி ஸ்வாமி தம் மாதுலரான திருமலை நம்பியை வேண்டிக் கொண்டிருந்தார் முன்னமே. அவரும் திருமலையில் நின்றும் காளஹஸ்திக்கெழுந்தருளி கோவிந்தரைத் திருத்தப் பார்த்தவனவிலே இரண்டு பர்யாயங்களில் ஸபீஷித ஸித்தியாகாமல் மூன்றாவது பர்யாயத்தில் மனோரதம் நிறைவேறி, மகிழப் பெற்றபடியை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே விண்ணப்பம் செய்ய, அதுகேட்டு ஸ்வாமி மிகவுகந்தருளினார். அந்தச் செய்தி வருமாறு:—

213. திருமலைநம்பி சில சிஷ்யர்களுடனே காளஹஸ்திக் கெழுந்தருளி, நாடோறும் கோவிந்தபட்டர் சிவபிரானுக்குப் பூப்பறிக்க வருமிடத்திற்கு அருகேயிருந்து, திருவாய் மொழியில் 'திருமால்பாத்துவத்தை நன்குரைத்த' நிண்ணன்விடு பதிகத்தைத் தொடங்கி வியாக்கியானித்தருளாரளினார்; கோவிந்தர் அங்கு ஒரு பாதிரி மரத்தின் மீதேறிப் பூப்பறியா நின்றவர், மூன்று பாட்டளவும் பூப்பறிக்கை தவிர்த்து கேட்டுக்கொண்டிருந்து நாலாம் பாட்டிலே 'தேவனென்பெருமானுக்கல்லால் பூவும் பூசனையும் தருமே' என்றவிடத்திற்கு கங்கா ப்ரவாஹ நிர்விசேஷமாகவருளிச் செய்த வியாக்கியானம் செவியிற் புருந்தவாறே கோவிந்தர் அந்த மரத்தினின்றும் திடுக்கெனக் குதித்துக் கையினிருந்த பூக்குடலையைச் சுழற்றி யெறிந்து, தரித்திருந்த ருத்ராக்ஷத்தையும் சுழற்றியெறிந்து, 'பூவும் பூசனையும் தருமே' என்ற சந்தைக்குச் சேர 'தகாது தகாது தகாது' என்று சொல்லிக்கொண்டே நம்பி திருவடிகளிலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து,

'உயயவிபுதிநாதனிருக்க விரிதலையானே விரும்பினின்றேனே!

புதுக்கனிப்புடைய புண்டரீகாக்ஷனிருக்கப் பொறிபறக்குங்கண்ணைப் பூசித்தேனே!

கடல்மண்ணுண்ட கண்டனிருக்கக் கறறகொண்ட கண்டனைக் காமித்தேனே!

கல்லெடுத்துக் கண்மாரிகாத்த கற்பகமிருக்கக் கையார் கயாலியைக் காதலித்தேனே!

திருவிருந்த மாற்பன் சீர்தரனிருக்கத் திருவில்லாத தேவனைத் தொழுதுநின்றேனே;

பீதகவாடைப்பிரானுரிருக்கப் புலியுரியனைப் பின்தொடர்ந்தேனே!

சுதிரானகங்கையடியானிருக்கக் சுடுகாடுகாவலனைச் சுற்றி வலம் வந்தேனே!

பெருந்துழாய் வளமிருக்கப் பெருங்கையாற் பேய்ச் சுரைக்கு வார்த்தேனே!

என்றினைப் பலவும் சொல்லிப் புலம்பி 'இனியாகிலும் இவ்வாத்மாவை உய்விக்க வேணும்' என்று தண்டனிட்டு எழுந்திராமலிருந்தார். நம்பியும் முடிபிடித்தெடுத்து உடம்பைத் தடவிக்கொடுத்துக் குளிரப்பேசியருளாநிற்கையில் இச்செய்தியை இங்குள்ள சிவபக்தர்கள் கேள்விப்பட்டு வந்து இப்படி ரீர் செய்யத் தகுமோவென்று நம்பியோடே போராடிப் பிறகு ஸமாதான மடைந்து திரும்பிப்போக, கோவிந்தப்பட்டரும் தம் வசத்திலிருந்த கருவூலத் திறவுகோல் இலச்சினை மோதிரம் முதலானவற்றைப் பெறட்டு 'இனி உங்களுக்கு நமக்கும் பணியில்லை' என்று ஓட்டறுத்துக் கொண்டு நம்பியோடே திருப்பதிக்கு வந்து சேர்ந்து ப்ராயச்சித்த புரஸ்ஸரமாக ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்று திய்யப்ரபந்தங்களையோதி அர்த்த பஞ்சக ஞானத்தையும் பெற்றுத் தேவமற்றறியாதே அவர் திருவடிகளை தஞ்சமென்றிருந்து போரு மின்றூர்—என்னுரிச் செய்தினை அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் விண்ணப்பஞ் செய்வக்கேட்டுப் பேரின்ப வெள்ளத்தே மூழ்கி நின்றனருடையவர்,

214. உடையவருடைய பஞ்சாசார்ய பதாச்சரித்தலம்: ஸ்வாமி ஐந்து ஆசாரியர்களை யடிபணிந்து அர்த்தவிசேஷங்களைக் கேட்டவராதலால் பஞ்சாசார்ய பதாச்சரித ரென்று ப்ரஸித்தராயிருப்பவர். பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி, திருமாலையாண்டான், திருமலை நம்பி, ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானாரைப் ஆக இவ்வைவர் அவ்வாசிரியர்களாவர். பெரிய நம்பி பஞ்சஸம்ஸ்காரமிட்டருளினவராதலால் தலைவாயாசிரியர். திருக்கோட்டியூர் நம்பி ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிகழித்துக் கொடுத்தவர். திருமாலையாண்டான் திருவாய்மொழிப் பொருள் உபதேசித்தவர். திருமலை நம்பி ஸ்ரீராமாயணார்த்தங்கள் ஸ்தோத்தரங்கள் நல்வார்த்தைகள் அளித்தவர். வேதாந்தவாசிரியர் பணித்த குருபரம்பரா ஸாரத்தில்,

“எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிகழித்தார்; திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் கேட்டருளினார்; ஆளவந்தாராழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழியுமோதி ஸ்தோத்தரங்கள் அருளிச்செய்யும் நல்வார்த்தைகளும் கேட்டருளினார். திருமலை நம்பி ஸ்ரீ பாதத்திலே ஸ்ரீமத்ராமாயணம் கேட்டருளினார்”.

என்றுள்ளது இங்கே அறியத்தக்கது. ஆளவந்தாராழ்வார் என்பவரே ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானாரைப்.

215. ஸ்வாமியும் திருக்கோட்டியூர் நம்பியும்: பெரியநம்பி ப்ரமப்பீதியோடே உடைய வர்க்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களை யருளிச் செய்து போருகையில், “திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே சில அர்த்த விசேஷங்களுண்டு; ஆளவந்தாருடைய விசேஷாபிமானத்திற்கு அவர் இலக்காயிருந்தபடியாலே அவரிடத்திலே நிதிபோல நின்றுருக்குமர்த்த விசேஷங்களையும் கேட்டு உய்யக் கடவீர்” என்று அருளிச்செய்ய, ஸ்வாமி அதுகேட்க ஊற்றமுடையராய்த் திருக்கோட்டியூர்க் கெழுந்தருளி அங்குள்ளாரை நோக்கி ‘நம்பி திருமாளிகை எங்கே?’ என்ன; அவர்களும் ‘அதோ காண்டிற கூரை’ என்று காட்ட அவ்விடந்தொடங்கி நம்பி திருமாளிகை யளவும் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டே யெழுந்தருளி நம்பி திருமாளிகை சேர்ந்தார். பிறகு ஸ்வாமி நம்பிதிருவடிகளிலே தெண்டனிட்டு தேவரீர் அடியேனுக்கு ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களை ப்ரஸாதித்தருள வேணும்’ என்று கூப்பிய கையராய்ப் பிரார்த்திக்க, அவரும் இவருடைய அத்வவஸாயவிசேஷமறியாமல் உபதேசிக்கலாகாதென்றெண்ணி வாளாவிருந்தார்.

216. ஸ்வாமி சிலநாள் காத்திருந்தும் மகோரதம் நிறைவேறப் பெருதே மீண்டு கோயிலுக்கெழுந்தருளினார் இங்ஙனே பதினெட்டு ப்ரயாயம் கோயிலில் நின்றும் திருக்கோட்டியூர்க்கு எழுந்தருளியும் பிரார்த்தித்ததும் பயன் படவில்லையாக, பிறகு ஸ்வாமியின் அளவுகடந்த ஆர்த்தியையும் அபிநீவேசாதிசயத்தையும் தெரிந்து கொண்ட திருக்கோட்டியூர் நம்பிகள் எம்பெருமானுடைய சிவமனத்தையும் பெற்று இனி அவர்க்கு உபதேசிப்பதென்று தேறி ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரைக் கோயிலுக்குப் போகவிட்டார்; ‘தண்டும் பவித்ரமூமாகத் தாம் ஒருவரேவந்து கேட்டுப்போகும்படி’ சொல்லியனுப்பினார். அவரும் வந்து அப்படியே

சொல்ல ஸ்வாமி மிகவுகந்து கூரத்தாழ்வானையும் முதலியாண்டானையும் கூட்டிக்கொண்டு மிக விரைந்து திருக் கோட்டியூரேறச் சென்று நம்பி திருவடிகளிலே தெண்டனிட்டு நிற்க, 'தனித்தன்னோ உம்மை நாம் வரச்சொன்னோம்; கூட இருவரைக் கூட்டி வந்தது ஏன்? என்று நம்பி கேட்க, 'தண்டும் பவித்ரமாமாகவன்றோ தேவரீர் வரச்சொல்லி யருளிற்று; இவர்களைத் தண்டும் பவித்ரமுமென்றே கூட்டிவந்தேன்' என்று சொல்லி ஆண்டானைத் தண்டாகவும் ஆழ்வானைப் பவித்ரமாகவும் காட்டி நிற்க 'ஆனால் இவ்வர்த்தம் உங்கள் மூவரளவிலே நிற்கக் கூடவது, மற்றொருவர்க்கும் சொல்லாதே கொள்ளும்' என்று நம்பிகள் நியமித்தருளி அங்ஙனே சபதமும் பெற்று சரமச்சலோகத்தின் பரமரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களைப் பேரருள் கொண்டு உபதேசித்தருளினார்.

217 [இங்கே ஒரு ஆராய்ச்சி. உடையவர்க்குத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி உபதேசித்தது திருவாண்டாக்கர மஹாமந்த்ரத்தின் பொருளென்று ஆராயிரப்படி குரு பரம்பராப்ரபாவத்தில் காண்கிறது. மணவாளமாமுனிகளின் முழுக்ஷுப்படி வியாக்கியானத்தில் சரமச்சலோகப் பரகரணத்தின் அவதாரிகையில்—“இதுனர்த்தம் கேட்கைக்காகவிறே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கல் எழுந்தருளிற்று. நம்பி தாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகளில்லாமையையும் பார்த்திறே இவருடைய ஆஸ்திக்பாதர பரீக்ஷார்த்தமாகவும் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணிச் சூளுறவு கொண்டு மாஸோபவாஸங்கொண்டு அருபைப்படுத்தி அருளிச் செய்தருளிற்று..... அதிகாரி துர்லபத்வத்தாலும் அர்த்தகௌரவத்தாலும் இத்தை வெளியிட்டாதே மறைத்துக் கொண்டு போந்தாரீசன் எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ளார். ஸம்ஸாரிகளின் துர்க்கதிகண்டு பொறுக்க மாட்டாதபடி க்ருபை கரைபுரண்டிருக்கையாலே அர்த்தத்தின் சீமை பாராதே அநர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமானார்” என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸுலகத்திகள் ப்ரஸித்தம். ஆகவே சரமச்சலோகார்த்தம் கேட்டருள்ளாரென்பதே யுத்தமாயிருக்க வடுப்பது. முதலில் திருமந்தார்த்தத்தையருளிச்செய்து பிறகு மற்றொரு கால் சரமச்சலோகார்த்தத்தையுமருளிச் செய்ததாக குருபரம்பராப்ரபாவத்தில் காண்கையாலே அப்படியே கொள்ளலாகாதோ வென்னில், மேலே எடுத்துக்காட்டியுள்ள மணவாள மாமுனிகள் ஸ்ரீஸுலகத்திகளின் ஸ்வாரஸ்யத்தை நோக்குமளவில் சரமச்சலோகார்த்தம் கேட்கைக்காகவே ஸ்வாமி பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர்க்கு நடந்ததாகவும்; கேட்ட அதனையே அங்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு வெளியிட்டதாகவும் ஸபஷ்டமாக விளங்குகையாலே மற்றைப்படி சொல்லுகை மாண்புடைத்தாகத் தோன்றவில்லை. ஸம்பிரதாயம் வல்ல பெரியார்வாய்க் கேட்டுத் தெளிவது]

218 திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்களிலே ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்கள் கேட்டருளி ஸ்வாமி க்ருதார்த்தராய் அப்போதே மறுநாளில் அங்ஙூர்ப் பெருமாள் ஸன்னதியில் ச்ரத்தானுக் களரான சில பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஒலக்கமாக விருத்தி அப்பரமரஹஸ்யார்த்தத்தை உபதேசித்தருளினார்.

219 ஸ்வாமி, எம்பெருமானார் என்கிற விருதுபெறுதல்: திருக்கோட்டியூர் நம்பி தம்மிடத்திலே சபதம் செய்ததைக் கடந்து ஸ்வாமி இங்ஙனே ஸன்னதியில் அர்த்தங்களை வர்ஷித்து விட்டாரென்று உடனே கேள்விப்பட்டு அவரையழைத்து 'இப்படியும் செய்யத் தகுமோ? எதற்காக இப்படி வியமநோல்லங்கனம் செய்தீர்? இதன் பலன் என்னுருமென்று அறிவீரோ?' என்று கேட்க உடையவரும் 'ஆசார்ய நியமனத்தை அதிலங்கனம் செய்த பாவியேனுக்கு நரகமேயாயிற்று பலன்; இதனையறிந்தும் அடியேன் அர்த்தங்களை வெளியிட்டது அடியேனொருவன் நரகம் புகுந்தாலும் இவ்வாத்மகோடிகளெல்லாம் தேவரீர் திருவருளாலே உஜ்ஜீவித்துப் போவார்களென்கிற கருத்தினால்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய நம்பியும் இதைக்கேட்டு இப்படி பரஸம்ருத்தியே பேரூன நிக் நமக்குக் கூடிற்றிலகையே! இவர்க்கு இது கூடினபடி என்ன! என்று மிக வியந்து உவந்து அங்வுகப்பின் பரீவாறுகூப

மாக எம்பெருமானார் என்று அவர்க்கு விருதுசாத்தினார். எம்பெருமான் கருணைக்கடலென்று கேட்டிருந்தோமத்தனை, அதை இவர் பக்கலிலே இன்று ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்றொமாதலால் இவர்க்கு இந்த விருது ஏற்கும் என்று திருவோலக்கத்திலே விவரணமும் செய்தருளினார். 'எமக்கெல்லார்க்கும் தலைவர்' என்கிற பொருளையுடைய எம்பெருமானாரென்கிற சொல் ஸ்வாமிக்கே ஏற்குமது. பரம கருணை பொருந்தியவரே தலைவராயிருக்கத் தகுமாதலாலும் அந்தப் பரமகருணை இராமாநுசர் திறத்திலேயே ஸகலருமறிய ஸாக்ஷாத்த்கருமாதலாலும்.

220 ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும்பற்றின இதிஹாஸம் : [ஸ்வாமி திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருவடிகளிலே சரமச்லோகார்த்தம் கேட்டபோது ஆழ்வானுமாண்டானும் தண்டும் பவித்ர மூமாக உடனிருந்து கேட்டதாகவே கீழ் அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் இவ்விடத்து வரலாறு குருபரம்பரா ப்ரபாவத்தோடு சிறிது மாறுபடுதலால் அதில் காண்கிறபடியாகவும் இங்கு எழுதப்படுகிறது] ஸ்வாமி தண்டும் பவித்ரமூமான இவ்விருவருடனேயிருந்து நம்பி பக்கலிலே கேட்டது திருமந்திரப்பொருள் என்று வைத்துக்கொள்ளுவது. பிறகு அவர்க்கு சரமச்லோகார்த்தத்தையும் உபதேசித்தருளத் திருவுள்ளங்கொண்ட நம்பிகள் 'எம்பெரு மானாரே! உமக்கு இன்னமுமொரு சரம ரஹஸ்யார்த்த விசேஷம் சொல்லுவதாக என்ணி யிருக்கிறோம்: இப்போது கோயிலுக்குச் சென்று பின்பு ஏகார்த்தமாக நீர் ஒருவருமே வாரும்' என்றருளிச்செய்ய, அப்படியே ஸ்வாமி அப்போது கோயிலேற வெழுந்தருளி மீண்டுமொரு கால் தனித்து நம்பிகளின் ஸ்ரீ பாதத்திலே சென்று தெண்டனிட்டுநீர்க், நம்பி இவர் கையைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய் ஏகார்த்தமாக மேல்தனத்திலேயேறிப் படிக்கதவை மூடியெழுந்தருளி யிருந்து ஒருவர்க்குஞ் சொல்லாதபடி தம் திருவடிகளைத் தொடுவித்துச் சூளுறவுகொண்டு நீர்ஹேதுக க்ருபையாலே பரம ரஹஸ்யமான சரமச்லோகப் பொருளையருளிச் செய்து, இதை அதிகாரிகளுக்கு இடாதபடி பேணிக்கொண்டு போகும் என்று நியமித்தருள, எம்பெருமானார் அடியேன் அப்படிப்பட்டவர்களுக்குச் சொல்லேன்; கூரத்தாழ்வானொருவர்க்குச் சொல்லா திருக்க கொண்ணுதேபென்ன 'ஆகில் ஒரு ஸம்வத்ஸரம் சுச்சுஷை கொண்டு சொல்லும்' என்று நியமித்தருள, ஸ்வாமியும் விடைபெற்றுக் கோயிலேறவெழுந்தருளினார்.

221 அப்போது ஆழ்வான் அவர் திருவடிகளிலே தண்டனிட்டு நிற்க, உடையவரும் வாராய் ஆழ்வான்! சரமச்லோக பரம ரஹஸ்யார்த்தத்தை நம்பிகள் எனக்கு உபதேசித்தருளி இவ்வர்த்த விசேஷத்தை ஒருவர்க்கும் செவிப்படாதபடி பேணிக்கொண்டிருக்குமாறு கீயமித் தருளினபோது ஆழ்வானொருவர்க்கு மாத்திரம் அடியேன் இதனை வெளியிடாதிருக்க முடியாதேயென்று நான் விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வானுக்கு இவ்வர்த்தம் கேட்க அதிகார முண்டேயாடுவதும் பல்வகையாலும் அவருடைய அத்யவஸாயத்தைப் பரீக்ஷித்தறிந்து ஒரு ஸம்வத்ஸரம் சுச்சுஷை கொண்டு செல்லும் என்று நியமித்தருளினார் என்று ஆழ்வானே நோக்கியருளிச்செய்ய, அதுகேட்ட ஆழ்வானும் *மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்* என்ற பாகரத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி ஒரு ஸம்வத்ஸரம் இவ்வுடலுக்கு கீலையுண்டோ இல்லையோவென்று வியாகுலப்பட்டு ஆலோசித்து இவ்வர்த்த விசேஷத்தைப் பெற்றாலல்லது தரித்திருக்க முடியாத தன்மையாலே ஆசார்யனது திருமாளிகை வாசலிலே ஒரு மாஸம் பட்டினி கிடக்கை ஸம்வத்ஸர சுச்சுஷையோடொக்குமென்று சாஸ்த்ரமுண்டென்றறிந்து அங்ஙனமே மாஸோபவாஸம் கீடந்து அவ்வர்த்த விசேஷத்தைப் பெற்றார்.

222 பிறகு முதலியாண்டானும் வந்து தொழுது பிரார்த்திக்க, நான் ஆழ்வானொரு வர்க்கே சொல்ல நியமனம் பெற்றுவந்தேன். நீர் நம்பிபக்கலில் சென்று கேளுமென்று விடை கொடுத்தருள, அவரும் திருக்கோட்டியூரேறச் சென்று ஆறுமாஸம் காத்திருந்தும் அருள் பெறாமலிருந்து ஒருநாள் கனக்க ப்ரார்த்திக்கையில்--'முக்குறும்பும் போனால் எம்பெருமானார் தாமே ப்ரஸாதிப்பார், போய்க்கேளும்' என்று விடை தந்தனுப்பிவிட ஆண்டானும் கனத்த ஆர்த்தியோடே உடையவர் திருவடிகளிலே வந்து விழ மிகவும் உகப்போடே ஆண்டானுக் கும் அதையுபதேசித்தருளினார்.

223. திருமாயாண்டாளிடத்துத் திருவாய்மொழி கேட்டல் : சிலநாளைக்குப் பின்பு திருக்கோட்டியூர்நம்பி கோயிலுக்கெழுந்தருளித் தம்முடைய ஸப்ரஹ்மசாரியான திருமாய் பாண்டாளை எம்பெருமானா ிடத்தே கொண்டு நிறுத்தி இவர் பக்கலிலே திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் கேளுமென்று ஸ்வாமிக்கு நியமித்துத் தாம் புறப்பட்டெழுந்தருளிஞர். அன்று தொடங்கித் திருவாய்மொழி காலசேஷம் நடந்துவாரா நின்றது. ஆண்டான் ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே கேட்ட அர்த்தங்களை யருளிச்செய்து வருகையில் எம்பெருமானார் ஆங்காங்குச் சில அர்த்தவிசேஷங்களையும் யோஜனா விசேஷங்களையும் பணித்துவர, இவர் விச்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டியாக ஸ்வச்சந்தமாய் ஏதோ சொல்லிவருகின்றாரென்று திருவுள்ளம் புண்பட்ட ஆண்டான் இடையிலே காலசேஷத்தை நிறுத்திவிட, இதையறிந்த திருக்கோட்டியூர் நம்பி கோயிலேற வந்து ஆண்டாளை விசாரிக்கையில் உடையவர் சொன்ன சில மாறுபொருள்களை யெடுத்துரைத்து மனஸ்தாபநேரதுவை விளக்க, அப்போது நம்பி சொன்னபடி—‘இவ்வர்த்தமும் ஆளவந்தாரருளிச்செய்ய நாம் கேட்டிருக்கிறோம்; ஸாந்திபரி பக்கலிலே க்ருஷ்ணன் வேதமோதினாப் போலே காணும் உம்மிடத்திலே உடையவர் திருவாய்மொழி கேட்கிறதும்; ஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திலுள்ள அர்த்தமொழிய இவர்க்கு வேறென்றும் தோன்றுது காணும், இவர்க்கு கீர் அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபகம் பண்ணுவதாக மீனையாதேயிருக்கப் பரப்தம்’ என்று

224. பிறகு நம்பி அவ்வாண்டாளையும் பெரிய நம்பியையும் கூட்டிக்கொண்டு உடையவர் மடத்தேறவெழுந்தருள, ஸ்வாமியும் உள்ளம் பூரித்துத் தொழுது நிற்க, பெரிய நம்பியும் திருக்கோட்டியூர் நம்பியும் திருமாயாண்டாளை நோக்கி ‘திருவாய் மொழி விட்டவிடம் தொடங்கி நீரே பலகால் அதுவர்த்தித்தாடிலும் ப்ரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டும்’ என்று நியமித்தருள, அன்று தொடங்கி அப்படியே நடந்துபோக்தது. ‘ஆளவந்தார்க்கு நான் ஏகலக்ஷன் காணும்’ என்று இடையிடையே ஆண்டாளை நோக்கி உடையவர் அருளிச்செய்யும் படியாயிருந்தது. ஆளவந்தார் பக்கலில் கேளாத அர்த்தங்களும் இங்கே கேட்கப்பெற்றேமென்று ஆண்டானும் போர உகக்கும்படியாயிற்று.

225. ஸ்வாமி மாதுகரத்தை நிறுத்திக் கிடாம்பியாச்சாளைப்பணிகொள்ளுதல் : ‘தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்தான் வாழியே’ என்றிறப்படியே ஸ்ரீரங்கநாத திவ்யாலய ஸாம்ராஜ்ய நிர்வாஹதுரந்தரராய் ஸ்வாமி வாழ்ந்தருளுங்காலத்திலே கோயில் கைங்கர்யபரர்கள் ஸதாசாரமில்லாமலிருக்கக்கண்டு அவர்களைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றி நெருக்கிக்கொண்டு போரா நிற்கையில், அவர்களிலே சிலர் ‘இவர் கோந்தீழே நம்மால் குடிவாழ முடியாது; இவரை மாய்ப்பதே நலம்’ என்று கொண்டு ஸ்வாமி மாதுகரத்திற் கெழுந்தருள மிடத்து விஷங்கலந்த ப்ரஸாதமிடும்படி ப்ரபல நிர்ப்பந்தத்தாலே செய்விக்க, அப்படியே ஒரு நாள் கிடைத்த ப்ரஸாதத்தின் தீமையை யறிந்து அதைத் திருக்காவேரியிலே கரைத்திட்டு அன்றுதொடங்கிச் சிலநாள் வரையில் உபவாஸமாகவோ பெழுந்தருளியிருக்க, இதைத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி கேட்டருளி அப்போதே புறப்பட்டுக் கோயிலுக்கெழுந்தருளி, ஸ்வாமியினுடைய சிஷ்யவர்க்கங்களிலே கிடாம்பியாச்சானொருவரே திருமேனிக்கு மிகவும் பரிவரான இங்கரர் என்றறித்து அவரைத் திருமடைப்பள்ளிக் கைங்கர்யத்திலே நியமித்து மீண்டெழுந்தருளிஞர். அன்றுமுதலாக ஆச்சானே ஸ்வாமி திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்கான பரிசாரகராக இருந்துவந்தார். வேதாந்த வாசிரியர் ‘எதிவரனார் மடைப்பள்ளி வந்த மணமெங்கள் வார்த்தையுள் மனனியதே’ என்ற பாசரத்தினாலும் *இதி யதிராஜ மஹாநஸ பரிமன பரிவாஹவாஸி தாம்* என்ற ச்லோகத்தினாலும் இவ்வரலாற்றை ஸூசிப்பித்தருளிஞர்.

226. யஜ்ஞமூர்த்தியைத் திருத்தி அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானாராக ஆட்கொள்ளுதல் : யஜ்ஞமூர்த்தி பென்னுமொரு மாயாவாதி ஸம்ப்ரபாணி எம்பெருமானாருடைய வைபவங்களைக் கேட்டு அவரோடே தர்க்கித்து வெற்றிபெற வேணுமென்று விரும்பிக் கோயிலிலே ஸ்வாமியை மடத்திலே வந்து ஸேவித்து ‘நான் கேட்கிற கேள்விகளுக்கெல்லாம் கீர் விடை கூறவேணும்; த்ருப்திகரமாக விடைபெற்றேனாகில் உமக்கு சிஷ்யனாகக்கடவேன்’ என்று சொல்ல ஸ்வாமியும்

இசைத்தருள, பதினேழு நாள்வரையில் வெற்றி தோல்வியின்றியே வினாவிடை செல்லாநிற்க, முடிவில் உத்தரமருளிச் செய்யவேண்டிய பொறுப்பு ஸ்வாமிபக்கிலே வந்துநின்று விஷயம் தோன்றாமேயிருக்கையில் நாளைக்கு ஆகிறது' என்று சொல்லி ஸ்பாஷிஸ்துமாயிற்று. பிறகு ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் மிகவும் வியாகூலப்பட்டு, தம் திருவாராதனமான பேரருளாளரைத் திருவடி விளக்கி அழுது செய்யப்பண்ணி 'ஆழ்வார் தொடங்கி ஆவவந்தாரளவாக இத்தனை காலம் ஒரு குறையுமின்றியே விளங்கிவந்த இந்த தரிசனம் இன்று அடியேனால் பங்கமடையக் கடவதோ? இப்படியும் ஒரு விலை கொண்டாடத் திருவுள்ளமாயிற்றோ? என்று விண்ணப்பஞ் செய்து தாம் அழுது செய்யாமலே கண்வளர்ந்தருளினார்.

227. அன்றிரவு பேரருளாளர் கனவிலே யெழுந்தருளிக்காட்சி தந்து மாயாவாதியின் வாயடங்கும்படியான சில அர்த்த விசேஷங்களை ஸ்பரிக்கச்செய்து மறைப, ஸ்வாமியும் சிற்றஞ் சிறுகாலை யெழுந்து பரமஸந்துஷ்டராய் நித்யாநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு ப்ரஸன்ன கம்பீரராய் விசாரகோஷ்டிக்கு எழுந்தருள, அவ்வளவிலேயே யஜ்ஞமூர்த்தி இன்று நமக்குத் தோல்வியே திண்ணமென்று நிச்சயித்து அப்போதேயெழுந்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே ஸாஷ்டாங்க ப்ரணாமம் பண்ணி நின்று 'அடியோளை அங்கீகரித்தருளவேணும், என்று கைகூப்பிப் பிரார்த்திக்க, மேலே விஷய விசாரம் நடைபெறவேண்டியிருக்க இதுவேன்?' என்று ஸ்வாமி கேட்க; அதற்கு யஜ்ஞமூர்த்தி 'ஸ்வாமிந்! தேவரீருக்குப் பெரியபெருமான் ப்ரத்யக்ஷமானபின்பு தேவரீரென்றும் பெருமானென்றும் வாசியுண்டோ? இனி அடியேன் தேவரீர் ஸங்கீதரீயில் வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்ல ப்ராப்தியில்லை; இந்த ஆத்மா இதுவரையில் அநர்த்தப் பட்டது போதும்; இனியும் அநர்த்தப்படாதபடி நோக்கியருளவேணும்' என்று கனக்க ப்ரார்த்தித்து ஸ்வாமியின் இசைவும் பெற்று அப்போதே ஏகதண்டத்தை முறித்தெறிந்து ப்ராயசித்த பூர்வகமாய் சிகாயஜ்ஞோபவீதங்களையும் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும் பெற்று முக்கோல்பிடித்த முனியாதி சாஸ்த்ரப்படி ஆசார்யனுடைய நாமத்தையே வறுக்க விரும்பி பிரார்த்தித்தார்.

228. ஸ்வாமியும் பேரருளானுடைய ப்ரஸாதமடியாகவே இவர் ஆட்பட்டாரென்கிற உபகார ஸ்மருதி உலகப் ப்ரஸித்தமாய்ப்படி அருளாளப் பெருமானெம் பெருமானார் என்று திருநாமம் சாத்தியருளினார். உடனே அவரை யழைத்துக் கொண்டு போய்ப் பெரியபெருமானை ஸேவிக்கப்பண்ணிச் சிறப்புகளும் பெறுவித்து, அன்று முதலாகவே திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி நாலாயிரமும் ஒதுவித்து, மற்றும் தத்வசிகைகளும் செய்தருளினார்.

229. அக்காலத்திலே, அனந்தாழ்வான் எச்சான், தொண்டனூர்நம்பி, மருதூர் நம்பி என்னுமிவர்கள் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிக்க வேனுமென்று வர, ஸ்வாமி அவர்களை அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பித்தருளினார் அப்போது அவர் அஞ்சி நடுங்கி அவ்வடியார்களை நோக்கி "குருவியின் கழுத்திலே பனங் காலையக் கட்டினாற்போலே ஸ்வாமி செய்தருளினாராகிலும், நீங்கள் ஸ்வாமி திருவடிகளே சரண மென்றிருங்கள்" என்று நியமித்தருளினார்.

230. அனந்தாழ்வான் திருமலைமீல் வழுவினவடிமைக்கு நியமனம் பெறுதல்: எம்பெருமானார் பகவத் விஷய காலகோஷபம் நடத்தி யருளுகையில் *ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி யென்கிற திருவாய்மொழி நடவாநிற்க, கோஷ்டியில் திருமுன்பேயிருந்த சிஷ்யர்களை நோக்கி ஆழ்வார் *திருவேங்கடத் தெழில்கொள் சோதி யெந்தை தந்தை தந்தைக்கு ஒழிவில் கால மெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவினவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்* என்று பாரித்த குறைதீரத் திருவேங்கட முடையான் பரிஸரத்திலே யிருந்து நித்ய கைங்கர்யம் பண்ண விரும்பமுடையார் ஆரோஹுளரோ? என்று வினவிவருள, *குளிரருவி வேங்கடமாகையாலே எல்லாரும் குளிர்க்கு அஞ்சி விடை கூறுதிருக்க, அனந்தாழ்வான் எழுந்து அடியேனுக்கு நியமித்தருள வேணும்' என்றார். அதுகேட்டு உகந்த எம்பெருமானார் ரீரோருவரே ஆண்பிள்ளை என்று போரவும் கொண்டாடித் தழுவியருளி விடை கொடுத்தருளினார்.

231 அது முதலாக அனந்தானயிள்ளை என்று அவர்க்கு ப்ரஸித்தியாயிற்று. அன்றே அவர் திருமலைக்கு விடைகொண்டு திருவேங்கடமுடையானைத் திருவடி தொழுது திருந்த வளஞ் செய்து அதற்கு இராமாநுசன் என்று திருமாமஞ்சாத்தி அகேகவிதமான கைங்கரியங்களை அற்புதமாக நடத்திக் கொண்டிருக்கையில் அதை நேரில் கண்டு மகிழவேணுமென்ற திருவுள்ளம் எம்பெருமானுர்க்குண்டாக பகவதவிஷய காலகேபத்தை விரைவாக நடத்திச் சாத்தியருளினார்.

232. உடையவர் திருமலையாத்தினாயும் திருமலைநம்பியிடம் ஸ்ரீராமாயணம் கேட்டனும் : பெருமாள் கோயில் திருமலை முதலான சில திருப்பதிகளை ஸேவித்துவரப் பெரிய பெருமானிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு சிஷ்யவர்க்கங்களுடனே புறப்பட்ட எம்பெருமானார் வழியடையே திருப்பதிகளைப் பெல்லாம் தொழுதுகொண்டு திருமலையடிவாரத்தே திருப்பதியிற் சேர்ந்து திருமலையை மிகித்தேறத் திருவுள்ளம் பற்றாமல் கீழேயேயிருந்து விடுவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கையில் அனந்தாழ்வான் முதலானோர் இதையறிந்து வந்து இப்படியும் திருவுள்ளம் பற்றலாமோ? காங்கனும் இனித் திருமலையை விட்டு இங்கேதான் படுகாடு கிடக்க வேண்டும் போலும்' என்ன; அதையே திருமலையப்பனுடைய சீயமனமாகக்கொண்டு புறப்பட்டுத் திருமலைமேலெழுந்தருளிக் கோனேரியிலே ரோடி அப்பனைக் கண்களாரளவும் நின்று ஸேவித்து அனந்தாழ்வானுடைய திருப்பணிகளையும் கடக்கித்து உள்ளம் பூரித்து 'வளர்த்த தனல் பயன்பெற்றேன் வருகவென்று அவரை மிகவுகந்து மூன்றுநாள் அவ்விடத்தில் அமுது செய்யாமலே யேழுந்தருளியிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு கீழேயிறங்கி மாதவரான திருமலை நம்பி திருமானிகையிலேயே ஒரு ஸம்வத்ஸரமிருந்து இத்திறாஸச் சேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தின் விசேஷார்த்தங்களை அதிகரித்தார்.

233 உடையவர் எம்பாணப் பெற்றுக்கொண்டு காஞ்சீபுரி வகுதல் : உடையவர் ஸ்ரீராமாயண காலகேபம் முடித்துப் புறப்படுகையில் மாதவரான திருமலை நம்பி உவவப்பின் மிகுதியினால் இவர்க்கு ஏதாவது கொடுக்கவேணுமென்ற பாரிப்புத்தோற்ற இருக்கையில் அதனையறிந்த உடையவர் 'ஸ்வாமிக்கு அடியேன் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டியதுபோக, அடியேனுக்கு ஸ்வாமி கொடுப்பதென்று ஒன்றுண்டோ? அப்படி ஒன்று கொடுக்கத் திருவுள்ளமாகில் நம் கோவிர்தப் பெருமானைத் தந்தருள வேணும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய; நம்பியும் அதற்கெசந்து உடனே கோவிர்தப் பெருமானை (எம்பாணர்) அழைத்து கோவிர்தா! இனி நம்முடையவரை அதுவர்த்தித் திருப்பாயாக' என்று சொல்லி உதகதாரா பூர்வமாகக் கொடுத்தருளினார். வேகு ஆனந்தத்துடன் உடையவர் அவரைக் கூட்டிக் கொண்டு திருக்கடிகை முதலான தீவ்ய தேசங்களை ஸேவித்துக்கொண்டு கச்சிப்பேரருளாளன் திருவடிவாரத்தில் வந்து சேர்ந்தார்.

234. எம்பார் திரும்பவும் திருப்பதிக்குச் சென்று மீளுதல் : கோவிர்தப் பெருமானுடன் கச்சியில் வாழ்ந்திருக்கையில், ஸ்வாசார்யரான திருமலை நம்பியைப் பிரிந்த கிலேசத்தினால் உடம்பு வேளுத்து முகம் உருவியிருந்தார் கோவிர்தர், அதுகண்ட உடையவர் அவருடைய கருத்தை யறிந்து 'கோவிர்தரே! திருப்பதிக்குச் சென்று நம்பியை ஸேவித்து வாரும்' என்று இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கூட்டி யனுப்பிவிட்டுத் தாம் திருக்கச்சி நம்பியுடனே பேரருளாளனை ஸேவித்துக் கொண்டிருந்தார். திருப்பதிக்குச் சென்ற எம்பார் அங்குத் திருமலைநம்பி திருமானிகை வாசலிலே தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துநிற்க, அங்குள்ளார் அவரைக்கண்டு உள்ளே சென்று நம்பிக்கு அறிவிக்க, அவரும் திருவுள்ளங் கலங்கி 'பித்தனைப் போகச் சொல்லுங்கோள்' என்ன: 'இத்தனை தூரம் சிரமப்பட்டு வந்தவரை யழைத்து ஸேவையும் ஸ்ரீபாத தீர்த்தமும் தனிகை ப்ரஸாதமும் தந்தருள வேண்டாவோ?' என்று தேவிகள் சொல்லவும் 'விறற் பகவுக்குப் புல்லிடுவாருண்டோ? என்று சொல்லி விமுகராயேயிருந்து விட்டார். 'நம்பிகள். இப்படியாகவே கோவிர்தப்பெருமாள் அங்கு நகையற்றுத் திருவாசலிலே தெண்டனிட்டு அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிருவரோடு கூடவே பெருமாள் கோயிலில் உடையவரிடம் வந்து

சேர நாளாடலில் எல்லாருமாய்த் தென்னரங்கம் சென்று சேர்ந்தனர். கோவிர்தப்பெருமான் வைராக்யம் முற்றி ஸம்நாஸாச்ரமத்தை ஸ்வீகரித்து ஆசார்யருடைய காமைகதேசமாக ஏம்பார் என்கிற திருநாமத்தைப் பெற்று உபய வேதாந்த க்ரந்த பரிச்ரமத்திலே தலை சிறந்து வாழாநின்றார்.

235. ஸ்ரீபாஷ்யமருளிச்செய்ய முயலுந் : எம்பெருமானார் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கு ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸ்வாமி செய்தருளி ஆளவந்தார் திருவுள்ளக் குறையை நீக்கக்கருதி அதற்காக பகவத் போதாயந மஹர்ஷியின் வ்ருத்தி க்ரந்தத்தைக் கடாசுழிக்குத் திருவுள்ளமாய் அந்த ஸ்ரீகோசம் காச்மீர மண்டலத்தில் சாரதாபீடத்தி லுள்ளதென்றுணர்ந்து ஆழ்வான் முதலானாரையும் கூட்டிக்கொண்டு யாத்திரை யடைவிலே அங்கேற எழுந்தருளித் தம்முடைய வைபவங்களைக்காட்டி வசிகரிக்கப்பட்ட ஸரஸ்வதி பாண்டாரத் தலைவரிடத்தில் நின்றும் அந்த போதாயந வ்ருத்திக்ரந்தத்தை வாங்கி அங்கேயிருந்து கடாசுழித்துக்கொண்டிருந்தார். மஹா மேதாவியான ஆழ்வானும் தாம் ஒருபக்கத்தில் வீற்றிருந்து இரண்டாவது அத்யாயம் முதலாக மேலுள்ள பகுதியை யெல்லாம் கடாசுழித்து கெஞ்சில் தேக்குக் கொண்டார். உடையவர் முதலத்யாயம் கடாசுழித்துத் தலைக்கட்டினவுடனே அங்குள்ள புறமதத்து வித்வான்களின் துர்ப்போதனையினாலே மனம் மாறின ஸரஸ்வதி பாண்டாரத் தலைவர் அந்த ஸ்ரீகோசத்தை ரீர்ப்பந்தித்துவாங்கி உள்ளே வைத்திட, குறையும் காணப்பெற்றிலோமே! என்று உடையவர் சிந்தித்திருக்க அதுகண்ட ஆழ்வான் மேற்பகுதிகளைத் தாம் பார்த்துத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறபடியை விஜ்ஞாபித்து ஸ்வாமியைத் தேற்றினார். பிறகு பயணகதியிலே தென்னரங்கத் திருப்பதி சேர்ந்து ஆழ்வானை உசாத்துணையாகக் கொண்டு ஸ்ரீபாஷ்யமிட்டருளித் தலைக் கட்டினார். இதற்கு ஸங்க்ரஹமாக வேதாந்த தீபம், வேதாந்த ணரம் என்னுமிரண்டு க்ரந்தங்களையு மருளிச்செய்தார்.

236. சோழ ராஜனுடைய உபயைத்திற்கு அஞ்சி ஸ்வாமி மேல்காட்டுக்கெழுந்தருளல் : ஆழ்வான் உடையவர்க்கு உசாத் துணையாயிருந்து தர்சன ரிர்வாஹம் பண்ணியருளுகிற காலத்திலே, ராஜேந்த்ர சோழபுரத்தில் அரசாண்டுகந்த குலோத்துங்க சோழ ராஜன் துஷ்ட சைவனாகையாலே கன்னப் பெயர், நூல்களை மெய்ந்துலாகக் கொண்டு தானும் தன் புரோ ஹிதனுமாக காட்டிலுள்ள வித்வான்களை யெல்லாம் திரட்டி "சிவாத் பாதரம் நாஸ்தி" என்று எழுத்திடச் சொல்லி ரிர்ப்பந்திக்க, சிலர் அவனுக்கு அஞ்சியும் சிலர் பொருட்டும் பூமிக்கு மாசைப்பட்டும் அப்படியே யெழுத்திட்டார்கள். அப்போது அவ்வரசனிடத்துச் சிறிது மேன்மை பெற்றிருந்த நானூரான் என்னுமொரு வைஷ்ணவன் அவ்வரசனை நோக்கி எவ்வளவு ராமாநுசன் எழுத்திட்டாலன்றோ எழுத்திட்டதாவது; மற்றையோர் இட்டாலென்ன? இடா விடிலென்ன? என்று கூற, அதுகேட்ட அரசனும் அப்போதே இராமாநுசனை யழைத்து வரும் படி ஆள்களை அனுப்பினான்.

237. அவர்களும் உடையவர் மடத்தேறச் சென்றவளவிலே இந்தச் செய்தியை யுணர்ந்து ஆழ்வான் "ஸ்வாமி ராஜசபைக்கு எழுந்தருள்வராவில் அவர்க்கு அங்கு ஏதாவது அபாயம் விளையக் கூடும்; உலகுக்கெல்லாம் உயிரான அவரைக் காட்டிக் கொடுக்கத் தகாது; நாமே அவருடைய கோலம் பூண்டு ஸபைக்குச் செல்வோம்; கெடுதல் ஏதாவது கேர்ந்தாலும் நாமோடே போகட்டும் என்று கருதி, அப்போது எம்பெருமானார் கீராட்டத்திற் கெழுந்தருளி யிருப்பதறிந்து அவருடைய காஷாயத்தையும் தரிதண்டத்தையும் தரித்துக்கொண்டு அந்த ராஜபுருஷர்களுடனே போகப் புறப்படும்போது பெரிய கம்பியும் சில முதலிகளும் தாமுங் கூடவருவதாகப் புறப்பட, அவர்களுடன் ஆழ்வான் ராஜ ஸபைக்கெழுந்தருளினர்.

238. பிறகு உடையவர் கீராட்டஞ் செய்தெழுந்தருளி தரிதண்ட காஷாயாதிகளைத் தேடின வளவிலே 'கரத்தாழ்வான் தரித்துக்கொண்டு ராஜ புருஷர்களுடனே யெழுந்தருளினார்' என்று முதலியாண்டான் விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஆதில் அவருடைய வெள்ளையைத் தாருங்கள்

என்று ஆழ்வானுடைய திருப்பரிவட்டத்தை வாங்கித் தாம் சாத்திக்கொண்டு ஆழ்வானுக்கும் பெரியநம்பிக்கும் என்ன தீங்கு நேருமோவென்று சிந்தித்துத் துவண்டிருக்க 'இனி ஸ்வாமி இவ்விடத்திலெழுந்தருளியிருக்கை உசிதமன்று, என்று அனைவரும் விஜயாபிஷேக உடையவரும் உடனே புறப்பட்டெழுந்தருளித் திருகாராயணபுரம் சேர்ந்தார்.

239. [எம்பெருமானார் காலத்திலேயே யெழுந்தருளியிருந்த ப்ராமானிக பண்டித சிகா மணியான் கருடவாஹ பண்டிதர் செய்தருளின திவ்யஸூரி சரிதத்தில் பதினெட்டாம் ஸர்க் கத்திலும், எம்பெருமானார்க்கு அத்தூணிச் சேவகராயிருந்த வடுகநம்பி பணித்த யதிராஜ வையபவத்தின் தொண்ணூற்றைந்தாம் சுலோகத்திலும் இக்கதை விளக்கமாக வுரைக்கப்பட்டிருத்தலால் இதில் பார்க்கும் விப்ரதிபத்தியுண்டாகக் காரணமில்லை. உடையவர்க்குத் தெரியாமலே ஆழ்வான் ஸ்வபுத்தியாலே தரிதண்ட காலாயங்களைத் தரித்து ஸபைக் கெழுந்தருளினதாகவும், சேரம ராஜனிடத்தில் சீன்றும் ஆட்கள் வந்தவுடனே எம்பெருமானார் ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலானார் பலருங் கூடிக் கலந்து யோசித்து உடையவர் வெள்ளை சாத்திக் கொண்டு வெளியேறிவிட வேண்டியதென்றும் ஆழ்வான் யதிராஜ வேஷம்பூண்டு ஸபைக் கெழுந்தருள வேண்டியதென்றும் ரிஷிகர்ஷிக்கப்பட்டு அப்படி நடந்ததாகவும்—இவ்வனே இரண்டுவகையாக நூல்களிற் காணப்படுவதுண்டு. இவ்விரண்டு வகையும் ஸம்பாவிதமே யாகையால் இவற்றில் விப்ரதிபத்திக் கிடமில்லையென்க.]

240 ராஜ ஸபையில் நடந்த செய்திகளும் பின்னடந்த செய்திகளும்: ஆழ்வானும் பெரியநம்பியும் சோழராஜன் ஸதஸ்ஸிலேயெழுந்தருளின பிறகு அங்கு விசேஷமாக சாஸ்திர விசாரங்கள் நடைபெற்று 'சிவாத் பரதாம் நாஸ்தி' என்ற ராஜவாக்யத்தின்மீது இகழ்ந்துரைக்கப்பட, சோழன் கடுஞ்சினத்தனனாய் 'இவ்விருவருடைய கண்ணையும் கீண்டு விடுங்கள்' என்று சேவகர்க்குக் கட்டளையிட, ஆழ்வான் சோழனைக்குறித்து 'நீ மஹாபாதகியாகையால் உன்னைப் பார்த்த மண்கள் எனக்கு ஆகாது' என்று சொல்லித் தாமே தமது திருவுதிர்களாலே கீறிக் கண்ணை வாங்கியெறிய, பின்பு ராஜ ஸேவகர்கள் பெரியநம்பியைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்ச் சோழன் சொற்படி செய்து ராஜதவாரத்தில் சீன்றும் புறப்படவிட, ஆழ்வான் தர்சனத்துக்காக தர்சனம் கொடுக்கப் பெற்றோமே!' என்று மகிழ்ந்திருக்க, பெரியநம்பி வ்ருத்த ராகையாலே அங்வேதனை பொறுக்க மாட்டாமல் அங்கேயொரு கொல்லாத் தலைமாட்டிலே 'ஆழ்வான் மடியிலே திருமுடியும் தம் திருமகளான அத்துமாய் மடியிலே திருவடிகளுமாய் இளைத்துக் கண்வளர்ந்தருளி ஆளவந்தார் திருவடிகளை தயாளித்துக்கொண்டு அங்கே திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார்.

241 பின்பு ஸ்ரீபரார்த்தபுரமென்னும் அக்ரஹாரத்தில் சீன்றும் வந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பெரியநம்பியை அங்கே ஸம்ஸ்கரித்துத் திருப்பள்ளிப்படுத்து ஆழ்வானை எழுந்தருள்வித்துக் கொண்டுபோய்த் தங்கள் ஊரிலே யிருத்தித் திருக்கண் வேதனை தீருமாறு சிலகாலம் உபசரித்துப் பிறகு திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே கொண்டு சேர்த்தார்கள். தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்த எம்பெருமானாரைப் பிரிந்து அங்கே வாழவில்லாமல் கோயில் வாஸத்தை விட்டிட்டுத் திருமாலிருஞ்சோலையில் வாஸத்தை விரும்பிப் பயணகதியாகப் புறப்பட்டெழுந்தருளினார். வழியிடையே எழுந்தருளும்போது தம்முடைய மனத்துயரங்கள் நீனைவுக்கு வாராதிருக்கும்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை நினைந்து நெஞ்சு கனிந்திருக்கக் கருதி ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவம் அதிமாநுஷஸ்தவம் என்ற அற்புதமான இரண்டு ஸ்தோத்ரங்களையருளிச் செய்துகொண்டே திருமாலிருஞ்சோலைக்கெழுந்தருளி அங்கே பல வாண்டுகளெழுந்தருளியிருந்து ஸுந்தரபாஹுஸ்தவமும் அருளிச்செய்தார். அவ்வளவிலே அந்த மஹாபாதகியான சோழன் கழுத்திலே புண்ணாகிப் புழுத்து மாண்டானென்ற செய்தி கேள்விப்பட்டு ஆழ்வான் அழகர் ஸன்னிதியிலே விடைபெற்று மீண்டும் கோயிலேறவெழுந்தருளினார்.

242 எம்பெருமானார் மேல்நாட்டில் பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரமளவும் எழுந்தருளியிருந்து அவ்விடத்தில் திருநாராயணனைத் திருப்பரதிஷ்டை செய்தருளியும், ஐம்பத்திருவர் என்னும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வகுப்பை நியமித்தருளியும், மற்றும் பலபல அதிமாநுஷக்ருத்யங்களைச் செய்தருளியும், திருநாராயணனுக்கு ஆழ்வார் பாடல் இவ்விடமென்கிற குறை தோன்றாதபடிக்கு *திருநாரணன்தான் காலம் பெறச்சிந்தித்துய்மினோ* என்னுமடியைக்கொண்ட *ஒரு நாயகப் பதிகத்தை ஸமர்ப்பித்தருளியும், அவ்வளவிலே மஹாபாதசியான சோழன் புழுத்துமாண்டு திருவரங்கச் செல்வம் குறையற்றிருப்பதைக் கேட்டருளி ஸ்ரீரம்தத்திற்குப் புறப்பட்டருளின தும் முதலான வைபவ விஸ்தாரங்கள் ஸ்ரீராமா நுஜார்ய திவ்ய சரிதையிலும் மற்றும் பலபல வைபவக்ரந்தங்களிலும் காணத்தக்கன.

243 எம்பெருமானார் மேல்நாட்டில் நின்று கோயிலுக்கெழுந்தருளி ஆழ்வாளை உசாவுதல்: சோழனுடைய உபப்லவங்களுக்கு அஞ்சி மேல் நாட்டுக்கெழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானார், கோயிலில் நின்று அங்குவந்த ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவரான—சோழராஜ ஸதஸ்ஸரில் ஆழ்வானுக்கும் பெரியநம்பிக்கும் தேர்ந்த ஆபத்தைக் தேள்விப்பட்டுச் சாலவும் திருவுள்ளம் கொண்டு ஆழ்வானுடிலும் உயிர்வாழ்த்திருக்கப் பெற்றோமே' என்று திருவுள்ளம் தேறி, அப்போது தம்மிடத்தில் கைங்கரியம் செய்துகொண்டிருந்த மாறென்றில்லா மாருதிச் சிறியாண்டாளை 'மிகவும் விரைவாகக் கோயிலுக்குச் சென்று ஆழ்வாளையும் ஆராய்ந்து அங்குள்ள விசேஷங்களையும் அறிந்து வாரும்' என நியமித்தருள, அவரும் மிக விரைந்து கோயிலுக்கு வந்து சோழன் புழுத்து மாண்ட செய்தியுட்பட எல்லாவற்றையும் ஆழ்வான் ஸன்னிதியிலே அறிந்துகொண்டு மீண்டு திருநாராயணபுரம் போய் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே இவற்றை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுகேட்டு அவர் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு உடனே அங்கு நின்று புறப்பட்டுக் கோயிலுக்கெழுந்தருளி முதலிகளுடன் ஆழ்வான் திருமாளிகைக் கெழுந்தருள, ஆழ்வானும் எதிரேயெழுந்தருளி உடையவர் திருவடிவாரத்திலே வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து ஸேவித்துத் திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடக்க, உடையவரும் ஆழ்வாளை பெடுத்திணைத்துக் கொண்டு சோகவேகத்தாலே ஒரு வார்த்தையும் அருளிச்செய்யமாட்டாமல் உள்ளெல்லாமுருகிக் குரல் தழுத்து 'வாரீர் ஆழ்வான்! இத்தர்சனத்திற்குத் தருஷ்டி பூதரான உமக்கு இப்படி கண்போவதே! இது என்னுடைய திவினியின் பயனன்றோ?' என்றிப்படி பலவாறாக அருளிச்செய்து ஆழ்வாளைத் தேற்றி, பண்டுபோலே திருவரங்கச் செல்வத்தை வளர்த்துக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்.

244 திருமலையப்பனுக்குத் திருவாழி திருச்சங்கு அளித்தது: பண்டொரு காலத்தில் திரு வெங்கடமூடையான் தன் பக்கல் பரமபக்த சிகாமணியாயிருந்த தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு ஒரு காரணர்த்தமாகத் தன் திருவாழி திருச்சங்குகளைத் தந்தருளி, இப்படி ஆச்சரித பஷ்பாதத்தாலே தனது திவ்யாயுதங்களையும் தந்து உபகரிக்கும் ஓளதார்பகுணம் உலகில் பரவுவதற்காகச் சிறிதுகாலம் ஸுதர்ச்சபாஞ்சஜ்ய குவ்யனாகவே இருந்திட்டான். அக்காலம் கலியின் கொடுமையால் வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் குலைந்து தேவாலயங்களும் சீர்கெட்டுப் பாஷண்டிகள் தலையெடுக்கும் காலமாயிருந்தது, திருமலையில் அர்ச்சகர்களாயிருந்த வைகாநஸர்கள் எம்பெருமானுக்கு முறைப்படி உபசாரங்கள் பண்ணாமல் அச்ரத்தை காட்டியிருந்த காரணத்தினால் தேசாதிபதியான யாதவராஜனால் அடிக்கடி தண்டிக்கப்பட்டு அங்கு வாழவில்லாமல் வெளியூடு சென்றனர்; வ்ருத்தர்களாயிருந்த அர்ச்சகர்கள் இங்ஙனம் ஒருவரொருவராக வெளியேறப் பரபலர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இங்கு இவராக, விரல் துழைக்க இடம் தேடிக் கொண்டிருந்த சைவர்கள் இதுவே நல்ல சமயமென்று கொண்டு அந்த யாதவ மன்னன் பக்கல்சென்று அவனுடைய ப்ரீதியைச் சிறிது சிறிதாக ஸம்பாதித்து ஒருநாள் அவனிடம் சொன்னார்கள். திருமலையில் ஸ்வாமிபுஷ்கரிணியின் தென்கரையில் திகழும் தேவன் முருகக் கடவுள்தான்; அவர்க்குக் குமாரசாமிபென்றும் பெயர் வழங்குவதுண்டாகையால் அந்த நாமமகதேசத்தையிட்டு ஸ்வாமி புஷ்கரிணியென்று அகதடாகம் வழங்கப்

பெற்றது: ஸ்ரீ வேங்கடாசல மாஹாத்மியம் கூறவந்த வரமந புராணப் பகுதியில் இரண்டா வது அத்யாயத்தில் ஸாம்பரஹஸ்யன் வேங்கடமலையில் ஒரு குளத்தின் கரையில் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தானென்று சொல்லப்பட்டிருத்தலாலும் அப்பெருமான் முருகக்கடவுளே, அவர்க்கு அஸாதாரண ஆயுதங்களானபாசமும் அங்குசமும் தவசிலைக்கு உரியவையல்லாமை யால் தரிக்கப்படவில்லை. இன்னும் பல நேரதுக்களாலும் அம்மலை சைவக்ஷேத்ரமே யாம். இப்போதுதான் சிறிது காலமாகச் சில வைஷ்ணவர்கள் கூடிப் புராணர்த்தங்களை மனம் போனபடி சொல்லி அப்பெருமான் விஷ்ணுவேயென்றுரைத்து ராஜாவை வசப்படுத்திக் கொண்டு சில வைஷ்ணவ விக்ரதங்களையும் கோவிலில் ஸ்தாபித்து உத்ஸவங்களை நடத்தத் தொடங்கினார்கள். உண்மையில் இது சைவக்ஷேத்ரமாகையால் சைவ விதிப்படி இனி இக்கோவிற்கு காரியங்கள் நடைபெறுமாறு மஹாப்ரபு செங்கோல் செலுத்தவேணும்" என்றுார்கள்.

245. இதைக்கேட்ட அவ்வரசன் இந்த சைவர்கள் சொல்லுவதெல்லாம் அதுபல யிருத்தமா யிருக்கின்றதே; ஆராயாமல் நாம் எதையும் ஸாஹஸ்யமாகச் செய்துவிடக் கூடாது; தக்கபடி ஆராய்ச்சி செய்யவேணும் என்றெண்ணி யிருந்தான். அக்காலத்தில் அங்கு நிபுணர் களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பாருமில்லாமையால் ஸாமான்யராயிருந்த சிலர் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் மிக்க சிஷ்யஸம்பத்துடனே எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானார்க்கு இச்செய்தியை அறிவித்தனர். இச்செய்தியை அறிந்த உடையவர் கடுமையாகத் திருப்பதிக் கெழுந்தருளி ஸம்சயாக்ரந்தனு யிருந்த அரசனை நோக்கி, "சைவர்களால் உனது நெஞ்சில் உண்டாக்கப் பட்ட சங்கரகனங்கத்தை நீக்கி உன்னைத் தெளிவிப்பதற்காகவே நெடுந்தாரத்தில் நின்றும் இங்கே வந்தோம்; உனக்குப் பரிபூர்ண திருப்தி உண்டாகும்படி யாம் தெளிவாகச் சொல்ல வல்லோம்: கேளாய் கொற்றவனே!" என்று சொல்லத்தொடங்கினர்.

246. அவ்வரசன், முன்பு கொக்கரித்த சைவர்களையும் வரவழைத்து பெரிய ஸபை யாக்கி சைவ வைஷ்ணவர்களுக்கு வாதயுத்தம் நடக்குமாறு நியமித்துத் தான் தடஸ்தனு யிருக்க, வெகு காலம்வரை வாதப்போர் நடந்ததில் சைவர்களுடைய தூர்வாதங்களையெல்லாம் எம்பெருமானார் பரமாமானிகமாகக் கண்டித்து வெற்றி பெற்று விளங்கினார்.

247. [இந்த வாதப்ரதிவாதங்களின் விவரணம் திருமலையனந்தாழ்வான் பணித்த ஸ்ரீவேங்கடாசலஇதிலாஸமாலையில் அறுபத்தைத்து பக்கம் நிறையப் பெரிய வாக்யார்த்த ஸரணியில் குறிப்பிட்டுள்ளன; அங்கே கண்டுகொள்வது] எம்பெருமானுருடைய அற்புதமான உபபாதனங்களைக் கேட்ட மன்னவன் கலக்கம்நீங்கி மிக்க தெளிவுபெற்று, திருவேங்கடமலை விஷ்ணுக்ஷேத்ரமே யென்றும் அங்குள்ள பெருமான் திருமாலே யென்றும் அறுதியிட்டு "இந்த ஸ்ரீராமாதுஜர் ஸாமான்ய புருஷரல்லர்; அவதார புருஷரேயாவர்; இவர் மனம் வைத்தால் அதிமாதுஷமான காரியங்களையும் செய்து ஸர்வஜ்ஞனங்களுக்கும் திண்ணிய நம்பிக்கை யுண்டாகும்படி செய்யவும் வல்லவர்; அங்ங்ன் செய்ய இவரை வேண்டிக்கொள்வோம்" என்றெண்ணு, ஸ்வாமிந்! ரோஷிச்வரரே!! தேவரீர் கிருபித்துக்காட்டிய சாஸ்த்ரார்த்தங்களைக் கேட்டுப் பரமானந்தமடைந்தேன்; திருமாலே திருமலைக்கு இறைவர் என்று நன்கு துணிக்ந்தேன்; ஸம்சயஸேசமுமில்லாமல் கிக்கெனத் தெளிவுபெற்றேன்; ஆயினும் மஹாபுருஷ ராயும் அதிமாநுஷ சேஷடிதராயுமிராகின்ற தேவரீர், பண்டிதரோடு பாமரரோடு வாசியற எல்லாரும் தெளியுமாறு ஸமாதானோபாயம் ஏதாவது செய்தருளக் கூடுமேல் நன்று" என்று கைகூப்பி விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

248. அதனைக்கேட்ட எம்பெருமானார் புராணப் பொருள்களைப் பலவாறாக எடுத்து உபந்யஸித்துக் காட்டினவனவிலும் இவ்வரசனுடைய மனம் பரிபூர்ண திருப்தியை அடைய வில்கூபோலும்; அதிமாதுஷமானதொரு காரியம்செய்து காட்டவேணுமென்கிறான்: ஆயிடுக; இங்ஙனே செய்வோம்;—

249. ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் பதினோராவது :அத்யாயத்தில் எம்பெருமான் தானே சோதிவாய் திறந்து பிரதிஜ்ஞை செய்தருளியிருக்கிறபடியே கலியுகத்தில் விமான மண்டபாதி களைப்போல் சங்கு சக்கரங்களையும் பக்தர்கள் செய்து ஸமர்ப்பித்தால் ஸ்லீகரித்தே திருவனாத லால் நாம் செய்து ஸமர்ப்பிக்கும் திய்யாயதங்கனையும் எம்பெருமான் ஸ்லீகரிக்கக் கூடுமே; ப்ரார்த்தித்தாறிலும் ஸ்லீகரிக்கச் செய்திடுவோம்; இல்லையேல் மஹத்தான அனர்த்தம் நோசீடும் போலிருக்கிறதே இவ்வரிய செயலினால்தான் அனைவரும் விச்வளிக்கவேணும் என்று திருவுள் ளத்திற் சிந்தித்து அப்படியே செய்திடுவதென்று அறுதியிட்டு. மன்னவனை நோக்கி, நான் எம்பெருமானுக்கு அஸாதாரண சிற்றங்கனான திருவாழி திருச்சங்குகளைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து பகவத் ஸந்ரிதியிலே வைத்திடுகிறேன்; இந்த சைவர்கள் தாமும் தங்கள் தெய்வத் துக்குரிய பாசம் அங்குசம் முதலிய ஆயுதங்களைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து வைத்திடுக; எந்த ஆயுதங்களை எம்பெருமான் எடுத்து அணிந்து கொள்கிறானோ பார்ப்போம்" என்றருளிச் செய்தார்.

250. இதைக்கேட்ட அரசன் மகிழ்ச்சிகொண்டு 'இப்படியாகில் இது சிறந்த உபாயமே. பிறகு ஒருவர்க்கும் ஆனேபம் இருக்க ப்ரஸக்தியில்லையன்றோ; நல்லது; அப்படியே இருவகுப் பினரும் செய்யக்கடவது' என்று சொல்ல; உபயவாதிகளும் தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தின் அஸாதாரண ஆயுதங்களைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து ஒருகான் அவ்வரசனுடனே திருமலைக்கு வந்து இரவில் திருவேங்கடமுடையானுடைய ஸந்ரிதி கர்ப்பக்ருதந்தினுள்ளே அவற்றை வைத்துவிட்டுக் கதவுகளைப் பூட்டி மன்னவன் கையால் அரக்கலைச்சினை செய்வித்துக் காலை யளவும் கோவிலைச் சுற்றிக் காவலிருந்துகொண்டு தங்களுக்கே வெற்றியுண்டாகும்படி தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தைச் சிந்தை செய்து கொண்டிருந்தனர்.

251. எம்பெருமானார் தமது யோகமஹிமையினால் உள்ளேபுக்கு எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரித்து "பரமபுருஷ! முன்பு நீ வாயோலை செய்து கொடுத்த ப்ரதிஜ்ஞையின்படியே உனது அஸாதாரண சிற்றங்களைப் பேணி அணிந்துகொண்டு அடியோங்களைக் காத்தருள வேணும்" என்று ப்ரார்த்தித்து அப்படியே திருவாழி திருச்சங்குகளை அணிந்து கொள்வித்து க்ருதக்ருத்யராயினர். பிறகு பொழுது விடிந்தவாறே யாதவமன்னன் நித்யாநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு உபயவாதிகளுடனும் ஸந்ரிதிக்குச்சென்று திருக்காப்பு ரீக்குவித்துப் பெருமானை ஸேவிக்குமளவில் பாச அங்குசாதி ஆயுதங்களை அப்பால் தன்லிவிட்டுத் திருவாழி திருச்சங்குகளை யணிந்துகொண்டு பரமபோக்யமாக ஸேவை ஸாதிக்கக்கண்டு மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு எம்பெருமானார் பக்கல் அளவுகடந்த ப்ரதிபத்தியை வலறித்து அவரையே சரணமடைந்து க்ருதார்த்தனாசி, குத்லிதவாதம் பண்ணிக் கொக்கரித்துக் கிடந்த சைவர் களையும் த்ருணிகரித்து ராஜ்யத்தில் நின்றும் நூத்திவிட்டு இனிது வாழ்ந்தான்.

252. எம்பெருமானாரும் சிறப்புடனே சிஷ்ய வர்க்கங்களுடன் தென்னரங்கம் சென்று சேர்ந்து *வைபவம் மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமான்வர் மண்ணுடோர் என்கிறபடியே நித்ய விபூதிச் செல்வத்தையும் இங்கிருந்தே ஆண்டு கொண்டு "தமிழ்மறைகளாயிரமும் சன்ற முதல் தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த இத்ததாய் இராமாதுசன்" என்றபடியே அருளிச் செயல்களைப் பல வகைகளாலும் வளர்த்துக்கொண்டு வாழ்ந்தருளா ரின்றார்.

253. நிகமளம் : எம்பெருமான் வைபவம் போலே எம்பெருமானார் வைபவமும் பேசியும் எழுதியும் தலைக்கட்ட வொண்ணாதது, அன்பர்கள் அனுதினமும் அநுஸந்திக்கப் பாங்காக இது கருக்கமாக வரைந்தபடி ஸ்வாமியருளிச்செய்த திய்ய க்ரந்தங்கள் நவரீதிகள் போலவும் நவரத்னங்கள் போலவும் ஒன்பதாம்; வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதார்த்த — தீபஸாரங்கள், சரணாகதி கத்யம் ஸ்ரீரங்ககத்யம், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம், கித்யம் — என்பவை

ஸ்வாமியின் பெருமைகளில் ஸாரமானவற்றை யெடுத்துரைத்துத் திருவரங்கத்த முதனார் பணித்த இராமாதுச நூற்றந்தாதி ப்ரபன்ன காயத்ரி பென்று அன்று தொட்டே ப்ரஸித்தி பெற்றிருப்பதனால் அவத நாடோ ழும் அநுஸந்திப்பதே நமக்குற்ற பெருஞ்செல்வம்.

பெற்றது: ஸ்ரீ வேங்கடாசல மாஹாத்மியம் கூறவந்த வாமந புராணப் பகுதியில் இரண்டா வது அத்யாயத்தில் ஸுப்ரஹ்மண்யன் வேங்கடமலையில் ஒரு குளத்தின் கரையில் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தானென்று சொல்லப்பட்டிருத்தலாலும் அப்பெருமான் முருகக்கடவுளே. அவர்க்கு அவதாரண ஆயுதங்களானபாசமும் அங்குசமும் தவநிலைக்கு உரியவைவல்லாமையால் தரிக்கப்படவில்லை. இன்னும் பல ஹேதுக்களாலும் அம்மலை சைவகேடத்ரமே யாம். இப்போதுதான் சிறிது காலமாகச் சில வைஷ்ணவர்கள் கூடிப் புராணர்த்தங்களை மனம் போனபடி சொல்லி அப்பெருமான் விஷ்ணுவேயென்றுரைத்து ராஜாவை வசப்படுத்திக் கொண்டு சில வைஷ்ணவ விக்ரஹங்களையும் கோவிலில் ஸ்தாபித்து உத்ஸவங்களை நடத்தத் தொடங்கினார்கள். உண்மையில் இது சைவ கேடத்ரமாகையால் சைவ விதிப்படி இனி இக்கோவிற காரியங்கள் நடைபெறுமாறு மஹாப்ரபு செங்கோல் செலுத்தவேணும்" என்றுார்கள்.

245. இதைக்கேட்ட அவ்வரசன் இந்த சைவர்கள் சொல்லுவதெல்லாம் அநுபவ விருத்தமா யிருக்கின்றதே; ஆராயாமல் நாம் எதையும் ஸாஹஸமாகச் செய்துவிடக் கூடாது; தக்கபடி ஆராய்ச்சி செய்யவேணும் என்றெண்ணி யிருந்தான். அக்காலத்தில் அங்கு நிபுணர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் யாருமில்லாமையால் ஸாமான்யராயிருந்த சிலர் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் மிக்க சிஷ்யஸம்பத்துடனே எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானார்க்கு இச்செய்தியை அறிவித்தனர். இச்செய்தியை அறிந்த உடையவர் கடுகடையாகத் திருப்பதிக் கெழுந்தருளி ஸம்சயாக்ரந்தனு யிருந்த அரசனை நோக்கி, "சைவர்களால் உனது நெஞ்சில் உண்டாக்கப் பட்ட சங்கரகனங்கத்தை நீக்கி உன்னைத் தெளிவிப்பதற்காகவே நெடுந்தூரத்தில் நின்றும் இங்கே வந்தோம்; உனக்குப் பரிபூர்ண த்ருப்தி உண்டாகும்படி யாம் தெளிவாகச் சொல்ல வல்லோம்; கேளாய் கொற்றவனே!" என்று சொல்லத்தொடங்கினர்.

246. அவ்வரசன், முன்பு கொக்கரித்த சைவர்களையும் வரவழைத்து பெரிய ஸபை யாக்ல சைவ வைஷ்ணவர்களுக்கு வாதயுத்தம் நடக்குமாறு நியமித்துத் தான் தடஸ்தனு யிருக்க, வெகு காலம்வரை வாதப்போர் நடத்ததில் சைவர்களுடைய தூர்வாதங்களைபெல்லாம் எம்பெருமானார் ப்ராமாணிகமாகக் கண்டித்து வெற்றி பெற்று விளங்கினார்.

247. [இந்த வாதப்ரதிவாதங்களின் விவரணம் திருமலையனந்தாழ்வான் பணித்த ஸ்ரீவேங்கடாசலஇதிஹாஸமாலையில் அநுபத்தித்து பக்கம் நிறையப் பெரிய வாக்யார்த்த ஸரணியில் குறிப்பிட்டுள்ளன; அங்கே கண்டுகொள்வது] எம்பெருமானாருடைய அற்புதமான உடம்பாதனங்களைக் கேட்ட மன்னவன் கலக்கம்நீங்கி மிக்க தெளிவுபெற்று, திருவேங்கடமலை விஷ்ணுகேடத்ரமேயென்றும் அங்குள்ள பெருமான் திருமாலேயென்றும் அறுதியிட்டு "இந்த ஸ்ரீராமாநுஜர் ஸாமான்ய புருஷரல்லர்; அவதார புருஷரேயாவர்; இவர் மனம் வைத்தால் அதிமாநுஷமான காரியங்களையும் செய்து ஸர்வஜனங்களுக்கும் திண்ணிய நம்பிக்கை யுண்டாகும்படி செய்யவும் வல்லவர்; அங்ஙன் செய்ய இவரை வேண்டிக்கொள்வோம்" என்றெண்ணு, ஸ்வாமிந்! யோகிச்வரரே!! தேவரீர் விருபித்துக்காட்டிய சாஸ்த்ரார்த்தங்களைக் கேட்டுப் பரமானந்தமடைந்தேன்; திருமாலே திருமலைக்கு இறைவர் என்று நன்கு துணர்த்தேன்; ஸம்சயலேசமுமில்லாமல் கிக்கெனத் தெளிவுபெற்றேன்; ஆயினும் மஹாபுருஷ ராயும் அதிமாநுஷ சேஷ்டிராயுமிரநின்ற தேவரீர், பண்டிதரோடு பாமரரோடு வாசியற எல்லாரும் தெளியுமாறு ஸமாதானோபாயம் ஏதாவது செய்தருளக் கூடுமேல் நன்று" என்று கைகூப்பி விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

248. அதனைக்கேட்ட எம்பெருமானார் புராணப் பொருள்களைப் பலவாறாக எடுத்து உபந்யஸித்துக் காட்டினவனவிலும் இவ்வரசனுடைய மனம் பரிபூர்ண த்ருப்தியை அடைய வில்லைபோலும்; அதிமாநுஷமானதொரு கார்பம்செய்து காட்டவேணும்ென்றான்; ஆயிடுக; இங்ஙனே செய்வோம்;—

249. ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் பதினாறாவது 'அத்யாயத்தில் எம்பெருமான் தானே சோதிவாய் நிறந்து பிரதிஜ்ஞை செய்தருளியிருக்கிறபடியே கலியுகத்தில் விமான மண்டபாதி களைப்போல் சங்கு சக்கரங்களையும் பக்தர்கள் செய்து ஸமர்ப்பித்தால் ஸ்வீகரித்தே திருவனாத லால் நாம் செய்து ஸமர்ப்பிக்கும் திவ்யாயுதங்களையும் எம்பெருமான் ஸ்வீகரிக்கக் கூடுமே; ப்ரார்த்தித்தாகிலும் ஸ்வீகரிக்கச் செய்திடுவோம்; இல்லையேல் மஹத்தான அநர்த்தம் நேரிடும் போலிருக்கிறதே! இவ்வரிய செயலினால்தான் அனைவரும் விர்வளிக்கவேணும் என்று திருவுள் ளத்திற் சிந்தித்து அப்படியே செய்திடுவதென்று அறுதியிட்டு, மன்னவனை நோக்கி, நான் எம்பெருமானுக்கு அஸாதாரண சிற்றங்கனான திருவாழி திருச்சங்குகளைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து பகவத் ஸந்ரிதியிலே வைத்திடுகிறேன்; இந்த சைவர்கள் தாமும் தங்கள் தெய்வத் துக்குரிய பாசம் அங்குசம் முதலிய ஆயுதங்களைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து வைத்திடுக; எந்த ஆயுதங்களை எம்பெருமான் எடுத்து அணிந்து கொள்கிறானோ பார்ப்போம்'' என்றருளிச் செய்தார்.

250. இதைக்கேட்ட அரசன் மகிழ்ச்சிகொண்டு 'இப்படியாயில் இது சிறந்த உபாயமே, பிறகு ஒருவர்க்கும் ஆகேஷம இறுக்க ப்ரஸக்தியில்லைவன்றோ; நல்லது; அப்படியே இருவருப் பினரும் செய்வக்கடவது' என்று சொல்ல; உபயவாதிகளும் தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தின் அஸாதாரண ஆயுதங்களைச் செய்வித்துக் கொணர்ந்து ஒருநாள் அவ்வரசனுடனே திருமலைக்கு வந்து இரவில் திருவேங்கடமுடையானுடைய ஸந்ரிதி கர்ப்பக்ருஷத்தினுள்ளே அவற்றை வைத்துவிட்டுக் கதவுகளைப் பூட்டி மன்னவன் கைபால் அரக்கலைச்சிகளை செய்வித்துக் காலை யளவும் கோவிலைச் சுற்றிக் காவலிருந்துகொண்டு தங்களுக்கே வெற்றியுண்டாகும்படி, தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தைச் சிந்தை செய்து கொண்டிருந்தனர்.

251. எம்பெருமானார் தமது போகமஹிமையினால் உள்ளேயுக்கு எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரித்து "ப்ரமபுருஷ! முன்பு உவாயோலை செய்து கொடுத்த ப்ரதிஜ்ஞையின்படியே உனது அஸாதாரண சிற்றங்களைப் பேணி அணிந்துகொண்டு அடியோங்களைக் காத்தருள வேணும்" என்று ப்ரார்த்தித்து அப்படியே திருவாழி திருச்சங்குகளை அணிந்து கொள்வித்து க்ருதக்ருத்யராயினர். பிறகு பொழுது விடிந்தவாறே யாதவமன்னன் நித்யாநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு உபயவாதிகளுடனும் ஸந்ரிதிக்குச்சென்று திருக்காப்பு நீக்குவித்துப் பெருமானை ஸேவிக்குமளவில் பாச அங்குசாதி ஆயுதங்களை அப்பால் தள்ளிவிட்டுத் திருவாழி திருச்சங்குகளை யணிந்துகொண்டு ப்ரமபோக்யமாக ஸேவை ஸாதிக்கக்கண்டு மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு எம்பெருமானார் பக்கல் அளவுகடந்த ப்ரதிபத்தியை வஹித்து அவரையே சரணமடைந்து க்ருதார்த்தனுசி, குத்ஸிதவாதம் பண்ணிக் கொக்கரித்துக் கிடந்த சைவர் களையும் த்ருணிகரித்து ராஜ்யத்தில் நின்றும் துரத்திவிட்டு இனிது வாழ்ந்தான்.

252. எம்பெருமானாரும் சிறப்புடனே சிஷ்ய வர்க்கங்களுடன் தென்னரங்கம் சென்று செர்ந்து *வையம் மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமான்வர் மண்ணுடேடி என்கிறபடியே நித்ய விபூதிச் செல்வத்தையும் இவ்விருந்தே ஆண்டு கொண்டு "தமிழ்மறைகளாயிரமும் சன்ற முதல் தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்" என்றபடியே அருளிச் செயல்களைப் பல வகைகளாலும் வளர்த்துக்கொண்டு வாழ்ந்தருளா நின்றார்.

253. நிகமளம்: எம்பெருமான் வையவம் போலே எம்பெருமானார் வையவமும் பேசியும் எழுதியும் தலைக்கட்டி வொண்ணாதது, அன்பர்கள் அனுதினமும் அதுஸந்திக்கப் பாங்காக இது சுருக்கமாக வரைந்தபடி. ஸ்வாரி யருளிச்செய்த திவ்ய க்ரந்தங்கள் நவநிதிகள் போலவும் நவரத்தனங்கள் போலவும் ஒன்பதாம்; வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதார்த்த — தீபஸாரங்கள், சரணாத்ரி கத்யம் ஸ்ரீரங்ககத்யம், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம், நித்யம்— என்பவை*

ஸ்வாமியின் பெருமைகளில் ஸாரமானவற்றை யெடுத்துரைத்துத் திருவரங்கத்த முதலார் பணித்த இராமாநுச நூற்றந்தாதி ப்ரபள்ள காயத்ரி பென்று அன்று தொட்டே ப்ரஸித்தி பெற்றிருப்பதனால் அந்த நாடோறும் அதுஸந்திப்பதே நமக்குற்ற பெருஞ்செல்வம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: என்கிற இந்த வாக்கியத்திலுள்ள பத்து அக்ஷரங்களையும் முற்கொண்ட சுலோகங்களினாலும் பாசரங்களினாலும் எம்பெருமானார்வைபவத்தையுரைக்கின்றேன். P.B.A.

254. ஸ்ரீ மாதவாங்கீரீஜலஜத்வயநித்யஸேவா ப்ரேமாவிலாஸாயபரங்குஸபாதபக்தம் |

காமாதிதோஷஹரமாத்மபதாச்சரிதாநாம் ராமாநுஜம் யநிபநிம் ப்ரணமாமி மூர்த்தந ||

(யதிராஜலிம்சதி-1.)

அழகு பொலிந்த எம்பெருமானது திருவடித் தாமரைவினைகளை நிச்சலும் தொழுகையிலுண்டான ப்ரேமத்தினால் கலங்கின திருவுள்ளமுடையாரான நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளிலே அன்பு பூண்டவரும், தமது திருவடிகளைப் பணிந்தவர்களுக்கு காமம் முதலிய குற்றங்களைக் களைத்தொழிப்பவரும் யதிகளுக்குத் தலைவருமான எம்பெருமானாரைத் தலையால் வணங்குகின்றேன். நம்மாழ்வார் திருவடிகளில் அன்பு பூண்டவரும், தமது திருவடிகளைப் பணிந்தவர்களது குற்றங்களை நீக்கி நற்றங்களை வளர்ப்பவருமான எம்பெருமானாரைத் தொழுவின்றேனென்றவாறு. எம்பெருமானார்க்கு அதிராயாவதான வைபவங்கள் பல்லாயிரமிருந்தாலும் ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்யத்தையே அவர் தமக்குப் பெரிய வைபவமாக அத்பவனித் திருந்தாராதலால் அவருடைய அத்பவஸாயத்திற்குப் பொருந்த "ப்ரரங்குஸ பாதபக்தம்" என்றார். அமுதனாகும் "மாறனடி பணிந்துயந்தவன்" என்றே தொடங்கினார். "தமிழ் மறைகளாயிரமும் சன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்தவிதத்தாய் இராமாநுசன்" என்ற திருவாய்மொழித் தனியனாலும், "பாஷ்பகாரர் இது கொண்டு ஸுதீர வாக்யங்க னொருங்க விடுவர்" என்ற ஆசார்ய ந்ருதய குர்ணையாலும் ஸ்வாமிக்கு ஆழ்வார் பக்கவிருந்த ப்ராவண்யாதிசயம் அறியற்பாலது. ஸ்வாமியின் ப்ராவண்யத்திற்குப் பாநீரபூதரான நம்மாழ்வார் எப்படிப்பட்டவரென்னில், [ஸ்ரீமாதவாங்கீரீஜலஜத்வய நித்யஸேவா ப்ரேமாவிலாஸாயர்,] எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே காதலடியாகக் கலங்கின திருவுள்ளமுடையவர் என்கை. 'தெளிந்த சிந்தையர்' என்று சொல்லிப் புகழ்வது ப்ராப்தமாயிருக்க, ஆவிலாசய என்று கலங்கின திருவுள்ளமுடையவர் என்று விசேஷணமிடுவது பெருமைக்கு ஒக்குமோ வென்னில்; கர்மநிபந்தனமான கலக்கம் ஹேயமே யல்லது ப்ரேமநிபந்தனமான கலக்கம் ஹேயமன்று, மிகவும் உபாதேயம், உத்தேசயம் என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் இங்கு அறியத் தக்கது. ப்ரேமநிபந்தனமான கலக்கத்தினால் செய்யும் காரியம் ஏதெனில்; மடலெடுக்க வெருப்படுகை, மங்களாசாஸனத்திலேயுன்றுகை, நோன்பு நோற்கை முதலியனவாம். இவை ப்ரேமபரவசர்க்கு அவத்யமன்று; "ஜ்ஞாந விபாககார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும்" என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்ய ஸூக்தியும் அதன் விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கே அறுஸந்தேயம். எரித்தோபாயமான அவன் பண்ணின க்ருஷி பலமாய் விளைவது இக்கலக்கமென்று கொள்ள வேணும். பாரங்குசரென்ற திருநாமத்திற்கு இரண்டுவகையான வ்யுத்பத்தியுண்டு. பரர்களுக்கு அங்குசமாயிருப்பவரென்றும். பரனுக்கு அங்குசமாயிப்பவரென்றும். (அதாவது) பரர்களா கிறார்—எம்பெருமானுக்கு குணமில்லை விக்ரஹமில்லை யென்னும் புறச்சமயிகள்; அவர்களுக்குத் தம்முடைய திவ்யஸூக்திகளாலே அங்குசமாயிருப்பவர்—அவர்களது செருக்கு மொழிகளை யடக்குபவர் என்கை முதல் வ்யுத்பத்தியின் கருத்து. இனி பராத்பரண எம்பெருமானுக்கு அங்குசம் போன்றவர் என்கிற இரண்டாவது வ்யுத்பத்தியின் கருத்தாவது—வலக்கை யாழியிடக்கைச்சங்கமிவையுடை மால்வண்ணனை, "மலக்கு நாவுடையேற்கு" [திருவாய் மொழி 6-4-9] என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடி தம்வசப்படுத்தி நடத்திக்கொள்ள வல்லரென்கை. [காமாதிதோஷஹரம்] இங்கு ஆநிசப்த்தத்தாலே க்ரோதம் லோபம் மோஹம் மதம் மாந்ஸர்யம் அஜ்ஞாநம் அஸூயை இவை கொள்ளத்தக்கன 'காமாதிஹரம்' என்னாமல் 'காமாதி தோஷஹரம்' என்கையாலே காமம் முதலானவை நியமேந தோஷமல்லவென்றும்

குணகோடியிலே கைக்கொள்ளத்தக்க காமாதிகளுமுண்டென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டதாம். பகவதவிஷயத்திலே யுண்டாகிற காமமோஹாதிகளும் பகவத்பாகவதவிரோதிகள் திறத்திலே யுண்டாகிற க்ரோதமாத்த்வாதிகளும் குணமேயல்லது தோஷமன்றே. அவை விலக்கத் தக்கவையல்லவே. தோஷமானகாமாதிகளேவிலக்கத்தக்கவையாதலால் தோஷஹரமென்றது

255. ம. மன்மிகை யோனிகள் தோறும் பிறந்து *எங்கள் மாதவனே
கண்ணுறநிற்கிலும் காண்கில்லா* உலகோர்க ளெல்லாம்
அண்ண விராமாநுசன் வந்துதோன்றிய வப்பொழுதே
நண்ணரு ஞானம் தலைக்கொண்டு* நாரணற்காயினரே.

(ஸ்ரீராமாநுச நூற்றந்தாதி—41.)

நமக்கு நாதனுள் திருமால்தானே இப்பூமியிலுள்ள (மனுஷ்யாதி) யோனிகள் தோறும் அவதரித்தது. எல்லாருடைய கண்ணுக்கும் தன்னை இலக்காக்கிக் கொண்டுநின்ற விடத்திலும் (அவனை நம்முடைய நாதனென்று) காணமாட்டாதிருந்த இவ்வுலகத்தாரெல்லாரும் ஸ்வஸ்வாமியான எம்பெருமானார் இங்கே வந்தவதரித்தவுடனே பெறுதற்கரிதான ஞானம் அதிகரிக்கப்பெற்று பூமீந்தாராயணனுக்கு சேஷப்பட்டனரென்கை. எம்பெருமானுடைய அவதாரத்திற்காட்டிலும் எம்பெருமானுருடைய அவதாரமே சிறப்புற்றதென்கிறார் “அஜாய மாநோபஹ”தா விஜாயதே” என்றும் “உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தா யீமையோர் தலைவா” என்றும் சொல்லுதற்படியே எம்பெருமான் பல பல யோனிகளிற் பலவகைப்பிறவி பிறந்து கண்காண வந்துநின்று உபதேசங்களாலே ஸ்வஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த விடத்திலும் யாரும் அவனை லக்ஷியம்பண்ணவில்லை; “அவஜாநந்தி மாம் மூடா” [என்னை எல்லாரும் அவமானப்படுத்துகிறார்கள்] என்று அவன்றானே சொல்லிக் கொண்டு வருத்தப்பட வேண்டிற்றாயிற்று, ஆகையாலே பகவானுடைய அவதாரம் ஸம்ஸாரி களுடைய தெள்ளநீருக்கு உறுப்பாகவில்லை. எம்பெருமானுருடைய அவதாரமோ வென்னில், பயன் பெற்றது. இவர் தாம் திருவவதரித்தவுடனே எல்லா வுலகத்தாரும் ஆச்சரியமான ஞானத்தைப்பெற்று உஜ்ஜீவித்தார்கள்—என்றாராயிற்று.

256. தே. தேரார்மறையின் திறமென்று* மாயவன் தீயவரைக்
கூராழிகொண்டு குறைப்பது* கொண்டலையவன்மை
ஏரர்குணத்தெம் யிராமாநுச னவ்வெழில் மறையில்
சேராதவரைச் சிறைப்பது* அப்போதொரு சிந்தை செய்தே.

(இதுவும் நூற்றந்தாதி—74.)

(இப்பாவிகள்) வேதஞ்சொல்லுதிற வழியை சிருபித்தறிதிறதில்லை யென்று பாவிகளை எம்பெருமான் தண்டிப்பது கூர்மையான தனது திருவாழியாலே; மேகம் போன்ற ஒளதார்ய குணமுடையவரும் (மற்றும் பல) நல்லகுணங்களுடையவருமான ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அந்தச் சிறந்த வேதத்தில் அவ்வயிராதவர்களை பங்கப்படுத்துவது (எப்படி யென்றால்) அப்போதப்போது ஒவ்வொரு யுக்தியைக் கொண்டாம். எம்பெருமான் தனது ஆஜ்ஞாருப மாண வேதங்களின் கட்டளைப்படி நடவாத கொடியவர்களைத் தனது திருவாழியைக் கொண்டு த்வாஃஸம்பண்ணிவிடுவன்; எம்பெருமானாரோவென்னில் அவ்வளவு ஆயாஸம் எடுத்துக்கொள் வதில்லை; வேதங்களை அடியோடு ஒப்புக்கொள்ளாத பாஹ்யர்களையும், வேதங்களைப் பிரமாண மாக ஒப்புக்கொண்டு அவற்றில் அபார்த்தங்களைப் பண்ணுதிற குத்ருஷ்டிகளையும் வாதப் போரில் அப்போதப்போது திருவுள்ளத்தில் ஸ்பரிக்கின்ற நல்ல யுக்திகளைக்கொண்டு கண்டித்துவிடுவர். இதனால், துஷ்டர்களை நிரஸிக்கும் வகையில் எம்பெருமானுருடைய சாதுரியம் ஒப்பற்றதென்று சொல்லிற்றாயிற்று.

257. ரா. ராமாநுஜமுதிர் தீயாத் யோ ஹரேர் பக்தியந்தரத்;
கலிகோலாஹல க்ரிடா முதாந்ரஹமபாஹரத்

(ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்—1-3)

யாவரொரு எம்பெருமானார் எம்பெருமானிடத்து உண்டானபக்தியாகிற யந்த்ரத்தினால் கலிபுருஷனுடைய கோலாஹல விளைபாட்டாகிற பாழும் பிசாசை துரத்தினாரோ, அந்த

எம்பெருமானார் பல்லாண்டு பல்லாண்டு. இதனால் ஐகதாசார்யரான எம்பெருமானாரை வாழ்த்துகிறார். “கலியுகமெடுங் கண்டுகொண்டின்” என்று மபர்வற மதிசலமருளப்பெற்ற ஆம்வார் ஸுசிப்பித்தபடியே இவ்வுலகில் திருவவதரித்துக் கலியின் கொடுமைகளைத் தொலைத் தருளின எம்பெருமானார் வாழ்க என்கை. “இராமாநுசன் மறை தேர்த்துலகில் புரியும் நன் ஞானம் பொருந்தாதவரைப் பொருங்கலியே” என்கிறபடியே இராமாநுசன் திருவடி ஸம்பந்தி களைக் கலிபுருஷன் அணுகவும் மாட்டானென்பது அறியத்தக்கது. “இராமாநுசனித்தலத்து தித்து—ஆனது செம்மை யற்றெறி. பொய்ம்மை யறுசமயம் போனது பொன்றி, இறந்தது வெங்கலி” என்ற நூற்றந்தாதிப் பாசுரமூலிக் கே அநுஸந்திப்பது. கலியின் கோலாடலம் சிரம்பிய விளையாட்டைப் பேயாடலாகப் பேசினதற்கேற்ப ராமாநுசனுடைய பகவத் பக்தியை ஒரு யந்திரமாக ரூபிக்கிறார். பிசாசு ஒட்டுதல் யந்திரஸாத்யமாகையாலே பகவத்பக்தியாகிற யந்திரத்தினால் கலிவிவாஸமாகிற பிசாசை ஒட்டினுரென்றது. “கலென க்ருதயுகம் தஸ்ய கலிஸ் தஸ்ய க்ருதேயுகே—ஹ்ருதேயே யஸ்ய கோவிக்தோ யஸ்ய சேதஸி நாச்யுத:; என்றது காண்க. (எவனுடைய உள்ளத்தில் எம்பெருமான் ஸுப்ரதிஷ்டிதனாக வாழ்கிறானோ அவனுக் குக் கலியுகமே க்ருதயுகம்; எவனுடைய நெஞ்சில் எம்பெருமானில்கையோ அவனுக்குக் க்ருதயுகமும் கலியுகமாம். என்கை.) இரண்டாம் பாதத்தின் முடிவில், “யந்திரத:; யந்திரித:; யந்திரிதாத்” என்பன பாடபேதங்கள். ....

258. மா. மாதவ! முகுந்த! மதுஸூதர! முராரே! தாவகபதாப்ஜயுகளேஹமிஹ யாசே,
லக்ஷ்மண முநீந்தர சரணுப்ஜயுகளே மே பக்திரபில்லுத்திமுபயாது பிரவத்யா. (ப்ர-அ)

இஷ்டப்ராபண அபிஷ்டவிவர்த்தக ஸமர்த்தனான லக்ஷ்மீநாதா! தேவரீருடைய திருவடித் தாமரையிணைகளிலே அடியேன் பிரார்த்திப்பதாவது—எம்பெருமானாரை உடைய திருவடித் தாமரையிணைகளில் எனக்கு கிஷ்கல்மஷமான பக்தி மேன்மேலும் வளரவேணுமென்பதே.

259 நு. நுதிரஸ்து ஸததஞ்ச மம வாகி யதிராட் குணராசிமதிக்குத்ய குணராசிபரிதா !
நதிரஸ்து மம தஸ்ய பதபத்மயுகளே மதிரஸ்து யதிராஜகதிதாஸு க்ருதிஷு || (ப்ர-அ.)

எனது வாக்கில் எப்போதும் எம்பெருமானாரது திருக்கல்யாணகுணவிஷயமாய்ச் சிறந்த ஸ்துதிகள் மிகழவேணும். அவருடைய திருவடித்தாமரையிணைகளிலேயே தலை வணங்கியிருப்பேனாக. அவரருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளிலேயே எனது புத்தி செல்லவேணும்.

260. ஜா. ஜாயா ஜநீ ஜநகஸ் ததயஸ் தநயேதி விமோஹவசாம்ஸி ஸ்தா !
ப்ரஸ்யப் பவஸிந்துகிமக்கமநா: அஹமத்ய யதீந்த்ரகடாக்ஷணபாக். (ப்ர-அ.)

*ஆசைவாய்ச் சென்ற சிந்தையராடுப்படியே பாக்தவாபாஸலோலனாய்க் கிடந்த அடியேன் இன்று எம்பெருமானாரை உடைய திருக்கண்ணோக்கத்திற்கு இலக்காகப் பெற்றேன்.

261. ய. யதிப்ரவரபாரதீரஸபரேண நீதம் வய:
ப்ரபுல்லபஸிதம் சிர: பரமிஹ ஷடமம் ப்ரார்த்தயே;
நிரஸ்தரீபுஸம்பலே க்வசக ரங்க முக்க்யே விபோ!
பரஸ்பர ஹரிநதஜிணம் பரிஸரேஷு மாம் வர்த்தய. (அபீதிஸ்தவே)

திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் நித்யவாஸம் செய்தருளத் திருவுள்ளம்பற்றிய ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன், திருப்பேர் நகர் ப்ரார்த்தம் எழுந்தருளினவாறே கோயிலில் அருஷக் யவகாதிகளால் நேர்ந்த உபபலவத்தைக் கேட்டு அங்கு எழுந்தருளாதே ஸத்யமங்கலத்தில் சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்தபோது அருளிச்செய்த அபீதிஸ்தவத்தின் முடிவிலுள்ள சுலோக மிது. (கருத்து) எம்பெருமானார் திவ்யஸ்ரீஸூக்திகளின் ரஸாநுபவத்தினால் என் வாழ்நாளைப் போக்குனென்; முதுமையடைந்திட்டேன், இங்கிலையில் அடியேன் வேண்டுவதொன்றே. விரோதிவர்க்கம் தொலையப்பெற்றுத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் ஒருமூலையில் பரஸ்பர ஹரிநதஜிகளான பாகவதோத்தமர்களின் திருவடிநிலையிலே அரங்கா! என்னைவாழ்ச் செய்தருள்.

262. ந. ந சேத் ராமாநுஜேத்யேஷா சதுரா சதுரஷரீ !
காமவஸ்தாம் ப்ரபத்யந்தே ஜந்தவோ ஹந்த மாத்ருஸா ! (முதலியான்டான் முத்தகம்)

உலகுக்கெல்லாம் சேமவைப்பான ராமாநுஜ என்கிற நான்கெழுத்து
இல்லையாகில் அந்தோ! நம்போன்ற பிராணிகளின் நிலைமை என்னாகும்! ....

263. ம: மஸ்தகமஸ்து மதீயம் நின்துல யதிராஜபாதபத்மதரம்,
வதநம் ஹ்ருதயஞ்ச ஸதா நத்குண கீர்த்தந விசிர்தபர்வணம், (ப்ர.-அ)

எம்பெருமானுருடைய நிகரில்லாத் திருவடியினைகள் எனது சென்னிக்கு அணியாருக;
எனதுவாய் அவருடைய திருக்கல்யாண குணகீர்த்தனத்திலும், எனது இதயம் அவருடைய
குணசிர்தனத்திலும் ஊன்றியிருக்குமாக. ....

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:(மற்றொருவகையான விவரணம்)

[ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:] என்கிற புராதன வாக்கியத்திலுள்ள பத்தெழுத்துக்கும்
சுலோகங்களாலும், பாசுரங்களாலும் எழுத்தடைவே விவரணம் சிமே கண்டர், இப்போது
அந்தப் பத்தெழுத்துக்களுக்கும் புதிய பத்து சுலோகங்களினால் விவரணம் காணர். புதிய
பத்து சுலோகங்கள் எப்படிப்பட்டவையென்னில் ஒவ்வொரு பாதத்திலும் பத்தெழுத்துக்கள்
கொண்டவையான சுலோகங்களை இயற்றியதுபவிக்க வேண்டுமென்று ஒரு பெரியார்
கனவிலே கட்டியிட்டதனால் அந்தவகையில் இந்த தராகம் ப்ராதூர்ப்பவிக்கின்றது.

264. ஸ்ரீ பாஷ்யாதீந் நவநிதிகல்பாந் திவ்யக்ரந்தாந் நவ விரசம்ய !
அஸ்மாஸு ப்ராக் பரமக்ருபாம் ய: ஸ்பஷ்சக்ரே ஜயது யதீந்தா: !!

நவநிதிகளோ! நவரத்னங்களோ! என்னலாம்படியான ஸ்ரீ பாஷ்யம்
முதலிய ஒன்பது திவ்ய க்ரந்தங்களை வருளிச்செய்து நம்மீது பரம
க்ருபையை வெளியிட்டருளின எம்பெருமானார் வாழி வாழி.

265. ம ந்தாநாமப்யநவதிமோதம் தாதும் பாக்தாந் பணிதிவிபோஷாந் !
ப்ரோசே மோசாபலரஸகல்பாந் ஸ்ரீமாந் ராமாவரஜமுநீந்தா: !!

நம்போன்ற மந்தர்களுக்கும் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடியவை
யாய் ரஸ்தாளி வாழைக்கனியின் சுவைபோன்று இனிய ஸுத்திகளை
எம்பெருமானார் அளித்தருளினர். (அவர் இந்நிலவுலகில்
கீழே வாழ்ந்தருள்க.)

266. தே ஐபுஞ்ஜல் ஸகலனிதோபி ஷோன்யாமஸ்யாம் யதிபதிரூபம் !
ந்ருத்வா ப்ராதூர்ப்பவநமயாஸீத் இத்யுக்தஞ்சேத் ந கலு ம்ருஷோக்தி: !!

அகல் ஸுர்யன் சந்திரன் வித்யுத் முதலான தேஜோராசிகளெல்லாம்
நிலவுலகில் எம்பெருமானாராக வடிவெடுத்து ப்ராதூர்ப்பாவமடைந்த
தென்றால் யிகையாகாது.

267. ரா ம: க்ருஷ்ணே நரஹரிருப: மதஸ்ய: கூர்ம: கிபிரிதி சாபூத் !
யோபம் விஷ்ணுர் யதிபதிரூபம் ந்ருத்வா ஸத்யம் ஜகதி ஸமாகாத் !!

எந்த ஸ்ரீ மஹாலிஷ்ணு ராமக்ருஷ்ண நரஹிதா மதஸ்ய கூர்மவராதாதி
ரூபேண அவதரித்தாரோ, அவரே எம்பெருமானாராகவும் வடிவெடுத்து
இந்நிலத்தில் போந்தருளினார்.

268. **மா**தா வந்தன ம இதி வதத்பிர் மூர்க்கைஸ் துல்யா ய இஹ மபூஷ: |
தேஷாம் ஜல்பாந் நிரஸிதுமாகாத் போஷ: ஸ்ரீமாந் யதிபதிமூர்த்யா ||
'மம மாதா வந்தியா' (என் தாய் மலடி) என்னும் மூர்க்கர்களைப் போன்ற
வர்களின் ப்ரலாபங்களைக் கண்டிக்க ஆதிசேஷன் எம்பெருமானாக
அவதரித்தார்.
269. **நு**த்வா நத்வா யதிபதிபாதௌ போ! போ! மர்த்யாஸ் ஸபதி லபத்வம் |
ஸ்ரேயோ பூயோ புவா இதஹ கேஷமாயோக்திம் வததி ந கோபி ||
'ஓஓ உலகர்களே! எம்பெருமானார் திருவடிகளைத் துதித்தும் தொழுதும்
இந்லீலத்தில் நல்லான்மைகளைப்பெறுங்க' என்று உபதேசிப்பாரில்லையே!
270. **ஜா**யாதோஷர் விக்குதமநாஸ் ஸந் யஸ் ஸ்விசக்ரே யதிபதிபாவம் |
ஸோயம் யோகீ பணிபதிருந் கோநீநாதாதபி மம ஹ்ருத்ய: ||
திருக்கச்சிநம்பிபக்கல் தாழ்வு கிளைத்தது, பெரிநம்பி தேவியாரோடு
பிணங்கிபது முதலியதேவியாரது குற்றங்களைக் கண்டு திருவுள்ளம் நொந்து
ஆஸ்ரம ஸ்விகாரம் செய்துகொண்ட சேஷகுடியான எம்பெருமானார்
எமக்கு ஆராத்யனான கண்ணபிரானிற்காட்டிலும் பரமபோகவர்.
271. **ய**ஸ்ய ஸ்ரீஸுலித்தயதிஸாயபோதாத் ப்ராபத் பாதௌ விமதஜநோபி |
ஸோயம் சாமாநுஜமுநிரேக: தத்வஜ்ஞாகீத்யபஜத கீர்த்திம் ||
பாதவப்ரகாஸார், யஜ்ஞமூர்த்தி முதலான பிறரும் யாவரொருவருடைய
ஸ்ரீஸுலித்தி நலங்களைக்கண்டு திருவடி பணிந்தார்களோ, அந்த எம்பெருமானார்
ரொருவரே ('தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந' என்ற தோஷ்லோகத்திற் சொன்ன)
தத்வதர்சியாவர்.
272. **ந**ஷத்ரேஸாபாதிமமுகம் தே ஸ்ரீமந்தாமாவரஜமுநீந்தர! |
பாக்யாதிக்க்யாத் ய இஹ மஹாந்த: ஸேவந்தே ஸ்மமதாந் ஹ்ருதி கலயே ||
எம்பெருமானாரே! சந்த்ரமண்டலம்போன்ற தேவரீருடைய திரு முக
மண்டலத்தை நேரில் (விபவத்தில்) ஸேவிக்கப்பெற்ற பாக்யஸாலிகளான
ஆம்வானுண்டான் முதலானாரையே கெஞ்சில் கிளைப்பேன்.
273. **ம**ஸ்தம் தத்தாம் யதிபதிபாதௌ ஹஸ்தோ லிகதாத் தத்க்ருதி ப்ருந்தம் |
வந்தாம் ப்ருயாத் யதிபதிஸுலிக்தீ: நித்யஞ்சைவம் விரமது காலை: ||
எமது சென்னி எம்பெருமானார் திருவடிகளையே தரித்திடுக; கை அவருடைய
தில்பக்ரந்தங்களையே எழுதுக; வாய் அவருடைய ஸ்ரீஸுலிக்களையே
சொல்லுக. நிச்சலும் எமது போது இப்படியே கழிபட்டும்.
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

மற்றொரு வகையான அநுபவம் காணீர்

"பூமன்னுமாது பொருந்திய மார்பன் புகழ்மலிந்த
பாமன்னு மாறாடி பணிந்துய்ந்தவன்—பல்கணையோர்
தாம் மன்னவந்த விராமானுசன் சரணுரவிர்தம்
நாம் மன்னிவாழ நெஞ்சே! சொல்லுவோ மவன் நாமங்களே."

(இராமானுச தூற்றந்தாதி—முதற்பாசரம்.)

இப்பாசரத்தில் மொத்தம் இருபத்தெட்டு சொற்கள் அமைந்துள்ளன. பு, மன்னு, மாதா,
பொருத்திய, மார்பன்....என்றிப்படி பிரித்துக் கணக்கிட்டால் இருபத்தெட்டு பதங்கள் தேறும்.
இப்பதங்களின் முதலெழுத்தையோ, சிலவெழுத்துக்களையோ, பரிபூர்ணபதத்தையோ
கொண்டு சில விசேஷங்கள் விளம்புவோம்.

274 பு—இஃது ஒரெழுத்தாயும் ஒருபதமாயுமுன்னது: புஷ்பமென்று பொருள் உட
சொல்திரிபாகக் கொண்டால் பூமிபென்று பொருள். திருச்சந்தனிருத்தத் தீண்டக்கத்தில்
(*பூரிலாய வென்பதில்) பூமிபென்று பொருள். புஷ்பமென்ற பொருளில் சிறியதோர் உபநி
யாஸம் கேளீர். ஆழ்வார்களின் அநுபவத்தில் மூன்றுவகைப் புஷ்பங்கள் காணப்படுகின்றன.
திருவிருத்தத்தில் *வண்டுகளோ! வம்பின், நீர்ப்பூ லீலப்பூ மரத்திலொண்பூ உண்டுகளித்
துழல்வீர்க்கு* என்ற பாகரத்தில் சொல்லப்படுகிற மூவகை தவிர, மற்றொரு மூவகை
கேள்மின்: 1. எம்பெருமான் திருமோனியில் சாத்திக் கொண்டிருப்பவை; 2. நீலத்திலும்
தடாகத்திலும் பூத்திருப்பவை; 3. எம்பெருமானுக்குச் சாத்துவதற்காகப் பக்தர்களின்
கையிலுள்ளவை. ஆக இம்மூவகைகளுக்கும் பாகரங்கள் வருமாறு: (1)*பூந்தண்மலைத்
தண்டுமாயும். *தூய்மையோகமாயினும் துழாவலங்கள் மாகியாய் *தோளிகளை மேலும் நன்
மார்பின்மேலும்*.....இவை போன்ற பாகரங்கள் முதல்வகைக்குச் சேரும். (2) *பூவையுங்
காயாயும் நீலமும் பூக்கின்ற காலிமலரென்றும் காண்டோறும்* *கள்ளார் துழையும் கணவல
கும் கூவியும் முள்ளார் முளரியும் ஆம்பலும் முன்கண்டக்கால்* *தாமுளரே-தாமரையின்
பூவுளதே* இவை போன்ற பாகரங்கள் இரண்டாம் வகைக்குச் சேரும். (3) *இண்டை
கொண்டு தொண்டரேத்த *இண்டையாயினகொண்டு தொண்டர்களேத்துவார்* *வானவர்
வானவர்கோனெனும் சிந்துபூமிகமும்* *வகரச்சந்தனக்குழம்பும்—விரைப்பொலிந்த வெண்
மல்லிகையும்* இவை போன்ற பாகரங்கள் மூன்றாம் வகைக்குச் சேரும்.

275 மன்னு. *மன்னுபெரும் புகழ்மாதவன்* என்கிற நாச்சியார் திருமொழிப்
பதிகம் குறிப்பித்து எனப்படும். குயிலைப்பார்த்து எம்பெருமானைக் கூவும்படி வேண்டுகிறது
இதில். குயிலைப்பற்றிய விசேஷார்த்தங்கள் கேள்மின். (ஸ்வாபதேசார்த்தம்) (1) *போற்றி
பானிரத்தேன் புன்னைமேலுறை பூங்குயில்காள்!* என்று நம்மாழ்வாரும், *புன்னை
குருக்கத்தி நாமல் செருத்திப் பொதும்பிலில் வாழுங்குயிலே!* என்று ஆண்டாரும்
மற்றும் பலரும் புன்னை மரத்தைக் குயில்களுக்கு உறைவிடமாகச் சொல்லுகிறார்கள்.
இங்ஙனம் சொல்லுகிற விதனால் *புந்நாகதல்லஜம் அஜஸ்ர ஸஹஸ்ரஜீதி
ஸேகோத்த திவ்யரிஜ ஸௌரபமாமநாம!* என்று ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவத்தில் பட்டர் அருளிச்
செய்தபடி திருவாய்மொழியின் சொற்களையும் பொருட்களையுமுறின கோயிற் புன்னை
மரத்தின் கீழே அமர்ந்து விசேஷார்த்தங்கள் கேட்டு வளருமவர்கள் விவக்ஷிதர்கள்.
திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் பூருவாசாரியர்களின் காலத்தொடங்கித் திருப்புன்னைமரம்
ஸூப்ரஸித்தம். நம் முதலிகள் அதன் கீழேயிருந்து திருவாய்மொழியின் அர்த்தங்களைச்
சித்தனை செய்வார்களென்பது ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானாதிகளில் ப்ரஸித்தம். திருவாய்
மொழியில் (3-5-4) *தம்பிறப்பால் பயனென்னே சாதுசனங்களிடையே* என்றவிடத்து
சாட்டியும் "திருப்புன்னைக் கீழே ஒருவரிருக்குமிடத்திலே நம் முதலிகள் பத்துப்பேர்கூட நெருக்
கிக்கொண்டிருக்கச் செய்தே" என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. மேலே யெடுத்துக் காட்டிய
பட்டருடைய ஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தியில்* அஜஸ்ர ஸஹஸ்ரஜீதி ஸேகோத்த திவ்யரிஜ ஸௌரபம்—
புந்நாகதல்லஜம்* என்று அந்த திருப்புன்னையின் பெருமை கங்கு விசதமாக்கப்பட்டது.
ஆகவே அந்த திருப்புன்னையின் நீழலிலேயிருந்து *குயில் நின்றால் பொழில்சூழ் குருகூர்நம்பி
பாவீனின்னரிசை பாடிக் களிக்குமவர்கள் குயிலாக விவக்ஷிதர்கள். (2)*மாம்மொழில் தளிர்
கோதிய மடக்குயில் வாயது துவர்ப்பு எய்தத் தீம் பலங்கலிதேனதுருகர்* (பெரியதிருமொழி)
என்று குயில்களின் ஓர் இயற்கை கூறப்பட்டது (அதாவது) முதலில் மாத்தளிகளிலே வாய்
வைத்ததனால் வாய் துவர்த்துப்போக. அந்தத் துவர்ப்பு நீங்குதற்காகப் பலாப்பழத் தேனைப்
பருகியியல்வு சொல்லிற்று. இதனால், முதலில் ஸாமாந்யசாஸ்திரங்களிலே வாய்வைத்துப்
பிறகு விசேஷ (அத்யாத்ம) சாஸ்திரங்களிலே மிகப் பேரின்பமாகப் போதுபோக்கும் பக்தர்
களின்படி சொல்லிற்றுகிறது. (3)*வநப்ரிய பரப்புக; கோதில; பிகு* என்கிற அழக
கோசத்தின்படி குயில்களுக்கு வடமொழியில் பரப்புகதென்று பெயர். காக்கையின் கூட்டிலே
கொண்டுவிடப்பெற்று அவற்றால் போஷிக்கப்பட்டு வளருமவை குயில்கள்; அதுபோல,
பரணு ஆசார்யனால் போஷிக்கப்பட்டு வளரும் குருகுலவாஸிகளைச் சொல்லிற்றுகிறது.

(4)*வஸந்தகாலே ஸம்ப்ராப்தே காக: காக: பிக: பிக:* என்கிறபடியே சில கால விசேஷங்களில் குயில் தன் மிடற்றோசை காட்டி வீறுபெறும். அதுபோல ஆசாரியர்களும் ஸமய விசேஷங்களிலே கம்பீரமாக வாய்விட்டு உபந்யஸித்து மற்றையாரிற் காட்டில் தமது வலக்ஷண்யத்தை விளக்குவார்கள். (5)*பிக: கூஜதி பஞ்சமம்* என்று, குயில் கூவும் இசையானது பஞ்சமமெனப்படும். அப்படியே ஆசாரியர்கள் வாய்விட்டு அருளிச்செய்யுமது நான்கு வேதங்களுக்கு அடுத்தபடியாக ஐந்தாவது வேதமோ! என்னலாம்படி யிருக்கும். “அல்லி மலர்ப் பாவைக்கு அன்பரடிக்கன்பர் சொல்லுமவிடு கருதியாம்” என்றஞானஸாரப் பாசுரமும் கர்ணக. [அவிடு—ஸாமான்யமானவார்த்தை]

276. மாது—இச்சொல்லுக்கு அழகு என்றும் பெண் என்றும் சில பொருள்களுண்டேயன்றி, பிராட்டியென்கிற பொருள்கிடையாது. மூன்றும்பின்னுமுள்ள சொற்சேர்த்தியைக் கொண்டு பிராட்டியென்று பொருள் கொள்ளல்கிறது. ஸாமான்யஸாப்தத்திற்கு விசேஷத்தில் பர்யவஸான மென்றுணர்க. இது தமிழ் நூற்களில் பெரும்பான்மையாகவுள்ளது. *கோவை வாயன் பொருட்டு* என்கிறார் நம்மாழ்வார். அவன் யார்! என்றால் *ஏற்றினெடுத்த மிதுத்தாய்* என்று அடுத்த வாக்யத்தைக் கொண்டுநப்பின் னையென்றறிகிறோம். *வம்பவிழ்கோதை பொருட்டா* என்றவிடமும் இத்தகைத்தே. *தையலாள்மேல் காதல் செய்த* என்கிறார் திருமங்கையாழ்வார் அவன்யாவனென்னில், *வாளரக்கன்....* என்று மேலுள்ளதைக் கொண்டு வீதர்பிராட்டி யென்றறிகிறோம். ஐவர் என்று அடிக்கடி வருகிறது; சில விடங்களில் பஞ்சப் பாண்டவர்களையும், சிலவிடங்களில் பஞ்சேந்திரியங்களையும் பொருளாகக் கொள்ளுகிறோம். இதுவும் மூன்பின் சொற் சேறிவைக் கொண்டே. இந்த மரியாதை தமிழ்நூல்களில்மட்டுமே காண்கிறோம்; வடநூல்களிற் காண்கின்றிலோம்.

277. பொருத்திய—

“பொருத்தியதேகம் பொறையும் திறலும் புகழும்* நல்ல திருத்தியநூளமும் செல்வமும் சேரும்*, செறுகலியால் வருத்தியநூலத்தை வண்மையினால் வந்தெடுத்தளித்த அருந்தவன்* எங்களிராமானுசனை யடைபவர்க்கே” (இராமானுச நூற்றந்தாதி—22)

கலிகலுஷிவர்த்தகரான நம்மிராமானுசரைப் பணிபவர்களுக்கே ஸ்வரூபாறுருபமான மதிப்பும், *சளிப்புங் கவர்வு மற்றிருக்கையாகிற் ஷமாருணமும் ஜிதேந்தரியத்வமாகிற மிடுக்கும் குணசாலிகளென்கிற கீர்த்தியும் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் தெளிந்த ஞானமும் பக்திச்செல்வமும் சேரும் என்றவாறு.

278. மார்பன்—ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருமார்பை ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ பூர்வஸ்தகத்தில் பட்டர் அற்புதமாக வருணிக்கிறார்—*வக்ஷஸ்ஸ்தல்யாம் துளளி கமலா கெஸ்துபைர் வைஜயந்தீ ஸர்வேபாந்லம் கதயதிதராம் ரங்கநாமநஸ்ததாஸ்தாம். கூர்மல்யாக்ரீநகபரிமிலத்பஞ்சஹேதீய யோதாநத்தா மௌக்த்யா பரண மதிகம் நஸ் ஸமாதிம் திரோதி* என்கிற கலோகம் பரம போக்யமானது. திருத்துழாயலங்கல், திருமாமகன், குருமாமாமணிப்பூண், வன்மாலை ஆகிய இத்திருவாபரணங்கள் நம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்தை விளக்குகின்றன; இஃதிரூக் கட்டும். ஆமைநகம் புலிநகம் பஞ்சாயுதஹாரம் என்னுமித் திருவாபரணங்கள் (க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்)யசோதைப்பிராட்டி சாத்தினவை இன்னமும் திருமார்பிலே திகழாவின்று ஸௌஸப்ய காஷ்டையை விளங்கச் செய்கின்றனவாதலால் இத்திருவாபரணங்களே நமது சிந்தனைக்கு இனியவை என்றாராயிற்று.—அமலனாதிபிரானில் *கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணையுண்டவரயன்—அணியரங்கள்” என்ற பாசுரத்தைக் கண்டவர்கள் *பெரிய பெருமாளேயோ வெண்ணையுண்டது* என்று கேட்க, “நம் பெரிய பெருமானுடைய கொறுட்டையை மோந்துபார்த்தால் தெரியும்” என்றருளிச் செய்தவரன்றோ பட்டர்.

279. புகழ்—குறளாசிரியர் *தோன்றில் புகழொடு தோன்றுக, அஃதிலார் தோன்றவில் தோன்றாமை என்று* என்றார். கீர்த்தியை அடியொடு பெருதவர்களும், அபரீர்த்தியை அபரி மீதமாகப் பெற்றவர்களும் மலிந்த இவ்வுலகில் “நர: பதிகாரபோபி யம:காபோக ஜீவதி” என்னும்படியாகப் புகழுடம்புடனே ஜீவித்திருக்குமவர்கள் மிகச்சிலரேயன்றோ? அவர்களில் *ஸர்வதேரதராகாலேஷு*! அவ்யாஹத பராக்ரம, ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம், திகத்தவ்யாபிரீ பூயாத் ஸாஹி லோக ஹிதைஷிணி* என்று தொள்ளாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு தோன்றின மங்களாபாஸக ச்லோகம் ஈஷத்தும் பழுதுபடாதபடி இற்றைக்கும் நாளைக்கும் எற்றைக்கும் செழித்தோங்கும் புகழ் எம்பெருமானாரோடுவர்க்கே யன்றோ? “ரடதிதிராமுகேஷு யதிராஜயஸாபடஹி” என்ற யதிராஜஸப்தி ஸாக்தியை ஸ்மரிப்பது.

280. மலிந்த. *மலிபுகழ்க் கணபுர முடைய வெம்மடிகளை*
வலிகெழு மதிளயல் வயலணி மங்கையர்*
கலியள தமிழிலை விழுமிய விசைவினெழு*
ஒலிசொலுமடியவருறுதுயிலிரே.*

திருமங்கையாழ்வாருடைய திருக்கண்ணபுரப் பதிகங்கள் பத்தினுள் *விபமுடை விடைவின முடைதர மடமகள்* என்கிற பாகரத்தை முடிவித்தொண்டபதிகம்(87-) திருவாய்மொழியில் *உயர்வறவுயர்வல முடையவன்யவன்வன்* என்கிற முதற் பதிகத்தின் சரையிலே அமைந்தது. பெரும்பாலும் குறிலெழுத்துக்களையிட்டே அமைத்தபதிகங்கள் இவையிரண்டே. பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ பூர்வசதகத்தில்—‘ந்ருதகஜகிரி பரியிதுததி—ப்ரஸித ஹரிவதஹ மஹாவிஷ்ணு, ஸ்ரபயதி ஹரிமயஹாதி தம: பணிரய மரதகமணி விரணகண:’ என்கிறச் ச்லோகத்தை இந்தச் சரையிலேயே [ஸ்ரஸ்வாஷ்ரமயமாகவே] அருளிச் செய்தார்.

281 பா.—“பாட்டுக் கேட்குமிடமும் கூப்பீடு கேட்குமிடமும் குறித்தவிடமும் வகைத்த விடமும் ணட்டுமிடமுமெல்லாம் வருத்தவிடமேயென்றிருக்கக்கடவன்” என்பது ஸ்ரீபசு பூஷண சூர்ணை. (4-7,) கீத்யமுத்தர்களின் ஸாமகானம் கேட்குமிடமான திருநாடும், அஸுர ராஜஸாதிபிதர்களான அமரர்களின் ஆர்த்தநாதம் கேட்கச் செலிகொடுத்துக்கொண்டு தன் வளருமிடமான திருப்பாற்கடலும், அங்கு நின்றும் வந்து அவதரித்த விபவாவதாரஸ்தலங் களும், கிளைத்தது தலைக்கட்டுமளவும் மலையாளர் வகைப்புப் போலே இட்ட அடிபேராமல் வகைத்துக் கொண்டிருக்கிற அர்ச்சாவதாரஸ்தலங்களும் ஹருதயகமலத்திலேயிருத்த தானாகத் தார்க்குத் தன்னழகை புஜிப்பிக்கிற அந்தர்பாமிதவ ஸ்தலமுமாகிற இந்த ப்ராப்யஸ்தலங் கெல்லாம் ஆசார்ய விஷயமேயென்று துணிர்த்திருக்கவேணுமென்கை.

282. மன்னு—

*மன்னுமதுரை தொடக்கமாக வள்ளுவராபதி தன்னளவும்
தன்னைத் தமருய்த்துப் பெய்யவேண்டித் தாழ்குழலான் துணிர்த்துணிலைப்
பொள்ளியல்மாடம் பொலிந்து தோன்றும் புதுவையர்கோள் விட்டுசித்தன்கோதை
இன்னிசையால் சொன்ன செஞ்சொல்மாலை ஏத்தவல்லார்க்கிடம் ஸவருந்தமே*

இது காச்சியார் திருமொழியில் பன்னிரண்டாவது பதிகத்தின் கீகமானப்பாகரம். இப் பதிகத்தில் ஆண்டாளுடைய அநுபவம் மிக அற்புதமானது. கண்ணபிரான் *ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாத் கீரீரார்ணவநிகேதந:*, நாகபர்யங்கமுதஸ்குஜ்ய ஹி ஆகதோ மதுராம் புரீம்* என்ற படி வடமதுரையில் வந்து திருவவதரித்தானென்று கேட்டு [அவதாரஸமாப்தியாய் விட்ட தென்பதை மறத்து] தன்னை உடனே வடமதுரையில் கொண்டு சேர்க்கும்படி உத்தூருத வினரை வேண்ட, அவர்களும் அப்படியே மதுரையில் கொண்டு சேர்த்துக் கண்ணபிரான் எங்கே? என்று விசாரிக்க, அவதரித்தவுடனே அப்போதே நள்ளிருளிலேயே திருவாய்ப்பாட்டிக் குச் சென்று சேர்ந்துவிட்டாரே! என்ன; ‘அங்கே கொண்டு போங்கோள்’ என்று

286-288. அடி. திவ்யப்ரபந்தங்களில் திருவடியைப்பற்றி ஒரு விசேஷம் கேண்மின். பொய்கையாழ்வார்முதல் திருமங்கையாழ்வாரையும் ஒய்வோராழ்வாரும் பிரபந்தம் தொடங்கும்போதோ முடிக்கும்போதோ (இரண்டிடத்திலுமோ) திருவடியைப் பேசுவதை விரதமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். இதை அடைவே விவரிக்கின்றேன். (பொய்கையாழ்வார்) *செய்ய சுடராழியாண்டிக்கே* என்று தொடங்கினார். *ஓரடியும் சாடுதைத்த ஒண்மலர்ச்சேவடியும், ஈரடியும் காணலாமென்னெஞ்சே ஓரடியில் தாயவனைக் கேசவனை* என்று திருவடியை மாகவே பேசித் தலைக்கட்டினார். (பூதத்தாழ்வார்) தம்முடைய திருவந்தாதியைத் தலைக்கட்டும் போது *அதைகழல் சேவடியான் செங்கண்டியான் என்றருளிச் செய்தார். (பொயாழ்வார்) இவர் தொடங்கும்போது *இன்றே கழல் கண்டேன்* என்றருளிச் செய்து, பிரபந்தம் தலைக்கட்டும் போதும் *சக்கரத்தான் நான்முதலே நங்கட்குச் சார்வு என்றருளிச் செய்தார். (திருமழிசையாழ்வார்) திருச்சந்த விருத்தம் தலைக்கட்டும்போது *உன்னபாதமென்ன நின்ற ஒண்குடர்க் கொழுமலர்* என்றருளிச் செய்தார். (நம்மாழ்வார்) திருவிருத்தம் தொடங்கும்போது *அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே என்று சொல்லி உடனே *தொழுதீரணையடிக்கே அன்பு குட்டிய* என்றருளிச் செய்தார். திருவிருத்தம் தலைக்கட்டும்போது *அடிக்கண்ணிருடிய மாறன்* என்றருளிச்செய்தார். அடுத்தபடி திருவாசிரியம் தொடங்கும்போது *மூவுலகளந்த சேவடியோயே* என்றார். பெரியதிருவந்தாதி தலைக்கட்டும்போது *மொய்கழலே ஏத்த முயல் என்றருளிச்செய்தார். திருவாய்மொழி தொடக்கம் *துயாறு சுடாடி தொழுதெழென்மனனே என்பது. (குலசேகராழ்வார்) பெருமான் திருமொழி தொடங்கும்போது *திரைக்கையால் அடிவருடப்பள்ளிகொள்ளும்* என்றருளிச்செய்து, முடிவிலும் *நலந்திகழ் நாரணனடிக்கீழ் நண்ணுவாரே* என்றருளிச் செய்தார். (பெரியாழ்வார்) திருப்பல்லாண்டு தொடக்கம் *உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு* பெரியாழ்வார் திருமொழி தலைக்கட்டும்போது *திருப்பொலிந்த சேவடி என் சென்னியின்மேல் பொறித்தாய்* என்றருளிச் செய்தார். (தொண்டரடிப்பொடிகள்) இவருடைய திருநாமமே அடிபட்டுக்கிடக்கிறது. (திருப்பாணாழ்வார்) *திருக்கமலபாதம் வந்து என் கண்ணினுள்ளனவொக்கின்றவே. (திருமங்கையாழ்வார்) இவ்வாழ்வார் வயலானி மனவாளன் திருவடியில் வாய்வைத்தே பிரபந்தம் தொடங்கினார் என்றுணர்க. சரமப்பிரபந்தம் தலைக்கட்டும்போதும் *நெடியாணை அடிநாயேன் நினைத்திட்டேனே* என்றார். (மதுரகவி) *முயல்கின்றேன் உன்மன் மொய்கழற்கு அன்பையே* (ஆண்டாள்) *உன் பொற்றாமரை யடியே... களைய* நாச்சியார் திருமொழிமுடிவில் *பெருந்தாளுடைய பிரானடிக்கீழ்ப் பிரியா தென்றுமிகுப்பாரே* (இராமாநுச நூற்றந்தாதி) மாறனடிபணிந்துய்த—*இராமானுசனடிப் பூமன்னவே*.

289 நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியில் (6-10) *உலகமுண்ட பெருவாயாபதிகத்தில் குறிக்கொள்ளத்தக்க விசேஷம் கேண்மின்; அப்பதிகத்தின் பதினொரு பாசுரங்களிலும் திருவடிப்பிரயோகம் தவறாமலுள்ளது. 1. உன்பாதம் கூடுமாறு. 2. உன்னடி சேர்வண்ண மருளாயே. 3. அண்ணலே! உன்னடிசேர. 4. பூவார் கழல்களருவினையேன். 5. தினரார் சார்ங்கத்துன்பாதம். 6. உன்னடிகளடிபேன் மேவுவதே. 7. நெடியார் பொழுது முன்பாதங் காண. 8. நொலாதாற்றேனுன்பாதங்காண. 9. அந்தோவடியேனுன்பாதம். 10. உன்னடிக்கீழமர்ந்து புருந்தேனே. 11. அடிக்கீழமர்ந்துபுருந்து. (இங்குமற்றொன்றும் குறிக்கொள்ள வேணும்.) இவ்வுலகமுண்டபதிகத்தில் பாசுரந்தோறும் திருவடி பேசுவது போல, (பாசுரந்தோறும்) அடியேன் என்பதும் வருவது காணலாம். நான்காவது பாட்டில்மட்டும் அடியேனுக்குப் பதிலாக 'அருவினையேன்' எனவந்துள்ளது.

290. பணிந்து. *பணிந்துயர்ந்த பெளவப் படுதிரைகள் மோதப் பணிந்த பணமணி களாலே அணிந்து, அங்கு அனந்தலணைக் கிடக்குமம்மான். அடியேன் மனந்தனனைக் கிடக்கும் வந்து*. இது மூன்றாத்திருவந்தாதியில் பதினைந்தாம் பாட்டு. கீழ்ப்பதினான்காம் பாட்டில் "மாற்புல மனஞ்கழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு நூற்பால் மனம் வைக்க

கொய்விதாம்" என்றருளிச் செய்த ஆழ்வாரை நோக்கி, சாஸ்த்ரங்களில் மனம் வைத்து அவ் வழியால்தான் எம்பெருமான் படிக்கை அறிவவேணுமென்றிரே; நீர் அவ்விதமாகத் தான் அறிந்தீரோ?" என்று சிலர் கேட்க; எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுகமான விஷயிகாரத்திற்கு இலக்கானவர்கள் சாஸ்த்ரங்களில் கிரமப்படவேணுமோ? அவன்தானே ஒருவரை விஷயிகரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றினால் எல்கைகடந்த அன்புகொண்டு அவன் செய்யும் காரியங்களைத் தடுப்பாருண்டோ?" திருப்பாற்கடலிலே பரமஸுகமாகக் கண் வளர்த்தருளுமவன் அதனை விட்டிட்டு என்னெஞ்சிலே வந்து கிடக்கிறானே; இது அவனுடைய நிர்ஹேதுக இருபையினால் வந்ததன்றோ? இங்ஙனமே அவன் நிர்ஹேதுகமாக விஷயிகரிக்க விரும்பப் பெறுமவர்களுக்கு யாதொரு சாஸ்த்ர பரிசீரமும் வேண்டா; நான் பெற்றபேறு அவர்களும் பெறுவார்கள்—என்ற கருத்தையடக்கி இப்பாசரமருளிச்செய்தபடி.

291. உய்ந்தவன். வடமொழியில், ஜீவநம் உஜ்ஜீவநம் என்று இரண்டு சொற்களுண்டு. வயிறு வளர்த்து வாழ்வது ஜீவனமென்றும், ஆத்மா கடைத்தேறப்பெறுவது உஜ்ஜீவனமென்றும் சொல்லப்படும். ஜீவனம் என்கிற சொல்லுக்கு இவ்விரண்டு பொருள்களையும் கொள்ளுவாருமுளரெனினும், உஜ்ஜீவனமென்கிற சொல்லுக்கு வயிறு வளர்த்து வாழ்தலைப் பொருளாகச் சொல்லுவாரில்லை. தமிழில் (உய்தல்) என்கிற சொல்லுக்கு ஜீவனமும் உஜ்ஜீவனமுமாகிய இரண்டும் பொருளாம். "திருகாரணன் தான் காலம்பெறச் சிந்தித்து உய்ம்மினோ" என்றவிடத்து 'உஜ்ஜீவியுங்கோள்' என்று பொருள். "உய்ம்மின் திறைகொணர்க் தென்றுலகாண்டவர்" என்கிற அடுத்த பாசரத்தில் 'ஜீவித்துப் போங்கோள்' என்று பொருள்.

292 பல்கலையோர் இத்யாதி—(பல்) இதைக் கலையிலும் அந்வயிக்கலாம், கலை யோரிலும் அந்வயிக்கலாம். பலவகைப்பட்ட கலைகளையும் கற்றவர்கள்—என்பது முத்தின அந்வயத்திற் பொருள்; கலைகளெல்லாங் கற்று மஹாவித்வான்களானார் பலர்—என்பது பித்தின அந்வயத்திற்பொருள். கூரத்தாழ்வான், முதலியாண்டான், எம்பார், அனந்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான் பின்னான் இடாம்பியாச்சான் போல் வாரான எண்ணிறந்த சிஷ்ய வர்க்கங்களை கிளைக்கிறது. "ஏகாந்தநாம் த்வாதஸாபிஸ் ஸஹஸ்ரைஸ்ஸம்ஸேவிதஸ் ஸம்வமி ஸப்தஸாக்யா" என்று யதிராஜ வைபவத்தில் வடுகநம்பி பணித்தபடியே பன்னீராயிரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் எழுநூறு உத்தமாச்சரிகளுமன்றோ எம்பெருமானார் பக்கலிலே மண்டிக் கிடந்தது.

293. இராமானுசன் சரணாவிந்தம்—எம்பெருமானார் திருவடியினைகளின் பெரு மையை மட்டும் நூற்றந்தாதியில் ஒரு பாட்டாலே யருளிச்செய்கிறார் அமுதனார். அப்பாட்டுவருமாறு—

"உதிப்பளவுத்தமர் சிந்தையுள், ஒன்னலர் நெஞ்சமஞ்சிக்
கொதித்திட மாறிடப்பன, கொள்ளவன் குற்றமெல்லாம்
பதித்தவென்புள்கவிப் பாவினம் பூண்டன பாவுதொல்கீர்
எதித்தலைநாதனி ராமானுசன் தன்னினைப்படியே. (50)

294. இதன் கருத்தாவது—உலகமெங்கும் பரவின திருக்கல்யாண குணங்களையுடைய வரும் யதிஸார்வபெளமருமான எம்பெருமானுடைய திருவடியினைகள் (எப்படிப்பட்டவை யென்றால்); உத்தமாதிகாரிகளாயிருப்பார் நிரந்தரம் சிந்திக்கும் படியாயிருப்பவை; சங்கர பாக்கரயாதவ பாட்டப்ரபாகராதிகளான புறமதத்தவர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி அவர்களது தலைகல்மீதே நாவலிட்டுழிதருமவை; மஹாபாபியான என்னுடைய இனைய புன்கவிதைகளையும் பெற்றுக்கொண்டவை. (என்னால் துதிக்கப்பட்டவை யென்றபடி.)

295-96. நாம்—*நாமேயநிற்போம் நன்னெஞ்சே* என்கிற பொய்கைபாழ்வாருடைய திருவந்தாதிப் பாசரம் லீனவுக்கு வருகிறது. அந்தப் பாசரத்தில் அபூர்வமான கதை சொன்று ஆழ்வாரால் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது. பாசரவாவது—*ஆமேயமரர்க்கறிய அது நிற்க, நாமேயநிற்போம் நன்னெஞ்சே!, பூமேய, மாதவத்தோன்தான் பணிந்த வானரக்கன் நீன் முடியைப், பாதமத்தாலெண்ணினான் பண்பு* என்பதாம். இதிலுள்ள அபூர்வ கதைபாவது—மூன்பு இராவணன் தனது பத்துத் தலைகளையும் மறைத்துக்கொண்டு நான்முகனிடஞ்சென்று வரம் வேண்டிக்கொள்ளுமளவில் எம்பெருமான் ஒரு சிறு குழந்தை வடிவாய் அப்பிரம னுடைய மடியில் உறங்குவான் போற்கிடந்து இவன் பத்துத்தலைகளையுடையனான இராவணன்; ஸ்வஸ்வரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு உன்னை வஞ்சித்து வரம் வேண்டிக் கொள்ள வந்திருக்கிறான்; இவனுக்கு நீ வரமளித்தால் பெருந்தீங்காக முடியும் என்று தெரிவிப்பவன் போன்று தன் திருவடியால் அவ்விராவணனுடைய பத்துத் தலைகளையும் எண்ணிக் காட்டினான்—என்பதாம். இக்கதை மூன்றாம் திருவந்தாதியில் *ஆய்ந்த வருமறையோன் நான் முகத்தோள் கன்குறங்கில் வாய்ந்த குழவியாய் வானரக்கன்—ஏய்ந்த, முடிப்போது மூன்றே நென்றெண்ணினான், ஆர்த்தவடிப்போது நங்கட்கரண்* என்ற (77) பாட்டிலும், நான்முகன் திருவந்தாதியில் *கொண்டு மூடங்கால்மேல் வைத்தகுழவியாய், தண்டவரக்கன் தலைதாளால் பண்டெண்ணிப் போங்குமரன்—* என்ற (44) பாட்டிலும் பேயாழ்வாராதும் திருமழிசைப் பிரானாதும் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது இக்கதை இதிலாஸ புராணங்களில் உள்ளிடம் தெரியவில்லை. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 'சீமாலிகனவனோடு தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லாய், சாமாறவனை நீ யெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய்* என்றும், *எல்லியம்போ தினி திருத்தலிருந்த தோரிட வகையில், மல்லிகை மாமாலை கொண்டு அங்கார்த்தது மோரடையாளம்* என்று மருளிச்செய்த கதைகள் வ்யாஸபராசர வாக்யமீதி ப்ரப்நுதிகளால் ஸாக்ஷாத்கரிக் கப்படாமல் ஆழ்வாரால் மட்டும் பகவர் லீங்கேதுக கருணைபடியாக ஸாக்ஷாத் கரிக்கப்பட்டன வென்று நம் பூருவாசாரீபர்கள் நிர்வஹித்திருப்பது போலவே இக்கதையும் கொள்ளத்தக்க தென்று பெரியோர் பணிப்பர்.

297. மன்னி—*மாரிமலைமுழஞ்சில் மன்னிக்கிடந்துறங்கும்* என்கிற திருப்பாவைப் பாசரம் லீனவுக்குவருகின்றது திருப்பாவை முப்பதுபாட்டும் திருப்பாவை ஜீயரான எம்பெருமானுருடைய வைபவத்தைத் தெரிவிப்பவையினும் இப்பாசரம் விசேஷித்து எம் பெருமானார் பெருமையைப் பேசுவதாம். திருப்பாவை நறுமணமென்னும் நமது விசேஷ வுரையிற்காண்க.

298. வாழ்—வாழ்வது பலவிதம். *கலமத்தயில்லதோர் நாட்டில் வாழ்வதும் நரகபர்யாயமான சுவர்க்கத்தில் வாழ்வதும் வாழ்ச்சிபன்று. ஆழ்வார் திருவாய் மொழியில் *வாழ்வர் வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழவே* என்றும் *இங்கே காண இப்பிறப்பே மகிழ்வர் எல்லியங்காலையே* என்றும் பயனுனரத்தருளினாடி இவ்விபூதியிலே அகமகிழ்ச்சி தொண்ட ரோடு திய்யதேசாதுபவம் பண்ணிக்கொண்டு வாழ்வதே வாழ்வாம்.

299. நெஞ்சே! சொல்லுவோம்—கெஞ்சின் காரியம் லீனப்பதே யொழியச் சொல்லுகையன்யே; கெஞ்சே! லீனப்போம்* என்ன வேண்டிருக்க, கெஞ்சே சொல்லுவோ மென்றது மகஸ்ஸதகாரமின்றி எதுவும் கடைபெறுதாதலால், *மகபூர்வோ வாருத்தாய்* என்றது வேதமும்.

300. அவன் நாமங்களே—எம்பெருமான் திருநாமங்களைச் சொல்லுவதிற காட்டிலும் எம்பெருமானார் திருநாமங்களைச் சொல்லுகையே சிறக்குமென்க. *மதுரகவி சொற் படியே லீனயாகப்பெற்றோம்* என்றார் மணவாளமாமுனிகளும்.

ஸ்ரீராமாநுஜபக்த ஹஸ்தபூஷணத்தில்-கீர்த்திமூர்த்திகளான பெரியோர்களின் குணநுபவப் பகுதி

[எம்பெருமானார் தரிசனத்திற்கு அணிவினக்காகவும் அடியேனுக்குப்
பரிசிதர்களாகவுயிருந்த பெரியோர்களை ஸ்மரிக்கின்றேன்.]

301. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணாரசங்காசாரியர் ஸ்வாமி. (அடியேன் திருத்தகப்பனார்)

முதன்முதலாக அடியேனுடைய திருத்தகப்பனார் பெருமையை விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஸ்ரீரங்கநாதசர்மத்கொண்டவர். அண்ணா ரங்காசாரியரென்றே வழங்கும் திருநாமம். நார்பந்து மூன்று ஸம்வதஸரமே இவ்விபூதியை அலங்கரித்தெழுந்தருளியிருந்தார். குரோதி ஸம்வதஸரம் பங்குளித் திங்களில் திருநாடலங்கரித்தமையால் இற்றைக்கு எழுபத்திரண்டாண்டு நிரம்பி விட்டது. அடியேனுடைய பதினான்காவது பிராயம் முடிந்த ஏழாம் நாளில் பரம பதித்தபடி அவரோடு நெருங்கிப் பழகினவர்களும் அவரிடத்தில் கல்வி பயின்றவர்களும் பத்தெட்டு ஸம்வத ஸரங்களுக்கு முன்புலஸரமே இருந்தார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் இப்போது வாழ்வதாக ஒரு வரும் நினைவுக்கு வரவில்லை. அவருடைய திருவுருவப்படமும் சேகரிக்கப்படவில்லை. அக்காலத்தில் தேவம்பெருமான் ஸன்னிதி விதிபிழைள்ள வானமாமலை மடத்தில் ஸம்ஸ்கிருத பாடசாலையொன்று பிரபலமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. அதில் (திருத்தகப்பனார்) ஸாஸ்திரியத்திற்கும் தில்வய்யரத்தத் திற்கும் உபாத்யாயராக எழுந்தருளியிருந்தார். அப்பாடசாலையில் நூற்றைப்பது வித்யார்த்திகள் ஸம்ஸ்கிருத பாடங்கள் பயின்று வந்தார்கள். காலை 10 மணிக்கும் மாலை 5 மணிக்கும் பாடசாலை விடும்போது மாடஸீதிக்குத் திரும்பும் வித்யார்த்திகள் 75 பேர்களும் மேற்கே திரும்பும் வித்யார்த்திகள் 75 பேர்களும் காணப்படுவார்கள். ஸ்கூல் என்று சொல்லக்கூடிய பள்ளிக்கூடம் அப்போது சின்ன காஞ்சியிலேயே பெரிய காஞ்சியிலேயே ஒன்றுகூட ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. அந்நாட்காலம் அப்போது ஸம்ஸ்கிருத வித்யாபாடப் ப்ரவசனங்கள் குறைபற நடந்து வந்தன.

302. ஸ்ரீ அழகிய மணவாள ராமாநுஜ (ஷஷ்டி) ஜீயர் ஸ்வாமி.

தேவம்பெருமானது கிழண்டை கோபுர வாசலில் விளங்கும் அழகிய மணவாள ராமாநுஜ ஜீயர்ஸ்வாமி மடத்தில் 1916-ஆம் வருடத்திற்குமுன்பு நார்பந்து ஸம்வதஸரகாலம் ஆஸ்தான மலங்கரித்து விளங்கின ஐகத்ப்ரபித்த மடாதிபதி ஜீயர்ஸ்வாமி ஷஷ்டி ஜீயர் ஸ்வாமிபென்று வழங்கப்பட்டு வந்தார். சதுஷ்ஷஷ்டி கலாவல்லப பரவஸ்து திருவம்சத்தில் அவதரித்ததை ஷஷ்டியார் என்று குடும்பப்பெயராக வழங்குவது. அத்தீர்த்தியில் ஷஷ்டி ஜீயர்ஸ்வாமியென்றே இந்த ஜீயர்ஸ்வாமி ப்ரபித்தி பெற்றிருந்தார். இந்த ஸ்வாமி பூர்வாசிரமத்தில் அடியேனுக்கு ஸாஷாத் மாதாமஹராவர். பூர்வாசிரமத்தில் ஷஷ்டி வரதாசாரியர் ஸ்கூலியென்று ப்ரபித்தராய் தென்மொழியும் வடமொழியும் திகழ்ந்த நாவராய் விசேஷித்துத் தமிழ்ப் புலவர் திரளில் ப்ரதம பரிசுணிதராய் விளங்கி வந்தார். சடகோப நிலய பாடசாலையில் ஸ்ரீமத் திருப்புத்தூழியப்பா ஸ்வாமி காலத்தில் தமிழிலக்கண விலக்கியங்களுக்கு உபாத்யாய பதவினய அலங்கரித்துவந்தார். கீர்த்தி மூர்த்தியான ஸ்ரீ வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியார் ஸ்வாமியைப்பற்றிக் கேள்விப்படாதாரில். அந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீ உவே. புன்னை, சீமாச்சர் ஸ்வாமி யென்பவருடைய மாணாக்கர். அந்த சீமாச்சர் ஸ்வாமி ப்ரக்குதஜீயர் ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலேயே (பூர்வாசிரமத்தில்) மாணாக்கராக வாழ்ந்து தேர்ச்சி பெற்றார்.

304. திருமலை அனந்தாண்டிப்பிள்ளை புரிசை ஸ்வாமி

305. ஸ்ரீ குன்றபாக்கம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி

305- ஸ்ரீ குன்றபாக்கம் சூரவரணசாரிமா பீடமாக
ஸ்ரீ காஞ்சீபுரம் பீடமாக விளங்கிக் கொண்டிருந்ததென்
பலத ஏதாட்டினதும் அறிவர். ஏறக்குறைய 55 வருஷங்களுக்குமுன் இம்மஹாதகரத்தில் தீம
தஸ்தர்களிலும் பிரபல வித்வான்கள் சதுர்சாஸ்திர பண்டிதர்களென்று புகழ்பெற்று விளங்கிக்
கொண்டிருந்தார்கள். அன்னவர்களில் சூன்றபாக்கம் ஸ்வாமியென்றே ப்ரஸரித்திபெற்றிருந்த
மஹாஸ்வாமி ஈடுமெடுப்புமில்லாத வித்வத் ஸார்வபௌமராக விளங்கியவர் 'சூன்றபாக்கம்
சிமாச்சார்ஸ்வாமி' யென்றே இவர்க்கு ப்ரஸரித்தி. வட தேசங்களில் சிங்களசார்ஸ்வாமி யென்று
ப்ரஸரித்தி. இந்த ஸ்வாமி சதுர்சாஸ்திரங்களிலும் வல்லவரெனினும் நியாய வேதாந்தங்களில்
அநிதர ஸாதாரணமான வைதுஷ்யம் பெற்றிருந்தார். நியாய சாஸ்திரத்தில் யார் எக்கனை கோடி
கள் சொன்னாலும் இந்த ஸ்வாமியின் கோடியே மேம்பட்டு நிற்குமென்று ஸகல வித்வான்களும்
ககண்டமாகச் சொல்லுவார்கள். ஸ்வாமியினுடைய திருமாஸிகை சின்ன காஞ்சீபுரம் ஸன்னிதி

விதியிலுள்ளது. அந்த விதியிலேயே ஸ்ரீ வானாமலி மடத்தில் ஸ்வாமியினுடைய தலைமையில் ஸம்ஸ்கிருத பாடசாலை 20 வருஷகாலம் வெகு சிறப்பாக நடத்து வந்தது. அதில் நியாய வேதாந்த ப்ரவசனம் செய்து பலபேர்களை சாஸ்த்ராதிகாரிகளாக ஆக்கியருளினர் இந்த ஸ்வாமி.

306. ஸ்ரீ மாம்பள்ளம் ஸுதர்சனாசார்யர் ஸ்வாமி

இந்த மஹாபுருஷ திருநாட்டுக்கெழுந்தருளி 40 ஸம்வதஸரமாகிறது. உலகத்தில் மிகவும் ப்ரஸித்தமாக வழங்கிவருகின்ற *த பூதோ ந பவிஷ்யதி* என்கிற வாக்கானது இந்த ஸ்வாமி ஒருவருக்கே தரும். இந்த உலகத்தில் மற்ற மஹான்கள் ஸம்பாதிக்கும் யோக்யதைகள் மற்றும் பாரிடத்தும் காணக்கூடியவைவையாகும். இந்த ஸ்வாமி ஸம்பாதித்திருந்த யோக்யதைகள் முக்காலத்திலும் அநிதரஸாதாரணமென்பதை விஞ்ஞாபிப்பதற்கும் அடியேன் அந்நிலம். தென்னாடு முழுவதிலும் இவருடைய யோக்யதைகள் நன்கு பரவியிருப்பதால் அடியேன் எடுத்த னுரைப்பது பிஷ்டபேஷணமே யாகும். வேதத்திலும், ஆழ்வாரருளில் செயல்களிலும், ஆசாரிய தீவ்ய ஸூக்திகளிலும், இயற்கை புராணங்களிலும், காவ்ய நாடகாலங்காரங்களிலும் இந்த ஸ்வாமி பரிசீலமப்பட்டு ஸம்பாதித்திருந்த யோக்யதை ஒருவர்க்கும் ஒரு புருஷாயுஸ்சரில் ஸம் பாதிக்கக் கூடியவைவல்ல என்பது ஸத்யம். இந்த ஸ்வாமி பெரும்பாலும் வித்யாக்ரஹணம் செய்து ஸ்ரீபெரும்பூதூரில், தீவ்யதேச வாஸத்தையே பரமபுருஷார்த்தமாகக்கொண்டு பலபல தீவ்யதேசங்களில் வாழ்ந்துகொண்டு நியதீழமத்தாணிச் சேவகம் புரிந்துவந்தார். நம்பெருமாள் ஸந்நதியில் ஏழுட்டு ஸம்வதஸரம் எழுந்தருளி யிருந்து வேதபாராயண கைங்கரியம் தீர்வஹித் தருளினார். திருநெல்வேலி, திருநீர்மலை, திருவல்லிக்கேணி ஆழ்வார் திருநகரி முதலான பல தலங் களில் மாதக்கணக்கிலும் வருஷக் கணக்கிலும் எழுந்தருளியிருந்து உபயவேத கோஷ்டிகளையுந் தீர்வஹித்தருளினார். ஸ்ரீ காஞ்சியில் வேத வேதாந்தவைஜயந்தி பாடசாலையைத் தொடங்கி வைத்தவர் இந்த ஸ்வாமியே. அடியேன் முதலான இருபது வித்யார்த்திகளுக்கு க்ரமாந்தம் ஒருவித்தவர் இந்த மஹாஸ்வாமியே.

307. ஸ்ரீ குண்டலம் நாலிம்ஹாசார்யர் ஸ்வாமி

இக்திருநாமம் பூண்ட மஹாஸ்வாமி ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் உபய வேதாந்த வர்த்தித் வித்யா சாலையை முன்னம் அபிவிருத்திக்குக் கொண்டுவந்த மஹாபுருஷர்களில் தலைவர். இவரிடத்தில் ஸாமாந்ய விசேஷ சாஸ்த்ரங்களை அதிகரித்து நாளைக்கும் ஜகத்ப்ரஸித்த வரிஷ்ட வித்வத் சிகாமணிகளாக விளங்கும் மஹான்கள் சிலருளர். ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் வித்வத் வரிஷ்டராய் விளங் கியவரும் மஹாவாக்யியுமான ஸ்ரீமத் உபயவே, தி ஆஸூரி, ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி, இந்த ஸ்ரீ ஸாஸிம்ஹாசார்யர் ஸ்வாமியின் அத்தேவாரி என்பதொன்றே இவருடைய அப்ரதிம வைப வத்தை விளக்கவல்லதாகும். இவருடைய ஜன்மபூமி கைஜாம் இலாகாவில் சேர்ந்த 'திருநார்' எனும் அக்ரஹாரம். வடதேசத்திலிருந்த ஸ்ரீ உ. வே. இல்லத்திர சாகவாசாரியர் ஸ்வாமி பென்பவரிடத்திலும், மற்றும் சில மஹாவித்வான்களிடத்திலும் இவர் ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரங்கள் வாசித்து, கத்தவால் வளர்த்தி வேங்கடகிரி முதலான ஸம்ஸ்தானங்களில் பரீரை கொடுத்து வித்வான் என்னும் விருதும் ஸ்வர்ண குண்டலமும் பெற்றவர். அதுபற்றியே குண்டலம்ஸ்வாமி பென்றே இவர் வழங்கப்பட்டு வந்தார்.

308 ஆஸூரி. (சின்ன) ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி

அடுத்தபடியாக ஸ்ரீமதுபயவே, பெரிய ராமாநுஜாசாரிய ஸ்வாமியின் வைபவம் வருகிறது. அந்த மஹாஸ்வாமியின் பரமக்குடையினால் அபிவிருத்தியடைந்து சின்ன ஸ்வாமி பென்றே பேர் பெற்றிருந்த இந்த ஸ்வாமி இற்றைக்கும் எழுந்தருளியிருக்கத்தக்கவர். திருநாடலக்கரித்து

ஏறக்குறைய முப்பத்தைந்து ஸம்வதஸரமாயிவிட்டது. நியாய வேதாந்தங்களில் ஆழ்ந்த அவகாஷனுடையராய்ச் சிறந்த வாக்கியாக விளங்கினவர். ஸ்ரீபெரும்புதூர் கலாசாலையில் பலவாண்டுகள் நியாயோபாத்தியாயராக விளங்கினவர்.

309. ஸ்ரீமதுபயவே. ஆஸூரி. மஹாஸ்வாமி

கிர்த்திமூர்த்திகளான பெரியார்களின் பெருமையென்னுமிக் கட்டுரை தொடங்கும்போதே முதல் ஸ்தானத்தில் வீற்றிருக்க வேண்டிய மஹாஸ்வாமி இவர். *அதீத மத்யாபித மார்ஜிதம் பசு* என்றதற்கு ப்ரதம லக்ஷயமாக எழுந்தருளியிருந்த இந்த மஹாஸ்வாமியின் பெருமைகளை நமது ஸ்ரீராமா நுஜன் பல பரீயாயங்களில் பேசியிருக்கின்றது. *செலக்காண்கிற்பார் தீரணுமனவும் செல்லங்கீர்த்தியாய்* என்னும்படி விளங்கின இந்த மஹாஸ்வாமியின் ஸ்மரணம் பண்டித வுலகில் இன்றைக்குமுள்ளது. பரமபதித்து 25 வருஷமாகிறது.

310. ஸ்ரீ பண்டிதரத்னம் கஸ்தூரி ரங்காசார்யர் ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி சதுச்சர்ஸ்த்ர வித்வரனென்றும், விசேஷித்து நியாயமீமாம்ஸைகளில் ப்ரசண்ட பண்டிதரென்றும் சொல்லுவார்கள். சிறந்த கிராந்திகர் என்பதை அடியேன் நன்கறிந்திமக்கிறேன். இந்த ஸ்வாமியிடத்தில் சாஸ்த்ரங்கள் வாசித்து உத்தீர்ணர்களான வித்வான்கள் பலர். சிலபல ஸம்வதஸரங்களுக்குமுன் பரமபதித்த ஸ்ரீமத் அபிதவரங்கநாத பரகால மஹாஸ்வாமி கஸ்தூரி ஸ்வாமியின் அந்தேவாரையென்று ப்ரஸித்தர். இதை ஸ்வாமி தாமே அடியேனிடத்தில் ஸாதித்துமிருந்தார்.

311. காஞ்சி. திருப்புக்குழி பட்டண்ணு ஸ்வாமி

ஸ்ரீ காஞ்சி ஸன்னிதி வீதியில் ஜகத்ப்ரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண தாதாசார்ய ஸ்வாமியென்கிற திருப்புக்குழி யப்பாஸ்வாமியை அடியேன் அறியேன். அவர் பரமபதித்தகாலத்தில் அடியேன் ஒருவாயது சிவவாக இருந்தவன். அவருடைய திருக்குமாரர் பட்டண்ணுதாதாசாரியர்ஸ்வாமி யென்பவரை நன்கறிவேன். முப்பது பிராயம்வரையில் அவரை ஸேவித்திருக்கிறேன். 'தீபாதுதப்பந்தப்ரதீபம்' என்னுமாபோலே திருத்தகப்பனாரைக் காட்டிலும் மஹா மோதானியென்று சொல்லுவார்கள்; நியாய வேதாந்தங்களிரண்டிலும் அத்விதீய வித்வந்ரணியாக விளங்கினவர். ஸ்ரீகாத்ஸ்வாமி வெளியூர்களுக்கு எழுந்தருளுங்காலங்களில் அடியேனுக்கு நியாயோபாத்தியாயராக அமைந்திருந்த ஸ்ரீமதுபயவே. இளங்காடு ரங்கஸ்வாமி ஹயங்கர் ஸ்வாமி இந்த பட்டண்ணுஸ்வாமியிடத்திலேயே ஸகலமும் அதிகரித்தவராகையாலே ஸ்வாசார்யருடைய மேதாப்ரதிபாப்ரஜ்ஞா விலாஸங்களை அடிக்கடி அவர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

312. ஸ்ரீ தன்றி. பட்டப்பாதாதாசார்யர் ஸ்வாமி

ஸ்ரீ காஞ்சி ஸன்னிதி வீதியில் பதினாறுகால் மண்டபத்திற் கெதிர்ந்தருமானிகையில், தன்ட்ரி. ஸ்ரீநிவாஸதாதாசார்ய ஸ்வாமியென்று திருநாமமுடையராய் பட்டப்பாஸ்வாமியென்றே வழங்கப்பட்டு வந்தவர் இந்த மஹா புருஷர். இவர் அடியேனுடைய திருத்தகப்பனார்க்கு ஸஹாத்யாயியாய் *பஹி: ப்ராண இஸாபர;* என்னும்படி யிருந்தவரென்று திருத்தகப்பனாரே ஸாதிக்கக் கேட்டிருந்தேன். அடியேனுடைய பதினைந்து பிராயத்திற்குள்ளாகவே இந்த ஸ்வாமி திருநாடலங்கிடுத்து விட்டார். அப்போது இவர்க் - நாற்பத்தைந்து திருநஷத்ரங்கூட திரம்பலிலேயென்று ஞாபகம். அடியேன் பாடசாலைக்குப் போகிறபோதும் திரும்புகிறபோதும் இந்த ஸ்வாமியிடத்தில் சற்றுப்போதாவது வர்த்தையாடாமலிருந்ததில்லை. இது திருத்தகப்பனாருடைய நியானத்தினாலு

மரபிற்று. திருப்புத்துறியப்பா ஸ்வாமியின் வித்யார்த்திகளில் இவர் தலைவராயிருந்து, சதுர் சாஸ்திரங்களிலும் துஷமான பாண்டித்யம் பெற்றிருந்தார்.

313. ஸ்ரீ ஆடுர் ரங்கஸாமி ஐயங்கார்ஸ்வாமி

ஆடுர் ஸ்வாமியை அடியேன் இளமையில் ஸேஷித்திருந்தாலும் அதிகமாக தெருங்கிப் பழகின தல்லை. திருவல்லிக்கேணி வேத வேதாந்தவந்திநீ ஸ்வாமியில் பரிஷுகராக எழுந்தருளின காலத்தில் இரண்டொருதடவை ஸேஷித்ததத்தனை. அக்காலத்தில் இந்த ஸ்வாமியின் ப்ரக்யாதி பரபலமாக இருந்தது. ஸ்ரீமத் ஆடுர் ஸ்வாமி பல வருஷங்கள் தம்பெருமாள் ஸன்னிதியிலெழுந்தருளியிருந்து சிறகு ஸ்ரீபெரும்புதூரில் ஸ்திரவாஸ்யாசி எழுபத்தைந்து திருநாட்களிலும் இவ் விபூதியை அவங்கித்திருந்தார். 1905 வருஷம் விசுவாஸ்யா வருஷத்தில் விஷ்ணுலகெய்தினார். ஸ்வாமி ஸ்ரீராமாயணம், பகவத்கீதை, பகவத்பிஷயம், ரஹஸ்யங்கள் போன்ற க்ரந்தங்களைப் பலகால் ப்ரவசனம் செய்தருளினதோடு தீர்த்தசாஸ்த்ர பாடங்களும் பலர்க்குச் சொல்லிவந்தார்.

314. ஸ்ரீ திருக்கள்ளாபுரம் பட்டப்பாஸ்வாமி

இப்பேராசிரியரின் திருநாமம் கேள்விப்படாத ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் ஒருவரும் இருக்கமாட்டார். இந்த ஸ்வாமி திருநாட்டுக்கெழுந்தருளி ஐம்பது ஸம்வத்ஸரங்களானாலும், இற்றைக்கும் விதவது கோஷ்டிகளில் இவருடைய திருநாமம் பெரும்பாலும் ப்ரஸக்தமாகியே வருகின்றது. இந்த ஸ்வாமி நியாய விபாகரண வேதாந்தங்களில் சிறந்த பாண்டித்யம் ஸம்பாதித்திருந்ததோடு, பகவத் விஷயத்திலும் ரஹஸ்யப்ரஸ்தானத்திலும் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் நிகரற்ற புலமை பெற்றிருந்தார். சென்னைமாநகரில் பத்தெட்டு வருஷங்கள் எழுந்தருளியிருந்து அமுதப்பெருக்கான உபந்யாஸங்களை வெகு ஆச்சரியமாக ஸாதித்துக்கொண்டிருந்தார். இவருடைய திருக்குமாரர் விஜயராகவனென்பவன் மஹா மேதாவியாய் தவீபாத்தரஸ்தர்களாலும் பாராட்டப்பட்டிருந்து நார்பத்தைந்து வயதுக்குள்ளாகவே நாமாவசேஷனுய்விட்டான். அவனுடைய குமாரர்கள் வெளகிக பதவிகளில் ப்ரதிஷ்டிதர்களாய் விளங்குகிறார்கள்.

315. ஸ்ரீ காழியூர் ஸ்ரீ ரங்காசாரியர்ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி ஒரு விஸக்ஷண பாண்டித்யாய் விளங்கினவர். 50 வருஷங்களுக்கு முன்பு திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். *ருபமே வாஸ்ய ஏதம்மஹிமாநம் ஸ்வாசஷ்டே* என்கிறபடியே மிகவும் கம்பீரமான திருவுருவத் தோற்றத்துடன் எழுந்தருளியிருந்தவர். நான்கு சாஸ்த்ரங்களையும், முறைப்பு அடிகரித்து ப்ரவசனங்களும் அழகாகச் செய்து போந்தவர். இளம்பிராயத்தில் ஸ்ரீபெரும்புதூர் வந்துசேர்ந்து அங்விடத்திலேயே வித்யாப்யாஸம் செய்து அங்விடத்து ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலையில் ஸ்ரீமத், உ. வே. வித்வத்சிகாமணி குண்டலம் நரஸிம்ஹாசாரிய ஸ்வாமிக்கு அடுத்தபடியாக ப்ரதாநாத்யக்ட பதவியை வஹித்து அநேகரை வித்வான்களாக்கின மஹான் இவர். உபயவேதங்களிலும் இந்த ஸ்வாமி யோக்யதை பெற்றிருந்தவர். திருப்பதியில் ஸம்ப்ரஸித்த வித்வத் சிகாமணியாக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் திருமலை அனந்தாண்பின்னை புரிசை ஸ்ரீரங்காசாரியஸ்வாமியின் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றவரான இவ்வாசிரியர்க்கு விளைந்த அதிசயங்கள் அற்புதமல்ல. இவருடைய ஞானத்தீர்க்காட்டிலும் ப்ரம் ஸாத்விசத்வப் போற்றத்தக்கதாயிருந்தது.

316. ஸ்ரீ விரக்தி, பாஷ்யகாராசாரியர்ஸ்வாமி

திருப்புத்துறி ஸம்பத்திலுள்ள முஸரபாக்கத்தில் ஸ்ரீமத் விரக்தி பாஷ்யகாரர்ஸ்வாமிபெழுந்தருளியிருந்தார். இவர் விபாகரண மீமாம்சைகளில் பரிபூர்ணபாண்டித்யம் பெற்றிருந்ததோடு

உபயவேதாத்தங்களிலும் அகாதமான் ஞானமுடைபவர். அவரை 'நீறுநுத்த தெருப்பு' என்றே யாவரும் சொல்லுவார்கள். காஞ்சிபுரத்தில் ஸ்ரீயதோகதகாரி ஸன்னிதி ப்ராந்தத்திலுள்ள பல பெரிபார்கள் ஸம்பரதாய க்ரத்தங்களைப்பெல்லாம் காலசேஷம் செய்யவேணும் என்று ஆவல் கொண்டு இந்த மஹா ஸ்வாமியைக் காஞ்சிக்கு எழுந்தருளப்பண்ணி அன்னிடத்திலேயே ஸ்திர வாளியாக வைத்து யதோகதகாரி ஸன்னிதியில் பொய்கையாழ்வார் திருமண்டபத்தில் றத்யழம் காலை மாலைகளில் ஸம்பரதாய க்ரத்த ப்ரவசநம் நடத்துவதும்படி ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். அப்படி 15, 20 வருஷகாலம் நடந்தது. அக்காலத்தில் பிரபல உத்யாகஸ்தர்கள், வக்கீல்கள், வைதிகர்கள் பலரும் இந்த ஸ்வாமி பக்கனிலே உபயவேதாத்த றஹஸ்யங்களைப்பெல்லாம் வரிபடைவே ச்ரவணம் செய்துவந்தார்கள். அதுவொரு கல்லடிக்காலமென்னவேணும்.

317. ஸ்ரீ எஸ். கோபாலலாமி ஐயங்கார் பி.ஏ. பி.எஸ்.

சென்னை மயிலாப்பூரில் ப்ரஸித்த அட்வகேட்டாக விளங்கினவர் எஸ். கோபாலசாமி ஐயங்கார். ஜகத்ப்ரஸித்தரான ஸ்ரீமான் ஸர். எஸ். வரதாசாரிய ஸ்வாமியின் ஸாஷாத் மாதுலர் இவர். உபயவேதாத்தங்களையும் வரிபடைவே கற்றவர். (இவர் ஸ்ரீமத் வரவாமுதி ஸம்பரதாயஸ்தர்.) திருநாராயணபுரத்தில் ப்ரஸித்த வித்யந்மணியாக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமதுபயலே, மண்டயம் ஆழ்வார் ஸ்வாமியைச் சில வருஷகாலம் தமது பங்களாவில் எழுந்தருளப் பண்ணிவைத்து அவர் ஸன்னிதியில் உபயவேதாத்த ஸம்பரதாய க்ரத்தங்களைப்பெல்லாம் தனது அதிகரித்துப் பல வக்கீல்களுக்கு ப்ரவசனமும் செய்தவர். அடியேனுடைய மாதாமஹ ஸ்ரீயர் ஸ்வாமி ஸன்னிதிக்கு அடிக்கடி வந்து பஹுச்சுருதசக்ரேஸுரர் என்று ஸ்வாமியால் விருது சூத்தப்பெற்றவர். சென்னையில் அஹோபிலமடத்துப் பத்ரிகையாக முதன்முதலில் ஆரம்பம் செய்யப்பட்ட வேதாத்ததீபிகா பத்ரிகைக்கும் சில வருஷகாலம் ஸம்பாதகராக இருந்தவர். அடியேனைக்கொண்டு சில பல க்ரத்தங்கள் எழுதுகிறதுப் பிரசுரம் செய்கிறதவர்.

318. ஸ்ரீ பரமஹம்ஸ. இஞ்சிமேட்டழகியசிங்கர்

தெருநாள் அஹோபிலமடாஸ்தானத்தை யலங்கரித்திருத்து 25 வருஷங்களுக்கு முன்பு திருநாடலங்கரித்த ஸ்ரீரத் இஞ்சிமேடு ஸ்வாமி பூர்வாசுரமத்தில் இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசாரிய ஸ்வாமியென்று ஸயபதிஷ்டர். திருப்பதியில் ஸ்ரீமத் புரிசை ஸ்ரீரங்காசாரிய ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் தெருநாள் வாழ்ந்து ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரங்களைப்பதிக்கித்து உபயவேதாத்த ப்ரவர்த்தத ப்ரஸிணராய் காஞ்சியில் பல வான்குகள் எழுந்தருளியிருந்தார். அடியேனுடைய க்ருஹத்திற்கு அதிஸம் பத்திலேயே ஒரு திருமாளிகையை ஸவகியமாகக் கொண்டு குடி வாழ்ந்து வந்தார். அப்போது இருபொழுக்கும் மிக தெருங்கிய பழக்கம் ஏற்பட்டது. அனுஷ்டானத்திற்கு வெள்ளக்குளமெழுந்தருள்வர். அடியேனுடைய க்ருஹத்தின் பக்கத்திலுள்ள ஸந்து வீதி வழிபாகவே அக்குளத்திற்குச் செல்லவேண்டுமாதலால் இருவரும் ஒன்றுசேர்த்த குளம் செல்வது தினப்படியான வழக்கம். திரும்புகிற ஸமயத்தில் சூர்த்தி ஏற்படுவது அரிதாகும். செல்லுகிற ஸமயத்தில் நியமேத சூர்த்தி தான் செல்வது. அப்போதைய ஸம்மாரணங்கள் ஐம்பது வருஷங்களுக்கு மேலானாலும் மறக்க முடியாதவை. திருப்பதியில் தாம் வாழ்ந்தபோது ஸ்ரீரத் புரிசை ஸ்வாமி பக்கனிலே தாம் அது பணித்த விசேஷங்களை ஒவ்வொரு நாள் ஒவ்வொன்றாக ஸாதித்தருள்வர். மற்றும் அதேக க்ரத்திக விஷயங்களையும் ஸாதித்தருள்வர். இடையிடையே ஸம்பரதாயார்த்த சர்க்கசுகளும் நடைபெறும். கோபதாபங்கள் சிறிதுமில்லாமல் புன்முறுவலோடே ஸாதிப்பர்; துமுறுவல்கொண்ட முகத்துடனே கேட்டருள்வர். மனச்சாகுதியை மீறியோ அப்ராமாணிக வழியை யவலம்பித்தோ விதண்டாவாத மாகலோ ஓரஷரமும் ஸாதிக்க மாட்டார். அந்த ஸ்வாமியிடத்தில் அடியேன் விசேஷித்து அது பணித்த குணமது.

319. ஸ்ரீபெருங்கட்டுர் கண்டாவதாராசாரியர் ஸ்வாமி

பெருங்கட்டுர் கண்டாவதாராசாரிய ஸ்வாமி பெருங்கட்டுர் ஸன்னிதி வீதியிலெழுந்தருளி யிருந்தார். அவர் தேவல வியாகரணர். கோளில் பாடசாலையில் பல வருஷங்கள் வியாகரணப்ர வசதம் செய்துகொண்டிருந்தவர். அந்த ஸ்வாமியின் இயல்பு இஞ்சிமேடு ஸ்வாமியின் இயல்புக்கு நேர்மாறானது. விஷயசர்ச்சை யெளிமெடுத்தால், அது எந்த விஷயமானாலும்தான், கோபபாபங் களில்தான் பரவவளித்து நிற்குமவர்க்கு, உச்சைருக்கோஷம் பரவலாயிருக்கும். இஞ்சிமேடு ஸ்வாமியின் கம்பீர ப்ரக்ருதிகளை நினைத்தொழும் சொல்லுந்தொழும் தெஞ்சு கனிந்திருக்கும்.

320. ஸ்ரீ ஷஷ்டி க்ருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி

சதுஷ்ஷஷ்டி கலாவல்லப பரமஸ்துருலதிவகராய், ஷஷ்டியென்று சுருக்கமான உபபதத்தை யுடையாரான இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீ காஞ்சியில் கீழண்ட மாடவீதியில் எழுந்தருளியிருந்தவர். இவர் பரமபதித்து அறுபது ஸம்வத்ஸரமாகிறது. விசேஷித்து வியாகரண சாஸ்த்ரத்திலும் உபயோகந் தங்களிலும் பாண்டித்யம் பெற்றவர். இங்கு ஸன்னிதிவீதி, வானமாமலை மாடத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த ஸம்ஸ்கிருத பாடசாலையில் வியாகரணோபாதியாயாக எழுந்தருளியிருந்தவர். ப்ரவசனகாலத்தவிர மற்ற காலத்தில் இந்த ஸ்வாமி ஓதுவரோடும் வார்த்தை சொல்லாதே, "மந்த்ரரத்தாறுஸத்தாதஸத்தஸதஸ்புரிதாதரம்" என்ற ஸ்ரீஸூக்தியை நினைப்பூட்டுவார்போன்று தவயாறுஸத்தாஸதக நிரதராயிருந்துவந்ததை அடியேன் தெரிவித்தவன். அதனால் இவரை குடிவென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள் அக்காலத்துப் பெரியோர். அடியேனுடைய திருத்தகம்பனார் இந்த ஸ்வாமியிடத்தில் வியாகரணம் வாசித்தார். இவர், ஓளரஸ புத்ரரில்லாமையாலே ஸங்கிருத புத்ரரால் புத்ரவானாயினர். அந்த புத்ரரத்தின் ப்ரபாவத்தை அடுத்தபடியறு பளிப்போம்.

321. ஸ்ரீ ஷஷ்டி ஸ்ரீநிவாஸவாதாராசாரியர் ஸ்வாமி

மு னம் ப்ரஸ்துதாரான ஷஷ்டி, கிருஷ்ணமாசாரியார் ஸ்வாமியின் ஸங்கிருத குமாரர் இவர் என்பதைக் கீழே தெரிவித்திருக்கிறேன். இந்த ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்து இருபத்தேழு வருஷ மாகிறது. இவர் வியாகரணசாஸ்த்ரத்திலும் தரும சாஸ்த்ரத்திலும் மஹாதிபுணர் அடியேனுடைய திருத்தகம்பனாரிடத்தில் காவ்ய பாடகாலங்காரகளைப் பரிபூர்த்தியாக அதிகரித்தவர் இவரொருவரே. நெடுநாள் வாழ்ந்தவராக எனது நினைவுக்கு வருகிறார். வெகு அழக்தமான வ்யுத்தபதிபுடையவர். ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ, ஷஷ்டி ஜீபர் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் பகவத் விஷய ரஹஸ்யாதிகள் அதிகரித்து நல்ல வாக்கியராய் விளங்கினார். ஸ்ரீமதுபயவே, திருமலை சுச்சம்பாடி, திருவேங்கடாசாரியர் ஸ்வாமிக் கும், திருமலைவீற்றிமுர், பாஷ்யகாரர் ஸ்வாமிக்கும் உசாத்துணையாயிருந்து தென்னாசாயதர்கள் தீர்வாறுகராயிருந்த பெருமையும் இவர்க்குள்ளது. இவர்க்கும் ஓளரஸபுத்ரரில்லாமையாலே ஜமேஷு - தெளஹித்ரணியே புத்ரவத் அபிமானித்திருந்தார். கோயில் கத்தாடை அண்ணன். ஜடப்பரோல் ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமியின் பௌத்ரனை அவனும் ராமாநுஜாசாரியனென்றே பெயர்பெற்று உபயவேத பாரங்கதனாய், மிகஞானச்சிறு குழவிபென்று அனைவராலும் கொண்டாடப்பட்டவனாயிருந்து இளமையிலேயே ஆசாரியன் திருவடி சேர்ந்தது நினைத்தொழும் சொல்லுந் தொழும் தெஞ்சு இடித்தாகும்.

322. ஸ்ரீ புரிசை கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி

மேலேப்ரஸ்துதாரான ஷஷ்டி ஸ்ரீநிவாஸவாதாராசாரியர் ஸ்வாமியின் ஐந்தக குலத்திலே அவர்க்குக் கந்திஷ்ட ஸநேஹாதரராகத்தோன்றின இந்த ஸ்வாமி திருமலை அனந்தாசாரியனின் வம்சத்தவராவர்.

புரிசை க்ருஷ்ணமாசாரியரென்றே வழங்கப்பெற்று வந்தார். இவரும் தமது திருத்தனாயனாரான ஷஷ்டி ஸ்ரீநிவாஸவரதாசாரியரோடு கூடவே அடியேனுடைய திருத்தகப்பனாபிடத்தில் கால்வநாடகாலங்காரங்கள் பயின்று, ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியிலே நியாய வேதாந்தங்களையும் ஸ்வரூபகர்த்தங்களையும் பரிபூரணமாக அடிகரித்து ப்ரபலவித்வானாக விளங்கினர். திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தான கலாசாலையில் பல வருஷங்கள் சாஸ்திரோபாத்தபாயதாக விளங்கிப் பல தேசத்தவர்களைப் பண்டித மணிகளாக்கினர். கலாசாலையில் விதார்த்தி பெற்ற பிறகு திருவல்லிக் கோணியிலும் மரம்பலத்திலும் வாழ்ந்து ஸம்பந்தாயக்கரந்த ப்ரவசன் நிரதராயிருந்து பதினேந்து வருடங்களுக்கு முன்பு திருநாடலங்கரித்தார். இவருடைய குமாரர்கள் லெனகிகோத் யோகங்களில் ப்ரதிஷ்டிதர்களாக விளங்கி வருகின்றார்கள்.

323. ஸ்ரீ பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீகோழியாலம் ஸ்வாமி

பதினேந்து இருபது வருஷங்களுக்குமுன்பு திருநாடலங்கரித்தவரும் வித்வானிக்கயாத ஜ்ஞான ஸாரங்கப் நிதியுமான இந்த ஸ்வாமியை ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகம் முழுவதுமுணரும். ஸ்வாமியின் திருத்தகப்பனா ஸ்வகராமவாஸத்தை விட்டு இருதிருக்குமாரர்களுடன் காஞ்சி வாஸமாக வந்து சேர்ந்து முதலில் எமது வீதியிலேயே ஸந்திஷ்ணிராகக் குடிவாழ்ந்திருந்த காலம் அடியேனுக்கு நன்கு நினைவிலுள்ளது. கோழியாலம் சாகவாசாரியஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தராயிருந்து தேவப் பெருமான் ஸன்னிதி சடகோபநிலய பாடசாலையில் வித்யார்த்தியாக வந்து மீசர்ந்து அங்கு விபர கரணோபாத்தபராக இருந்த ஸ்ரீமத் கண்டாவதாராசாரிய ஸ்வாமியிடம் விபரகரண சாஸ்த்ரமதி கரித்து, பிறகு திருப்பதியில் கோபாலாசாரிய ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தராய் மஹாஜ்ஞான நிதியாக எழுந்தருளியிருந்த உத்தமாச்சரியையடிபணித்து அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களை யதிகரித்து மஹாவாக்கிய யாய் விளங்கி, திருவநீர்த்திரபுரத்தில் துரியாச்சரமஸ்ஸிகாரம் சயதுக்காண்டு தக்ஷணநிதிய தேசயாத்திரைகள் செய்து ஸ்ரீகாஞ்சியில் ஸ்திரவாஸமாக நெடுநாள் எழுந்தருளியிருந்தார். பூர்வாச்சரமத்திலும் உத்தமாச்சரமத்திலும் ஸ்வாமியோடு நெருங்கிப்பழகினவடியேன் ஸ்வாமியின் ஜ்ஞானஸாம்ராஜ்யத்தை நன்கறித்தவன்.

324. ஸ்ரீ நவதேவ க்ருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமி

திருக்குடத்தைக்கு ஸகிபத்திலுள்ள திருவிண்ணகரென்கிற ஒப்பினியப்பன் ஸன்னிதியில் நவத்தம் க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி யென்று ப்ரஸித்தரான மஹாவி எழுந்தருளியிருந்தார். இந்த ஸ்வாமி 35 ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முன்பு திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினவர். இந்த ஸ்வாமியினுடைய க்ருபைக்கு அடியில் மிக்க இளமைமேலேயே துலக்காகப் பெற்றவன். மஹா ஜ்ஞானாதிகராயும் சிஷ்யவரிஷ்யராயுமெழுந்தருளியிருந்த இந்த ஸ்வாமியை ஸேஷிப்பதற்கென்றே அடியேன் சில ஸமயம் திருவிண்ணகர்க்கு விடைகொண்டிருக்கிறேன். ஸ்வாமியும் பன்முறை காஞ்சிக்கெழுந்தருளிப் பரமாத்மரணம் செய்தருளியிருக்கிறார். மஹாபாரதம், க்ருதப்ரகாசிகைக்கு வியாக்கியான மான பாவப்ரகாசிகை, ஸவ்யாகக்கயானமான மீமாம்ஸாபாதுகை முதலான க்ரந்த ரத்னங்களை க்ரந்தலியிலும், நயமயூக மாலிகை, சாரீரக சாஸ்த்ரார்த்த தீபிகை முதலான க்ரந்தங்களை தேவ நாகராஷகரத்திலும் பதிப்பித்த மஹாபகாரகர்.

325. ஸ்ரீ கச்சிக்கிடாம்பி, பாஷ்யகாராசார்யர் ஸ்வாமி

திருவநீர்த்திரபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ உலே, கச்சிக்கிடாம்பி, பாஷ்யகாராசார்ய ஸ்வாமி 35 வருஷங்களுக்கு முன்னம் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினவராகையாலே அந்த ஸ்வாமியை ஸ்ரீவைஷ்ணவமனிடலம் நன்கறியும். இந்த ஸ்வாமி நியாய சாஸ்த்ரத்திலும் உபய வேதாந்தங் களிலும் திஷ்ணுதர். ஸ்வாமியினுடைய பரிசயம் அடியேனுக்கு நற்பது ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு

மேலுண்டு. ஆனால் மிக தெருங்கிப் பழகி வளர்த்தையாட அதிகமாக தேர்த்ததில்லை. ஆங்காங்கு திவ்ய தேசங்களில் உத்ஸவ காலங்களில் ஸேவை ஸாதிப்பர், வித்வத்வரேண்யரான ஸ்ரீரங்கம் எம்பர் கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியின் ப்ரசம்ஸையை இந்த ஸ்வாமி சில ஸமயங்களில் செய்துளக் கேட்டிருக்கிறோதைலால் இவர்க்கு அந்த ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் சாஸ்த்ராத்யயானங்கள் நடத்ததாக அடியேன் க்ரஹித்திருப்பதுண்டு.

326, 327. திருநாங்கூர் பிரதிவாதிபயங்கரம் ஸ்வாமிகளிருவர்

திருநாங்கூரில் பல மஹான்கள் எழுந்தருளியிருந்தார்கள். அங்கு வைகுந்த விண்ணகரம் ஸன்னிதி விதியில் பிரதிவாதிபயங்கரம் பெரிய கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியும் சின்ன கிருஷ்ண மாசார்ய ஸ்வாமியும் ப்ரசுத்தீகராயிருந்த மஹநீயர்கள். “ஏகவோக்த்யாபுஷ்பவந்தௌ திவாகரநிசாகரௌ” என்ற கணக்கிலே இவ்விரு மஹான்களையும் ஒருசேர அநுபவிக் கிறேன். பெரிய கிருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமி அபார வித்யா நிதியாக எழுந்தருளியிருந்தவர். சாஸ்த்ரஜ்ஞர் களில் தலைவராயிருத்ததோடு மஹாகவிச்வராய் அனேக காவியங்கள் ஸ்தோத்ரங்கள் அருளிச் செய்திருந்தார். இந்த ஸ்வாமி அடியேனுடைய இளமையில் பல வருஷங்கள் ஸ்ரீ கால்கியிலெழுத் தருளியிருந்தபடியால் இந்த ஸ்வாமியிடத் திலும் சில நாடகங்கள் வாசிக்க தேர்த்தது அடியே னுக்கு. இந்த ஸ்வாமி திருநாங்கூரில் குலகூடஸ்தர் ஸன்னிதியைத் திருப்ரதிஷ்டை செய்திருத் தார். 40 வருஷங்களுக்கு முன்பு சரமஸமயத்தில் உத்தமச்சுரமியாதித் திருநாட்டுக்கெழுத்தருளிநார். இந்த ஸ்வாமிக்கு வித்வத்பஹுமான்மாக (தோடா) என்கிற கரபூஷணம் கிடைத்திருந்தபடியால் “தோடா, கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி” என்று வ்யடதேசமிருந்துவந்தது. இவர்க்கு ஸத்ததி இல் லாமையினால் இவர் ஏறியருளப்பண்ணின கூடஸ்த ஸன்னிதியும் பரிபாலனமில்லாமலே போயிற்று. அது மிகவும் சோசநீயம்.

“தோடா” ஸ்வாமியின் திருநாமமேகொண்டு இவருடைய ஸத்திவிரதஜ்ஞாதீயும் இவருடைய அடுத்த திருமாளிகைக்காரருமானவர் “சின்ன கிருஷ்ணமாசாரிபர்ஸ்வாமி” யென்றே வழங்கப் பட்டுவந்தார். இவர் ஸ்ரீமத் திருக்கண்ணபுரம் பட்டப்பாஸ்வாமி ஸன்னிதியிலும் மற்றும் பெரியார் களிடத்திலும் தியாய வேதாந்தங்களும் ஸ்ரீ பரஷய பகவத் விஷயாதிகளும் அதிகரித்து மிகச் சிறந்த ப்ரவக்தாவாக விளங்கினார். சிலபல ஸம்வத்ஸரங்கள் சென்னையாதகரில் சாரிகளில் ப்ரவசனநிரதராய் ப்ரக்கயாதராயிருந்தார். இந்த ஸ்வாமியின் இரு திருக்குமாரர்களும் வித்வான்க ளாக விளங்கிவருகிறார்கள். அண்ணங்கராசாரியரென்று திருநாமமுடைய ஸ்ரீயேஷ்டருமார் குஜராத் ப்ராந்தத்தில் வடதால் என்னுமிடத்தில் சாஸ்த்ர ப்ரவக்தாவாக இருந்துகொண்டு ஸ்வாமி நாராயண ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுள் பலரை வித்வான்களாக்கினார். இப்போது விருத்தாவனத்தில் தேவஸ்தான வித்வானாக வாழ்ந்து வருகிறார். சிறிய திருக்குமாரர் ஸ்ரீசிவாஸாச்சாரியரென்பவர் தற்போது ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து கொண்டு ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசன ப்ரசார ப்ரவணராயிருந்து வருகிறார்.

328. கவிபூஷண. அத்தவசி. குமாரசாதாசார்யர் ஸ்வாமி.

திருவல்லிக்கேணியில் ஸ்ரீமத். அத்தவசி. குமாரசாதாசார்ய ஸ்வாமியென்று ஸம்ப்ரசுத்தரான வித்வந்மணி எழுந்தருளியிருந்தார். இந்த ஸ்வாமி ஸாஹித்ய க்ரத்தங்களில் நிகரற்ற மஹா வித்வாந். ஸகல காலய நாடகாலங்கார க்ரத்தங்களும் இந்த ஸ்வாமிக்கு வாசோஸிதேயங்களாயி ருந்தன. வ்யாகரண வேதாந்த திபுணர். கவித்வத்தில் மஹா திபுணரென்பதை ‘கவிபூஷணர்’ என்னும் இவருடைய பிருதமே விளக்கி திற்கும். இந்த ஸ்வாமியால் இயற்றி வெளியிடப்பட்டிருக்கின்ற உத்தரராமசரித் வியாக்கியானம் முதலான சில க்ரத்தங்களினால் இவர் சிறந்த க்ரந்திகர்

என்பது தெற்றென விளங்கும். இந்த ஸ்வாமி திருநாட்டுக்கெழுந்தருளி நின்றது வருஷங்களுக்கு மேல் ஆய்விட்டாலும் இவருடைய கீர்த்தி நிகர்ந்தது. இவருடைய பரிஸரத்தில் எப்போதும் பல வித்வான்கள் கூடியேயிருப்பார்கள். இவருடைய ஸ்காசத்தில் ஏதாவது விஷய விசாரங்கள் நடந்து கொண்டேயிருந்தது.

329. ஸ்ரீ. அ. வீ. நரஸிம்ஹாசாரியர் ஸ்வாமி

ஸ்ரீ அகரம், வீரவல்லி, நரஸிம்ஹாசாரியரென்பது இவரது திருநாமம். ஆனால் அ. வீ. என்றே ப்ரஸித்தர். இவர் பரமபதித்து இருபது ஸம்வத்ஸரமாகிறது. ஸ்ரீபெரும்புதூர் கலாசாலையில் பலவாண்டுகள் வாசித்து வியாகரணத்தில் மஹாபாஷ்யாந்த வித்வம்மணியாக விளங்கினார். உத்தீர்ணராள் பிறகு திருவல்லிக்கேணியிலேயே தீரந்தர வாஸமாக எழுந்தருளியிருந்து சென்னை சில ப்ரஷித்தமான ஆனந்தா ப்ரெஸ்ஸில் பரிசோதக பதவியில் அமர்ந்து அனைகஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தங்களை வெளியிட்டார். ஸ்ரீராமாயணத்தையும் ஸ்ரீபாகவதத்தையும் ஒரு பதமில் விடாமல் அக்கரசு; தமிழில் மொழி பெயர்த்துப் பல ஸம்புடங்களாக இவர் வெளியிட்டிருப்பது தமிழ்நாடு முழுவதும் பரவியுள்ளது. மேலே ப்ரஸ்தாவித்த அத்தங்கி ஸ்வாமிக்கு திருவிண்ணாவதற்காக விளங்கிவந்தார். திருவல்லிக்கேணியில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீஉலோ. சே. திருவிண்ணாவதாரியார் ஸ்வாமி அச்சிட்ட பகவதவிஷயம் [சே. கி. பதிப்பு என்றே ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது] பெரும்பாலும் இந்த ஸ்வாமியினால் பரிசோதிக்கப்பெற்றது. இந்த ஸ்வாமி கால்ப நாடகாலங்காரங்களிலும் நிகர்ந்த திருணராயிருந்ததோடு நிரவத்ய கத்யபத்யரசன்களிலும் அதிஸ்டீத்தராயிருந்தார். இவர் திருமலை திருப்பதி ப்ரதிவாதிபயங்கர ஸ்வாமிகளின் திருவடிஸம்பந்தம் பெற்றவராதலால் அடியேனுடைய திருத்தகப்பனாசிடத்தில் மிக் ப்ராவண்யம் கொண்டிருந்தார். அப்போதே இவருடைய பாண்டித்யத்தைத் திருத்தகப்பனாசு மிகவுங்கொண்டாடினது அடியேனுக்கு நினைவிருக்கிறது. இவர்க்கு ஸ்ரீயேஷ்டப்ராதாவொருவரும் கறிஷ்ட ப்ராதாவும் சிறந்த வித்வானாயிருந்தார். கறிஷ்ட ப்ராதா ஸ்தலசயனம் ஸ்வாமியென்பவர் ஸாஹித்யப்ரவிணராயிருந்ததோடு க்ராமாந்தம் அதீதவேதராய் அடியேனுடைய வேதவேதாந்த வைஜயந்தி பாடசாலையில் இருபது ஸம்வத்ஸரம் வேதாந்த்யாகராக விளங்கினார். இவரினும் கனிஷ்டர் க்ருஷ்ணஸ்வாமியென்பவர் லௌகிகோத்யோகத்தில் ப்ரவருத்தராயிருந்தாலும் உபயவேதாந்த ரஹஸ்யபர்த்தங்களை தண்குணர்த்தவராயிருந்தார். ஆக ஸ்ரீஹாதரர்கள் நால்வரும் அடியேனுக்கு அடிக்கடி ஸம்ரணியர்களாயிருந்து வருகிறார்கள்.

330. ஸ்ரீ மஹாஜி. வரண்தேவாசாரியர் ஸ்வாமி.

சென்னை மாம்பலத்தில் இருபது ஸம்வத்ஸரங்களுக்குமுன் ஜெனாஜனுஷ்டான் திதியாக வாழ்ந்த ஸ்ரீஉலோ. எஸ். வரண்தேவாசாரிய ஸ்வாமியை இன்றைக்கும் நினைவாதரில்க. இவர் மஹாஜியென்று வழங்கப்பட்டிருந்தார் லௌகிக வருத்தியிலிருந்து கொண்டு வைதிக மார்க் கத்தில் ச்ரத்தை கொண்டவர்களில் இந்த ஸ்வாமி அக்ரண்யராக விளங்கினவர். ஆங்கிலத்தில் எம். ஏ. எல். டி. முதலான பட்டங்களை பெற்றிருந்த இந்த ஸ்வாமியை லௌகிகரென்றே பலர் நினைத்திருக்கக்கூடும். இவருடைய திருமேனியை லேவிக்குமாவாகனாவரும் இவரைப் பரம வைதிகஸார்வ பெளமரென்றே கூறுவர். துவரீடத்தில் லௌகிகக் கல்வினைப் போலவே வைதிகக் கல்வினைப் பயிற்சுவர்களும் பலரை, ஸ்ரீபாஷ்யபகவத் விஷய ரஹஸ்ய க்ரந்த காலகேஷயங்களை நான் தவறாமல் ஸாதித்துக் கொண்டிருந்தவர். “நா'காலே தீராடி” என்று ஆண்டான் ஸாதித்தது மார்கழி முப்பது நாளைக்கு. இந்த ஸ்வாமியின் அனுஷ்டானம் யாவதாயினும், வேதாந்தகிபிகை யென்னும் பெயரால் நடந்துகொண்டிருந்த அஹோயில் மடத்துப் பத்திரிகைக்கு இவர் பல வாண்டுகள் ஸம்பாதகராகவிருந்து அரிய பெரிய விஷயங்களை எதிர்ப்புள்ளார். இவருடைய

ஸர்வபூத ஸௌஹார்த ஸௌஹுந்யங்களைப்பற்றி எத்தனை பக்கமெழுதினாலும் மிகைபாகாது. ஸகல பூர்வாசாரியர்களிடத்திலும் ஸம்மான் ப்ரதிபத்திகொண்டிருந்தவர் இந்த ஸ்வாமி. தம்முடைய திருவுள்ளத்திற்கு ஏலாத அரித்தம் எந்த மஹான் ஸாதித்தனா பிருந்தாலும் அதை ஆதரிக்க மாட்டார். இவர் மடத்து ஸம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்தவராதலால் நம்பினாரோ பெரியவாச்சாரியென்றோ ஸ்ரீஸித்திகளை வேதத்தினும் மேம்பட்டதாகக் கொண்டிருந்தார். சென்னையில் நடைபெறும் அடியேனுடைய உபந்யாசங்களுக்குப் பெரும்பாலும் ஸௌவஸாதத்துக் கொண்டிருந்தானால் இவருடைய பரிசயம் அடியேனுக்கு அபரிமிதமாக வாய்த்தது. மனோவாக்ஷயங்களில் ஐகருப்யம் என்கிற ஆர்ஜுவகுணத்தை இந்த ஸ்வாமியிடத்தில்தான் அடிபென் அதிகமாக அனுபவித்தவன்.

331. ஸ்ரீ ஸவ. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி

திருவல்லிக்கேணியில் ஸ்ரீமதுபயவே, வைத்தமாநிதி முடும்பை அப்பயங்கார் ஸ்வாமியென்று ஸம்ப்ரஸித்தரான ஸம்பிரதாயப்ரவசன் நிரதர் அருபது வருஷங்களுக்கு முன்பு எழுந்தருளியிருந்தார். அவருடைய மூத்த திருக்குமாரர் சடகோபராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி. இளைய திருக்குமாரர் ஸவ. மு. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார் என்பவர். இன்றைக்கும் திருவல்லிக்கேணியில் வாழ்ந்து வருகிறார். இவருடைய திருத் தஸமயனான சடகோபராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி பரமபதித்து இன்றைக்கு ஐம்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு மேலாகிறது. இவர் தமிழ்க்கடலில் பாரங்கதரையிருந்ததோடு வடமொழியிலும் ஆழ்ந்த ஞானம் பெற்றிருந்தார். சும்பகேசனம் காலேஜில் பலவாணடுகள் தமிழ்த் தலைமையாசிரியர் பதவியைப் பலங்கரித்திருந்தார். ஜகத்ப்ரஸித்த காலகேஷபரான திருத் தகம்பனாமிடத்தில் ஸம்பிரதாயக்ரந்தங்களை வரியடைவே கற்றவராதலால் பூர்வாசாரிய தீவ்யஸித்திகளில் ஒப்புயர்வற்ற ப்ரதிபத்தி கொண்டவர் என்பது இவர்க்குத் தனிக் சரப்பி. கம்பராமாயணம், பிள்ளைப் பெருமானாயங்கார் அஷ்டப் பிரபந்தம் முதலிய பல தமிழ் நூல்களுக்கு இந்த ஸ்வாமி எழுதி வெளியிட்டிருக்கும் உரைகள் உலகம் போற்ற விளங்குகின்றன. அக்காலத்தில் பள்ளிக்கூட மாணாக்கர்களுக்குப் பேருதவியாக இவர் எழுதி வெளியிட்ட உரைகள் அபரிமிதம். மஹாமனோபாசாரிய, சாமிநாதையரவர்களுக்கு இவரிடத்தில் மறைத்தான ப்ரதிபத்து.

332. ஸ்ரீ ஸவ. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி

மேலே ப்ரஸ்தாவித்த சடகோபராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமிக்குத் தம்பிமுறைவில் சேர்ந்த இவரும் சிறத்த தமிழ் வித்வானாக விளங்கினவர். தமிழுலகுக்குப் பேருதவிகள் புரிந்தவர். ஸம்ஸ்கிருதஜ்ஞானமும் தன்கு உடையவர். திருவல்லிக்கேணியிலேயே வாழ்ந்தவர். இவர் பரமபதித்த காலம் இருபது ஸம்வత్ஸரங்களுக்குட்பட்டது. சடகோபராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி உலக நூல்களெழுதியபோது இந்த கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியரும், சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் என்று ப்ரஸித்தரான தமிழ்ப்பண்டிதரும் உடனிருந்து துணை புரிந்தவர்கள். இவ்விருவரும் சடகோபராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமியினால் முன்னேற்றமடைந்து சிலபல தமிழ் நூல்களை வெளியிட்டு ப்ரஸித்தி பெற்றவர்கள், சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு நூல்களில் பகவத் விஷயப்பதிப்பு மஹோபகாரகமாய் விளங்குகின்றது.

333. ஸ்ரீ கோயில் பத்தராவில்வாமி

திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகட்கு முன்பு எழுந்தருளியிருந்த மஹாஸ்வாமி. 'நெருப்பையலம்புகிறவர்' என்னும்படியான சிஷ்டாக்ரேஸ்டர். உபயவேதங்களை

அதிகரித்து நம்பெருமான் ஸன்னிதியில் வேதபாராயண கைங்கரியத்தில் அக்ரேஸரராயிருந்து அசீதி ஸம்வத்ஸரம் எழுந்தருளியிருந்தவர். நம்முடைய ஸம்பந்தவயக்ரந்தங்களில் பரிநிஷ்பந்தமான் ஞானமுடையவர். அடியேனுடைய வியாக்கிபாணங்களில் “கோயில் பத்தரானிஸ்வாமி இங்ஙனே திருத்துவர்” என்று ஆங்காங்கு எழுதியிருக்கின்றேன். இந்த ஸ்வாமி இளமை தொடங்கியே தாமசகடமேறியறிவாதவர். அடியேனுடைய திருத்தகப்பனார்க்கு இவர் பரமஸுபிக்தர். அதனால் திருத்தகப்பனார் திருமேனி பாங்கில்லாமலிருந்த ஸமயத்தில் அவரைக் காண்பதற்கென்றே கோயிலிலிருந்து நடைவழியாகவே காஞ்சிக்கு வந்து சேர்ந்து சில நாட்கள் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது தகப்பனாருடைய நியமனங்கொண்டு இந்த ஸ்வாமி பக்கத்தில் கதயத்யயம் மூலம் அதிகரித்தேன். அது பதினாடிகாவது வயதில். பிறகு இரண்டு மூன்று பரியாயம் அடியேன் கோயிலுக்கு விடை கொண்டிருந்தபோது இந்த ஸ்வாமியோடு மிக நெருங்கிப் பழகியிருக்கின்றேன். இவரைப்போன்ற தீருசனானுஷ்டான ஸம்பந்தர் இக்காலத்தில் மருக்யரென்றே சொல்லவேண்டும்.

334. ஸ்ரீ காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமான் ஸ்வாமி

ஸ்ரீ ஹவஸ்ணவவுலகில் இந்த ஸ்வாமியின் புகழ் அத்தீவியம். அடியேனுக்கு இருபத்தைந்து வயது வரையில் இந்த ஸ்வாமியின் பரிசுடம் ஏற்படவில்லை. ஸ்ரீ உவே, திருக்கண்ணபுரம் பட்டப்பா ஸ்வாமியோடு மிக நெருங்கிய பழக்கமிருந்த காலத்தில் அவர் இந்த ஸ்வாமியின் ப்ரமவாதிசயங்களைப் பலகால் பன்னிபுரைக்கக் கேட்டிருந்தேன். ஸ்வாமியை ஸேனிக்க வேணுமென்றே ஒருஸமயம் காரப்பங்காட்டுக்கு விடைகொண்டிருந்து ஸேவித்து வந்தேன். பிறகு பலபரியாயங்கள் நெருங்கி ஸேனிக்கப்ரப்தமாயிற்று. ஸ்வாமி சிலவாண்டுகள் நம் பெருமான் ஸன்னிதியிலெழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீரங்கநாராயண ஜீயர் மடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷயப்ரவசனம் செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் சில நாட்கள் அணுகி வர்த்திக்கும் பாக்கியம் நேர்ந்தது. ராஜமன்னார் ஸன்னிதி, மதுரை, திருவல்லிக்கேணி, ஸ்ரீபெரும்புதூர் முதலான விடங்களில் ஸ்வாமியின் உபந்யாஸம்ருத தசரைகளைப் புகழும் பாக்கியமும் வாய்த்தது. ஸ்வாமியிடத்தில் அடியேன் கண்ட அதிசயம் நம்முடைய உபய வேதாந்த க்ரந்தங்களிலும், அனந்தாழ்வானுடைய வேதாந்தவாதாவளியிலும், மற்றும் நவீன க்ரந்தங்களிலும் பசுவரும் வியக்கத் தக்கதான் உபஸ்திதி விசேஷம். இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீ காஞ்சியிருெழுந்தருளியிருந்த விரகதி பாஷ்யகாராசாரிய ஸ்வாமியை ஒப்புச் சொல்லலாயினும், அந்த ஸ்வாமிக்கு க்ரந்த ப்ரவசனங்கள் தவிர உபந்யாஸங்களுக்கு வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை. இந்த ஸ்வாமிக்கு இரண்டுக்கும் அவகாசம் அனமந் திருத்தது. ஸ்வாமிக்கு ஐயோதிச் சாஸ்த்ரத்திலும் அபாரமரண புலமையிருந்தது. ஸ்வாமியின் திருத்தகமயனாருடைய திருக்குமார் (அம்மாஸீசி) வேங்கடாசாரிபெரன்பவர் ஸ்வாமி. பக்கலிலேயே உபயவேதாந்தங்களுமதிகரித்து வாக்மியாக இருந்தவர். அகாலத்தில் பரமபதித்து விட்டார்.

335 ஸ்ரீ எம்பார்—க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி

ஸ்ரீரங்கத்திலே திருவவதரித்து ப்ரசண்ட பண்டிதோத்தமராகப் புகழ் பெற்றவர் இந்த ஸ்வாமி. “அத்தமத்யாகித மாரஜிதம் யச:” என்ற பற்றெழுதிக்கு இலக்கானவர்களில் தலை நிற்பவர் இந்த மஹா ஸ்வாமி. எம்பார் திருவந்தத்தவராகையாலே கோயிலில் ஸதலாசார்ய பருஷராக வெழுந்தருளியிருந்தார். தியாய வேதாந்தங்களில் வாதப்போர் திகழ்த்தவல்ல மஹானிதவத் கேஸரியாக விளங்கியவர். பூத்ப்ரக்கயாத்ராக எழுந்தருளியிருந்த கோஷ்டபுரம் ஸௌம்ய நாராயணாசார்ய ஸ்வாமி, உத்தமசீலி, ரங்கஸாரி ஐயங்கார் ஸ்வாமி முதலானோர் ஸ்வாமியிடத்தில் சாஸ்த்ரங்களைத் கரித்துத் தேற்றினவர்கள். ஸ்வாமியினுடைய ப்ரசண்ட பாண்டித்யத்தையறிந்த குர்ஜர தேசத்த

வர்க்கம்—புராதன ஸம்பிரதாயஸ்தர்கள்—ஸ்வாமியை அந்த ப்ரான்தத்திற்கு வரவழைத்து வடதால் என்னுமிடத்திலுள்ள ஸம்ஸ்கிருத வித்யாலயத்தில் ஸ்வாமியை ப்ரதாநத்யாபகராக வைத்ததனால் அந்நாட்டினர் பலர் வேதர்ந்தமதிகரித்துத் தேற்றார்கள். அக்காலத்தில் ஸ்வாமி தர்சனக்ரந்தங்கள் பலவற்றை யெழுதுவதற்கு அவகாசமேற்பட்டது. அவை பெரும்பாலும் அத்தேவாடிகளால் அச்சிடப்பட்டுமுள்ளன. ஸ்வாமியின் இயேஷ்ட திருக்குமாரர் ஸ்ரீமதுபயகே, எம்பார் ராஜாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி ஸம்பிரதாய க்ரந்த தீர்வாஹநுரந்தராய் பெங்களூரில் சிஷ்யர் களுக்குப் ப்ரவசனம் செய்து வருகிறார்.

336. ஸ்ரீ கவிஸ்தலம் அனந்தாசார்ய ஸ்வாமி.

இத்தஸ்வாமி திருநாட்டுக்கொழுந்தருளி 69 ஸம்வத்ஸரமானாலும் ஸ்வாமியினுடைய புகழ் தென்னாட்டில் மலிந்துள்ளது. ஸ்வாமி கவிஸ்தலத்தில் அவதரித்தவராயினும் திருநாங்கூரிலும் திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலுமே பெரும்பாலும் வாழ்த்தவர். திருமலை அனந்தாழ்வானுடைய திருவம்சத்தவர். பகவத்விஷயம் ஸாதிப்பதில் அப்ரதிமமான வல்லமைபெற்றவர். அடியேன் இளமையில் ஸ்வாமிஜினுடைய காலகோப கோஷ்டியில் அந்நயித்திருக்கிறேன். விஷயங்களைப் பூப்பூறிந்தாற்போலே ஸாதிப்பதில் மிகவிரகர், மருது மதுரபாஷி. அனேகபர்யாயங்கள் சுட்டுப் ப்ரவசனம் செய்தருளினவரென்று ப்ரஸித்தியுண்டு. அஸ்மதாசார்யராஜ ஸ்ரீஜகத்குரு. காதில்வாமி ஒருஸமயம் திருநாங்கூர்க்கு எழுந்தருளியிருந்தபோது அடியேனும் கூட விடைகொண்டிருந்தேன். அப்போது இந்தஸ்வாமி அவ்விடத்திலொழுந்தருளியிருந்தார். இவர் காதில்வாமிடம்வந்து வார்த்தையாடுகையில் *பூவார் திருமாமகன்புலகியமார்பா! என்கிற திருவெள்ளக்குளப் பாசுரத்தையும் *அகல்கில்கொணியையெழுகிற திருவேங்கடமுடையான் பாசுரத்தையும் ஸம்ந்ஸயப் படுத்தி மிக வினிதாக உபந்யசேத்தருள், காதில்வாமி ப்ரமஸத்தோஷமடைந்து கிசேஷஸ்தகாரம் செய்தருளினார். அவருடைய ஸ்லீகார திருக்குமாரரும் வாக்மியாக இருந்து சிலவாண்டுகட்கு முன்பு திருநாடலங்கரித்தார். அவருடைய ஸ்லீகார திருக்குமாரர் இப்போது வாக்மியாயிருந்து வருகிறார்.

337. கோயில் கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமி.

திருக்கோட்டியூர் கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமியென்றும், நம்மாழ்வார் ஸ்லீகரிதி கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமியென்றும் வழங்கப்பெற்ற விவர் கோயிலில் தியயவாஸதிரதராய் நித்யப்ரவசன் நிஷ்ணுதராயொழுந்தருளியிருந்தார். விபாகரண சாஸ்த்ரத்தில் பாரங்கதர், ஸம்பிரதாயக்ரந்தங்கள் வரியடைவேகற்று வரியடைவே ப்ரவசனம் செய்து போந்தவர். பகவத்விஷயம் மட்டுமன்றக்கே மற்ரும் துவாபிர வியாக்கியானங்களையும் ரஹஸ்யங்களையும் நான் நாளும் நொண்டரடிப்பெடியுயர்வார் ஸ்லீகரிதி முதலானவிடங்களில் காலகோபம் ஸாதித்துக்கொண்டே வாழ்ந்தாகக் கழித்தவர். பாஞ்சராத்ரகாலங்களில் மிக்க பரிசுலகையுள்ளவரென்பது இவர் பரிஷ்கரித்து வெளியிட்டுள்ள பாரமேச்வரஸம்ஸரிதைப்பதிப்பினால் உலகமறிந்தது. கோயிலுக்குத் தீலகமாக தொழுவன் எழுந்தருளியிருந்தவர்; வடதிருக்காவேரியில், நித்யாநுஷ்டானம் தவருதவர். *தோதவத்தித் தூயமறையேசர்* என்ற பெரியாழ்வாரருளிச் செயலுக்கு இலக்காக எழுந்தருளியிருந்தவர்.

338. கோயில் மெய்யுவாசாஸ்வாமி.

திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலேயே மெய்யுவையங்கள் ஸ்வாமியென்று மிக ப்ரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்த இந்த ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்து 30 வருஷமாகிறது. நித்யப்ரவசன

வேதாந்தங்களில் தலஸ்பர்சிபான ஞானமுடைபராயிருந்ததோடு ஸாஷிதப்பத்திலும் அப்ரதிமமான பாண்டித்யம் பெற்றவர். அடியோன்பால் இளமையிலிருந்தே பரமக்ருபையுள்ளவர். அடியேன் மஞ்ஜுபாஷினி பத்திரிகை நடத்திக்கொண்டிருந்தகாலத்தில் ஸ்வாமி காரைக்குடியில் எழுந்தருள் இருந்தார். அப்போது பத்ரிசைக்கு விபாஸம்மொழதியனுப்பிக்கொண்டிருந்தபடியால் ஸ்வாமிபி னுடைய கவனஞ்செய்ததையும் ஸம்ஸ்க்ருதலோகன ஸாமர்த்தியத்தைதழை நன்கு அனுபவித்தவனாடி யேன். பிறகு கோவிலில் நித்யவாஸ நிரதராயெழுந்தருளியிருந்து திருமாளிகையிலும், கீர்த்தி மூர்த்தி, குலாக்குடி சிங்கமையங்குளஸ்வாமிபிள் தென்னாசாரிய ஸம்ப்ரதாய பாடசாலையிலும் உபயவேதாந்த கீர்த்தகாலகோஷமும் இதீஹாஸபுராண பரவசனமும் நெடுநாள்செய்து போந்தார். ஸ்வாமிபினுடைய திருக்குயார் ஸ்ரீஉவே. மெ. ஸுந்தராஜாசாரியர் தீராலுதப்பந் ப்ரதிபமாக விளங்கி ஸீத்பகாலத்திலேயே திருநாடலங்கரித்தார். அவர் அடியேனுக்கு தகழினோபர்ணா ணிலும்படியிருந்தவர்.

339. ஸ்ரீ பஹுஞ்சும்பி ஸ்ரீரிவாலாசாரிய ஸ்வாமி.

முன்னம் ப்ரஸ்தாவித்த சிங்கப்பெருமாள்ஸ்வாமிபிள் பாபிதேயன் இவ்வென்று நினைவு. இவர் ஸ்ரீராஜமயினார் ஸகீரிதிக்கடுத்த சேனங்குளத்தில் வாழ்ந்து மாதுலர் முதலானரிடத்தில் வித்யா கீரதாணமபண்ணி ப்ரபலபாண்டித்யம் ஸம்பாதித்துத் திருவரங்கம் பெரியகோவிலில் நித்யவாஸ மாக எழுந்தருளியிருந்து உபயவேதாந்த ப்ரவசனம்செய்து கொண்டிருந்தார். அடியேனுக்கும் ப்ரமஸ்தித்த கோடியில் சேர்த்திருந்தார். இவருடைய பாண்டித்யமும் ராஜகியமும் அந்யாத்ருசம். பல ஸூற்றுக்கணக்கான சுவோகங்களும் செய்யுள்களும் இந்த ஸ்வாமிக்கு வரசோவிதேயம். கோவிலில் ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸன்னிதி முன் மண்டபத்தில் அடிக்கடி உபந்யாஸங்கள் ஸாதித்துக் கொண்டிருந்தவர். அடிக்கடி அடியேன் நெருங்கிப்பழக நேரும்போது தம்முடைய சாடுக்தி சாதுரம் விசேஷங்களைக் காட்டியருள்வர். ஸ்ரீமத் ப்ரமஹம்ஸ. வானமாமலை. சின்ன கவிவர் ஸ்வாமி நியமனத்தினால் இந்த ஸ்வாமி சிலவகுஷகாலம் நந்திபுர விக்ணகரமென்கிற நாதன் கோவிலில் எழுந்தருளியிருக்க நேரித்தது. அப்போது அடியேன் யாத்திரைகாலையில் அங்கே விடைகொள்ள நேரித்தது. மூன்று நாட்கள் *திருநிலத்தினிதின்பமெய்தலாமே* என்கிற திருநெடுந்தாண்டகப் பாகரத்தை நினைப்பூட்டுவனவாயிருந்தன. இவர் திருநாடலங்கரித்து முப்பது வகுடங்களுக்கு மேலாயிற்று.

340. ஸ்ரீ பஹுஞ்சும்பி வாதாசாரிய ஸ்வாமி.

மேலே ப்ரஸ்தாவித்த ஸ்வாமிபிள் திருத்தமையனார் இந்த வாதாசாரிய ஸ்வாமி. இந்த ஸ்வாமி யும் நியாய வேதாந்தங்களில் திருணராய் உபய வேதாந்த கீரந்த காலகோஷமே போதுபோக்காக எழுந்தருளியிருந்தவர். இந்த ஸ்வாமிபிள் ப்ரவசனங்கள் திருவல்லிக்கேணி வானமாமலை மடத் தில் நெடுநாள் நடத்துகொண்டிருந்ததை நேராக அறிவேன். பஹு ப்ராமாணிகபத்தியில் ஆடம்பர டம்பங்களின்றிக்கே ஸாத்விக ஸரணியில் காலகோஷம் ஸாதித்துக்கொண்டிருந்தவர். இந்த ஸ்வாமிபிள் திருத்தமையனாரொருவர் சேனங்குளத்திலேயே யிருந்துகொண்டு ஸாங்க வேதாத்யபணம் செய்து மன்னார்குடியில் ஸ்ரீ ராஜகோபாலனுக்கு வேதபாசாபணம் செய்துகொண் டிருக்கையில் அங்கு உதஸவஸேவார்த்தமாக விடைகொண்டிருந்த அடியேனுக்கும் ப்ரமஸ்தித்த ரானார். ஸுதோதரர்களான இம்மவரும் அடியேனுடைய சித்தநிலையில் திகழ்பவர்கள்.

341. ஸ்ரீ ஸ்வர்ணம் க்ருஷ்ணமாதாரிய ஸ்வாமி

ஸ்ரீ முஷ்ணம் ஸ்வாமி பென்றும் ஸ்வர்ணம் ஸ்வாமிபென்றும் வீக்கபாதராயிருந்த க்ருஷ்ண மாதாரியஸ்வாமி ஸ்ரீமத் ப்ரமஹம்வேதபாதி. இஞ்சிமேட்டழகிய சிங்கர்க்கு பூர்வாசரமத்தில்

ஆசார்யராக விளங்கினவர்; மஹா சிஷ்டாக்ரேஸரர். நெருப்பையும் அலம்புகிறவர் என்னால் அதிசயமாகத்தெரிகிறது. ஒரு ஸம்வதஸரம் வதயமாவாஸ்வய மஹோத்ஸவம் ஸேவிக்கத் திருநாங்குரெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் ஜகத்குரு காதி ஸ்வரமியோடுகூட அடியேன் விடை கொண்டிருக்கையில் இந்த ஸ்வர்ணம் ஸ்வாமியும் இஞ்சிமேடு (பூர்வாச்சரம்) ஸ்வாமியும் அங்கே பெழுந்தருளியிருந்தார்கள். சிஷ்யசார்ய க்ரமத்தின் அழகை அங்கே அனுபவிக்க நேர்த்து அகம்புயழந்தது. இரு ஸ்வாமிகளும் அப்போதே [ஞாபிமரமசாரியான] அடியேன்பால் விசேஷ கட்டாஷஞ் செய்தருளினபடியை நினைக்குங்கால் நெஞ்சமுருகுகின்றது. அப்போது ஸ்வாமியின் பாதசாரங்களை எழுந்தருளுகிறபடியாதவால் சில நாட்களில் ஸ்ரீ காஞ்சி செழுந்தருளி ஸன்ஸிதி லீதியில் பகுத்திப்பட்டு திருவோங்கடாசார்ய ஸ்வாமி திருமாளிகையில் எழுந்தருளி யிருந்து கொண்டிருப்பது ப்ரவசனம் தொடங்கினார் ஸ்வர்ணம் ஸ்வாமி. சில நாட்களில் அடியேனும் விடை கொண்டு ச்ரவணம் செய்ததுண்டு.

342. ஸ்ரீ பண்டிதரத்னம் குப்பண்ணு ஸ்வாமி

இம் மஹாபுருஷர் பெரும்பாலும் திருநாராயணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்தவர். அங்கு லீடத்திலுள்ள மஹாஜாஜா ஸம்ஸ்க்ருத வித்யாசாஸனத்தில் பல வருஷங்கள் அத்யக்ஷராக எழுந்தருளியிருந்து நூற்றுக்கணக்கான வ்யக்திகளை நாநா சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரவீணர்களாக்கி யருளினவர். சதுச்சாஸ்த்ர வித்யாஸன விவரங்களுக்கு நியம வேதாந்தங்களில் நிக் ப்ரவீணியமிருந்தது. எம்பெருமானார் திருநாராயணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் ஐம்பத்திருவர் என்று ஒரு ஸமூஹத்தை நியமித்தருளினு ரென்பது ஸம்ப்ரஸித்தம்; அந்த ஸமூஹத்தில் இந்த ஸ்வாமியின் குடியும் சேர்ந்ததாகும். ஆனதுபற்றியே ஸ்தானீகம் என்ற உபபத்யம் இவர்க்கு விளங்கி வந்தது.

343. அயோத்யா ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி “காரப்பங்காடு ஜீயர்” என்றும் வழங்கப்பட்டு வந்தார். அடியேன் ஏழெட்டு பிராயத்திலிருக்கும்போது இந்த ஸ்வாமி ப்ரஸ்மசாரியார் அடியேனுடைய திருத்தகப்பாறில், ம் வாகுதிபய பாடல்கள் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். சிலவாண்டுகளுக்கப்பால் வட நாட்டில் எங்கேயாவது சென்று வாழ வேணும் என்று கருதி எந்தவிடம் உசிதமானதென்று திருத்தகப்பாறையின் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். அக்காலத்தில் ப்ரூந்தாவனம் புஷ்கரம் ஸீதாராம்பர்க், கல்யாண் முதலான விடங்கவிலுள்ள ஸன்ஸிதிகளுக்கு அரிச்சக பரிசாரகர்களைத் திருத்தகப்பாறில் அனுப்பிக்கொண்டிருந்தபடியால் தம்மை ஓரிடத்திற்கு அனுப்பப்படி பிரார்த்தித்து வந்தாரிவர். அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணபெயர் பூவாய்ந்தது. இஹியலில்லி ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி ராஜபுராஜஸம்ஸ்தானத்தில் கோட்புட்டி பெண்ணுடத்தில் வாழ்ந்துவருபவர், தம்முடைய மந்திரத்திற்கு ஒருவரை யனுப்பவேணும் என்று திருத்தகம் ஓர்க்கு எழுதியிருந்தபடியால் காரப்பங்காடு ராமாநுஜாசாரியர் என்னுமிவரை அங்கீகரித்திருந்த அனுப்பினார். அந்த இஹியலில்லி ஸ்வாமி உபயோகத்திற்கு கட்டில் ஆழ மூழ்கின ப்ரபல விதவையுடையவராகிட்டு சென்று சேர்ந்த இந்த ராமாநுஜாசாரியர் அவரிடத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத ஜ்ஞானத்தை அறிவிருத்தி செய்துகொண்டார். சிலவாண்டுகள் அவர் திருவடிகளில் வாழ்ந்து வந்தார். அப்போது அயோத்யையில் (கீர்த்திமூர்த்தி) யோகி, பார்த்த ஸாஸ்தி ஐயங்கார் ஸ்வாமியால் ப்ரதிஷ்டாபிதமான ஸன்ஸிதிக்ரு அரிச்சகர் லேனையிருந்த படியால் இவர் அங்கீகரித்திருந்த (இஹியலில்லி ஸ்வாமியால்) அனுப்பப்பட்டு அங்கே வாகங்கய ப்ரராக இருந்துவந்தார். இருக்கையில் ஸம்ஸ்யாஸாச்சுமம் ஸ்விக்கிக்க வேணும் என்று தேவந்தி காஞ்சிபுரம் வந்து சேர்த்து அறகிய மணவாள ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி ஸன்ஸிதியில் ஆச்சரம் பெற்று மடத்திலேயே ஒரு ஸம்வதஸரம் எழுந்தருளியிருந்து ஸம்ப்ரதாய க்ரந்த காலகேஷபம் செய்துகொண்டிருந்து மேலு ஸ்ரீரங்க நாராயணஜீயராஜார்,

344. ஸ்ரீமத் தேரடித்தாராண்டவன்

இப்போது ஆண்டவன் ஆஸ்தானத்தை அலங்கரித்தருளா நின்ற திருக்குடந்தை யாண்டவனுக்கு முந்தினவர் தென்பரையாண்டவன்; அவர்க்கும் முந்தினவர் ஆக்கரையாண்டவன்; அவர்க்கும் முந்தினவர் தேரடித்தாராண்டவன். அந்த மணாஸ்வராயை முதன் முதலாகத் திருநாராயணபுரத்திலுள்ளவரமுடியுதலவத்தில் கீஸ்கிக்கப்பெற்று அப்போதே பரமகிருபாக்குப் பாத்திரமாவியேனன். அதன் பிறகு விரைவிலேயே ஸ்ரீகங்காசிக் கொழுத்தருளி வேகவதிக்கரையில் தரிமகர்த்தா தோட்டமென்று ப்ரஸித்தமாக வழங்குமிடத்தை ஆர்மமமாகக் கொண்டு பல ஸங்கத்ஸரங்கன் ப்ரவசனம் செய்துகொண்டெழுந்தருளியிருந்தார். தினப்படியாக ஏதாவதொரு ஸமயத்தில் இங்கு வந்து போகவேணும் என்று அடியேனுக்குக் கடுங்கட்டணியிட்டிருந்தார். 'இந்த ஆஞ்ஞையை தினவேற்ற அடியேனாலாகாதே' என்று விஜ்ஞாபித்து 'ஸ்வாமி தேவப்பெருமானே மங்களா காலனம் செய்தருள நியமேந எழுந்தருளுகிறபடியால் அங்கே ஸேவித்துக் கொள்ளுகிறேன்,' என்று சொல்லி அப்படியே நாடோறும் அராமணி காலத்திற்குமேல் ஸம்பாஷணம் ப்ராப்தமாகி வந்தது. ஆர்மத்திற்கு விடை கொள்வதும் பங்காஜன்று. அப்போது அடியேன் சென்னை முதலான விடங்களை இறையமுறியாமல் ஸ்வஸ்தானத்திலேயே நியதமாநிருத்தவந்தபடியால் தான் தவறாமல் ஸேவித்து வரத்தையாட பாக்கிராம் வாய்த்தது. ஸ்வாமி பக்கனில் வைநுஷ்யத்தி... காட்டிலும் ராஸ்கியமே விஞ்சியிருந்தது. மிதபாஷிதம் மென்பதை ஒருநாளும் கண்டிரேன்.

ஒருநாள் ஸம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கையில் "கோபால இதிக்ருஷண! த்வம் ப்ரகாஸதீர வாக்ஷயா, சிசிதோ, மாந்ருஸ்தநகீராயதோர துர்லபம் க்ருதம்" என்கிற ச்லோகத்தை அடியேன் விஜ்ஞாபித்து விவரிக்க தேர்ந்தது; உடனே ஆண்டவன் 'இந்த ச்லோகத்தைத் தமிழ்ப் பாட்டாக மொழிபெயர்த்துக் கொள்ளுமா?' என்று ஸாதிக்க, உடனே,

கண்ண! நின்னை ஆயனென்று கண்டு மிக்க பால்பெறற்
கொண்ணி நின்ன பாதபங்க யத்தை நனி னினேனரோ
எண்ணியது பாறுபட் டொழிந்தவரூ கேட்டடியோ
அனினபாஜ மென்றனக் கருமைபாக்கியுயரோ.

என்று விஜ்ஞாபித்தேன். ஸ்வாமியும் திருவுள்ளமுவந்து பல வார்த்தைகள் ஸாதித்தருளினார்.

[கருத்து:—கண்ண! நீ இடையறாமைபாலே உன்னையடைந்தால் மிக்க பால் கிடைக்குமென்றாசைப்பட்டு வந்தடைத்தேன். ஏற்கனவே கிடைத்துக் கொண்டிருந்த தாயிழைப்பாலும் கிடைக்காதபடி செய்திட்டாயி! என்கை. மறுபிறவி தவிரத் திருத்தினுபென்கை. "ஸ்தநந்தைத்வம் த புத் பபூவ" இதி வாத வாய்யதயே.]

ஸர்வபூதஸூக்ஷ்மத்தாக எழுந்தருளியிருந்தது தேரடித்தாராண்டவனுக்குத் தன்னேற்றம். அவரை ஸௌசல்ய நிதியென்றே சொல்லவேணும். காஞ்சியிலேயே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார்.

345. திருநாராயணபுரம் தி. அ. ஸம்பத்ஸ்வாமி.

திருமலை அனத்தாண்டினை ருலதிலகராய் ஸ்ரீரங்கம் ஸம்பத்ஸ்வாமி பென்றே வழங்கப்பட்டுத் திருநாராயணபுரத்தில் வாழ்த்து பத்தெட்டு ஸங்கத்ஸரங்களுக்குமுன் திருநாடலங்கரித்த ஸ்ரீ ஸம்பத் குமாராசாயஸ்வாமி திருநாராயணபுரத்திற்குத் திலகமாக விளங்கின ஒரு விலகடின ஸங்கதி. உபய வேதாந்தத்திலும் ஆழ்ந்த ஞானமுடைபராய் ப்ரவசன ப்ரவீணராயுமிருந்தார். அஸ்ஸித்த ஸம்ஸ்க்ருத வித்யாலயத்தில் நெடுகிலும் அற்பபாகராக எழுந்தருளியிருந்தவர். ஆழ்வாரருளிச்செயல்களைக் கசடறக்கற்று ஸன்னிதி கைங்கர்யங்களில் திஷ்ணுதராயிருந்தது விசேஷித்த வைபவமிலக்கு. இந்த ஸ்வாமியின் அந்நேவாஸிகளாகப் பலர் விளங்குகின்றார்கள். ஒரு திருக்குமாரர் இவருடைய திருநாமத்தை விளங்கச்செய்து வருகிறார்கள்.

யாகிறது. இவர் நிபாய சாஸ்திரத்தில் மஹா திபுணராய் அதிகாரண ஸாராஸங்கியையும் தத்வமூக்தர் கலாபத்தையும் கண்டஸ்தமாகக் கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீமதுபயவே. காதீஸ்வாமி வடநாட்டு ஸுந்தரமாயக் எழுந்தருளுங்காலங்களில் அடியேன் இந்த ஸ்வாமியிடத்திலே தியாயபாடம் வாசித்ததுண்டு. "சமதமகுணாஸித்தம் ஸாத்விதேஷ்வகிரஸ்ய:" என்பதற்கு மிகப் பொருத்தமானவர் இந்த ஸ்வாமி. நெடுங்காலம் காஞ்சியில் வாழ்ந்து கலாஸவஷம்பச் சண்டை, மடமுனித் தயச் சண்டை முதலான எந்த விவாதத்திலும் தீரிகரணத்தாலும் ஸம்பந்தப்படாமல் ஸர்வமுற ஸுஹ்ருந்தாக விளங்கின பெருமை இந்த ஸ்வாமிக்கு அஸாதாரணமானது. தேவப்பெருமானுடைய திருவிதிப் புறப்பாடுகளில் நயமோத அந்வரிப்பர். வேதபராயண கோஷ்டிக்குப் பின்னால் ஏகாத்தசீலராக எழுந்தருள்வர். தம்முடைய திபதமான காரியங்கள் நகர வேடுவென்றில் கண் செலுத்தாமலும் செனி கொட்டாமலிருந்த பெருமைவாய்ந்த இந்த ஸ்வாமிபின் இயல்பை அநுகரிக்க வல்லாராருமில்லை.

351. நாவல்பாக்கம், நரலிம்ஹாசார்யஸ்வாமி

சிஷ்டாக்ரேஸாரும் வித்வத்வரேண்யருமான இந்த மஹாஸ்வாமி மைஸூரில் சாஸ்திரப்பாஸங்கள் செய்து ராஜமன்னார் ஸன்னிதி முதலானவிடங்களில் சிலவாண்டுகள் வாழ்ந்து ஐம்பது திருநாட்களுக்குமேல் காஞ்சிவாஸத்தைப் பித்திரமாகக் கொண்டிருந்தவர். இடையில் காஞ்சியில் தீர்த்தகஷ்டம் நேர்ந்தபோது இரண்டொரு ஸம்வத்ஸரம்திடமாக இருந்தவனாய்க் கிருஷ்ணத்தையையே ஜீவிகையாக அவஸம்பித்திருந்தார். வேதாத்தயானஸம்பத்துங் கொண்டிருந்தார். இந்த ஸ்வாமியிடம் சாஸ்திரங்கள் வாசித்து வித்வான்களானவர்கள் பலர். அன்னவர்களில் இப்போது தாவல்பாக்கத்தில் ஏகாத்த சீலராக வாழ்பவரான ஸ்ரீமதுபயவே. அர்யா, தேவதாசாரியர் ஸ்வாமி தலைமைபெற்றவர். இந்த ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்து 12 ஸம்வத்ஸரமே யாகிறது.

352. திருக்கோட்டியூர், ஸௌன்ய நாராயணசார்யஸ்வாமி

கோஷ்டியூரம் ஸ்வாமிபென்றே ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்தவர் இந்த ஸ்வாமி. நிபாய சாஸ்திரத் திரும் உபபவேதாத்தங்களிலும் ஆழ்ந்த ஞானமுடைய வித்வத்வரேண்யராக விளங்கினார். (கிழே ப்ரஸ்தாஸித்த) ஸ்ரீமதுபயவே. நூரங்கம் எம்பார் க்ருஷ்ணமச்சார்ய ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஸாமான்ய சாஸ்திரமதிகரித்து அந்த ஸ்வாமியும் மெச்சும்படியாகத் தேர்ச்சி பெற்றவர். தமது திருத்தகப்பனாரான ஸுத்தரகோபாலாசாரியர் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் அத்தயாத்ம சாஸ்திரங்கள் பயின்று தம்பெருமான் ஸன்னிதியிலும் பெருமான் கோயிலிலும் மதுராத்தகத்திலும் ஸந்தானங் களித்து உபபவேதாத்தங்களும் ப்ரவசனம் செய்தவர். இன்னாஸ்புரான ப்ரவசனத்திலும் வல்லவர். கோஷ்டியூரம் ஸ்வாமியிடத்தில் அடியேன் விசேஷித்துக் கண்ட குணம் பரமப்ரா மாணிகத்வம், தீக்ரஹஸ்தானங்களுக்கு இடமற ஸ்வவஹரிப்பர். சுட்டுப் ப்ரவசனத்தில் அத்தரங்க மான விச்வாஸமுள்ளவர்.

353. ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ, கருடபுரம் ஸ்வாமி

இந்த மஹாஸ்வாமியை கீதஹஸ்தாத்திரமத்திலிருந்து தன்கறிவேன். முதன்முதலாக மதுராத்தகத்தில் (கிருஹஸ்தராய்) வேலை ஸாத்தி பரமகருணை காட்டியருளினர். உத்தமாத்மரம் ஸ்லிகரித்த பின் பெரும்பாலும் பெருமான் கோயிலிலேயே பெழுந்தருளியிருத்ததாக நினைவு. நெல்லூர் ஜில்லாவில் மங்களம்பாடியென்கிற அக்ரஹாரத்தில் (ஸ்ரீவாத்திரமத்தில்) சிலவாண்டுகள் எழுந்தருளியிருந்து அங்குள்ளரைத் திருத்திப் பணிகொண்டதாக அங்குள்ளர் நாளைக்கும் க்ருகஜ்ஞதாஸுத்தானம் பண்ணிப்போடுகிறார்கள். "ஸ்மிதபூர்வாபிபாஷி" என்கிற விசேஷணம் ஸ்வாமிக்கு மிகப் பொருத்தமானது. தேவப்பெருமானுடைய மங்களாசாஸனம் அசக்தி

விஜயங்குட நான் தவறாமல் செய்து போருவர். நித்யம் ப்ரவசன நிதராய் எழுந்தருளியிருப்பர். காஞ்சியிலேயே திருநாட்டுக்கொழுந்தருளிப் பதினெட்டு ஸம்வதஸரங்களுக்கு மேலாயிற்று. அங்குத் ஸ்ரவணீயர்களான புண்ய புருஷர்களில் தலைவர். திருப்பதியிலொழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமதுயேலே. கபில்தலம் தேசிகாசார்ய ஸ்வாமியிடத்தில ஸாமான்ய சாஸ்த்ரமதிகரித்ததாக ஸாதிக்கக் கேட்டிருந்தேன். ஸ்ரீ பரஷ்ய ப்ரவசனத்தில் உத்தமாதிகாரி.

354. கபில்தலம் தேசிகாசார்ய ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி மிகவும் ப்ரக்கடாபாதி மதமாபுருஷபாத்வாய பட்டமும் பெற்ற ப்ரபல வித்வான். வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தில் உபகரகங்களான சில க்ரந்தங்களுக்கும் இயற்றினவர். தவையி களோடும் அத்வைதிகளோடும் வாதம் செய்து புகழ்பெற்றவர். திருப்பதியிலொழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் திருநாடு அனந்தாசாரியரிடமிருந்து புரிசை, மீ ரங்காசாரியர்ஸ்வாமி; அவருடைய திருத்தம்மயானு ரான பங்காசாரியர்ஸ்வாமி ஆகிய இருவர் ஸன்னிதியிலும் ஸாமான்ய சாஸ்த்ரங்கள் வாசித்துப் பல மதங்களிலும் பல பேர்களை வித்வான்களாக்கினவர். அடியேனுடைய பந்துக்கள் திருப்பதி யில் அதிகமாகவுள்ளபடியால் இளமையில் பலகால் அங்கிடம் விடைகொண்டேனும். அந்த ஸமயங்களிலெல்லாம் ஸ்வாமியோடு நெருங்கிப் பழகவும் நேரும். 1930-ல் வேதலகூண விவாதம் பிரபலமாக நடந்துகொண்டிருந்தபோது அடியேன் திருப்பதிக்கு விடைகொண்டிருக்கை யில் ஸ்வாமி தமமாகவே யழைத்து இந்த விவாத ஸ்வரூபமென்னவென்று விசாகித்தறிந்து திருவுள்ளமுலந்து அமிதந்தன பற்றிகையும் ஸாதித்தது ஐகத்ப்ரஸத்தம். அதன்பிறகே அந்த விவாதம் சாத்தமாயிற்று.

355. திருப்பதி கிடாமலி. அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி திருப்பதி கிடாமலி அப்பாஸ்வாமி பென்றே ப்ரஸித்தர். வியாகரண வேதாந்தங்களில் வல்லவராய் மதமா சிஷ்டாக்ரேஸராய் விளங்கினவர். ஸ்ரீமத் புரகா ஸ்வாமிக்கு "தஷிணே பாது:" என்னும்படி விளங்கினவர். ப்ரதிவாதி பயங்கர வம்சபார்களினுடைய தொஷித்ரஸந்திபாகையாலே அண்ணங்கராசாரியரென்று திருநாமம் பூண்டவர். நெடுங்காலம் திருப்பதிக்குத் திலகமாக விளங்கின மதமாள். இவர் திருநாட்டுக்கொழுந்தருளி ஐம்பத்தைந்து ஸம்வதஸரங்களுக்கு மேலாயிற்று.

356. யோகி. பார்த்தஸாதி ஐயங்கார் ஸ்வாமி

பலகாலம் திருவலங்கோணியிலொழுந்தருளியிருந்த இந்த ஸ்வாமி வித்வானாகியிருந்ததோடு கூட ப்ரபல தனிகரையுமிருந்தார். அதுனால் இந்த ஸ்வாமி செய்தருளின வேர்கோபகாரங்கள் அளவுகடந்தவை. உபயவேதாந்த க்ரந்தங்கள் பலவற்றை அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறார். அவற்றுள் இரண்டு மதமா க்ரந்தங்களை மட்டும் இங்கே குறிப்பிடுகிறேன். (1) ஸ்ரீவசனபூஷண ஸீயாகவிலாசம் இரண்டு அரும்பதவுரைகளேசும் ஸ்ரீவசனபூஷண மீமாம்ஸா பரஸ்பத்தோடும் [ஆயிரம் பக்கங்களுக்குமேல் கொண்ட மிகப் பெரிய ஸ்ரீகோசம்] இம்மதமான் தெலுங்கு விபியில் அச்சிட்டு வெளியிட்டது. (2) ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸம்ஸரநாம பரஷ்யம் ஸ்ரீவசனாதிசுளோடுங்கூட மிகப்பெரிய ஸ்ரீகோசமாகத் தெலுங்கு விபியிலேயே அச்சிட்டார். மற்றும் பலபலவுண்டு. இந்த ஸ்வாமிக்கு சக்ரவர்த்தி திருமகள் காவிலே ஸேவை ஸாதித்துத் திருவயோத்தியில் ஸன்னிதி ப்ரதிஷ்டை செய்யப்படி தியமிக்க, அந்த தியானத்தை சிரஸாவ்ஹித்து அயோத்தியில் கோலகாட் என்று ப்ரஸித்தமான ஸரபூதரத்தில் தக்ஷிணாற்ப ப்ரக்ரிகையாலே திய்யஸன்னிதி தீமானம் செய்வித்து ப்ரதிஷ்டை பண்ணியிருப்பது ப்ரஸித்தமான விஷயம்.

357. தேவசிகாமணி. சாமாநுஜாசார்யஸ்வாமி

மண்டயம் தேவசிகாமணி ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தராயிருந்த இந்த வித்வான் பரமபதித்து

இருபத்தைந்து ஸம்வதஸ்தரங்களுக்கு மேலாகிறது. இவர் ஸம்ஸாரில் வாசித்து விசேஷை! மீளம்ஸா சாஸ்திரத்திலும் உபயவேதாந்தங்களிலும் அத்விதீய வித்வான்மணியாக விளங்கினர். அயோத்யையிலும் பஞ்சதாவணத்திலும் 111 ஸம்வதஸ்தரங்கள் வாழ்ந்து சாஸ்திர பரவசனம் செய்தவர். மிகச் சிறந்த கராதிறர். அடையாற்றம் அச்சாதி வெளிவந்த அலரிப்புத்திய ஸந்தினைத வெகு ஆச்சரியமான பதிப்பு. அதற்கு இந்த ராமாநுஜாச்சார்யஸ்வாமியே பரிஷ்காரகராமிருத்தவர். அந்த ஸம்வதத்தைக்கு இந்த ஸ்வாமியெழுதி வெளியிட்டுள்ள மிக விசிவான பூமித்தைப் வாசித்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு இவருடைய எதிபாபரிசுரமம் அத்விதீயமென்பது புலப்படும். இவருடைய வேதனங்களுக்கும் பாஷணங்களும் மிகச் சிறந்து விளங்கின.

358. 359. 360. குன்றபாக்கம் வித்வான்கள் மூவர்

- (1) திருமலை, விஞ்சிமூர், ஸ்ரீ ரங்காச்சாரியர்ஸ்வாமி.
- (2) திருமலை, அனத்தாண்டிள்ளை, ராமாநுஜாச்சார்யஸ்வாமி.
- (3) திருமலை, அனத்தாண்டிள்ளை, (அப்பா) பாஷ்யகார ஸ்வாமி.

மேலே குறித்த மூன்று திருநாமங்களும் (மலைபடி) குன்றபாக்கத்து வித்வான்மணிகள். அடிக்கடி அடியேன் பரஸ்தாஷிக்கிற ஸ்ரீ குன்றபாக்கம் சமாச்சார்யஸ்வாமியின் ஸமகாலத்தவர் எனும், அவர் தம்மாலும் கொண்டாடப்பட்டவர்களான வித்வான்கள். இவர்களுள் முன்னே குறித்த தி. வி. ஸ்ரீரங்காச்சார்யஸ்வாமியின் திருத்தகப்பனார் அப்யாஸாமி ஐயங்காரென்று ஸாப்ர சித்திரம், ராகவாச்சார்யஸ்வாமியென்று திருநாமமாம். அந்த ஸ்வாமியை அடியேன் அறிவேன். அவரை பரஸாண்ட, பண்டிதோத்தமரென்பார்கள். அவரிடம் சாஸ்திரங்கள் படித்து தேறினவர்களே குன்றபாக்கத்து வித்வான்களெல்லாரும். மேலே குறித்த ஸ்ரீரங்காச்சார்ய ஸ்வாமியின் திருக்குமாரர் கள் மூவர் விளங்கிவருகிறார்கள். ஸ்ரீராமாநுஜாச்சார்ய ஸ்வாமியின் பெளத்திரான ஸ்ரீசைல கிருஷ்ண மாச்சார்யரென்பவர் பரவசன பரண பண்டிதராய் விளங்கி ஆறு ஸம்வதஸ்தரங்களுக்குமேல் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். (அப்பா) பாஷ்யகாரஸ்வாமி யென்பவர் திருவல்லிக்கேணியில் பலர்க்கு பரவக்தாவாக வாழ்ந்திருத்தவர். இப்பெரியார்கள் வாழ்ந்த காலம் மிகவும் வ்யவததிதமானாலும் இவர்கள் வித்வத்களானையில் பரஸித்தர்களாக விளங்கிவருபவர்கள். இவர்களோடு அடியேன் நெருங்கிப் பழகின பாக்வியமுடையேன்.

361. உத்தரமேரூர் கனயாடி ராகவாச்சாரியர் ஸ்வாமி

கனய நாட்காலங்காரங்களில் ஆழ்ந்த வ்யுத்பத்தி பெற்று வேத வகுணங்களைப்பெல்லாம் முனிஸ்தமாகக் கொண்டு பதக்ரமஜடாணங்களைநோடு தில்லாமல் வர்ணகரமாத்மராகவும் பரிசுரமப் பட்டு 'ஸாங்க ஸேதாத்யாஜி' என்று புகழ் பெற்றிருந்தவர் உத்தரமேரூர் ராகவாச்சாரிய ஸ்வாமி. காலச் பராதத்தில் கனயாடிகள் இல்லாபெய்கிற அபுரணை இந்த ஸ்வாமியொருவரால்தான் தீங்கிற்று. இந்த ஸ்வாமி இன்னமும் ஜீவித்திருக்கத் தக்கவர். ஆயினும் இவர் பரமபதித்து 28 ஸம்வதஸ்தரமாய் விட்டது. தீவர அடிக்கடி காஞ்சிக்கு எழுந்தருள்வர். அடியேனோடு ஸம்பாஷிக்க வேணுமென்றே பலகால் எழுந்தருளி தாலு தாள் எட்டுதாள் பத்து தாள் கூட அடியேனனுடைய கிருணத்திலேயே யெழுந்தருளியிருந்ததுண்டு. அக்காலத்தில் வேதலக்ஷண விஷயமாக அடியேன் எழுதி வெளியிட்ட வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வாதி க்ரந்தங்களை ஓரஷ்டம் விடாமல் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து அபிதத்தித்த இந்த ஸ்வாமியின் அபிதத்தன பத்ரிதைகள் பல வெளிவந்திருக்கின்றன. வேதமொதினவர்களின் ஸம்ஸ்கிருத கைதுஷ்யம் பெற்றவர்களில் இந்த ஸ்வாமியைப் போன்றவர்கள் மிகச்சிலரேயென்று மீண்டும் விஜ்ஞாபயே.

362. திருமலை சுச்சம்பாடி. ராமாதுஜாசார்ய ஸ்வாமி

ஸ்ரீ காஞ்சிபுரியில் இதன்னுசார்ய ஸம்மந்தராவ ப்ரவர்த்தகர்களில் தலைவராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமதுபயலே, திருமலை, சுச்சம்பாடி, தரணிம்மாசார்ய ஸ்வாமி திருநாடலங்கிரித்து எண்பத்தைத்து வருடமிருக்கும். ஸ்ரீபாஷ்யபகவதர்ஷியங்கனும் அஷ்டாதசரணஸ்யங்கனும் வியாக்கியானங்களும் அந்த ஸ்வாமிக்கு வாசேஷிதேவங்களென்று அஸ்மதாசார்யரான ஸ்ரீமத் பரமதஹம்ஸ, அழகிய மணவாள ராமாதுஜ ஸ்ரீபர்ஸ்வாமி (ஷஷ்டி ஸ்ரீயர் ஸ்வாமி) அடிக்கடி ஸாதிக்கக் கேட்டிருந்தேன். அந்த ஸ்வாமியை அடியேன் ஸேவிக்க ப்ரஸக்தியில்லையாயிற்று. அந்த ஸ்வாமியின் பெரும்புகழ் அபரமமானது. ஸ்ரீமத் திருப்பப்டுமுறி அப்பா ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீக்குஷணதாதாசார்ய ஸ்வாமியும் இவரும் ஸமகாலஸ்தர்களும், பரஸ்பரம் வெகு கௌரவத் தோடு வாழ்ந்தவர்களாம். இந்த ஸ்வாமியின் திருக்குமாரர் சுச்சம்பாடி, ராமாதுஜாசார்ய ஸ்வாமி பெண்பவர் மஹாதேஜஸவினியாகவும் மஹாஜ்ஞானாதிகராகவும் விளங்கினவர். இந்த ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் அடியேன் இளமையில் குரு பரம்பராப்ரபாவம் (ஆளுயிரப்படி) ஸேவித்தேன். அந்த ஸ்வாமி பரமசுந்தர், மஹாஸாத்விகப்ரக்குதி, திருமாளிகையை விட்டுக் கீழேயிறங்காமல் சுகரத்த சிலராக எழுந்தருளியிருந்தவர்.

363. காளி. ரங்காசாரிபர் ஸ்வாமி

மாயவரம் தாலுக்காவில் காளியென்பது ஒரு அக்ரணாரம். அவ்விடத்தில் உதித்துத் தேரழுத்துரில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த இந்த ஸ்வாமி புதுக்கோட்டை ஸமஸ்தானத்தில் நெடுங் காலம் தானுதிகாரி பதவியை அலங்கரித்திருந்தார். பிறகு விசுரந்தராய தமது திருக்குமாரரோடு கூட வளிக்கவேண்டி கரக்பூரிலும் சுக்கத்தாவிஜமெழுந்தருளியிருந்து கடைசியாக புது டில்லி யில் இருக்கும்போது திருநாடலங்கிரிக்க நேர்ந்து விட்டது. அது பதினாந்து ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு மேல் ஆய்விட்டது. இந்த ஸ்வாமியின் பரிசயம் எமக்கு விசேஷமாக இருந்தது. இவர்க்கு மதந்ரய திருபகரென்று ஒரு ப்ரஸித்தியுண்டு. அந்த ப்ரஸித்திக்கு ஏறபச் சில க்ரத்தங்களுமியற்றி பிரசரம் செய்திருக்கிறார். ஒருவருடைய தாஷஷியத்திற்கும் கட்டுப்படாமலும் ஸங்கேதபீதியில்லாமலும் அந்தரங்க ஸாஷ்பத்தை வருசியாமலும் தமது திருவுள்ளத்தில் பட்டதை வெளியிடும் பாண்மை இந்த ஸ்வாமியிடத்தில் அடியேன் வெகு நாள் அனுபவித்த மஹாகுணம். அடியேனுடைய க்ரத்தங்களைப் பெரும்பாலும் கடாஷித்தருளி அபிதந்தன பத்ரிஸககன் வெளியிட்டவர் இந்த ஸ்வாமி. *ரூபமேவாஸ்யதம்மஹிமாதம் ஸ்பாஷஷ்டே பென்னும்படி ஸேவை ஸாதித்துக் கொண்டிருந்தவர். இந்த ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஸ்வரூப க்ரத்த காலகோபம் செய்தவர்கள் பலர். அன்னவர்களில் ஒருவரான ஸ்ரீமதுபயலே, கோமஸ், சேஷாத்ரிபாசார்ய ஸ்வாமி *ராமாயண பூஷணாதி பிருதாஸங்க்ருதராய சில ஸம்வத்ஸரங்களாக சென்னை மாநகரில் ப்ரபவன துரத்தராய விளங்கி வருவது ஸுப்ரஸித்தம்.

364. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் மேலைவாத்தியார் திருமலை ஸுயங்ககர் ஸ்வாமி

இப்போது திருமலை திருப்பதியில் ஸ்ரீமத்பரமதஹம்ஸ, பெரிய ஸ்ரீயர் ஸ்வாமியாஸ்தானத்தை அலங்கரித்தருளாதின்ற ஸ்ரீ மஹா ஸ்வாமிக்கு 'ஸ்ரீவாக்கரமத்தில் மாதஸரான இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் மேலைவாத்தியாரென்றே வ்யபதிஷ்டராயெழுந்தருளியிருந்த சிஷ்டாக்ரேஸார். இந்த ஸ்வாமியினுடைய பரிசயம் அடியேனுக்கு இளமையிலேயே கிடைத்தது. இருவோருக்கும் தோ வ்யவதானம் மிகவுயிருந்தாலும் மதுரை கோயில் திருமலை பெருமான் கோயில் முதலான விடங்களில் பலகால் ஸத்தங்க நேர்ந்ததுண்டு. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலும் பழமுறை ஸேவித்தேன். இவர் கிரந்த வித்வானாயிருந்ததோடு ஆசகஸி, சித்ரகஸி இவ்யாதி பிருதாவஸிகளையும் பெற்றிருந்தார். சிஷ்டாக்ரேஸார் எண்பதை முத்துற முன்னமே விஜ்ஞாபித்தேன். இவரிடத்தில் அடியேன்

அதிகமாகக் கண்ட குணம் ராஸிக்யம். அது ஸாமரஸியமன்று. பரமரஸிக், மஹாரஸிகர் என்று எவ்வளவுவெழுதினாலும் போதாது. இவரிடத்தில் ஸம்பந்தாய க்ரந்தங்கள் அதிகரித்தவர்கள் பலருள். இவருடைய ஸ்லீக்தத சூமாரசாய ராமரஹுபக்தியங்கூர் வாகியாக விளங்கி வருகிறார்.

365. வேதவாத்பாற் கிருஷ்ணமாசாரிய ஸ்வாமி

ஸ்ரீ பெரும்பூதூரில் முடிபதம்மதத்து ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முன்பு வாழ்ந்த வித்வான்களில் சிறந்து விளங்கினவர் இந்த ஸ்வாமி. வேத வாத்பாற் என்ற பெயர்தான் இவருடைய பெயர். வேதமும் வியாகரண சாஸ்திரமும் இந்த ஸ்வாமிக்கு ஸ்வாதீனமாக இருந்ததுபோல் கூடல் குழந்தை மண்ணுலையில் வேறு பார்க்கும் வசப்பட்டிருக்கவில்லை. பென்று அக்காலத்திலுள்ள ஸகல வைதிகர்களும் ஏகமுகமாகச் சொல்லுவார்கள். இவருடைய பரம்பரையே மிகச் சிறந்த வைதிக பரம்பரை. இவருடைய திருத்தகம்பனாதிடத்தில் வேதமோதித் தேறினவர்கள் உபபகலாயாரிலும் அடியேனுக்குத் தெரிந்து ஐம்பதனுபவ ரோதிரியர்களிருந்தார்கள். அடியேனுடைய வேதோபாத்தாயாரான ஸ்ரீமதுபயவே. மாம்பள்ளம் ஸூதர்சனசாரியரும் அந்த மஹாஸ்வாமிடத்திலேயே வேதமதிகரித்த வராதலால் அவரைப்பற்றி நானேயும் நான்மணியாவது ப்ரஸ்தாபம் செய்வாமைக்குக்கமப்பட்டார். அப்போது அவருடைய திருக்குமாரசாரன் (ப்ரக்ருத) க்ருஷ்ணமாசாரிய ஸ்வாமியின் வல்லமையை யும் பேசிக்கொண்டிருப்பார். இவரிடத்தில் வேதமோதினவர்களும் வியாகரண சாஸ்திரமதிகரித்தவர்களும் பலருண்டு தற்காலம் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலையில் உபாத்தாயராக விளங்கும் ஜீ. உ. வே. காத்தூர் ஸ்ரீசேஷாத்ரியாசாரியரும் இவருடைய அத்தேவரஸியே. இந்த க்ருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி ஸ்ரீபெரும்பூதூர் காலேஜில் பலவாண்டுகள் வியாகரணப்ரவசன தீர்த்தாக எழுந்தருளியிருந்தார். தமது திருமாளிகையில் வேதாத்தாயாபனம் தவருதவர்.

366. திருமழிசை தாதப்பங்காஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலையில் பலவாண்டுகள் ஸாஹித்யவ்யாகரண ப்ரவசன தீர்த்தாக எழுந்தருளியிருந்தவர். அடியேனுடைய இளமையில் இந்த ஸ்வாமி யின் பரிசயம் மிகவுயிருந்தது. இவர் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளி கிட்டத்தட்ட அறுபது ஸம்வத்ஸரங்கள் வாழிக்கும். இந்த ஸ்வாமி பண்டிதர்களுக்குக் கடிதமெழுதினால் ஆலோசனையில்லாமல் கலோகமானவே யெழுதிக்கொண்டுபோவர். முற்காலத்தில் திருமழிசையில் ஸாமாந்ய சாஸ்திர ப்ரஸிணர்களும் உபபவேதாந்த ப்ரவர்த்தகர்களும்மல்லாதவர்கள் இருந்ததில்லைபோன்று ப்ரஸித்தி. முடியது நூற்பது ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முந்தினகாலம்வரையில் அந்த ப்ரஸித்தி அதுபாயமாக விரும்புவந்ததை அறிவேன். உத்தரராமசரிதத்தில் "புரா யநீர ஸ்ரோத; புரிதமதுதாததீர ஸரிதாம் விபர்வாஸம் யாதோ கனவிரலபாவ! ஷிதிருஹாம்" என்றகலோகமே இப்போது நினைவுக்கு வருகின்றது. இது திருமழிசையில் ஸ்லீக்திக்கு மட்டுமன்று.

367. விசாகப்பட்டணம். பரவஸ்து பட்டகாதஸ்வாமி

விசாகப்பட்டணத்தில் பரவஸ்து பூநிம்பத்தார் இன்றைக்குமுள்ள. மஹாமஹோபாத்தாய. பரவஸ்து. சங்காசாரிய ஸ்வாமியென்பவர் மிகப்ரஸித்தர். அவரை அடியேன் ஸேவித்ததில்லை. அவருடைய திருவுருவப்படம் ஸம்பாதித்து வெளியிட்டிருக்கிறேன். இவருடைய பரம்பரையை வித்வத் பரம்பரையென்று வழங்குகிறார்கள். இவர்கள் பகவத் ராமரஹு தர்சனஸ்தர்க்களாயிருந்தும் 'ஸ்ரீமதே ராமரஹுபக்த தம:' என்று எழுதார்கள்; "தம: பரமர்ஷிபா:" என்றே எழுதுகர்களாம். மேலே ப்ரஸ்தாபித்த சங்காசாரிய ஸ்வாமியின் பெளதீரர்களில் ஒருவர் பட்டநாதஸ்வாமி பென்பவர் கும்பகோணம் காலேஜில் ப்ரொபஸராயிருந்தவர். மற்றொருவர் திருப்பதி காலேஜில் பலவாண்டுகள் வாழ்ந்து விசீராதீரானவர். அவருடைய பரிசயம் அடியேனுக்கு மிகக் குறைவு.

பட்டநாதஸ்வாமி வெளிபவர் சிறந்த சாஸ்திரஜ்ஞர், மஹாமேதாவி, அடியேன் மஞ்ஜுபாஷின் பத்ரிகை நடத்திக் கொண்டிருந்த காலத்தில் கும்பகோணத்தில் வாழ்ந்து வந்த அவர் பத்ரிகை மூலமாகவே மிகவும் பரிசிகரமாக இருந்தார். இவர் தென்குடி ஸம்பிரதாயஸ்தாயிருந்தும் உபய ஸம்பிரதாயக்கொள்கைகளிலும் ஸ்வமத்யம் காட்டிக் கொண்டிருந்தார். முழுக்கூப்படியில் “உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவர் அருளிச் செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது” என்றொரு ஸ்ரீஸங்கீர்த்தியுண்டே; அதனை நினைவூட்டுமவராயிருந்தாரிவர். மஞ்ஜுபாஷின் பத்ரிகை யில் இவர்க்குப் பாரக்தும் திருத்த வேகப்பிரதிவேசங்கள் அபரிமிதம். கடைசியில் மிக்க அநுதாபம் கொண்டு திருத்தமுற்றார். திருநாடுமலங்கரித்தார்.

368. சிறுபுலியூர் தொட்டயாசார்ஸ்வாமி

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் மஹாஸைபவசானியாகவுக் ப்ரக்த்யாத்ராகவுமெழுந்தருளியிருந்த சிறுபுலியூர் ஸைபரிசை ஸ்ரீவைஷ்ணவ வுலகமெல்லாமறியும். சிறந்த சிஷ்யஸம்பத்து வாய்த்தவர். “ஞான மஹாட்டசன் சிவன நன்றாகவே புண்டயான குரு” என்ற பாசரத்திற்கு ப்ரதம ஸங்கீயமாக எழுத் தருவியிருந்தவர். அந்த மஹாஸ்வாமிக்குத் திருக்குமாரர்கள் இருவர். மூத்த திருக்குமாரர் மஹா பண்டிதோத்தமராய் திருத்தகப்பனாரோடு கூட்டவே வாழ்த்தவர். இளைய திருக்குமாரர் தொட்டயா சாரியரென்பவர் காஞ்சியில் விவரஸ ஸம்பந்தம் பெற்றவர். பெரும்பாலும் ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் வளர்த்துவந்தவர். பண்டிதோத்தமராக விளங்கி வந்தார். (செவிடு தொட்டயாசாரியர் என்று இவர்க்குப் ப்ரபலித்தி.) இவர் பாணன் பலபூதி முதலான கவிக்கிரப்போன்று கவிதையில் திகழ்ந்த வராய் விளங்கினார். கத்பபத்யங்கள் அத்யாச்சாரமாக எழுதுவர். அவரைப்போன்ற எழுத்தாளர் அவரே பென்னலாம். அவர் “விசக்கண்ட” என்றொரு ஸம்ஸ்கிருத பத்ரிகை நடத்த ஆரம்பித்துச் சில மாதங்களே நடத்தினார். அப்போது அவருடைய தம்ப அடியேனுக்கு அதிகமாக விளைந்தது. அவர் இன்னமும் ஸ்ரீவித்திருக்கவேண்டியவர். [இனிமேல் அத்யந்த சோசநியம்.] அவருக்குச் சுவசரக்குறும் காஞ்சி ஸன்னிதி வீதியிலாகையால் அடிக்கடி அங்குவரநேரும். ஸந்திக்கிற போதெல்லாம் சொல்லுகை—‘நான் ஏதோ லௌகிகனுயிருந்துவருகிறேன்; என்னுடைய திருத் தமையானார் மஹாசிஷ்டர், மஹாப்ண்டிதர்; அவரை ஸந்திக்கவேணும்’ என்று. அவருடைய பரிசுராரும் பத்ரிகை மூலமாக அடியேனுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அவர் எங்கும் எழுந்தருளுகிறவரால் ஸாமையால் நேரில் விடை கொண்டு ஸேவிக்கவேணுமென்று பாரித்துக்கொண்டிருந்தேன். இப்படியிருக்கையில் இந்த தொட்டயாசாரியர் ஒருநாள் காஞ்சிபுரம் வந்து “ஜ்வரத்துடன் இங்கு வந்திருக்கிறேன், நீ வந்து பார்க்கவேணும்” என்று ஸந்தேச மனுப்பினார். அன்று நாதமூலிகள் சாத்துமுறை. ஸாயங்காலம் அவரிடம் சென்று ஒரு நாழிகை வார்த்தைபாடிவிட்டு ஸன்னிதிக்குச் சென்று சாத்துமுறை யறுபலித்துக்கொண்டிருக்கையில் ‘தொட்டயாசாரியர் பரமபதித்துவிட்டார்’ என்று ஒருவர் வந்து சொன்னார். இந்த பரிதாப கதையை இவ்வளவில் நிறுத்துகிறேன்.

369. ஸாரநாதாசாரியர்ஸ்வாமி

கீழே ஸ்ரீமதுபாயலே; ஆடுர், ரங்கசாமி ஸுபாங்கார் ஸ்வாமியின் பிரபல மெழுதுகையில் “இந்த ஸ்வாமியின் ஜீவோஷ்டதுலிதாவில் குமாரர் ஸாரநாதாசாரியரென்று ப்ரபலித்தராய் இளமையே லேயே மிகச் சிறந்த வித்ஸானென்று புகழ்பெற்றார்; மாதா மஹர்க்குமேல் சிறந்துவிளங்குவரென்று பலரும் கொண்டாட்டமிருக்கையில் மும்பது பிராயத்திற்குள்ளேயே ஆசார்யன் திருவடி சேர்ந்து விட்டார்” என்று ஸம்பகேசபமர்க் எழுதியிருக்கிறேன். ஸ்ரீமத் குண்டலம் ஸ்வாமியின் அத்தே வரவிகையில் ஸ்ரீ ஸாரநாதாசாரியர் பரிகணநியராய் விளங்கினவர். தியாய வேதாந்தங்களைக் கசடறக் கற்றவர். ச்ருதப்ரகாசிகையோடுகூட ஸ்ரீபாஷ்யத்தை திருவல்லிக்கேணி வேதவேதாந்தவர்த்தித் ஸபையில் பரிகை கொடுத்து உத்தம ஸன்மானம் பெற்றுவந்த சிலநாட்களில் ஆசாரியன் திருவடி சார்ந்துவிட்டார். ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஸன்னிதியில் ப்ரதிபகஷிகளின் அதர்க்கணச் செயல்கள்

அதிசம்பட்டிருந்த காலத்தில் நீதிமன்றங்களிற் சென்று சிரமப்பட்டு வெற்றிபெற்றவர்களில் இவர் தலைவராய் விளங்கினவரென்று அக்காலத்திற் ப்ரஸித்தி யிருந்தது.

370. மோட்டுர் ராகவாசாரியர் ஸ்வாமி

ஸ்ரீமத் குண்டவம் ஸ்வாமி காலத்தில் ஆந்திர தேசங்களிலிருந்தும் பலர் ஸ்ரீபெரும்புதூர்வந்து வாசித்து சாஸ்த்ர ப்ரவீணர்களாய் உபய வேதாந்த விசாரதர்களாய் விளங்கினதை அடியேன் இளமை தொடங்கி அனுபவித்தவன். அன்னவர்களில் மோட்டுர் ராகவாசாரியர் ஸ்வாமி பெண்பவர் (கோதாவீ ப்ரார்த்தஸ்திரென்று ஞாபகம்) ஸ்ரீபெரும்புதூரில் வந்திருந்து கலைகற்று மஹாமேதாவீ யாய் விளங்கினவர்; தம்முடைய ஸம்பிரதாயங்களை ஆந்திர பாகஷயிக வெகுசதுரமாக உபந்யஸிக்க வல்லவர். பிறகு கோதாவீ ப்ரார்த்தமே சென்று சேர்ந்து பலர்க்கு உபய வேதாந்த ப்ரவசனம் செய்து கீர்த்தி சேர்த்தவன்.

371. விசும்பாக்கம் திருவேங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி

ஸ்ரீபெரும்புதூர் ஸம்ஸ்க்ருத வித்யா சாலையில் தியாய சாஸ்த்ர ப்ரவசன துரீணர்களாய் விளங்கின பண்டிதேந்திரமங்களில் பரிசுணிதராயத் திகழ்த்தவர் இந்த மஹாஸ்வாமி. இவருடன் பிறந்தவர்களான ஸ்ரீ உவே, சின்னம்பாக்கம் க்ருஷ்ணமாசாரிய ஸ்வாமி ராகவாசாரிய ஸ்வாமி என்னுமிருவரும் உபயவேத ஸாகர பாரதர்களாய் விளங்கி நெடுங்காலம் ஸ்ரீபெரும்புதூரில் வாசிக கைங்கர்ய துரந்தர்களாய் நன்குவாழ்த்தவர்கள். திருவேங்கடாசாரியஸ்வாமி பென்னுமிவர் தியாய சாஸ்த்ரத்தில் கலங்கஷஜ்ஞான புஷ்கலராயப் பலரை சாஸ்த்ரப்ரவீணர்களாய்ச் செய்தருளினர். முதிர்ந்த பிறகு அருளிச்செயல்களையும் அதிகரித்து ஸம்பிரதாய ப்ரவசன ப்ரவீணராய் மெழுகருளியிருந்தவர்.

372. சூழறுபுயவே, புதுப்பேர். (வேங்கடாசாரியஸ்வாமி.) ஜீயர் ஸ்வாமி.

உத்தமாச்சரியாய், ஸ்ரீகாஞ்சி அழகியமணவாள ராமாதுஜ ஜீயர் ஆஸ்தானத்தை யவங்கிரித்திருந்த இந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீபெரும்புதூர் கலாசாலையில் ஸாஹித்ய விபாகரணங்கள் வாசித்துத் தேநி காஞ்சிபுரிக்கு வந்து சேர்ந்து (அடியேனுடைய திருத்தொப்பனார் திருமேனி பாங்கில்லாதிருந்த காலத்தில்) அண்ணா ஸன்னிதியில் தடத்து கொண்டிருந்த வேதாந்த வையந்தி பாடசாலையில் (அஸ்மத் தாதபாத ஸ்தானத்தில்) உபாத்தயாயராக அமர்ந்திருந்து அஸ்மதாதிகளுக்கு ஸாஹித்ய க்ஷயாகரண ப்ரவசனம் செய்து போத்தவர். பிறகு ஸ்ரீபெரும்புதூர்க்கே சென்றுசேர்ந்து அவ்விடத்துப் பாடசாலையிலும் உபாத்தயாயராகப் பத்தெட்டு ஸம்வதஸரங்கள் வாழ்ந்திருந்து மீண்டும் காஞ்சிக்கு வந்து சேர்ந்து ஆச்சரமஸ்வீகாரம் செய்தருளி மடாதிபதியாக விளங்கித் திருநாராயண புரத்தில் திருநாடலங்கிரித்தார்.

373. ஸ்ரீ விநாயகபாயங்கரம் கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி

இந்த ஸ்வாமி காஞ்சிபுரியைச் சேர்ந்தவர். ஸ்ரீபெரும்புதூர் கலாசாலையில் தியாய வேதாந்தக் களாதிக்கித்து அந்த கலாசாலையிலேயே சிவபல வருஷங்கள் சாஸ்த்ரோபாத்தயாயராயிருந்தவர். சோளவெம்ஹபுரத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத காலேஜ் ஸ்தாபித்து நடத்தி வந்தவர். இவருடைய திருக் குமாரர் ஸ்ரீ. உ. வே. ப்ர. அனந்தாசாரியரென்பவர் தியாய வேதாந்த சிரோமணியாய் இப்போது விளங்கி வருகிறார்.

374. ஸ்ரீ கங்கம்புண்டி. தி. அ. வரதாசாரியர்

இவர் காஞ்சிபுரியைச் சேர்ந்தவர். ஸாஹித்யவிபாகரண ப்ரவீணர். திருமலை அனந்தான

பிள்ளை வம்சஸ்தர். திருப்பதி காலேஜில் பல வருஷங்கள் வியாகரணோபாதிபாயராயிருந்து விசராததிபெற்றுக் காஞ்சியில் 20 வருஷங்களுக்கொருவர் பரமபதித்தவர்.

375. ஸ்ரீ கிடாந்தி நரயிம்ஹாசாரியர்

இந்த ஸ்வாமி ஸாஹித்யவியாகரண நிக்ஷுத்தராய் ஸ்ரீபெரும்புதூர்க் கலாசாலையில் பல வருஷங்கள் உபாதிபாய பதவியை அலங்கரித்துப் பல சித்தபாத்திரிகை ப்ரவீணர்களாகியினவர்.

376. ஸ்ரீ. உ. வே. கோவை ஸ்ரீகைலசக்ரவர்த்தியாசாரியஸ்வாமி

தோயம்புத்தூரில் சீர்பல அட்வகேட்டாக வாழ்ந்து வந்த ஸ்ரீமதுபயலே. ஸ்ரீகைலசக்ரவர்த்தியாசாரிய ஸ்வாமியோடு எனக்கு மிக நெருங்கிய பழக்கமிருந்தது. அவர் அட்வகேட்டாகையால் ஆங்கிலத்தில் மிக துணராயிருக்கலாம். நானறிந்த மட்டில் அவர் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் சிறந்த பண்டிதோத்தமர். அவர் நமது ஸம்பிரதாய விஷயமாக அநுமையான பல நூல்கள் எழுதியவர். அவருடைய திருக்குமாரராய் கல்விமில் பலகாலம் வாழ்ந்தவரும் இப்போது சென்னையில் வாழ்ப ஸ்ரீமதான சி. எஸ். ஆர். சக்ரவர்த்தி ஸ்வாமியால் அவை அச்சிடப்பட்டுமிருக்கின்றன. அதனால் அவருடைய பாண்டித்யப்பெருமை புலனாகும்.

377. 378. ஸ்ரீ வானமாமலை அழகப்பங்கார் ஸ்வாமியும் அழகராசாரியஸ்வாமியும்

இவ்விரண்டு ஸ்வாமிகளும் வானமாமலையில் மட்டத்தில் ஆஸ்தான வித்வான்களாக விளங்கினவர்கள். அழகப்பங்கார் ஸ்வாமி மிக பிரசன்ன பான்டித். ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்பாதி, சின்ன கலியாண் ஸ்வாமிக்கு நெருங்கிய தேஹபந்தியென்றுங். ஸ்வாமி ஆத்மஸ்விகாரம் செய்தருளின பின்பு இவரிடத்தில் காஸ்திரங்கள் பயின்று தேர்ச்சி பெற்ற ரென்றும் கேள்வி.

379. ஸ்ரீ கோ. க. அண்ணன் சாமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி

இவர் கர்ஞ்சிபுரத்தைச் சேர்ந்தவர். ஜடப்பிராய்ஸமஸ்தான ராஜகுரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். கோயில் கந்தாடை அண்ணன் திருவம்சத்தவர், "நாடி சாமாநுஜாசாரியர்" என்று வழங்கப்பட்டு வந்தார். இவருடைய திருத்தம்பனார் சப்தகுணோத்தீபம், ரங்கராசர்யார் ஸ்வாமியென்று மஹாபாஷ்யாந்த மஹாவித்வானாய் பிரக்கியாதி பெற்றிருந்தார். திருப்புட்டுழி ஸ்ரீக்குஷணதாசாசாரியஸ்வாமியென்று பிரக்கியாதராயிருந்த திருப்புட்டுழியப்பாஸ்வாமியென்பவர் இவரிடம் வியாகரணமிகரிக்கா ரென்று பாரித்தம். இந்த ரங்கராசாரியஸ்வாமியின் திருக்குமாரரான சாமாநுஜாசாரியரும் வியாகரண வித்வானாய் மஹாகவியாய் பதவதிவிஷயாதிகாரியாய் விளக்கி வந்தார்.

380. கோயில் கந்தாடை அண்ணன் வாழிகேஸரிஸ்வாமி

மேலே பிரஸ்தாவித்த ஸ்ரீசாமாநுஜாசாரிய ஸ்வாமியின் மூத்த திருக்குமாரர்கள் மூவரும் கறிஷ்டரான இவர் இளமையிலேயே சிறந்த வித்வானென்று பெயர் பெற்றார். உபய வேதங்களையும் அதிகரித்து மூக்கியமாக வியாகரணத்தில் நிக்ஷுத்தராய் பகவதவிஷயாதிகாரியாயிருந்தார். ஒரு ஸமயம் ஸ்ரீபெரும்புதூரெம்பெருமானுரை சேம்மிக் கச்சென்று அன்றே அவ்விடத்தில் அநாயாஸமாக ஆசாரியன் திருவடி சேர்ந்தார்.

381. வாழிகேஸரி சாமாநுஜாசாரியர்.

மேலே பிரஸ்தாவித்த வாழிகேஸரிஸ்வாமியின் மூத்த திருக்குமாரரானவரில் மிக்க இளமை யிலேயே அபரிமிதமான கல்விகளைக் கற்றார். உபயவேதங்களையும் தட்டுத் தடங்கலின்றி அவ்விடம்

பாகப் பரீகைக் கொடுக்கவல்லவராயிருந்தார். ஆசாரத்தில் வளிஷ்டரையும் வென்றிருந்தார். மூப்பத்தைத்து பிராவத்திறனார் மறைந்துவிட்டார்.

382. ஸ்ரீதோடி வேங்கடாசாரியர்ஸ்வாமி

ஸ்ரீபெரும்பூதூரில், அஷ்டகோத்ரம் தெரடி வேங்கடாசாரியர்வென்று மூப்பதாண்டுகட்டு முனிபு னினங்கி வந்தார். தியாய வேதாத்தங்களைப்பதிகரித்து ஸ்ரீபாஷ்யமகவதிரிஷ்டபாதிசாரியாக விளங்கினவர்.

383. அஷ்டகோத்ரம் (சிவகிரி) ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ப் பிராவத்தத்தில் பிறந்து ஸ்ரீபெரும்பூதூர் வந்து சேர்ந்து நியாயவிபாகரண வேதாத்தங்களை அதிகரித்து ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் வளர்ந்து அங்குப் பலரை வித்வான்களாக்கினர். இருபத்தைத்து வருடங்களுக்கு முனிபு திருநாடலங்கரித்தவர்.

384. ஸ்ரீபுத்தூர் ஸ்ரீநிவாஸபயங்கார்ஸ்வாமி

இப்போது உலகப் பிரசித்தமாக நடைபெற்று வருகின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவஸூதரீசன பத்திரிகை யைத் தொடங்கின மஹான் இவர். இப்போதைய ஆசிரியரான ஸ்ரீ ச.. கே. எஸ் கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் எம். ஏ. டி. எஸ். அட்வகேட் ஸ்வாமியின் திருத்தகம்பலர். தமது பூர்வாசார்ய ஸ்ரீவைக்கங்கையல்லாம் அச்சிடுவதற்கு ஸங்கல்பித்துப் பல ஸ்ரீகோசங்களையச்சிட்டு, மேன்மேலும் சாச்வதமாக அச்சிட்டு ஸர மூலனை நிதியை சூதாபித்து வைத்திருப்பவர் இப்பெரியார்.

385. ஸ்ரீ காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்யஸ்வாமி

உடந்த விரோதமிருந்தால் ஆடி மாதத்தில் திருநாடலங்கரித்த இந்த மஹாஸ்வாமியை உலக மெல்லாமறியும். ஜகத்விக்கப்பாதராயமுத்தருளியிருந்த காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமான்ஸ்வாமி யின் தொழித்தரும் ஸங்கிருத புத்திரகுமாரன இப்பெரியார் விளக்கில் கொளுத்தின தீவட்டிபோல விளங்கினவர். சிதம்பரம் கலாசாலையிலும் ஸ்ரீபெரும்பூதூர்க் கலாசாலையிலும் சிலபல வருஷங்கள் சாஸ்திர ப்ரவசன நீஷ்ணுதராயமுத்தருளியிருந்து 25 வருஷங்களுக்கு மேலாக சென்னை 108 நகரில் சாரிபுகளிலும் திருமாளிணையிலும் அலாககிரந்தப்ரவசனம் செய்து போதகவர்.

386. ஸ்ரீ நல்லூர் கிருஷ்ணமாசாரியார்

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்து ஸ்ரீபெரும்பூதூர் காலேஜில் நியுகரணவேதாத்தங்களை பாதிக்கித்து ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் பலர்க்கு உபயவேதாத்தங்களையும் இதிறாஸ புராணங்களையும் பிரவசனம் செய்தவர் இவர். மேன்மேலும் மிக அபிவிருத்திக்கு வரவேண்டியவர் இரண்டாண்டுக ட்டு முனிபு அபித்திதமாகத் திருநாடலங்கரித்தவர்.

387. தெய்வகிராமணியஸ்வாமி

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலேயே வளர்ந்த இத்திருநாமம் பூண்ட ஸ்வாமி திருக்கண்ணபுரம் பட்டப்பா ஸ்வாமி ஸங்கிரிதங்கில் பகவதீஷய ரஹஸ்யாதிகளை தன்கு அதிகரித்து ப்ரவசனம் செய்து கொண்டிருந்த பரமஸாத்திகர். பல வருஷங்களுக்கு முனிபு திருநாடலங்கரித்தவர்.

388. குன்றபாக்கம் தி. அ. அன்னங்கரசாரியஸ்வாமி

ஸ்ரீ கரஞ்சியில் ஜகத்விக்கப்பாத வித்வானாக எழுந்தருளியிருந்த குன்றபாக்கம் சிமாச்சர்ஸ்வாமி

யின் திருத்தம்பியரான இந்த அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமியார் தியாயவேதாந்த வித்வானாகக் கீழண்ட மாடலியியில் எழுத்தருளியிருந்தார். இவரும் தியாய மாடப் பரவசனம் செய்து கொண்டு இருந்தவரே. அடைசியில் திருவல்லிக்கேணி சென்று சேர்ந்து பூர்த்தித்தஸாரதிஸ்வாமி ஸ்வாமிதிரில் உபாசனாஷ்ட நிர்வாககராயிருந்து அவ்விடத்திலேயே ஐம்பதாண்டு கட்டி முன்பு நீருடைந்த கெழுத்தருளிஞர்.

389. வேங்கடனார் கங்கி. நரசிம்மராசாரியர்ஸ்வாமி

தொண்டனார் ரீரதிவாதிபயங்கரவாங்கனார் என்று கம்பதிஷ்டராயிருந்த இப்பெரியவர் வேதாந்தபாநாயகாராகப் ப்ரஸித்தராயிருந்த மஹாவித்வானாய்வுமெளமரான மாண்டியம் அனந்தாழ்வார்ஸ்வாமியின் பாக்கியநயரென்று ப்ரஸித்தரான வித்வான். அனேகக்ரந்தங்கொழுதின மஹாகவி. திருவாய் மொழிபாடேததையும் அதிசூட்சுலோகபந்தமாகக் கி அச்சிட்டு வெளியிட்டிருந்தவர். அந்நிரு ஸஹஸ்ரகாதாரத்ருவான்பென்று பெயர். அதற்குக் கன்னடப்ரஸைஷில் வியாக்கியானாழமிட்டிருந்தாற்பென்று கேள்வி இடைசியில் இவர்க்கு சித்தவிப்ரமம் விளைந்து தம்மைக் கங்கியவதாரமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததற்குலோ வேறு காரணத்தினாலோ இவர்க்குக் கங்கிஸ்வாமி பெய்க்குப் ப்ரஸித்தி விளைந்தது.

390. திருமலை அக்காரக்கனி. சாமாநுஜாசார்யஸ்வாமி

திருமலை அனந்தாழ்வார் திரு. வம்சஸ்தராய் திருநாராயணபுரத்தில் திருவல்லதந்தவரான அக்காரக்கனி சாமாநுஜாசார்யஸ்வாமியைப்பவர் உபாதிஷ்டாந்த ப்ரஸிணராயெழுத்தருளியிருந்து வடநாட்டில் மாவலத்தசத்திலும் ஆர்ஜுரப்ரத்தங்கனிலும் பகவத்சாமாநுஜ தரிசனத்தைப் ப்ரசாரம் செய்ய எழுந்தருளிய பல நூற்றுக்கணக்கானவர்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகத் திருத்திப்பணி கொண்டு விக்கயாதராக எழுந்தருளியிருந்தவர். இந்த ஸ்வாமியின் திருக்குமாரரே தமது ஜ்யேஷ்ட ஜாமாதர்வாள் அக்காரக்கனி ஸம்பதிக்குமாராசாரியர்.

391. திருநாராயணபுரம் ஐக்கு வேங்கடாசார்யஸ்வாமி

திருநாராயணபுரம் அநாதிகாலமாகவே வித்வான்களைப் படிச்செய்யும் மஹாகேசத்ரமென்று ப்ரஸித்தம். இதற்கு எம்பெருமானாரைப் நிவ்யகடாஷமே காரணமென்பர். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ. ஐக்குவேங்கடாசார்யஸ்வாமியென்பவர் சிறந்த வித்வானாகவும் மஹாகவியாகவும் விளங்கி வந்தார். இந்த மஹாகேசத்ரத்தில் இருபது வித்வான்களுக்குமேல் அடியேவாறிவேன். ஒவ்வொருவரும் பரிகணிதரான வித்வான்மணிவாக விளங்கினவர். இவ்வாறும் இவ்ரு வித்வான்களுக்கு ஸம்பிஷமே.

392. அத்தங்கி தெட்டு நாதாசாரியர்ஸ்வாமி

ஸ்ரீ பெருமபுதூர் கரைசாலையில் தியாய வேதாந்தங்களைப்பதிக்கித்து உபாதிஷ்டாந்த ப்ரஸிணராகி காஞ்சியில் ஸ்ரீயதோக்த காரியெம்பெருமான் ஸன்னிதி விதியில் வாழ்ந்து வந்த இப்பெரியார் திருநாடலங்கிரித்து இருபத்தைத்து வருஷமாகிறது. ரஸிகவித்வான் என்று அடியேன் மதிக்க இருந்தவர்.

393. ஸ்ரீஸலக்தி ரத்னகரஸ்வாமி

ஆழ்வார் திருநகரி. இளையவிலி. சடகோபாசாரியர் ஸ்வாமியை அறியாதாரிலும், உபாதிஷ்டாந்தங்களிலும் கனிந்த ஞானம் படைத்து மஹாவாக்மியாய் விளங்கினவர். ஸ்ரீஸலக்தி ரத்னகர வெங்கித மிகப்பொருத்தமான விததுபடைத்தவர். இருபது வருஷகாலம் திருவரங்கம் பெரிய

துகாரியில் நித்யவாஸமாக எழுந்தருளியிருந்து உபயவேதாந்த ப்ரவசனம் செய்து கொண்டிருந்து தமது அனுபத்தோராவது திருநாடலங்கரித்தவர்.

394-398. திருமழிகையிலெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமது பயவே.

புத்தாம் வரதாசார்யஸ்வாமி,
வேங்கடாசார்யஸ்வாமி, திருவாழி ஸ்வாமி,
அய்யன் ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி,
ராயஜீ ஸ்ரீவிவாஸாசார்யஸ்வாமி.

மேலே குறிப்பிட்ட ஐந்து திருநாமங்கள் திருமழிகையில் பரிகணிதர்களான வித்வான்களா யெழுந்தருளியிருந்தவர்கள். இவர்களுள் ஸ்ரீவரதாசார்யஸ்வாமி ப்ரசண்டபண்டிதோத்தமராக விளங்கி வந்தார். திருவாஸ்கீக்கேணி வேதவேதாந்த வர்த்தினீஸபையில் ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமியோடு கூட சாலத்ரபரீக்ஷகராக எழுந்தருளியிருந்தவர். ஸ்ரீபாஷ்யபகவத்விஷயங்களை நித்யப்ரவசனம் செய்து கொண்டிருந்தவர். புத்தாம் வேங்கடாசார்யஸ்வாமி நியாய வேதாந்தம் களில் மிகவும் பரிச்சந்தராய் அநுஷ்டான சீலராயிருந்து வந்தார். திருவாழிஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவசனத்தில் நிரதராக எழுந்தருளியிருந்தவர். அய்யன் ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி உபயவேதாந்த ப்ரவசன திஷ்ணாகராயிருந்ததோடன்றி இதிறாஸ புராணங்களிலும் ப்ரவக்தாவாக இருந்துவந்தார். ராயஜீ, ஸ்ரீவிவாஸாசார்யஸ்வாமி பத்தெட்டு வழுஷ்காலம் செவ்விர சாரிபுகளில் காலக்ஷேபப்ர வர்த்தகராக எழுந்தருளியிருந்து பிறகு தம்பெருமான் ஸன்னதியில் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஸ்ரீரங்க நாராயணஜீயர் ஆஸ்தானத்தை அலங்கரித்திருந்து திருமேனியின் அபாடவத்தினால் திரு மழிகைக்கேயெழுந்தருளித் திருநாடலங்கரித்தவர்.

399. திருமலை பெரிய ஜீயர்ஸ்வாமி

ஸ்ரீவாச்ரமத்தில் ஸ்ரீமதுபயவே. ஸாது ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்தவர் உபயவேதாந்தத்திலும் சிறந்த நிபுணராக எழுந்தருளியிருந்தவர் பல ஸம்வத் ஸரய்கள் திருவேங்கடமுடையானுக்கு வழுவினாவடிமை செய்தவர். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு திருநாடலங்கரித்தவர்.

400. தி. வி. கிங்காரசாரியர்

ஸ்ரீ காஞ்சியில் திருமலை விஞ்சுமூர் குலதிலகராய் உபயவேதகண்டரவரென்று விநதுபடைத்தவர். தேவப்பெருமானுக்கு ஏளக்குறைப 60 ஆண்டு தொண்டிபுள்ளமுதமுண்டவர். சென்ற வருடத்தில் பரமபதித்தவர்.

சிறு குறிப்பு :— அடியேனுடைய வாழ்நாளில் வாழ்ந்த பெரியார்கள் மற்றும் பலருள், தற்காலம் ஒரு நூறு கணக்கில் முடித்தபடி, அடியேன் மனோஜ்யாஷிணி பத்ரிகை நடத்திக்கொண்டிருந்த காலத்தில் வடநாட்டிலும் மலையாளத்திலும் பல நூற்றுக்கணக்கான பிரபல பண்டிதர்கள் பரிசீலிக்கையினர். அன்னவர்களின் பரிசயமும் நேசமுந் மேன்மேலும் ஒங்கி வளர்த்துவருகின்றது. அவர்களைப் பற்றியுங்கூட எழுத மிக ஆசையுண்டு. ஆனால் அதைத் தமிழில் வெளியிட்டுப் பரணியில், எனது தொலங்கு பத்ரிகையிலும், வைதிக மதோதாராவிலும் வெளியிடுவேன். அவரவர்களிடத்தில் நன்றி பாராட்டுதற்கு இதுவொரு வழியென நினைத்துச் செய்வதாயிது.

எம்பெருமானார் புகழ் மாலைகள்

401. அனந்தாழ்வான், எம்பார், பட்டர் வெனியிட்ட பெருமைகள்

ஆழ்வார்களானுனிச்செய்த ஸகல தீவ்னியப் பிரபந்தங்களுக்கும் தனியன்கள் ஸ்ரீமந்தாத முனிகள் காலந்தொடங்கி பட்டர் காலந் வரையில் அவறரித்தவை நெடுநாளாக எங்கும் ஏக ரூபமாக அறு ஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. சில பிரபந்தங்களுக்கு ஒன்றிரண்டு தனியன்களும் சில பிரபந்தங் களுக்கு ஐந்தாறு தனியன்களும் அமைந்திருக்கின்றன. நம்மாழ்வாரானிய திருவாய்மொழியாயிரத் திற்கு ஸம்ஸ்கிருதத்தனியன் ஒன்றும், தமிழ்த்தனியன்கள் ஐந்துமாக ஆறு தனியன்கள் உலக மெங்கும் அறுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. "மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு ஆறங்கங் கூறவல தரித்த திருமங்கையாழ்வாரானிச் செய்த பெரிய திருமொழியாயிரத்திற்கு ஸம்ஸ்கிருதத் தனியன் ஒன்றும் தமிழ்த் தனியன்கள் மூன்றுமாக நான்கு தனியன்கள் அறுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. பெரும்பாலும் தனியன்களில் அந்தந்த தீவ்யப்பிரபந்தங்களின் பெருமை, அவற்றையானுனிச் செய்த வர்களின் பெருமை, அவர்களாவதரித்த தலத்தின் பெருமை முதலியன சொல்லப்படுகின்றன. திருவாய்மொழித் தனியன்களில் ஒன்றும், பெரிய திருமொழித் தனியன்களில் ஒன்றும் வெகு விலக்ஷணமாக அவதரித்திருக்கின்றன. எங்கலையெய்ளினித், திருவாய்மொழித் தனியன்களில்,

"எய்ந்த பெருங்கீர்த்தி பிரமாளாச முனிதன்

402. வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்---ஆய்ந்தபெருஞ்

சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ்வேந்தரிக்கும்

பேராத வுள்ளம் பெற."

[அனந்தாழ்வான் பணித்தது.]

என்கிற தனியானுது எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே பண்ணுகிறவொரு பிரார்த்தனையாக அமைந் திருக்கின்றது. இந்த வெண்பாவின் பொருளாவது, மிகச்சிறந்த கல்யாணகுணசாலியான நம்மாழ் வாரானுனிச்செய்த திருவாய்மொழி யாயிரத்தை நன்கு தரித்துக்கொள்ளவல்ல நெஞ்சுதன்னைப் பெறுவதற்காக, பெரும்புகழ்படைத்த எம்பெருமானருடைய திருவடித்தாமரைகளை வணங்கு கின்றேனென்பதாம். ஸ்வாமித்! எம்பெருமானாரே! திருவாய்மொழி யாயிரத்தையும் மற்றவாமல் தரிக்கத்தக்க ஸாமர்த்தியத்தை வரப்பிரஸாதமாகத் தந்தருளவேணுமென்று அவர்தம்மையே நோக்கிப் பிரார்த்திக்கிறது. பெரிய திருமொழித் தனியன்களுள்,

403. "எங்கள் கதியே பிரமாளாச முனியே !

சங்கக கெடுத்தான்ட தவராச ! — பொங்குபுகழ்

மங்கையர்கோளந்த மறையாபிரமணத்தும்

தங்குமளம் கீயெனக்குத் தா."

[எம்பார் பணித்தது]

என்கிற இந்தத் தனியனும் அதேரீதியாக அமைந்திருக்கின்றது. இது எம்பெருமானாரை முன்னிலைப் படுத்திய கூறியுள்ளது. திருமங்கையாழ்வாரானுனிச்செய்த பெரியதிருமொழி யாயிரத்தையும் தரிக்கவல்ல மனத்தைத் தந்தருள வேணுமென்று எம்பெருமானாரை நோக்கிப் பிரார்த் திப்பது.

404. ஆக இவ்விசண்டு தனியன்களையும் விசேஷித்து மனதில் மனனம் செய்யுங்கால் தனிச்

சிறப்பு வாய்ந்தவொரு பர வானந்தம் விளைவதோடு எம்பெருமானாருடைய ஒப்பற்றவொரு பெருமை யுட அறியலாகிறது. பிரபந்தங்களைத் தரிக்கும்படியான நெஞ்சாத் தந்தருள வேணுமென்கிற பிரார்த்தனையை அந்தந்த ஆழ்வார்களை நோக்கியே செய்திருக்கலாம்; அவர்களுக்கு அந்தரங்கங் களான மதுரகவிகள் ஸ்ரீமந்தாத முனிகள் போலவாரை நோக்கியாவது செய்திருக்கலாம்; பரமோதசானுன் எம்பெருமானை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். ஸகலவித ஸம்பத்துக்களையும்

அளிக்கவல்ல பெரியபிராட்டியானை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். [இராமானுச நூற்றந்தாவின் ஈழநாடு பாசுரத்தோடு நிகப்பொருந்துமிது.]

405. இப்படிப்பட்ட வழிகளை விட்டு எம்பெருமானுரை நோக்கி இந்தப் பிரார்த்தனை செய்தி குப்பது எதற்கு என்று விமர்சிக்க வேண்டியது ஆகச் சங்கமன்றோ? புதிதாக நாம் என்ன விமர்சிக்கப் போகிறோம்? அக்காலத்தில் ஆழ்வாருளிடச் செயல்களெல்லாம் எம்பெருமானாரிட வழுக்கா யிருந்தன வென்று இதனால் நிஸ்ஸத்தேஹமாக அறியக்கிடக்கின்றது. வெகு சீரப்பட்டு அதி கசித்துப் பலகால் உருச் சொல்லித் தரிக்க வேண்டிய இந்த மஹத்தான பரஹ்மனின்மையைய ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரொருவரே *கவியுங்கெடுங் கண்டுக்கொண் டினென்று ஆசாஸித்த ஆழ்வாருடைய பரமக்குழைபயிற்றும், *ஆமுதல்வளிவனென்று அருக்ரஹித்த ஆளவந்தாருடைய அற்புதமான அருக்ரஹாசியத்திருநூல் அதாவாஸமக க்ரஹித்து ஓரிடத்திலும் ஒருவிதமான ஸத்தேஹமும் விஸ்மரணமுமின்றிக்கே தரித்தருளியிருந்தாரென்பது ஸுஸ்பந்தமாகின்றது. இல்லையெல் இந்தத் தனியின்கள் இவ்வண்ணமாக அவதரித்திருக்க அவகாசமில்லையன்றோ.

406. “வான் திகழுஞ்சோலை மதிளநங்கர் வன் புகழ்மேல்
ஆன்ற தமிழ்மறைகளாயிரமும்—ஈன்ற
முதல்தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த
இத்தாய் பிரமமா னுசன்.

[பட்டர் பணித்தது.

முன்னம் விவரித்த *ஏயந்த பெருங்கீர்த்தி* தனியனுக்கடுத்ததான “வான் திகழுஞ்சோலை” என்று மேலேகாட்டின தனியனில் “தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன்” மொய்ம்பால் வளர்த்த இத்தாய் இராமானுசன்” என்று சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. திருவாய் மொழியைப் பெற்ற தாயார் நம்மாழ்வாரென்றும், வளர்த்த தாயார் எம்பெருமானாரென்றும் அக்காலத்திலிருந்த ஆப்தமர்களான ஆசிரியர்கள் அருளிச் செய்தார்களென்றால் திவ்யப்பிர பந்தங்களிலே எம்பெருமானார் அவ்வளவு சுடுபாடு கொண்டவராக இருக்கவேண்டும்! திவ்யப் ப்ரபந்தங்களைக்கற்க ருசியில்லாமலிருந்தவர்களை வலிய அழைத்துக் கற்க நியமித்தருளினார். வியாக்கியானங்கள் அவதரிக்க நியமனம் தந்தருளினார். ஆங்காங்கு அருமை பெருமை வாய்ந்த நிர்வாஹங்களை வெளியிட்டருளினார். திவ்ய தேசங்களில் அருளிச் செயல் பிரசாரங்களை ப்ரபலப் படுத்தியருளினார். இவ்வண்ணமாகச் செய்தருளின செயல்களைக்கொண்டே “மொய்ம்பால் வளர்த்த இத்தாய் இராமானுசன்” என்று பணித்தார்கள். அக்காலத்தில் எம்பெருமானார் அவ்வளவு சீரத்தை கொண்டருளியிராவிடில் திவ்யப் ப்ரபந்தங்கள் ஸ்ரீமந்தாத முனிகளின் காலத் திற்கு முன்னேயிருந்த விதமாகவே லோபமடைந்திருக்கும். அப்படியாகாத படிக்கு ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் செய்தருளின சேமக்காப்பு வாசாமகோசரம், “ஸர்வதேசதசாகரலேஷு... ராமானுஜாரிய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்...திகந்தவ்யாபித பூயாத் ஸா ஹி லோக ஹிநாதஷிணி” என்கிற சீலோகத்தை நூடு நகரமெங்கும் திவ்யப் ப்ரபந்த ஸேவா காலங்களிலேயே அநுஸந்தித்து வருவதனால் அந்த ராமானுஜாரிய திவ்யாஜ்ஞானது திவ்யப் ப்ரபந்த விஷயமே யல்லது வேறு விஷயமன்றென்பது நன்கு விளங்கும்.

407. எம்பெருமானுரைப் பற்றின வொரு சீலோகரத்தம் சுடுமுப்பத்தாறுபிரப்படியின் அடைய வளைந்தானரும்பத வுரை முதலான க்ரந்தங்களில் காணப்படுகிறது; அதாவது—

புரா ஸந்தகரர் வ்யாஸ: சுருதிசதகிரோர்த்தம் க்ரதிதவான்
விவஸ்ரே தத் சீரால்யம் வருள தரதாமேத்ய ஸ புக:
உபாவேதென க்ரந்தென கடயிது மலம் புக்திபிரஸென
புகர் ஜஜ்ஞே ராமாவஜ இதி ஸ ப்ரஹ்மமுகூர: .”

என்பதாம்.

இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாவது — உபநிஷத்துக்களின் பொருள்களை முதன்முதலாக வியாஸ பகவான் சாரீரக மீமாம்சையென்னும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தினால் தொகுத்தார்; அந்த வியாஸர் நாமே மீண்டும் வகுளாபரணப் பெருமானாக [தம்மாழ்வாராக] வடிவெடுத்து செவிக்கினிய செஞ்சொற்களாலே அந்த ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தை விவரித்தார். இவ்வுபய தீவ்ய கீர்த்தங்களையும் பொருத்தமாக ஸமந்வயப் படுத்தி நிர்வஹிக்க அவரே மீண்டும் ஸ்வாமி யெம்பெருமானாராகத் திருவவதரித்தார்—என்பதாம். இந்த ச்லோகம் எம்பரர் அருளிச் செய்ததாகவும் முதலியாண்டான ருளிச் செய்ததாகவும் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. ச்லோகமோ கம்பீரமானது; விஷயமோ யதார்த்தமானது. இது கொண்டே ஆசார்ய ஹிருதயத்தில் “பாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸூத்ரவாக்யங் களொருங்கவிடுவர்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டது.

408. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் ஜனிக்கப்பெற்றவர்கள் ஸ்ரீமதுபயவே; என்கிற விருதை வஹிப்பது மாத்திரம் போராது; உபய வேதாந்தங்களையும் ஸமரூபமாகப் பரிசீலனை செய்து உபயவேதாந்தநிவ்யாசீதங்களையும் தாமதுபவித்துப் பிறரையும் அநுபவிக்கச் செய்யவேண்டும். எம்பரருளிய ச்லோகரத்தன மொன்று;

409. வேதோத்தமஸ குஹாவிஹாரபடுநா ஸ்ரீவைச் ச்ருங்கோல்லை
மாயா கேஸரி மாநிதேந கஹந்யாயாடவீசாரிணு,
கம்பீரேண பராத்மபேதநஹாநாதேந காதேந மே
குப்தோஹம் யதிஸார்வபௌமஹரிணு வர்த்தே ப்ருசம் நிர்ப்பய.

இந்த ச்லோகம் வெகு அற்புதமாக அமைந்திருக்கின்றது. இதனைச் சிறிது விவரிக்கிறோம். இராமானுச நூற்றத்தாழியில் “கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக்குறையல் கலைப்பெருமான், ஒலிமிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளந்தடித்து, அதனால் வலிமிக்க சீயிராமானுசன்” என்று எம்பெருமானார் சீரிய சிங்கமாக அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளார்; அதனையடிவொற்றி இந்த ச்லோகத்திலும் ஸ்வாமி எம்மஹமாக குறிக்கப்படுகிறார். எம்மஹத்தோடே ஸ்வாமிக்கு ஸாயம்பர் ஐந்து விசேஷணங்களினால் அற்புதமாக நிர்வஹிக்கப்படுகிறது. விவரணம் கேளீர்;

410. [வேதோத்தமஸ குஹா விஹார படுநா]

“மலைமுழஞ்சில் மன்னிக்கிடந் துறங்கும் சீரிய சிங்கம்” என்ற திருப்பாவையேன்படியே சிங்கம் பரீவத குறைகளில் விஹரிக்கும. ஸ்ரீராமாநுஜஸரீரஹமே வெள்ளில்; வேதங்களாகிற பரீவதங் களின் உபநிஷத் பாகமாகிற குறைகளில் விஹரிக்கும். தைத்திரீய யஜுர் ப்ரஹ்மண-காடகத்தில் “பரத்வஜோ ஹ த்ரிபிரவுர்பிசீ ப்ரஹ்மசர்யமுவாஸ” என்று தொடங்கியுள்ள உபாக்கிபசனத்தில் தேவேந்திரன் பரத்வாஜ முனிவர்க்கு வேதங்களை மலைகளாகக் காட்டினவென்று ஒதிகிருக்கையாலே வேதம் மலையாகக் குறையிலலை. “தர்மஸ்ய தத்த்வம் நிஹிதம் குஹாயாம்” என்ற மஹாபாரத ச்லோகத்தின்படி தருமநுட்பர் பொதிந்திருக்குமிடம் குறைபாகக் கருதப்படுகையாலே உபநிஷத் பாகங்களை குறைபாகக் கூறினது பொருத்தம். அதிலே விஹாரம் செய்கிறார் ஸ்வாமியென்றது. “கரீடரீர்த்தமபி. யத் ப்ருயஸ் ஸ தர்ம: பரமோ மத:” என்றும் “சொல்லும விடு சுருதியாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வினாயாட்டாகச் சொல்லும் வர்த்தையும் சிறப் புற்றிருக்குமென்றவாறு.

411. [ஸ்ரீவைச் ச்ருங்கோல்லை மாயா கேஸரி மாநிதேந.]

எம்மஹத்தைக் கொண்டாடவல்லது எம்மஹமேயாகும். அப்படியே இந்த ராமாநுஜஸரீரஹத்தைக் கொண்டாடவல்ல எம்மஹம் திருவேங்கடமுடையானாகிற எம்மஹமேயாம். திருமங்கை

எரிமலறப் பொருங்காட்டில் ஸஞ்சரிக்குமேயொழிய நாட்டில் காணக்கிடைக்காது. இந்த யதி ராஜ் எரிமலறவே வெள்ளினிட; காஸ்தீரிய நிராயங்கனாகிற அடவிகளிலே ஸஞ்சரிக்குமது.

சங்கத்தின் தோற்றம் அதிகப்பிரமொன்னுமிடம் சொல்லவேண்டா. ஸ்வாமியினுடைய கரம்பிரியம் பூரிசுத்திகளிலும் திருவருவத்திலுமாகும்.

இந்த விசேஷணத்தில் சிலேசுடை அமைந்துள்ளது. எம்மற்பலகத்தில் “பரேனாம் ஆத்மா தம்பிரத்தீதி பராந்ம பேதந்; ததாநிதே; மஹாநாதோ யஸ்ய” என்கிற ஸ்யுதிபத்தி கொள்ளத்தக்கது. எம்மற்பலகின் பெருமழக்கம் இந்ர ஜந்துக்களின் உயிரை மாயக்கவல்ல தென்கை. இனி பதிராஜ எம்மற்பலகத்திலோ வெள்ளில், “பரச்ச ஆத்மாநச் ச பராந்மாந்; தந் பிரத்தீதி பராந்ம பேதந்; ததாநிதே மஹாநாதோ யஸ்ய” என்று ஸ்யுதிபத்தி கொள்ளக்கடவது. பரம புருஷனுக்கும் ததாநிதே மஹாநாதோ யஸ்ய” என்று ஸ்யுதிபத்தி கொள்ளக்கடவது. பரம புருஷனுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் ஜுக்ரியம் சொல்லுகிற விமத வாதிகளைக் கண்டித்து ஜீவபர பேதத்தை ஸாதிக்க வல்ல திருமிடந்ரேசையை யுண்டயவரன்றோ பகவத் ராமாநுஜர். முற்றந்தாதியில் “உயிர்கள் உம்பரிட்டாதிப் பரனேடு ஒன்றுமென்று சொல்லுமவ்வல்ல வெல்லாம் வாதில் வென்றான் எம்மி ராமாநுசக் மெய்யம்மதிக்கடலே” என்றருளியது இங்கு நோக்கத்தக்கது. ஆக இத்தகைய பொருத் தய்களினால் எம்மற்ப மென்று பேசுற்றத்தக்க எம்பெருமானானுடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கிக் கிடக்கிற நாம் தீர்ப்பயமான வாழ்ச்சியையுடைபோம் என்றதாயிற்று.

கிதாபாஷ்யத்தில் "திருப்பாவை" என்பது பொற்றிணை அர்த்தம்

415 “யத் யதாசாரி சரேஷ்டஸு தத் ததேவதேரோ ஜநஃ; ஸ யத் ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ் நதுருவவர்த்ததே.” (3-21.) என்னும் ச்லோகம் ரிஷ்டாசாரத்தின் சிறப்பைத் தெரிவிப்பது நதுருவவர்த்ததே.” (3-21.) என்னும் ச்லோகம் ரிஷ்டாசாரத்தின் சிறப்பைத் தெரிவிப்பது ஸம்ஸ்கிருதஜ்ஞர்களுக்கு அநாயாஸமாகப் பொருள் படக்கூடிய ச்லோகமிது. இதன் உத்தராக்ர்த் தத்திற்கு பாஷ்யமிட்ட சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் “ஸ: சரேஷ்ட: யத் ப்ரமாணம் குருதே லௌகிகம் மாதிரிகம் வா: லோக: தத் அருவர்த்ததே—ததேவ ப்ரமாணிகரோத்தி அர்த்த:” என்று உரைத்தார். சரேஷ்டராயிருப்பவர் யாதொன்றை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறானோ அது தன்கையே லோக மும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறது என்பதாகப் பொருள் காட்டப்பட்டதாயிற்று. மத்வாச்சரியரான் ஹம் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறது என்பதாகப் பொருள் காட்டப்பட்டதாயிற்று. மத்வாச்சரியரான் ஆணந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகளும் இவ்வண்ணமாகவே பொருளுரைத்தனர். “ஸ: யத் வாக்யமுகம் ப்ரமாணி குருதே—யதுக்த ப்ரகாரேண திஷ்டதீத்யர்த்த:” என்பது அவருடைய பாஷ்யபங்கதி. ஆக இவற்றால் “யத் ப்ரமாணம்” என்றவிடத்தில் பதச்சேதம் இல்லை எனில்

தேறிற்று. யத் என்பது தனிப்பதமென்று முடிந்தது நம் பாஷ்யகாரர் இங்கு இரண்டு பதங்களாகத் திருவுள்ளம் பற்றாமல் (யத்ப்ரமாணம்) என்று பஹுவிஸி ஸமாஸங்கொண்ட ஒரே பதமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி பாஷ்யமிட்டருளியுள்ளார். பூர்வர்த்தத்தில் “சுரேஷ்ட: யத்யத் ஆரதி”. என்றதற்குச் சுரேஷ்ட: ராயிருப்பார் எந்தெந்த கருமத்தை யனுஷ்டிக்கிறாரோ என்பதாகப் பொருளாதலால் அந்த கருமத்தைப் பற்றியே உத்தரார்த்தமும் சொல்லுகிறதென்று ஸ்வாமியின் ‘திருவுள்ளம்’ சிஷ்டர்கள் தாங்களனுஷ்டிக்கிற கருமத்திற்கு எவ்வளவு அவதி வைத்துக்கொள்ளுகிறார்களோ அவ்வளவு அவதியையே பிறரும் வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்றபடி. இதை நாதபர்யசத்திரிகையில் வேதாந்த தேசிகன் விவரித்துள்ளார். ‘பெரியோர்கள் அனுஷ்டிக்கிற கருமத்தையே பிறரும் அனுஷ்டிக்கிறார்கள்’ என்று இவ்வளவு மாத்திரமே சொன்னால் போதாது. அவர்கள் அக்கருமத்தை எந்த விதமாக அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அந்த விதமாகவே பிறரும் அனுஷ்டிக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லவேண்டியது இங்கு ஆவச்யகமாதலால் அதற்குச் சேர ஸ்வாமியின் பாஷ்யம் மிகப் பொருத்தமாக அவதரித்துள்ளது. பெரியார் எதை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரோ அதையே பிறரும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரென்பது ப்ரக்ருதத்தில் அநபேஷித மாதலால் இதர பாஷ்யகாரர்களை நம் ஸ்வாமி பின்சொல்லவில்லை.

416. இதர பாஷ்யகாரர்களுக்குத் தோக்குத அத்தம் இங்கு நம் ஸ்வாமிக்குத் தோன்றினது எதனாலென்னில்; ஸ்வாமி திருப்பாவை ஜீயரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்ததாலேயே என்க. திருப்பாவையில் “மாலே மணிலண்ணு என்கிற பாசுரத்தில் “மேலைபார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல்” என்றுள்ளது; இங்கு மேலைபார் செய்வனகள் கேட்டியேல்” என்று மாலே போதுமாயிருக்க இடையில் ‘வேண்டுவன’ என்று ப்ரயோசித்தது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. அதை நோக்கியே யத்ப்ரமாண மென்றதை ஸமஸ்தமாகக் கொண்டு பாஷ்யமிட்டருளினார் திருப்பாவை ஜீயர்.

417. கீதையில் “பரித்ராணய ஸாதூகாம்” (4-8) என்ற விடத்திற்கு பாஷ்ய மருளிச்செய்யா நின்ற ஸ்வாமி, ஸாதூக்கள் யாவர்? என்பதை விவரிக்கு மிடத்து ஆழ்வார்களே ஸாதூக்களென்று ஸுஸ்பஷ்ட சப்தங்களால் விளக்கியருளினார். “காணவராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்த்து, ஒருபகலாயிரமுழியாலோ வென்று தளர்த்து, *நினைத்துதைத்துள் கரைத்துருகி நிற்குமாழ் வர்களே ஸாதூக்களென்கிறார். அங்கு அருளிச் செய்திருக்கிற பரமபோக்யபங்க்திகள் சங்கர பாஷ்பாதினில் அணுவளவும் காணக்கிடையா; இவற்றை திவ்யஸூக்திரசிகர்கள் நிச்சலும் சிந்தனை செய்யவேணும். அவ்விடத்து ஸூக்திகள் வருமாறு—“ஸாதவ: உக்த ஸஷண தர்மசீலா: வைஷ்ணவாக்ரேஸரா: மதஸமாச்சரயணே ப்ரவ்ருத்தா: மந்தரம கர்மஸ்வரூபானாம் வாய்மநஸாகோசரதயா மத்தர்சதேந விதா ஸ்வாத்மதாரண போஷணாதிசம் அலபமாதா: ஷணமாத்ர காலம் கல்பனாஹஸ்ரம் மந்வநா: ப்ரசிதில ஸர்வகாத்ரா பவேயுரிதி மதஸ்வரூப செஷ்டிதாவலோகந ஆலாபாதிதானேந தேஷாம் பரித்ராணய” என்று. இந்த கீதாபாஷ்ய பங்க்திகள் ஆழ்வார்களின் தன்மைகளை அவர்களின் திவ்ய ஸூக்திகளைக் கொண்டே யருளிச் செய்தவை, [பதங்களின் மேல் சிறிது விவரிக்கிறோம்.]

418. ‘வைஷ்ணவாக்ரேஸரா: என்பது இங்கு விசேஷ்யவாசகபதம், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமப்ரதாயத்திலே முன்னிற்பவர்கள் ஆழ்வார்களே பென்பது நிர்விவாதம். மற்றுமுள்ள விசேஷணங்க ளெல்லாம் அவர்களுக்கே பொருத்துமையையாயும் அவர்களையே சுட்டிக்காட்டு மனவையாயும் அமைத்திருக்கின்றன, எவ்வளவு வென்னில்; [உக்தஸஷண தர்மசீலா:] *பதாயதாஹி தர்மஸ்ய* என்கிற கீழ்ச்வேகத்தில் “தர்மஸ்ய—வேதோதிதஸ்ய சாதூர்வரண்ப சாதூரார்மய வ்யவஸ்தயா அவஸ்திதஸ்ய” என்று தாமருளிச் செய்திருக்கையாலே அதாவே ‘உக்தஸஷணதர்ம’ என்பதனால் பராமர்சிக்கப்படுகிறது. ஆழ்வார்கள் வேதோக்தங்களான வர்ணாசிரம தருமங்களை

எள்ளளவும் கடவாதவர்கள் என்றதாயிற்று. [மத்ஸமாச்சரயணே ப்ரஹ்மத்தா:] "துயரறு கடரடி தொழுதெழென் மனனே" என்றும் "ஆழிவண்ண! தின்னடியினைப்படைத்தே னென்றும் சொல்லி பகவதாச்சரயணத்திலே ஒருப்பட்டவர்கள் என்றபடி. [மத்தாமகர்மஸ்வரூபாணாம் ஸங்கமநஸ அகோசரதயா]. எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களையும் சேஷ்டிதங்களையும் ஸ்வரூபத்தையும் பேசப்பெற்று "என்சொல்லிச் சொல்லுகென்" என்றும், "நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெய் ணெண்ணுமீனச் சொல்லே" என்றும் வாக்குக்கும் மதஸ்ஸுக்கு மெட்டாதவைபென்று சொன்ன வர்களு மாழ்வார்களே.

419. [மத்தர்சநேத விநா ஸ்வாத்மதாரண போஷணாதிசம் அஸபமாநா:] "தொல்லிமாலைக் கண்ணாறக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றுக்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சாதலே" என்றும் "கண்ண வாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து ....." என்றும் சொல்லிக் கண்ணாறக் கண்டா லல்லது தரிப்புப் பெருதவர்களு மாழ்வார்களே. [ஷண்மாத்ரகாலம் கல்பஸந்நஸர்ம மத்வாநா:] "ஒரு பகலாயிர மூழியாலோ" *ஊழியில் பெரிதால் நாழிகை யென்னும்* "ஓயும் பொழுதின்றி ணழியாய் நீண்டதால்" என்றுபேசி "அவனை விட்ட கன்று உயிராற்ற வில்லாதவர்களும் ஆழ் வார்களே. [ப்ரசிதில ஸர்வகாத்ரா:] காலாரும் தெஞ்சறியும் கண்கழலும்* காலுமெழா கண்ண திரும் தில்லா உடல் சோர்ந்து நடுங்கிக் குரல் மேலுமெழா மயிர்கூச்சுமரு* உள் ளெலா முருகிக் குரல்தழுத்தொழிந்தேன் உரோம கூபங்களாய்க் கண்ண நீர்கள் துள்ளஞ் சோரத் துயிலனை கொள்ளென்" என்று சொல்லி ஸர்வாவயவ சைதில்யத்தைக் காட்டினவர்களும் ஆழ்வார்களே. இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்களுக்கு விலகாணுநுபயம் தந்து ராஷணம் செய்வதற்காகவே எம் பெருமான திருவவதாரங்கள் செய்தருள்வதாக எம்பெருமானுருடைய பாஷ்யப்ரக்ரிகைய. [அவதார ரஸங்களை நன்கு அநுபவித்தவர்கள் ஆழ்வார்களேயென்று கருத்து.] இப்படிப்பட்ட பங்க்திகள் இதரபாஷ்யகாரர்களிடத்திலே லவலோசனம் காணக் கிடைப்பதில்லை; ஆழ்வார்களைப்பற்றியும் அவர்களின் தன்மைகளைப் பற்றியும் சங்கராச்சார்ய மத்வாச்சார்பாத்களுக்கு வ்யுத்பத்தியே யில்லாமையான அதற்குக் காரணம்...

420. கீதாபாஷ்யத்தில் மிகச் சிறந்தயோஜனையொன்று.

ஸ்வாமியின் கீதாபாஷ்யத்தை ஆழ்ந்து அநுபவித்தால் அதிலுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் பெரும் பாலும் நிவ்யப்ரபந்தத்தை யுட்கொண்டே அருளிச் செய்தவையென்று நிச்சயிக்கலாம். க்ரந்த லிஸ்தரபயத்தினால் கீதாபாஷ்யத்திலிருந்து ஓடிவாக ஸாரதமான ஒன்றே வெடுத்துக் காட்டி திற்கிறேன். கீதை (10..10.) "தேஷாம் ஸதத யுக்தாதாம் பஜதாம் ப்ரீதி பூர்வகம், ததாமி புத்தி யோகம் தம்" என்றவிடத்தில் சங்கராச்சார்பர் 'ப்ரீதி பூர்வகம் பஜதாம்' என்று அந்வயக்ரமம் காட்டி "ப்ரீதி: — ஸநேஹ:; தத்பூர்வகம் மாம் பஜதாம் இத்யர்த்த:" என்று எழுதியுள்ளார். இந்த அர்த்தத்தில் என்ன குறை சொல்லமுடியும்? ஆனாலும் ஸ்வாமி "ப்ரீதிபூர்வகம் ததாமி" என்றே அந்வயம் காட்டியருளுகிறார். சேதனைச் செய்கிற பஜனத்தில் ப்ரீதிபூர்வகத்வத்தைக் கூட்டாமல் எம்பெருமான் செய்யுமருளிலே அதைக் கூட்டுகிறார் ஸ்வாமி; இதற்கு உண்மையான காரணம் தெரியுமோ? திருவாய்மொழியில் (8-7-8) "என்னையானும் பிரானர் வெறிதேயருள் செய்வர்-உகந்து" என்றுள்ளது. எம்பெருமான் தான் விஷயிகரிக்கத் திருவுள்ளமான விடத்தில் அவ்யாஜமாகச் செய்யுமருளை உகந்து செய்வதாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறார்; இப்படியருளிச் செய்த ஆழ்வார்க்கு நிதிஷ்டகீதா ச்லோகத்தில் "ப்ரீதி பூர்வகம் ததாமி" என்னுமந்வயமே திருவுள்ளத்திலுறைந்திருக்கு மென்று ஸ்வாமி நிச்சயித்து அதற்கு அதருபமான பாஷ்யத்தை இட்டருளினார். இவ்வண்ணமாக கீதாபாஷ்யத்தில் ஆழ்ந்து பார்த்தால் மறைந்திருக்க மலை மலைபாக்க கிடைக்கும்.

421. *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமென்றவிடத்து கீதாபாஷ்யரஸம்.

பகவத்கீதை (7-19.) *பஹுதாம் ஐந்தாமத்தே ஜ்ஞாநவாந்மாம் ப்ரபத்யதே, வாஸு தேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லபஃ* என்று மித்த ச்லோகத்தின் சங்கரபாஷ்யத்தையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி பாஷ்யத்தையும் உற்று நோக்க வேணும். ஸ்ரீசங்கரர் கீழே *ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ* என்றவிடத்தில் 'ஜ்ஞாநீ' என்பதற்கு எவ்விதமான அர்த்தம் செய்தாரோ அவ்விதமான அர்த்தமே 'ஜ்ஞாநவாந்' என்பதற்கும் அவர் செய்யலாவது. ஸ்வாமியோ வென்னில் கீழே செய்தருளினபடியே இங்கும் "மச்சேஷைதகரஸ ஆத்மயாதாதம்யஜ்ஞாநவாந்" என்றே செய்தருளினார். இந்த ச்லோகத்தில் இதுவன்று முக்கியமான விஷயம்; *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லபஃ* என்கிற உத்தரார்த்தத்திற்கு சங்கரர் பணித்த பொருள் *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம* இதயாதிஸ்தலங்களில் போலவே அத்வைதமாகவுள்ளது. வாஸுதேவ ஏவ மம ஸர்வம்" என்பதாகக் கொள்ளப்படவேண்டியது. ப்ரஹ்மத்திற் காட்டில் வேறுபட்ட பொருள் எதுவுமேயில்லையாகையாலே, எல்லாம் ப்ரஹ்மமென்றுகொண்டு என்னப்பணிகின்ற மஹாத்மா துர்லபன்-என்று கீதாசார்யன்சொல்லுவதாக சங்கரபாஷ்ய ப்ரக்ரீடைய. இதை 'நமது பாஷ்யகாரர் கண்டித்திருக்கிறாரென்பது (அயமேவார்த்தர்) என்கிற தீயபாஷ்ய ஸூக்தியாலும், சந்த்ரிகாஸூக்தியாலும் அறியவெளிது.

422. இங்கு சங்கரர் பணித்தபொருளானது அவசியம் கண்டிக்கத்தகுந்ததுதானேவென்று பார்க்கவேணும். ஸர்வவஸ்து ஸாமாதிகரணபார்த்தவரும வஸ்துபரிச்சேதராஹித்யத்தை ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் விசிஷ்டாத்வைதிகளான நாமும் இசைந்தே யிருக்கிறோம். தாத்பர்யத்தில் வாசியேயொழிய சப்தஸுத்தர்ப்பத்தில் ஒருவாசியுமில்லை நமக்கும். இங்கே சங்கரர் எழுதிவைத்த பொருள் அஸம்பாவிதமன்று. *ஸப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ்ஸேத்த்ரஸ்ஸோக்ஷரஃ ப்ரமஸ் ஸ்வராட்* என்கிற வடமொழி வேதத்தையும், *அவனே யவனுமவனு மவனும், அவனே மற்றெல்லாமு மறித்தனமே* என்கிற தமிழ் வேதத்தையும் நிர்வஹிக்கிற ரீதியிலே *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமென்கிற விதையும் சங்கராக்கு அமேதமான பொருளிலே எளிதாக நிர்வஹிக்கலாயிருக்க இங்கே கண்டனம் அவசியமன்றெயென்றுப் ப்ரதீபவஸ்தாதம் ப்ராப்தமாகும்.

423. குறிக்கொள்கின் :

சங்கரகுடைய அத்வைதாபிப்புவத்தை ஸ்வாமி கீழே வெகு விரிவாகக் கண்டித்தேயிருக்கிறார். [1-12 பாஷ்யம் ஸேவிப்பது. 13-2, பாஷ்யத்திலும் மிகமிக விரிவாக ஸேவிப்பது.] அதை இங்கும் கண்டிக்கவேண்டிய அவச்யமில்லைதான். இங்குக் கண்டிக்கிற விதம் வேறு. இவ்வர்த்தம் இந்த ப்ரகரணத்திற்குச் சேராநென்று திருவுள்ளம் பற்றியே இவ்விடத்தில் ப்ரதிஷேபமுள்ளது. இங்கே ஸ்வாமியருளிச் செய்த பொருள் என்னவென்று பார்ப்போம். 'வாஸு தேவஸ் ஸர்வ' மென்பதற்கு ஸ்வாமியருளிய பொருள் இதுவே-என்பது கீதாபாஷ்யஸூக்தி. இதை தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் விவரிக்கும்போது தாரகீபோஷை போக்பங்களும் எம்பெருமானே யென்று கொள்ளுகிற மஹாத்மாவை விவகிப்பதுதான் இவ்விடத்திற்குச்சேரும்-என்று ஸ்பஷ்டமாக எழுதியுள்ளார். திருவாய்மொழியில் *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணாள்* என்று ஆழ்வாருளிச்செய்தது *வாஸுதேவஸ்ஸர்வமென்கிற இத்தையறுஸரித்தே யென்று ஆளவந்தார் முதலானார் நிர்வஹித்து வந்தார்கள். திருவாய்மொழியின் வ்யாக்யானமாக உள்ள பூர்வாசார்யர்களும் அங்கு இந்த கீதாவசனத்தை யுதாஹரித்தே விபாக்கியானம் செய்தருளியுள்ளார்கள். சங்கரகுக்குத் திருவாய்மொழியில் ப்ரவேசமில்லாமையாலே அவர்தாம் வேறு வகையாக பாஷ்யமிட்டாலும் திருவாய்மொழியுறுக்கடலிலே ஆழ்த்தவரான ஸ்வாமி அவ்வர்த்தத்தை எவ்வளவு இசையக்கூடும்? *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லபஃ* என்று சொல்லுகிற கீதாசார்யனும் நம்மாழ்வாரை நெஞ்சில்கொண்டே அது சொல்லியிருக்க, அதற்கு

மன்று என்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஸாதுபரித்ராணம் மாத்திரம் ஏன் ஸங்கல்பத்தினாலாகக் கூடாது? என்று ஒருவர் ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தியின் மேலும் ஆக்ஷேபம் செய்தால் அதற்கு என்ன பரிணாமம்? மேலும், 'துஷ்க்ருத்விநாசநம் ஸங்கல்பஸாத்யமாகலாம், ஸாதுபரித்ராணம் ஸங்கல்பஸாத்யமாக மாட்டாது' என்று ஸ்வாமி துணிந்து ஸாதித்திருப்பது எந்த ஆதாரத்தைக்கொண்டு? என்று ஒருவர் கேட்டால் இதற்கு திருப்திகரமான ஸமாதானம் சொல்லவேண்டும். திருவாய் மொழிய முதல் கடலில் அவகாஹநயில்லாதவர்கள் மேலை குறித்த கேள்விகளுக்கு விடையிறுக்க முடியாது.

426. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (3-1-9) "மழுங்காதவை நுதிய சக்கர நல்லலத்தை யாய், தொழுங்காதல் களிறனிப்பான் புள்ளுந்து தோன்றினேயே, மழுங்காத ஞானமே படைபாக மலநுலகில் தொழும்பாயர்க்கு அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதிமறையாதே" என்றொரு பாசரம் அம்புதமாக அருளிச் செய்துள்ளார். இப்பாசரத்தில் மூன்றாமடியில் மழுங்காத ஞான மென்றது எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்ப ஞானம். 'எம்பெருமானே! நீ ஸாதுபரித்ராணம் பண்ண வேண்டி, நேரே வந்து திருவவதாரம் செய்பாமல் ஸங்கல்பத்தினாலேயே அது பண்ணுவதானால் உனது சோதி குன்றும்; ஸங்கல்பத்தினால் செய்திடாமல் நேரே வந்து அவதாரம் செய்தருளினபடியால் தான் உனது சோதி விளக்கம் பெற்றது' என்று அப்பாசரத்தின் பின்னடிகளிலருளிச் செய்தா ராழ்வார், இதனால் ஸாதுபரித்ராணம் ஸங்கல்பஸாத்யமாகாது என்பது ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. அது ஸங்கல்பஸாத்யமாகாது தான் என்பதை அப்பாசரத்திலேயே முன்னிரண்டடிகளில் ஒரு கதை சொல்லுகிற முதந்தால் சிலாவிதிநம் செய்தித்தாராழ்வார்: "தொழுங்காதல் களிறனிப் பான் புள்ளுந்து தோன்றினேயே" என்று கஜேந்திராழ்வானுடைய கதையை யெடுத்துக்காட்டித் தம்முடைய விவாகிதத்தை நிலைநாட்டியுள்ளாராழ்வார். கஜேந்திர மோக்ஷகதை யாவருமறிந்ததே; முதலாவாய்க்கோட்பட்ட மதவாரணம் ஆகிமுலகமெயன்றழைக்க, எம்பெருமான் திருநாட்டி லிருந்து அரைகுலைபத் தலைகுலைப்பப் பெரிய திருவடையை மேற்கொண்டு பொய்கைக் கரையேறவந்து யானேக்கு அருள் செய்ததாகக் கதையுள்ளது. தீயப் தேசங்கள் தோறும் இது பெரிய உதஸவ மாக இன்மறக்கும் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. இதைப்பற்றி புத்திமாலிகள் சிறிது ஆராய வேண்டும். ஆனைக்கு அருள் செய்யத் திருவுள்ளமானால் பரமபத்தினிருந்து பொய்கைக் கரைக்கு ஓடிவந்து தான் அருள் செய்ய வேணுமோ? இடத்தைவிட்டுப் பெயராமலே இரண்டுபடியாக அருள் செய்திருக்கலாமே. (அதாவது)

427. "விச்வம் திபைவ விசய்ய நிசாய்ய பூயஸ் ஸஞ்ஜந்ருஷ:" (ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தலே) என்று ஆழ்வானருளிச் செய்தபடி ஸகலப்ரபஞ்சங்களினுடையவும் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்நாசரங்களை யெல்லாம் அவநிலையாக நடத்துவதற்குக் கருவியாயிருக்கின்ற ஸங்கல்பம் எங்கே போய்விட்டது? கஜேந்திர: ரக்ஷிதோ பவது—"கஜேந்திராழ்வான் ரக்ஷைபெறுக" என்று ஸங்கல்பித்தால் ஆகாத ருண்டோ? ஆகாதென்று யாரும் சொல்ல முடியாது. இந்த ஸங்கல்பத்தைக்கொண்டே எளிதாக கஜேந்திரரக்ஷணம் செய்திருக்கலாமே. இது தவிர மற்றொரு ப்ரகாரமுண்டு: அதாவது, "விநித்த திசைக் கருமம் திருத்தவல்ல திருவாய்மொழி வாழ்வான் கைங்கரியத்திற்கு ஸஞ்ஜனாவிர நின்றுன்; *கருதுமிடம் பொருது கைத்தின்ற சக்கரத்தன்* (திருவாய்மொழி 10-6-8) என்கிறபடியே இன்ன திகிலில் இன்ன காரியமாகவேணுமென்று நினைத்தமாதிரித்திலேயே அதை நிறைவேற்றவல்ல வனவன். "கீழலகிலசுரர்களைக் கிழங்கிருந்து கிளராமே ஆழிவிடுத்து அவருடைய கருவழித்த வழிப்பன்" என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடி பாதாளலோகத்திலுள்ள சென்று இறைப்பொழுதில் அரிப பெரிய காரியம் செய்துவந்த அந்தஸாதர்சநாழ்வானுக்கு அஸாத்ய மானதுண்டோ? மேலும், பரமபத்தினிருந்து பொய்கைக்கரைக்கு வந்துங்கூட "கீராமம் சக்ரேண மாதவ:" "கைத்தாகத்திடர்கடித்த கனலாழிப் படையுடையான்" "குட்டத்துக் கோள்முதலை துஞ்சக்குறித் தெறித்த சக்கரத்தான்" என்கிறபடியே அந்த ஸாதர்சநாழ்வானை யிட்டுத் தானே காரியம்

செய்தது; பொய்கைக்கரையளவு மெழுத்தருளித் தான் அவனுக்கு நியமிக்க வேணுமோ? பரம பதத்திலிருந்தே நியமித்தாலாகாதோ? நியமிக்கத் தான்வெணுமோ? கருத்தறிந்து செய்ய வல்லவனே அவன்; ஆக, அபர்திஹத சக்திகமான் ஸங்கல்பத்தைக் கொண்டும், “வாண் பொராளிகீ யம் ப்ரதயதி மஹிதம் ப்ரோக்ஷணம் கைடபாரே:” [ஸூதர்சதசதகே] என்கிறபடியே ஸங்கல்ப பரியாய பூதான திருவாழியாழ்வாளைக் கொண்டும் எளிதாகச் செய்யக்கூடிய கஜேந்திர ரக்ஷணத்தை எம்பெருமானே! ஏன் நீ அப்படிச் செய்தருளவில்லை? என்று நம்மாழ்வார் எம் பெருமானைக் கேள்விகேட்டிருக்கிறார். இப்பாட்டில் இவ்வளவு கேள்வி இருக்கிறதா? என்று ஐயுறவேண்டா; “மழுங்காத வைறுதிய சக்கர தல்லலத்தையாய்!” என்கிற முதலடியினால்— திருவாழியாழ்வாளை ஏனியே ஏன் இந்த காரியத்தைச் செய்து கொள்ளவில்லை? என்றும் “மழுங் காத ஞானமே படையாக” என்ற ஞானமுடியினால்—ஸங்கல்பத்தைக் கொண்டே ஏன் இந்த காரியத்தைச் செய்துகொள்ளவில்லை? என்றும் கேட்டிருக்கிறாரென்பது ஸுஸ்பஷ்டம்.

428. இக்கேள்விக்கு எம்பெருமான் தவிர வேறு யாராலும் விடை கூற முடியாதாகையாலே அவனே வந்து ஆழ்வாருடைய திருச்செவியிலே, ஆகைக் கருள்செய்ய தான் நேரே ஓடிவந்த காரணத்தையுரைத்தான்; அது கேட்டு ஸமாஹிதரான ஆழ்வார் எம்பெருமான் தமக்கு ரஹஸ்யமாக வருளிச்செய்த விடையை உலகறிய வெளியிட வேணுமென்றும் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே மேற் வேணுமென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி அப்பாட்டிலேயே இரண்டாமடியினால் அதனை வெளியிட்ட ருளிஞர் [தொழுங்காதல் களிநளிப்பான் புளஞர்ந்து தோன்றினாயே”] என்று, களிநு—கஜேந்திராழ்வார்; அவனுக்கு ‘தொழுங் காதல்’ என்று விசேஷண மிட்டதுதான் எம்பெருமானருளிச் செய்த விடையினாலாயது. இங்கே குறிக்கொள்ளத்தக்க விஷய மிது;— கஜேந்திரனுக்கு முதலையைத் துணிக்கவேண்டியதே உத்தேசியமாகில் அது ஸங்கல்பத்தாலோ திருவாழியாழ்வாளை யிட்டோ செய்யக் கூடியத்தயாகும். முதலையைத் துணித்தல் இங்கு உத்தேசியமன்று. அப்போது எம்பெருமானே நோக்கி கஜேந்திராழ்வான் விண்ணப்பம் செய்கிறான்—

429. “நாஹம் களேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணுர்த்தம் மதுஸூதந, கால்த கமலாந்யேவ பாத யோரர்ப்பிதும் தவ”. என்று; பெருமானே! இப்பாட்டுமுடலை முதலை நின்றுவிடுகிறதேயென்று இதற்காக தான் கரைத்திலேன்; கையிற்பறித்தபூக்களை உன் திருவடிவாரத்தில் நேராகப்பணிமாறவேணுமென்று இஃதொன்றையே ஆசைப்பட்டேன்;— “உன்னுவாருள்ளிற்றெல்லாமுடனிருத்தறியும் நீ இதைத் தெரிந்துகொண்டு நேரில் எழுந்தருளினாயே! ஹா ஹா, உன்னுடைய ஸர்வஜ்ஞதையும் கருணையுமென்கே! என்று கஜேந்திரன் வியத்து உகந்து விஜ்ஞாபித்தது புராணஸித்தம். “பரித்ராணய ஸாதாநாம்” என்கிறவிடத்தில், இப்படிப்பட்ட தொழுங்காதலைப்படைவன்களே ஸாது சப்தவாசியர்களென்றும், அவர்களுக்குப் பரித்ராணமாவது அவர்கள் கோருகிறபடியே நேரே யெழுந்தருளி ஸேவை ஸாதித்தலும் தழுவி முழுசிவார்த்தையாடுதலுந்தான் என்றும் நினைவித்து இது ஸங்கல்பஸாத்யமாகாதென்று ஸ்வாமியருளிச் செய்தது பொருத்தமாயிற்று.

430. ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீ ஸூக்தி கவலகூன்யம்.

தோபாஷ்யத்திலோ ஸ்ரீபாஷ்யத்திலோ ஸ்வாடியிபருளிச் செய்யும் ஸ்ரீஸூக்திகளில், ஒன்றுரை யுக்கும்படியான ஒரு அதிசயம் அடியேனுடைய அனுபவத்தில் காண்கிறது. இவ்வதியாய் வேறு எந்த பாஷ்யத்திலும் காண முடியாது. அஃது என்னென்ன? மூலத்தில் பரம பூருஷனுடைய ப்ரஸ்தாவம், வருமிடங்களில், ஆழ்வார்களுடைய திய்ய ஸூக்திச் சாஸ்யயிலே அவனுடைய ஸ்வரூபரூபருண ஐகியப் பெருமைகளை விளக்கிப் புல விசேஷணங்களை அருளிச்

செய்தாலொழிய ஸ்வாமிக்குத் தரிப்பு உண்டாவதில்லை. இங்கு ஓரிடமெடுத்துக் காட்டுகிறேன். கீதையில் ஒன்பதாமத்யாயத்தில் முடிவு ச்லோகம் "மம்மநாபவ மத்பக்த:" என்பது. இதில் மம்மநா பவ என்பதற்கு என்னிடத்தில் மனத்தை வைத்திடு என்று பொருள் யாவாக்கும் தெரிந்ததே. எனில் தெரியக்கூடியதே என்கிற கருத்தினால் மத்வபாஷ்யகாரர் அடியோடு அர்த்தம் செய்யவேயில்லை. சங்கராசாரியர் "மயி வாஸுதேவே மந: யஸ்ய தவ ஸ: தவம் மத்மநா பவ" என்று உரைத்தார். என்னிடத்தில் என்பதற்கு வாஸுதேவஞ்சிய என்னிடத்தில் என்று அர்த்தம் என்பதாக விவரித்தாராயிற்று. இனி ஸ்வாமியின் பாஷ்யத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம்: அவ்விடத் துப் பங்க்திகளை ஸேவித்தால் கஸ்தெஞ்சினனுக்கும் கண்ணீர் பெருகும்.

431. "மத்மநா பவ—மயி ஸர்வேச்சரே நிகிலநேற்பப்ரத்யநீககல்யாணாகதாதே ஸர்வஜ்ஞே ஸத்யஸங்கல்பே நிகில ஜகதேககாரணே பரஸமித் ப்ரஹ்மணி புருஷோத்தமே புண்டரீக தலா மலாயதேஷுணே ஸ்வச்சநிலஜீமூத ஸங்காசே யுகபதுதித திறகரஸஹஸ்ர ஸ்த்ருசதேஜ்ஜலி லாவண்யாய்ருதமநேஹாததௌ உதாரபிவரசதுர்பாஹௌ அத்பஜ்ஜ்ஜயல பிதாம்பரே அமலகிரீட மகரகுண்டலஹாரகேயூரகடகபூஷிதே அபாச காகுண்ய ஸௌசீல்ய ஸௌந்தர்ய மாதூயகாமபீர் யௌதார்ய வாதஸல்ய ஜலதௌ அநாலோசித விசேஷாசேஷலோகரண்யே ஸர்வஸ்வாமிநி ஸைல தாராவத் அவிச்சேதேந நிவிஷ்டமநா பவ" என்கிற இவ்வளவும் அதிகம்பிரமான ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தியாகும்.

432. இந்த மஹாவாக்யத்தில் எம்பெருமானைப்பற்றின் விசேஷணங்கள்பதினெட்டு உள்ளன. இத்தனைவிசேஷணங்கள் இங்கு அவசியமோவென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். உண்மையில் அவச்ய மன்றென்றும் சொல்லலாம். விஸ்தரத்தில் ருசிவிகிலாத வரான ஸ்வாமி இவ்வளவு ஏன் அருளிச் செய்தாரென்று ஆலோசிக்க வேண்டும். ஸ்வாமி பெயம்பெருமானார் 'பண்டருமாநன் பகத்தமிழ் ஆனந்தம் பாய்மத மாய் விண்டிட வெங்கனிராமானுசமுனி வேழம்' என்றும் 'கலிமிக்க செந்தெந் கழனிக்குறையல் கலைப்பெருமானெனி மிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனால் வலிமிக்க சீயமிராமானுசன்' என்றும் நூற்றந்தாதியில் அமுதனார் அருளிச் செய்தபடியே ஆழ் வாரகுளிச் செயற்கடலில் அநவரதம் அவகாஷித்தவராதலால் அதன் பலனாகவே இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸ்வாமி பலகாலும் அருளிச் செய்யப் பார்த்தமாதிறது. கண்ணிரான் தன்னிடத்தில் பகதி பண்ணும்படி விதிக்கிற இவ்விடத்தில் தன்னுடைய இத்தனை விசேஷங்களை யெடுத்துக் காட்டாவிடில் எல்லா பகதியுண்டாகும்? அவனுடைய ஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்தையும் திவ்ய மங்கள விக்கரஹ ஸௌந்தர்யத்தையும் திவ்ய பூஷணநி வைசிஷ்டயத்தையும் திருக் கல்யாண குணபௌஷ்கல்யத்தையும் எடுத்துக் காட்டுவதானது கண்ணிரான் தானே இவற்றை பெடுத்துரைத்து இவற்றிலேயேபடுமப்படி சொல்லுவதாகவன்றோவுள்ளது. இதர பாஷ்யகாரர் களுக்கு திவ்ய ப்ரமந்த ஸம்பத்து சிறிதுமில்லாமையினாலேயே அவர்கள் இப்படிப்பட்ட விசேஷ ணங்களை ஓரிடத்தில் கூட எழுதிவைக்க ப்ரஸக்தியில்லைபாயிற்று.

433. இதேபோல் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் காட்டுகிறேன். அதில் கடைசியானஸூத்ரம் [அநாவ்ருத்திச் சப்தாத் அநாவ்ருத்திச் சப்தாத்] என்பது. இங்கு மூலத்தில் பரமபுருஷனுடைய ப்ரஸ்தாவமே யில்லை. பரமபதத்தைச் சென்றடைந்த முக்தர்கள் மீண்டும் இத்திலத்தில் திரும்பி வருவது உண்டா இல்லையா? என்கிற சங்ககக்குப் பரிஹாரமாக இந்த ஸூத்ரம் அவதரித்துள்ளது. 'புநராவ்ருத்தி கிடையாதென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லி யிருக்கையாலே அது இல்லை' என்றிவ்வளவே ஸூத்ரம் சொல்லி நின்றது. இதை விவரிக்கும்படி ஸ்வாமி பெயம்பெருமானார், பகவானொருவனுள்ளென்று எந்த சாஸ்த்ரம் அறிவிக்கின்றதோ அந்த சாஸ்த்ரமே பகவான் அடைத்தவர்க்குப் புநராவ்ருத்தி யில்லை பென்றும் தெரிவிக்கின்றது" என்றருளிச் செய்கிறார். இங்கு "யதா பரமபுருஷ: அஸ்தீதி சப்தாத் அவகம்பதே....." என்றிவ்வளவே அருளிச்செய்தால் போதுமானது; ஆயினும் ஸ்வாமி இங்கே அருளிச் செய்வது பாரீசு:—"யதா திகிலநேற்பப்ரத்யநீக கல்யாணாகதாத: ஜகஜ்

ஜந்மாதிகாரணம் எமஸ்தவஸ்து விலகண: ஸர்வஜ்ஞ: ஸ பஸங்கல்ப: ஆச்ரிதவாந்ஸல்யபக ஜலதி: தீரஸ்த ஸமாப்திகஸம்பாவந: பரமகாருணிக: பரப்ரஹ்மாதேந: பரமபுருஷ:.....” என்று இங்ஙனவு விசேஷணங்களைப்பகுளிச் செய்திருர்.

435. இங்ஙனே ஓரிடமன்று இரண்டிடமன்று: பலவிடங்கள் காணலாம். மற்ற பாஷ்யகாரர் களுக்கு இப்படிப்பட்ட வாக்கியநியாஸம் பண்ணத் தெரியாமலில்லை. பகவானிடத்தில் பக்தியில் லாமையுமில்லை, ஆகிலும் அவர்களுடைய கைவினிருந்து இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஏகதேசமும் அவதரிக்கக் காண்கிறீரோம். ‘செந்தாமரைத் தடங்கண் செங்கனிவாய் செங்கமலம் செந்தாமரைபடிகள் செம்பொன் திருவுடம்பே’ என்றும் ‘கைவண்ணம் தாமரை வாய் கமலம் போலும் கண்ணிணையுமாவித்தமடியுமடதே’ என்றும் ‘செங்கமலத்தயர்போலும் கண் கைகால் செங்கனிவாய் அக்கமலத்திரைபோலத் திருமேனி யடிகளுக்கே’ என்றும் வாய்வெருவுகின்ற ஆழ் வரர்களின் கர்ச் சொற்களிலே ஆழங்காற்பட்டிருக்கு மாகிரியர்களுக்கே இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்தி விநியாஸவைபலம் வாய்க்கின்றது.

436. கப்யாஸ ச்ருதியின் பொருள் விளக்கம்

கப்யாஸம் என்று சாந்தோக்யோபநிஷத்திலுள்ள விலகணமான சொல்லுக்கு மூன்று வகையான வ்யுத்பத்திகளைக் கொண்டு மூன்று அர்த்தங்கள் அவதரித்தன. அவ்வர்த்த விசேஷங் களைக் காட்டுகின்ற ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தியாகது—*கம்பீரரம்பஸ்ஸமுத்தபூத-ஸுமருஷ்டநாள-ரவிகர விகளிற புண்டரீக தலாமலாயதேகண:” என்பது. ஆழ்ந்த தண்ணீரில் வாழ்வதும், நாளமென் கிற தண்டோடு கூடியிருப்பதும், இரவியின் கதிர்களால் மலரப்பெற்றதுமான புண்டரீகத்தின் இதழ்போல் நீண்ட திருக்கண்களையுடையவென்கை. கப்யாஸம் என்கிற இச்சிறு சொல்லால் இங்ஙனவு அர்த்தங்கள் எங்ஙனே தோற்றவிக்கப்படுகின்றனவென்று ஸந்தேஹம் எழக்கூடும். அதை ஸந்தேஹத்தைத் தீர்க்க கப்யாஸம் என்பதற்குச் செய்யக்கூடிய வ்யுத்பத்திகளை விவரிக்க வேண்டியதாகும். அது கடினமான ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்த்ரப்ரக்ரிஸையாக இருப்பதால் அதை நாம் ஸம்ஸ்கிருதபாஷையில் லெழுதிய சில நூல்களில் விவரித்துள்ளோம். அங்குக் கண்டுகொள்வது. எம்பெருமானார் ஆதரித்தருளின அர்த்தங்கள் மூன்றும் கப்யாஸம் என்கிற சப்தஸந்திவேசத்தில் கிடைத்தவைவே யென்பதை பகவத்ப்ரமாதாஜ பக்தர்கள் திடமாகக் கொண்டிருப்பார்கள்.

437. கம்பீரரம்பஸ்ஸமுத்தமாயும், ஸுமருஷ்டநாளமாயும், ரவிகரவிகளிறமாயிருக்கிற புண்டரீகத்தை எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்கு உவமையாகச் சொல்லுவது பொருத்த மென்றுஎம்பெருமானுருடைய திருவுள்ளத்திலே தோன்றினது திவ்யப்பிரபந்தங்களில் அவர் ஆழ அவகாஸித்திருத்ததனுலேயே. ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானுடைய திருக்கண்ணழகப்பற்றிப் பேசு மிடங்களில் மேலே காட்டிய மூன்று விசேஷங்களையும் வெகு அற்புதமாகப் பேசியுள்ளார்கள். அதைஅருடவே விவரிக்கிறேன்.

438. [கம்பீரரம்பஸ்ஸமுத்தபுண்டரீக]—ஜலஜமென்றும் அம்புஜமென்றும் அம்போஜமென் றுமதீரஜமென்றும் பேர்பெற்ற புண்டரீகமானது நீரில் நின்றுமுண்டாகாமல் மற்றென்றிலின்று உண்டாகப் பரஸுத்தியில்லாமையாலே “அம்பஸ்ஸமுத்தபூத” என்றதன் கருத்து, நீரைவிட்டுப் பிரி யாமலிருக்கையைச் சொல்லுவதேயாம். “தாமரையை அலர்த்தக்கடவ ஆதித்யன் தானே நீரைப் பிரித்தால் அதை புலர்த்துமாபோலே” என்கிற ஸ்ரீ வசைபூஷண ஸ்ரீஸூக்தியும், “கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவி: ந தோஷயதி” என்கிற ப்ரமாணமும் இங்கே அறுஸந்தேயம். நீரைவிட்டுப் பிரியாமலிருக்கிற தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடையவன் என்றதாயிற்று. “நீரார் கமலம்போல் செங்கண்மாலென்றெருவன்” என்கிற சிறிய திருமடற் பாசுரத்திலும்,

“அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்” (58) என்ற திருவிருத்தப்பாகரத்திலும் ஆழ்வார்கள் திருவுள்ளம் பற்றிய அர்த்தமென்றே இஃது எம்பெருமானாரால் ஆதரிக்கப்பட்டது. “நீரார் கமலம்போல்” என்றவிடத்தில் (நீரார்) என்ற விசேஷணம் எதுகையின்பத்திற்காக மாத்திரம் இடப்பட்டதன்று. “அழறலர் தாமரைக் கண்ணன்” என்றவிடத்து தம்பினியாயிட்டில் “கப்பாஸத்ருதி ஸ்பஷ்டமாகவே உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்விடத்து ஸ்ரீஸரக்கதி வருமாறு—[அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்] அழற்றிலே நின்றலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருந்துள்ள திருக்கண்களையுடையவன். *யதா கப்பாஸம் புண்டரீகமேவமகஷிணி* என்னக்கடவதிறே.” இங்கு வாதிகேஸரியின் ஸ்வரபதேசவுரை வருமாறு—“அழறு என்று அளறு; நீரிலும் சேற்றிலும் நின்று அலர்த்து செவ்வியமாகுத தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவனென்றபடி.”

439. ஆக, ‘நீரார் கமலம்போல் செங்கண் மாலென்றெருவன்’ என்ற சிறிய திருமடற்பாகரத்தையும், ‘அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்’ என்ற திருவிருத்தப் பாகரத்தையும் “தன்பெருந்தீர்தடந்தாமரை மலர்ந்தாலொக்குங் கண் பெருங் கண்ணன்” என்கிற திருவாய்மொழிப் பாகரத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றியே ‘கம்பீராம் கல் னமுத்பூத’ என்ற விசேஷணத்தை ஸ்வாமிசேட்டருளினுரென்றது பொருத்தமாக முடித்தது.

440. [ஸம்ருஷ்ட நாள புண்டரீக] நீரைவிட்டுப் பிரிந்த தாமரைக்கு சோபையில்லாதது போலவே நாளத்தையிட்டு நீங்கின தாமரைக்கும் சோபையில்லாமையாலே தாமரைக்கு நாளத்திருப்பும் அவச்ய வக்தவ்யமாயிற்று. இதுவும் ஆழ்வாரருளிச் செயலிலுள்ளது. திருவிருத்தத்தில் “வன்காற்றைய” என்கிற பாட்டிலே “எம்பிரான் தடங்கன்கள்-மென்கால் கமலத்தடம்போல் பொலிந்தன்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கமலத்திற்கு இடப்பட்டிருக்கிற ‘மென்கால்’ என்னும் விசேஷணத்திற்கு ‘மெல்லிய நாளத்திலேயிருக்கின்ற’ என்பது பொருள். (நாளமாகுத நண்டு). கமலத்திற்கு அது கால் போன்றிருத்தலால் (கால்) என்னுஞ்சொல்லால் குறிக்கப்பட்டது. நாளமென்கிற பொருளையே பூகுவர்களும் உரை செய்துள்ளார்கள். ஆக இந்த திவ்ய ஸரக்கிற்குச் சேர (ஸம்ருஷ்ட நாள) என்றருளிச் செய்யப்பட்டது.

441. [ரவிகரவிக்ஷித புண்டரீக] தாமரை நீரிலிருந்தாலும் நாளத்திலிருந்தாலும் ஸரீர சிரணங்களால் அலர்த்தப்பட்டநிலையில் தான் எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களுக்கு ஒப்பாகு மாதலால் இந்த விசேஷணமும் அவச்யமாயிற்று. இதுவும் ஆழ்வாரருளிச் செயலிலுள்ளது. திருவாய்மொழியில் (5-4-9) “செஞ்சுடர்த் தாமரைக் கண் செவ்வன்” என்றுள்ள பாகரம் இங்கே கொள்ளக்கடவது. இவ்விடத்து சுட்டிலும் கப்பாஸத்ருதியை உதாஹரித்தருளியுள்ளார். இதில் (செஞ்சுடர்த் தாமரை) என்பதற்கு செவ்விய சுடரையுடைய தாமரை என்று பொருளாகிறது. அச்செவ்விய சுடர் அதற்கு எவ்வளம் வந்ததென்னில், அதற்கு முன்னடியில் “அஞ்சுடர் வெய்யோன்” என்று ஸரீரயின் ப்ரஸ்தாபித்திருக்கையாலே தததீதமென்று காட்டப்படுகிறது. ஆக ஸரீரய் ப்ரகாசமடியாக வந்த செவ்வியசுடரை யுடைய தாமரைப் பூப்போன்ற திருக்கண்களையுடையவன் என்றதாயிற்று. இந்த ஸ்ரீஸரக்கதியைத் திருவுள்ளம் பற்றியே, “ரவிகரவிக்ஷித புண்டரீக” என்றருளிச் செய்தது. “செத்தன் கமலக்கண்.....சுவந்த வாயோர் கருமாயிறு அந்த மில்லாக் கதர் பரப்பி அலர்த்ததொக்குமம்மாசின்” என்கிற திருவாய்மொழிப் பாகரமும் இங்கு போற்றிக்கவரியது. [“செங்கமலம் அந்தரஞ்சேர் வெங்கதிரோற் கல்லால் அலராவால்” என்கிற பெருமான் திருமொழிப் பாகரமும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. ஆனால் அப்பாகரத்தில் திருக்கண் ப்ரஸ்தாவ மில்லாமையுணரிக,

442. புண்டரீகதளாமலையதேஷண—தத்வம்

“கப்பாஸம் புண்டரீகமேவ மகஷிணி” என்கிற உபநிஷத்வாக்யத்திற்கு விவரணமாக ஸ்வாமி

அருளிச்செய்த *கம்பீரம்பல் ஸமுத் பூதேத்யாதி திவ்யஸூக்தியில் “புண்டரீகதளாமலாய தேஷுண:” என்றிருப்பது ப்ரஸித்தம். மூல சூருதியில் “புண்டரீகமேவ மக்ஷண:” என்றிருக்கிறதேயொழிப வேதிலை; உள்ள மூலத்திற்குச்சேர “புண்டரீகேஷுண:” என்றிவ்வளவே அருளச்செய்திருக்க வேண்டும்; அதிகப்படியாக மூன்று பதங்களைச் சேர்த்திருக்கிறார். (1) தள. (2) அமல. (3) ஆபத என்னுமிந்த மூன்று சொற்கள் எந்த ஆதாரத்தைக்கொண்டு ஸ்வாமியால் குறிச்செய்யப்பட்டனவென்று விசாரம் செய்யுமளவில், ஆழ்வார்களின் திவ்யஸூக்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டுதானென்று நினைக்கப் பரப்பதம்.

443. ஆழ்வார்கள் ‘தாமரைக்கண்ணன்’ என்றுசிலவிடங்களிலும் “தாமரைத் தடங்கண்ணன்” “கமலத்தடங்கண்ணன்” “கமலத்தடம் பெருங்கண்ணன்” என்று பல விடங்களிலுமருளிச் செய்து போருகிறார்கள். வடமொழியிலுள்ள லகரமும் ளகரமும் தென்மொழியில் டகரமாக மாறு படுவதுண்டு; “டையோரபேத:” என்கிற நியாயம் ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களுமிசைத்ததே. தமிழர்கள் எழுத்துப்போலி யென்பர்கள். ஏவஞ்சு, “பத்ரம் பலாசம் சதநம் தளம் பர்ணம் சத: புமாந்” என்ற அமர கோசத்தில் படிக்கப்பட்ட தளமென்கிற வடசொல்லே தமிழில் தடமென்றே யிற்று என்று திருவுள்ளம் பற்றிய எம்பெருமானார் ‘கமலத் தடங்கண்ணன்’ ‘தாமரைத் தடங் கண்ணன்’ என்னுமிடங்களிலே தளமென்றும் பொருளிலே தடமெனவந்ததென்று கொண்டு “புண்டரீகதள” என்றருளிச் செய்தார். தடமென்னுஞ் சொல்லுக்கு விசாலமென்கிற பொருளும் தளமென்கிற பொருளும் தடாகமென்கிற பொருளும் ஆங்காங்கு வியாக்கிபான கர்த்தாக் களால் ஆதரிக்கப்படுகின்றன. “தீலத்தடவரைமேல் புண்டரீக நெடுக்தடங்கள் போல ..... எம்பிரான் கண்ணின் கோலங்களே” என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்தில் தடமென்பதற்கு தடாகமென்பது பொருள்.

444. “கமலக்கண்ணன்... அமலங்களாகவிழிக்கும்” என்கிற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தை யுட் கொண்டே “புண்டரீகதளாமல...சுஷுண:” என்றார் ஸ்வாமி. கீழே காட்டிய பாசுரங்களையும், “கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செல்வரியோடி நீண்ட வப்பெரியவாய கண்கள்” என்கிற அந்நித்யமான திருப்பாணாழ்வார் பாசுரத்தைப் பழையதித்துக்கொண்டே “புண்டரீக...ஆபதே ஷுண:” என்றார்.

445. “விதவிவித பூதவ்ராத ரக்ஷகதீக்ஷை” விசேஷார்த்தம்.

ஸ்ரீபாஷ்ய மங்களச்லோகமான *அகில புவதஜம்மேத்யாதி ச்லோகத்தில் இரண்டாவது பாதம் “விதவிவித பூதவ்ராத ரக்ஷகதீக்ஷை” என்பது. முதல் பாதத்திலேயே ரக்ஷணார்த்தக மான ஸ்தேம சப்தத்தினால் எம்பெருமான் ஸர்வ ரக்ஷகனென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டிருக்க, மீண்டும் அந்த ரக்ஷகத்வத்தையே தெரிவிக்குமதான இரண்டாவது பாதமிட்டிருப்பது விசேஷ ரக்ஷணமான மோக்ஷப்ரதாநத்தைப்பற்றி என்னுமிடம் ஸம்ப்ரதாயதத்வஜ்ஞர்களுக்கு விவரண திரபேஷும். விதந—வணங்கின, விவித—பலவகைப்பட்ட, பூதவ்ராத—பிராணிலுமுற்றவர்களை, ரக்ஷா—ரக்ஷிப்பதையே, ஏகதீக்ஷை—மூக்கியமான விரதமாகக்கொண்டவ எனம்பெருமான் என்பது சப்தார்த்தம். இங்கு பூதவ்ராத என்ற விடத்தில் சூருதப்ரகாசிகையில் பட்டரும், தத்வக கையில் திகமாந்தமறாருருவும் திருபித்தருளியுள்ள விசேஷார்த்தம் விசேஷித்து நோக்கத்தக்கது. பூதவ்ராத மென்பதற்குப் ப்ராணிலுமுற்றவென்று பொருளானாலும் இதில் சிறிது உட்புகுந்து ஆராய்ந் தருளுகிறார் சூருதப்ரகாசிக்கப்பட்டார். ப்ராஹ்மண ஸமாஜ, ராஜபரிஷத் என்னுமிரண்டு வ்யவஹாரங் களை யெடுத்துக்காட்டி, இவற்றிலுள்ள வாசியையுங்காட்டி விசேஷார்த்த திஷ்கரீஷம் செய்தருளு கிறார். ப்ராஹ்மண ஸமாஜமென்று சொன்னால் அந்த ஸமாஜத்தில் பிராமணர்கள் மட்டுமே கூடி

பிரபந்தாகவும் இதர ஸூதியர்களின் சேர்க்கை ஆங்கு இல்லையாகவும் உலகத்தில் ஸ்பஷ்டமாகக் காண்கிறது. ராஜபரிஷத் தென்று சொன்னால் இப்படி காணப்படுவதில்லை. கேவலம் ராஜாக்கள் மட்டுமே கூடுகிற கூட்டத்தையா ராஜபரிஷத்தென்கிறோம். இல்லை; மந்திரிகளும்ப் ப்ரஜைகளும்மாகிய இதரர்களும் அரசனோடு கூடியிருக்குமிருப்பையே 'ராஜபரிஷத்' தென்கிறோம். 'ப்ராஹ்மண ஸமாஜ:' என்ற விடத்திலும் ராஜபரிஷத் என்ற விடத்திலும் அஸிசேஷண ஷஷ்டதத்புருஷ ஸமாஸமே கொள்ளுகிறோம். ஸமாஸத்தில் வச்சில்லையாயினும் பொருளில் நெடுவாகியுள்ளது.

446. ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர் இவற்றையெடுத்துக்காட்டிவிரிவாக அருளிச்செய்துள்ளார். விநத ப்ராணிகளுக்கு மட்டும் மோக்ஷமளிக்கையன்றிக்கே அந்தப்ராணிகளோடு ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்குங்கூட அந்த விநதப்ராணிகளின் விநத்யே காரணமாக மோக்ஷமளிக்கிறென்பெருமா னென்றருளியுள்ளார். இங்கு "உதத ஏவ காரணத்" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி ஜீவநாடியாகவுள்ளது.

447. இவ்வந்தத்தை வேதாந்த வாசிரியர் தத்வவகையால் வெகு அழகாக உபபாதித்துப் பொருத்தவைக்கிறார். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திகள் நன்கு காணத்தக்கன. மூலத்தில் 'ரக்ஷாபத் தாலே விவக்ஷிதமான ரக்ஷணம் அஸாதாரணஸ்ய பரமப்ரபோஜநஸ்ய மோக்ஷஸ்யைவ ப்ரதாநம்' என்று நிர்ணீதனாயிருக்கையாலே இந்த மோக்ஷப்ரதாநம் விநதபூதங்களுக்கு மட்டுமன்று. தத்ஸம் பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கும் அப்ரதிஹதம் என்கிற அர்த்தமே தத்வவகாஸூக்திகளாலும் விசதிக்குத மாயிற்று. சரணுகதிகத்யத்தில் 'பகவந்தாராயணமயிதேத்யாதி சூர்ணையினால் புருஷகாரப்ரபத்தி செய்தருளின எம்பெருமானார்க்கு ப்ரதிவசநமிட்டருளின ஸ்ரீரங்க நாச்சியார் "அஸ்து தே" என்றவளவோடு தில்லாமல் "தயையவ ஸர்வம் ஸம்பந்தஸ்யதே" என்று மருளிச் செய்த விடத்தில் அவ் விடத்து ச்ருதப்ரகாசிகையால் "ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி நிஸ்தரணமசி, ஸர்வசந்தாபிப்ரேதம்" என்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதும் இங்கு அநுஸந்தேயம்.

448. அங்கனிடத்தில் எம்பெருமானார் பெற்ற வரம்

ஸ்வாமி சரணுகதிகத்ய மருளிச் செய்த பிறகு ஸ்ரீரங்கநாதன் எம்பெருமானார்க்கு ஒரு வரம் தந்தருளினதாக ப்ரஸித்தியுள்ளது. இதனை வேதாந்தவாசிரியர் தியாஸதிலகத்தில் ஒரு சிலோகத் தினால் வ்யக்தமாகப்பணித்துள்ளார். அந்த சிலோகமாவது,

உக்த்யா தகஞ்ஜய விபீஷண லக்ஷ்யயா தே
ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மணமுநேர் பவதா விதீர்ணம்.
ச்ருத்வாவரம் ததுநுபந்த மதாவலிப்தே
நித்யம் ப்ரஸித பகவர் மஹி ரங்கநாத.

என்பதாம். சரணுகதி கத்யத்தின் முடிவில் திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுநனையுத்தேசித்துச் சொன்ன ஸர்வதர்மாதிப்பாதிப்பையும், கடற்கரையிலே விபீஷணனுழ்வானையுத்தேசித்துச் சொன்ன 'ஸக்ருதேவப்ரபந்தாயேத்யாதிகையையும் எடுத்துரைத்து "இதி மனாவ ஹி உக்தம்" என்று மருளிச்செய்து இவ்வகையாலே எம்பெருமானார்க்கு ஒரு ப்ரத்யயத்தைப் பண்ணுவித்தபடியை "உக்த்யா தகஞ்ஜய விபீஷணலக்ஷ்யயா தே ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மணமுநே;" என்னுமளவால் அருளிச் செய்தாராயிற்று. அதற்கு மேல் "பவதா விதீர்ணம் வரம் ச்ருத்வா" என்று ஸாதித்தி ருப்பது நிதியான வரத்தை. ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கு ஒரு வரமளித்ததாகவும், அதை தேசிகன் தாம் பரம்பரையில் கேட்டறித்ததாகவும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அந்த வரத்தின் ப்ரகாரம் எப்படிப்பட்ட தென்பதை (த்யாஸதிலக) வ்யாக்க்யதாக்கள் வெளியிட்டுள்ளார்கள். எங்ஙனே

யென்னில்; திருக்குடத்தை தேசிகஸம்பந்தராய விவர்த்திதீஸபாத்யகூரீகளான மஹதீய மஹா விதவான்கள் பலர் பரிஷ்கரித்து வெளியிட்ட வியாக்கியானத்தில் “எம்பெருமானாரே! உம்முடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளுக்கும் மோகும் தத்தோம் என்பதுதான் வரம்” என்றுவினக்கப்பட்டுள்ளது. வரம் இப்படிப்பட்ட தேயொழிய வேறு விதமன்று என்பது மூலத்திலேயே ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டப் பட்டு மிகுக்கிறது. (அதாவது) “சுருத்வா வரம்” என்றவுடனே “ததநுபந்த மதாவ விப்தே மயி” என்று ஸாதித்திருப்பதானது வரத்தின் பிரகாரத்தை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுகின்றதன்றோ. தேசிகன் தாம் எம்பெருமானாருடைய ஸம்பந்தம் பெற்று அதனால் செருக்குற்றிருப்பதாகவன்றோ இங்குச் சொல்லுகிறது. தேசிகனுக்கு எம்பெருமானாரோடு ஸாஷாத் ஸம்பந்தமில்லையென்பதும் பரம்பரா ஸம்பந்தமேயுள்ளதென்பதும் நிர்ணயமாகும். பரம்பராஸம்பந்தமுடைய தமக்குச் செருக்கு உண்டா யிருப்பதாகச் சொல்லும்போது ஸ்ரீராமாநுஜரோடு பரம்பராஸம்பந்தமுடையார்க்கும் மோகும் தத்தோமென்று ஸ்ரீரங்கநாதன் வரமளித்திருப்பது நிஸ்ஸந்தேஹமாக விளங்குமதன்றோ. இங்ஙனேயே “ததநுபந்தமதாவவிப்தே” என்று தமக்கிட்டுக்கொண்ட விசேஷணம் கெவலம் பாத பூரணர்த்தமாகு மத்தனையன்றோ.

449. பரம்பராஸம்பந்திகளுக்கும் பேறு கைபுகுமோ! என்கிற ஸந்தேஹம் “விதவவிவிதபூத ஸ்ராதாநைகாததீஷே” என்ற விடத்து சுருதப்பிரகாசிபாலும் தத்வநைகாநினுஸம் திரஸ்தமான வளவே யன்றிக்கே இந்த *உக்த்யாதநஞ்ஜயச்சலோகத்திற்கு அடுத்த முத்தினச்சலோகத்தினுஸம் திரஸ்த மாயிற்று. எங்ஙனேயென்னில்;

அக்தோநந்த க்ரஹண வசகோ யாதி ரங்கேச யத்வத்
பங்குச் கௌகா குஹா நிஹிதோ நீயதே கானிகேக,
புங்கதே போகாந் அவிதித ந்ருபஸ் ஸேவகஸ்யார்ப்பகாதி;
த்வத்ஸம்பராப்தௌ ப்ரபவதி ததா தேதிகோ மே தயாகு:

என்று ச்லோகத்தில் மூன்று த்ருஷ்டாந்தங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. கண் தெரியாதவன் கண் தெரிந்தவனது கையைப்பற்றிக்கொண்டு நடந்து செல்லுகிறனென்றும், காவில்லாத முடவன் தோணிக்காரனால் தோணியில் உட்காரவைக்கப்பட்டு அக்கரை சேர்க்கப்படுகிறனென்றும் காட்டின இவ்விருண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களும் ஸாஷாத் ஸம்பந்தமுள்ள விடத்தில் பேறு தப்பா தென்கைக்குச்சார்பானவை. இனி “புங்கதே போகாந் அவிதிதந்ருபஸ் ஸேவகஸ்யார்ப்பகாதி:” என்று காட்டின மூன்றாவது த்ருஷ்டாந்தம் அத்யந்தவ்யவஹிதஸம்பந்த முள்ளார்க்கும் பேறு தப்பாதென்கைக்குச் சார்பானது. என்றைக்கோ இருந்த ஒரு அரசனிடம் என்றைக்கோ இருந்த வெளா அமாத்யன் ஸேவைபண்ணி நிதிபெற்று அத்திதியைத் தன் பரம்பரையில் வருமவர்கள் உபஜீவிக்கும்படி வைத்திட்டால் அந்த நிதியைக் காலதத்வமுள்ளதனையும் அவனது பரம் பரைவைச் சேர்த்தவர்கள் தாங்கள் ஒரு ராஜஸேவையும் செய்யவேண்டாமே, ஸேவைபண்ணின வருடைய ஸம்பந்தஸம்பந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக நெடுங்காலம் இடையருதே பூலித்து வருகிறீர்களென்பதை நிர்ணயாதமாகக் கண்டு வருகிறோம். இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தை தேசிகன் காட்டியிருப்பதானது வ்யவஹிதஸம்பந்த முடையார்க்கும் பேறுதப்பாதென்பதை மூதனிக்கவே யன்றோ. இதில் “அவிதித ந்ருப:; அர்ப்பகாதி:” என்கிறாண்டு பதங்களின் ஸ்வாஸ்யாதிசயங் களையும் அர்த்த புஷ்டியையும் அந்ருஷ்டார்த்த ஸர்வஸ்வத்திலே பரக்கவுப்பாதித்தோம்; அங்கே கண்டுகொள்வது.

ஆக, எம்பெருமானாருடைய குடல்துடக்கு உடையோமான தாம் அவருடைய அதர்க்கமான ஸம்பந்தத்தை அறுதினமும் நினைத்துதைத்துள்கரைத்துருவி “நிப்பரோ நிப்பயோஸயி” என்ற திருக்க ப்ராப்தம்.

450. பதிராஜவிம்சதி ஸரிக்திரதனம்

மணவாளமாழனிசன் பதிராஜ விம்சதியில் அருளிச்செய்துள்ள (18).

“காலந்ரயேரி கரணந்ரய நிர்மிதாதி
பாபக்ரியஸ்ய சரணம் பகவத்குமல
ஸாச ந்வயைவ கமலாஹமணேர்த்திதா யத்
சேமஸ் ஸ ஏவஹி யதீந்த்ர பவத் ச்ரிதாநாம்.”

என்கிற ச்லோகானந்து கீழே விவரித்த அர்த்த விசேஷங்களையெல்லாம் உட்கொண்டு அவ தரித்ததாகும். இந்த ச்லோகத்திற்கு நம்முடைய விபாக்கியானம் காணத்தக்கது. ... *

451. ஜீவாத்மாவின் அந்தரங்க நிருபகத்தை நம் பாஷ்யகாரர் நிர்ணயித்த அற்புதம்.

பகவத் விஷயம் (18), ஸ்ரீவசந்தபூஷண விபாக்கியானம், குருபரம்பரப்பரபாவம் முதலான க்ரந்தங்களிலே காண்பதோரிதிஹாஸத்தைச் சுருக்கமாகக் கேளியின்; எம்பெருமானார் உபய வேதாந்தப்ரவசனம் நடத்தியருளா நிற்க “ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாதாந்தங்களும் சேஷைவமும் திருபக மாகச் சொல்லப்படாநின்றதே, இவற்றினுள் அந்தரங்க நிருபகம் எது?” என்கிற ப்ரஸ்தாவம் திருவோலக்கத்திலே திகழ, ஸ்வாமி ஸர்வஜ்ஞராவெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் இதனை ஆசார்யமுகேந வெளியிடுவீக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்க விலே சென்று ஸேவித்து இதனையறிந்து வரும்படி ஆழ்வாளை யனுப்பியருள, ஆழ்வானும் திருக் கோட்டியூர்க்குச் சென்று நம்பி பக்கவிலே ஆறுமாலை காத்திருந்து *அடியேனுள்ளானுடலுள் ளான்* (8-8-2.) என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத் துணுக்கையைப் பெற்றுக்கொண்டு எம்பெரு மானாரிடம் வந்து சேர்ந்து அதை விஜ்ஞாபிக்க, மஹாநிதியான இந்த ஸ்ரீஸூக்திவினுட்பொருளை ஸ்வாமி திருவோலக்கத்திலே விவரித்தார்.

452. அடியேனென்கிற சொல் தாலாயிர திவ்யப்ரபந்தத்தினுள் துற்றுக்கணக்கான விடங்களி லுண்டு; நம்மாழ்வார் பாசுரம் பேசத் தொடங்கும்போதே ‘அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே’ என்று அடியேன் சொல்லியிட்டே பேசுகிறார். இப்படி பல நூறிடங்களில் அடியேன் சொல் இருக்கவும் அவற்றையெல்லாம் விட்டுத் திதவாய்மொழியில் ஒரு மூலையிலிருக்கும் பாசுரத் துணுக்கொன்றைத் திருக்கோட்டி தீநம்பி எடுத்துக் கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறார்; அது எட்டாம் பத்தின் எட்டம்பதிகத்தின் இரண்டாம் பாட்டிலுள்ளது. அங்கேயே முதற்பாட்டின் முடிவிலும் ‘ஒருவனடியேனுள்ளானே’ என்று அடியேன் சொல்லுள்ளது; அதையும் விட்டு அடுத்த பாட்டி னடியை யெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதில் என்ன விசேஷமென்பது நுண்ணுணர்வினர் நுண் மறிக்கே கோசரமாகக் கூடிய விஷயம். கேளியின்; எந்த இடத்திலும் அடியேனென்கிற சொல் லுக்கு தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவே பொருளாகும். *அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே* என்னுமிடத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம்; தேஹமின்றிக்கே வெறும் ஆத்மா விண்ணப்பம் செய்ய முடியாதன்றோ. தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவே விண்ணப்பஞ் செய்ய முடியுமாதலால் இங்கு வெறும் ஆத்மாவை அர்த்தமாகக் கொள்வதற்கில்லை; *அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்* என்கிற மற் றோரிடத்தையும் (1-5-7.) எடுத்துக் கொள்வோம்; இங்கு ‘ஞானத்தன்’ என்று ஞானமுடைமை

சொல்லியிருப்பதனால் அது தேஹத்திற்கு அஸம்பாவிதமாய் ஆத்மாவுக்கே ஸம்பாவிதமாகையாலே இங்கு அடியேனென்பது வெறும் ஆத்மாவையே சொல்லியாகவேண்டுமென்று சிலர் ப்ரமிக்கக் கூடும்; அப்படியில்லை; இங்கும் அடியேனென்கிற சொல் தேஹச்சிஷ்டஞான ஆத்மாவையே சொல்லுகிறது; ஏனென்னில், "காண்பானலற்றுவன்" என்கிற க்ரியையாலே அச்சொல் அந்வயிக்க வேண்டும்; வெறும் ஆத்மாவே அடியேன் சொல்லுக்கு அர்த்தமாக வேண்டியது அவசியமாயிற்று. இப்படி எத்தவிடத்திலும் தேஹ விசிஷ்டஞான ஆத்மாவையே அடியேன்பதம் சொல்லி நிற்குமென்பது நினைவாயிற்று. *ஒன் சங்கதை வானாழி யானொருவனடியே னுள்ளானே* என்கிறவிடத்திலும் அப்படியே.

453 இனி *அடியேனுள்ளானுட லுள்ளான்* என்கிறவிடத்தில் மட்டும் அடியேனென்பதற்கு வெறும் ஆத்மாவே அர்த்தமாகவேண்டிய நிப்பந்தமுள்ளது. ஆத்மாவுக்கு விசேஷண பூதமான தேஹத்திற்கு வாசகமான சொல் உடலென்பது தனிப்பட இருப்பதனால் அடியேனில் தேஹத்தைச் சேர்த்து அர்த்தங்கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை; எம்பெருமானார் ஜீவாத்மாவையும் உடல்பொருளையும் அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன் என்று சொல்லவேண்டுமது இங்கு விவஷிதம். உடலிலுள்ளானென்பதனால் ஐடப்பொருளை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன் என்பது சொல்லிற்றாயிற்று. 'ஜீவாத்மாவை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன்' என்று விவகாசிதமான பொருளுக்கு *அடியேனுள்ளானென்று வாசகமிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா அஹர்த்தமாகையாலே என்னுள்ளானென்று சொல்லியிருக்கலாம்; அப்போதும் ஆத்மாவிலுள்ளானென்னும் பொருள் தேறியிரும். ஆனால் ஆழ்வார் அப்படியருளிச் செய்வாமல் *அடியேனுள்ளானென்றருளிச் செய்திருக்கையாலே, ஆத்மாவென்றும் அடியேனென்றும் பரியாயம்-(அதாவது) ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வமே அந்கரங்க நிருபகம்-என்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளமாக அறுதிபட்டலாகிறது.

454. இப்படி எம்பெருமானார் நிர்ணயித்ததாகச் சொல்லுமதிற்பயம் உண்மையாயிருக்கவேண்டுமாயில் இது அந்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரதீயப்பஸூக்திகளில் எங்கேயாவது ஏழி யிருக்கவேண்டும். இல்லை யாயில் இந்த ஐதீய்யத்திற்கு கௌரவமில்லை. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் *ஜ்ஞோத ஏவ* என்கிற ஸூத்ரத்தின் விவரணத்தில் இது கௌரவிக்கப்படவில்லை. அங்கு "அபமாந்தா ஜ்ஞாத்ருஸ்வரூப ஏவ" என்று இவ்வளவே முடிவாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே மேலே விவரித்த ஐதீய்யம் யதார்த்தமாயிருக்கத் தகுதியில்லையென்று குகுசுலலாஸ பாக்யமில்லாதார் சிலர் சொல்லுவதுண்டு. அவ்வவர்களை "எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாத போதெல்லாமினியவாதே" என்கிறீதியில் விட்டிட்டு தத்வஜ்ஜ்ஞாஸூக்களான ஸூக்திகளுக்கு மகுமமுணர்த்துகிறேனென்கிறது. இந்த மஹர்த்தம் எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திலே நன்றி ணறியிருந்து கீதா பாஷ்யத்தில் தகுந்த இடத்தில் வெளியிடப்பெற்றது. கீதையில் (7-16.) *சதுர்விதா பஜந்தாமாம் ஜநாஸ் ஸூக்துதி நோஜ்ஜ-!, ஆர்த்தோ ஜ்ஜ்ஞாஸூர்த்தகார்த்தீ ஜ்ஞாதீ ச பாதரிஷப!* என்றவிடத்தில் சங்கர பாஷ்யத்தை முன்னம் நோக்கிப் பிறகு ஸ்வாமி பாஷ்யத்தை நோக்குகின். 'ஜ்ஞாதீ-விஜ்ஞேஸ் தத்த்வயித்' என்றார் சங்கராச்சார்யர்; நம் ஸ்வாமி அப்பொருளை ஒன்றாக எண்ணுது "பகவத் சேஷைதகரஸ ஆத்ம ஸ்வரூபவித் ஜ்ஞாதீ" என்று அருளிச்செய்துள்ளார். இப்படி ஓரிடமன்று. ஜ்ஞாதீ என வருமிடங்களிலெல்லாம் இவ்வளையருளிச் செய்கிறார். ஜீவாத்மாவின் ஜ்ஞாஸூத்திற்கு ப்ரயோஜனம் தன்னுடைய சேஷத்வத்தை யறிவதுதான் என்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் தேறுகிறது. ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்தியில் அவகாஹத மில்லாமல் இவ்வளையருளிச் செய்ய இயலாது.

455. நம் பாஷ்யகாரர் செய்தருளின ப்ரதானப்ரதிதத்தார்த்த நிர்ணயம்

நம்முடைய விசிஷ்டாத்வத்தை எடுத்தாத்தத்தில் சீராத்மபாலமென்பது ப்ரதான ப்ரதிதத்

456. முக்கியமாக பேராபேதச்சூதிகளைச் சீர்தரிப்பாவதற்காலே நம் ஆசாங்கங்கள் பொருத்தவிட்டது ஆழ்வார் ஸ்ரீஸங்கத்தியைக் கொண்டேயாம். திருவாய்மொழியில் (1-1-7). *உடன்யிசை புவி ரெனக்கரத்தெவற்கும் பரந்துளம்* என்கிற பாசுரத்திலிருந்தே நிதகண்டு பெற்று நிர்மலன்கு தயாரானார்கள். அப்பாசுரத்திற்கும் பின்னானுடைய ஆரூரீரப்படி வியாக்கியானம் வெகு விரிவாக அவதரித்திருக்கின்றது. அவ்வளவு விரிவு ஆயிரத்தினுள் ஸேறு எந்த பாசுரத்திற்கும் கிடையாது. நம் பாஷ்யகாரர்க்கு அந்த பாசுரம் நிற்காட்டிக்கொடுத்த தென்பதை பின்னாள் தம்முடைய விசதல்பாக்கியான முகத்தாலே தெளிவித்தாராயிற்று.

[illegible]

வறவுயர் நலமுடையவன்* என்றருளிச்செய்த சத்தையையே ஸ்வாமி தேராக மொழி பெயர்த்திருக்கீரார். உயர்வு அற = அதவதிகாதிசய, உயர் - அஸங்கியேய. நலமுடையவன் - கல்யாண குணகண்:, யவனவன்—பருஷோத்தம:1. ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகள் முழுதும் பகவத்குணகண்மயச் சபாநலாக அந்த அம்ருத ஸாகரத்திலே ஆறின் ஸ்ரீராமாநுஜர் அதற்குத் தகுந்தபடியே யருளிச் செய்கிற வெப்பதில் வியப்பொன்று மில்லையே. ... *

458. நித்யக்ரந்தத்தில் நிதியான ஸூக்தியொன்று

ஸ்வாமி ராமாநுஜர் நவரத்தமாக வருளிச்செய்த ஒன்பது திவ்யக்ரந்தங்களில் சரமமென்று சொல்லப்பட்டு வருகிற நித்யக்ரந்தத்தினிருந்து ஒரு நிதியை யெடுத்துக் காட்டுகிறேனென்று. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தினப்படி செய்யும் திருவாராதனத்தில் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளை யறுஸத்தித்தே தலைக்கட்டவேண்டுமென்றும். ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளின் அறுஸந்தானமில்லாத திருவாராதனத்தினால் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் உகவாதென்றும் ஸத்ஸம்பந்தாய வ்ருத்தர்களின் அப்யவஸாயமுள்ளது. அதுஷ்டாண்மும் இவ்வண்ணமாகவே அநாதிகாலமாக எங்கும் நிகழ்ந்து வருகின்றது. இதுபற்றி ஸ்வாமியெம்பெருமானாரருளிச் செய்த திருவாராதன ப்ரயோகத்தில் [நித்யக்ரந்தத்தில்] "சுருதிஸூகை: ஸ்தோத்ர ரபிஷ்டுப" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது.

459. ஆழ்வார்களின் திவ்யஸூக்திகளுக்கு "செவிக்கினிய செஞ்சொல்" என்றே வ்யபதேசம். "கேட்டாரார் லாணவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே" (திருவாய்மொழி 10-6-11.) என்று ஆழ்வார் தாமையருளிச் செய்யும்படியாயிற்று. 'செவிக்கினிய' என்றது குப் பரியாயமாகவே ஸ்வாமி (சுருதிஸூகை:) என்றருளிச் செய்தது. 'வைதிக ஸூக்தை:' என்றே வேறுவிதமாகவே அருளிச்செய்யாமல் இங்ஙனே யருளிச்செய்தது ஸ்வாமிக்கே அஸாதாரணமான கம்பீரஸரணி. "சுருதிஸூகை: ஸூக்தை:" என்றும் சில ஸ்ரீகோசங்களிற் பாடங்காண்கிறது. அதுவும் மிகப் பொருத்தும். எம்பெருமானுடைய இத்தகைய கம்பீரஸூக்தி ஸரணியைப்பற்றி ஸாரமாகச் சில விஷயங்கள் தெரிவிப்போம் மேலே. ... *

460. சாணுகதிகத்யத்தில் அருமையான விஷயமொன்று

சாணுகதிகத்யத்தில் * அசிலநேயேத்பாதி (5) சூர்ணையில் "மணா வித்தே! ஸ்ரீமத்தாராயண! ஸ்ரீவைகுண்டநாத!" என்கிற ஸம்போததங்களுக்குப் பிறகு "அபார காகுணிய ஸௌசல்ய வாத்ஸல்யபௌதாந் வயச்வ்ய ஸௌந்தர்ய மணோததே!" என்கிற ஸம்போததத்தில் வாத்ஸல்ய குணமும் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் மறுபடியும் (அவ்விடத்திலேயே)* ஆசரி தவாத்ஸல்யைக ஜலதே!* என்று மற்றொரு ஸம்போததமும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கீழுள்ள ஸம்போததத்திலேயே வாத்ஸல்யகுணமும் சேர்த்திருக்கவும் மீண்டும் வாத்ஸல்யத்தை மாத்ந்திரமிட்டுத் தனியே ஒரு ஸம்போததமருளிச் செய்திருப்பது எதற்காகவென்று விமர்சிக்க வேணும்.

461. கீழ் ஸம்போததத்தில் வாத்ஸல்யத்தை மற்றும் பல திருக்குணங்களோடே சேர்த்துப் படித்ததில் த்ருப்தியில்லாமல் வாத்ஸல்யத்தை மாத்ந்திரமே தனிப்பட எடுத்துரைக்க வேணுமென்று திருவுள்ளமுண்டாகி இங்ஙனையருளிச்செய்திருப்பதாக ஸபஷ்டமாய்த் தெரிகிறது. பெருவிடாயப்பட்டவன் நீரிலே விழுந்து நீரைப் பலமுகமாக உபயோகிக்கொள்ளுமாயினாலே பகவத்குணகண் கீர்த்தனத்திலே அம்விதீயமான உத்கண்டையையுடைய எம்பெருமானார் அலமாப்பிள் மிதுதியாலே யருளிச்செய்யுமதுக்கு நாம் ஒரு அடைவு தேடவேண்டாவாகிலும்,

இந்த புத்தூதி வாத்ஸல்ய குணத்திலே யானபடியாலே நம் ஆசார்யர்கள் இவ்விடத்தில் விசேஷ வதானம் செலுத்தி வெளிப்படுத்துகிறது. இங்குத் தெரிவிக்கலாகிறது. வெகு நுட்பமான விஷயம்தான்.

462. திருவாய்மொழியில் (6-10-10)* அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மாள்பா!* என்று ஆழ்வார் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டுத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறபோது அடுத்த இரண்டாமடியில் எம்பெருமானை *நிகரில் புகழாய்!* என்று ஸம்போதித்திருக்கிறார். ஒப்பற்றவொரு திருக்குணத்தை யுடையவனே யென்கிறார். அந்த திருக்குணம் எதுவாக இருக்குமென்று ஆராய்ந்தால் ப்ரகரணத்தை யறியலித்து வாத்ஸல்யமே அது— என்று எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் பற்றுவிருர்.

463. தோஷபூஷிஷ்டான சேதந் பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாக வரிப்பது எதற்காக வெள்ளில்; தன்னுடைய தோஷங்களைக் கண்டு எம்பெருமான் தன்னை திக்ரணித்தருளாமையாகவன்றோ; அப்பிராட்டியினுடைய புருஷகாரபலத்தாலே எம்பெருமானிடத்தில் முதன் முதலாக எந்த திருக்குணம் விகாஸமடைகின்றதென்னில்; வாத்ஸல்யகுணமே யென்பது நிர்ணயமாகும்.

464. வாத்ஸல்யமாவது தோஷாதர்சித்வமா? தோஷபோக்யத்வமா? என்கிற விசாரம் இவ்விடத்தில் சிறிதும் கொள்ளப்படவில்லை. எதுவாயினுமாகுக. தோஷாதர்சநமே வாத்ஸல்யமென்று கொள்வோம். அக்குணம் எம்பெருமானுக்கு உள்ளதேயானாலும் சேதநனுடைய அபராத ப்ரஹ்மஸ்யத்தாலே அது உள்ளே அழங்கிக்கிடந்ததென்றும், பிராட்டியின் புருஷகார பலத்தாலே அது தலையெடுக்கிறதென்றும் ஆசார்யர்கள் கண்டறித்து கூறுகிறார்கள். இவ்விஷயத்தை தேசிகனும் ஈழஸ்வதர்ய ஸாரத்தில் த்வயாதிகாரத்திலும் மற்றும் சிறு ஈழஸ்வங்கனிலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக வெளியிட்டுள்ளார்.

465. *நிகரில்புகழாய்!* என்கிற ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியில் விவகிதமான குணம் வாத்ஸல்யமே யென்பது தன்னை லோகாசார்யமுடைய ஈழஸ்வங்களோடு வாசியற எல்லாவற்றிலும் விளக்கமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக, இந்த வாத்ஸல்ய குணத்தை ஆழ்வார் நிகரற்றதாகத் திருவுள்ளம்பற்றின படியாலே, ஸ்வாமி ராமாநுஜர் இதை மற்ற திருக்குணங்களோடு சேர்த்துப் படித்த வளவால் த்ருப்திபெருமல் தனிப்படவும் ஒரு சூர்ணிகை இதற்காக இட்டருளிஞர். இதனால் ஆழ்வாரருளிச் செயலில் எம்பெருமானார் வைத்திருந்த கௌரவாதிசயம் விசதமாகும். *

466. ஸ்ரீரங்ககத்ய ஸ்ரீஸூக்தி விசேஷம்.

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீரங்ககத்யத்தின் ஆரம்பம் [*ஸ்வாதீததீரிவிதசேதநாசேதந ஸ்ருபஸ்தி ஸ்திப்ரவருத்திபேதம்*] என்பது. சேதநர்களினுடையவும் அசேதநங்களினுடையவும் ஸ்வரூபமென்ன, ரஷணமென்ன, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளென்ன இவை தன்ன தீனமாயிருக்கப் பெற்றவன் எம்பெருமான்—என்பது மேலெடுத்த ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்து. இதைப்பற்றி விமர்சித்ததில், திருவாய்மொழியின் முதற்பதிகத்தில் 4, 5, 6 ஆம் பாட்டுக்களில் முறையே நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த அச்ரீதத்தையே திரட்டி *ஸ்வாதீதேத்யாதி ஸ்ரீஸூக்தியை ஸ்வாமி யருளிச் செய்தார் என்று அறுதியிடப்படுகின்றது.

467. *நாமவனிவனுவன்* என்கிற நாலாம் பாட்டில் நாம் முதலான தன்மைப்பொருள்களும், அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆண்பால் சுட்டுப் பொருள்களும், அவன் இவன் உவன் என்னும்

பெண்பால் சுட்டுப்பொருள்களும், எவன் என்கிற பெண்பால் வினாப்பொருளும், அவர் இவர் உவர் என்னும் பலப்பால் சுட்டுப் பொருள்களும், அது இது உது என்னும் ஒன்றன்பால் சுட்டுப் பொருள்களும், எது என்னும் ஒன்றன்பால் வினாப்பொருளும், நசிக்குத்தன்மையுள்ள பொருள்களும், இவை உவை அவை என்னும் பலவின்பால் சுட்டுப்பொருள்களும், நல்ல வஸ்துக்களும் கெட்ட வஸ்துக்களும் எதிர்க்காலப் பொருள்களும் இறத்தகாலப் பொருள்களும் ஆகின்ற எல்லாப் பொருள்களும் அந்த ஸர்வேச்வரனையாம் (அதாவது) ஸர்வேச்வரனிட்ட வழக்கையாம் என்றது. உலகத்திலுள்ள சேதநா சேதநப் பொருள்களெல்லாம் தீர்தச் சிறிய பாட்டில் உக்தி வைத்திரியாலே அடக்கப்பட்டு, இவை யெல்லாவற்றினுடையவும் ஸ்வரூபம் பகவானுடைய அதீனம் என்று தெரிவிக்கப்பட்டபடியால் இது தன்னையே "ஸ்வாதீநநிரிவித சேதநா சேதந ஸ்வரூப" என்ற ஸ்வாமி பெம்பெருமானார்.

468. இதற்கடுத்த பாட்டு *அவரவர் தம்மமது* என்பது. இதன் கருத்தாவது, உலகில் பலவகைப்பட்ட அதிகாரிகள் இருக்கின்றார்களே; அவரவர்கள் தம்மமது உணர்ச்சிக்கு எட்டிய படியே ஒரே தெய்வங்களை ஸ்வாமிகளாக வெறுமணி ஆசிரயிப்பார்கள்; இப்படி அவரவர்களால் தொழப்படுகின்ற அந்தந்த தெய்வங்கள் அவரவர்கள் விரும்பின பலன்களைக் கொடுப்பதில் குறைபற்றே விருக்கின்றன; எதனாலே பென்னில்; ஸர்வஸ்வாமியான ஸ்ரீரத் தாராயணன் அவரவர் தம்மமது அதருஷ்டாநுஸாரமாய்ப் பலன் பெறும்படியாக அந்தந்த தெய்வங்களுக்கு அந்தர்யாமியா யெழுந்தருளி யுள்ளான்; அதனாலேதான்—என்பதாம்.

469. இதனால் சொல்லிற்குவ தென்னென்னில்; உலகத்தில் நடக்கிற ரக்ஷணத்தொழிக யாவும் எம்பெருமானுடையதே; பிரமன் சிவனிடிரன் முதலிய இதர தெய்வங்களைக் குறித்தும் மற்றும் அதிகுத்த தெய்வங்களைக் குறித்தும் அவரவர்கள் வழிபாடுகள் செய்து தாம் தாம் கோரின பலன்களைப் பெறுவதாகக் கண்டாலும் அதுவும் எம்பெருமான் தானே அத்தெய்வங்களுக்கு உள்ளிடாக விருத்து நடத்துகிற ரக்ஷணமே யன்றி அத்தெய்வங்களே சுதந்திரமாகச் செய்து விடுகிற ரக்ஷணமன்று என்றதாயிற்று. [*நல்லி பாலத ஸாமர்த்தியம் குதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்*] என்றும், [*ந ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விதிவர்த்ததே, ஸமர்த்தோத்ருத்யதே சுச்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம்*] என்றுமுள்ள பிரமாணங்களை யடியொற்றி யுருவிச் செய்ததாயிற்று. ஆக இக்கப் பாசுரத்தின் ப்ரமேயத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு ஸ்வாதீநநிரிவித சேதநாசேதநஸ்வரூப ஸ்திதி" என்றார் ஸ்வாமி. [ஸ்திதியாவது ரக்ஷணம்.] சேதநாசேதந ரக்ஷணத்தையும் தன்ன தன்மாக வுடையவென்கை.

470. இனி, இதற்கடுத்த ஆறுவது பாட்டு *நின்றருளினர்* என்பது. இப்பாட்டின் கருத் தாவது, நிற்பவர்கள் இருப்பவர்கள் கிடப்பவர்கள் திரிபவர்கள் ஆக இப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தி சீலர்களும், நில்லாதவர்கள் இராதவர்கள் கிடவாதவர்கள் திரிபாதவர்கள் ஆக இப்படிப்பட்ட நிவ்ருத்தி சீலர்களும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கேயென்பதாம். இதில், ப்ரவ்ருத்தி சீலர்களையும் நிவ்ருத்தி சீலர்களையும் சொல்லி யிருத்தாலும் அவர்கள் இய்ரு விவசுழிதர்களல்லர்; கீழ் *நாமவணி வனுவன்* என்கிற பாட்டிலேயே தீமிகளான ஸகலரையும் சேரப் பிடித்தெடுத்தது அவர்கள் யாவரும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கேயென்பது சொல்லி முடித்த விஷயமாதலால் இப்பாட்டு அத்தோடு புதருத்தமாகக் கூடாது; அதில் சொல்லப்படாத விஷயமே இய்ருச் சொல்லப்பட்டதாக வேண்டும்.

471. ஆகவே, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திமாண்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கு என்று சொல்லுகிற இப்பாசுரமானது, அவரவர்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளாகிற தர்மங்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கே யென்று சொல்லிற்குகிறது. இப்போது, நின்றனரிருத்தனரித்பாதிக்குப் பொருள்—நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதலாகிற ப்ரவ்ருத்திகளும், நில்லாமை இராமை கிடவாமை திரி

யாமையாகிற திருத்திகளும் எம்பெருமானதீனமே வென்னையல்லது வேறல்ல. இது ஸகல பூர்வாசாரிய வ்யாக்யியான எடுத்தம். ஆக இந்தப் பாசரத்தின் ப்ரமேயத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டு “ஸ்வாதீத தீரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவருத்தி பேதம்” என்றருளிச் செய்தார் ஸ்வாமி. எனவே, திருவாய்மொழிப் பாசரங்கள் மூன்றின் ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹமாக *ஸ்வாதீதேத்யாதி சூர்ணையை எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தா ரென்றதாயிற்று. ... *

472. கிரீடமகுட சூடாவதம்ஸ விசேஷம்.

ஸ்வாமி யருளிச் செய்த சரணுகதி கத்பத்தில் *அகிலஜ்ஞைய ப்ரத்யகீத இத்யாதியான் பெரிய சூர்ணையில், திவ்ய ரூபவர்க்கினம், திவ்யகுண வர்க்கினம், திவ்யபூஷண வர்க்கினம், திவ்யாபூத வர்க்கினம், திவ்ய மஹிஷீ வர்க்கினம் முதலான பல வர்க்கினங்கள் ஆச்சர்யமாக செய்யப் பட்டுள்ளன. அவற்றுள் திவ்யபூஷண வர்க்கின பரமான *ஸ்வோகித விவித விசித்தாரநந்தேத்யாதி வாசியத்தில் “கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ” என்றுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்தியின் ஆழ்பொருளைப் பற்றிச் சிறிது விமர்சிப்போ யிங்கு.

473. கிரீடமென்றும் மகுட மென்றும் சூடாவதம்ஸமென்றும் தனித்தனியாக மூன்று சொற்கள் இருந்தாலும் இவை மூன்றும் திருமுடியிலணியும் ஆபரணத்தையே சொல்லும். அந்த ஆபரணம் ஒரே விதமாக இருப்பதில்லை; திருவடிக்ஷேக மென்றும், கொண்டையென்றும், தொப்பாரமென்றும் மூன்று விதமாக வழங்கி வருவதுண்டாதலால் அம்மூவகைத் திருவாபரணங் களுக்குமே வாசகமாக கிரீடமென்றும் மகுடமென்றும் சூடாவதம்ஸ மென்றும் மூன்று பதங்கள் இங்கு ப்ரயோகிக்கப்பட்டனவென்னலால் முக்கியமாயும் உபதேச பரம்பராப்ராப்தமாயுமுள்ள ரஸ்யரஹஸ்யார்த்த மொன்று இங்கு அறிவவேண்டியதுண்டு நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்தி யொன்றைத் திருவுள்ளம்பற்றியே “கிரீட மகுடசூடாவதம்ஸ” என்று மூன்று சிரோபூஷணம் களைப் பேசியுள்ளார் எம்பெருமானார்.

474. அந்த திவ்ய ஸூக்தி யெதுவென்னில், திருவிருத்தத்தில் *பாரளந்த பேரரசே! எம்விசும்பரசே! எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே! என்றுள்ள பாசரமாம். இதில், அரசே! அரசே! அரசே! என்று மூன்று விசை விளித்தருளுகிறார். பாரளந்த பேரரசே! என்பதனால், உலகளைக்கிற வியாஜத்தினால் எல்லா தலைகளும் திருவடிகைய வைக்கையாகிற ஸௌலப்யகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. விசும்பரசே! என்பதனால் நீத்யஸூரிநாதத்வமாகிற பரத்வம் அநுபவிக்கப் பட்டது. எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே! என்பதனால் தம்மோடு ஸம்ச்சுலேஷ விச்சுலேஷங்கள் பண்ணிப் போருகையாகிற ப்ரணயித்வகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது.

475. ஆக, ஸௌலப்யத்துக்காகக் கவித்த முடியும், பரத்வத்துக்காகக் கவித்த முடியும், ப்ரணயித்வத்துக்காகக் கவித்த முடியுமாக மூன்று முடிகள் நம்மாழ்வாரால் எம்பெருமானுக்குச் சூட்டப்பட்டனவாயின. இவ்விஷயம் ஆசார்யஸ்ரீருதயத்தில் “பாரளந்த வென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு” என்பதனால் காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனே எம்பெருமானுக்கு மூன்று ஸாம்ராஜ்யாபிக்ஷேகம் ஆழ்வாரீ திருவுள்ளத்தினால் தேரீர்திருப்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்வாமி எம்பெருமானார் கிரீட, மகுட, சூடாவதம்ஸமென்கிற மூன்று சொற்களாலே மூன்று முடிகளை யருளிச் செய்தாரென்று திண்ணமாகக் கொள்ளக்கடவது.

476. இனி, இதில் ஒரு சிறிய கேள்வியுண்டாகும்; ப்ரணயித்வகுணமென்பது ஸௌலப்ய

குணத்திலே அந்தரீப்பவியாதோ? அதைத் தனிப்படச் சொல்லி அதற்காக வொரு திருவடிகேடும் சூட்டினதாகச் சொல்ல வேணுமோ? என்று. இதற்குக் கேள்யிற்;

477. அந்தரங்க பக்தர்களிடத்தில் அஸாதாரணமாகக் காட்டும் ப்ரணயித்வ குணத்தை ஸர்வ ஸாதாரணமான ஸௌலப்யகுணத்திலே அந்தரீப்பவியாதாகக் கொள்ளுவது பொருந்தாது. ஸ்ரீ பாஷ்யமங்கள் ச்லோகமான * அகிலபுவதனுந்மேத்யாதியில் முதல் பாதத்தில் ஸுதேமசப்தத் தினால் ரக்ஷணம் செய்யப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் மீண்டும் இரண்டாவது பாதத்தில் *விதத வினித்யூத வ்ராத ரக்ஷை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இது தனிப்படச் சொல்லவேணுமோ? முதல் பாதத்தில் சொன்ன ஸுதேம சப்தார்த்தமான ரக்ஷணத்திலேயே இதுவும் அந்தரீப்பவியாதோ? என்று கேட்டால் *அது ஸாமான்ய ரக்ஷணம் சொன்னபடி, இது விசேஷ ரக்ஷணம் சொல்லுகிற படி* என்று ஸமாதானம் சொல்லப் பரப்ப மாகிறது.

478. புபுகஷுக்களின் ரக்ஷணம் வேரூய், முமுஷுக்களின் ரக்ஷணம் வேரூயிரே யிருப்பது. அதுபோலவே *உண்டியே உடையே உகந்தோடுமிம்மண்டலத்தாரிடத்தில் காட்டும் ஸௌலப்யமும் *உண்ணுஞ்சோறு பருகு நீத் தின்னும்வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணனெம் பெருமா எனன்றேயிருக்கு மாழ்வார்போல்வார்பக்கனிலே காட்டுந் ஸௌலப்யமும் நெடுவாசி பெற்றதாகையாலே ஒன்றுய்விடாது. அதற்கு ஸௌலப்யமென்று பெயர்; ஐதற்கு ப்ரணயித்வ மென்று பெயர். ஆகவே மூன்று திருக்குணங்களுக்கான ஸாமரூப்யாபிகேஷகத்துக்காக மூன்று முடிகள் மிகப் பொருந்தும்.

479. பகவதராமாநுஜ ஸ்ரீஸூக்திசைலி

ஆளவந்தார்க்குத் தனியாக * யத்பதாம்போருஹைப்பாத் ச்லோகம் ஸ்வாமியகுளிச் செய்து ஸுப்ரஸித்தம். இது கீதாபாஷ்யத்திலேயே சேர்த்ததாதலால் ஸ்வாமி ஸூக்தி யென்பதில் விவாத வேசமுமில்லை. இந்த ச்லோகம் அமைத்திருக்குமுழைக ஆராயந்தால் ஸ்வாமியின் உக்தி ஸரணி லோகவிலக்ஷணமானதென்பதை அர்ப்ப ப்ரஹ்மர்களும் அறுதியிடக்கூடும். அந்த லோகத் திற்குப் பெரியார்கள் நம்பரையாக உபதேசித்துவரும் அத்த விசேஷங்களை ஆஸ்திகர்களுக்கு உபகரிக்கிறோம்.

480. “யத்பதாம்போருஹைப்பாத வித்வஸ்தா சேஷகம்மஷ: வஸ்துதாருபயாதோஹம் யாமுநேயம் நமாமி தம்.”

இது ஆளவந்தாருடைய இரண்டு திருவடிகளை மாத்திரம் சித்திப்பதாகச் சொல்லவந்ததன்று; *யத்பதாம்போருஹை பதத்தினால் பதினான்கு திருவடிகள் உத்தேசிக்கப்படுகின்றன. (யத்பதாம்போருஹை) என்கிற ஆறு எழுத்துக்களுக்கு வர்ணக்ரமம் சொன்னால் பதினான்கெழுத்துக்கள் தேறும். பகார அகார, தகார, பகார, அகார, தகார, ஆகார மகார, பகார ஓகார, பேப, உகார, ஹகார அகார = எகிரூயிற்று வர்ணக்ரமம் சொல்லுமவழி. இவ்வகையிலே தேறுகிற பதினான்கெழுத்துக்களும் பதினான்கு திருவடிகளைத் தெரித்தேயிருக்கின்றன. அவ்வாளவந்தார்தமக்குப்பரம சிதியாகக்கொண்ட [*ஸ்ரீமத்ததங்கரி யுகளம் ப்ரணாமாமி ஸூர்த்தா* என்ற] நம்மாழ்வாருடைய இரண்டு திருவடிகள்; ஆக நான்கு. அவ்வாளவந்தாருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்திருந்து ஸ்வாமிக்கு ஆசார்பர்களான பஞ்சாசார்பர்களின் திருவடிகள் பத்து. ஆக இப்பதினான்கு திருவடிகளைச் சித்தித்து ஸத்தை பெற்றதாகத் தெரிவிப்பது இந்த ச்லோகம். இதனை விவரித்துக் காட்டுகேன் காண்மின்.

481. யஸ்ய பதாம்போருஹை—யத்பதாம்போருஹை: என்று ஸமாஸம். (ஸம்பத்த ஸாமாத்யே ஷஷ்டி என்று அதிக.) ஆளவந்தாருடைய திருமேனியிலுள்ள பாதாரவித்தங்களைச் சொன்னபடி.

மறுபடியும் "யஸ்ய பதாம்போருஹே, என்ருல்—ஆளவந்தார்தாம் *மாதாபிதா யுவதய:* என்கிற ச்லோகத்தில் "ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வஞ்ஜாபிராமம் ஸ்ரீமத் ததங்கிரியுகளம் ப்ரணமாயி மூர்தநா" என்று தம்முடைய சென்னிக்கு அணியாகப் பரிக்ரஹித்த தம்மாழ்வாருடைய உபயோகம் களும் யத்பதாம் போருஹ சப்தத்தினாலேயே எளிதாகத் தெரிவிக்கப்படும். இப்போது ஷஷ்டிக்கு அர்த்தம்—பரிக்ரஹ்ய பரிக்ரஹக பாவருபமான ஸம்பத்தம். மீண்டும் 'யஸ்ய பதாம்போருஹாணி' என்று கொள்க. உலகில் சிஷ்யர்களைத் திருவடிகளென்றே ஸம்பந்தயஜ்ஞர்கள் வழங்குவதால் ஆளவந்தாருடைய ஐத்து சிஷ்யர்களையே ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளாகச் சொன்னடி. 'பதாம்போருஹ' என்பதில் இரண்டு பதங்கள் உள்ளனவன்றோ; (பத என்றும், அம்போருஹ என்றும்.) திருவடிக் கு வாசகமான பத சப்தத்தினால் அவருடைய சிஷ்யர்களைச் சொல்லி, தாமரைக்கு வாசகமான அம்போருஹ சப்தத்தினால் அவர்களுடைய திருவடிகளைச் சொல்லுகிற தென்றும் கொள்ளலாம். அம்போருஹமென்றால் திருவடிகளைச் சொல்லுமோ வென்னில்; *தாவி வையங் கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே *மண்ணின் முழுது மனந்த வெண்டாமரை* என்கிற ஆழ்வார் பிரயோகங்களை யறிந்தவர்கள் இதில் விபரதிபத்தி பண்ணமாட்டார்கள். "தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாளினை" என்ன வேண்டுமிடத்தில் திருவடிக் குப் பரியபாயமாகத் தாமரையைப்பே சொல்லி யிருப்பது காண்க. இந்த தடை வடமொழியிலுமுண்டு; அபஹ்நுதி யலங்கார மென்பார்கள். ருபகாதிச யோகத்தியுமாகும். "பச்ய நீலோத்பலத்வந்த்வாத் நிஸஸரத்தி சிதாச்சரா:" இவ்வாதி பரச்சதம் காண்க.

482. ஆக, ப்ரகாசாயிரான தம்மாழ்வாரையும் ப்ரகாசாயிரான ஆளவந்தாரையும் ஸ்வாசாயர்களான ஐவரையும் ப்ரகாசப்படுத்தியே தனியனிட்டிருக்கு மழகு ஸற்றருதய ஹ்ருதயங்கமம். "குரும் ப்ரகாசயேத் சிஷ்ய:" என்னும் "குரும் ப்ரகாசயேத் தீமாத்" என்று மூலப்ரமாணத்தில் இருக்கையாலே மஹா மேதாஸிகள் எவ்விதமாக ஆசாய ப்ரகாசதம் பண்ணலாமோ அவ்விதமாக ஸ்வாயி தாமும் தம்முடைய மேதா வைபவம் விளங்க இங்ஙனே ச்லோகரத்தம் தொடுத்திருப்பது மிகவற்புதம். மஹான்களுடைய திருநாஸின் வீறு இங்ஙனே யன்றோ இருப்பது. இப்படி நுட்பமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்படி ஏதுக்கு ச்லோகவியற்ற வேணும்? எல்லாரும் ஸுஸ்பஷ்டமாகப்ப நன்கு தெரிந்துகொள்ளும்படி வியற்றலாகாதோ வென்று கேட்பவர்கள் யாவஜ்ஜீவம் அப்படியே கேட்டுக்கொண்டிருக்கலாம்.

483. *யத்பதாம் போருஹேத்யாதியான மேற்குறித்த தனியனில் மற்றொரு விசேஷமும் துட்பமாக உய்த்துணரத் தக்கதுண்டு: அதாவது—[பதாம்போருஹ] என்று ஐத்து எழுத்துக்களை யிட்டு ஆளவந்தார் திருவடிகளை தீந்தேசித்திருப்பதானது ஆளவந்தாருடைய ஐத்து திருவடிகள் [அதாவது, ஐத்து சிஷ்யர்கள்] தம்முடைய சித்தனைக்கு இலக்கானவர்களென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. அது தன்னிலும் முதலிலே பகாரத்தையிட்டிருப்பதானது அந்த ஐத்து ஆசிரியர்களுள் தலைமையாசிரியரே தமக்குத் தலைவரான ஆசாயிராக வாய்த்தார் என்பதற்கு ஸாசகமாகிறது.

484. எங்ஙனே யென்னில்: ஸ்வாமிக்குத் தலைமையாசிரியர் பெரிய நம்பி; அவருடைய தீஜநாமதேயம் பரங்குச தாஸர் என்பது. வாசிய குருபரம்பரையில் "ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:, ஸ்ரீமத்யாமுந முதயே நம:" என்ற வாக்கியங்களுக்கிடையில் "ஸ்ரீபரங்குச தாஸாய நம:" என்று நிரூபித்து கொண்டும் பெரிய நம்பிவினுடைய திருநாமம் பரங்குசதாஸர் என்பதே யென்றறியலாம். பதாம்போருஹ என்றதில் முதலிலுள்ள பகாரம் பரங்குச தாஸராகிற தம் முதலாசிரியரை ப்ரத்யகிஜ்ஞாபதம் பண்ணவல்லது என்றுணர்க. இதற்குமேல் ஒன்று கேட்கக்கூடும்; முதலெழுத்தினால் பெரியநம்பி ஸிசிதராசிக் குப்போலே, மற்றை தாங்கெழுத்துக்களினாலும் மற்ற தாங்கு ஆசிரியர்கள் ஸிசிதர்களாகிறபடியையும் காட்ட வேண்டாமோ? என்று. கேள்யின்; தலைவரான ஆசிரியரைக் காட்டுமளவே போதுமானது. ஒவ்வோராசிரியரையும் இங்ஙனே காட்டி

யாகவேணுமென்கிற தீர்ப்பத்தமில்லை. மஹா விவேகிகளான சதுரர்கள் இன்னமும் உட்புகுத்து ஆராய்ந்து பார்த்தால் அந்த வழியும் புலப்படக்கூடும்.

485. ஆக இந்த உபபாதப் ப்ரக்ரிதையினால் எம்பெருமானார் அரிய பெரிய விசேஷங்களை நூட்பமாகவே அருளிச் செய்யுமியல்வினர் என்பதை விவேகிகள் நிர்ணயிக்கக் குறையில்லை. திருமலையாண்டான் திருவடிகளிலே ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பொருள் கேளா திறகையில் "தரோணாசார்யர்க்கு ஏகலவ்யன் போலே ஆளவந்தார்க்கு நான்" என்றருளிச் செய்ததாக சரித்திர நூல்களிலே ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது.

486. இதை வேதாந்த வாக்சியர் அப்படியே ஸம்ஸ்க்ருதப்படுத்தி அருளிச் செய்திருர்—"தரோணாசார்யஸ்ய ஏகலவ்ய இவ யாமுநாசார்யஸ்ய அஹமித்யபிப்ராயேண" என்று யத்பதாம்போருற ச்லோக வியாக்கியானத்தில். ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்யமே வடிவெடுத்தவரான ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துத் தாம் ஸத்தை பெற்றதாகச் சொல்கிக்கொள்ளு மெம்பெருமானார் ஆழ்வார் திருவடிகளிலும் அவருடைய திவ்ய ஸரீர்த்திகளிலும் ஆளவந்தாரைவிட அதிகரிதமான ப்ராவண்யமுடையவரே பென்பது சிலாவிசிதம். ... *

487. இனி யதீந்தரத்துக்கும் யதீந்தரப்ரவணுக்கும் சில ஸாம்பங்கள் கேளீர். மணவாள மாமுனிகளுக்கு யதிவரபுரவதார பூதரென்னும் ப்ரஸித்தி தொன்று தொட்டு விளங்கி வருகின்றது. எம்பெருமானாரே மீண்டும் மணவாள மாமுனிகளாகத் திருவவதரித் தருளினரென்றபடி. இதற்குரிய உபபத்திகள் பலவுண்டு. அதை முன்னம் ச்லோக ரூபண விஜ்ஞாபித்துப் பின்பு விவாக்கியானமிட்டு விளக்குகின்றேன்.

488. (ச்லோ) வ்யாக்க்யாநக்ரந்தநாநாத் பரிவநகதாகந்தவைதேசிகத்வாத்
நாநாசாஸ்த்ரார்த்தப்ருந்தப்ரகரபணிதிபி: ப்ராஜ்ஞஹ்ருத்ரஞ்ஜகத்வாத்,
பூர்வாசார்யோக்திராகாத் சடரிபுமுநிராட்ஸரிக்திஸம்ஸர்த்தகத்வாத்
பீடாதிசப்ரதிஷ்டாபகக்ருதிகரணாத் திவ்யதேசாயிமாநாத்.

489. பணிசாஜாலதாரத்வாத் ஸ்ரீசங்க்ரஹிவர்த்தநாத்,
யதீந்தரப்ரவணஹ ஸாஷாந் யதீந்தரோ பாஷ்யக்ருத் த்ருவம்,
—இதற்கு ஸங்க்ஷேபமரண வியாக்கியானம் காண்மின்—

490. வ்யாக்க்யாநக்ரந்த தாதாத். பெரும்பாலும் வியாக்கியானங்களருளிச் செய்வதிலேயே ஸங்கம எம்பெருமானார்க்கும் மாமுனிகளுக்கு மொக்கும். ஸ்ரீபாஷ்யம் வேதாந்த தீபஸாரங்கள், கீதாபாஷ்யம் என்று மிலை வியாக்கியான க்ரந்தங்களேயாண்டு. மாமுனிகளின் வியாக்கியான க்ரந்தங்களும் ப்ரஸித்தங்கள். வேதாந்த ஸங்க்ரஹம் கத்யத்ரயம்—என்று சில மூலக்ரந்தங்களும் ஸ்வாமி ஸாதித்தது போலே மாமுனிகளும் யதிராஜ விப்சத் உபதேசரத்தினமாகிலு முதரிய மூலக்ரந்தங்களும்ருளிச் செய்தது ப்ரஸித்தம்.

491. பரிவநகதாகந்த வைதேசிகத்வாத். பரிவநகதாவதுபரீலாசம்; நிந்தையென்றபடி அஸ்தாதே நிந்தாபரிஹாசங்களை திரப்பி நுல்களெழுதுவாகு முளரே; அவ்வளம் நிந்தையையோ பரிஹாசத்தையோ அணுவிளவும் புகாவிடாமல் பரமபஸித்திர ஸ்ரீஸூக்திகளையருளுத்தன்மை ஸ்வாமிக்கும் மாமுனிகளுக்குமே யொக்கும்.

492. நாநா சாஸ்த்ரார்த்தப்ருந்தப்ரகரபணிதிபி: ப்ராஜ்ஞஹ்ருத் ரஞ்ஜகத்வாத்—தொட்ட தொட்டவிடமெங்கும் பலபல சாஸ்த்ரார்த்தத் திரங்களை மலிந்த ஸ்ரீஸூக்திகளினாலே பண்டிதர்களின் உள்ளத்தை உகப்படுத்துத்தன்மை ஸ்வாமிக்கும் மாமுனிகளுக்குமே யொக்கும்.

493. பூர்வாசார்யோக்திராகாத். எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யம் தொடங்கும்போதே "பகவத் போதாயத் க்ருதாம் விஸ்தீர்ணம் ப்ரஹ்மஸூத்ரவ்ருத்திம் பூர்வா சார்யாஸ் ஸஞ்சிக்ஷிபு; தத்மதாநு ஸாரேண ஸூத்ராக்ஷரணி வ்யக்க்யாஸ்யத்தே" என்றருளிச் செய்து பூர்வாசார்ய ஸூக்திகளில்

தமக்குள்ள அநிதவேசாதிசயத்தை விளங்கக் காட்டியருளினார். மாமுனிகளும்* முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமக் கேட்டு* முன்னவராம் நங்குரவர் மொழிகள் உள்ளப் பெற்றோரும் முழுதும் தமக்கவை பொழுதுபோக்காகப் பெற்றோம்* இத்யாதிகளாலே தமக்குள்ள பூர்வாசாரியஸூக்தி பற்றுமானத்தைக் காட்டியருளினதோடு நிலாாமல், தம்முடைய வியாக்கியான க்ரந்தங்களைப் பூர்வாசாரியஸூக்திமயமானவையே அவதரிப்பித்தருளினார்.

494. சடரிபுமுநிராட்ஸூக்தி ஸம்வர்த்தகத்வாத், ஸ்வாமியின் வாழி திருநாமத்திலே *மாற்றுகரை செய்த தமிழ் மறை வளர்த்தோன் வாழியே* என்று ஒதா நின்றோம். *ஆயத்த பெருஞ்சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ் வேதத்தரிக்கும் போதவுள்ளம் பெற-ஏய்ந்த பெருங் கோத்தி யிராமானுச முனிதன் வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்* என்று அக்காலத்து சிஷ்ய வர்க்கங்கள் பணிக்கக் காணுநின்றோம். இதுபற்றி மாமுனிகள் திறத்திலே சொல்லவேணுமோ? *சேற்றுக் கமலவயல் குழாய்கள் தம் சீர்தழைப்பப் போற்றித்தொழு நல்லவத்தணர்வாழ விப்புத லத்தே, மாற்றற்ற செம்பொன் மணவாளமாமுனி வந்திலனேல், ஆற்றில் கரைத்த புனியல்லவா தமிழாரணமே * என்ற வெகு பாகரம் போதுமே.

495. பீடாதிப்ரபதிஷ்டாபதக்குதி கரணத்=ஸ்வாமி எழுபத்து நான்கு எம்ஹாஸநாதிபதி ஸ்தாபித்தருளி அவர்கள் வழியாக தர்சன நிர்வாஹம் செய்தருள்வது ஸஃப்ரஸித்தம், *வண்டி நாடாக்கிய எந்தென் சடரிபுஜலத்* இத்தயாதி சிலோக ரத்னத்தினாலும் இது ஸஃவ்யக்தம். மாமுனி களும் *திரமாக திக்கஜங்களிட்டருளும் பெருமான்* என்கிறபடியே அஷ்ட திக்கஜாசாரிபர்களை ஸ்தாபித்தருளி அவர்கள் வழியாக தர்சன நிர்வாஹம் செய்தருள்வது நாடு நகரமும் நன்கறித்தது.

496. திவ்யதேசாபிமாநாத் = (இதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள்.) *மன்னியதென்ன ரயகாபுரி மானை மற்று முவத்திடு நான்* என்றும், *சூரங்கம் கரிசைல மஞ்ஜுநகிரிம் தார்க்ஷயாத்ரி எம்ஹாசலென..... ஸ்ரீரங்கேசஜபத்வஜோ விஜயக்த ராமாநுஜோயம் முதி* என்றும் சொல்லுகிற படியே ஸ்வாமி ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் அபிமானம் காட்டியருளினவர். மாமுனிகளும் *அடைவுடனே திருப்பதிகள் நடந்த வேர்கவபாறவோ * என்கிறபடியே திவ்யதேசவாத்திரைகள் செய்தருளி அவற்றில் அபிமானம் காட்டியருளினபடி ஸஃப்ரஸித்தம்.

497. (அதவா) திவ்யதேசாபிமாந மாவது—திவ்ய தேசச்சேரணியில் சேராதிருந்த ஸ்தலத்தை திவ்யதேசமாக அபிமானித்தல். ஸ்வாமி திருநாராயணபுரத்திற்கு *ஒரு நாயகமாய்* என்கிற திருவாய் மொழியை ஸமர்ப்பித்து அத்தலத்தை திவ்யதேசமாக அபிமாநித்தருளினதும், மாமுனிகள் ராஜமன்னார் ஸன்னிதிக்கு *தீர்ப்பாரையாமினி* என்கிற திருவாய்மொழியை ஸமர்ப்பித்து அப்பதியை திவ்யதேசமாக அபிமானித் தருளினதும் அநுஸந்தேயம். [*வண்துவா ராபதிமன்னனை. *]

498. பணிராஜாஸ்தாரத்வாத்=ஸ்வாமி சேஷாஸ்தாரமென்பது ஸஃப்ரஸித்தம். கருடவாஹன் பண்டிதர் பணித்த திவ்யஸுகிரி சரித்தத்திலும், வடுகநம்பி பணித்த யதிராஜ ஸாயவத்திலும் மற்றும் பல பிரபந்தங்களிலும் இது விசதம். மாமுனிகள், வரவரமுதி சதகத்திலே *துக்கோதத்வத் தவன்மதுரம் சுத்தஸுத்வைகருபர் ரூபம் பஸ்ய ஸ்புடபதிதராம் பம் பணீந்த்ராவதாரம்* என்றருளிச் செய்தபடியும் மற்றும் சரித்தர்ப்ரஸித்தியின்படியும் திருவனந்தாழ்வான் திருவவதார மென்பது ஸஃவ்யக்தம்.

499. ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீவிவர்த்தநாத்=ஸ்வாமி *தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்தான் வாழ்க்கை* என்று எண்டிசையும்; வாழ்த்துகிறபடியும், கோயிலொழுது முதலானவற்றில் காண்கிற இவ்ஹாஸ விஸ்தாரப்படியும் ஸ்ரீரங்கஸ்தியை வளர்த்தருளினவர் என்பது விசுவஸித்தம். மாமுனிகள் திறந்து பிவ்வனமேயன்றோ? *அரங்கநகர்வாழ இன்னுமொரு நூற்குண்டிகும்* என்றருள நிக்ஷம் வாழ்த்துகின்றதுலகம்.

500. ஆக இத்தன்மைகளாலே, யதித்தர்ப்ரவணஸ் ஸாக்ஷாத் யதித்தரோ பாஷ்ய க்ருத் த்ருவம்—யதித்தர்ப்ரவணரென்று திருநாமம் பெற்ற மணவாளமாமுனிகள் ஸாக்ஷாத் எதிராசரே யென்னத்தட்டில்லையென்றதாயிற்று. இவ்வனே நிர்வாஹிக்கக்கூடிய உபபத்திகள் மற்றும் பலவுள். அவற்றை அடியேனுடைய பிறழல்களிற கண்டு கொள்வது. ... ..

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த ஹஸ்தபூஷணத்தில்

விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த ஸாரம்

501. “உணங்குத் துறைகள் பலபலவாக்கி மதிவிகற்பால் பிணங்குந் சமயம் பலபலவாக்கி” என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தபடியே உலகில் பலபலமதங்கள் தோன்றியிருந்தாலும் அவை வைதிகமதமென்றும் அவைதிக மதமென்றும் பொதுவாக இந்நவகுப்பாகும். வேதத்தைப் பிரமாணமாகக்கொள்ளும் மதம் வைதிகமதம். வேதத்தைப் புறக்கணித்து ஸ்வதந்திரமாகத் தோன்றிய மதம் அவைதிக மதம். அவைதிக மதங்களிற் காட்டிலும் வைதிக மதம் சிறந்ததென ஸுமீடத்தை நாம் விவரிக்க வேணுமோ?

502. வைதிக மதங்களுள் பரமபவத்திரமான விசிஷ்டாத்வைத தரிசனம் மிகச் சிறந்து விளங்குகின்றது. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழிதொடங்கும்போது “உளன் கடர் மிகுகருதியுள் இவையுண்டகரனே” என்றிற பாகரத்தினால் ‘தாம் போதிக்கும் பரமபுருஷன் வேதங்களிலும் வேதாந்தங்களிலும் விளங்குபவன்’ என்றருளிச்செய்கையாலே இக்கலியுகத்தில் அவ்வாழ்வார் தொடக்கமாகப் பரவியுள்ள விசிஷ்டாத்வைதஸம்பிரதாயம் பரம வைதிக மென்னத்தட்டில்லை. ப்ரமாணம், ப்ரமாதா, ப்ரமேயம் என்ற மூன்று வகுப்புகளும் நம் தரிசனத்தில் சீர்மைபெற்று விளங்குவன.

503 “ஆழ்வார்கள்வாழி, அருளிச்செயல்வாழி, தாழ்வாதுயில் குரவர்தாம் வாழி— ஏழ்பாரு முய்ய அவர்களுரைத்தவைகள் தாம்வாழி, செய்யமறை நன்னுடனே சேர்த்து” என்றுமுற்பதேசரத்தினமாலேப்பாகரத்தில் ப்ரமாணங்களும் ப்ரமாதாக்களும் ஸாரமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டார்கள். ஸம்ஸ்கிருத த்ராவிட வேதங்களாஹ உபய வேதங்களும் நூபாஷ்ய பகவதவிஷயதிகளும் நமக்கு ப்ரமாணம். மதார்த்தந்நான நிதிகளான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் போல் வாரான மஹாசாயர்களை ப்ரமாதாக்களில் தலைசிறந்து விளங்குபவர். ஸகல சேதநாசேதநசரீரகனாய் ஸமஸ்த கல்யாண குணத்தமகனாக ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரதத்துவமென்றும், அவனுடைய திருவடித் தாமரைகளில் பண்ணும் ப்ரபத்தியே பரமஹிதமென்றும், ஸமஸ்தமில்வதோர் நாட்டிலே நித்யாகந்தமயமான நித்ய கைங்கர்யமே பரம புருஷார்த்தமென்றும் இவ்வனே கூறப்படும் அர்த்த விசேஷங்களே ப்ரமேயச் சேஷ்டங்களாக விளங்குகின்றன. ஆக இத்தகைய ப்ரமாண ப்ரமாத்ரு ப்ரமேய வைசிஷ்ட்யமே நம்முடைய தரிசனத்தின் சிறப்புக்கு நேரதுவாகாவின்றது.

504. பரமவைதிகர்களென்றிற் ஏற்றம் நமக்கே உரியது. ப்ரத்யக்ஷத்தாலோ அறுமானத்தாலோ அறிந்துகொள்ள முடியாத அர்த்த விசேஷங்களை யறிவிக்கும் வாக்மயமே வேதமெனப்படும். * ப்ரத்யக்ஷேணநுமித்யா வா யஸ்தூபாயோ ந புத்தயதே, யத் தம் விதந்தி வேதோ தஸ்மாந் வேதஸ்ய வேதநா* என்கிற ப்ரமாணம் இங்கே அநுஸந்தேயம்.

505. வேதத்தை ப்ரமாணமாக இசையாத சார்வாக ஜைன பெளத்தாதிகள் பாஹ்யர் களெனப்படுவர். வேதத்தைப் பரமப்ரமாணமாக இசைத்துவைத்தும் பரப்ரஹ்மம் குண குர்வமென்றும் அலக்ஷமிகமென்றும் அசரீரமென்றும் விபூதிவிரத்திமென்றும் இவ்வனே மனம்போனபடி பெல்லாம் பேசுபவர்கள் குத்ருஷ்டிகளெனப்படுவர். குத்ருஷ்டிகளானாலும் வேதத்தை ப்ரமாணமாக இசையுமவர்கள் வேதபாஸ்யர்களிற் காட்டிலும் மேம்பட்டவர்களன்றோ வென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். பாஹ்யர்களோடு குதருஷ்டிகளோடு ஒரு வாகியில்லை யென்றருளிச் செய்திருந் கூரத்தாழ்வான் :

506 [ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தலே] * பாஹ்யா : குத்ருஷ்டய இதித்விதியேபி அபாரம் கோரம் தமஸ் ஸமுபயாந்தி நஹிஷ்டஸே தாந், ஐகதஸ்ய காநந ம்ருகாந ம்ருகத்ருஷ்ணிகேப்ஸோ : கஸாரஸத்வ நிஹதஸ்ய ச கோ விசேஷ :? ” என்கிற கலோகம் இவருக் காணத்தக்கது. வேதபாஸ்யர்களும் வேத குத்ருஷ்டிகளும் துஸ்யயோக கேமர்களென்பவர்கு ஒரு அற்புதமான த்ருஷ்டாந்தம்

காட்டுகிறதில், விடாய் மிகுத்துத் தண்ணீரைத் தேடிபோட இரண்டு மிருகங்கள் புறப் பட்டன; அவற்றில் ஒரு மிருகமானது தடாகத்தில் புகாதே கானகைக் கண்டு பாரீய ப்ரஹ்ம மாக மயங்கி யோடிக்கொண்டே மிருகையில் வழியில் புலியின் வாயிலே விழ்ந்து மான் டொழிந்தது. இது இப்படியாக, மற்றொரு மிருகமானது விடாய் தீர்ப்பெறுவதற்கு உண்மை யாகத் தண்ணீருள்ள தடாகத்திலேயே சேர்ந்தும் துறைதப்பி யிழியவே அங்குக் கிடந்த முதலையினாலே கதுவப்பட்டு மாண்டொழிந்தது. ஆக இரண்டு மிருகங்களும் தடாக ப்ரவேச அப்ரவேசங்களாலே சிறிது கைவலக்ஷணயம் பெற்றிருந்தாலும் விநாசம் இரண்டுக்கும் துல்பமே, அதுபோலவே குத்ருஷ்டிகளும் பாஸ்யர்களும் வேதப்ரமான்ய அங்கிகார அங்கிகாரங்களாலே சிறிது வாசிபெற்றிருந்தாலும் விநாசத்தில் வாசியற்றவர்களே யென்றதா யிற்று. அந்த பாஸ்யர்களும் குத்ருஷ்டிகளும் கிடக்கட்டும், வேதக் கடலில் நாம் உள்ளபடி அவகாஷித்து அர்த்த ரத்னங்களைக் கொள்ளிகொண்டு அநுபவித்து ஆனந்திக்கக் கடவோம்.

507. வேதத்தில் காண்டமிரண்டென்கை. வேதம் கர்மகாண்ட மென்றும் ப்ரஹ்ம காண்ட மென்றும் இரு வகுப்பாகவுள்ளது பூர்வபாகம் கர்மகாண்ட மென்றும், உத்தர பாகம் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் வழங்கப்படும். உபநிஷத்துக்களையே ப்ரஹ்மகாண்ட மென்பது. பகவானுக்கு ஆராதன நூபங்களான யஜ்ஞம் முதலிய கரும விசேஷங்களை விரிவாகக் கூறும் வேதபாகம் கர்ம காண்ட மென்றும், அக்கருமங்களினால் ஆராதிக்கப்படு கின்ற பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களை விரிவாகக் கூறும் வேதபாகம் ப்ரஹ்மகாண்ட மென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று.

508. இதிலே உபநிஷத்தென்ற பெயராலும் வழங்கும். உபநிஷத்தி என்றிற் கயற்பத்தி கொண்டது உபநிஷத்தென்ற பதம், பகவானுடைய அருகேயுள்ளதென்கை "வேதைச்ச ஸர்வைவரணமேவவேத்ய : " என்றே வேதையின்படி கர்மகாண்ட மங்கூட பகவானு ப்ரதிபாதிக்கவல்லதேவாயினும் அந்த ப்ரதிபாதனம் வ்யவதரிதமாயிருக்கும். உபநிஷத்து அவ்யவதானே ப்ரதிபாதகமாயிருக்கும்.

509. உபநிமாம்ஸைகள் அவதரித்தமை கூறுதல். கர்மகாண்டத்தில் தோன்றும் சங்கைகளைப் பரிதாரிப்பதற்காக ஹைமிநியென்னும் மஹர்ஷி யெழுந்து பதினாறு அத்யாயங் களோடு கூடிய ஒரு சாஸ்த்ரத்தை யியற்றினார். அதற்குப் பூர்வநிமாம்ஸை யென்று பெயர். இதில் பன்னிரண்டு அத்யாயங்களே ஹைமிநியால் இயற்றப்பட்டவை யென்றும், மேல் நான்கு அத்யாயங்கள் காசகந்தர்ஸை மஹர்ஷியால் இயற்றப்பட்டவை யென்றும் ஒரு பக்ஷ முண்டு. இதைப்பற்றி இங்கு விசாரவிரிவு வேண்டா. * வ்ருத்திக்ரந்தே து ஹைமிந்யுபாஸித தயா ஷோடசாத்யாய்யுபாத்தா* இத்யாதியான அதிகரண ஸாராவளி ச்லோகம் காண்க. "ஹைமிநியம் ஷோடசலக்ஷணம்" என்பது பொதுவான வார்த்தை. போதாயை வ்ருத்திக் க்ரந்தத்தில் பதினாறு அத்யாயங்களும் ஹைமிநிப்ரோக்த மென்று கூறப்பட்டுள்ளது. (லக்ஷண மென்று அத்யாயத்திற்குப் பெயர்).

510. ப்ரஹ்மகாண்டமென்னும் உபநிஷத் பாகத்தில் தோன்றும் சங்கைகளைப் பரிதாரிப்பதற்காக வ்யாஸ மஹர்ஷி யெழுந்து நான்கு அத்யாயங்கள் கொண்டவொரு சாஸ்த்ரத்தை இயற்றினார். அதற்கே சாரீரகரிமாம்ஸை யென்று பெயர். உத்தரநிமாம்ஸை யென்றும் வழங்குவர். ப்ரஹ்மஸூத்ரமென்பது இதனையே. ஒவ்வொருத்யாயத்திலும் நான்கு பாடங்களுள்ளன. ஆகவே பதினாறு பாடங்கள் கொண்டது சாரீரகரிமாம்ஸை யென்றதாயிற்று. இதில் ஒவ்வொரு விஷயத்தைப் பற்றி சர்ச்சை செய்து நீர்ணயிக்கும் பகுதிக்கு அதிகரணமென்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது. அப்படிப்பட்ட அதிகரணங்கள் இந்த மீமாம்ஸையில் (156) நூற்றைம்பத்தாறு உள்ளன. சில அதிகரணங்களில் ஒரே ஸூத்ர மிருக்கும். பல அதிகரணங்களில் பல ஸூத்ரங்களிருக்கும். மொத்தம் ஸூத்ரங்களின் லக்கம் (145) ஐம் நூற்றுநாற்பத்தைந்து என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றது ஆக, நான்கு அத்யாயங்களையும், பதினாறு பாடங்களையும் நூற்றைம்பத்தாறு அதிகரணங்களையும் ஐம் நூற்று நாற்பத்தைந்து ஸூத்ரங்களையும் கொண்டது ப்ரஹ்மஸூத்ர சாஸ்த்ரமென்றதாயிற்று.

511. சாரீரகமீமாம்ஸா பாஷ்யங்கள் தோன்றியது. தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை நாம் தெரிந்து கொள்வதற்கு உபபீஷத்துக்களே தஞ்சமாதும். அப்யுபபீஷத்துக்களின் பொருள் களை ஸம்சய விபர்யயமற நிஷ்கர்ஷித்து விளக்கக்கூடியது இந்த ப்ரஹ்ம ஸுதிர சாஸ்திரமே யாதலால் வேதாந்திகளுக்கு இதுவே புகலாயிற்று. இந்த சாஸ்திரத்தின் பொருளை நிஷ்கர்ஷ மாகவும் நிஷ்கல்மஷமாகவும் தெரிந்துகொண்டவர்களே வேதாந்திகளென்றும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானி களென்றும் சொல்லத் தகுதியுடையார். மஹர்ஷிகளியற்றிய ஸுதிரங்களின் பொருளை நம் போல்வார் சிறிதும் அறியவில்லார்களாதலால், நம்போன்ற அஸம்பதிகளிடத்தில் பரமகருணை கொண்ட பூருவர்கள் அந்த ஸுதிரங்களின் அர்த்தத்தை விளக்கி பாஷ்யங்கள் இயற்றியுள்ளார் கள். த்வைதம் அத்வைதம் விசிஷ்டாத்வைதம் என மூன்று மதங்கள் உலக ப்ரஸரித்தமாக வழங்குமவை. இம்மூன்று மதங்களிலும் பாஷ்யங்கள் அவதரித்துள்ளன. அத்வைத மதத் திற்காக சுங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் பாஷ்யமியற்றினார். த்வைத மதத்திற்காக ஆனந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகள் (மத்வாசார்) பாஷ்யமியற்றினார். நமது விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்காக பகவத் ராமாநுஜாசாரியரென்ற ஸ்வாமியெம்பெருமானார் ஸ்ரீ பாஷ்யமருளிச் செய்தார்.

512. வட இந்தியாவில் அதிக ப்ரஸரித்தி பெற்றுள்ள வல்லபமதம் மீம்பார்க்க மதம் முதலிய மதங்களுக்காகவும் பாஷ்யங்கள் தோன்றியுள்ளன. சைவ மதத்திற்காக நீலகண்ட பாஷ்யம் தோன்றியுள்ளது. இப்படி மற்றும் பல பாஷ்யங்களிருந்தாலும் மதஞ்ஞயபாஷ்யமென்று மூன்று பாஷ்யங்களே நமது நாட்டில் குலாவப்படுகின்றன. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்றும் விசிஷ்டாத்வைதிகளென்றும் பகவத் ராமாநுஜ தர்சகஸ்தர்களென்றும் வழங்கப்படுகின்ற நமக்கு ஸ்வாமியின் ஸ்ரீபாஷ்யமே ஜீவாதுவாரும். சங்கராஷ்யம் மத்வபாஷ்யம் நீலகண்ட பாஷ்யம் என்பவை போலல்லாமல் ஸ்ரீபாஷ்யமென்றே தோன்றியுள்ள ப்ரஸரித்தி இதன் ஒப்பற்ற பெருமையைப் புலப்படுத்தும்.

513. ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பெருமை விளக்கம். உபபீஷத்துக்களின் உண்மைப் பொருளை ஸுதிரகாரருடைய உள்ளத்திற்கு ஒத்ததாக நிஷ்பக்ஷபாதமாய் நிருமிக்கப்பட்டது ஸ்ரீபாஷ்ய மேயென்று மேனாட்டுப் புலவர்களும் மெச்சியுள்ளார்கள். அது நிற்க! ஸ்வாமி ஸ்ரீ பாஷ்ய மருளிச் செய்யத் தொடங்கும் போதே "பகவத்போதாயநக்ருதாம் விஸ்தீர்ணம் ப்ரஹ்ம ஸுதிரவ்ருத் திம் பூர்வாசார்யாஸ்ஸஞ்சிக்ஷிபு:; தம்மதாநுஸாரேண ஸுதிராக்ஷராணி வ்யாக்ய்யாஸ்யந்தே என்று [முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமே விவாக்யராணிப்பதாக] அருளிச்செய்திருப்பதனால் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் ப்ராமாணிகத்வம் அசைக்க முடியாது விளங்குகின்றது.

514. இக்காலத்து அஸூயுக்கள் சிலர் மேலே உதாஹரித்த பங்க்தியின் மேல் வீணான விவாதத்தைக் கொப்பி நாசமடைந்துபோனார்களென்பது நம்முடைய சதபூஷண வஜ்ரகுடார — தத்வீஜயத்வஜ — சங்கரசிரோபூஷா — தத்வீபூஷணதிக்ரந்தங்களினால் விசத மாதலால் அதனை சண்டு விவரித்துரைக்கின்றிலோம். ஆர்ஷவ்யாக்யபாந கவசிதமாயும் அதிப்ராசீநமாயும் ப்ரஹ்ம பவித்திரமாயுமுள்ளது விசிஷ்டாத்வைதமேயென்றும், அதைநிலை நாட்டவல்ல பாஷ்யம் ஸ்ரீ பாஷ்யமேயென்றும் ப்ராமாணிக வைதிகோத்தமர்களின் கொள்கை.

515. விசிஷ்டாத்வைத சப்தார்த்த விவரணம். விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. ஸித்தாந்தமென்பதற்கு ப்ராமாணிகமாகப் பரிக்ர ஹிக்கப்பட்ட அர்த்தமென்று தேர்ந்த பொருள். மதம் என்றவாறு. இரண்டாயிருக்கும் தன்மை (த்விதா) எனப்படும். த்வைதமென்றாலும் அதுவே பொருள். பேதம் என்றதாயிற்று. அத்தோடு நஞ் சேர்ந்தால் அத்வைதம் என்றுகிறது. அபேதமென்று பொருள். விசிஷ்டாஸ்ய அத்வைதம்—விசிஷ்டாத்வைதம். ஸம்ஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துக்களோடு கூடின ப்ரஹ்மம் ஒன்று என்று அங்கீகரிக்கப்படுவதால் இந்த தரிசனம் விசிஷ்டாத்வைதமெனப்படுகிறது. சித்தும் அசித்துமாகிய இரண்டு தத்துவங்கள் உண்மையில் கிடையவே கிடையாதென்றும்

ப்ரஹ்மமொன்றே உள்ளதென்றும் கொள்ளுகின்ற பிறருடைய மதத்தைத் தள்ளி, மூன்று தத்துவங்களும் உண்மையாகவுள்ளனவென்று கொள்ளுவதே இந்த கரிசனத்தில் ஸாரமானது.

516. விசிஷ்டாத்வைதமென்பதற்கு வேறுவிதமான பொருளின் பொருந்தாமை 'விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்—விசிஷ்டாத்வைதம்' என்று கொள்ளுகையன்றிக்கே, 'விசிஷ்டம் ச விசிஷ்டம் ச விசிஷ்டே; விசிஷ்டயோ: அத்வைதம்—விசிஷ்டாத்வைதம்' என்று கொண்டு ஸமக்ஷமதிதித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஸ்தூல சித்சித்விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஐக்கியம் கொள்ளுக விசிஷ்டாத்வைதம்—என்பாருமுளர். இதில் உபபத்திகாண்பதரிது. விசிஷ்டஸ்ய அத்வைத மென்பதே உபபந்தமாகும். 'ப்ரஹ்மமொன்றே ஸத்யமானது; மற்றவைசொல்லாம் ரித்தவய' என்று சொல்லுகிற அத்வைதிகள் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சித்சித்விசிஷ்டத்வத்தை ஒப்புக் கொள்ளுவதில்லை. ப்ரஹ்மம் போலவே ஐகத்தும் ஸத்யமேயென்று அங்கீகரிக்கிற த்வைதிகளும் [மாந்வுர்களும்] சேதநாசேதநங்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ரக்ஷயரக்ஷகபாவ ரூபமான ஸம்பந்தம் தவிர ஐக்கியவ்யபதேசத்திற்குரிய ஸம்பந்த விசேஷமொன்றும் அங்கீகரிக்கின்றிலர். ஆகவே அவர்களும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சித்சித்வை சிஷ்ட்யத்தை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை யென்பது தேறிற்று.

517. நமது ஸித்தாந்தத்திலேவென்றில், சேதநாசேதநாத்மகமான ப்ரபஞ்சத்தை யும் ப்ரஹ்மத்தையும் ஸத்யமென்று கொள்வோரோடு அவற்றுக்கு ஐக்கியவ்யபதேசத்தை விரவகரிக்கக் கூடியதான சரீர சரீரிபாவ ரூபமான ஸம்பந்த விசேஷத்தையும் கொள்வதனாலே, உலகத்தில் உடலுக்கும் உயிருக்கும் வேற்றுமை அபலசேகமுடியாததாயிருக்கச் செய்தேயும் "சைநா: ஏக:" என்ற வியவதாரம் என்படி காணப்படுகிறதோ அப்படியே இங்கும் சேதநாசேதநா சரீரகமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏகத்வேக வ்யபதேசமும் பரஸ்பரம் ஸ்வரூப பேதமும் பொருந்தக் குறையில்லை. இவ்வர்த்த தத்துவத்தைக் காட்டவல்லதான 'விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்—விசிஷ்டாத்வைதம்' என்றும் வ்யுத்பத்தியே யுக்தமானதென்று கொள்க.

518. த்வைதத்தையும் அத்வைதத்தையும் பற்றின நிருபணங்கள். ச்ருதிவாக்யங்களை யற்று நோக்கினால் அவற்றில் நிருவகையான பாகுபாடு காணப்படும். (1) பேதத்தையே காட்டும் சில வாக்யங்கள். (2) அபேதத்தையே காட்டும் சில வாக்யங்கள். ஷடரம் ப்ரதாரம் ஆம்ருதாஷடரம் ஹிரா ஷடராத்மாநாவிசதே தேவ ஏக: என்பது முதலான ச்ருதி வாக்யங்கள் சேதநாசேதநா—ச்வரூப தத்வத்ரயத்தில் உண்மையைத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் பேதத்தைக் காட்டுகின்றன. *நேஹ நாநாஸ்தி கிருஞ்சந *ஸர்வம் கல்னிதம் ப்ரஹ்ம *தத் த்வமஸி இத்தயாதி களான ச்ருதி வாக்யங்கள் பலவகைப்பட்ட வஸ்துக்களில்லாமையைத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் அபேதத்தைக் காட்டுகின்றன. ஆக, ச்ருதிகளில் சிலவிடத்து பேதப்பிரதிபாதமும் சிலவிடத்து அபேதப்பிரதிபாதமாயிருப்பதாகக் தேறுகையாலே பரஸ்பர விரோதம் ஸ்பஷ்ட மாகிறது.

519. விருத்தமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கையாகிற அவத்யம் ச்ருதிகளில் இடம் பேறத்தகாது. விரோதமே உள்ளதென்று காட்டியாயிற்று. விரோதத்தைப் போக்கி ஸமவயம் காட்ட வேண்டிய பொறுப்பு விமர்சகுசலர்களான வைதிகர்களுக்குள்ளது. ப்ரஹ்மமொன்றுதான் ஸத்யமென்றுகொள்ளுகிற அத்வைதிகள் அபேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதி வாக்யங்களை மட்டும் முக்கியமாகப் பரீக்ரஹித்து பேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதிவாக்யங்களை உபேகசித்து விட்டார்கள். த்வைதிகளோவென்றில் பேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதி வாக்யங்களை மட்டும் முக்கியமாகப் பரீக்ரஹித்து அபேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதி வாக்யங்களை உபேகசித்து விட்டார்கள்.

520. *யஸ்யாத்மா சரீரம், யஸ்யப்ருதிவீ சரீரம். ய ஆத்மஸி திஷ்டந்* இத்தயாதி வாக்யங்கள் பகவான் ப்ருதிவீ முதல் ஆத்மா வரைபிறமுள்ள ஸகல வஸ்துக்களிலும் அந்தர்

யாமி யாயிருக்கிறா னென்பதை ப்ரதிபாதிக்கின்றன; இவற்றை த்வைதிகளும் அத்வைதிகளு மான இரு வகுப்பினரும் அறவே விட்டிட்டார்கள். ஸுபாலோபரீஷத்து முதலான அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணவாக்யங்களுக்கு உபய மதத்திலும் ஆதரவு கிடையாதென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆக த்வைதாத்வைத மதங்களிரண்டிலும் அநேக ச்ருதி வாக்யங்களை அழுக்கியார்த்தங்களாகக் கொள்ளுதல், உபேக்ஷித்தல் இத்தயாதியான மலோஸ்ஸான தோஷமுள்ளது. இத்த்வைத தோஷம் சிறிதும் தட்டப்பெருததுமது மத மெஸ்ஸுமிடம் அடுத்தபடியாக விவரிக்கப்படு கின்றது.

521. கிரேயேடுத்துக்காட்டிய மூன்று வகுப்பான ச்ருதிவாக்யங்களையும் ஒரு நிகராக ஆதரிப்பவர்கள் விசிஷ்டாந்தவாதிகளேயாவர். ஒரு ச்ருதி வாக்யத்திலும் அழுக்கியார்த்த கல்பனை யென்பது கிடையாது. எல்லையென்னில், கடைசியாக எடுத்துக்காட்டப்பட்ட *யஸ்யாத்மா சரீரமீத்யாதிகளான ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு கடக ச்ருதிகளென்று பெயர். பேதத்தையும் அபேதத்தையும் விரோத லேசமுமின்றிக்கே பொருத்தச் செய்ய வல்லவை அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மண வாக்யங்கள் என்ற காரணத்தினால் இவற்றுக்கு கடகச்ருதி களென்னும் பெயர் மிகப் பொருத்தமானது.

522. *நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந்* இத்யாதிகளான அத்வைத (அபேத) ச்ருதிகளினு லேற்பட்ட அபேதத்தையும் *ஶூரம் ப்ரதாநம்நுதாஶூரம் ஹா* இத்யாதிகளான த்வைத (பேத) ச்ருதிகளினுலேற்பட்ட பேதத்தையும் பொருத்தவிடுந் யதி தேனாமின், சேதநா சேதநாச்வர களான மூன்று தத்துவப் பொருள்களின் ஸ்வரூப பேதம் உண்மையாதலால் ஶூரம் ப்ரதாந மித்யாதி பேதச்ருதிபானது பேதத்தைச் சொல்லி விடுபது பாங்கே. ப்ரதாநம் சேதநா சேதநா விசிஷ்டமாய்க்கொண்டு ஒன்றையொருபொருளால் *ஸர்வம் கல்வதம் ப்ராஹ்ம* இத்யாதி யான அபேத ச்ருதிகளும் பொருத்தக் குறைவில்லை. *யஸ்யாத்மாசரீரமீத்யாதி அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மண ச்ருதிகளானவை ஸர்வோச்வரகீர ஸர்வாந்தர்யாமி யென்று தெரிவிக்கும் முகத்தால் பேதத்தையும் பொருத்த விடுகின்றன என்பது நம் ஆசாரியர்களின் நிகுபணம்.

523. விதிதிச்வரர்களாகிற மூன்று தத்துவங்களிலும் தனிப்படக் கண்டெழுத்தி னால் பேதம் காணிக்கப்படுகிறது. அசேதநாஸிப சரீரம் வேறு; அதனுள்ளுறையும் சேதநன் வேறு; அவனுக்கும் அந்தர்யாமியான ப்ரமாந்மா வேறு என்று பேதப்பதிபத்தி சாஸ்த்ர ஸம்மதமோயாகும். பல அவயவங்களின் கூட்டாய்வான சரீரத்திலேகை, கால், காது, மூக்கு முதலானவற்றைத் தனியே பார்க்குமிடத்து பேத ப்ரதிபத்தியும் 'அவயவஸங்காதம் ஒன்று' என்று பார்க்குமிடத்து அபேத ப்ரதிபத்தியும் பொருத்துகின்றது. தேவதத்தன் ஒருவன், யஜ்ஞதத்தன் ஒருவன் இத்யாதி வ்யவஹாரங்களில் தேவதத்தனுக்கும் யஜ்ஞதத்தனுக்கும் ஒருமை எங்ஙனம்? என்று விமர்சிக்கவேணும்.

524. தேவதத்த: க்ருசு, யஜ்ஞதத்த: ஸ்தூலா இத்யாதியவ்யவஹாரங்களில் க்ருசத் வமும் ஸ்தூலத்வமும் சரீர தர்மமாகையாலே தேவதத்த யஜ்ஞதத்த சப்தங்கள் சரீர பரங்களே யென்று அறுதியிடப்படுகிறது. 'தேவதத்தோ மேதானி, யஜ்ஞதத்த: ப்ரதிபாவாஃ இத்யாதி வ்யவஹாரங்களில் மேதையும் ப்ரதிபாவும் ஆத்ம தர்மமாகையாலே அந்த தேவதத்த யஜ்ஞதத்த சப்தங்களே ஆத்ம பரங்களென்று விர்ணயிக்கப்படுகிறது. ஆக்மாவும் சரீரமும் ஒன்றல்ல வெவ்வேறுபட்டவை. ஆக அநேக வஸ்துக்களுக்குச் செய்கோம் ஏகத்வவ்யவ ஹாரம் நிகழ்ந்து வருவது 'சரீர விசிஷ்டமான சரீர ஒருவன்' என்னுமபிஸந்தியாலத்தனை யன்றோ. இவ்வண்ணமாகவே 'ப்ராஹ்ம ஏகமேவ' என்ற ச்ருதியும் விசிஷ்டைத்யத்தைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளக் குறையில்லையே.

525. ஏவஞ்ச பேதத்திற்கும், அபேதத்திற்கும் அபாயமொன்றுமில்லை'யென்றதா யிற்று. சரீரங்களும் சரீரிகளுமாகிற நாநா வஸ்துஸத்பாவம் ப்ராமாணிக மாகையாலே அபலபிக்க வொண்ணாததே, இவ்வளே விசிஷ்டைத்யமும் அநுபவஸித்தமாகையாலே அபல

பிக்க வொண்ணாததே. ஆக, சரீரி பாவ நீபந்தமாகவே ஒன்றாக வழங்கப்படுவதாய் எரித்திக் கையாலே அப்படிப்பட்ட சரீரசரீர்பர்வத்தை யுணர்த்துகின்ற அந்தர்யாமிப்ராஹ்மணாதி ஓபங்களான ச்ருதி வாக்கியங்களுக்கு நமது மதத்தில் மிகுந்த கௌரவமுள்ளது. அத்வைதிகள் பேதச்ருதிகளை அநாதரிப்பது போலவும், த்வைதிகள் அபேதச்ருதிகளை அநாதரிப்பதுபோல வும் நாம் ஒருவகையான ச்ருதியிலும் அநாதரம் காட்டுகின்றிலோம். ஆகவே ஸர்வச்ருதி ஸாமரஸ்யம் நமக்கே யொழியப் பிறர்க்கில்லை யென்பது கல்வெட்டாகத் தேறி நின்றது.

526. சரீராத்ம பாவமே ப்ரதாநப்ரதிநந்த்ரார்த்த மென்பது. மதாந்தரஸ்தர்கள் ஒப்புக் கொள்ளாத பல அர்த்தங்களை நாம் ஒப்புக் கொண்டிருக்கின்றோம். நித்யஸுரீஸத்பாவம், எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணச்ரயத்வம், நித்யமங்கல விக்ரஹ விகிஷ்டத்வம் முதலா னவை அவை. இவற்றை யெல்லாம் விட்டு சரீர சரீரபாவத்தையே கொண்டு விகிஷ்டாத்வைத மென்று பெயரிடுவதில் என்ன விசேஷமென்னில்,

527. கேண்மின். ஸீத்தாந்தத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்ற அர்த்த விசே ஷங்களுள் ஜகச்சரீரகத்வ மென்பதே ப்ரதாநமானது. ஆனது பற்றியே இது ப்ரதாந ப்ரதி தந்த்ரார்த்த மெனப்படுகிறது. இதுவே ப்ரதாந மென்பது எவ்வளமென்னில் ஸர்வச்ருதிகளி னுடையவும் முக்தியான அர்த்தத்தைத் தெரிவிப்பதாய், ஸர்வச்ருதிகளுக்கும் ஸாமரஸ யத்தை நிர்வஹித்து வாதி ஸ்ரீஜய ப்ரபோதுகமபிரபுப்பதனாலே, இதற்கு ப்ரதாநம் மென் றுணர்க. இந்த சரீராத்ம பாவத்தைக் கொடுத்து கொள்வானமயினுள்ளோ பிற மதத்தவர்கள் ஸர்வச்ருதிஸாமரஸ்யத்தை நிர்வஹிக்க மாட்டாமல் தனருன்னார்கள். குத்குஷ்டிகளின் குசோத்யங்களை அவஸீலயா பரிஹரித்துத் தருவது இந்த சரீராத்மபாவமே யென்க.

528. இங்கு "யத்ரோதம்ஸாதி ஸர்வபௌமகதிதம்" இத்யாதியான வேதாந்ததேசிகள் ச்லோக ரத்னத்தைத் திடமாகக்கொள்க. இந்த ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ரார்த்தத்தை நன்கு தெரிந்து கொண்ட வொருவயக்தி சிற்சூழிடத்தில் விமதர்கள் எந்தனை பேர்கள் கூடி எவ்வளவு வாத கோலாஹலங்களைச் செய்தாலும் அவர்களுக்கு யத்ரோதம்ஸாதி ஸேறில்லை யென்பது இதன் கருத்து.

529. சரீராத்மபாவம் ஸுத்ரகாராயிமதமென்று விவரித்தல். ஸீத்தாந்தத்தில் சரீராத்ம பாவமே ப்ரதானமென்பது கீழே உபபாதிக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்மஸுத்ரகாரருக்கும் இதுவே அபிமதமென்பது மூதலிக்கப்படுகிறது. இவ்விஷயத்தில் சரீரகமீமாம்ஸை முழுவதுமே ப்ரமாணமாகக் காட்டக்கூடியதாயினும் வ்யுத்திதஸூக்களின் புத்தியில் ஏறுவதற்காக ஸம்சேஷமாய் நிகுபீத்தல் நலமென்று கருதி அந்த சரீரக மீமாம்ஸையில் ஒரு அதிகா ணத்தை மட்டும் சண்டெடுத்துக் காட்டிப் ப்ராமாணிகர்களின் மனத்தில் பதியவைக்கின்றோம். அதில் முதலத்யாயம் நான்காவது பாத்தத்தில் வாக்க்யந்வயாதிகாணமென்பது ப்ரஸித்தமானது. நான்கு ஸுத்ரங்கள் கொண்டது இவ்வதிகரணம். ப்ருஹதாரண்யகோபரிஷத்தில் ப்ரஸித்த மான மைத்ரேயிப்ராஹ்மணமென்னும் பகுதியில் அம்ருதத்வோபாயமேதென்று கேட்ட மைத்ரேயியைக் குறித்து யாஜ்ஞவல்க்யருடைய விடை: *ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டல்யா ச்ரோதல்யோ மந்தல்யோ நிதித்யாஸீதல்ய: என்பது. இதில் ஆத்மா என்னும் சப்தத்தால் குறிக்கப்பட்டவன் பரமாத்மாவா? ஜீவாத்மாவா? என்று விசாரம் ப்ரஸக்தமாக, பரமாத் மாவே யென்று நிர்ணயம் செய்வது இவ்வதிகரணத்தின் ப்ரமேயம்

530. இது *வாக்யந்* வயாத் என்கிற முதல் ஸுத்ரத்தினால் தெரியது. மைத்ரேயி ப்ராஹ்மணத்திலுள்ள மஹாவாக்யம் ஸமஞ்ஜஸமாக அவ்யகிக வேண்டுகையாலே அந்த வாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆத்மா கருமாவணியதுபாதிப்பவனுள் ஜீவாத்மாவாக இருக்கமுடியாது. பரம புருஷனையாகவடுத்தும் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

531. இதற்குமேல் ஒரே கேள்வி எழுந்தது. அதாவது, இங்குப் பரமாத்மா விவக்ஷித னாகில் ஜீவாத்மாவா சகமான ஆத்மா என்கிற சொல்வியிட்டுச் சொல்லுவானேன்? பரமாத்மா வென்றே பிரயோகிக்கலாகாதா? என்று. இக்கேள்விக்கு ஸுத்தரகாரரான விபாஸரால் மேலே சூன் று ஸுத்தரங்களினால் ஸபாதானம் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அடையே ஆச்மரத்தய மதம், ஓனடுலோமீர்தம், காசக்ருத்ஸம் மதம் என மூவருடைய மதம் காட்டப்பட்டுள்ளது. மூன்றோ ஸுத்தரங்கள்—

1. ப்ரதிஜ்ஞாஸித்தோ விங்கமாச்மரத்ய :—
2. உத்க்ரமிஷ்யத ஏவம்பாவாதித்யௌடுலோமி:
3. அவஸ்திதேரிதி காசக்ருத்ஸம்:

என்கிற இம்மூன்று ஸுத்தரங்களும் சூன் று மஹர்ஷிகளின் சீர்வாஸங்களைத் தெரிவிப்பன வாம். இவற்றை அடையே சிதிரி விவரிக்கிறோம்.

532. [ஆச்மரத்தயமதம்] ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு கார்ய காரண பாவம் கருதி யில் சொல்லப்பட்டுக்கொண்டது. அதனால் அவர்களுக்கு அபேதம் ஏற்படுகிறது. காரணமான மன்னுங்கூட அதன் கார்யமான பாணக்கும் அபேதம் காண்டெதவன்றோ. ஆக இவ்வபேதத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக பரமாத்ம ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஐக்கியோக்தியுள்ள தென்றூர் ஆச்மரத்தயர்.

533. [ஓனடுலோமீர்தம்] கீழே காட்டிய ஆச்மரத்தய மதத்தில் ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவன்னிடத்திலிருந்து உத்பத்தியைக் கொள்ளுகையாலே *ஈ ஜாயதே மரீபதே வா விபக்ஷிதீ* இத்யாதி ப்ரமாணங்களைஓடு அதுவிரோதிக்கையாலும் மற்றும் அநேக தோஷப்ர ஸங்கத்தாலும் ஆச்மரத்தய மதம் ஸாதுவாஸிதெய் ந. கொண்ட ஓனடுலோமீயானவர்—முத்தி தசையில் பல்புத்தான ஜீவாத்ம பரமாத்ம அபேதத்தைவாய்வித்து ஐக்கியம் சொல்லிற்றாக சீர்வாஸித்தார்.

534. [காசக்ருத்ஸமதம்] கீழே விவரித்த ஓனடுலோமி மதத்தில் மோஷம் வகையில் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு பேதமுள்ளதென்றும், முத்தி தசையில் அபேதமென்றும் கொள்ளப்படுகிற விது, *பரமாத்மாத்மோர்யோக: பரமார்த்தஇதிஷ்யதே, மித்த்யைதத் அந்யத் த்ரவ்யம்ஷி கைதி தத் த்ரவ்யதாம் யத:* என்கிற மூ் விஷ்ணுபுராணவசனவிரூத்தம். வெவ்வேறுபட்ட பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று சேருமேனோழிய ஐக்கியத்தையடைய மாட்டாவென்று இதில் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியிருக்கின்றதன்றோ. முத்தி தசையில் ஜீவாத்மா வுக்கு அபஹத பாப்மத்வாதி ஸ்வரூபம் ஆவிர்ப்பவிக்குமதொழிய பரமாத்மாவோடு ஐக்கிய பத்தியென்பதில்லை வென்னுமிடம் (4-4-1) ஸம்பத்யாவிர்ப்பாவாதிகரணத்தில் சீர்ணயிக்கப் பட்டுள்ளது. ஆக இத்தனைக்கும் முரணாக சீர்வாஸிப்பது அநுசிதம் என்கொண்ட காசக்ருத்ஸநர்—பரமாத்மா ஜீவாத்மாவின்னுள் அந்தராத்மாவாக இருப்பதும், ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்ம சரீரத்வமும் *ய ஆத்மவி திஷ்டத்...வஸ்யாதமா சரீரம்* இத்யாதி ச்ருதிஸித்தமாகையாலும், சரீர வாசகங்களான சரீரங்களுக்கு சரீர பர்யந்த வாசகத்வம் ஆக்ருத்யதி கரண ஸிந்த மாகையாலும் ப்ரக்ருதத்தில் ஜீவாத்மவாஸிமான ஆத்ம சப்தத்தைப் பரமாத்மபர்யந்த வாசகமாக விவாஸிப்பதுதான் உசிதமென்று கருதினர்.

535. இங்ஙனே வரிசையாக சூன் று மதங்கள் உதாஹர்த்த ஸுத்தரகாரர் மேலே காட்டினது மதத்தைச் சொல்லுமையினால் காசக்ருத்ஸம் மதமே ஸுத்தரகாரரே மதமென்று சீர்வாஸதேவமாக சீர்ணயிக்கப்படுகிறது. இது விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்கு விஜயத்வஜ மானது.

536. காசக்ருத்ஸமதத்தை நன்றி உபாதித்தல், இங்கே அத்வைதிகள் சொல்லுவ தென்னவென்றால், காசக்ருத்ஸமதத்தான் ஸுத்தரகாராயிமதமென்பதிது எமக்கும் ஸம்மதம்.

ஆனால் அவஸ்திதே: என்பதற்கு—‘பரமாத்மாவானவர் ஜீவாத்மாவின்மீடத்தில் அர்த்தர்யாயியா யிருப்பதனாலே’ என்று நீங்கள் கூறுகின்ற பொருள் ஸதுவன்று. ‘பரமாத்மாதானே ஜீவாத் மாவாக இருப்பதனாலே’ என்கிற பொருள்தான் அவஸ்திதே: என்பதற்கு ஸமஞ்ஜஸமாகும். ப்ரக்ருதத்தில் ஐக்யத்தைப் பொருந்தவிட வேண்டியது ப்ரதானம். இங்ஙனே பொருள் கூற னாலும் ஐக்யம் பொருத்திவிடுகின்றதன்றோ காசக்ருத்ஸந் சரீராத்மபாவத்தை யவஸம் பித்தே ஐக்யத்தைப் பொருந்தவிட்டாரென்று ஏதுக்குச் சொல்லவேண்டும்? என்கிறார்கள் அத்வைதிகள்.

537. இது ஸமஞ்ஜஸமானவாதமன்று என்பதை நன்கு நிரூபிக்கிறோம். *அத்தா சராசரக்ரஹணத்* என்ற உபத்யமஸ்துதீரத்தைக் கொண்ட அத்தரதிகரணத்தில் *குஹாம் ப்ரவிஷ்டாவாதமானே ஹி தத்தச்சநாத்* என்ற ஸுத்திரத்தில் த்வீவசநாதமான ஆத்மானே என்ற சப்தத்தினால் ப்ரஸ்பாபிதஸ்வரூபசாலிகளான ஜீவாத்ம பரமாத்மாக் களுக்கு ஹ்ருதயகுஹாப்ரவேசம் ச்ருதி ஸித்தமானது தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் ஜீவ ப்ரதம்மங்களுக்கு சிடுபாதிக்கமான ப்ரதமான ச்ருதிக்கு அபிமதமென்று ஸுத்திரகாரர் அபிப்ரா யப்படுத்தியிருப்பது சப்பத மாகத் தெரியவருகிறது.

538. ஆக ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு ச்ருத்யபிமதமான ஸ்வரூப பேதம் ப்ரஹ்மபடாதபடி நீர்வழிப்பதுதான் ஸுத்திரகாரரபிமதமென்று துக்கரது திரவேணும். ஏவஞ்ச, ஜீவப்ரஹ் மங்களுக்கு ஸ்வரூபகல்பத்தை யவஸம்பித்த த்வீவஸிங்க வந்தது *அவஸ்திதேரிதி காசக்ருத்ஸந்* என்கிற ஸுத்திரமென்று சொல்லுவது பொருத்தமானதாகு.

539 மேலும், அவஸ்திதி: என்ற சப்தமானது ‘பூதலே கடா அகநிஷ்டதே, ப்ராஸாதே தேவதத்ய அகநிஷ்டதே’ இத்தயாதி வ்யவஹாரங்களிற்போல ஒரு வஸ்துவில் மற்ருரு வஸ்து இருப்பதைத்தான் சொல்லக்கூடியது: “ப்ருதிவ்யாயம் நிஷ்டக்அபஸ்திஷ்டக் தேஜஸி நிஷ்டக் வாயஸி நிஷ்டக் ஆகாசே நிஷ்டக் ஆத்மஸி நிஷ்டக்.” இத்தயாதிகளான உபநிஷத் வாக்கியங்களில் பலகால் காணப்படுகிற வ்யாதாது ப்ரவேசகத்தை அடிவொற்றியோ அவஸ்திதே: என்ற ஸௌத்ர ப்ரவேசமுள்ளதென்பதை ப்ராமாணிகர்களின் உள்ளம் அநாயாஸமாக க்ரஹிக்கும்.

540. ஆக காசக்ருத்ஸந் மதம் அத்வைதிகள் கூறுகிறபடி பொருந்தாது. ஏவஞ்ச வாக்யாந்வயாதிகரணத்தில் விசிஷ்டாத்வைதமே ஸித்தாந்தீகரிக்கப்பட்டதென்று தெளி வாயிற்று. கீழ் சாரீரக மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்திற்கு அத்வைதத்தில் கோக்கில்லை யென்பதும் அத்வைத கண்டனத்தில் தான் முழு கோக்கு என்பதும் பல பல ப்ரஹ்ம ஸுத்திரங்களைக் கொண்டே நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி அந்த சாரீரக மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்திற்கு நாராயண பாரம்ய ப்ரதிபாதனத்தில்தான் முழு கோக்கென்னுமிடம் மூதனிக்கப்படுகின்றது.

541. ஐகக்காரண வஸ்துவாதிகளான வேதாந்த வாக்யங்களெல்லாம் ஸ்ரீ மந் நாராயணனிடத்திலே தான் பர்யவஸிக்கின்றன என்று ஸுத்திரகாரர் தாமே ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறாரென்பதை நன்கு நிரூபித்துக் காட்டுகிறோம். *அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா* என்று ப்ரஹ்ம விசாரத்தை ப்ரஸ்தாவித்து *ஜந்மாத்யஸ்பயத:* என்கிற அடுத்த ஸுத்திரத்தி னாலே, ‘எந்த வஸ்துவின்மீடத்தில் நின்றும் ஐகஜ் ஜந்ம ஸ்திதி ஸயங்கள் ஆகின்றனவோ அது ப்ரஹ்மம்’ என்று ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் காட்டினார் விவாஸர். வேதாந்தங்களில் ஐகக்காரண வஸ்துவைத் தெரிவிக்கின்ற வாக்யங்கள் துரே விதமாக இல்கை. ப்ரஸ்பா விருத்தங்கள் போல் தோன்ற நின்றன என்பது பிரஸித்தமான விஷயம். வேதா ஒரு வஸ்துதான் ஐகக் காரணமாக இருக்க முடியுமே ஒழிய பல வஸ்துங்கள் அப்படி யிருக்க முடியாதென்கிற ரிச்சயம் ஆவச்யக மானது. ப்ரஸ்பா வாக்யங்களாலே இந்த ரிச்சயம் எப்படி கண்டாநுமென்று தோன்றக் கூடிய சங்கையை ஸுத்திரகாரர் பரிஹரித்தே ரிடுகிறார். எப்படி பரிஹரித்திருக்கிறா ரென்றால், ஸகல காரண வாக்யங்களுக்கும் ஐககண்டியத்தைக் காட்டிப் பரிஹரித்திருக்கிறார்.

ஸாகாங்கக் வாக்யங்களுக்கு நிராகாங்கக் வாக்யங்களில் பர்யவலானம் நியாயமென்பது யாவது மிகைந்த கொன்றும். இதையே நெஞ்சில் கொண்ட வ்யாஸ மஹர்ஷியானவர் ஈகூத்யதிகரணம் முதலானவற்றால் காரண வாக்யங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் புருஷஸூக்த ப்ரதிபாதினான நாராயணஸிடத்தில் பர்யவலானத்தைக் காட்டியுள்ளார். இது தன்னை இங்கு விளக்கமாக உபபாதிக்கிறோம்.

542. காரண வாக்யங்களில் ஸாகாங்கமும் நிராகாங்கமும் என்கிற பேதத்தை விவரித்தல். ஐகத்காரண வஸ்துவைப் ப்ரஸித்திக்கின்ற வாக்யங்கள் காரண வாக்யமெனப்படும். அந்த வாக்யங்களை ஸாகாங்கக் வாக்யங்களென்றும், நிராகாங்கக் வாக்யங்களென்றும் இவ்வகையாகப் பிரித்துக்கொள்ள வேண்டியது முதற் காரியம். ஸாகாங்கக் வாக்யங்களென்பதாவதாவும் இரு வகையாகிறதுக்கும். 1. ஸாமான்ய சப்தத்தோடு கூடிபிறந்து விசேஷப்ரதிபத்தியை அபேகித்திருக்குமவை, 2. அதுவாத ரூபமாகக் கொண்டு புரோவாதத்தை அபேகித்திருக்குமவை—என்று. *ஸதேவ ஸோம்ய இதமகா ஆஸித் ஏகமேவாதவிதீயம்* ஸேயம் தேவதை கூத* இத்தபாதி வாக்யங்களில் 'ஸத்' என்றும் 'தேவதா' என்றும் ஸாமான்ய சப்தங்களே யிருக்கையாலே இவை விசேஷ ப்ரதிபத்தி ஸாகாங்கங்களென்பது ஸ்பஷ்டம். *உதோ வா இமசிதூகா* இவத்தீரீ இத்தபாதி வாக்யங்கள் மச்சப்த கடிதங்களாயிருப்பது பற்றி அதுவாத ரூபமாக அல்லாமல் புரோவாத ஸாகாங்கங்களென்பதும் ஸ்பஷ்டம். ஸாகாங்கக் வாக்யங்களில் தேவதோக்ய இரண்டு வகைகள் தவிர மூன்றாவது வகையும் ஒன்று சொல்வவேண்டியதாகிறது.

543 உதாவது, அயோக்யமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கும் வாக்யங்கள் யோக்யார்த்த ப்ரதிபத்தி ஸாகாங்கமாபிடுப்பதாம். ப்ரதிபக் வித்யையில் *ஸாரபான்வாதவித வாதம் மதுஷ்யாவஸ்திதமம் மந்யே* என்று இத்தீரன் சொன்ன வாக்யம் போன்றவை இந்த வகுப்பில் சேரக் கூடவன. ஆக ஐவாஸூப்பாவப் பிரியலுற்ற ஸாகாங்கங்களான காரண வாக்யங்கள் வஸ்து விசேஷத்தை நினைவிப்பதில் ஸ்வதந்திரமாக அசக்தங்களாகையாலே நிராகாங்கங்களான வாக்ய விசேஷங்களைக் கொண்டே வஸ்து விசேஷத்தை நினைவிக்க வேண்டியதாகிறது. யோச்யார்த்த விசேஷ ப்ரதிபாதகங்களாய்க் கொண்டு இதர வாக்யங்களை எதிர்பாராத வாக்யங்களே நிராகாங்கக் வாக்யங்களென்று தேயிற்று.

544 *ஏகேவ ஹவைநாராயண ஆஸித் ப்ரஸ்மா நேகாந:* இத்தபாதி வாக்யங்களே அப்படிப்பட்டவை என்று ஸாரஜ்ஞர்கள் நிஷ்கர்ஷித்துள்ளார்கள். மேலே காட்டிய வாக்ய விசேஷத்தில் ஸாமான்ய சப்தம் சேர்ந்திருக்கவில்லை. அதுவாத ரூபக்வமூமிக்கை அயோக்யார்த்த ப்ரதிபாதமூமிக்கை. ஸத், ப்ரஸ்ம, ஆக்மா, தேவதா இத்தபாதிகளான பதங்களிருந்தாலன்றோ ஸாமான்ய சப்தம் சேர்ந்திருப்பதாக ஆகும். அவை இல்லையே, மச்சப்த கடிதமாயிருந்தாலன்றோ அதுவாத ரூபமாக ஆகும். அதுவுமில்லையே. அயோக்யார்த்த ப்ரதிபாதகத்தில்லாமையோடு கூடின அயோக்யார்த்த ப்ரதிபாதகத்வமேயுள்ள தென்பது நிரூபிக்கப் படவேண்டியதாக நிற்கையாலே அது நிரூபிக்கப்படுகிறது அடுத்தபடியாக.

545. ஈகூத்யதிகரணத்தினால் நாராயணனுக்கே ஐகத்காரணத்வம் விளக்கப்படுவது. காரீரக ரீமாம்ஸையில் சாஸ்த்ராரம்ப ஸமர்த்த நார்த்தமான சதுஸ்ஸுத்தீ முடிந்ததும் ஐர்தாவது அதிகரணம் ஈகூத்யதிகரணம். இதில் விசேஷித்துக்குறிக் கொள்ளத்தக்க ஸுத்திரங்கள் இரண்டு; *தக்ஷிஷ்டஸ்ய மோகேஷாபதேசாத்* கதிஸாமான்யாத்* என்னுமிவை; வாதாரணமான ஸச்சப்தத்தையும் தேவதா சப்தத்தையும் கொண்டிருக்கிற ஸத்வித்யையானது முதலு ஸூக்த ப்ரதிபத்தினான பூதீமக் நாராயணன் பக்கவிலே பர்யவலிப்பதாக இவ்வீரணி ஸுத்திரங்களாலும் காட்டப்படுகிறது. *தக்ஷிஷ்டஸ்ய மோகேஷாபதேசாத்* என்ற ஸுத்திரத்தின் பொருள் மூன்றாம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். 'தக்ஷிஷ்டஸ்ய' என்றே கதித்துள்ளவனை தசாப்தத்தினால்—ஸுத்திரகாரர் கருதிய விஷய வாக்யத்திலுள்ள ஸச்சப்தவாக்யமான வஸ்து கொள்ளப்

படுகிறது. ஆகவே, ஸத்தை உபாஸிப்பவனுக்கு என்பதாகப் பொருள் தேறிற்று. ஸத்தை உபாஸிப்பவனுக்கு முக்தி கிடைப்பதாக ஒதப்படுவதால் ப்ரக்ருத ஸச்சப்த வாச்யமான வஸ்து ப்ரதானமாக மாட்டாது என்றதாக ஸுத்திரார்த்தம் தேறும். 'ப்ரதானந்தான் ஜகத் காரணம்' என்பவர்களை நிரூபிப்பதன்றோ ப்ரஸ்துதம். புருஷஸூக்தத்திலும் உத்தர நாராயணத்திலும் *தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி நான்ய பந்தா அயநாய வித்யதே* என்றும், *நான்ய பந்தா வித்வாதே அநாய* என்றும் மோக்ஷோபாயமான உபாஸனத்திற்கு இவக்காகுந்தன்மை நாராயண ஸூக்தே ஒதப்பட்டுள்ளது.

546. இந்த ஸத்வித்யா ப்ரகரணத்திலும் [அதாவது, ச்சாந்தோச்யத்தில்] *ஆசார்ய வரப் புருஷோ வேத: தஸ்ய தாவதேவஸிரம் யாவந் விமோக்ஷயே அத ஸம்பந்தஸ்யே* என்று ஸதுபாஸனமே மோக்ஷோபாயமாகச் சொல்லப்பட்டது. இந்த ச்ருதி வாக்கியத்தின் பொருளை வது, எவனுக்கு உபதேஷ்டாவான் ஆசார்யன் இருக்கேனோ அவனே ப்ரஹ்ம வித்தாவான். சரம சரீரத்திலிருந்து விடுபடுமளவே அவனுக்குக் கால தாமதம்; சரம சரீரம் விழந்தவுடனே ஸச்சப்த நிர்திஷ்டனாய் ஜகத் காரண பூதனுள் பரம புருஷன் அடைகின்றான். ஸதுபாஸன நிஷ்டனுக்கு சரீரம் விழமளவுதான் மோக்ஷப்ராப்தியில் தாமதம்; சரீரம் தொலைந்தவுடனே ழுத்தனுகேன—என்பதாம். இதனால் நாராயணனே ஸச்சப்த வாச்யனென்று அறுதியிடப் படுவதனால் ப்ரக்ருதமான ஸத்து ப்ரதானமன்று என்றதாக ஸுத்திர தாத்பர்யம் தேறுகிறது. *தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி* இந்யாதிகளான உதாஹ்ருத வாக்கியங்களிலே நாராய னோபாஸனத்தான் மோக்ஷோபாய மென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட வளவில் *தந்திஷ்டஸ்ய மோக்ஷோ பதேசாத்* என்று ஸுத்திர மியற்றின மஹர்ஷியானவர் நாராயணோபாஸன்களைப் விவகித் தாராகிறார் என்று நிர்ணயிப்பதில் தட்டுண்டோ?

547. *தந்திஷ்டஸ்யேத்யாதி ஸுத்திரத்தின் விவரணம் கீழே நாம் விவரித்த விஷயத்தில் பிரதர் சொல்லக்கூடிய தொன்றுண்டு; அதாவது: தந்திஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேச மாதிற் றேதுவைக் கொண்டு ப்ரதானம் ஜகத்காரணமன்று என்று நிரூபிப்பது மட்டுமே இங்கு ஸுத்திரகாரருக்கு உத்தேசப்பமானது; நாராயணனே ஜகத்காரணபூதனென்று ஸ்தாபிப்பதில் இந்த நோக்கே டையாது. சப்தத்தினால் டைப்பதற்கு மேற்படக் கொள்ளத்தகாது என்று. (இதற்கு மறுப்பு) இங்ஙனம்: சொல்வது தவறு, இது ப்ரதிஷேபத்தில் மட்டுமே ஸுத்திர தாத்பர்ய மென்று கொண்டால் நியூனதயாகும். இந்த வேதாந்த சாஸ்திரம் ஏதற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்ட தென்று பார்க்க வேணும்; முற்கூடியானவளை மோக்ஷோபாய பூதமான வஸ்துவை உபாஸிப்பதில் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்வதன் பொருட்டு விசித்திநையைற்ற ப்ரஹ்மஜ்ஞானோத்பாதநத்தின் பொருட்டு சாஸ்திரம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சாஸ்திர ரம்பத்திற்குப் பலன் இதுதானென்பதை வேதாத்திகள் யாவரும் ஸமஸுபமாக இசைத்தே திருவர்கள். 'ஜகஜ் ஜக்மாதி காரணம் ப்ரஹ்ம' என்று ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் சொல்லி பிரதானாதிகள் ஜகத் காரணமன்று என்று கண்டித்த வளவில் விசித்திநையைற்ற ப்ரஹ்மஜ்ஞானோத்பாதனம் செய்ததாக ஆபீஷ்டமோ? ஒரு நானுமாகாது. ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளிடையில் எந்ததேவதை ஜகஜ்ஜக்மாதி காரணம்? என்கிற விசித்திநை பரிஹரீக்கப்படாத அளவில் நிஸ்ஸம்சய ப்ரஹ்மஜ்ஞானோத்பாதனம் செய்யப்பட்டதாக ஆகாமாட்டா தென்பதைப் பேதையருமறிகள். எவஞ்ச, இன்ன தேவதைதான் ஜகத்காரணமென்று நிஸ்ஸத்தேஹமாகத் தெரிவிக்கப்படாத அளவில் சாஸ்திராரம்ப ப்ரயோஜனம் தேருமையாலே நியூனதைக்குப் பரிஹாரமே ஏற்படாது.

548. ஆகவே, ஜகத்காரண பூதப்ரஹ்ம சப்தவாச்யமான தேவதா விசேஷம் இன்ன தென்று நிர்ந்தாரணம் செய்வதிலும் சாஸ்திரம் தத்பரமனது என்று இசைந்து தீர வேண்டும். *தந்திஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்* என்கிற தேஹதுத்தியினை ஸ்வாரஸப்பதிஷ்டனும் தேவதா விசேஷ நிர்ணயத்தை ஸுத்திரகாரர் செய்வது ச்ருதியுள்ளாரென்பது செய்வதென விளங்கா கின்றது. மோக்ஷோபாய பூதமான வஸ்துவைக்கு உபாஸன விஷயத்தில் யாதொன்று இங்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ இது ப்ரதானாதி ப்ரதிஷேபக மாற்றமே என்று, தேவதா

விசேஷ விஷயகத்வத்தை ஸாதிப்பதாகவுமாகின்றது. *தமேவம் வித்வாச் அம்ருத இஹ பவதி* என்றிரு ச்ருதி வாக்கியத்திலுள்ளதான தச்சப்தமானது எந்த தேவதா விசேஷத்தைச் சொல்லுகின்றதோ, அதனையே *தந்நிஷ்டஸ்ய* என்கிற ஸுத்திரத்திலுள்ள தச்சப்தமும் சொல்லக்கூட வ தென்பது திண்ணம். *வாஸுதேவ மநாராத்ய கோ மோக்ஷம் ஸமவாபிஸ் யதி* என்பது முதலான பல ப்ரமாண வசனங்களை இங்கு அநுஸந்திப்பது.

549. ஆக, மோக்ஷ ஹேதுத்வமாகிற வீங்கத்தினால் ஸச் சப்தத்தின் பொருளை நீஷ்கர்ஷிப்பவரான வியாஸ முனிவர் தமது ஸுத்திரத்தில் நாராயணனையே கருதினாரென்பது நிச்சயம். ஸச்சப்த வாக்யன் நாராயணனே என்பது மற்றொரு ப்ரகாரத்தாலும், நிர்ணயிக்கத்தக்கதாம். அதாவது, புருஷ ஸுத்திரத்திலும், உத்தர நாராயணத்திலும் *ஸர்வாணீ ரூபாணி வீசித்திரை: நாமாநி ச்ருத்வா அபிவதந் யதாஸ்தே* என்பதனால் நாமரூபவ்யாகர்த்தா வாக இருக்கிற தன்மை சொல்லப்பட்டது. இது ஸத்தித்வா ப்ரகரணத்திலும் *ஸேயம் தேவதா இமாஸ்திஸ்தோ தேவதா அநேக ஜீவீவநாத்மநா அநுப்ரவிச்ய நாமநுபே வ்யாக ரோத்* என்றோதப்பட்டிருப்பது. ஸச்சப்தவாக்யன் நாராயணனே என்பதற்கு ப்ரத்யயிஜ்ஞாபகமாகும்.

550 *கதிஸாமான்யாத் என்கிற ஸுத்திர விவரணம்*. சக்ஷத்தாகரணத்திலிருந்து மேலே நாமேடுத்துக் காட்டின இரண்டு ஸுத்திரங்களில் *தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்* என்ற முத்தின ஸுத்திரத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமவை சொன்னோம் கீழ்; இனி *கதிஸாமான்யாத்* என்ற அடுத்த ஸுத்திரத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறோம் [*கதிஸாமான் யாத்.] கதிபாவது ப்ரஹ்மத்தி; அதாவது அர்த்த போதகத்வம். [ஸாமான்யாத்] அது ஸமாத்மா பி ருத்த வேண்டியது ஆவச்யகமாகையாலே என்று பொருள். காரண வாக்யங்களெல்லாம் று மீடறாநிருத்த வேண்டுகையாலே என்றபடி.

551. அதிகரணந்தோறும் விஷயவாக்யங்கள் நாராயண பரங்களை. பலசொல்லி என்? ஸாரமாகச் சொல்லவாவதிவவனவே. ஸுத்திரங்களின் பொருளை நிர்வஹிப்பதற்கு உபரிஷத் துக்களிலிருந்து விஷயவாக்யங்கள் கொள்ளப்படுகின்றனவென்பது யாவருமறித்ததே. சங்கர பாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் பெரும்பாலும் விஷயவாக்யங்கள் வெவ்வேறுகக் கொள்ளப் பாடாபலிசுப்பனாதும் காண்கிறோம். அந்தவிஷயவாக்யங்களிலெல்லாம் சொல்லப்படுகிற தன்மைகள் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே அஸாதாரணங்ளென்பது ச்ருதிபுராணாதிகளில் ப்ரஸித் தம்—என்ற விதனையும் முக்கியமாகக் குறிக்கொள்க ஆனந்தமயத்வம், ஆதித்ய மண்டலத் தினுள்ளிருத்தல் புண்டரீகாகுத்த்வம், அபஹதபாப்மத்வம், மோக்ஷார்த்த உபாஸக விஷயத் வம், அந்ரி இத்திரன் முதலிய ஸர்வ தேவதைகளுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருத்தல், ஸர்வ பூதங் களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருத்தல் இத்தயாதிகளான தரும விசேஷங்களுக்கு இருப்பிடமான வஸ்துவே ஐகத்காரணமாகக் கூடியதென்று நீஷ்கர்ஷிக்கின்ற ஸுத்திரகாரருடைய உள்ளத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனே உறைந்திருக்கின்றனென்பது ப்ராமாணிகர்களுக்கு அறிவரிதன்று. இனி ஆதிசங்கராச்சாரியர் நாராயணபாரம்பத்யத்தையே ஸ்தாபித்தவரென்பது நிரூபிக்கப்படுகிறது.

552. ஆதிசங்கராசார்யருடைய நாராயண பந்தியை விளக்குதல் பகவத்பாதர் இவற்றிய விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் தேவதார்த்தங்களுக்கு அவரத்வத்தை நிலாட்டி ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்குப் பரத்வம் ஸ்தாபித்திருப்பது கதிராயிராயிரவி கலந்தெறித்தா லொப்ப விளங்கா நின்றது. விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமத்திற்கு பாஷ்யம் செய்த பகவத் பாதர் சிவ ஸஹஸ்ர நாமத்திற்கு ஏன் பாஷ்யம் செய்யவில்லை என்று வினவினால், "அப்போது சிவ ஸஹஸ்ரநாமஸ்துதியில்லை; பிற்பட்டகாலத்தில்தான் அஃது உண்டாயிற்று; ஆகலால்தான் அதற்கு பாஷ்யம் செய்யப் ப்ரஸக்தியுண்டாகவில்லை" என்கிறார்கள். அதுபிற்க. பாஞ்சராத் ராகம ப்ராமான்யாதி கரணத்தில், *உத்பத்த்ய ஸம்பவாத்* என்கிற ஸுத்திரபாஷ்யத்தில் "தத்ர பாகவதா மந்யத்தே" என்று தொடங்கி பாஞ்சராத்ராகம ப்ரமேயங்களை விஷயங்கள் மூன் றென்று ஸங்க்ரஹித்து, அவற்றுள் இரண்டு விஷயங்களில் தம்முடைய ஸம்மதியைக் காட்டி,

மூன்றாவதான ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் கைமத்யம் காட்டியுள்ளார், பகவத்பாதர். தமக்கு எம்மதமாகக் காட்டின இரண்டு விஷயங்கள் இவை:—(இங்கு அவருடைய பங்க்திகளையே உதாஹரிப்போம்). “தத்ர சந்தாவதுச்யதே யோஸௌ நாராயண: ப்ரஸித்த: பரமாத்மா ஸர்வாத்மா இதி, தத் க ரிராக்ரீயதே. யத பிதஸ்ய பகவத: அபிகமநாதிலக்ஷணமாராதகம் அஜஸ்ரமகம்பசித்ததயா அபிப்ரேயதே, ததபி ந ப்ரதிஷித்யதே: ச்ருதி ஸ்ம்ருக்யோர்ச்வரப் ரணீதாயஸ்ய ப்ரஸித்தத்வாத்” என்பன அவருடைய பாஷ்ய பங்க்திகள். இவற்றால், ஸ்ரீமத் நாராயணனுக்கே பரமம் ப்ரதிஷ்டாபருத்தில் பகவத் பாதர் ஊக்கமுண்டாவதென்பது மறக் கத்தக்கதன்று. சர்வராதி ஸாமான்ய சப்தங்களுள்ளவிடங்களில் வரணுதேவ நாராயணனு லீசேஷ சந்திக்கிறாரிட்டு வியாக்கியானம் செய்யத் தொடங்கினவரும் பகவத் பாதரேயாவர். மேலேயெடுத்துக்காட்டின *சந்தாப்த்வஸம்பவாதிகரணபாஷ்யபங்க்தியில் “பகவதே தா நாராயணஸ்ய அபிகமநாதிலக்ஷணமாராதகமஜஸ்ரம்” என்றவிடத்தில் [அந்ஸபசித்ததயா] என்றொழுக்கப்பட்டுள்ள இதுகாண்கணர்கள் கண்முடிசுமாரிடுக்கொருவர். குத்ராதிகளான அகார்களில் சிறிலும் சித்தத்தை வைத்துச் செய்யப்படுகிற ஸ்ரீமநாராயணாரதம் அங்க சித்த க்ருத்வாக எப்படியாகுமென்பதை அவர்கள் ஆலோசிக்க மாட்டிற்றவர். நாராயணனைப் பரிவாரத்தோடுங்கூட ஆரதிப்பதும் சிந்திப்பதும் செய்தால் இது அந்ஸபசித்ததவத்திற்கு லீசேஷமானதுமோ! என்று அவர்கள் கேட்கக்கூடும். குத்ராதிகளிடத்தில் ஸ்ரீமநாராயண ஸர்வாத்ம ப்ரதிபத்தி குறைபற்றாதாவில் குசலயோயாகுமிவர்களுக்கு.

553 ஆதிசங்கராசார்யருடைய கீதாபாஷ்ய ஸூத்திரிசேஷங்களைக் காட்டுதல். சங்கர பகவத்பாதர் விஷ்ணு பக்தரா? சிவ பக்தரா? என்று விசாரித்து கீர்ணரீக்க வேண்டுவது அவசியமானது. ச்ருதீஜிஹாஸ புராணுதி ஸமஸ்தபரமான லீசேஷங்களுள் பகவத்கையே மூலமானதில் சிறிதின்றதென்பதில் யார்க்கும் விவாதமிராது. எம்பெருமான்தானே சோதி வாய் திறந்து பணித்ததென்ற மிக்க சிறப்பின்றே இவற்றுள்ளது. அப்பெருமான் ஸ்ரீமத் நாராயணனெயன்றும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவெயன்றும் இவ்வுலகைகளுள் ஏக கண்டர்களே யாவர். இதில் சிப்ரதிபத்தி கொண்ட வைதிகர் ஓர்வருமில். இத்தகைய நாளில் ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவின் பரத்வமும் தேவதாந்தரங்களின் அவரத்வமும் அடிக்கடி விளக்கப்பட்டுள்ளது. (10-8) அதாம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்தஸ்யஸ்யம் ப்ரவர்த்ததே” என்ற விடத்தில் சங்கர பாஷ்யபங்க்தி இது காணீர்:—அஹம் யம் ப்ரபவம் வரணுதேவாத்யம், ஸர்வஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ:—உத்பத்தி: மத்த எவ ஸ்திதிசாசகீயாபயோபயோக லக்ஷணம் விக்ரீயாரூபம் ஸர்வம் ஜகத் ப்ரவர்த்ததே” இத்யாதி. மூலத்தில் நாராயணபுதமோ விஷ்ணுபுதமோ கரணப்படாத உபபங்களிலெல்லாம் கீர்போக விஷ்ணு நாராயண வரணுதேவ பதங்களைபட்டே பாஷ்யமியற்று ஸ்ரீமநாராயண பகவத்பாதரென்பது வ்யாசிசரியாத விஷயம். *அந்ஸபச் சித்தாந்தோமாம்” என்ற விடத்தில் “பரம் தேவம் நாராயணம்...பர்யயாலதே—தேஷாம் பரமர்த்ததர்சிகாம்” என்று பாஷ்யமிட்டிருக்கின்ற பகவத்பாதர் பரதேவதையான நாராயணனை உபாஸிப்பவர்கள் வாரோ அவர்களே உண்மையறிவாளிகள் என்று காட்டியுள்ளார். ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்குப் போல குத்ரனுக்கும் பாரமயமுண்டு என்கிற வாதக்கதை ஸ்ரீப்பவரால்லர் பகவத்பாதர்.

554 ஸ்ரீமநாராயண வ்யதிரித்த தேவதைகளை பஜிப்பவர்களைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவம் கதை”ல் இல்லாமற் போகவில்லை. (7-20) *காம ஸ்தை: ஸ்தை: ஹருத ஜ்ஞானா: ப்ரபத்யந்தே அந்யதேவதா: * என்று தொல்விச் சொல்லி வருகையில் * அந்தவத்து பலம் தேஷாம் தத்பவத்யஸ்பமேதஸாம்” என்று தலைக்கட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த ச்வேலாகத் தில் முடியில் பகவத்பாதர் எழுதியுள்ள வாக்கியம் பரம பக்தர்களை அவசமாகவே கண்ணீர் பெருக்கவைக்கின்றது. அவ்விடத்திலுள்ள வாக்கியபிது காணீர்: “ஏவம் ஸமானே அப்யா யாதே: மாமேவ ந ப்ரபத்யந்தே அநந்தபலய: அதேவா கலு கஷ்டதரம் வர்த்ததே இத்யது-க்ரோசம் தர்சயதி பகவான்” என்று. ஸ்ரீமநாராயணனை பஜிப்பவர்களுக்கே அநந்தாக்ஷய பலன் பெறுவதற்கு அவகாசமுள்ளதென்று அறிந்தவர்களுக்கூட கஷ்டரபலன்களை விரும்பி தேவதாந்தர பஹுனம் செய்கிறார்களே! என்று பகவான் தானே கண்ணீர் விட்டழுது கதறுவ தாக ஸ்ரீகாத்திரித்தன்றே பகவத்பாதர் இதை யெழுதியுள்ளார்.

விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த ஸாரம்

555. அதிலே பதினேராமத்யாயத்தில் விச்வரூபக் காட்சி என்பது ஆமைந்திருப்ப தானது தேவதாந்தரங்களின் அவரத்வத்தைக் கையில்லாத வெள்ளிக்கனியாகக் காட்டுவதற்கே யன்றோ. அதில் மூன்றாவது ச்லோகத்தில்—“பகவானே ! நீயே பரமேச்வரனென்பது உண்மையே; அதைக்கட்கடாகக் காண விரும்பு மெனக்கு உன்னுல் னையண்ணவ ரூபத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க முடியுமா? என்று அர்ஜுனன் தனது கருத்தை ஸுமிசிப்பித்தவனவில் *பசுபாதித்வரம் வஸூரீக்ருத்ராந்ச்ரீநேன மநுதஸ்ததா* என்று தன்னுடைய திவ்யமங்கல விக்ரஹத்தினைக் தேசத்தி லொடுப்பிரிந்து ஸமஸ்த தேவர்களுடும் காணுமாறு காட்டிக் கொடுத்தருளினன் ப்ரீமந்நாராயணன். பிரபு அவனருளிய திவ்ய சக்ஷஸ்ஸாலே கண்ட அர்ஜுனன் *பசுபாதி தேவரம் தவ தேவ தேதேஹ* என்று தொடங்கி ப்ரஹ்மருத்ராதி ஸகல தேவதா கணங்களையும் ஆத்திருமேவரியில் காண்பதாகப் பேசினன்) இதை இந்திரஜால மென்று சொல்லாமையினாலே அர்வைதவாதம் அடியறுப்பிண்டது. தேவதாந்தர பாரம்ப வாதமோ கெடுத்தாரத்தில் தன்ஸப்பட்டொழிந்தது. நாராயணனில் வேறுபட்டதொரு தேவதை இவ்வினை விச்வரூபம் காட்டித்தம் பந்தனில் நாராயணன் மிரிசுறுயிருக்கும் படியைக் காட்டிற்றுண்டோ? காட்டத்தான்முடியுமோ? *ருத்ராதித்வர வஸூரீநேன ச ஸாத்வா விச்வேச் விரேன மநுதச்சோஷ்மபாச்ச, கந்த்ரவ பபாஷஸு, நித்தலஸ்கா வீஷகந்தே த்வரம் விஸ்மீ தாச்சைவ ஸர்வே* என்னுபீந்த ச்லோகமானது விசேஷித்து ருத்ராதிதளின் அவரத்வத்தை அறுதியிடாவின்றதாயிற்று.

556 பகவத்பாத ஸூக்தி ஸார முணர்ந்துநல். பகவத் தைத ஆமைத்யாயத்தில் முடிவான கலோகமிது. *போகிராமபி ஸர்வேஷாம் மந்தகேநாந்தராத்மநா, ச்ரத்தாவாந் பஜதே போ மாம் ஸமே யுக்ததமோ மத:* என்பது இங்கு சங்கர பாஷ்ய பங்கத்தி வருமாறு— “போகிராமபி ஸர்வேஷாம் ருத்ராதித்வரவாராணாம். மந்தகேந-மஸி வரஸுதேவே ஸமா ஹிதேந, அந்தராத்மநா அந்தாகரணேன, ச்ரத்தாவாந்-ச்ரத்ததநாநஸ்ஸந், பஜதே-ஸேவதே போ மாம், ஸமே-மம யுக்ததம: அந்தகேந யுக்த: மத:—அபிப்ரோத:” என்று. இதற்கு விவரணம் அநபேஷிதம். பகவத மற்றவர்கள் நற்றெளிவு பெறுவர்.

557. சங்கராசாரியருடைய ஸஹஸ் நாம பாஷ்ய ஸூக்திகள் காட்டுதல். பகவத்பாதர் ஸஹஸ்நாமபாஷ்யாத்திலும் பல பல த்ரிதி ஸாமங்கினை பெடுத்தக் காட்டி. நாராயண பாரம் யத்தைத் திர்பாடுத்தியுள்ளார். விஷ்ணுவின் தாழ்வையோ, தேவதாந்தரத்தின் உயர் வையோ ஓரீடத்திலும் அவர் காட்டினதில்லை. கேசவநாம பாஷ்யத்தில் *கேந ப்ரஹ்மேதி ஸமாக்க்வாத சகோஹம் ஸர்வேதேஹிகாம், ஆவாம் தவாந்நிகே ஸம்பூதேன தஸ்மாத் கேசவ நாமவரம்* என்று சொல்லிக் கொண்டே சிவபெருமான் இந்த கேசவ நாமத்தை ஸமர்ப்பித்த தாக ஹரீவம்சத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள இதிலாஸத்தை உதாஹரித்துள்ளார் பகவத் பாதர். [அர்க்க:] என்னும் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்தில் “ப்ரஹ்மாதிரி: பூஜ்யதமையி அர்ச்சசயீதவாத் அர்க்க:”—என்ற விவரணம் காட்டினார். இங்கு ஆதிசப்தத்தால் முத்துற முன்னம் க்ரஹிக்கக் கூடியவர் பார்வதீபதியல்லவோ? ஏன்? *ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ:* என்றோதுகிற வேதபுருஷன் பிரமணுக்கடுத்தபடி சிவபிராக்ஷச் சொக்ஷ வைத்திருப்பது பிரஸித்தமன்றோ? [அமிதாசந:] என்னும் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலும் ஸம்ஹாரஸமயே விச்வரூபசாதீதி அமிதாசந:” என்று விவரித்தார் பகவத்பாதர். சிவபெருமான் விச்வபுறிர்ப்பூதனல்லனே. *நளிரமதிச் சடைய னாம் வான்ருகக்கடவுளுப்* என்கிற திருவாசிரியப் பாகரமும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது. *அத்தா சராசரக்ரஹணாத்* என்கிற ஸூத்தித்தில் க்ருத்ஸ்ஸமான சராசரத்தையும் உண்டவ னென்று நிர்ணயிக்கப்பட்ட நாராயணன் சிவபெருமானே விட்டிட்டானென்னப்ரஸக்தி யில்லையே. உட்கொன்னப்பட்டவர்களில் சிவபெருமானே முதலியனென்பது பகவத்பாத ஸித்தாந்தம். *ஸர்வவாகிச்வரேச்வர,* என்கிற நாமபாஷ்யத்திலும் “ஸர்வேஷாம் வாகிச்வ ரானாம் ப்ரஹ்மாதிராமபி சச்சர:” என்றார் அவர்தாமே.

558. நிர்க்குண ப்ரஹ்ம வாதத்தை நிராகரித்தல். பரப்ரஹ்மம் நிர்க்குணம் என்று பிறர் செய்யும் வாதம் மிகவும் வருந்தத்தக்கது. ஹேய குணமில்லாமையைத் தெரிவிக்க வேண்டி உபநிஷத்து சில விடங்களில் ப்ரஹ்மத்தை நிர்க்குணமென்று சொல்லியிருப்பதுண்டு. எண்ணிறந்த திருக்கல்பாண குணமுடைமையை ஒதியிருக்கின்ற ச்ருதிகளுக்கு விரோத மின்றிக்கே நிர்க்காஹம் செய்வவேண்டுமென்றோ; அங்ஙனே நிர்வாழிக்குமாவில் நிர்க்குண ச்ருதிகளுக்கு ஹேயகுணமில்லாமையைக் கூறுவதில் தாழ்ப்பயம் என்றே சொல்லித்தீர வேண்டும். ப்ரதாநம் முதலானவை ஜகத் காரணமாகக்கூடுமென்று நேர்ந்த சங்கைகளைப் பரிஹரியாசின்ற சாரீர நாமாண்மையானது பெரும்பாலும் அதிகரணத்தோறும் பரப்ரஹ்மத்தி னிடத்திலுள்ள திருக்குணங்களை பெடுத்துக்கொண்டே அத்தகைய குணங்களில்லாத வஸ்துக் களுக்கு காரணத்துவம் வம்பவிக்கமாட்டாது என்று தலைகட்டுகின்றது இக்காலத்தவர் களான அத்தைநிதிகள் தங்கள் நூல்களில் “ஆதிசங்கராசாரியரும் ஸகுணப்ரஹ்மத்தையும் ஸசாரப்ரஹ்மத்தையும் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதுண்டு” என்றேழுதுறொர்கள் இங்ஙனே யெழுதுமவர்களுக்கு அங்ஙவஸ்தித சித்தத்துவம் தவிர வேறொன்றும் சேராது. கையாடிகள் “உத்பந்நம் ந்ரவ்யம் க்ஷணமகுணம் திஷ்டதி” என்பார்கள். பரப்ரஹ்மத்திற்கு உத்பத்தி ஒப்புக்கொண்டாலாவது அது க்ஷணகாலம் நிர்க்குணமாக இருக்கவுமாகும். முழுகூட்களும் முத்தர்களும்கித்யர்களுமான ஸம்ஸ்த ஜீவராசிகளையும் தன்னுடைய குணுபபவத்திற்சுலேயே உஜ்ஜீவிப்பிக்குமதான பரப்ரஹ்மம் க்ஷணமாத்ரஹ்ம் நிர்க்குணமாக இருக்கவில்லாது.

559. காரந்தாழ்வானருளிச் செய்த ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில் *ஸூரே குணஸ் தவ து ஸத்வரஜஸ்தமாம் ஸிதேந த்ரயீ ப்ரத்யதி ந்வயி நிர்க்குணத்துவம், நித்யம் ஹரே நிகில ஸத் குணஸாகரம் ஸத் த்வாமாமந்தி ப்ரமேச்வரமிச்வராணாம்* என்றுள்ள சிலாகாத்நம் இங்கு நித்யாஹுஸந்தேயமாகக் கடவது. நாமெழுதி வெளியிட்டுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவவியாக்கி யானத்திலிருந்து சில பங்க்திகளை உதாஹரித்தே இதன் பொருளுணர்த்துகிறோம்; (நமது வியாகியான, பங்க்திகள் நிர்க்குணச்ருதிகளுக்கு என்ன கதிமென்ன; அவற்றை நிர்வாழிக்க வேண்டும் வழிகாட்டுகிறதில் *நிர்க்குணம் நிரஞ்ஜனம்* இத்யாதி ச்ருதிகள் எம்பெருமான் பக்களிலே குணங்களின் அதுபந்தாபாவத்தைச் சொல்லுகின்றனவல்ல. அப்படியாவில் *யஸ் ஸ்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்* இத்யாதிகளான பரச்சத வாக்யங்களினால் எம்பெருமானுக்குச் சொல்லப்பட்ட குணபௌஷ்ட்யம் வ்யாஹதமேயாகும். ஒரு ச்ருதியும் வ்யாஹதார்த்தமா காதபடி நிர்வாழிக்க வேண்டுமே. நிர்க்குணத்துவத்தைச் சொன்னவிடம் ஹேயகுணராஹித் யத்தைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்ளுமனவில் ஒரு விரோதமுயில்லையே. உதஸர்க்காபவாத்யா யம் இதற்குக் கை கொடுக்குமே. *ஸத்வரஜஸ் தமாம்ஸி குணஸ் தவ தூரே* ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்கள் தேவரிருக்கு மெடுந்தூரத்திலுள்ளன. எம்பெருமான் பக்களில் ரஜஸ்தமோ குணங்கள் இல்லையென்று சொல்லலாமத்தனை போக்கி ஸத்வகுணமும் இல்லையென்று சொல்லலாமோவென்று ஒரு சங்கை தோன்றும். *பரம ஸத்வ ஸமாச்சய: க:| என்னும் படியுள்ள எம்பெருமான் பக்களில் ஸத்வ குணமில்லை பென்னப் போகாது; ரஜஸ்தமோமிச்சரமான ஸத்வ குணமில்லை என்கிற தத்தனை. [தேந த்ரயீ ப்ரத்யதி ந்வயி நிர்க்குணத்துவம்] அதையிட்டே வேதத் தில் ஸதர்குண்ய வாதம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்று. குணஸாமான்யாபாவத்தையே ச்ருதி விலக்கிற்ற. தென்ன வொண்ணுதேவென்னிலை; ஒண்ணுமையை உபபாதிக்கிறது உத்பதார்த்தம் [நித்யம் ஹரே! நிகில ஸத்குண ஸாகர மித்யாதி] *பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே ஸ்வாபாவிக் ஜ்ஞாபலக்ரிபாக* ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப: இத்யாதி ச்ருதிகள் எம்பெருமான ஸகல கல்யாண குண நிதியாக ஓதாசிக்க, அதற்கு முரணாகப் பொருள் கொள்ள வொண்ணுதிதே *அக்நிஷோமீயம் பகமாலபேத* இத்யாதிகளில் விவரிதமான ஹிம்ஸையைத் தள்ளியன்றோ *மா ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வா பூதாநி* இத்யாதி நிஷேத ச்ருதிகளுக்குப் பொருள் நிர்வாழியா கின்றோம். அது போலவென்க.

560. இதரர்கள் ஸர்வாத்மநா ப்ரமாண வைதேசிகர்களென்று நிரூபித்தல். முக்கியமாகக் குறிக்கொண்டின்: “பாஞ்சராத்ரம் அப்ரமாணம்” என்கிற பிறர் உபநிஷத்துக்கள் ப்ரஹ்ம

ஸூத்தரங்கள் இதிலாஸ புராணங்கள் முதலியவற்றைப் ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்பவர்கள் போதும். இது வாங்மாத்ரேண அங்கிகாரமேவையிவ்வேறிவ்வே. “பாஞ்சராத்தரத்தைப் ப்ரமாணமாக வொப்புக்கொண்டால் என்ன ஸூத்ர வினைத்திடும்? ச்ருதிதிலாஸ புராண ஸூத்தரங்களைப் ப்ரமாணமென்று ஒப்புக்கொண்டதனால் என்ன வாயம் வினைத்திட்டது? என்று இவர்களை வினவ்னும் இவர்கள் என்ன வினையிறுப்பார்களோ, பார்க்கவேணும்.

561. *வேத; ப்ராசேதஸாதாஸித் ஸாக்ஷாத் ராமாயணக்மகா° என்று வேதப் ப்ராதுர்ப்பாஸ விசேஷமாகக் குலாவப்படுமிற ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஆத்யோடத்தமாகத் திருக் கல்மாண குணாண ப்ரஸ்தாவமே வினைக்கா தின்றது. வான்மீரமுனிகர் தம்மீடம்வந்து தேர்த்த ராதாஹர்ஷிபுக்ஷஸில் கதைகோடக விரும்பிற்றினர்; திருக்குணங்கள் கேட்கவே விருப்பத்தையத் வெளியிட்டார். அதில், *சொக்வஸ்திந் ஸாம்ப்ரதம் ஸோகே குணவாந்° என்றார் *ப்ரவஸோதுரஸபாச் சைவ கோத்யவா கிர்த்திதா குணா° என்றும் உபக்ரமத்தில் கூறும் வினாயுடையனில் இஃது அறியலாகும்.

562. எம்பெருமானுடைய திருவவதாரத்தே ஸௌலம் குணபரிவாஹ ரூபங்க் கொண்டு ஸாந்ருர்கள் லிங்கர்ஷித்தினவர்கள். எம்பெருமான் ஸ்வாத்மாவிலே ரீரம்பியுள்ள திருக்குணங்களை வெளியிட்டுத் தரிப்பதற்காகவே திருவவதாரங்கள் செய்வனென்கை. ஸ்ரீராமக்குஷ்ணாதி ரூபேண திருவவதரித்து வேதனித்தவர்களுர் ஸ்வாபாஸிக்கங்களுமான திருக் குணங்களை ஸகல பரிதர்க்களும் அநுபவிக்குமாடி பசயிக்குவினன் பகவான். இதை அறியா தவிர்ப்பே. *ப்ரதேஹம் குணகுப்யமே° என்பவர்கள் ஸ்ரீராமாயணம் முதலான இதிலாஸ புராணங்களுக்கும் அவற்றுக்கும்முதலமான சந்நிகரத்தும் ஂருத்தரத்திலிருக்கத் தக்கவர்க் கென்பது அதிவாதமுமன்று. ஆக்ரஹவார்த்தவாழ்மன்று. *இதிலாஸ புராணப்ரயாம் வேதம் உத்பட்டமத்யயேத்° என்று மொதுவாகவும் *வேதோ ப்யதம்ஹணர்த்தாய தாவக்ரஹயத ப்ரபு° என்று சிறப்பாரவும் சொல்லியுள்ள மதவ்ஷிகள் வேதப்பொருள்களே இதிலாஸ புராணங்களில் வெட்ட வெளிச்சமாகக் காணப்படுகின்றனவேன்று ப்ரதிலுனை செய்தவர் களாவ்ந்தனர்.

எம்பெருமானாரூளிச் செய்த கத்யத்யாம் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்
முதலியதில்ய க்ரந்தங்களிலிருந்து குணரூபவரூபங்களான தில்ய
ஸூத்திகளை பக்தர்களின் நித்யாது ஸந்தானத்திற்குடலாக
சண்டெடுத்துக் காட்டுகிறோம்.

-----

563. இவ்வணையில் அதுபவம் கேள்ர். (சாணுகதிகத்வே) பகவத் நாராயணா ரீமதாதுரூப ஸ்வரூபரூபகுண விரைவச்வரவ சிலாத்யாவதிகாதிகசய அஸங்க்யேய கல்யாண குணசுணாந்; பத்மவாகாலயம் பகவதீம்ச்ரீயம் தேவீம் சித்ராஹபாயிரீம் பிரவத்ஸாம் தேவாதேவ தில்யமத்யுஷீந் அஸிஸ ஜகத்வாதாம் அஸம்ம்மாதாம் அசரணம் சாண்யம் அகல்யசரண; சாணமதாம் ப்ரபத்திரே.

564. அசிலதேஹப்ரத்யகே கல்யாணிகதாந ஸ்வேதா ஸமஸ்த வஸ்துவிலக்ஷணந் தத்வநாகக்தைந ஸ்வரூப!

565. ஸ்வாபரிதாதுரூபவக ரூபாஸித்த தில்யாதாந் தில்ய பிரவத்ய ரீரதிசயொளஜ் ஜவல்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌஞமர்ய வாவண்ய வெவவாதவந்த குணரீதி தில்யரூப!

566 ஸ்வோசித விவித விசித்ராநந்தாச்சர்ய சித்ய நிரவத்ய நிரதிசயஸுகந்த
நிரதிசய ஸுகல்பர்ச நிரதிசயஸஜ்ஜுவல்ய நிரீட மகுட குடாவதம்ஸ மகரகுண்டஸ
க்ரைவேயக ஹாரகேசூர கடக ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப முக்தா தாமோதரபந்தா பீதாம்பர
காஞ்சீகுண நுபராத்தயபரிமித திவ்ய பூஷண!

567. ஸ்வாநுரூப அசிந்த்யசக்தி சங்கசக்ரகதா (அஸி) சார்ங்காத் யஸங்க்யேய சீத்ய
நிரவத்ய நிரதிசய கல்யாண திவ்யாயுத!

568. ஸ்வாபிமத சித்ய நிரவத்யாநுரூபஸ்வரூப ரூப குண விபவைச்வர்ய சீலாத்ய
நவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகணஸ்ரீவல்லப! ஏவம் பூதபூமீனோ நாயக!

569. ஸ்வச்சத்தாநுவர்த்தி ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதாசேஷசேஷதைகரதிரூப
நித்ய நிரவத்ய நிதிசய ஜ்ஞாக்ரணைச்வர்யாத்யநந்த கல்யாணகுணகணசேஷசேஷாசந
கருடப்ரமுகாநாவிதாநந்த பரிஜுந பரிசாரிகா பரிசரித சரணயுகல!

570. ஸ்வஸங்கல்பாநுவிதாயிஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வரோஷதைகஸ்வபாவ
ப்ரவ்ருதி புருஷகாலாஃமக விவித விசித்ரா நந்தபோக்ய போக்த்ருவர்க்க போகோபகரண
போகஸ்தாநரூப நிகிலஜகதூதய விபவஸ்யஸி!

571. ஸத்யகாம! ஸத்யஸங்கல்ப! பரப்ரஹ்மபூத, புருஷோத்தம! மஹாவிபூதே!
ஸ்ரீமந்நாராயண! ஸ்ரீவைகுண்டநாத! அபாரகாஞ்ஞய ஸௌசில்யவாத்ஸல்ய ஸுனதார்ய-ஜச்வர்ய
ஸௌந்தர்ய மஹோததே! அநாலோசித விசேஷாசேஷலோகாரண்ய! ப்ரணதார்த்திஹர!
ஆச்ரிதவாத்ஸல்யக ஜலதே! அநவரதவிதிதிகிலபூதஜாதயாதாத்மய! அபேஷசாரசபூத
நிகிலயிமநசிரத! அபேஷசிதசித்வஸ்து போஷ்பூக! நிகில ஜகதாதா! அநிலஜகத் ஸ்வாயிந்!
அஸ்மத் ஸ்வாயிந்! ஸத்யகாம! ஸத்யஸங்கல்ப! ஸகலேதரவிஸஷண! அர்த்திகல்பக! ஆபத்ஸக!
ஸ்ரீமந்நாராயண! அபாரண்ய ரஸரண்ய!

572 (ஸ்ரீரங்கசுத்யே). ஸ்வாதீந த்ரிவித தோதாசேதநஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி
பேதம் க்லோசர்மாத் யசேஷ தோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம் ஸ்வாபாவிசாநவதிகாதிசய ஜ்ஞாக
பலைச்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜஸ் ஸௌசில்ய வாத்ஸல்ய மார்த்தவார்ஜய ஸௌஹார்த ஸாம்ய
காஞ்ஞய மாதுர்ய காமபீர்யேஸதார்ய சாதூர்யஸ்தைர்ய செளர்ய பராக்ரம ஸத்யகாம
ஸத்யஸங்கல்ப க்ருதித்வ க்ருதஜ்ஞதாத்யஸங்க்யேய கல்யாண குணகணௌக மஹார்ணவம்
பரப்ரஹ்மபூதம் புருஷோத்தமம் ஸ்ரீரங்கசாயிந் அஸ்மத் ஸ்வாயிநம்.

573. அபாரகாஞ்ஞயம்பூதே! அநாலோசிதவிசேஷா பேஷலோகாரண்ய! ப்ரண
தார்த்திஹர! ஆச்ரிதவாத்ஸல்யக மஹோததே! அநவரதவிதிதிகில பூதஜாதயாதாத்மய!
ஸத்யகாம! ஸத்யஸங்கல்ப! ஆபத்ஸக! காருத்ஸ்த! ஸ்ரீமந்நாராயண! புருஷோத்தம!
நமோஸ்துதே.

574. (ஸ்ரீவைகுண்டநத்யே) ஸ்வராதீநத்ரிவிதசேதாசேதநஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்தி
பேதம், க்லோசர்மாத்யபேஷ தோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம் ஸ்வாபாவிசாநவதிகாதிசய
ஜ்ஞாகபலைச்வர்ய வீர்யசக்திதேஜ: ப்ரவ்ருதி-அஸங்க்யேயகல்பாணகுணகணௌக மஹார்ண
பரம்புருஷம் பகவந்தம் நாராயணம்.

575. (வேதார்த்த ஸங்க்ரஹே) தஸ்ஸைதஸ்ஸ பாஸ்ய ப்ரஹ்மணோ நாராயணஸ்ய
அபரிச்சேத்யஜ்ஞாநாநந்தாமல், கல்யாணரூபவத், ஜ்ஞாநசக்தி பலைச்வர்யவீர்யதேஜ: ப்ரவ்ருத்ய
நவதிகாதிசயாஸங்க்யேயகல்பாணகுணவத், ஸ்வாபிமதஸ்வாநுரூபகரூப திவ்யரூப—
ததுசிதநிரதிசயகல்யாணவிவிதாநந்த பூஷணஸ்வசக்தி ஸத்ஞசாபரிமிதாநந்தாச்சர்ய நாமாவித:
யுத ஸ்வாபிமதஸ்வாநுரூபஸ்வரூபரூபகுணவிபவைச்வர்ய சீலாத்யநவதிமகஜ்ஞமமஹிஷி—

ஸ்வாநுரூபகல்யாண ஜ்ஞாநக்ரீயாத்யபரிமேயகுணாக்ஷ பரிஜநபரிச்சத—ஸ்வோசித நிநில போக்ய போகோபகரணத்தயநந்தமஹிஷி பவாந்மநஸ கோசரஸ்வரூப ஸ்வாபாவ திவ்யாஸ்த தானதி—நித்யநா நிரவத்யதாகோசராச்ச ஸஹஸ்ரசு க்ருதயஸ்ஸந்தி.

576-580. (வேதார்த்த ஸங்க்ரஹே) பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபவத்வம் ஸூத்ர காரச்சவததி * அத்தஸ்தந்தர்மோபதேசாத் * இதி. யோஸாவாதித்ய மண்டலாந்தர்வர்த்தி தப்த கார்த்தஸ்வரஹிவரத்ரப: ஸஹஸ்ராம்சசதஸஹஸ்ரிரண: கம்பிராம்பஸ்ஸமுத்பூத ஸும்ருஷ்டநால ரஸிகரவிகஸித புண்டரீகதலாமலாயதேஷண: ஸும்ருஸலாட: ஸுவாஸா ஸுஸ்மி காதாவித்ரும: ஸுருசிரகோமல கண்டம், கம்புகர்வ: ஸமுந்நதாம்ஸவிலம்பி சாருரூபதிய்யகர்ண நிலைய: பீநவ்ருத்தாயதபுஜ, சாருதாதாம்கரதலா நுரக்தாங்குலீபிரலங் க்ருத: த்ருமத்தய: கிசாலவக்ஷஸ்தல: ஸமவிபக்த ஸர்வாங்க: அரீந்தேச்யதிய்யரூபஸம் ஹந: ஸிகீதவர்ண: ப்ரபுத்த புண்டரீக சாருசரணயுகல: ஸ்வாநுரூப பிதாம்பரதர: அமலநி, ரீடஞ்ண்டலஹாரகௌஸ்துப கேயூரகடக நுபுரோதரபந்தநாத்ய பரிமிதாச்சர் பாகந்ததிவ்யபூஷண: சங்கசக்ரதாஸி சார்ங்க ஸ்ரீவத்ஸவநமாலலங் க்ருத: அநவதிகாதிசய ஸௌந்தர்யாஹ்ருதா சேஷமநோந்ருஷ்டிந்ருத்தி: லாவண்யாம் ருதபூரிதாசேஷசர்சர பூதஜாத: அத்யப்தநாகிந்த்ய நித்யபௌவந: புஷ்பஹாஸஸூருமார: புண்யகந்த வாலிதாநந்த திகந்தரால: த்னாலோக்யாக்ரமண ப்ரவ்ருத்த கம்பிராவ: சருணுநுராக்மநுரலோகநாவ லோகிதாச்சரிதவர்க்க: புருஷவரோ த்ருச்யதே, ஸ: நிநில ஜகதுதயவிபவலயலீல: பீரஸ்த ஸம்ஸ்ததேஹய: ஸமஸ்தகல்பாரணகுணநிதி: ஸ்வேதா ஸமஸ்தவஸ்துவிலக்ஷண: பரமாத்மா, பரம்ப்ரஹ்ம, நாராயண் இத்யவகாங்கதே, *தத்தர்மோபதேசாத்*

581-590. கிதாபாஷ்யம்—அவதாரிகைச்சரிய: பதி: நிநிலதேஹய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந்ர: ஸ்வேதாஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணாக்ஷ ஜ்ஞாநாநந்தை கல்வரூபம் ஸ்வாபாவிகாநவதி காதிசய—ஜ்ஞாநபரிச்சவர்ய விர்ய சக்தி தேஜ: ப்ரப்ருத்யஸங்க்யேயா, கல்யாணகுணகணமேஹாததி: ஸ்வாபிமதாநுரூபைக ரூபாகிந்த்ய திவ்யாப்த நித்யநிரவத், நிரதிசயௌஜ்வல்ய—ஸௌந்தர்யஸௌஞ்ஞமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யநந்த குணநிதிதிவ், ரூப: ஸ்வோசிதவிவித விசித்ராநந்தாச்சர்ய நித்ய நிரவத்யாபரிமிததிய்யபூஷண: ஸ்வநு: ரூபாஸங்க்யேயா சிந்த்யசக்தி நித்ய நிரவத்யநிரதிசய கல்யாண திவ்யாயுத: ஸ்வாமி மதாநுரூப நித்ய நிரவத்ய ஸ்வரூபரூபகுணவிபவைச்சவர்ய சீலாத்யநவதிகாதி சயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகண ஸ்ரீவல்லப: ஸ்வஸங்கல்பாநு விதாயி ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தப்பேதாசே—சேஷதைகரதிரூப நித்யநிரவத்ய நிரதிசய ஜ்ஞாநக்ரீயை யச்சவர்யாத்தந்த குணகணுபரிமித ஸூரீபிரவரதா பிஷ்ருத சரணயுகல: வான்மநஸாபரிச்சேத்ய ஸ்வரூபஸ்வபாவ: ஸ்வோசித விவிதபூசித்ராநந்த போக்ய போகோபகரண போகஸ்த்தாந ஸம்முத்தகந்தாச்சர்யாகந்த மஹாவிபவாநந்தபரிமாண நித்யநிரவத்யாசாக்ஷர பரமஹேரம நிலா: விவித விசித்ராநந்தய பாக்ய போக்த்ருவர்க்க பரிபூர்ண நிநில ஜகதுதயவிபவலயலீல: பரம ப்ரஹ்ம, புருஷோத்தமப நாராயண்: ப்ரஹ்மாதி ஸ்தாவராந்தமலிஸம் ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்வா, ஸ்வரூபே னுவஸ்திதஷ் ப்ரஹ்மாதிதேவமநுஷ்யானாம் த்யானாராதநாத்ய கோசர: அபார காருண்ய ஸௌரீல்ய வாத்ஸல்யௌதார்ய மஹோததி: ஸ்வமே ரூபம் தத்தத்ஸஜாதீபஸம்ஸ்காகம் ஸ்வஸ்வபாவம ஜஹதேவ சூர்வந் தேஷு தேஷு லோகேஷ்வவதீர்யா வதீர்ய தைஸ்தைதாராரதித: தத்ததிஷ்டாநுரூபம் தர்மார்த்த காமமோக்ஷாக்க்யம் பலம் ப்ரயச்சந், பூபாராவதரூபதேசேந அஸ்ம தாதிகாமபிலமாச்சர்யணீயத்வாய அவதீர்யோர்வ்வாம் ஸகலமநுஜநயந விஷயதாம் கத: பராவரநிநிலஜந மனோ நயநஹாரி திவ்யசேஷ்டிதாநி சூர்வந், பூதநா சகடயமலர்ஜுநாரீஷ்ட ப்ரலம்ப தேநுககாலீய கேசிகுவபுயா பீடசாணூர முஷ்டிகதோஸலகம்ஸாதீந் நிறத்ய, அநவதிகதயாஸௌஹார்த்தாநு ராககர்ப்பாவலோக நாலாபாங்குதை: விச்வமாப்யாவயிந், நிரதிசய ஸௌந்தர்ய ஸௌரீல்யாதிகுணகணுவிஷ்டிதாரேண அக்ஞாநாலாகாரதிந் பரமபாகவ தாந் (பூதாந்) க்ருத்வா.

591. சிதாபாஷ்யம். 9-26. (பத்ரம் புஷ்பம்) அநமம்—ஸர்வேச்வர: சிலிலஜகதூதய விபவஸயலீல: அனாப்த ஸம்ஸ்தகாம், ஸத்யஸங்கல்ப: அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகண:, ஸ்வாபாஷிகாநவதிகாதிசயநந்தஸ் வாநுபவே வர்த்தமாநோபி மகோரதபதநூர வர்த்தி ப்ரீபம் ப்ராப்யேவ அந்நாமி.

592 9-34 மந்மகா பவ. மந்மகா பவ—மயி ஸர்வேச்வரேச்வரே நிலைநோய ப்ரத்ய நிகதயாபிஷயதானே, ஸர்வஜ்ஞே ஸத்யஸங்கல்ப, நிலைஜகதேககாரணே ப்ரஸ்மிக் ப்ரஹ்மணி, புருஷோத்தமே, புண்டரீகதலாமலாயதானே, ஸ்வச்சரணஜீமூதஸங்காரே, யுகபதுத்திககர ஸஹஸ்ரஸதருகதேஜஸி, ஸாவண்யாமந்தமேஹாததேக, உதார பிவர சதூர்பாநோன, அத்ரபுருஷலபிதாம்பசே, அமலகிரீமகர குண்டல ஹாரஹகயூகடக பூஷிதே, அபார காருண்ய ஸைக்ஷிம்பலெனந்த்யமாதுர்யகாம்பிர் பேளதார்ய வாத்ஸல்ய ஜலதேன, அநாலோசிட விரிசஷ:சேஷலோக சரண்யே, ஸர்வஸ்வாயிநி தைலதாராவத் அவிச்சேநுதந விஷ்டமநா பவ.

593. ஸ்ரீபாஷ்யம் (1-1-1) ஆரம்பத்தில்—“ப்ரஹ்மசப்தேந ஸ்வபாவதோ நிரஸ்த நிலைதோஷ: அநவதிகாதிசயாஸங்க்யோய கல்யாணகுணகண: புருஷோத்தம: அபிநியதே,

594. (1-1-2) அல்ய. ....தூத: யத:—யஸ்மாத் ஸர்வேச்வராத் நிலைநோயப்ரத்ய நிக ஸ்வரூபாத் ஸத்யஸங்கல்பாத் ஜ்ஞாகாரந்தாத்யகந்த கல்யாணகுணத் புர்வ: ஸ்ருஷ்டிஸ்த்தி நிப்ரஸ்யா ப்ராபந்தந்தேதத் ப்ரஹ்மேதி ஸுதபார்த்த:

595 (1-1-12) அது ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வசக்தி: ஸர்வேச்வரேச்வர: நிரஸ்த நிலைதோஷ: கந்த: அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகண: எனக மஹார்ணவ: புருஷோத்தமோ நாராயண: ஏ: நிலைஜகதேக காரணம் ஜிஜ்ஞாஸ்யம் ப்ரஸ்மோதி ஸ்த்திதம்.

596. (1-2-12) தீர்யவீத நஷ்ணதாஸ்து சிலிலஜகதேக காரணஸ்ய, அசேஷநேறயப் தீர்யவீகாநந்த ஜ்ஞாநநந்தைகஸ்வரூபஸ்ய, ஸ்வாபாஷிகா நவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகரண்ய, ஸகலேகரணிலக்ஷணஸ்ய, ஸர்வாத்மபூதஸ்ய ப்ரஸ்ம ப்ரஹ்மண:.....திவஸ்ய..... ப்ரமாந்மரூபவமேவ: மோக்ஷமாசகந்தே

597. (1-2-12) உத்தம் பாம்புருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷஸாதநதயா ஜிஜ்ஞாஸ்யம் ஹக்ஷஜ்யாநிகாரணம் ப்ரஹ்ம அசித்வஸ்து: ப்ரதானாத: சேதநாச்ச பக்தமுக்தோபயா வஸ்த்தாச் சிலிலக்ஷணம் நிரஸ்தஸ மஸ்கதேஸ்யகந்தம் ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வசக்தி ஸத்யஸங்கல்பம் ஸமஸ்த கல்யாண குணத்தகம் ஸர்வாந்தராத்மபூதம் நிரங்குசைச் சர்வமீதி.

598. (2-1-1) ப்ரதமேத்வாயே ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாண கோசராத் அசேதநாத் தத்ஸம்ஸருஷ்டாத் தத்ஸிஷக்தாச்ச சேதநாதர்த்தநாபூதம் நிரஸ்த நிலைவித்யாத்ய பதூஷார்த்த கந்தம் அநீதஜ்ஞாநநந்தைகதாநம் அபரிமிதோதாரகுண ஸாகரம் நிலை ஜகதேக காரணம் ஸர்வாநந்தாத்மபூதம் பரம் ப்ரஹ்ம வேதாந்த வேத்யமித்யுத்தம்

599. (2-1-13) ஸர்வா ஹி ச்ருதய: ஸம்ஸருதிதிஹஸபுராண: ஸர்வேச்வரேச்வரம் ஸைகவ ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வசக்திகர் ஸத்ம்ஸங்கல்பம் நிகவத்யம் நேசகாலாநவச்சிந்நாநவதி காதிசயாநந்தம் பரமகாரணம் ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதவந்தி.

600. (4-4-22) யதா நிலைநோயப்ரத்யநிக கல்யாணகதாந: ஜம்மாதி காரணம் ஸம்ஸ்தவஸ்து விவக்ஷண: ஸர்வஜ்ஞ: ஸத்யஸங்கல்ப: ஆச்ரிதவாத்ஸல்யகஜலதி: பரம காருண்ய: நிரஸ்த ஸ்மாப்நாதிக ஸம்பாவந: பரப்ரஹ்மாதிகா பரம்புருஷோஸ்திதி சப்தாத வகர்வதே.

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ்த நுஷணத்தல்

ரஹஸ்யபார்த்த விவரணம்பகுதி

601. முழுக்ஷுக்களுக்கு உபஜீவியங்களான ஸகல க்ரந்தங்களினால் னும் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களே மிகச் சிறந்தவை. ரஹஸ்யார்த்தங்களில் தெளிவுள்ள வர்களுக்கே இயிஷாஸ புராணாதிமஹார்த்தங்களுந் பகவத்க்ஷயார்த்தங்களும் சரிக்தூர். ஆகவே ரஹஸ்யார்த்தங்களில் தெளிவுபெற வேண்டியது முக்கியம். திருமத்தரம், த்வயம் பரமச்சோகம் என்கிற ஸ்ரீ ரஹஸ்யங்களின் பொருளை பட்டர் அஷ்டமேகி சொன்கிற வடமொழிச் சிறுநூலில் அதிஸர்க்ஷயமாகவருவிச் செய்தார். தேவப்பெருமானுடைய அபராததா புதரும், வடக்குத் திருவித்ப் பிள்ளையின் திருக்குமாரரும் ஸர்வஜ்ஞமான பிள்ளை லோகாசாரியர்தாம் ரஹஸ்யார்த்த விவரணக்ரந்தங்களை மிக விரிவாகவும் அழகாகவும் அநவத்யாயமாகவும் அருளிச் செய்தவரென்பது புதருத்தம். அஷ்டாதசரஹஸ்யமென்று ஸுபிரஸித்தமான க்ரந்தஜாலம் பிள்ளை லோகாசாரியர் பணித்ததென்பதும் புதருத்தம்.

602. உபதேச ரத்தினமாலைமீள் * ஸ்ரீராம் வழியாய்* என்னும் பாசரத்தல் * ஸ்ரீரெதிராசரின்னருளலென்று தொடங்கிப் பரமகருணிகராகம் போற்றப்பட்ட எம்பெருமானுர்தாமும் ப்ரபந்தகுபேண வெளியிட்டருளாமல் மறைத்து வைத்திருந்த மஹார்த்தங்களைப் பிள்ளை லோகாசாரியர் ஒருவரே பல பிரபந்தங்களினால் வெளியிட்டருளினவராதலால் க்ருபா மாதாரஸந்நாசாரியர்களில் எம்பெருமானுரைக் காட்டிலும் இவரே முதல் ஸ்தானம் பெற்றவராவர். இப்பேரரசரியர் மூலமருளிச் செய்திருந்தும், ஸூத்ரம் போன்ற அந்த தீவ்ய ஸூக்திகளின் பொருளையும் கருந்தையுமறிவதற்கு வரிய வழியல்லாதிருந்த காலத்தில் விசுவாக்கிசாமணிகளான மணவாளமாமுனிகள் தேவூர் பாலமமுதுமான வியாக்கியானங்களை யிட்டருளி மமேவாபகாரம் செய்தருளினவராதலால் பிள்ளை லோகாசாரியரையுங் காட்டில் மணவாளமாமுனிகளே பரமகருணிகரென்று போற்றுகத்தூரியராவார். மாமுனிகளின் வியாக்கியானங்கள் திருவாதிரிக்களில்லை யென்றால் உபயவேதாந்தங்களிலும் மற்ற வந்தனை க்ரந்தங்கள் அவதரித்திருந்தும் அவை பகல்விளக்கு என்னத்தக்கவைவையோசூர்.

603 பிள்ளை லோகாசாரியர் அருளிய அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்களுள், யாத்ருச்சிகப்படி, பரந்தபடி, சரியப்பதிப்படி என்னும் க்ரந்தங்கள் ரஹஸ்யதர்ய வியாக்கியானமாக அவதரித்திருந்தவைகாருந்தாலும் முழுக்ஷுப்படி யென்னும் தீவ்யக்ரந்தமே பண்டியாலும் பெருமை பெற்று விளங்கு நின்றது. மற்ற க்ரந்தங்கள் அதிஸங்க்ரஹம், அக்க விஸ்தரம், ஸர்வக்ருத வாக்ய பாஹுஸ்யம் முதலிய வற்றால் குறை பெற்றிருக்குமென்றும், அவ்வவைகக் குறைகளுக்கு இடமின்றியே அவையெல்லாவற்றுகும் பின்பு முழுக்ஷுப்படி யென்னும் தீவ்யக்ரந்தம் அருளிச் செய்யப்பட்டதென்றும், இதன் சீர்மையைக் கண்டு ஆஸ்திகள் அனைவரும் இந்த க்ரந்த ரத்னத்தையே விசேஷித்துப் பரீக்ஷிக்கலாயினர் என்றும் மணவாள மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தியிலிருந்து அறியக்கூடக்கின்றது மற்ற க்ரந்தங்களில் அருளிச் செய்யப்பட்டத பல அபூர்வ விஷயங்களும் இவனில் குடிசெய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்பதும் இதற்குத் தன்னேற்றம்.

604. பகவன்மத்தரங்களின் பாதுபாடும் திருமந்தரத்தின் சிறப்பும் திருமந்தரம், த்வயம், சரமச்சிலோகம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களும் முழுக்ஷுக் களுக்கு நியோஜஸந்தேயங்கள். இவற்றுள் திருமந்தரமென்கிறது ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷர மஹா மந்தரம் இது ஸ்ரீபதரிகாச்சரமத்திலே வெளியிடப்பட்டது. எம்பெருமானைப் பற்றின மந்தரங்கள் அபரிமிதங்களாயிருக்கும் அவற்றுள் வ்யாபகமந்தரங்களென்றும் அவ்யாபகமந்தரங்களென்றும் இரு வகுப்புண்டு. பகவானுடைய ஸர்வத்ர வ்யாப்தியைத் தெரிவிக்கும் மந்தரங்களே வ்யாபக மந்தரங்களெனப்படும் அவை எவையென்றில், விஷ்ணு மந்தரம், வாஸுதேவ மந்தரம், நாராயண மந்தரம் என்பவை, இம்மூன்று மந்தரங்களே பகவானுடைய மற்றெல்லா மந்தரங்களிற் காட்டிலும் சிறந்தவை. இம்மூன்றினுள்ளும் நாராயண மந்தரமே மிகச் சிறந்தது. விஷ்ணு மந்தரமானது ஆறெழுத்துடையதாகும். வாஸுதேவ மந்தரமானது பன்னிரண்டுடெழுத்துடையதாகும். நாராயண மந்தரமானது எட்டெழுத்துடையதாகும். இதனையே திருவஷ்டாக்ஷர மஹா மந்தரமென்பர். இதன் பெருமையையே ஆழ்வார்கள் “எட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர் வானமானவோ” என்பது முதலான பல பல பாசுரங்களினால் வெளியிட்டுள்ளார்கள். ... *

605. திருமந்தரத்தின் முதற்பதமான ப்ரணவத்தின் பொருள் விளக்கம். இந்த மந்தரத்தின் முதல் பகுதி (ஓம்) என்னும் ப்ரணவம் அகாரம், உகாரம், மகாரம் ஆகிய மூன்றெழுத்துக்கள் சேர்த்து (ஓம்) என்று ஒரே எழுத்தாயிற்று. ஸகல ஜகத்துக்கும் காரண பூதனும் ஸர்வரக்ஷகனுமான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது அகாரம். எம்பெருமான் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியைக் கூடியிருந்தே ரக்ஷணத் தொழிலை நடத்தவல்லனாதலால் இவ்வகாரத்திலே பிராட்டியையுமர் சேர்த்து அநுஸந்திக்க வேணுமென்பது தூற்றுகொள்கை. அகாரத்தின் மேல் நான்காம் வேற்றுமையுருபு ஏறியிருந்து அது வேதத்திற்கு உரிய இலக்கணத்தினால் லோப மடைந்துவிட்டது. அதன் பொருள் உரிமைப்பட்டிருத்தல் (சேஷந்வம்) ஆகும். மூன்றாவதான எழுத்தாகிய மகாரத்திற்கு அறிவுள்ளவானான [சேதனனாகிய] ஜீவாத்மா அர்த்தமாதலால் ஜீவாத்ம ராசிகளெல்லாம் பகவானுக்கும் பிராட்டிக்கும் சேஷப்பட்டவை என்றதாயிற்று. ... *

606. இடையில் இருக்கின்ற உகாரத்தின் பொருள் யாதெனில் வட மொழியில் அவதாரணப்பொருள் எனப்படும்; தமிழில் ‘பிரிநிலைப் பொருளெனப் படும். ஸ்ரீமந்தாராயணனுக்குத் தவிர மற்ற எவர்க்கும் சேஷப்பட்டவன்ல்லன் என்றதாகத் தேறிற்று. உலகில் ஒருவனுக்கு உரிபவானவன் மற்றும் பகர்க்கும் உரிமைப்பட்டிருத்தலைக் காணா நின்றோம். இங்கு அப்படியல்லாமல் நாராயணனுக்கு சேஷப்பட்டவன் நாராயணனுக்கேயன்றி மற்றொருவற்கும் சேஷப்பட்டவன்ல்லன் என்றதாயிற்று. இதுதான் உகாரத்தில் தேர்ன பொருள். ஆக, ப்ரணவத்தினால் எம்பெருமானுக்கே உரிமைப்பட்ட தன்மையு் மேற்க்கும் தனக்கும் உரிமைப்பட்ட தன்மையு் சொல்லிற்றுயிற்று. ... *

607. நம: பதார்த்த விவரணத்தில் விரோதிகளின் விவரணமும் அவை கழியும் விதங்களும். இனிமேல் (நம:) என்பதும் (நாராயணபு) என்பதும் திற்கிறது. இவை மந்தரசேஷமெனப்படும். இதனால் கீழ்ப் ப்ரணவத்தில் (ஓம் என்றதில்) சொன்ன பொருளே விவரிக்கப்படுகிறது. (நம:) என்பதனால் விரோதி கழிக்கப்படுகிறது. மூன்று வகையான விரோதிகள் அறியத்தக்கன. ஸ்வரூப விரோதியென்றும் உபாய விரோதியென்றும் புருஷார்த்த விரோதி யென்றும் விரோதிகள் மூவகைப்படும். அஹங்கார மம காரங்களோடு கூடியிருக்கும் நிலை ஸ்வரூப விரோதியெனப்படும். அந்த நிலையை ஆழ்வார் “யானே யென்னையநிலாதே யானே

யென்றனதே யென்றிநுத்தேன்” என்ற பாகரத்தினாலும், இந்த விரோதி கழிந்த நிலையை “யவனே நீ என்னுடையயும் நீயே” என்ற பாகரத்தினாலும் அநுஸந்தித்துக் காட்டினர்.

608. தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் தான் முயற்சி செய்யக் உபாய விரோதியெனப்படும். அது கழிந்த நிலையை ஆழ்வார் “களைவாய் நுன்பம் களைவா நொழிவாய் களைகண்டற்றிலேன்” என்ற பாகரத்தினால் காட்டினார். தமது துன்பத்தை எம்பெருமான் தீர்த்தாலுந் தீர்க்காவிட்டாலும் ஒருவிதமான முயற்சியையும் செய்ய கில்லோம் என்றிருக்கையே உபாய விரோதி கழிந்த நிலையாகும் இனி புருஷார்த்த விரோதியாவது, பலனையனுபவிக்கும்போது அதனால் தான் ஆனந்தப்படுகை. அது இவனுக்குத் தகாது; அந்த ஆனந்தம் எம்பெருமானுடையதே யென்று கொண்டிருக்கை — புருஷார்த்த விரோதி கழிந்த நிலையாகும். இது *மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று* என்ற ஆண்டாள் பாகரத்தில் காணத்தகும். ஆக, இம் மூன்று விரோதிகளின் கழிவும் (நம:) என்னும்தில் தெரிவிக்கப்படுகிறது. *

609. பாகவத சேஷத்வம் உய்த்துணரும் வகையும் அதன் பெருமையும். இனி (நம:) என்றவதின் ஆழப்பொருள் விவரிக்கப்படுகின்றது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ஸிதாயத்தில் பகவானுக்கு சேஷப்பட்டிருப்பதற்கு காட்டிலும் பாகவதர்களுக்கு சேஷப்பட்டிருத்தல் மிகச் சிறந்ததாகக் குலாவப்படுகிறது. கிருமங்கையாழ்வார் “மற்றறமோர் தெய்வமுளதென் றிருப்பாரோடுற்றிலேன், உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை. மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் கண்ண புரத்துறையம்மானே” [பெரிய திருமொழி 8-10-3] என்றருளிச் செய்துள்ள பாகரத்தையே முக்கியமான பிரமாணமாகக்கொண்டு பாகவத சேஷத்வத்தைத் திருமந்திரத்திற்குத் தலையான பொருளாகக் கூறுவது பேராசிரியர்கள். இதில் எந்த எழுத்தினால் (அல்லது) எந்த பதத்தினால் பாகவத சேஷத்வம் தெரிவிக்கப்படுகிற தென்று ஆராயவேண்டும்; ஒன்றினாலும் தெரிவிக்கப்பட்டவிலைபெய்தே நினைக்கக் கூடியதாயிருக்கும். அப்படியிள்ளை; ப்ரணவத்தில் அகாரத்திலே இதை யநுஸந்திப்பாருளர்; எங்ஙனையென்னில்; அகாரத்தின்மேல் சதூர்த்தி விபக்தி [நான்காம் வேற்றுமையருபு] ஏறிக் கழிந்திருப்பதாக (லோபித்திருப்பதாக)க் கீழே விவரிக்கப்பட்டது; ஐந்த சதூர்த்தியோடு கூடிய அந்த அகாரத்தினால் பகவானுக்கு சேஷப்படுதன்மை தெரிவிக்கப்பட்டதன்றோ? பாகவத சேஷத்வ மென்பது பகவத சேஷத்வத்தின் எல்லைநிலமே யாதலால் அந்த அகாரத்திற்குப் பொருளுரைக்கும்போதே இதையும் சேர்த்துப் பொருளாக உரைத்திருவர்கள் சில ஆசிரியர்கள். வேறு சிலர், அந்த அகாரத்திற்கு அடுத்த உகாரத்தில் பாகவத சேஷத்வத்தையநுஸந்திப்பார்கள். எங்ஙனே யென்னில்; உகாரத்தினால் பகவா னுக்குத் தவிர மற்றையோர்கட்கு சேஷப்பட்டவனல்லன் என்பது [அநந்யார்ஹத்வம்] தெரிவிக்கப்படுகிறதுதல்லவா? பாகவதர்கள் பகவானுடைய திருவடிஸ்தானத் திலேயே சேர்த்தவர்களாகையாலே உகாரத்தின் பொருளை அநுஸந்திக்கும்போதே இந்த பாகவதசேஷத்வத்தையும் சேர்த்து அநுஸந்திப்பார்களென்றதாயிற்று. *

610. பாகவத சேஷத்வத்தை நம: பதத்தின் அநுஸந்திப்பதின் ஓசைதான் நிரூபணம். ஆகவிப்படி முதற்பகமான ப்ரணவத்திற்குள்ளேயே பாகவத சேஷத்வம் அநுஸந்திக்கத் தக்கநாயிருந்தாலும் இடையிலுள்ள (நம:) என்னும் பதத்திலே இதனை யநுஸந்திப்பது மிகவும் பொருத்தமானதென்று பேராசிரியர்களின் திருவுள்ளம். ஏனென்னில்; அஹங்கார மமகாரங்களை அறவே விட்டுத் தொலைந்தவர்களுக்கே பாகவத சேஷத்வம் ருசிக்கும். தமச்சுப்தார்த்தம் ணறஹ அலங்கார மமகாரங்கள் அறவே நீங்குமாதலால், இங்ஙனம் நீங்க

பெற்ற அநிகரிகளுக்கே பாகவத சேஷத்வம் உறைத்திருக்குமென்றுகொண்டு நம் ஆசாரீயர்கள் பாகவத சேஷத்வத்தை (தம:) என்பதில் அதுஸந்திக்கும்படி நியமித்தருளினது மிகப் பொருத்தமானது. ... *

611. பாகவச்சேஷத்வத்திற் காஷ்டை போ பாகவதசேஷத்வம் என்னும் மருமூணர்த்தத்துக் பாகவத சேஷத்வம் என்பதன் உண்மைஸ்வரூபத்தை யறி யாதார் பலர் இதில் ஆக்ஷேபங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பார்கள் ; பாகவானுட்கே அடிமைப்பட்டிருக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கின்ற நாம் வேறு சில வழிப்போக்கா களுக்கு அடிமைப்படுகையாவது என்? ப்ரணவத்தில் உகாரத்தினால் உறுதி செய்யப்பட்ட அநந்யார்த்த சேஷத்வத்தோடு முரண்பட்டதன்றோவீது ; இதைத் திருமந்திரார்த்தமாகக் கொள்வது எப்படி சேரும்? என்று ஆக்ஷேபிப்பதுண்டு. அன்னவர்களைத் தெளிவித்தீடுவர். ... *

612. ஒரு வஸ்துவிலே நாம் அன்பு வைத்தால் அவ்வன்பு அந்த வொரு வஸ்துவோடு முடிந்து நிற்பதில்லை ; அத்தோடு ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தமும் பரம்பரா ஸம்பந்தமும் பெற்ற வஸ்துகளையெயர் அன்பு பார்த்து செல்லா நின்றது. மகோஷிநிடத்திலே கணவன் வைக்கிற அன்பு அவனோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களிடத்தும் பொருகிச் செல்வதை எவ்வாறு காண்கிறோம் என்பெருமானும் நம்மிடத்திலே வைக்கிற அன்பு நம்மவர்களில் நிற்காமல் “கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமரோமெழு பிறப்பும மாசதீர்து பெற்று” என்ற ஆர்வார் அருளிச் செய்கிறபடியே நம்மோடு உறவுபெற்றோரிடத்திலும் பொருகிச் செல்வதை இतिஸாஸ புராண கதைகளினுலுமறிகிறோம். இவ்வந்தமாகவே நம்முடைய அன்புர் எம்பெருமா னைணிலே கவறிப் போகாமல் அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார் பக்கலிலும் பொருகிச் சென்றால் இது பாகவத் பக்தியின் ஒரு உறைப்பெயரழிய வேற்றன்று. ஆக, பாகவத பக்தியென்பது பாகவத் பக்தியின் ஒரு காஷ்டையே பொழிய வேறுபட்டதன்று என்றதாயிற்று. இதில் செய்யும் ஆக்ஷேபங்கள் இதன் உண்மையை உணராதார் செய்யுமையைத்தனைமொன்று விடுக்க. ... *

613 நாராயண பதார்த்தவிவரணமும், ஸ்வரூபதோதித்ய — ப்ரவா ஹதேய நித்யங்களின் விவரணமும். இனி (தம:) என்பதற்கு அடுத்ததான நாராயண பதத்திற்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. நார - அயந என்று தீரண்டு பதங்கள் சேர்ந்து நாராயண என்றாகிறது. நாரங்களுக்கு அயநமாயிருப்பவன் நாராயணன். நித்ய வஸ்துக்களின் திரள்களுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவனென்றபடி, நாராயணன் நித்ய வஸ்துக்களுக்கு ஆதாரமாயிருந்தான். அநித்ய வஸ்துக்களுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவன் யாவன்? என்று கேள்வி பிறக்கும் ; கேண்மின் ; வேதாந்த ஸந்தாந்தத்தில் அநித்ய வஸ்துவே கிண்டாயது ; எல்லாம் நித்ய வஸ்துக்களே யாகும். அழிந்தொழியும் பொருள்களை நாம் கட்டிடமாகக் காணுநிற்க, அநித்ய வஸ்துவே கிண்டயாதென்றால் எப்படி பொருத்துமென்று கேள்வி பிறக்கும். இங்குத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயமாவது — நித்ய வஸ்துக்கள் இருவகைப்படும் ; ஸ்வரூப நித்யமென்றும், ப்ரவாஹ நித்யமென்றும். எப்போதும் எவ்விதத்தாலும் அழிவில்லாத பொருள்கள் ஸ்வரூப நித்யமென்பதும். ஆன்மா, மூகப்பக்குதி, காளர் முதலானவை இந்த வகுப்பிற் சேர்ந்தவை. இனி ப்ரவாஹ நித்ய வஸ்துக் கள் வலையென்றும் ; உற்பத்தியையுமு் விநாசத்தையுமுண்டையனவாக இருக்கச் செய்கையுமே முன்னிருத்த நாமம் உருவம் ஸிங்கம் முதலானவற்றின் மாறுபாட்டின் நிக்கையிருக்கப்பெற்ற பொருள்கள் ப்ரவாஹ நித்யங்களெனப்படும். பஞ்ச பூதங் களின் விகாரப் பொருள்களாக உலகிற் காணப்படுகின்ற செடி கொடி மரம் பாளை துணி முதலான ஸகல வஸ்துக்களும் ப்ரவாஹ நித்யங்களாம். ஒரு பாளை

உடைந்து போனாலும் அதே விதமான பல பாணிகளை எஞ்ஞான்றும் காணு
நின்றோம் ; ஒரு துணி கிழிந்து போனாலும் அதே விதமான பல துணிகளை எந்
நாளும் பார்க்கின்றோம். இங்ஙனே ஒவ்வொரு பொருளின் விஷயத்திலும் கண்டு
கொள்ளலாம், இவையெல்லாம் ப்ரவாஹதோ நித்யமெனப்படும். ... *

614. ப்ரஸங்காக் உத்பத்தி விநாசஸ்வரூபத்தின் உபபாதனம். அன்றி
யும், வேதாத்திகளின் மதத்தில் ஒரு வஸ்துவuக்கும் புதிதாக உற்பத்தியும் அழிவும்
ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. ஒரு அவஸ்தையிலிருந்து மற்றோரவஸ்தைக்கு மாறு
வதே உற்பத்தியாகும். அத்த நிலைமையினின்று மற்றோர் நிலைமைக்கு வருவதே
விநாசமாகும். ஆக ஸூக்ஷ்மாவஸ்தைக்கும் ஸ்தூலாவஸ்தைக்கும் மாறி மாறி
வருவதே உத்பத்தி விநாசங்களாகையாலே இந்த வகையில் எல்லாப் பொருள்
களையும் நித்யங்களென்று கொள்வக்குறையிலலை. நாராயண னென்பதற்குப்
பொருள் அருளிச் செய்யா நின்ற பிள்ளை லோகாசாரியர் முழுக்ஷுப்ரபடியில் “ நாரா
யண னென்றது, நாரங்களுக்கு அபாத மென்றபடி ; நாரங்களாவன நித்யவஸ்துக்
களினுடைய திரள் ” என்று பணித்து உடனே அந்த நித்ய வஸ்துக்களை விவரிக்கத்
தொடங்கி, “ அவையாவன — ஐஞ்ஞாநாதந்த அமலத்தவாதிகளும்...பெரிய பிராட்டி
யார் தொடக்கமான நாச்சிமார்களும் நித்யஸூட்சிகளும்...ப்ரக்ருதியும் பத்தாத்மாக்
களும்...அண்டங்களும் அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவாதி பதார்த்தங்களும் ” என்று
அருளிச் செய்தார். இதனால் விண்ணுலகிலும் மண்ணுலகிலும் ஒரு பொருளையும்
விடாமல் எல்லாறும் நாரமென்னுஞ் சொல்லுக்கும் பொருளாக சொல்லிற்றாயிற்று.
இப்பொருள்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமாயிருப்பவன் நாராயணன் — என்று முடிக்கப்
பட்டது. ... *

615. நாராயண பதத்தின் துத்பருக்ஷ பஹுவீதர் ஸ்வராஸங்களினால்
தேறின பொருள். பகவான் இப்பொருள்களிலே யிருக்கின்றனா? அல்லது இப்
பொருள்கள் பகவானிடத்து இருக்கின்றனரா? என்று பார்க்கு மளவில் இரண்டு
வகைக்கும் குறையின்லையென்றே நூற்கள் கூறுகின்றன. எல்லாப் பொருள்களிலும்
பகவானுள்ள ; எல்லாப் பொருள்களும் பகவானிடத்து உள்வன என்பதே நூற்
பொன்னை. பகவானிடத்துள்ள பரத்துவம் ஸௌலப்யம் என்கிற இரண்டு திருக்
குணங்களும் மேற்கூறிய இருவகைப் பொருள்களினாலும் விளக்கம் பெற்றனவாகும்.

616. எல்லாப் பொருள்களும் பகவானிடத்தேயுள்ளன வென்னும்போது
எல்லாப் பொருள்களுக்கும் தான் ஆதாரமாயிருக்கையாகிற பரத்துவம் விளங்கிற்
றாகும். எல்லாப் பொருள்களிலும் பகவானுள்ள என்னும்போது அறப் பெரியனுள்
தான் ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் தன்னை அமைத்துக் கொண்டு புருத்திருக்கை
யாகிற ஸௌலப்யம் [எளிமை] விளங்கிற்றும் ஆக நாராயணபதத்தின் பொருள்
ஒருவாறு விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. ... *

617. நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள விபக்தியின் பொருள் விளக்கம்.
இனி நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள நான்காம் வேற்றுமையின் பொருளாவது,
கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை யென்பர் ; அதாவது, நாராயணனுக்கே எல்லாவடிமை
களும் செய்யப் போவோனாக வேணுமென்று கோர்ப்பாடுகிறதென்கை. எவ்விதமான
கைங்கர்யம் செய்ய வேணும்? என்கிற கேள்விக்கு இடமில்லை ; ஸகல தேசங்களி
லும் ஸகலகாலங்களிலும் ஸகலாவஸ்தைகளிலும் ஸகலவிதமான கைங்கர்யங்களை
யும் செய்வதற்கே இட்டுப் பிறந்தோம். இதுகளை நம்மாழ்வார் ‘ ஒழிவில் காவமெல்லா
முடனாய் மன்னி வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டுநாம் ” என்கிற பாசுரத்தினால்
தெளிவித்தார். ... *

618. கைங்கர்ய ஸ்வரூபசோதனமும், கைங்கர்யத்தில் இருவகைகளின் நிரூபணமும். கைங்கர்யம் செய்வது மனம் மொழி மெய்களாலும் பொருளாலும் மிகக் கூடியது. இவற்றுள் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் கைங்கரியம் செய்வதில் அருமையில்கூலி; உடலைச் சிரமப்படுத்தி அடிமை செய்வது அரிது; அதுதான் முக்கியமானது. பொருளைச் செலவு செய்து கைங்கரியம் செய்வதுதான் மிகச் சிறந்ததென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும்; அது மிகத் தாழ்ந்ததென்பதை நிரூபிக்கிறோம் காண்மின்; ஒருவன் உலகம் செய்து ராஜ தண்டனைக்கு உட்படுகிறான்; அரசன், ஒரு மாதம் கடுங்காவல், அல்லது ஆயிரம் ரூபாய் அபராதம் என்று வந்தித்தால் எப்படிப்பட்ட ஏழையும் சிரமப்பட்டாகிலும் பணத்தைச் செலுத்தப் பார்க்கிறானே யொழிய, தேஹத்தை நலிவுறுத்தக் கூட சிறைவாஸத்திற்கு உடன்படுவதில்லை. இதனால் அனைவர்க்கும் தேஹத்திலே தான் அதிகமான அன்பு என்றும், பொருளில் அன்பு கிடைப்பாதென்றும் கண்டு கொள்கிறோமல்லவா? நாம் ஏதை அதிகமாக அபிமானிக்கிறோமோ அதைச் சிரமப்படுத்திச் செய்யும் கைங்கர்யமே சிறந்ததாகுமென்பதில் தட்டில்லை. ஆகவே, திரவ்யத்தைக்கொண்டு செய்யும் பணிவிடையிற்காட்டிலும் உடலைக் கொண்டு செய்யும் பணிவிடையே மிகச் சரியதென்று தேறுகின்றது. ...

619. கோஷங்களில் பெருமானுக்குத் திருத்தேவர்த்தகுவிழா நடைபெறுகின்றது; அன்பர்களே! திருத்தேரை ஈழர்க்கு வாருங்கள் என்றழைத்தால், பத்தெட்டு ரூபாயைக் கொடுத்து கைகூப்பி நிற்கும் அதிகாரிகளே மலிந்துள்ளார்கள். உடலைச் சிரமப்படுத்திக் கைங்கரியம் செய்வோமென்று குதுகலப்பவர்கள் மிகச் சிலரே. அத்தகைய கைங்கர்யமே எம்பெருமானுக்குப் பரம பிரீதியை விளைக்கும்.

620. கைங்கரியம் துக்கரூபமன்று என்பதன் நிரூபணம். ஒருவற்குப் பணிவிடை செய்வதென்பது உலகில் கலேசமாகக் காணப்படுகிறதெயொழிய ஆனந்தமாகக் காணப்படவில்லை. “ஸேஷா ப்ளவருத்தி ராக்க்யாதா தஸ்மாத் தாம் பரிவரஜ்யேத்” என்று மதுரஹர்ஷியும் கூறுபுள்ளார்; இதன் பொருளாவது, பணிவிடை செய்வதென்பது நாயத் தொழிலாதலால் அதனை விட்டுவிடவேண்டுமென்பதாம். ஆனந்தமயானான ஆன்மா ஆனந்த ஹேதுவான செயல்களைச் செய்து ஆனந்தப்பட வேண்டியிருக்க, கிலேசத்திற்கே ஹேதுவான பணிவிடையைச் செய்து வருந்தலாமோ வென்னில்; இவ்ரு ஸமாதானம் கேண்மின்;

621. பணிவிடைகள் இரண்டு வகையாகவுண்டு. தேஹபாஷணத்திற்காகப் பணிவிடை செய்வது ஒன்று; அதாவது கூலி வேலை செய்வது. ஆத்மான்ந்தத்திற்காகப் பணிவிடை செய்வது மற்றொன்று. அதாவது பகவத் பாகவதாசார்ய விஷயத்தற் கைங்கரியஞ் செய்வது. இவற்றுள் முந்தின பணிவிடையினால் கிலேசம் விளைபுடும் பல்லது பிந்தின பணிவிடையினால் சிந்தும் கிலேசம் விளைவது; பரமானந்தமே கொந்தளிக்கும். சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் பணிவிடைகளையும், காமுகன் காமினிக்குச் செய்யும் பணிவிடைகளையும் பார்க்கின்றோம். இவை வெகு மகிழ்ச்சியுடன் நடைபெறுகின்றன வென்பதை உலகிற்காண்கிறோம். (ஒரு சிறு கதை கேண்மின்.) ...

622. துஷ்யந்த மஹாராஜன் வேட்டையாடிக்கொண்டு செல்லும் போது ஒரு மஹர்ஷியின் ஆசிரமத்தில் இளைப்பாறப்புகுந்தான்; அங்கே சகுந்தலை யென்னும் தெய்வமாதைக் கண்டு காதல் கொண்டான்; அவளோடு ஸம்பாஷிக்கவும் பெற்றான்; அப்போது சொல்லுகிறான்:—“ஸம்வீஜயாமி நஸ்தீதன தாஸவ்ருத்தை: அங்கே நிதாய கரபோரு! யதாஸுகம் தே ஸம்வாஹயாமி சரணுவத

பத்மதாமரெள” என்கிறான் ; சகுந்தலையின் முகத்தில் வேர்வை நீர் பெருகுவதைக் கண்டு அரசன் பொறுக்கமாட்டிற்றிலன் ; தாமரையிலையை விசிறியாகக் கொண்டு விசிறட்டுமா ? உன்னுடைய பாத பல்லவங்களை மடியிலே யிட்டுக்கொண்டு நோவு தீர வருடட்டுமா ? என்று கேட்கிறான் ; கேட்டுக்கொண்டே அப் பணியிடைகளை யும் செய்கிறான். இவனோ சக்ரவர்த்தி : அவனோ ஒரு காட்டுப்பெண் ; காதல் விளைந்ததே காரணமாகக் கைங்கர்யம் செய்வதில் அன்பு துதும்பிய குதூறுமை விளைகின்றது. இதனால் என்ன தெரிந்து கொள்ளுகிறோம் ? உகப்புள்ளவர்தலத்தில் செய்ய நேரும் பணியினையே துக்கரூபமானதென்றும், உகப்புள்ளவிடத்தே செய்யப் பாராதமாதும் கைங்கர்யமானது ஆனந்த மயமாகவே யிருக்குமென்று முணுகுகிறோம்.

623. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை பண்ணுவது ஸ்வரூபாநுரூபமேயென்று சொல்லித் திருமந்திரப் பொருளை நிகழ்த்தல். ஆகவே எம்பெருமானிடத்தில் ஸ்வரூபத்தாலும் திருக்குணங்களடியாதவர் உகப்புக்கொண்டவர்களுக்குக் கைங்கர் யாந்ருசித்திருக்குதமே யொழிய க்லேச னுபமென்று வெறுக்கத் தக்கதாயிராதென்று தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். இவ்விஷயத்தைப் பின்னிலோகசார்யர் எவ்வளவு அழகாகத் தெரிவித்தருளுகிறார் பாருங்கள் — “சேஷத்வம் துக்கரூபமாகவன்றோ நாட்டில் காண்கிறதெனலில் ; அத்த நியமமில்லை ; உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷமா யிருக்கமிருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே” என்பது அவ்வாசார்ய சிகாமணியின் திவ்யஸூத்தி.

624. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமென்னும் நூலின் முடிவில் ஸ்வாமி ராமாநுஜர் தவறும் அருளிச்செய்த அர்த்தம்து. கைங்கர்யப் பிரார்த்தனை செய்வது ஸ்வரூபாநுரூபமே யாதலால் * நாராயணையவென்பதனால் அது செய்யப்படுவதில் குறையொன்றுமில்லை யென்க. ஆக இவ்வளவாலும் திருமந்திரப் பொருள் விளக்கப் பட்டதாயிற்று.

மந்திராதனமென்கிற த்வயத்தின் பொருட் சுருக்கம்.

625. த்வயமந்திரத்தின் ஏற்றத்தை விரியவுரைத்தல். நமது எம்பிர தியத்தில் திருமந்திரத்திற் காட்டிலுர் த்வயத்திற்கே ஏற்றமதீகம். திருமந்திரத் திற்கு மந்திரமென்று பெயர் ; த்வயத்திற்கு மந்திராதன மென்று பெயர். ராஜாவும் ஸ்ரீரூபங்கடிய வஸ்து ரத்னமாதலால் ரத்னமென்று திருப்பெயர் பெற்ற த்வயமே சிறந்ததாகும்.

626. நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பிரதாயத்தில் மூன்று ரத்னங்கள் பிரசுத்த மாக வழங்கப் பெறுகின்றன. பராசரமஹர்ஷி பணித்த விஷ்ணு புராணம் புராண ித்னமென்றே ப்ரஸித்திபெற்றது. ஆளவந்தார் “ஸந்தர்சயந் திரமயித புராண ித்நம் தஸ்மை நமோ முனிவராய பராசராய” என்றருளிச் செய்தது காண்க. ஆளவந்தாரருளிச் செய்தஸ்தோத்ரமானது உத்தேஜாத்னமென்றே புகழ்பெற்றொளிர் கின்றது. த்வயமந்திரம் மந்திராதனமென்று வழங்கப்பெறுகின்றதென்று சொன் னோம். எழும்பியப்பா பணித்த மணவாள மாமுனிகளின் திதசர்யையில் “மந்திர ரத்நாநு ஸந்தாந ஸந்தத ஸ்புரிதாதயர், ததர்த்ததத்வ தித்யாந ஸந்ததத் தபுலோத்கமம்” என்றருளிச் செய்திருப்பது காண்க.

627. திருமந்திராநுஸந்தானத்திற்குக் காலியாத்யுண்டு ; த்வயத்தின் அநுஸந்தானத்திற்கு ஆது இல்லை. சரணாகதி கத்யத்தில் “த்வயம் அர்த்தநு

எத்தானேத ஸ்ரீராமாநுஜ பக்ததஹஸ்த பூஷணம்” என்று எம்பெருமானார்க்கு அழகிய மணவாளன் இட்டருளின கட்டளை. நம் பூர்வாசாரியர்கள் அத்தேவாலிகளையும் அந்தரங்கர்களையும் ஆசீர்வதிக்க வேண்டுமெனத் திருமந்திரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வையததிரதராவிர” என்று ஆசீர்வதிப்பார்களென்று ப்ரஸித்தம். ...

628. திருமந்திரத்திற்காட்டிலும் மூன்றாம் ரஹஸ்யமான சரமச்சீலாகத் திற்காட்டிலும் த்வயம் மிகச் சிறந்ததென்பதை மாவரும் எளிதாகவறியலாம். எங்ஙனென்பென்னில்; “இதிலே ஸ்ரீ ஸம்பந்த மருஸந்தேயம்” என்று பிள்ளையலகாசரியருளிச் செய்தபடியே திருமந்திரத்தில் பிராட்டிஸம்பந்தம் அர்த்தமாகக் கிடைப்பதேயன்றி ஸ்பஷ்டமாகவில்லை. சரமச்சீலாகத்தில் ஸ்கந்தீஸம்பந்தம் ப்ரஸ்தாவமே செய்தார்களில்லை. இக்குறைதீர த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தின் தொடங்கத்திலும் உத்தர கண்டத்தின் தொடக்கத்திலும் ஸ்கந்தீஸம்பந்தம் ஸ்கந்தீஸம்பந்தமாக விளங்கா நிற்பது ஒரு விசேஷம். ...

629. அவ்வீரண்டு ரஹஸ்யங்களிலும் பகவானுடைய திருவடிகளின் ப்ரஸ்தாவமேயில்லாமா பொய்குறை. அக்குறையும் தீர இதில் திருவடிகளையே தஞ்சமாகக் காட்டிக் கொடுத்தது மற்றொரு விசேஷம். ஆகப் பல பாகங்களும் த்வயத்தின் சிறப்பை அறிவித்தோமானோம். ...

630. வைஷ்ணவாதிகார்க்கு அவையாபேக்ஷிதங்களை நிரூபித்தல் ஸ்ரீவைஷ்ணவனுயிருப்பாருடையருவானுக்கு த்வயரஹஸ்யம் மிகவுட உபாதேயம்; இந்த ப்ரஸங்கத்திலே வைஷ்ணவாதிகார்க்கு அவையாபேக்ஷிதங்களானவற்றை முந்துற முன்னம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமெனும் முக்கியமாகும். பத்து விஷயங்கள் வைஷ்ணவாதிகார்க்கு அவையாபேக்ஷிதங்களாம். அவையாவன: — (1) * நிதம் மாதம் தயாத் * இத்தயாதிப்படியே மாற்றய விஷயஸங்கங்களையுடைய மறுவலிடாதபடி ஸ்வாஸதமாக விடுகை. (2) வேருன்று தஞ்சமென்கிற நினைவு கலசாதபடி நிரூபாதிகரகுகுண ஸர்வேச்வரனையே தஞ்சமாகப் பற்றுதல். (3) பேறு கனத்திருப்பதையும் அதற்குரிய உபாயம் நம்பக்கவில் இல்லாமையையும் நாம் செய்யும் பாபங்கள் அளவு கடந்திருப்பதையும் தோக்கித் தஞ்சம்மாமல் பவன் தப்பாது கைபுகும் என்று விச்வஸித்திருக்கை. (4) இப்படி விச்வஸித்து ‘பேறு எதித்தித்தபோது காண்கிறோம் என்று ஆறியிராமல் * தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்டிகே கூவித் கொள்ளுங்கால் மின்னங் குறுகாதோ * என்கிறபடியே ந்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் பதறுகை. (5) பரமபதத்திலே பேரய் பகவதனுபவகைக்கரியங்களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில் பதற்றம் நாவா தற்கச் செய்தேயும் இந்த வுடம்போடேயிருக்கும் ஸ்வர த்வய தேசங்களிலே * கண்டியூரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டுகையாகிற ப்ராவண்யத்தை யுடையனும், அத்த த்வய தேசங்களிலே நிற்கிறவனுடைய கல்யாண குணனுபவமும், அது அடியாகக் காணதரயத்தாலும் அவன் விஷயத்தில் பண்ணுந் கைம்கர்யமுமே காலகேஷப விஷயமாப்படி யிருக்கை (6) கீழ்ச்சொன்ன விவையெல்லா முடையராயிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் ‘இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இந்த விபூதியிலே இப்படியும் சில மஹான்கள் உண்டாவதே! என்று அவர்களது ஸ்வாஸத்தை யறிந்து உகந்திருக்கை. (7) இதர மந்திரங்களின் அருகே மறந்தும் செல்லாமல், தயாஜ்யோபாதேயங்களைத் தெளியவறிக்கும் திருமந்திரத்திலும் அதின் அர்த்தத்திற் ற விவரணமான த்வயத்திலும் நிஷ்டனாயிருக்கை. (8) கீழ்ச்சொன்னவற்றையெல்லாம் உபாதேசத்தாலே தனக்குண்டாக்கின ஆசார்யன் விஷயத்தில் பக்தி அதிசயித்திருக்கை. (9) நிதம் ஸம்ஸாரமான தன்னை நித்ய

ஸூரிகளதுபவிக்கும் பேற்றுக்கு உரியனும்படி இரும்பைப் பொன்னுக்குவாரைப் போலே திருத்தின, அந்த ஆசார்யாவிடத்திலும், அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கின எம்பெருமானிடத்திலும் இடையருது நன்றி பாராட்டுதல் (10) தான் கலங்கினாலும் கலங்காமல் நோக்குவதற்காகவும் கீழ்ச்சொன்னவை தனக்கு வளர்ந்து செல்லுகைக்காகவும் ஜ்ஞாந பக்தி விரக்தி சாந்தி ஸம்பந்தனுய்ப் பரம ஸாத்விசனாயிருப்பானொரு பாகவதனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகை - ஆக இவை இத்தனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பானொரு அதிகாரிக்கு அவசியமேஷிதங்கள்.

631. த்வயத்தின் பொருளின் மேன்மையை விளக்குதல். இனி த்வயத் திற்சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் அதிகாரத்தை யறிவிப்போம். ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் இன்னது சொல்லுகிறது, திருமந்திரத்தில் இன்னது சொல்லுகிறது, சரமச்சீலோ கத்தில் இன்னது சொல்லுகிறது என்று தெரிந்துகொண்டு பிறகு த்வயத்திற் சொல்லுகிறது இன்னது என்று தெரிந்துகொண்டால் நலமாகும். ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் சேதநனுடைய விசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு, விசிஷ்ட வேஷ மாவது தேஹவிசிஷ்டவேஷம். ப்ராஹ்மணாதி வர்ணதர்மங்களைப் பற்றியும் ப்ரஹ்மசரியாதி ஆச்சரமதர்மங்களைப் பற்றியும் பேசுவதே ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் விஷயமாகையாலும், அந்த வர்ணாச்சரமங்கள் தேஹத்தைப்பற்றி நிற்கையாலும் ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் தேஹவிசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு என்னத் தட்டில்லை. அப்படிப்பட்ட ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் தேறுகிற அர்த்தமாவது - ஸாதந துஷ்டானயோக்யமானதேஹத்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்த லாபம் என்பதாம்.

632. திருமந்திரத்திற்கு நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு. (அதாவது, சுத்த ஆத்மவஸ்துவிலே நோக்கு என்றாடி.) திருமந்திரமானது ஸகலாத்மாக்களுக்கும் பொதுவான தன்மைபைத் தெரிவிப்பதேயன்றி ஜாத்யாச்சர ஸம்பந்தியான விஷயமொன்றையும் தெரிவிப்பதல்லாமையாலே திருமந்திரத்திற்கு நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு என்னத் தட்டில்லை. அப்படிப்பட்ட திருமந்திரத்தில் இயன் தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் நின்றுக் கைவாங்கினாலொழிய ஈச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஜீவியாதாகையாலே அந்த ஈச்வரனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது. நம்பாதார்த்தப்ரதாந்யத்தைபிட்டு இங்ஙனே சொல்லுகிறதென்க.

633. ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதத்திர்பத்திலே நோக்கான சரமச்சீலோகத்தில் இவனுடைய ஸ்னீகாரமும்பிரைகயாம்படி தானே கைக்கொண்டு ப்ராப்தி ப்ரதிபத்துகங்களான ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்போகட்டுத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஈச்வரனாலே புருஷார்த்தலாபமென்கிறது. ... *

634. இனி, ஈச்வரனுடைய லக்ஷ்ணவிசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்திலோ வென்னில், விசேஷணபூதையான பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்தலாபமென்கிறது. பேறுபெறுவதற்கு தேஹமும் வேணும், ஆத்மாவும் வேணும், ஈச்வரனும் வேணும், பிராட்டியும் வேணும்; முக்கியமாக வேண்டுவது பிராட்டியாகையாலே அவளாலே புருஷார்த்தலாபமென்று தெரிவிக்கிற த்வயம் பிகச் சிறந்தது என்றதாயிற்று. ... *
... ..

635. உபாயம் எம்பெருமானுரிசுக்க, பெரியபிராட்டியாராலே புருஷார்த்தலாபமென்றால் என்ன அர்த்தம்? என்னில், இவனுடைய குற்றங்களைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவள் புருஷகாரமானாலொழிய எம்பெருமான் இவனுக்குக் காரியம் செய்யாவினையதே தேறின் தாற்பரியம். ... *

636. தவயாதிகாரியின் அருணாமும், தவயத்தின் திரண்ட பொருளும், எவ்விதோபாய வாரணத்தைக் கூலுமதான தவய ரஹஸ்யத்திற்கு அதிகாரிகள் கண்டப்பது அரிது. ஆகிஞ்சந்மயமும் அதநய கதித்வமுமரகிற இரண்டுமூடைய வடிவ தவயாதிகாரியாகான். ஆகிஞ்சன்யமாவது — * நோற்ற நோன்பிலேன் துண்ண நிவினேன் * என்கிறபடியே ஒருவிதமான வகம்முதலுமில்லாம ; அதநய கதித்வமாவது — * புகலிவ்நிலில்லாவடிபென் * களைகண் மத்திலேன் * என்கிற படியே மோற்ரகங்களை தெஞ்சிலார் நினைபாமை. ஆக இவ்விரண்டும் வாய்க்கப் பெற்ற அதிகாரியே தவயாதிகாரியாகான். ... .. *

637. இரண்டு கூறுக [கண்ட, கங்கனாக] இருக்கின்ற இந்த தவயத்தில் முபற்கண்டத்தினால் — பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாகப் பற்றி எம்பெருமான் தருவாகளை உபயமமாகப் பற்றுகிறது. மூமத் என்பதனால் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிருக்கிற ; நாயாண ருள்ள ருணம் ப்ரமத்யே என்பதனால் எம்பெருமான் தருவாகளை உபயமமாகப் பற்றுகிறது. உத்தரகண்டத்தாலே, பெரிய பிராட்டியாரும் அளனுமான சேர்த்தியிலே வகங்கிரமம் பண்ணவேண்டுமென்கிற பிரபந்த தலை காட்டப்படுகிறது. [மூமதே என்று பிராட்டியும் அளனுமான சேர்த்தி; ப்ரமத்யே பதத்தின் மேலுள்ள சதுத்தி வகங்கிரமம் பிரார்த்தனைமடக் காட்டுந். நமஸ்ஸு வகங்கிரம விரோதி நிவ்ருத்தியைக் காட்டும்.] ... .. *

638. தவயத்தின் பிரதிபதார்த்த விவரணைக் காட்டுக. ப்ரீ என்கிற சொல்லுக்கு எப்பத்து முதலிய வகையும் பொருளானது. இங்கே இச்சொல் பெரிய பிராட்டியார்க்குத் திருநாமமாயிரா நின்றது. 'ஸ்ரீதி ப்ரதயம் நாய ரக்யம்மய: * என்கிற ப்ரமத்யே வகைப் காண்க. "ஸ்ரீதித்யேவ ச நாம தே" என்று ஆளவந்தாரும். இந்த ஸ்ரீ சப்தமாவது, * ஸீதி — ஸேவாமாய் * என்கிற தாதுனிலே இரண்டுவகையான வ்யுத்தத்தினால் நிஷ்பந்தமாகும். ஸ்ரீமதே இதி ஸ்ரீ ; (இது வ்யாணிய்யுத்தத்தி,) ப்ரமத்யே இதி ஸ்ரீ ; (இது கர்த்தரி வ்யுத்தத்தி) சர்பண வ்யுத்தத்தியில் வ்யவாஜார் ஸேவாக்கப்படா நின்றான் என்று பொருள்படுகின்றது. வ்யவ சேதகர் வ்யார் இவ்விப்பற்றியே தங்களுடைய சேவாத்ருமமான வ்யவார் எவ்விதத்திடு வொன்றாவது. கர்த்தரி வ்யுத்தத்தியில் வ்யவாரே இவள் ஸேவியா நின்றவென்று பொருள்படுகிறது. இவள் தனக்கார் வ்யவாரைப்பற்றித் தன்னுடைய வ்யவார வ்யவார் யிருக்குமென்றவாறு. வகை சேதந விஷயத்தில் சேவாத்ருமதயார் வகை வ்யவாத்ருத் வேஷாத்ருததயும் உடைய வள் என்று ஸ்ரீ சப்தமர்த்தம் தேறிந்ருயிற்று. எப்பொருளானது உபயத்தையும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மை களுண்டானதுப் போலே இவ்ருக்குப் புருஷகாரத்தையும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டு ; புருஷகாரத்வமென்கிற தன்மைய நனைந்து இப்போது இவ்விதம் சொல்லுகிறது. உபய வ்யுதவில் வ்யவாரை மயிருக்கிற தன்மைய மயிரு இவ்ருத்தும் உபயத்வமுண்டென்கிற பகையும் போது. இதை நாய் வத்வமாய் நாயர்த்தம் ஸாரநிதி, வத்தமம்பதாயா ஸுதாநித் முதலிய நுள்ளிலே பகை உபயாத்ருதாம். வேதாந்தவாகிரியாரும் ரஹஸ்யரத்நவாகிரி முதலிய ரஹஸ்ய வாகிரிலும் சாணுதிகத்ய பாஷ்யத்திலும் "பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வம் காட்டுமேயுள்ளது. எம்பெருமான் தான் பவிரதன்" என்பதைப் பன்னியப்பன்னைப் பேசியுள்ளார். ... .. *

639. பிராட்டியின் புருஷகாரத்வத்தின் ஆகையாகத்வருணத்தினால், எம்பெருமனுடைய நாயாமணத்வ ப்ரயுத்தமான ஸ்வயாவிக எம்பந்தத்ததைத் தகறித்துப்பெண்டு அவனை ஆசாரிக்கிற இச்சேதநனுக்கு இவனைப் புருஷகாரமாக முவாரிட ப்ரவணடிய அவசியம் என்ன? என்னில் ; குளித்த ஸுத்திவிஷங்கைக்

கொடிதான் நெருப்பு [படபாக்தி] கிளருமாபோலே. ஸர்வ சூத ஸூதற்குத்தான்வன் திருவுள்ளத்திலே சேதனன் அளவு கடந்து பண்ணின அபராதமடியாகச் சீற்றம் பிறப்பதுமுண்டே ; அங்ஙனே சீற்றம் பிறத்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது இப் பிராட்டிக்காக இவள் தன்னுடைய உபதேசாதிகளாலே அச் சீற்றத்தையாற்றி தையையடிண்டாக்குவள். ஆகையாலே ஸம்பந்த வணர்ச்சி யுள்ளவனுக்கும் அபராத பயத்தாலே புருஷகாரத்தை முன்னிடுகை அவசியமேயென்க. பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவ்வளவு காரியம் செய்யுமோ வென்னில், *அஹி ஜகந்நாதர்* என்கிறாடியே சேதநர்க்கு இவள் மாதவாய், அந்த ஸம்பந்தமடியாக இவர் களுடையவருத்தர்கண்டு பொறுத்திருக்கமாட்டாதேயிருக்கிறவொரு தன்மையும், எப்போதுவனுத்தப் பத்தியாய் கசித்தி பணிமலர்மேல் பாணவக்கு * என்கிறாடியே அவன் தன் வைலகடினாயத்வைதக்கண்டு பிச்சேநிந்தன் சொற்படி நடக்குமாடி அந்நிதவிஷயமாயிருக்கிறவொரு தன்மையும் உண்டாவனாகையாலே ஒருவனாக மாலார் விபவமாக மாட்டாத புருஷகாரம். உலகிக் புருஷகாரம் செய்யாநர்களுக்கு இரண்டு தன்மைகள் வேண்டுந் ; அவர் விஷயத்தில் புருஷகாரம் செய்யவேண்டுமோ அவர் விஷயத்தில் நெஞ்சாந்த அன்பு இருக்கவேண்டியது ஒன்று. யாபிடத்திள் புருஷகாரம் செய்யவேண்டுமோ அயிடத்திள் தம் வாக்கு வெற்றிபொற்றே தீரம் மடிமான வாக்ஸைய மிருக்கவேண்டியது மற்றொன்று. இன்னிரண்டும் பிராட்டி யிடத்தே புஷ்கலமென்று நினைந்தாயிட்டதாயிற்று.

6-10. பாஸங்காத் பிராட்டியின் திருவாக்ஷின் வெற்றிணை நிதமித்தல். இதெல்லாம் பாஸ்தவந்தான் ; கர்வாஜே கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரன் ; அவன் வாய் சேதநருடைய சூற்றங்களை நிறுத்து அவற்றுக்குத் தக்கபடி தண்டனை செலுத்தியே தீர்வேன் என்று நிற்குமளவில் பிராட்டிதான் என்ன செய்ய முடியும்? என்னில் ; இது இவனுடைய செய்தியாயினால் செய்யும் ஆணையுமாகும். இவன் சிறையிருந்த காலத்தில் இவனைப் பத்துமாதம் இடைவிடாது படாத பாடுகளுந் படுத்தா ராஜாஜிகளின் கொடுமைமை மரத்தின்மேல் மாறந்திருந்து கண்ட அணுமன் “பெருமான் வெற்றிபெற்ற பின்பு இவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டோம்” என்று ஆர்வருந்து, ராவணவதமான பின்பு ஓடிவந்து “இவரைக்கைளில் அடக்க தங்களைக் கணக்கிட்டு சித்திரவதம் பண்ண நினைந்திருக்குமெனக்கு இவாணிக்க வேணும்” என்று (பிராட்டியை நோக்கிக்) கேட்டவளவிலே, சொல்மிருங்களுன அவ்வனுமகையழுட்டபட இவன் உபதேசத்தாலே பொறுப்பித்தானென்பது ஸ்ரீராம பணப் பிரஸித்தம். [சுபாபநாம் வா சபாநாம் வா * இத்யாதி.] அப்படிப்பட்ட இவள் *அஹி மலர் மகள் போகமாய்க்குக்களாகமும் நிற்குமம்மான் * என் தொடியே தன் போக்பதைவிலே மிகவும் கடுமையுட்பயனாய், *நின்னன் பின் எழ நின்று சிலைபித்தெம்மிராணைக * என்கிறாடியே ‘மாயாபிருத்தின் பின்னே போ’ என்றுவும் விளைவதறிபாதே அதன் பின்னே தொடர்ந்து போமவனும் திர்படி தளக்கு விதேவனாய் ரஸிகனு மிருக்குமவனைப் பொறுப்பிக்க வல்லவென்பது சொல்லவேண்டுமோ?

6-11. பதங்கண்டத்தில் பூமித் மதார்த்த நிதானம். ‘பூமித்’ என்கிற பதத்தில் பிரக்குதியான பூதி என்பதன் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று அதன் மேல் ஏறிக்கிடத்தும் மதுப்பெய்கிற பிரதயாதத்தில் பொருள் கேள்விகள். ‘எப்போதும் கமயிருத்தல்’ என்னும் பொருளில் ‘மதுப்பு’ வந்திருப்பதாகக் கொள்க. “நித்யமேதே மதுப்” என்பது விவாகரணம். இதனால் புருஷகார பூதையான பிராட்டியுக்கச்சுத்தமான இருக்குண்டய போத்தியும் எப்போது முண்டென்பது தேறாக்.

642. இந்த நித்யயோகம் எப்படிப்பட்டதென்னில், ஸ்வரூபாநுபந்தித்வப்ரயுக்தமான நித்யயோகமென்று கொள்ளக்கடவது. ஞானம் ஆனந்தம் முதலியவை எப்படி பகவானுக்கு ஸ்வரூப நிரூபகங்களோ அப்படி ஸ்ரீபதித்வமும் நிரூபகமாகையாலே இவனோடே கூடியே ஈச்வரவஸ்துவின் ஸத்தையுளதாகக் கொள்க.

643. இவ்வுடைய குணப்ரயுக்தமாகவும் நித்யயோகமுண்டு ; அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு தண்டிக்க வல்லனான ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்திரியத்தையும் சேதவர் செய்யும் குற்றங்களின் அளவில்லாமையுங் கண்டு “ஐயோ என்னு குமோ!” என்கிற பயத்தாலே ஈச்வரனை விட்டு ஒரு தொடிப்பொழுதும் அகலமாட்டான். இப்படி இவளிருந்து நோக்குகையாலே, ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்திரியத்தைக் கண்டோ தன்னுடைய அபராதங்களை நினைத்தோ சேதனன் அஞ்சவேண்டியப் ப்ரஸத்தியில்லை. அன்றியும், பிராட்டி எப்போதும் எம்பெருமானோடு கூடியே யிருக்கிறாளென்று தெரிந்துகொள்ளுமளவில், எந்த ஸமயத்திலும் எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்கலாம் என்பது தேறிற்றாகும். ‘புருஷகாரம் செய்பவன் அருகே யிருக்குங் காலம் பார்த்து ஆச்ரயிக்கவேணும்’ என்று ஸமயப் ப்ரநினைவு வேண்டியதில்லை ; ஆச்ரயிக்க வேணுமென்கிற ரூபிற் பிறக்க வேண்டுவ தத்தனையே பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவசியம் வேண்டியதே பென்பதை விபவாவதார காலத்துச் செய்தியாலும் தெரிந்து கொள்ளலாம் ; ராமாவதாரத்தில், அளவுகடந்த அபராதத்தைச் செய்துப் ப்ரஹ்மாஸ்தரத்திற்கு இலக்காய்த் தலைமயம்புண்ண வேண்டின காகம் க்ருபைக்கு இலக்காய்த் தலை பெற்றுப்போனது பிராட்டியின் ஸந்ததியினாலேயாம். அங்ஙனவு அபராதியல்லாத ராவணன் ராமசரத்துக்கு இலக்காய் முடிந்துபோனது இவ்வுடைய ஸந்ததியில்லாமையினாலேயாம். ஆகவே பிராட்டியின் ஸந்திதானம் பழுது படாதென்று உணர்க. ஆக இவ்வளவும் ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் சொன்னோரும். ... *

644. த்வயநூர்வகண்டத்தில் நாராயண பதார்த்த விவரணம். இனி நாராயண பதார்த்தம் கேண்மின். ‘நாராயண’ என்பதற்குப் பல பொருள்கள் உண்டு ; ஆங்காங்கு ஸந்தர்ப்பாநுசுணமாகப் பொருள் கொள்ள வேண்டியதாகும். இங்கு வாத்ஸல்யம் ஸ்வாமித்வம் ஸௌசீல்யம் ஸௌலீல்யம் ஜ்ஞாதம் சக்தி ஆகிற இத்திருக்குணங்களை யுடையவன் என்கிற பொருள் கொள்ளக்கடவது ஏனெனில், ஆச்ரயிக்க ரூபியுடைய சேதநன் அநாதிகாலமாகப் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சிற்றங்கொண்டு ‘இவனை அங்கீகரிக்கமாட்டேன்’ என்றிருக்கும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியமானது உபதேசத்தாலும் அழகாலும் வசிகரித்துக் காரியங்கொள்ளவல்ல புருஷகாரபலத்தாலே தலைமடிந்தொழிந்த பிறகு, அந்த ஸ்வாதந்திரியத்தின்கீழ்த் தலையெடுக்கப் பெருமலிருந்த கஷ்டம் தீர்ந்து தலை பெடுக்குமவையாவன குணங்கள் இவையாவனவே. இக்குணங்கள் இந்த நாராயண பதத்திற்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளப்படவேணும். ... *

645. நாராயண பதார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்ட திருக்குணங்களின் உபயோக விவரணம். இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விநியோகம் என்ன வெனில் ; ஆச்ரயிக்க வந்த இந்த சேதநன் தன் தோஷங்களைப் பார்த்து அஞ்சாமைக்கு உறுப்பு வாத்ஸல்யம் ; வாத்ஸல்யமாவது கன்றினிடத்திலே பசு இருக்குமிருப்பு ; அதாவது அதனுடைய தோஷங்களை நோக்காமாகக் கொள்ளுகையும் பாலைக் கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவர்களைக் கொம்பிலும் குளம்பிலும் கொண்டு நோக்குகையுமாம். அப்படியே எம்பெருமானும் ஆச்ரயிதருடைய தோஷத்தை [* என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார் * என்கிற படியே] நோக்காமாகக்கொண்டு * பாலைபோல் சீர் * என்கிற குணங்களாலே தரிப்பித்து. * ந ந்யஸ்யம் கதஞ்சந * என்று ஒரு நிலை நின்று ரகசித்தருள்வன்.

ஆகவே இந்த வாத்ஸல்ய குணமானது தன் குற்றங்களைக் கண்டு அஞ்சாமல் குடலாகும். 'நமது காரியம் செய்வனோ மாட்டானோ வென்று சங்கியாமல்' அவசியம் காரியம் செய்வன்' என்று நம்பியிருப்பதற்குறுப்பு ஸ்வமித்வம். உடையைய யுடையவனு யிருக்கைதான் ஸ்வாமித்வமென்பது, சேதநன் விழுகனான தசையிலும் விடாமல் நின்று ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவான உறவுமுறையாம். ஆகவே இழவுபேறு தன்னதாம்படியான ஸ்வாமித்வமானது, எம்பெருமான் நம் காரியத்தைச் செய்தே தீருவெனன்று துணிகைக்கு உடலாம். உபய விபூதிக்கும் கடவனுயிருக்கும் பெருமைக்கு ப்ரகாசமான ஸ்வாமித்வத்தைக் கண்டு (சேதநன்) தன் வாழ்வையநுஸந்தித்து அகலாமைக்கு உறுப்பு ஸௌரீக்யம். எல்லாரோடுமொக்க மேல்விழுந்து புரையறக் கலக்கையே ஸௌரீக்யமாதலால் இது ஸ்வாமித்வங்கண்டு பின் வாங்காமைக்கு உடலாம் அதிந்தரியன் | அதாவது கண்ணுக்கு விஷயமாகதவன் | என்று பிற்காலியாமல் கண்ணிலே கண்டு ஆர்யசிகைக்கு உறுப்பு ஸௌரீக்யம் தன் வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்துவதே யன்றோ ஸௌலப்யமாஸது. * ஸர்வபாபேப்போ மோஷாபிஷ்யாமி * என்கிற படியே ப்ராப்தி விரோதியைப் போக்கி ப்ராப்யனான தன்னை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு ஜ்ஞாந சக்திகள். இந்த சேதநன் கீழ்நின்றநிலையையும் மேல் போக்கடியையும எம்பெருமானநிந்து கொள்ளுகைக்கு ஜ்ஞாநம் உறுப்பு; அறித்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு சக்தி உறுப்பு; ஆகவே விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநசக்திகள் உடலாம். ... .. *

646 விசேஷித்து ஸௌலப்ய குணத்தின் விவரணம். கீழ்ச் சொன்ன குணங்களில் ஸௌலப்யம் மிக முக்கியமானது; அந்த ஸௌலப்யத்திற்கு எல்லை நிலம் எதுவென்றால் * நமருகந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே * என்கிறபடியே அன்பர்கள் உகந்ததொன்றைத் திருமேனியாகக்கொண்டு நித்ய ஸந்திதி பண்ணி யிருக்கும் அர்ச்சாவதாரமாம். அர்ச்சாவதாரமானது தேசவிப்ரகர்ஷத்தானே கண்ணுக்கு இலக்காகாத பரவ்யூஹங்கள் போலல்லாமல், காலவிப்ரகர்ஷத்தானே கண்ணுக்கிலக்காகாதபடி. போன விபவாவதாரங்கள் போலுமல்லாமல் அணித்தவிஸதா ஸந்திதி பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலே எப்போதும் கண்ணிலே காண லாம்படி யிருக்கும். ஆனது பற்றியே ஆழ்வார்கள் அர்ச்சாஸ்தலங்களையே தங்களுடைய பிரபத்திக்கு இலக்காக்கினார்கள். ... .. *

647. திருவாய்மொழியில் * அகலகில்லேனிறையுமென்று * என்கிற பாசுரத்தினால் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளில் ப்ரபத்தி செய்வழி. தலுவயத்தின் பூர்வவாக்யத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டே செய்தாரென்பது அப் பாசுரத்தினால் ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகின்றது. எங்ஙனென்பன்னில் * அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையற மார்பா! * என்பதனால் முநிமத்பகார்த் தாநுஸந்தானம். * நிகரில் புகழாயென்று தொடங்கி * திருவேங்கடத்தானே * என்னுமளவும் நாராயண பதார்த்தத்தின் அநுஸந்தானம், (எவ்வாறென்னில்;) நாராயண பதத்திற்கு வாத்ஸல்யம் ஸ்வாமித்வம், ஸௌரீக்யம் ஸௌலப்யம் ஞானம் சக்தி என்னும் ஆறு குணங்களுடையே அர்த்தமாதலால், நிகரிப்புகழாய் என்று வாத்ஸல்யம்: உலகம் முன்றுடையாய் என்று ஸ்வாமித்வம். என்னையாக்கலானே என்று ஸௌரீக்யம். திருவேங்கடத்தானே வென்று ஸௌலப்யம், சக்திமான்களான அமரர்களும் ஞானவான்களான முனிவர்களும் வந்து தொழுதுகொண்டு தெரிவிக்குமதான நிகரிமார்புனிக்கைகள் விரும்பு மென்கிற விசேஷணத்தினால் ஜ்ஞான சக்திகள். * புகவொன்றில்லா வடியோனுன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேனே * என்கிற சுற்றடியினால் * சரணென சரணம் ப்ரபத்யே * என்பதன் அநுஸந்தானம்— என்று சுருக்கமாக வநுஸந்திப்பது. ... .. *

648. சரணா சப்தார்த்தமும் தவிவசனத்தின் பொருட் சுவையும். இஹி 'சரணா' என்கிற பதத்திற்கு 'திருவடிகளை' என்று பொருள். இது தவிவசனத்த பதமாகையாலே இரண்டு திருவடிகளைச் சொல்லிற்றுகிறது. இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுமிற வித்கால் *இணைத்தாமரை யடியெம்பிரான்* என்கிற படியே இரண்டு தாமரைப் பூவை ஒழுங்குபடச் சேர்த்து வைத்தாற்போலே யிருக்கிற சேர்த்தீயழகு சொல்லப்படுகிறது. அதுவன்றியும் உபாய பூர்த்தியும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. அது எங்ஙனே யென்னில்; ஏகவசந ப்ரயோகம் பண்ணுமிடங்களில் ஐரதீயேகவசந மென்று கொண்டு பல பொருள்கள் பொருளாகவுங் கூடும்; பஹுவசநமுள்ளவிடங்களில் 'பூஜாயாம் பஹுவசநம்' 'ஆத்மநி பஹுவசநம்' என்கிற முறைகளாலே ஒரு வ்யாக்தியே பொருளாகவுங்கூடும். தவிவசநமோ வென்னில், இரண்டுக்குக் குறைவாகவும் இரண்டுக்கு மேற்படவும் கொள்ளுவதற்கு இடந்தரமாட்டாதாகையாலே, உபாயமாமனனில் ஸஹாயாந்தரத்தை அபேஷியாமையாகிற பூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. ... *

649. ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் பற்றுகிறேனென்னுமல் அவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுகிறேனென்று சொல்லுகையாலே உபாயத்துக்கு உற்றதான குணச்சிறப்பு திருவடிகளுக்குள்ளதென்னுமிடம் தோன்றுகிறது. கீழே புருஷகாரமாகச் சொல்லப்பட்ட பிராட்டியும்; ரக்ஷகனாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானுங்கூட கைவிட்டாலும் திருவடிகள் கைவிட்டமாட்டா; *வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்* என்கிறபடியே பற்றினுரை ஒருகாலும் நழுவலிடாத திண்ணமையாயுடைத்தா யிருக்கும். *அநதீக்ரமனீயம் ஸ்ரீ சனக்யானாம்* என்றாந்நூற்களன்றோ. திருவடிகளுக்கு இப்படிப்பட்ட குணச்சிறப்பு இருப்பதும் தவிர, இவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரவும் திருவடிகளிலே யிழிகை ப்ராப்தம். ஸ்தந்தத்தய ப்ராஜ்யமானது தாயினுடைய அவயவமெல்லாம் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய் வைத்தமாபோலே சேஷிபக்கல் ஆச்சரியிக்க விழியும் சேஷபுகன் தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர இழியும் துறை திருவடிகளாம். ... *

650. திருவடிகளைச் சொன்னளிது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமாகும். 'விக்கரஹத்தில் ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னபோதே புருஷகாரபூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயணபதத்திற் சொன்ன குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாய் நிச்சலமும் பழித்த சிசுபாலனையுங்கூடத் திருத்தி *சேட்பால்பழம்பகைவன் சிசுபாலன் திருவடி தாட் பாலனைந்த* என்றிறபடியே சேர்த்துக் கொள்ளுமியல் வினதான திவ்யாமங்கன விக்கரஹத்தை நினைக்கிறதென்க. ... *

651. 'சரணம்' என்கிற பதத்தின் பொருள் விளக்கம். தவையத்தில் இரண்டாவது பதம் 'சரணம்' என்பது. இஷ்டத்தைப் பெறுகைக்கும் அநிஷ்டத்தைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்று இதன் பொருளாம். அவித்யை யென்ன, அதடியாக வரும் ராகத்வேஷங்களென்ன, புண்ய பாப ரூபகமும்ங்களென்ன அவற்றின் பயனுன தேவாதி சரீரங்களென்ன, பலவகைப்பட்ட துக்க பரம்பரைகளென்ன — ஆகிய இவை அநிஷ்டங்களாம். அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே செல்லுகையும் பரமபதத்தை ப்ராபிக்கையும் பரம புருஷனைக் காண்கையும் குறாறுபவ கைங்கரியங்களுமாயிய இவை இஷ்டங்களாம், ஆக இந்த இஷ்டங்களைப் பெறுகைக்கும் அந்த அநிஷ்டங்களைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்றகாமிற்று. ... *

652. திருவடிகளையே உபாயமாகச் சொன்னதனால் உபேயமானது தானே உபாயமென்பது சொல்லிற்றாகும். உபாயம் வேறும் உபேயம் வேறாமாயிருக்கிறபடி கிடையாதென்க. ஆனால் உபேயமானதுதன்னையே உபாயமாக்கு

கிறது ஏனெனினால்; அகிலத்தையும் அநந்தாகத்யா யிருக்கிறவிவன் தன்செயல் மாத்ரியாலே [அதாவது வேறொன்றும் செய்வமாத்ரியாலே] உபாயமானது தன்னையே உபாயமாக்குகிறிருக்கிறது. உலகில், உபாயமான பாலையே மருத் தாக்கும்படியாக நேர்ந்துவிடுகிறது. அதுவே எனக்கு. உபாய மான எஸ்துவையே உபாயமாகச் சொல்லுகையாலே உபாயவேறும் தான் வேறு மாயிருக்கிற உபாயத்தாங்களிற்காட்டில் விஷணமான வுபாயம் இது என்ற தாயிற்று.

653. 'ப்ரபத்தியே' என்றதன் பொருள் விளக்கம். ப்ரபத்தியே என்றது பற்றுக்கிறென்றபடி, ரக்ஷித்தநா லேனுமென்று வாயினால் பிரார்த்திக்கை யாகிற கேவல வாசிகமாகவும், கைகாபித்தம் நமஸ்கரித்தல் முதலியவையாகிற கேவலகாபிகமாகவும் பற்றினாலும் பான் எடுத்திக்கக் குறையிலை; அன்னும், * நத்யஜ்ஞாத் முக்தி * என்று நுபாந்தாலே மோக்ஷமென்கையாலே துஞ்சு மாநல மான பற்றுதலே சொல்லிற்றாகக் கூறுது. என்னொருமனனுடைய ரக்ஷைத்வத்தை இரகையாகிற ஒரு அத்வாவஸாயமே இந்த நுபாந்தம்.

654. மாநலிகர் மாத்திரமே போதுமோ? * சிந்தையாலும் சொல்லா லும் செய்கையினாலும் தேவாரங்களை அடைந்தக் என்கிறபடி மனமொழி மெய் கள் மூன்றாலும் எவ்வகையிலுண்டானாவென்னில், தும்மூன்றும் வேண்டுமென் கிற நிப்பந்தமில்லை ஏனென்னில், பற்றுப்படுகிற உச்சாரணை பலன் எடுத்திக் கைக்கு உபாயமாகையாலும், மனமொழி மெய்களாலுண்டான பற்றுதல்களான இவை மேலெழ உபாயர்போல் தோற்றிக் கழிந்து போய்தொழிய னாகுநாத் உபாய மல்லாமையாலும், பலன் எடுத்திப்பதற்கு அத்வாவஸாய நுபாந்தம் எவ்வகையினுமே போதுமானது.

655. * தின்னடி யிரையடைத்தேன் * அடிக்கிறமர்ந்துபுகுந்தேன் * என் னுப்போலே இறந்தகாலமாகச் சொல்லுகையின்றிக்க [ப்ரபத்தியே - பற்றுக்கிறேன்] என்று நிகழ்காலமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காவென்னில், ப்ரபத்தியோடே யிருக் கிறவிவன் ரஜோகுண தமோகுணங்களாலே கலங்கி உபாயபாயங்களில் ஏதேனு மொன்றிலே அத்வயித்து, பின்னை எத்வகுணர் தனையடுத்து அதுதாபர் நேர்ந்து உயப்பட்ட காலத்திலே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிவராமில்லாமையாலும் அது தான் ஒருகால் செய்கற்ற பின்பு மீண்டும் உபாயவாகையாலும் மூத்துற்ற ப்ரபத்தியை அதுஸதிக்கைக்காகக் கொழுந்துபடக்கிடக்கிறபடி, ஆக, ப்ரவ்வாக் யார்த்தம் சொல்லிற்றுயிற்று.

656 த்வயத்தில் உத்தரணாகத்தின் திரண்ட பொருள். ஸர்வ ஸ்வாமியாயிருக்கிறஸர்வோச்வரனது திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யத்தைப் பிரார்த்திப்பதே இதற்குத்திரண்ட பொருள். பூர்வ வாக்சியத்தில் உபாயஸ்விகாரம் பண்ணி இப்போது உபாயம் சொல்லுகிறவிதனால் என்ன தேறுகிறதென்னில்; பூர்வ வாக்சியத்தில் பிரதியாதிக்கப்பட்ட ஸாதனம் ஸகல பலன்களுக்கும் பொது வாகையாலே கீழ்ப்பண்ணின் உபாயவரணம் வேறொருபலனுக்காகவன்று, பகவத் கைங்கர்ய எத்திக்காகவே என்றதாகத் தெரிகின்றது. மற்ற பலன்களை விட்டு இத்தப் பலனை அபேஷிக்க வேண்டுமா என்னென்னில்; உபாயவரணம் பண்ணு கிறவளவில் அநந்யோபாயத்தவரணமான ஸ்வரூபத்தக்குத் தகுதியாக கர்மஜ்ஞான பக்திகளாகிற உபாயத்தாங்களை விட்டு சரமமான வித்தேதாபாயத்தைப் பற்றினுப் போலே உபாயப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறவளவிலும் அநந்யபோக்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக உபாயத்தாமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைவிட்டு சரமமான உபாயத்தை [பகவத்கைங்கர்யத்தை] வேண்டுவது ப்ரபத்தமேயன்றே.

657. * உன்னுளவாருள்ளிற்றெல்லாமுடனிருந்தறிதி * என்கிறபடியே நினைவறியுமவனுன எம்பெருமான் பக்கவிலே பிரார்த்தனை வேணுமோ ? ஸர்வஜ்ஞ னான அவன் இவனது நினைவை அறியமாட்டானே வென்னில் நெடுங்காலமாக இதரபலங்களில் நசையாகிற நோய்கொண்டு இந்த உபேயத்தில் நசையற்றுக் கிடந்தவன், இதிலே ருசிபிறந்து தன்பக்கவிலே வந்து இத்தை அபேக்ஷிக்கிறதித் தனை. ரோகத்தாலே சோற்றில் ஆசையற்றுக் கிடந்த குழந்தை, ரோகம் தீர்ந்து பசிவினைந்து சோறு என்றபேக்ஷித்தால், அதுகேட்டுப் பெற்றதாய் உகக்குமா போலே இதனைக்கொள்க.

658. ஸ்ரீமதே என்றதன் பொருள் விவரணம். ஸ்ரீசப்தத்திற் அப் ஸர்வவாக்யத்தை விவரிக்கும்போது சொன்ன இரண்டு வ்யுத்பத்திகளும் சூர்த்த மும் மதுப்புக்கு அர்த்தமான நித்யயோகமும் அப்படியே அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ஆகவே ஸ்ரீமதே என்பதற்கு பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருக்கும்வனுக்கு என்று பொருளாம். பிராட்டியின் நித்ய யோகமானது இரண்டிடத்திலும் ஒரே விதமாக இருப்பதாலும் அந்தந்த நிலைமைக்குத் தக்கபடி இவளிருக்கும்படி பை நஷ்கர்ஷித்துக்கொள்ளவேணும். எம்பெருமான் சேதநர்களுக்கு அநிஷ்ட நிவ் குத்தி இஷ்ட ப்ராப்திகளைக் குறித்து உபாயமாமளையில் அவன் புருஷகாரமா யிருப்பன் ; அவன் சேதநர்களுக்கு கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாய் ப்ராப்தனுமள லில் தானும் அவனைப்போலே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தினியாய்க்கொண்டு ப்ராப் தையுமாய், இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்தி உகப்பிக்குமவனாயிருப்பான். ஆகவே ஸர்வ வாக்யத்தில் சொன்ன நித்யயோகம் புருஷகாரத்தோபயுக்தமென்றும், இப்போது உத்தரவாக்யத்தில் சொல்லுகிற நித்யயோகம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திநி யாகைக்காகவும் கைங்கர் யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும் அமைந்த தென்றும் சொல்லிற்று.

659. முதல் ரஹஸ்யமான திருமந்திரத்திலே ‘நாராயணய’ என்று சொல்லிற்று. நாராயணனுக்கே அடிமை செய்யப்பெறுவேனாகவேணும் என்கிறவே யொழிய, அடிமை கொள்ளுமவன் பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடியிருப்பவனாக வேணுமென்றும் அடிமை செய்யுமவன் மம காரமற்றவனாக இருக்க வேணுமென் றும் அங்கு ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்றில்லையே ; அவையிரண்டும் இங்கே ஸுஸ் ஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலே திருமந்திரத்தில் உத்தர பதத்திற்கு இவ்வுத்தர வாக்யம் விவரணமா யிருக்குமென்று கொள்ளக்கடவது.

660. த்வயத்தில் ‘நாராயணய’ என்றதன் பொருள் விவரணம். ‘நாராயணய’ என்கிற பதத்தின் பொருள் கேண்மின். நாராயணத்வமாவது உபயவிபூதி நாதத்வமாகையாலே இப்பொருள்தான் இங்குப்பொருத்தும் கைங் கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியாவான் சேஷியேயானே. [சேஷி — ப்ராப்தனுன ஸ்வாமி கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற இப்பதத்திலே கைங்கர்யத்துக்கு முன்னுடி நேரும் அநுபவத்துக்கு இலக்கான த்வயமங்கள விக்ரஹத்தையும் கல் யாண குணங்களையும் சொல்லுமானாலும் இவ்விடத்திலே சேஷித்வமென்கிற குணத்தலே முக்கியமான நோக்கு என்று கொள்ளவேணும். ஏனென்னில், இங்குச் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்திற்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது சேஷித்வ மாகையாலே ; அப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யம் சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதிக்கப் பட்டிருக்கும் ; அதுபோலல்லாமல் விவரிதமான ப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமன்றே இவனுக்கு ரஸிப்பது ; ஆகவே சேஷித்வத்திலே நோக்கென்றது நன்று.

661. ஸாராயணபதத்தின் மேலுள்ள உதூர்த்தியானது கைங்கர்யப் பிரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது. சேஷத்வஜ்ஞாதகார்ப்பமான உபாயவிக்ரஹத்துக்கு அடுத்தபடியாகப் ப்ராப்தமான இந்த உதூர்த்தியானது, விக்ரஹித்த உபாயத்தினுடைய பலனுன கைங்கர்யத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்கின்ற தென்கை மிகவும் உசிதம். சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், அந்த சேஷத்வமானது கைங்கர்ய மிக்ஷாதபோது ஸத்தைப்பெற்றதாகாமையாலும் கைங்கர்யம் ஆத்மவுக்கு நித்யபாயிடுக்குத் நித்யமாயிருக்குமாகில் பிரார்த்திக்க வேண்டியமா வெள்ளில், ப்ரார்த்தனை விசேஷமிக்ஷாதபோது கைங்கர்யம் ஸித்தியாரணமயானே அதை நித்தியமாகப் பிரார்த்தித்தே பெறவேண்டும். ... *

662. த்வயத்தின் முடிவிலுள்ள நமஸ்ஸின் பொருள். நமச்சப்தமானது பொதுவாக அஹங்காரமமகாரங்களைக் கழிக்குமதாகையாலே திருமந்திரத்தில் நடுவிலுள்ள நமச்சப்தம்போலே ஸ்வரூபவிரோதி உபாய விரோதி புருஷார்த்த விரோதி ஆக மூன்றையும் கழிக்க வல்லதாயிருத்தேயாகிலும் இங்கு அப்படியல்லாமல் கைங்கர்யப் பிரார்த்தனைக்கு அடுத்தபடியாக வுள்ளதாகையாலே இந்த கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது. கைங்கர்யத்தைத் தன்னுடைய உகப்புக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகையே இங்கு விரோதியாகும். அவ்வளவு நினைத்துப் பண்ணலாகாது. “பகவத்புகளிகாஸ ஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆகாரணியம்” என்கிற பிரதிபத்தியே நடக்கக்கூடவது இதில், தான போக்கா என்கிற பிரதிபத்தியும், போகம் தன்னுடையது என்கிற பிரதிபத்தியும் நடக்குமாகில் அருஷார்க்கமாகும். ... *

663. ஆக, இரண்டு கண்டமான த்வயத்தின் பொருள் தேறினதாவது. புருஷகார பூதையான பிரபுத்தியும், அவனுடைய நித்யஸாஷித்த்யமும். அவனாலே தலைவியுட்கூட்படி செய்யப்பட்ட வாத்தஸல்பாதி குண பூர்த்தியும் அந்த குணங்களுக்குப் ப்ரகாசமான திவ்யமங்கன விக்ரஹமும், குணங்களோடும் விக்ரஹத்தோடுங்கூடிய வஸ்துவின் உபாயத்துவமும், அவ்வுபாய ஸ்னீகாபூழ் பூர்வ கண்டத்தால் சொல்லிற்று. ... *

664. அவ்வுபாய ஸ்னீகாபத்திற்குப் பலனாக கைங்கர்யத்திற்கு விஷயம் திவ்ய தர்பதிகளாகிற மிதுனமென்பதும், அவ்வஸ்துவினுடைய ஸர்வசேஷித்வமும்; அவ்விஷயத்தில் கைங்கர்யமும், அக்கைங்கர்யத்தின் விரோதி நிபந்தனையும் உத்தர கண்டத்தால் சொல்லிற்று. இதுவே த்வயத்தின் ஸாரமன பொருள்,

665. பட்டவர் அருளிச்செய்த அஷ்டசுலோகரில் *நேத்ருத்வம் நித்ய போகம்* என்கிற ஐந்தாவது சுலோகமும், *சகாதாம் ஐகதாம்* என்கிற ஆறாவது சுலோகமும் த்வயத்தின் பொருளை விவரிப்பனவாதலால் அவ்விரண்டு சுலோகங்களும் இங்கே அநுஸந்தேயங்கள். *நேத்ருத்வம் நித்யபோகம்* எழுசிதகுண ஐகதம் தநுக் க்யாபநஞ்ச உபாயம் சந்த்வயமாகம் து* என்கிற வவ்வால் பூர்வ கண்டத்தில் ஆறு அர்த்தங்கள் வகுக்கப்படுகின்றன வென்கிறது. எங்ஙனோ பெண்ணில் [1. நேத்ருத்வம்] புருஷகாரத்வமென்றபடி, த்வயத்தின் முதலில் பூரீசப்தம் காண்பது அவள் புருஷகார பூதையென்று காட்டுவதற்காகவென்று கருத்து [2. நித்ய போகம்] பூரீசப்தத்திற்குத்தமதுப் ப்ரத்யயத்தின் அர்த்தம் சொன்னபடி. * அகல வில்லேவிறைய மென்றிருக்குப்படியைச் சொன்னபடி. [3. ஸரீரிதநுஸூதம்] “புருஷகார ப்ரத்யயாலே ஸ்வாதந்த்ரியம் தலைசாய்த்தால் தலைவியுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது ஸாராயணபதம்” என்ற முழுசூழ்ப்படி பூரீசூகையை இங்கு

நினைப்பது. [4 நவநக்யாவஸ்து.] 'சரணை' என்று திருமேனியில் ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னவிடத் திருமேனிக்கு உபாஸஷணமென்று கொள்ளக்கூடவது. புருஷகார பூதையான பிராட்டிக்கு இருபிரிதமாய் நாராயணபதத்திற் சொன்ன குணங்களுக்குப் பிரகாசநமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைச் சொல்லிற்றென்க. [5 உபாயம்] ஸ்ரீ நாராயண பரணை வாயில் அர்த்தம் சொல்லிற்று கீழ்; இனி அடுத்தபதமான புணம் என்பதற்கு — இஷ்டத்தைப் பெறுகைக்கும் அநிஷ்டத்தைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்று பொருள். [6. கர்த்தவ்யமாகம்.] 'பரபத்யே' என்பதனால் சொல்லப்படுகிற மாநஸிக-வாசிக-காசிகங்கள் ஸ்ரீகாரங்களில் ஒரு பாகமான மாநஸிக ஸ்ரீகாரம். ஆக இவ்வளவும் பூர்வகண்டார்த்தம். ... *

666. [அத மிதுநபரம் ப்ராப்யம்—ஸ்வாமீத்வம் ப்ரார்த்தநாந் ப்ரபந்தாவீரோதி ப்ராஸாணம்] இனி உத்தரகண்டத்தின் பொருள் பணிக்கத் தொடங்குகிறபடியை 'அந்' என்றிட்டுக் காட்டுகிறபடி. பெருமானும் பிராட்டியுமாக இருவருமான சேர்த்துக்கிடல் அடிமை செய்கையை ப்ரார்த்திப்பதே உத்தரவ்யக்யத்தின் திரண்ட பொருள் என்பதை 'மிதுநபரம் ப்ராப்யம்' என்பதனால் காட்டினபடி. இது (7) 'ஸ்ரீமதே' என்றதன் அர்த்தம் சொன்னபடி. பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடியிருக்கும்வனுக்கு என்று பொருள். ... *

667. பிராட்டியின் நித்ய யோகத்தை அநுஸந்தித்ததானது பூர்வகண்டமும் உத்தரகண்ட முடிகிற இரண்டிடத்திலும் ஒரே விதமாக இருந்தாலும் அந் தந்த நிலைமைக்குத் தக்கபடி இவ்விருக்குமிருப்பை நிஷ்க்ஷித்தாகக் கொள்ள வேணும். பூர்வகண்டத்தில் அநுஸந்தித்த நித்யயோகம் புருஷகார க்ருத்யத்திற்காக. உத்தரகண்டத்தில் அநுஸந்திக்கிற நித்யயோகம் எம்பெருமானுக்குப் போலவே பிராட்டிக்கும் கைங்கர்யப் ப்ரதிஸம்பந்தித்தவேத அந்வயம் உண்டென்கைக்காக. ஆகவே கைங்கர்யத்திற்கு உத்தேசம் மிதுனமேயென்றதாயிற்று. *

668. [8. ஸ்வாமீத்வம்] இது நாராயண பதார்த்தம் சொன்னபடி. நாராயணத்வமாகவது உபயவிபூதி நாதத்வமாகையாலே ஸ்வசேஷையாய் வனுக்கு என்றதும் கைங்கர்யப் ப்ரகரணரஸையாலே இப்பொருள்தான் பொருத்தம். ப்ரபந்தான ஸ்வாமியேயன்றே கைங்கர்யப் ப்ரதிஸம்பந்தியாவான். அப்ராபக விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யம் ரஸிக்கமாட்டாதே. [9 ப்ரார்த்தநாந்] நாராயணபதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தி பெயர்களின் அர்த்தம் ப்ரார்த்தனைப்பான். [10. ப்ரபந்தாவீரோதி ப்ராஸாணம்.] இது தவயத்தின் முடிவிலுள்ள நமச்சப்தத்தின் பொருள் ஸ்வரணம். (294. லக்கத்தில் ஸ்வரணம் காண்க) ஆகப் பத்து அர்த்தங்கள் தவய ரஹஸ்யத்தில் அநுஸந்திக்கக் கக்கனவென்றதாயிற்று. ... *

த்வயார்த்த ஸ்வரணம் முற்றிற்று.

669. சரமச்சிலோகங்கள் மூன்றென்று முதலித்தல். ஸம்ப்ரதாயத்தில் வாய்வு சரமச்சிலோகமென்றும் ஸ்ரீராம சரமச்சிலோகமென்றும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரமச்சிலோகமென்றும் மூன்று சரமச்சிலோகங்கள் ப்ரஸித்தமாக உண்டு. * ஸத்தே நநஸி ஸ*ஸ்வஸ்தே... அஹம் ஸ்மராமி மதபக்தம் நயாமி பரமாம் கதம் * என்பது வாய்வு சரமச்சிலோகம். * ஸக்ருதேவ ப்ரபந்தாய... ஏதத் ஸ்ரதம் மம * என்பது ஸ்ரீராம சரமச்சிலோகம். * ஸர்வதர்மாத் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் ஸ்ரஜ. அஹம் த்வா ஸ்வபாபேப்யோ மோஷயிஷ்யாமி மாசுசு என்கிற விது ஸ்ரீக்ருஷ்ண

சரமச்சேலாகம். இவை முறைபோ பூமிப்பிராட்டியை நோக்கியும், கடற்கரையிலே வியிஷ்ணுநிலை நோக்கியும், திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுனனை நோக்கியும் அருளிச் செய்யப்பட்டவை. ...

670 சரமச்சேலாகம் பார்த்த திருபணர், சரமச்சேலாகமென்பதற்குக் கடைசியான கலோகமென்று பொருள் தோன்றும். கீதையில் கடைசியான கலோகம் *யாத்ர யோகேச்வர : க்ருஷ்ண : ... த்ருவா நீதிர் மதிர் மம* என்பதேதொழிய *ஸர்வாகர்மாதித்யாதி ச்லோகமன்று எழுபத்தெட்டு கலோகங்கள் கொண்ட பதினெட்டாமத்யாயத்தில் அறுபத்தாறாம் கலோகமான விதனை வந்துகேள் சரமச்சேலாக மென்றார்களே ? என்று சங்கை தோன்றும். கேண்மின், ... *

671. ஸமாஸங்களில் மத்யமலோபி ஸமாஸமென்று ஒன்றுண்டு ; அதனை சாகபார்த்திஸஸமாஸ மென்றும் சொல்லுவார்கள். ஒரு அரசன் கிரையிலே மிகவும் பீதி கொண்டிருந்தான். அவனை சாகப்ரிய பார்த்திவனென்ன வேண்டி, சாக பார்த்திவனென்றே சொல்லிவிடுவதுண்டு. “சாகப்ரிய பார்த்திவ : சாக பார்த்திவ :” என்பர்கள். இங்கு மத்யமமான பரிய பதம் லோபித் திருக்கையாலே மத்ய மலோபி ஸமாஸமென்று சொல்லுவார்கள். அதுபோலே இங்கும் “சரமோபாய ப்ரதிபாதக : ச்லோக : சரமச்சேலாக :” என்றாகக் கடவது. கர்மஜ்ஞாநாத்நான உபாயங்களில் சரமமான உபாயம். சரணாகதி ; அதனைத் தெரிவிக்குமகாண இந்த ச்லோகம் சரமச்சேலாக மென்று பேர்பெற்றதாயிற்று. ... *

672. இது, மா ௧௪: என்று முடிவு பெறுகின்றது. துக்கப்பட்டதே என்று பொருள் அர்ஜுனன் துக்கப்பட்டதாகத் தெரிந்தாலொழிய இங்ஙனே சொல்லப் பரஸக்தியில்லை. அவன் துக்கப்படும்படியாகக் கண்ணன் ஏதாவது சொல்லியிருக்கிறானேவென்று பார்க்குமளவில் அப்படியொன்றும் தெரியவில்லை. “கண்ண ! நீ சொன்னது எனக்கு துக்ககரமாக இருக்கிறது” என்று அர்ஜுனன் ஏதேனும் சொல்லியிருக்கிறானேவென்று பார்த்தால் அதுவுமில்லை இப்படியிருக்க மா ௧௪: என்று எதுகொண்டு சொல்லிற்று ? என்று விமர்சிக்கவேண்டும். ... *

673. (மா ௧௪:) என்றதில் தோன்றுர் சோக திருபணர். பூத்தின கலோகங்களிருந்து ஒருவாறு துக்கத்தை யுதவிக்கலாம் ; (61, 62 ச்லோகங்கள்) *சஸ்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேச அர்ஜுந ! தஷ்டதி* என்றும் *தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத* என்றுமுள்ளன ; இவற்றுள் க்ருஷ்ணாகிய நான் சச்வரனன்றுபோலவும், தன்னிற்காட்டில் வேறுபட்ட ஒருவன் சச்வரனாகவுளன் போலவும் காட்டுகையாலே, ஐயோ ! தன்னையே தஞ்சமாகக் காட்டிக் கொடாமல் இப்படி நம்மை வஞ்சிக்கிறானே ! என்று சோக முண்டாகியிருக்கலாம்.

674 அன்றியும், (கலோ. 63ல்) *யுகேச்சஸி கதா குரு* (உனக்கு இஷ்டமாய்ப்படி சொல்) என்று சொல்லித் தலைக்கட்டினானே ! ஆதியிலே *யச் ச்ரேயஸ் ஸ்யாத் நிர்சிதம் ப்ருஹி தத்மே* என்று நாம் பிரார்த்தித்திருக்க, கானே ஒன்றை அறுதியிட்டுச் சொல்லாமல் “யுகேச்சஸி கதா குரு” என்று சொல்லுகிற விது என்ன வார்த்தை ! என்றும் சோகமுண்டாகியிருக்கலாம். முக்கியமான சோகத்தை நம் ஆசாரியர்கள் தெரிவித்தருளுகிறார்கள் ;—

675. முமுகூஃப்படியில், “கீழே சில உபாய விசேஷங்களை யுகேதசித்த, அவை துச்சகங்களென்றும் ஸ்வரூபவிரோதிகளென்றும் நினைத்து சோகாவிஷ்டனான அர்ஜுனனைக்குறித்து” என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி மருமமுணர்த்துவாத்தகதாகும். கீழே பல அத்யாயங்களிலே கருமம் ஞானம் முதலிய சில உபாய விசேஷங்களை மோகூஸாதனமாக விஸ்தரேண உபதேசித்ததான கீதையே அர்ஜுனன் அவை

அனுஷ்டிக்க அரிதானவைபென்று கண்டான் ; அதனாலென்னில், அவை காயக்கேவர ரூபமாகையாலும் இத்திரியங்களை வென்றே அவை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பாலே இத்திரிய ஜயம் அரிதானவையால், ஸாதனமாக நெடுங்காலம் ஸாதிக்கவேண்டியிருக்கையாலும், முக்கியமாக பரதந்திரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்தரூபங்களான இவை விஜோதிகளாகையாலும். ... .. *

676. ஆக இவற்றுலே எம்பெருமானைப் பெறுவதென்ப தொன்றில்லை ; இனி இழந்தே போயித்தனையன்றே ! என்று சோகித்து நின்றான் ; அந்த சோகம் தீரவே இதில் சரமோபாயம் விதிக்கப்படுமென்பாலே இதில் **மாநா** எனப்பட்டது என்பதாக ஆசாரியர்களின் திருவுள்ளம். ... .. *

677. சரமச்சுலோகத்தில் தீரண்ட பொருள். இந்த சுலோகமானது பூர்வார்த்தமென்றும் உத்தாரார்த்தமென்றும் இரண்டு படியாக வகுப்புண்டிருக்கும். இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்யவேண்டுமது பூர்வார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது ; உபாயபூதான ஸர்கேவரன் இவனுக்குச் செய்யுமது உத்தாரார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது. அதிகாரியானவன் செய்ய வேண்டுமது இவ்வுபாயத்தை ஸ்வீகரிப்பதேயாகும் ; [அதுதான் பூர்வார்த்தத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறதென்க] ஆனால் அந்த உபாய ஸ்வீகாரத்தைமட்டும் சொல்லாதே * **ஸ்வதர்மாந் பரித்யஜ** * என்று உபாயாத்ரங்களை விடுகையும் சொல்லப்படுகிறதே, அது எதற்காகவென்னில் ; அங்கியான உபாய ஸ்வீகாரத்திற்கு அங்கமும் சொல்லப்பட வேண்டுமென்பாலும் உபாயாத்ர பரித்யாகமே அங்கமாகையாலும் அந்த அங்கத்தோடே கூட விதிக்கிறபடி. ... .. *

678 ஆசமனம் முதலியவற்றுக்கு அங்கமான கைகாலலம்புகை முதலானவற்றை யொழிய அவை [ஆசமனாதிகள்] அனுஷ்டிக்க வொண்ணாதாப் போலே இங்கும் அங்கமாகச் சொல்லுகிற உபாயாத்ர பரித்யாகத்தை யொழிய சரண வரணம் ஆகாதென்பது தேற்றியு. உபாயாத்ர பரித்யாகமே சரணவரணமாகக் கொள்ளத்தகும். “ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிர்ருத்தி: ப்ராபத்தி:” என்பது பூருவாசாரியர்களின் ஈருமமான வார்த்தை. ... .. *

679. [ஸ்வதர்மாந் என்ற முதற்பகுத்தின் விவரணம். ‘ஸ்வதர்மாந்’ என்பதற்கு ‘எல்லா தர்மங்களையும்’ என்று பொருள். ஒரு பலனுக்கு ஸாதனமாக இருக்குமது எதுவே அதுவே தருமமென்பபடுவது. மோக்ஷபாயங்களை உபயோகித்து வருகிற பிரகரணமாகையாலே இவ்விடத்திலுள்ள தர்ம சப்தமானது ஜநநிகமாயும் ஸ்வர்க்காதி ஆறுஷ்டிகமாயு இருந்துள்ள த்ருஷ்ட அத்ருஷ்ட பலன்களுக்கு ஸாதனங்களானவற்றைச் சொல்லுகைபன்றியே பகவத் ப்ராப்தி ரூபமான மோக்ஷபலத்துக்கு ஸாதனமா யுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது. ... .. *

680. அந்த மோக்ஷபலஸாதனங்கள் ச்ருத் ஸ்மருதிகளாலே விதிக்கப்பட்டனவாய்க் கொண்டு அதேகங்களாயிருக்கையாலே (**தர்மாந்**) என்று பஹுவசம்முள்ளது. அவை எவை பென்னில் ; * **கர்மணாவஸி எம்ஸித்திம்** * இத்யாதிகளால் ஸ்வதந்திர ஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட கர்மமோகமும், * **ஸ்வம் கர்மாதீனம் பரித்யஜ** * என்று சொல்லப்பட்ட கர்ம ஸாதனமான ஜ்ஞாநமோகமும் ; * **மத்யநா பவாத்பக்த:** * இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட கர்மஜ்ஞாந ஸஹக்ருதமான பக்தியோகமுமாகிற இவையால், * **ஜநம் கர்ம ச மே நிஷம்** * இத்யாதிகளால் பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதார ஸஹஸ்ய ஜ்ஞானம், * **எதத் புத்தவ புத்திமாத் ஸ்வத் க்ருதக்ருத்யர் ச பரத** * என்றவிடத்துச்

சொல்லப்படுகிற பகுஷோத்தம விஞ்ஞைய, * தேவோயம் ஸ்வநாமதத் * என்று
ஐயம் புண்ய கேஷத்ரவாஸம், * ஸ்வநாம நிகத்தாந்மா யாத் ப்ரஹ்ம ஸந்தானம் * உபாய
பகவத் ப்ராப்தி ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தனம் திருவிளக்
கெரிக்கை திருமாலையெடுக்கை முதலாக ஸாதநபுத்தியோடு செய்யப் படுமவையும்த்
இங்து (தீர்மானம்) என்பதனுலே விவக்ஷிதங்கள். ... *

681. (ஒரு சங்கை) பஹுவசநமே போதுமாயிருக்க, தர்ம சப்தத்திற்கு
விசேஷணமாக ஸர்வசப்தஹ மொன்று இருக்கிறதே, இதனால் சொல்லுகிறது
என்னென்னில் ; பஹுவசநத்தால் சொல்லப்பட்ட அந்தந்த உபாய விசேஷங்களை
அனுட்டிக்குமளவில் அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான ஸந்தியாவந்தந பஞ்ச
மஹாயஜ்ஞபதிகளான நித்ய கருமங்கள் ஸர்வ சப்தத்தால் விவக்ஷிதங்களென்க.

682. ஆக, ஸ்வநாமத் என்பதற்குத் தேறின பொருள்யாதெனில் ;
சுருதிஸம்சுருதிகளாகிற ப்ரமாணங்களாலே விதிக்கப்பட்டுள்ளவையாய் நித்ய
நைமித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாக வுடையதான கர்மயோகம் முதலான
உபாயங்களை என்றதாயிற்று, [ஸஹஸா இங்கே தோன்றக்கூடிய சங்கைகள்
மேலே தொலையும்.] ... *

683. [பரித்யஜ்ய என்கிற பதத்தின் பொருள்.] த்யாகமாவது விடுகை.
இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த்யாகமாவது வெறும்விடுகையன்று. கீழ்ச்சொல்லப்
பட்ட உபாயங்களின் படியை நன்கு நோக்கி, வெள்ளியல்லாததொரு சிப்பியிலே
வெள்ளி பென்கிற புத்தியைப் பண்ணுவாரைப்போலேயும், ஒரு திக்கிலே போக
விரும்பி வேறொரு திக்கை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப் போலேயும் பகவத்
ப்ராப்திக்கு உபாயத்தை விருப்பிசின்ற நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயபுத்தி
பண்ணினோமே! என்கிற அநுதாப புத்தி விசேஷத்தோடுகூட விடுகை. ... *

684. பரி என்கிற வ்யாஸர்க்குள் மிகுதிக்கு வ்யாகமாத் இங்துத் தெரிவிப்ப
தாவது ப்ரஹ்மஹத்தைய ஸுபாபாணம் முதலிய பாதகங்களையும் மற்றும் நிஷித்த
மானவற்றையும்விடுமளவில், அவற்றில் மறுபடியும் அந்வயிப்பதற்குறுப்பான ருசி
வாஸனைக்கூட இல்லாதபடி வெள்கி விடுவாபோலே, உபாயந்தரங்களை விடு
மளவில் பீனவழி அவற்றில் அந்வயம்வாராதபடி விட்டுவிடுமென்று தெரிவிக்கப்
படுகிறது. ... *

685. பரித்யஜ்ய என்கிறல்யப்பாலை வித்தேதாபாயத்தைப் பற்றுமளவில்
த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை விட்டே பரித்ராஜிக்க வேணுமென்கிற தீர்மானம்
என்னென்னில் ; உபாயாந்தரங்களான இவற்றிலே சிறிது அந்வயம் கிடந்தாலும்
இவை பேற்றுக்கு ஸாதநமாகாத மாத்கிரமன்றிக்கே பேற்றுக்குப் பிரதிபந்தக
மாயுர் நிற்கும். ஆதலால் விட்டே பற்ற வேணும். ... *

686. [ஸாத்ய தர்ம பரித்யாகத்தின் ஆவச்யகத்வ நிஸுரணம்.] இதற்
கோரு த்ருஷ்டாந்தமுண்டு ; இராவணன் ராமசரங்களாலே மிகவும் தொந்து நிலை
கலங்கி எதிரம்பு கோக்கமுடியாமே நின்றான் ; அப்போதும் ராமபாணங்கள் மேன்
மேலும் வீழ்ந்துகொண்டிருந்தன. தருமபுத்தகற் செய்யுமிராமன் நாம் அர்பு
விடாமலிருக்கவழி தான் அம்புகளை விடுவதற்கு என்ன காரணமென்று இராவணன்
சிந்தித்தான் ; தன் கையில் வில் திருப்பதுதான் காரணமென்று தெரிந்துகொண்டு
பிறகு அந்த வில்லையும் பொகட்டான். அப்போது பொருமான பாணப்ரயோகத்தை
நிறுத்தி அவனுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினார் என்று ப்ரீராமபாணத்தில் சொல்லப்
பட்டிருக்கின்றது. இராவணன் பொகட்ட அந்த வில் அவனுது கையில்நின்ற

போது எதிரியை வெல்வதற்கு ஸாதநமாகாமலிருந்தவளவேயன்றிக்கே தன்னைப் பெருமாள் வாட்டுவதற்கும் ஹேதுவாயிருந்தது, *கர்ஷாது ஜநாம்* [இராவண பறப்பட்டுப் போ ; விடை தருகின்றேன்] என்கிற திருவாக்கு அப்போது அவதரி யாமல் வில்லைப் பொகட்ட யின்பே அவதரித்தமையால் அந்த வில்லை இராவண னுக்குக் கால்கட்டாயிருந்ததென்று தெளிவாயிற்று. அதுபோலவேயாம் உபாயாந் தரங்களுமென்க. உபாயாந்தரப்பற்று உள்ளவரையில் பகவதநாக்ரஹம் தான் புகுவதற்கு அவகாசம் பெறுதென்றவாறு. ... *

687. உபாயாந்தரங்களில் அந்வயம் இழவுக்கு உடலாம் என்பதை மற்ருரு திருஷ்டாந்தத்தாலும் அறியலாம். தசரத சக்ரவர்த்தியானவன் ஆபாஸ மான ஸத்யதர்மத்தைப்பற்றி நின்றமையாலன்றோ பெருமானோடே கூடி வாழ வ்ருந்த பேற்றை இழந்தான். *மோ விக்ரஹவந் தீரம்* என்கிற ஸித்ததருமமான பெருமானைப்பற்றி ஆபாஸதர்மமான ஸத்யவசனத்தை தசரதன் விட்டிருக்க வேண்டுமன்றோ. 'முன்பே வரம் கொடுத்துவைத்து இப்போதாக மறுக்கவொண் ணாது' என்று ஆபாஸமான (ஸத்ய) தர்மத்தைப்பற்றி நின்றமையாலன்றோ பெருமானை யிழந்தான். ததிபாண்டன் திருஷ்ணனை மறைத்துவைத்து இங்கில்லை யென்று யசோதைக்குப் பொய்சொல்லி மோகனம் பெற்றான் ; தசரதன் ஸத்யவாதி யென்று பேர்பெற்று பேற்றை இழந்தான். ... *

688. ஆக ஆபாஸமான உபாயாந்தரங்களிலே அந்வயித்துநிற்கை யானது *க்ருஷ்ணம் தீரம் ஸநாதநம்* என்று ஸாதனதர்மமான பகவத விஷயத்தோடே கூடி வாழுகையாகிற பேற்றை இழப்பதற்கு உறுப்பாய்விடும். ஆகவே அவை பரித்யாஜ்யங்களென்னத் தட்டில்லை. ... *

689. மாம் என்ற மூன்றுவது பதத்தின் பொருளை விவரித்தல். எல்லா ரையும் ரக்ஷிப்பதிலே தீகஷிதனாய், உனக்கு இஷ்டமானபடி ஏனிக் காரியம் கொள்ள லான்படி கையாளாய், ரக்ஷியபூதனான உன்னுடைய இசைவு பார்த்து உன் குற்றங் களுக்கு நீ அஞ்சவேண்டாதபடி அவற்றையே பச்சையாகக்கொண்டு உனக்குப் புகலாய், *தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைத்தமேல்* என்கிறபடியே புகுஷ்காரம் செய்யக்கடவ பிராட்டியே குற்றத்தைக் காட்டி அகற்றப் பார்க்குமிடத்திலுந் வீட மாட்டாதே *என்னடியார் அது செய்யார்* என்று மறுதலைத்து ஒருதலை நின்று ரக்ஷிக்குமவனான என்னை யென்றபடி. ... *

690. அவதரித்துக் காணனுக்கிலக்காய் அணுகி நிற்கிற விபவகுபனான தன்னை மாமென்று குறிப்பிட்டு வரணியனாகச் சொன்னனத்தாலே — தேச விபாக் ஷத்தாலே காணவும் கிட்டவு மொண்ணாதபடி அருக்கிற பாவமுறுங்கனையார், அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தமல்லாமல் உபாயாந்தர நிஷ்டார்க்கு உத்தேச்யமாயிருக் கிற அகந்திந்த்ராதி தேஸ்தாந்தர்யாமிக்வந்தையார் தவிர்க்கிறது. அவற்றிற் காட்டிலு முண்டான விசியைக் காட்டுகிறது மாமென்பது. இந்த மாம் என்கிற பதத்திலே ஆசிரயண ஸௌகர்யபாதகங்களான குண விசேஷங்களெல்லாம் விளங்கும், அவையாவன : வாத்ஸல்யமும் ஸ்வாமித்வமும் ஸௌகீல்யமும் ஸௌலப்யமும். ... *

691. அகர்மாத்தியாலே ஸ்வதர்மத்தில்தின்றும் நின்றுத் தனான அர்ஜுநனுக்கு குற்றம் பாராதே அர்த்தங்களைவெல்லாம் அருளிச்செய்கையாலே வாத்ஸல்யம் பிரகாசிக்கிறது. தன்னுடைய பாத்வத்தைப் பலகாலுமருளிச் செய்த மாத்திரமிதற்க்கே அர்ஜுநன் தேரே காணுந்படி பண்ணுகையாலே ஸ்வாமித்வம்

பிரகாசிக்கிறது * நேருக்கு நேரு நேரு நேரு! என்று அர்ஜுநன் தானே சொல்லும் பாடி இவ்வேழோடே கடந்து மரிமாறுகையாலே ஸௌசீல்யம் பிரகாசிக்கிறது. இவை வியல்வாவாற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் அபேகாதிதம் ஸௌலப்பமாயகையாலே அவதார ப்ரகாசத்தமான ஸௌலப்பயத்தளவேயல்லாமல் ஸாரதியாயும் நிற்கிற ஸௌலப்பயாதிசயம் மாம் என்று உறுத்திக் காட்டப்படுகிறது. குதிரைகளை நடத்து கைக்காகத் திருந்தகயிலே பிடித்த உழவுகோலும் சிறுவாய்க்கயிறும் திருமுடியில் ஒன்றும் அணிபாமல் நிற்கையாலே சேனைத்துகாராலே புழுதிபடைத்த திருக்குழ லார், சாத்தின சிறு சதங்கையுடனே தேருக்குக் கீழே தொங்கவிட்ட திருவடிகளு மாய் நிற்கிற ஸாரதி வேஷத்தை மாமென்று காட்டுகிறான். ... *

692. ஏகம் என்கிற நான்காவது பதத்தின் பொருள் விவரித்தல். இவ் வபாய விசேஷத்தைச் சொல்லுமிடங்களிலே பலவிடங்களிலும் * மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே * என்பது முதலானவிடங்களில் அவதாரண ப்ரமோக முண்டாகை யாலே உகாரம் போலே இந்த ஏக சப்தமும் ஸ்தான ப்ரமாணத்தாலே அவதாரண மாகிற பொருளைக் காட்டுகிறது. இந்த அவதாரணத்கினால் யாஜு என்று மேலே சொல்லுகிற சரணவரணத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது. இந்த ஸ்லீகார முண்டானால் பேறு; இவ்விடயாவில் இழவு, என்று அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே இதில் ஸாதநத்வபுத்தி நடையாட ப்ரஸக்தி புண்டாகையாலே இதின் ஸாதநத் வம் அவச்யம் கழிக்கப்படவேணுமன்றே. ... *

693. அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே உபாயமென்று திண்ணமாகத் தோற்றுகிற ஸ்லீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எங்ஙனையெனில்; ஸ்லீகாரமானபிறகு இவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண் ணுகை அவனாலேயானாப்போலே, அதற்கு முன்னம் நேருகின்ற ஸ்லீகாரந்தானும் அவனாலே புண்டாமது என்பதே ப்ரமார்த்தம். ஆகவே ஸ்லீகாரம் உபாயகார யமே யொழிய உபாயமன்றென்க. இதுதான் முக்கியமாக நெஞ்சிற் படவேணும்.

694. ஸ்லீகாரம் அவனாலே வருகையாவதென்னென்னில்; கரணகளை பரங்களொன்று நின்றுக்கே அசித்துப்போலே கிடக்கிற தசையிலே கரணகளை பரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டி. பண்ணி * எதிர்குழல்புக்கு * என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கைக்காக அவன் அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணி, அவதரித்த விடங்களிலே ஆச்ரயிப்பதில் ருசிவிச்வாஸங்களை விளைவிப்பதான தன்குணசேஷ்டி தம் முதலியவற்றைப் பிரகாசிப்பித்து இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷி யாலே பளித்ததன்றே இந்த ஸ்லீகாரம். ஆகையாலே இது அவனாலே வந்த தென்னக் தட்டுண்டோ? * அதுவுமவநின்றுருளே * என்கிற ஆழ்வார் பாசரம் காணத்தக்கது. இந்த ஸ்லீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷி பண்ணுவானெருவ னாகையாலே அவன் இதுக்காக வன்று நமக்குக் காரியம் செய்கிறது. இது இல்லா மற் போனாலும் இவ்வாதமாவை உய்விப்பதிலே நோக்குடையானான தானே நம்மு னைய இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்ட பரிஹார ரூபமான காரியத்தைச் செய்வெனன்று நினைக்கவேண்டும்; இப்படி நினைக்காவிடின் [அதாவது — நம் ஸ்லீகாரமிடில்லா யானாலும் காரியம் செய்வெனன்று நினைப்பாதே அவன் காரியம் செய்கைக்கு இது வும் வேணுமென்று நினைக்குமளவில்] வித்தேதாரமாயானது ஒரு ஸஹாயத்தையும் எதிர் பாராத தென்கிற பெருமை குலைத்ததாகும். ... *

695. சரணம் வ்ரஜ என்றவற்றின் பொருள் விவரித்தல். ஸர்வதர்மங் களையும் விட்டு தன்னையே பற்றற் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே, கீழோடே சேரவேண்டுமைக்காக சரணம் என்பதற்கு உபாயமாக என்பது பொருளாகக்

கடவது. * உபாயமாக தெஞ்சிற்கொன்வக்கடவாய் * என்பதே (சரணம் பொஜ்) என்பதன் பொருளாயிற்று, * சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்காரினாலும் * என்கிறபடியே மனமொழிமெய்கள் மூன்றினாலுண்டான ஸ்னீகாரம் அதிகார பூர்த்திக்கு உடலாகையாலே வாசகமும் காரிகமும் இந்த ஸ்னீகாரத்திற்கு வேண்டியிருக்கச் செய்தேயும், * ஸ்ருநாநாத்மோக்ஷ மென்னையாலே அவையிரண்டையு மொழிய மாநஸமான அனுஷ்டான மாத்திரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆக, பூர்வார்த்தத்தால் சொல்லிற்றுமிற்றென்னென்னில் ; ஸர்வநாத்மீ என்று த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி மரீத்யஜ்ய என்று த்யாகப் பகாரத்தைச் சொல்லி மாம் என்று பற்றப்படுமுபாயத்தைச் சொல்லி ஓகம் என்று அந்த உபாயம் இதர திரபேஷமென்பதைச் சொல்லி; ஏனாம் வீஜ் என்று உபாயஸ்னீகாரம் சொல்லிற்றுமிற்று. ... *

696. உத்தார்த்தத்தை விவரிக்கத் தொடங்குதல். பூர்வார்த்தத்தில் அதிகாரி க்ருத்யமன்றோ சொல்லிற்று. உபாய முதனான தன்னுடைய க்ருத்யம் சொல்லுகிறது உத்தார்த்தத்தில், அஹம் — எல்லாமறிந்தவனாய் எதுவும் செய்ய வல்லவனாய் சேஷியாகையாலே ப்ராப்தனாயிருக்கிற நான். [த்வா] உன் காரியங்களை அறிகைக்குத்தக்க ஞானமில்லாதவனாய் அறிந்தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக் க்காள் றுணைக்கு சக்தியில்லாதவனாய், சக்தியுண்டானாலும் தன்னைத்தான் ரகசிக்கிக்கொள்ள உரிமையற்றவனாய், இப்படியிருக்கையாலே ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டு என்னையோ உபாயமாகப்பற்றியிருப்பவனான உன்னை யென்றபடி. ... *

697. ஸர்வமேர்ப்பா: — இஷ்ட விரோதியாயுந் அநிஷ்ட வேறுவாயுமிருத்தமது பாபம் ; மேமாஷப்ரகாண மாகையாலே எம்பெருமானையடைவதற்கு விரோதிகள் எனவையோ அவையே ஆஷ்ட விரோதிகள். ஆகவே நீ என்னையடைவதற்கு விரோதிகளென்று எந்தெந்த பாபங்களில் நின்றுப் பயப்படுகிறாயோ அந்தந்த பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்றுமென்றவாறு. ... *

698. மோக்ஷவிஷயம் — இவற்றில் நின்றுப் விடுபட்டவனும்படி பண்ணக் கடவேனென்கை, நானும் இதுக்கொரு முயற்சி செய்ய வேண்டா ; நீயும் இதற்குப் ப்ரார்த்திக்க வேண்டா ; நீ என்னை அடிபணிந்த பெருமையாலே உன்னைக் கண்டு தானே பயப்பட்டு, போனவழி தெரியாதபடி தன்னடையோ விட்டுப்போம் அவை என்பது ணிர்சாலே தெரிவிக்கப்படும். “ அஹம் தே ஸர்வமாயாநி நிராக்ஷ்யம் ” என்று சொல்லாமல் “ த்வா ஸர்வமேர்ப்பா: மோக்ஷவிஷயம் ” என்று ணிஜந்த ப்ரயோகம் பண்ணினவிதனால் தேறின அர்த்தமிது. பாபமென்று ஒரு எஸ்து கிடக்கிறதன்றே ; சூப்பையில் ஆம்ணக்குப்போலையெழுந்து பாய்மோலே பிடுங்குவதன்றே பாப மென்பது. சேதநன் பண்ணின கருமங்கள் தொடிப் பொழுதில் நசித்துப்போம் ; கர்த்தாவான இவன் அஜ்ஞானாகையாலே மறந்து போனான் ; ஸர்வஜ்ஞனாய் ஒன்ருழியாமல் நினைத்திருந்து ஸமயங்களிலே தப்பாமல் பவாநுபவம் பண்ணு விக்திறவன் ஸர்வேச்வரன். ஆகவே அப்படி அனுபவிப்பிக்கிற என்னுடைய நிக்ரஹ ரூபமாகையாலே அந்த நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை நிக்ரஹத்துக்குப் ப்ரதி கோடியான அதுக்ரஹத்தை நான் பண்ணினால் (உன்னை) கிடக்குமோ வென்கை.

699. நெடுங்காளமாக அப்பாபங்களைக் கண்டு நீ நடுங்கின நடுங்கம் போய் உன்னைக் கண்டு அவை தாள் குடல் கரித்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவேன் என்றவாறு. இத்தனை காலமும் நம் காரியத்துக்கு நாம் கடலோமென்று நீ திரிகையாலே தன் காரியம் தானே செய்துகொள்கிறுனென்றிருந்தேனத்தனை. எனக்கு நீ சரீரதயா சேஷமென்றறிந்து என்னைச் சரணமடைந்த பின்பு ‘ உன்னுடைய பாபம்

பொருளைத் தீர்ப்பு முயற்சி பண்ணிக்கொள்' என்று உண்மையிலும் உன்னைக் காட்டித் தராமட்டேன். என்னுடையவன்னுடைய அறிவுமையாகிற அடிக்கை சரியான நானே பொத்திக்கொள்ளேனோ? ... *

700. மாகச: என்றதன் விவரணம். மாகச: என்று சொல்லப்பட்டதே கொள் என்றபடி. நீ உன் காரியத்தில் கைவைத்திருக்காயானால் 'நம் காரியத் துக்கு என்செய்வோம்' என்று நீ கரைத்துச் சொல்கலாம்; நான் உன் காரியத் திலே கைவைத்திலேனாகில் 'நம் காரியத்தில் இவன் உதவியேனுமிருக்கிறானே! நான் எப்படி உஜ்ஜீவிக்கப்போகிறோம்?' என்று நீ சொல்கலாம்; திப்படியல்லாமல் உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து நீ உன் ரகசியகாரியத்திலே கைவைக் காமையாலும் ஸ்வாமியான நான் உன்னுடைய ரகசிய காரியத்திலே ஈனன்றிய் போருகையாலும் உனக்குச் சொல்கக்கைக்கு நிமித்தமில்லையென்று முன்பு சொல்கித்து நின்ற அளனுடைய சொக நின்றுத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறபடி. இவ்வளவும் சரமச்சேலாகார்த்தம் விவரித்தோம். ... *

701. உபஸம்ஹாரம். ஆக சரமச்சேலாககத்தின் பொருள் விவரிக்கப் பட்டதாயிற்று. இதில் உத்தரார்த்தத்திற் காட்டிலும் பூர்வார்த்தத்தில் நான் குறிக்கொள்ள வேண்டிய விஷயங்கள் நிரம்பிக்கிடக்கின்றன. முக்கியமாக இரண்டே விஷயங்களை இங்கு ஸாரமாகத் தெரிவிக்கிறோம். 'சங்கந்தம் பரித்யஜ்ய' என்ற மூலத்தையும் அதன் விவரக்காரணத்தையும் மேலெழுப் பார்த்துவிட்டுப் பவர் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு வேணுமென்பதே கீதாசாரியனுடைய திரு வள்ளம் என்று நினைக்கிறார்கள். இது மிகத் தவறான நினைவு கீதார்த்த ஸங்க்ர ஹத்தில் ஆளவந்தார் 'நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் சூர்யாத் பரித்யஜ்ய காரித: , உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத் தேவே து தாம் அபி:' என்று மிகத் தெளிவாக அருவிச் செய்துள்ளார். ... *

702. ஆளவந்தார் துர்யாத் என்றுரேயொழிய த்யஜேத் தன்னவில்கை. மூலத் தில் த்யஜிக்கச் சொன்னது எது? என்பதையும் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியுள்ளார் உபாயதாம் பரித்யஜ்ய என்று. அவை மோகேஷாபாயம் என்கிற புத்தியை விடச் சொன்னதே மொழியை அவற்றையே விடச் சொன்னதன்று. கர்மஜ்ஞான பக்தி மோகங்களுக்கு உபாத்தயா அநுஷ்டானம், பரித்யா அநுஷ்டானம் என்று இரு வகையுண்டு; பரித்யா அநுஷ்டானம் தவிர்த்தப்படவில்லை; உபாயதாம் அநுஷ டானம் மட்டுமே தவிர்த்தப்பட்டது. ஏனென்ற, புத்தி த்யாகமேயொழிய ஸ்வரூபத் தாயமன்று என்னை. ... *

703. ஸ்வரூபத்யாகமே யென்று கொண்டாலும் குறையில்கை. அப் பொருள் புத்திக்ரகத்தான் தேறித்திற்கும். எங்ஙனே யென்னில்; 'சங்கந்தம் பரித்யஜ்யேத்' என்பது சாஸ்த்ரந்யாயம், உபாயமென்கிற ஸங்கந்தத்தோடே செய்யும் கருமம் உபயோகப்படியாகச் செய்யும் கருமத்திற் காட்டிலும் வேறுபட்டது யிருக்கை யானே முத்தின கருமத்திற்கு ஸ்வரூபத்யாகமேயாதும். ... *

704. பட்டர் புரீ ரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் 'நித்யம் கர்மயம் பரமபரி கரிசித் த்வய்யத்யாதம் ஸ்வமதிபிரமமம், ந்யஸ்யா ஸங்கா விதததி விவிதம் புரீ ரங்கேத்தோ! விதததி நாகே' என்றருளிச் செய்த சுலோகம் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தகுந். 'விதிநிதி விததி, ந விததி' என்று இரண்டையும் சொல்லி வைத்ததை நிர்வாணிக்குமிடத்து இங்கே நாம் செய்த நிரூபணமே தேறி நிற்கும். ... *

705. தீதநம் ததாஸித்த ததாஸித்த வங்குஹர்ஸோகந்தித் “உபாயதாம் பரித் யஜ்ய” என்று ஸ்வஸ்பஷ்டமாக ஆனவந்தார் அருளிச் செய்திருக்கவும், சிலர் “உண்ணையாக உபாயமாயிருக்குமவற்றிலே உபாயத்வ புத்தியை விடுகையென்று ஒன்றுண்டோ?” என்று சோதயம் செய்து கொண்டேயிருப்பார்கள். அவர்களை தீதார்த்த ஸங்குஹரணையிலே வெதாந்த வாசிரியர் தாமே நன்கு நிரஸித்துள்ளார். அன்னிடத்துப்பங்குதிகளை அப்படியே வெகுத்துக்காட்டுகிறோம். ... *

706. “முத்தவ்யாபரந்யாயேந ஸ்வயம் ஸ்வாதுத்வாத் க்ஷணிகஸ்ய காலாத் கரபாஸி பலஸாதநத்வாநாயத்தி தர்சநாச்ச நாஸ்ய ஸ்வவ்யாபாரே மேகேஷாபாயதா புத்திரி ஸ்வாதிதி மஹ: ; அந்ததஸ் அதஸ்தை ராராதீதோ பகவாதேவஹி ஸர்வத்ரோபாய:.....அதஸ் தஸ்மித்தேநய காமமேகம் சரணம் வர ஜேதிகத்தரி உபாயதாபுத்தி: கார்பா” என்பன. இங்ஙனே விவரித்தருளின அர்த்த ததையே “தீதநம் ததாபி ஸ்வயமங்கு நிர்மாண நிபுண:” என்று ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும், “இமம் கௌவலஸங்குரீசோபாயத்வ ப்ரத்ரயாத்மிகா, ஸ்வ ஜேதுத்வதயம்ருந்தே கிம் புநஸ ஸஹகாரினாம்” என்று ந்யாய எதித்தாஞ்ஜனத் திலும், “த்வதுபாயதீ: அபிநித ஸ்வோபாய பாவஸ்து மே” என்று ந்யாய தீவகத்திலும் மற்றும் பலவிடங்களிலும் ச்லோகபக்தமாகி வைத்தருளினார். தெசிகள். ... *

ரஹஸ்யாத்ம விவரணப்பகுதி முற்றிற்று.

தாடபஞ்சகம்

707. ஐந்து ச்லோகங்கள் கொண்ட இந்த ஸ்துதி கவந்தாழ்வானருளிச் செய்திகென்பர் சிலர் ; ஆழ்வான் ஆண்டான் எப்படி முகலான ஐவர் [ஒவ்வொரு வர் ஒவ்வொரு ச்லோகமாக] அருளிச்செய்த ஸ்துதிபுது என்பர் வேறு சிலர். உண்ணை ததுவாயினும் கர்ணாநுதமாக அமைந்த இந்த ஸ்தோத்ரம் பக்தர்களுக்கு நெடுங்காலமாக நித்யாநுஸந்தனத்தில் வந்திருக்கின்றது. எம்பெருமானருடைய வெற்றிச் செவ்வத்தைப் போகின்ற ஐந்து ச்லோகங்கள் கொண்ட இந்த ஸ்துதிக்கு தாடபஞ்சகமென்கிறதிருநாமம் மிகப் பொருத்தமானது. ... *

பாஷண்டநாமாஷ்டதாஸதஸுநி சர்வகலாஸாநி
பெறத்தந்தந்நாஸாஸாஸாநி வஜ்ரோகன்யக:
மாயாஸத்புஜங்கங்கநாஸி த்வயித்ரநாஸி:
மீடங்கபாஸாதவஜ்ர விஜயதே மாயாநிஜாயம் ருந:

708. பாஷண்டநாமாஷ்டதாஸதஸுநி புராமாதுஜ முதிக்கு ஏழு விசேஷணங்கள் இடப்படுகின்றனவனிடில். * அழகமாய் செடியதனை பாடியறுத்தான் வாழியே * என்றும் * நாட்டிய நிகச்சமயங்கள் மாண்டன * என்றும் * தற்கச் சமணநம் சாக்கியப்போர்கடும் காழ்சடைமோன சொல்கற்ற சேரம்பரும் குளிய வாதரும் நான்மறையார் தற்கக் குறுப்புசெய் நிகரும் மாண்டனர் நீணிலத்தே பொற்கற்பகம் எம்மிட மண்ணுசமுனி போந்தகரின்னே * என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகல துர்மதங்களைமும் லோகோடு களைந்தொழித்தவர் என்கிற பெருமை இந்த ச்லோகத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. பரம நாயகிகள் பாஷண்டரென்பாடு துறர்கள். அவர்கள் பேர்க்கவும் மேலதபடி வேறுன்றிக் கிடத்தார்கள் ; அன்ன வர்களுக்கு ஸ்வாமிதாம் காட்டுத்தீப்போன்றவென்கிறது முதல் விசேஷணத்

தினம். காட்டுத்தீ கதுவினுல் எப்படிப்பட்ட மரங்களுள் ஒரு தொடிப்பொழுதில் எப்படி அவிந்தொழியுமோ ; அப்படியே அவர்களைப்பெல்லாம் அவலீலையாகத் தொலைத்தவர் ஸ்வாமி என்றதாயிற்று. ... *

709. (சர்வாங்க ஸ்வாமி:) கீழே பாஷண்டர்களைன்று ஸாமாந்யஸப்தக் காலே சொல்லப்பட்டவர்கள் இனி விரிசேஷசப்தங்களாலே விவரிக்கப்படுகிறார்கள். சர்வாங்கர், பொளத்தர், ஹைநர், மாயாவாதிதிகள் என்று இங்கே விரிஷ்யா எடுத்துக் கூறப்படுமவர்கள், முதலிலே பாஷண்டர்களைன்று சொல்லப்பட்டவர்களின் விவரண பூதர்களென்னவாமாம், சர்வாங்காதிகளைப்போலே பாஷண்டர்கள் தனிப்பட்டவகுப்பினர் என்னவாமாம். “**பாஷாஷ்டமேகம் சர்வாங்க:**” என்கிறபடியே கண்ணுல் கண்டதொன்றே பரமாணமென்கிற சர்வாங்கமதஸ்தர்களாகிற மலைகளுக்கு அசநிபோன்றவர் ஸ்வாமி. கைஞென்றாலும் மாயக்கழுடியாத மலைகளுநர் அசநி யினுல் ஷணைந மாய்த்து போயினே. ... *

710. (பொத்தத்தவந்த நாள வானபதி:) பொத்தத்தகளாகிற திருவருக்குக் கதிரவன் போன்றவர் ஸ்வாமி! * கதிரவன் சூணதிகைச் சூழ்வந்தனைந்தான் * என்றவாறே * கணவந்தனகன்றது * என்னவேண்டியதாகின்றே. ஸூர்யோதயமான வாறே இருள்களெல்லாம் சிதைத்தோடுமாபோலே ஸ்வாமி திருவனதரித்தவன்றே பொத்தமதம் தொலைத்தொழித்தது என்க. ... *

711. (ஹேநேகன்மரண:) ஹைநர்களாகிற மதயானைகளை மாயப்பதில் சீர்தயிங்கமொத்தவர் ஸ்வாமி. சிங்கம் வாழ்கிற காட்டிலே யானைகள் தலைகாட்ட மாட்டாதாப்போலே ஸ்வாமி ஸஞ்சரித்தருளுமிடத்தே ஹைநர்கள் தலைகாட்ட மாட்டாதே. பதங்கிக்கிடந்தனர் என்றவாறு. * வலிமிக்க சீமாராமாநுசன் * என்றார் அமுதனுநம். ... *

712. (மாயாவதி புஜங்கபங்க கருட:) * தருசயர் மித்தயா தருஷ்டிகர்த்தாச மித்தயா தொஷோ மித்தயா * என்றும் “**பரபந்தசமெஸ்வாம் மாயாஸ்வஸிதம்**” என்றும் சொல்லித் திரிமிற மாயாவாதிகளாகிற ஸர்ப்பங்களைப் பங்கம் செய்யுந் விஷயத்தில் கருடனையொத்தவர் ஸ்வாமி. கருத்தமானுடைப நழல்பட்டாலும் அவர்கள் மாய்த்து போமாப்போலே ஸ்வாமியின் நழல்பட்டாலும் மடித்து போவர்கள் மாயாவாதிகள் என்றபடி. ... *

713. (தளவித்ய துடயணி:) குக் யஜு*ஸ் ஸாமங்களாகிற மூன்று வேதங் களைமற்பரம பரமாணமாகக்கொண்டு அவற்றிலே போதுவேக்குமவர்கள் தளவித் தர்களெனப்படுவார்கள் ; அப்படிப்பட்ட பரமைகாந்திகளுக்குச் சிறிதழைப்பாக வள்ளக்குமவர் ஸ்வாமி. பரம வைதிகள் குலாவும் பெருமானென்கை. ... *

714. (நூங்கோ ஸுயத்வஜ:) * தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றந் திருத்தி வைத்தான் வாழியே * என்றும் * மன்னிய தென்னரங்காபுரிமாமலை மற்றுமுலத்திடு நான் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே நூங்குறுணை அநுகனம் அதுபத்ரவமாகச் சேமித்தருள்ள மஹாநுபாவானைகாலே நூங்கோ ஸுயத்வஜ மென்று விருதுசாத்தப் பெற்றவர் ஸ்வாமி. ஆக இப்படிப்பட்ட பெருமையாய்த்த எம்பெருமானார் பல் லாண்டு பல்லாண்டாக வாழ்ந்தருளா தின்று என்றதாயிற்று. ... *

பாஷண்ட வந்த தீர்க்கண்ட வந்ததண்டா:
பாஷந்தபொத்த மகாஷய மத்ததண்டா:
வேதந்த ஸ்வாங்கதந்த தீவந்தண்டா:
மாயாஜஸ்ய விவரந்தி ரதேஸ் தீர்தண்டா:

715. இந்த ச்லோகத்தினாலும் அடுத்த ச்லோகத்திலுதரம் எம்பெருமானார் முன் கையிலேந்திய முக்கோல்தன்னுடைய பேரப்படுகிறது. திருமழிசைப் பிரான் திருச்சந்த விருத்தத்திலே * சிற்றெயிற்று முற்றல் மூங்கில் முன்றுதண்ட ரொன்றினர் * என்றருளிச் செய்தபடியே த்ரிதண்டபரிமண்டிதராகவன்றே ஸ்வாமி தயர் ஸேவை ஸாதித்தது. அந்த த்ரிதண்டத்தின் பெருமை எப்படிப் பட்டதென்னில் ; ...

716. (பாஷண்ட ஷண்ட கிகண்ட வஜ்ரதண்ட:) பாஷண்ட ஷண்டங் களாகிற பெருமலைகளைக் கண்டித் தொழிப்பதிலே வஜ்ரதண்டங்கள் போன்றவை யாம். எம்பெருமானார் பக்கனிலே சொல்லவேண்டிய பெருமையையே த்ரிதண்டத் தின் மேலேற்றிச் சொல்லுகிறது. இன்னமும் எப்படிப்பட்டவை யென்னில் ;

717. (பாசந்த மொத்த மகாமய மத்ததண்ட:) சங்கரபாக்கரமாதவபாட்டப் பாகராதிகள் பாசந்தப் பெளத்திக் கெனப்படுகிறார்கள் ; பெளத்தர்கள் வெளிப் படையாக வேதங்களை அப்ரமாண மென்று பிதற்றிப் போந்தார்கள் ; மற்றையோர் கள் அங்ஙனன்றிக்கே வேதங்களைப் ப்ரமாணமாக இசைந்துவைத்தார் தத்வதெரிக புருஷர்த்தங்களின் உண்மைஸ்வரூப விளக்கத்தில் மாழாந்தொழிந்தார்கள். தவால் இவர்களையும் ஒருபடி பெளத்தர்களென்றே சொல்லலாமென்று. “ அவர்கள் ப்ரகாசப் பெளத்தர்கள், இவர்கள் ப்ரச்சந்தப் பெளத்தர்கள் ” என்று பெரியார் வரங்கிவந்தனர். ஸங்கல்பஸூர்மோதயத்தில் * மத் பாங்கு மத்வப்ரகாசேன * என்று தொடங்கிச் சொன்ன ச்லோகம் இங்கே அநுஸந்தேபம். அப்படிப்பட்ட கமாமோபாதின்கார ஸங்கரகதாகோலாஸானிகளாத்ர கடலைக் கவக்குவதற்கு மத்துத்தடி போன்றதார், ஸ்வாமியின் த்ரிதண்டம், த்ரிதண்டதாரியான ஸ்வாமி ப்ரசந்தப் பெளத்தர்களை யெல்லாம் பாற்றியருளினர் என்றவாறு. ... *

718. (வேதந்தமர ஸுத்தந்த தீபதண்ட:) த்ரிதண்டம் இன்னமும் எப்படிப் பட்டதென்னில் ; வேதந்த விழுப்பொருள்களானவை இவ்விருள் தருமானால்த் தவர்க்குப் புலப்படாதபடியிடக்க அவற்றை எவ்வாறும் ஸுய்யத்தமாகவும் காண்டதற்கு ஏற்றப்பட்ட தீபதண்டங்களோ இவை? என்னுற்படியாகவுள்ளன. த்ரிதண்டதாரியான நம் ஸ்வாமி யொருவரே வேதந்தத் தவர்த்தங்களை யெல்லாம் உள்லவாறு சுண்டு வெளியிட்டருளினர் என்றதாயிற்று. * நாரணனைக் காட்டிய வேதம் கவிப்புற்றது * என்ற அமுதனார் பாசரம் இங்கே அநுஸந்தேபம். ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானார் த்ரிதண்டம். “ ஸங்கோலுமொருகோலும் நீர்க் கோலம்போல் ” என்று பின்னிப்பெருமானாயங்கார் பணித்தபடியே பஞ்சபாண னுடைய ஆஷ்டோசையையும் ஏகதண்டிகளுடைய ஆரவாரத்தையொழித்துச் செங்கோல் செலுத்தி விளங்கா தின்றது என்றதாயிற்று. ... *

சரித்தோத்தாதண்டம் சதாநயாதபங்கிபாகேதுதண்டம்
ஸத்வித்யாதீபதண்டம் ஸ்கனககீதாஸாந்ருதே: காகதண்டம்,
தாய்யத்தாமம்பதண்டம் தீரிகநகிரியங்குசோளேவன்னதண்டம்
தத்தே பரமநுஜாய: மாதிகதகரோஷஜீதண்டம் தீதண்டம்.

719. இந்த ச்லோகமும் த்ரிதண்டத்தின் பெருமையையுது. உவ்வே காலங்காசீதியில் பணிக்கிறபடி. (பரமநுஜாய: த்ரிதண்டம் தத்தே) எம்பெருமானார் “ முக்கோல் பிடித்தமுனி ” யென்று உலகங்கோற்ற த்ரிதண்டத்தை திருக்கையிலேந்தி விளங்குகின்றார் ; அந்த த்ரிதண்டமெப்படிப்பட்ட தென்னில் ; (சரித்தோத்தாதீபதண்டம்) நல்ல அனுஷ்டானங்களைப் பயில்கிறபதற்குக் கையிலேந்திய வேதந்

தண்டமோ இது! என்னலாயிருந்தது. உலகில் உபாயாபர்கள் சிஷ்யர்களுக்கு ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களை சிகழ்ப்பதற்குக் கையிலே வேந்தரண்டத்தை வைத்திருப்பதுண்டே. ...

720. (சுதநயநாஸங்கியகேதுதண்டம்) உபயாபர்ஸைகளிலும் பலபல நியாயங்கள் தேறியிருப்பதுண்டே; அவற்றை இதரர்கள் பாழ்படுத்திப் போந்தவர்; அப்படியன்றிக்கே ஸ்வாமி அந்த நியாயங்களைப்பெல்லாம் சிற்தும் நிலைகுலை யாமே ஸூரகழிகமாக்கியருளினராதலால் அப்படியாட்ட நியாயமார்க்கங்களை யலங்கரிப்பதற்கு நாட்டியிட்ட தவஜதண்டமோ இது! என்னலாயிருந்தது. இத் தால் ஸ்வாமி நியாயமார்க்கப்பாதிஷ்டாபகர் என்றதாகும். ...

721. (ஸத்வித்யாதீபதண்டம்) வேதாந்தத்தில் ஸத்வித்யா, அக்ஷித்யா, வைச்வாநரவித்யா, உபகோஸலவித்யா என்று பல வித்யைகள் ஒதப்படுகின்றன; அவற்றுக்குத் தீபதண்ட மென்னலாம்படியுள்ளது. ஸ்வாமி அந்த வித்யைகளை யெல்லாம் ப்ரகாசிப்பித்தருளினவர் என்றவாறு. அன்றிக்கே, ஸத்வித்யா என்று மிகவுயர்ந்த வித்யையான உபநிஷத்தைச் சொன்னதாகவுமாம். *ஸத்வித்யா யா ஸ்ரீரக்தயே* என்கிற பிரமாணப்படியே மோகஸாநானான வித்யைதானே ஸத் வித்யை. ...

722. (ஸகலகலிதநாஸம்ஹ்ருதே: காலதண்டம்) *கடலளவாய திசையெட்டி னுள்ளந் கலியிருளே மிடைதரு காலத்திலே மிக்கநான்மறையின் கடரொளியால் அவ்விருளைத் துரந்தவர் ஸ்வாமிபன்றே. *கலியுங்கெடுங் கண்டு கொண்டின்* என்றவிடத்து ஐதிஹ்யமும் காரண கலிகோலாஹலங்க ளெல்லாவற்றையும் ஸம்ஹரிப்பதில் காலதண்டம் போன்றதாம். ஸம்ஹுதே: என்றும் பாடமுண்டு. *

723. (தர்ஷயந்த ஆலம்பதண்டம்) *மிபேதி அல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி* என்கிறபடியே அபார்த்தஞ் சொல்லும் குத்ருஷ்டிகள் விளைத்த கஷ்டங்களினால் தளர்ந்துபோன வேதாந்தபுருஷனுக்குக் கைப்பிடி கொடுத்துக் கஷ்டம் தீர்க்குந் தண்டமோஸித! என்னலாம்படியுள்ளது. ...

724. (தீர்ப்புலதவிஜயச் சத்வ ஸௌவரணதண்டம்) மூவுலகங்களையும் திருவடிக் கீழ்ப்பாடுத்தி வெற்றிகொண்டனமக் கீடாகத் தாங்கிநிற்கும் கொற்றக்குடைக்கு இட்ட மணிக்கார்பு போன்றது (ப்ரதீகதகசியோஷத் தண்டம்) எதிர்வாதம் புரியும் துர்வாதங்களின் கலைகளைத் தகாக்கும் வஜ்ரதண்டம்போன்றது. ஆக இப்புடை களிலே உய்வேகிக்கும் படியானந்த தரிதண்டத்தை எம்பெருமானார் ஏந்திதினறு திவ்யஸேவை தந்தருளா நின்றொன்றதாயிற்று. ...

தாயா மாங்கல்யஸூத்ரம் தீர்ப்புலதபுகாரோஹஸூதம்பஸூத்ரம்
ஸத்வித்யாதீபஸூத்ரம் ஸகலகலிதநாஸம்ஹ்ருதே: காலஸூத்ரம்,
ப்ரஜ்ஞாஸூத்ரம் புதாதாம் ப்ராமதமத: பத்மீ த்வாஸூத்ரம்
ஸௌவரணதண்டம் ருத்நாம் ஜயத் யதிபதேர் வக்ஷஸி ப்ரஹ்மஸூத்ரம்.

725. ஸௌமிந்ருதைய திருமார்பிலே திகழும் யஜ்ஞ ஸூத்ரத்தை யநுபஸித்துப் பேசுவது இந்த ச்லோகம். புறமதங்களிலுள்ள ஸத்த்யாளிகள் சிகாயஜ்ஞோபஸீதங்களை யறுத்தெறிந்து *காணிலு முருப்பொலார்* என்னும் படியாயிருப்பார்கள்; ஸ்வாமி அப்படியன்றிக்கே *உயித்த ஸூத்ரயுண்டாவதம்* என்றும் *விமலோபஸீதம்* என்றும் புகழலாம்படி திவ்யபோக்ய ஸேவைஸாதித்

தருளுனையாலே அந்த யஜ்ஞோபவீதத்தை தெஞ்சார அதுபவிக்கப் பார்த்தமன்றோ, அந்த யஜ்ஞஸூத்ரம் எங்ஙனே யோதின்றதெனினில் ; ஸ்வாமிபக்கலுள்ள அதிசயங்களே [கீழே தரிதண்டங்கள் ஏறிட்டுச் சொல்லப்பட்டதுபோல] இதில் யஜ்ஞஸூத்ரத்திலேறிட்டுச் சொல்லப்படுகின்றன. ... *
...

726. (நாயா: மாங்கல்ய ஸூத்ரம்) வேதமாதின் கழுத்திலே கட்டின மங்கலஸூத்ரமோ இது என்னலாயிருந்தது. பெண்டிர்க்கு மங்கள் ஸூத்ரமில்லாத நிலைமையே இப்பொழுது ; கன்னிகைப்பருவமும் தைவ்ய நிலையும். கன்னிகையைப் பார்த்துப் பலரும் பார்த்தாவாக அபிமானிப்பர் ; விதவையைக்கண்டு இவளுக்கு பார்த்தா இல்லையென்று நினைப்பார்கள். அப்படியே ஸ்வாமி அவதரிப்பதற்கு முன்னே பல தெய்வங்களைப் பரதத்வமாகப் போலவாரும் “தெய்வமேயில்லை, ஜகத்து அநீச்வரம்” என்று பேசுவாரும் மலிந்திருந்தார்கள். ஸ்வாமி அவதரித்தபோதே பெண்டிர் கழுத்தில் மங்கல ஸூத்ரம், “இவளுக்கு பார்த்தாவென்று, ஒருவனே” என்று தின்னமாக எண்ண நேருவதுபோல “ஜகத்து அநீச்வரமுமன்று, அதே கேச்வரமுமன்று ; ஸ்ரீமந்நாராயண னொருவனே +ச்வரன்” என்று நினைவிக்க தேர்ந்தபடியாலே இதையிட்டு நாயாமாங்கல்ய ஸூத்ரம் என்கிறது. ... *

727. (நியுகத்யுக ஆரோஹணஸம்பாதித்ரம்) எம்பெருமானுக்கு நியுகனென்று ஒரு திருநாமமுண்டு. வரதராஜஸ்தவத்தில் “சூகீரஷ ஷடபிஸ்தேவதை:” என்கிற ச்லோகத்திலே அருளிச்செய்தபடியே ஸ்ரீராமநாகத்தி பலைச் வாய் விர்பதேஜஸ்ஸூக்களாகிற ஆறு திருக்குணங்களுடையவன் என்கிற காரணத்தினால் அத்திருநாமமாயிற்று. அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய உபயோகத்தால்தங்களிலேயே ஸூத்ரவதற்கு ஆலம்பஸூத்ரமோ இது ! என்னலாயிருந்தது. மேலேயேற வேண்டுமோர் ஒரு கயிற்றைப் பற்றிக்கொண்டு ஏறுவார்களே, அந்தக் கயிறுதான் இது என்னலாம் போலும். அன்றிக்கே நியுகத்யுகத என்றொருபாடமுண்டு ; அப்போது அர்ச்சிராதி மார்க்கமென்று பொருளாகக் கூடவது. நியுகமென்றால் மூன்றென்று — ஆறு ; அதற்கு மேலுள்ள யுகசப்தம் அந்த ஆறை இரட்டிக்கப்பண்ணிற்று ; ஸராறு பன்னிரண்டு என்றதாயிற்று. * முக்தோர்ச்சிர் நந்தபூர்வணை * என்கிற ச்லோகப்படிக்கும், * நடைபெறவங்கிப் பகலொயநாள் * என்கிற பாசுரப்படிக்கும் அர்ச்சிராதிகள் பன்னிரண்டாதலால் நியுகத்யுகத மென்று அந்த அர்ச்சிராதி மார்க்கம் சொல்லிற்றுகிறது. அதிலேயே ஸூத்ரவதற்கு ஆலம்பஸூத்ரமென்னவாயாலே ஸ்வாமியையடிபணிந்தவர்களுக்கு அர்ச்சிராதிமார்க்கம் எளிது என்பது தேறிற்றும்.

728. (ஸத்வித்யாதீபஸூத்ரம்) உயர்ந்த விதம்படியான உபநிஷத்துக்களாகிற திருவிவகற்குள் மேன்மேலார் ஜ்வலிப்பதற்கான திரிநூல் என்னலாயிருந்தது. எண்ணொயிருந்தாலும் திரியில்லையாகில் ளைக்கு எப்பொகை. (ஸகலகலீதாஸம்ஸ்ருதே: காமஸூத்ரம்) கலிகோலாஹலங்களெல்லாம் மடிவதற்கு யமபாசம் போன்றது ; (புதாநாம் ப்ரஜ்ஞாஸூத்ரம்) தம்மடிபணிந்த வித்வான்களுக்கு ப்ரஜ்ஞையை விகளிப்பிக்கவல்ல ப்ரஹ்மஸூத்ரமோ இது ! என்னலாம்படியிருந்தது. முப்புரிநூலும் மாப்புமான அழகை ஸேவித்தவாரே அடியார்களுக்கு ப்ரஜ்ஞாவிக்காள் முண்டாகுமென்று கருத்து. ப்ரஜ்ஞா என்றவிடத்தில் — * ஸ்ம்நநிர் ஸ்யநிதவிஷயா மதீராகாமிகோரா, புத்திஸ்தாத்நாநி ப்ரோகதா ப்ரஜ்ஞா ந்நாகாஸீ மதா * என்பது நினைக்கத்தக்கது. ... *

729. [பாமதநாத:பத்மிநீதாஸூத்ரம்] சமதமாதி குணங்களையே செவ்வமாக ஏற்றையவர்கள் போகிக் கொளப்படுவார்கள். ஸ்வாமிதிருவடிகளை யாச்ரயித்துள்ள ஏம்படர் அருளாளப் பெருமானெம் பெருமானார் போல்வார் இங்கு விவகழி தர்கள். அந்த மஹான்களுடைய திருவுள்ளமாகிற தாமரை யோனடைக்கு நாள

731. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் இரண்டாம்பத்தின் முதற்பதிகம் *மெச்சுது சங்கமிடத்தான்* என்பது, அதில் பாட்டுத்தோறும் ஏற்றடி “அப்பூச்சி காட்டுகின்றான் அம்மனையப்பூச்சி காட்டுகின்றான்” என வருவது. திருமொழியில் “சொல்லார் தவப்பூச்சிப் பாடலையவத்தாம்” என்றருளிச் செய்த தாம் காணத்தக்கது அப்பூச்சி காட்டுகிறவன்பதைப் பற்றி ரஸகனமான இதிவாரம்பமொன்று கேள்வி. மணவாள மாமுனிகளின் விவரக்கியானத்தைப்படிப்பொற்றி அடியேன் திவ்யார்த்த தீபிகைமூலையில் எழுதியிருக்கும் பங்குதிகள் இவை. “இப்பாசுரத்தை நம்பொருமான் ஸன்னிதியில் உடையவர் கோஷ்டியாகிலே உயந்த பிள்ளை என்பவரொரு அரையர் அபிநயிக்குமளவில் ‘அத்தாதன்’ என்னும்போது புநீர்க்குண்ணவையும், ‘அப்பூச்சி’ என்னும்போது கண் இமையைய மடக்கிக்கொண்டு வருவதையும் காட்டி அபிநயிக்க, உடையவர் பின்னே எழுந்தருளியிருந்த எம்பார், தம் திருக்கைகளைத் திருத்தோள்களோடு சேர்த்துக்காட்டி, அரையரும் தாம் முன்

அபிநயித்ததை விட்டு எம்பார் காட்டியது போலவே எம்பெருமான் திருத்தோள் களில் சங்கு சக்கரங்கள் தரித்துக் கொண்டிருப்பதை அபிநயிக்க, உடையவர் மிகவுறுகந்து, ‘கோவிந்தப் பெருமான்!’ (எம்பார்) இருந்தீரோ’ என்றாராம். இதனால் ஏற்படுவதாவது — தூதனாய்த் தன் ஸௌவப்பத்தை வெளியிட்டு ‘நர்மிலே ஒருவன்’ என்று தீவ்வுலகத்தவர் கொள்ளுந் படி யிருப்பவன் அவர்கள் அஞ்சம்படி சில காலங்களில் ஸர்வரத்வ சின்னங்களைக் காட்டுகிறென்பது.

732. பெரியாழ்வார் திருமொழி 3—5—4. ஆழ்வான் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினபோது உடையவர், விச்சேஷம் பொறுக்க மாட்டாமல் “ஒருமகள் தன்னையுடையேன்” என்றும் “உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமகள் போல வளர்த்தேன்” என்றும் “செங்கண்மால்தான் கொண்டுபோனான்” என்றும் அருவிச் செய்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. * உபமாநமசேஷானும் ஸாதாநாம் யஸ்ஸதாபவத் * என்கிறபடியே ஸாதாக்களுக்கெல்லாம் உபமாந பூமியாகச் சொல்லலாம்படியிருக்கையாலே உலகம் நிறைந்த புகழுவது ஆழ்வானுக்கேயிறே.

733. பெரியாழ்வார் திருமொழி 5—4—1! *வேவந்தங்கள். (சாயைபோலப் பாட வல்லார் தாமதுநுக்கர்களை) எம்பாவரச் சிலர் இப்பதத்துக்குப் பொருளென்? என்று கேட்க, நான் உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே இது கேட்டிலேன், ஆகிலும் நீங்கள் கேட்டவர்த்தம் போராதென்னவெண்ணுது; இப்போதே கேட்டு உங்க ளுக்குச் சொல்லவொண்ணாதபடி உடையவருர் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத் தேறவெழுந்தருளினார்; ஆகிலும் உங்களுக்கு இப்போதே சொன்னேனாகவேணும்... என்று உடையவடைய திருவடிநிலைகளை யெடுத்துத் தம் திருமுடியிலே வைத்துக் கொண்டு, இப்போது உடையவரெனக்கருளிச் செய்தார், கேட்கலாகாதோவென்று “பாடவல்லார், சாயைபோலத் தாமும் அணுக்கர்களை” என்றருளிச்செய்தார்... சாயைபோலப்பாடவல்லார்; நிழலாவது குளிர்த்தி; குளிரப் பாடவல்லார் என்றுஞ் சொல்லுவார்கள். [விவரணம்; — பண்டு எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர் நம்பி யைத் திருவடி தொழுததற்கென்று அங்கு எழுந்தருளினகாலத்தில் சிலர் எம்பாரிடம் வந்து “சாயை போலப் பாடவல்லார்” என்ற அடியின் கருத்தையாருளிச் செய்ய வேணுமென்று பிரார்த்திக்க, அதற்கு எம்பார் ‘நான் எம்பெருமானாரிடத்தில் இதன் பொருளைக் கேட்டுணர்ந்ததில்லை; இப்போது அவரைக் கேட்டு உங்களுக்குச் சொல்லுவோமென்று பார்த்தால் அவர் திருக்கோட்டியூருக்கு எழுந்தருளியிருக்கிறார்; இதன் பொருள் எனக்குத் தெரியாதென்று சொல்லிவிடுவது அழகல்ல. உங்களுக்கு இப்போதே சொன்னேனாக வேணும்; சொல்லுகிறேன்; அதற்கொரு உபாயமுண்டு — என்று சொல்லிவிட்டு உடனே எம்பெருமானருடைய ஸ்ரீபாதுகை களை யெடுத்துத் தம்முடிபுது வைத்துக்கொண்டு ‘இப்போது ஸ்வாமியின் க்ருபையினாலே தெரிந்து கொள்ளப் பெற்றேன், சொல்லுகேன் கேண்மின்’ என்று சொல்லத்தொடங்கி “அந்தணர்தமமுதத்தினைப் பாடவல்லார் சாயைபோல அணுக்கர்கள்” என்று அந்நயித்துப் பொருள் விளக்கியருளினர், தம்முடைய நிழல் தம்மைவிட்டு அகலாதவாறுபோல எம்பெருமானைப் பாடுமவர்கள் அப்பெருமானை இறையும் அகலாது அவன்றனக்கே அந்தாணர் சேவகராகப் பெறுவரென்கை.

734. திருப்பாவை. (பா. 12.) * அனைத்தல்லத்தாருமறிந்து * “எம்பெருமானார் திருவவதரித்தாப்போலேகானும் இப்பெண்பிள்ளையும்.”

735. (திருப்பாவை — 18.) * உத்தமதகளிற்றன் * எம்பெருமானார் விசேஷித்து உகந்திருக்கும் பாட்டு இப்பாட்டு. *

[இதன் தொடர்ச்சி அடுத்தவொரு மலரில் வெளிவரும்.]

ஸ்ரீ ராமா நுஜ பக்த ஹஸ்தபூஷணத்தில் யதீந்த்ர - யதீந்த்ர ப்ரவணர்களின் வடிவழகி வீடுபாடு

(திருமஞ்சனக் கட்டியம்)

736 - 773

காஷாயஸோடி சமரீயஸிகாநிலேஷம்
தண்டத்ரயோஜ்வலகரம் விமலோபவீதம், I
உத்யத்திநேஸநிப முல்லஸைதூர்த்வபுண்ப்ரம்
ரூபம தவாஸ்து யதிராஜ த்ருசோர் மமரக்ரே, II

போதச்சிவந்து பரிமளம்வீசிப் புதுக்கணித்த
சீதக்கமலத்தை நீரேறுவொட்டிச் சிறந்தடிமேன்
ஏதக்கனதமாற்றி மெதிராசனூர் தவீனின்பதரும
பாதககமலங்கள் வாழியரோ பாநச்சமலங்கள் வாழியரோ.

பற்பொனத்திகழ் பைங்கழனுள் நன் பல்வெரேவிர னும்
பாவனமாகிய பைந்துவராடை பதிந்த மருங்கழகும்
முப்பரிநூலொடு முன் கையிலேந்திய மக்கோலதன் னழகும்
முன்னவர் தந்திடுமொழிகள் நினதந்திடு முதுவல்லின வழகும்
கற்பகொவிழி கருணைபொழிந்திடு கமலக்கண் ணழகும்
காரசுதனகழல்குடியமுடியும் கனநற்சிகைமுடியும்
எப்பொழுதும் எதிராசன வடிவழகென்னிதயந்தன தான
இல்லையெனக்கெதிரினை யெனக்கெதிரி ள்கெனக் கெதிரே.

தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகளின் போக்யதாதீசயத்துக்கு ஒரு
போலியாக கம்பீரரம்பல் னாமக்பூத ஸுந்ருஷ்டநான ரவிகரவிகளிதமான
தோர் செந்நாமரைப்பூவை அகிலுடைய கர்வஸர்வஸ்வ நிர்வாபண பூர்வகமாகத்
திருவடிகளின் தீழமுக்கி அதின் தலைமேல் வெற்றியுடன் வீற்றிருக்கு பிருப்பிணழகும்;

பங்கஜ ரஜஸ்ஸும் பாதாருந்தக மாம்படி சேமஜந லோசந சர்ச்சா
ஸஹ ஸௌகுமாரிய சாலிதிகளான பிராட்டிமாரும் பிடிக்கச் சம்படி புஷ்ப
ஹாஸ ஸுகுமாரதரரான பெரிய பெருமாளுக்கும் மெத்தென்று ஞ்ச சயநமாய்
அத்யந்த ஸுகுமாரான தேவரீர் தமக்காஸநமாய்க்கொண்டு தொண்டூட்ட
புண்டரீகத்துக்கு ஸ்வதாஸ்யாரஹ ஸரஸ்வாதீசனை பூட்டுகைக்குத் ததாஸ்யாந்
தரத்தில் சொருகிமிட்டு வைத்தாற்போல் மறைத்திட்ட இடத்திருவடிகளும்;

ஸம்ஸரண கவதஹந்தத்தஹ்யமாந ஸகல ஜகதவநபர ணந்தத சிந்தா
ஸமாக்ராந்திய லே நிப்குததயா பணிபதீசயந சயாநரான பெரிய பெருமா
ளுடைய யோகநித்ரா முத்ராநுராரியாக இடத்தொடையின் மேல் லளர்க்குத்
கண்ணாக்கண்டு உழிவதோர் காதனுற்றூர்க்கு முற்றாட்டாகக் காட்டியிட்ட
வலத்திருவடிகளும்;

பாபிரகூபுத பாபுநகை விநாயக ஸங்ககாமாத்யுத்திகரான
கன்னிய சீர்மாறனென்னும் மாறனுக்கு, தேவரீருடைய பதஸாவிற வவரேற
ஞயுமசா ஸதவிதபாக அமைத்துவைத்த அப்பருத்திரனீகன்மேக குணத்த
வைத்த கணைக்கரல்களும்;

கீழ்நோக்கிக் கிளர்நின்ற சுடர்ச்சோதி வெள்ளங்கள் ஆவநாபிகா
தக்கால் மறியுண்டு சுழித்தாற்போல் இரண்டருகுந் இரண்டுண்டு மடியுண்ட
மூழ்த்தாள்களும்;

கத்தவித கதளிகாண்ட கரிகர கரபங்களை கொழு அடிபெருத்து
நவியிழுத்து மதமதென்று மாம்பளவளவுகளாய் விளங்குகின்ற கீழ்த்தொண்டகளும்;

சுடபிரகதத சமதந ஸாச்சபெளம ஸுதாயாநாரதர்பேபாந
தேவரீருடைய கீழ்ப்பலிக்குக் கீழ்குண்டுவரும் இரண்டு சக்ரமடைவனகள்
போன்ற ப்ருத்திதம்ப பிம்பங்களும்;

இவ்வகாரிக் கீழ்த்தொடங்கிக் கணைக்கால்கள் நடுவளவு முகி ளுள்ள
வடியுழருக்க அகலத்த பரகாசகமாய்ப் பொருத்தமுடன கரித்திருந்த கமநீய
காஷாயமுட;

இடவருகிக் தொண்டையுரில் தொங்குகின்ற தலைப்புடனெ நடுக்கோத்து
மடித்துடுத்த ஸர்வீவாததரோத்தரீயமும்;

ஸத்தவக்ராக ரவிஜிதமான சாரதாப்ரததிக் தனித்தெழுந்திரர்
கொடியின்னங் தவதின்று படர்ந்தாற்போல் அரைக்கின்ற வண்டயின்போல்
தெளித்துகொண்டு திகழ்சென்று பெருண்ணரை நாண்டூண்ட வழரும்;

பவதது ஸான விவசருடைய அபீதிசெயபாச பர்ப்ராமித மதிமத்
தாத மத்தயமரதபாண ஸெவததரீய துகதஸித்தவானது சுற்றேறும் திரைந்
தெழுந்து கிடுக்கழித்திட்ட சுழிபோல் சுந்தாமாம் உத்திரமளும்;

விழவமுடன விகின்ற செட்டிவேர் விசிறிகளால் அதலந்த ஸமுக்
வித சதைச்சதை பரணந் மத்தகந்தவாறு விஹரண விசேஷங்களால் தேவரீ
ருடைய தீவிய வாவணிய தரக்கிவீ பார்ச்சவ பாகங்களில் இரண்ட வேவரிசை பரம்பி
ஊற்போல் இருபக்கமும் திகழ்வின்ற தரிவலிகளும்;

மாரிகெழைபதை அபிநயித்துக் காட்டுவதுபோல் நெஞ்சுக்கு நெராகக்
கொஞ்சும் சாமிக் அஞ்சலித்த திருக்கைகளும்;

தமகவிர்போல் தங்கித் தொங்குகின்ற சங்கிலிகளோடு இணக்கமுற்ற
கணைக்கைகளும்;

அபிவதர தரவிசல்வர ஸரஸிஜவர முகுளதனத்தளாயமாந திலாஜ்ஜலி
கொங்குலி சோபனைய தீஜ்ஜ்ஜுதயஜ்ஜுதனைக் கலிக ஹார்த்த ஜநார்த்த
ஜுக்கு அவதரித்துக் காட்டுவையால் முறுக்கியிட்ட முன்கைகளும்;

அகடிக கடநாஸமரித்த சதரீப்புஜ புஜ தரீப்பர விபூதிந்லயபாபர
ஹர்த்தகாகக் கதகவயிநிவரகவலி ஸண்ட வெளிற்றக்கழித்துப் புகரெழக்

கண்டத்து தூண்டுக்கி மடுக்காற்போல் இரண்டட்டத்திலுந் திரண்டுருண்டு நீண்டு தந்தகரங்களுமாய், சிரிஷ சூஸாம ஸௌகுமாரமய திரண்டிரண்டு வடிவுகொண்டாற்போல் அதியந்த மிருதுவங்களுமாய், ஸாக்ஷா த்புஜகபதி போகாதமகதவப்ரதமாயகங்களுமாய் விளங்குகின்ற பாஹு உண்டங்களும்;

ஸ்வந்தயாந்தரீநிலிதப்ரஹ்மபுரகேசபுர கோபநாதத்தயிடீட ஹாடகமய உவாடபுடாபோல் பளபளென்றகன்று கூடவ்யூடமாய் வய:பரிஹாஸஸூரத்தமாகக் கொஞ்சந்தளர்ந்ததுபோல் விளங்குகின்ற விசாலவிமல வகஷண்ஸ்தலமும்

அழகு செண்டாடுகிற அம்மார்பிழையில் ஆழல்காஸ்பட்டு மயங்கி விழுகின்ற மதிநாகமய புகளக்கள் மகனறுக்கும் ஸகப்பிடி கொடுத்து அவநிறைநிறோளழகிலே துலக்குகைக்குத் தொகைப்பட்ட அலைமயஸூரத்தரயம் போன்ற ஸௌதரமதீ வவரீண ஸௌவரீண மதுஞ்ஞாநதரமும்;

ஸேச்வர விபூதிதவயத்தக்கும் நிழல் கொடுத்து வளர்ந்து விசாலங்களுமாய், கிரிவாசிகர ஸுகப்பிரதிஷ்டித விபிஹாஸசந்த ஸந்தீபந்த ஸம்ஸதாந பத்சுஸ்பர்த்திக்ஷுபிரயச் சரிந்துயர்ந்து விளங்குகின்ற திருத் தோள்களும்;

கண்டருத்தப்ரணவாக்ஷாக்கள் கழக்துள்ளித் தொக்குண்டு விப்பிப்பறம் பொலிந்தாற்போல் ரேகாத்ரய விபக்தாங்கமாய், கரமுத தருண கீர்வர கம்புப்ரதிமமாய் விளங்குகின்ற திருக்கழத்திழைமும்;

*கற்றுமொலிடட்டஞ் சூழ்ந்து சோதிபரந்தென்றபடியே சாரத சர்வரீ பர்வாக்ர ஸமயஸமேதித ஸககலா டரீபூரீண ஸர்வாத்ரஸாதகரமான ஹுக்கழறநிள சந்திர மண்டலத்தைவும் அப்போதலரந்த செத்தாமரைப் பூவையும் விஹங்காதுதி ஸைத்யமாச்சவ ஸௌரபாதிசளால் அத:கரித்துக் கிட்டிநலரை ஸமயஸேத்ரீ மயகநம் மாயமந்நிரமாய் விளங்குகின்ற ஸமயமானத முகாரவித்தமும்;

நின்றவாநிலாநெஞ்ச பிணைப்புண்ணும்படி கண்ணிக்கயிற்றுச் சுருள்கள் போல் சுருண்டுருண்டு நீண்டு மஞ்ஞஹரங்களுமாய், மூண் சிலநாள் சாததிக்களைந்த கருகருக மகரஜண்டலத்வயத்தைத் தளர்ந்து வளர்ந்து வடுவிட்ட வடிவழகால் கொள்கொல்லித்தரக்கடலதுகளுமாய், மாரித்தவாதிசயத்தால் மெல்ல வசைந்தாடுவதுபோலத் தோளளவுத் தளதிளகிற்று தொங்குகின்ற திருச் செவிகளும்;

இசைந்து கனிந்த த்ராக்ஷாதலமம்போல் நடுப்பதிந்து வகுப்புண்டு திரண்டெழுந்த சுபுகளிகாஸமும்;

ஸ்வாந்த ஸ்வாந்தரீநிரந்தர சித்தயமாதாநந்தசயாநந்த சிரத்த நோதந்த ஸந்தாந ஸாக்ஷாத்கார ஹடாத்கார ஸமுதஞ்சித ரோமாஞ்ச விசேஷங்களாலே பரம புருஷ ஸம்ச்லேஷ ஹர்ஷாநிரேகஸூரகங்களுமாய் அவ்யக்தாங்கு ரச்மச்சு ஸமுஹதயா "யத்ரபிஷய:ப்ரதமஜா யேபுராஹ:" என்கிற நிதய யுவத்வத்தைத் கொள்கொல்லித் தரக்கடலதுகளுமாய், புகர் படைத்துப்பெருத்து விளங்குகின்ற தாதுமூலங்களும்;

ஸகலவிபுத ஸகாஸ்ஸாத்யமான தேவரீருடைப வதநஸூதாநிதி மண்டலாந்தராளத்தில் திரட்டியிட்ட அம்ருதாஸ ஸாரங்கம்போல் அதர்ந்த பேரக்யங்களுமாய்ச் சிவந்து கணிந்த கோளவப்பழத்தையும் கடைந்து துண்டிட்ட பவளக்கொடியையும் பரீஹணித்துச் சிரிப்பதுபோல் மந்தஸ்யிக மனோஹரங்களு மாய். அதிருசிர பாவகர்ப்ப மானதொரு வார்த்தை சொல்லத்தொடங்கித் துடிப் பதுபோல் விளங்குகின்ற திருப்பவளங்களும்;

அபிமகஜந தர்சநாநந்த வேகத்தாலே அர்ச்சாவதார ஸாரதியைக் கடந்து விட்டி வெலிவிழுகின்ற அம்யக்த மதுர மங்கலாஸ ஸீஸாஸரம்;

ஸ்படிகமய சண்டரைல க்ருதங்களுள இரண்டு முகர மண்டலங்களை மரசறக் கடைந்து துளிட்டிக் துலக்கித் துடைத்தினைத்து வைத்தாற்போல் தளதளென்று திவ்யகபோவங்களும்;

எப்பாழும் பாத்தன்ன ஸகல ஜனங்களுக்கும் கங்களைபோ நோக்கிவை போல் அகந்த ரஜ்ஜகங்களுமாய்ப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து இலக்கிகாணிசைர் அரவித்தம்போன்று நீண்டு விராலங்களுமாய், சண்டையிடும் இரண்டு செண்டை கள்போன்று தண்டாமரைக் கண்களும்;

சுறைபோ பணங்கொண்டு வளைந்துநின்ற சார்ங்கவில்லை. நிஜமான வடிவழ காதி வென்று கொண்டு வளைந்துநின்ற திருப்பருவ எட்டங்களும்;

சொங்குகின்ற செண்பகப்பூப்போலே நுனிமலர்ந்துயர்ந்து அடிசுறாகி நீண்டு நுளிரவுகம்போல் கந்தாத்வய ரோபிகமாய் மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வலிவிபோ கொழுக்கொண்டு நித்யஸந்தேஹ துநகமாய் விளங்குகின்ற கோளநீர் கொழும்கிணரகம்;

அம்ருக்கிணடியை விளாக்குலை கொண்டு விளங்குகின்ற ராமாநுஜாக்கிய திவ்யபீட ஸம்யுகமான இவ்யோர்தவ புண்ட்ரதிலக ப்ரகாஸமும்;

அதனிடையில் ஸகல விபூதி பட்டாபிஷேக ஸார்பரஜ்ய ஸக்ஷியின் ஸ்வேதசாஸிஹ ரஸிகதி பதபதகமலஸா க்ஷாரஸதாரா ரேகைபொவச்சிலந்துபடிந்து விளங்குகின்ற ரக்தவர்ண ப்ரீஞ்சீணரேகையும்;

மலர்ந்துயர்ந்த சிருமடியும்; ஸளர்ந்து மடிந்து வ்யக்தாவ்யக்தமாய் விளங் குகின்ற சிருக்ரும ஸாழங்கும்; சுற்றிச் சுற்றிக் குளைத்திட்டுமுடித்த சிகாபந்தமும்; பின்னெடுத்த பீடபிழமும்; திருவனந்தாழ்வான் பின்படம்போலே நடுப்பதிந்து பரந்து நெறித்திட்ட சிருமுகமும்; வலவருகில் கைமேலும் மாசிபிணுமாய் முன்றடி டிக் தாங்கியிட்ட த்ரிதண்டாக்கியமும்; சீரியதோர் நிதிபோலே திருமன்பே நோக்கிவைத்திட்ட பொன்னடியாழ்ந் செங்கமலப் பேசுகளுமாய் தேவரீர் சிரு மஞ்சளங்கண்டருள விறற்றிருக்குமில்லமது ஊழித தாறுமுழிதொறும் வாழ்ந்திடுக வாழ்ந்திடுகவே யதிலாசுவபௌமனே!

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தஹஸ் தபூஷணத்தில்

ஸ்ரீராமாநுஜ அஷ்டோத்தராதநாமஸ்துதி:

இராமாநுசநூற்றந்தாதிபாகரங்களினெழுத்தடைவில் அமைத்தது.

674. பூமன்னு பூஜித ஸ்ரீஸ்தாரதி: மா தனடிபணிந்துய்ந்தவிராமானுசன்.
கள்ளார் கலிஜிதஸ்ரீசெவக: குறையல்பிராணடிக்கீழ்ச்சின்னாதவண்பன்
பேரியன் ஹேத்யுய்யதந்வஜ: ஸ்ரீராமாநுஜ: இத்தயதி பேதக்குத்
என்னையுமி என:புஜநிவாரண: || கனின் உண்மைப்பெயருணைந்தவர்.
(அடியார்களின்) பாவத்திரைப் போக்குமவர்.
675. ஈனக்குற்ற எஹமானயஸ்தாரதி: மேன்மேலும் மோங்கி வளரும் புகழுடையவர்
இயலும் ஹிந்திராபாஜ்விஸித: (சாணுகதி கத்யத்தில்) ஸ்ரீரங்கநாச்சியாசரில்
மொழியை மோஹதாபகபாடாஜ: தமது திருவடி ஸம்பத்திகளுக்கு மோஷமளிப்பவர்.
வருத்தும் வந்தாருஜநரஜக: || தம்மை வணங்குகிறவர்களைக் காத்தருள்பவர்.
676. இறைவனை ஹேசவ்யஸ்தாரதி: அவரவர்கள் விரும்பும் ஸகலார்த்தங்களையுமளிப்பவர்
மன்னிய ஹேபூர்ணபதாஸித: பெரிய நம்பிகளின் திருவடி பணிந்தவர்.
சரிய ஹேபூதுலயவசுஸ்தாரதி: மிக மதுரமான ஸ்ரீஸூக்திகளையுடையவர்.
இடங்கொண்ட ஹேபூநாநுஸக்திக: || ஆசார்ய பக்தி மிக வினங்கா நிற்பவர்.
677. செய்யும்புகம் ஹேவயிபூநவாஸ்தாரதி: நாததிகள் போன்ற தவக்ரந்தங்களையளித்தவர்.
கறிக்குப்பதறி ஹேநாஸ்திபதர்ஸக: நுட்பமான பொருள்சுவைக் காட்டிக்கொடுத்தவர்.
சோராத ஹேகஹ்விதூஸ்த: இன்ப துன்பங்களைப் பாசட்டாதவர்
தாழ்வொன் ஹேகேஸமான்: || சந்திரன் போன்ற திருமுகமுடையவர்
678. முனியார் ஹேகூந்நபாடபக்தாஸ்த: பகவத் பக்தர்களில் நலைவர்.
எய்தற்கரிய ஹேமான்மஹாமதி: மேன்மேலும் வளர்கின்ற மதியுடையவர்.
உறுபெருஞ் ஹேபூலவீஷஸமன்: (அடியார்கட்கு நேரும்) தொல்லைகளைத் தீர்ப்பவர்.
ஆர்ப்பொழிக ஹேபூந்நவமான்: || ஆனந்தம் திரம்பிய திருவுள்ளமுடையவர்.
679. நிதியை நிஸிகலப வச:புஜ: அடியார்களுக்குச் பேரணைப்பான திருவாக்கை
கார்த்திகை காருயாமூதஸாஸர: || கருணைக்கு அழுதக் கடலானவர்.
வைப்பாய வீராமயபக்தி பூபாஹ: வித்தியும் பக்தியுமாகிற நுண்ணமுடையவர்.
கொய்த வெம் மோவீகநமநான்: || பதச்சமயங்களைப் பழதாக்கினவர்.
680. காரேய கான்தோபயந்நுஸுந்யாஸ்தா: மணவாள மாமுனிகளாக வடிவெடுத்தவர்.
திக்குற்ற ஹேகூந்நவலகீரீக: || திசைகளெங்கும் பரவிய புகழுடையவர்.
கொள்ள கோவிதஸுந்ய வாமுஸ்த: வித்வான்கள் புழுத்தக்க திருவாக்கு உடையவர்.
நெஞ்சில் நேநான்ந்நவிரஹ: || காணவினிய திருமேனி படைத்தவர்.

681. 781	கூட்டும் இன்பம் ஆண்டுடன் பொருந்திய	कूनाथगुरुस्तुत्यः इन्द्रलोकविस्तधीः । आंभपूर्णगुरुस्तुत्यः पोषितानेकशिष्यकः ॥	கூத்தாழ்வான் நுதிக்க நின்றவர். இந்திரனோட ஆட்சியிலும் வெறுப்புக்கொண்டவர். வடுகதம்பி நுதிக்க நின்றவர். பல சிஷ்யர்களை வளர்த்தவர்.
682. 782	அடைவார் நிலத்தை உயவேன் அடக்கொண்ட	अत्याश्रयेगुणस्तोमः नित्यमुक्तसमाकृतिः । नक्षत्रेशममश्रीमान् अप्रमेयगुणां दधिः ॥	அற்புதமான திருக்குணங்கள் வாய்ந்தவர். நித்யமுக்தர்களோடு ஒப்பிடத்தக்கவர். சந்திரன் போன்ற ஒளி பொருந்தியவர். அளவிடவொண்ணாத குணக்கடல்.
683. 783	படி கொண்ட ஆக்கியடிமை பொருளும் சேமமகலீடும்	पवित्रीकृतमच्छिष्यः आत्मलक्षणबोधकः । प्रेक्षितशेषमस्त्रैः क्षेमदायकवाक्यतः ॥	நவ்வு சிஷ்யர்களைப் புனிதராக்கினவர். சேஷத்வமே ஆத்மலக்ஷணமென்றுணர்த்தியவர். திருப்பதிகளெல்லாவற்றையும் நோசித்தவர். எல்லார்க்கும் நன்மை பயக்கும் திருவாக்கைக டுடையவர்.
684. 784	மண்ணிசை ஆவிழைவார் கரக்கும் சொல்லார்	महतीयगुणस्तोमः आर्त्तानिहरवाक्प्रदः । शुष्कीकृतमवांभोधिः शोकमाहविदग्गः ॥	மதிக்கத்தக்க குணராகிகளையுடையவர் ஆர்த்தர்களின் ஆர்த்தையைப் போக்கும் திருவாக்கையளித்தவர். பிறர்க் கடலை வற்றச் செய்தவர். சோக மோறுங்கொடுக்கு வாய்படாதவர்.
685. 785	பேரொன்று உறும் இறைஞ்ச நிகலின்றி	भेदवादरिपुध्वंसी कूरेससुतसंस्तुतः । इन्दिरापतिसङ्कतः निषेवितमहागुरुः ॥	பல தத்துவங்களுள்ளன வென்றிவைசயாதவர்களைத் தொலைத்தவர். கூரத்தாழ்வான் திருமகனார் நுதிக்க நின்றவர். திருமகன் கொழுநனுக்குச் சிறந்த தொண்டர். நெய்வந்தியடிபணித்தவர்.
686. 786	ஆளது உதிப்பன அடியை பார்த்தான்	आश्रयेवसरस्तोमः उद्यद्भानु समप्रभः । अकृतप्रेमभरितः पाराशर्यवचोऽर्थदः ॥	அற்புதமான பல பெருமைகளையுடையவர். உதயஸூரியனைப்போல் விளங்குவார். வருவாத பக்தி வாய்ந்தவர். பரதன்ம ஸ்ரீதரம் பொருள் பணித்தவர்.
687. 787	அற்புதன் நாட்டிய கண்டவர் கோக்குல	अर्पुतप्रशशिष्यान्त्रः नारायणपरायणः । कण्ठीश्व समाकारः कोमलाकृति शोभितः ॥	மறப்பாற்றுநர்களான சிஷ்யர்கள் நிறைந்தவர். நாராயணனையே பரகதியாக உடைபவவர். கீரிய சீயப் போன்றவர். ஆழ்மிகு புகழை கொண்டவர்.

688. 788	மற்குருகு பேதைவர் கடலளவைய உணர்ந்த	மேவமேவார்த்தவிஜ்ஞாநா மேததசீனபாலக: । கலிகோலாஹலஹ்வஸ: உஹலகஸுனோதவி: ॥	மத்திரங்கனையும் மத்திரப்பெருஞ் கலைவு முணர்ந்தவர். ஜீவாத்ம பரமாத்ம பேதத்தைத் தலைநிறுத்துபவர். கலியின் மிருக்கைக் கெடுத்தவர். கரைகடந்த கருணைக்கடல்.
689. 789	கொழுந்து இருந்தேன் பிடியை பண்டகு	பிரஸ்சாரநாபந: ஹ்மோகவிரகதீ: பிஜ்ஜலாஹ்வஸஸுஹ்ந: பாஹ்வோதமசேவித: ॥	கொடிய மைஸார தாபத்தைத் தொலைப்பவர். இறிக பேரகங்களில் தாசையற்றவர். பிங்களா ஊண்டில் ஆவதரித்தவர். மஹாவித்வான்கள் அடிபணிய நின்றவர்.
690. 790	வாழ்வற்றது ஞானம் சரணம் ஆரெனக்கு	வாதிமதேமபஞ்சாஸ்ய: ஜ்ஞானதீப ப்ரதாயக: । சரணாகதிதவஜ: அசார்யகுணசம்புத: ॥	வாதிகளாகிற மதயானைக்குச் சிங்மமானவர். ஞானனைக்கேற்றி வைத்தவர். சரணுகதியின் தத்துவமுணர்ந்தவர். ஆசாரிய உருணாமடைந்தவர்.
691. 791	கிந்தையிடுகு என்கையும் சார்ந்தது நகத்தனன்	சிந்தாதிப்ரமாவாஹ: ஏநஸ்சயதாஹக: । சார்வகயௌஹ்விஹ்வஸீ கேகர்யகரணோந்ஸுக: ॥	கிந்தைக்கும் கோசரமல்லாத பெருமை வாய்ந்தவர். பாவத்திரயகளைக் கொளுத்துபவர். சார்வக பெயர்த்தர்களைத் தொலைத்தவர். வருணிராவடிமை செய்ய விரும்பமுடையவர்.
692. 792	வண்ணமயினுளும் தோரார் செய்ததலை மின்றவன்	வருமீமதிதூஸ்ய: தேஜ:புஞாஸ்யதானந: । சேவ்வகாஸ்தானிஸ்தாமா நிர்மலஜ்ஞானதேசிக: ॥	கோணமான புத்தி சிறிதுமில்லாதவர். தேகபிராஸித்த திருமுகமுடையவர். சேவ்வகாத்திரய அடிகளைத் திற்பவர். கனங்கமற்ற ஞானத்தையளிப்பவர்.
693. 793	நந்தனன் கூத்திம் பொய்யை கல்லவர்	இந்திராசேவமஹ்வய: காபிலாதிமவான்னக: பரமார்த்தபரிவாநா நவ்வார்த்தவிதூஸ: ॥	சிறந்த ஸர்க்கெனல்லாவற்றையும் கடாகழித்தவர் கபிலமதம் முதலானவற்றைக் கண்டித்தவர் உணரப் பொருளைக் காத்தருவினவர். நிலைநின்ற பெருநிலில் விருப்பமுடையவர்.
694. 794	சோர்மின்றி தெளிவுற்ற சீர்கொண்டு கண்டு	சோனோயமஹ்வயீ தேஜ:சாசிவதுஜ்வல: । அமிதாஸுநஸ்தே: கதாஸாஸீந வைமவ: ॥	வருத்தத்தக்க மதங்களைத் தொலைத்தவர் தேஜஸ்ஸாக்ஷின் திரைபோல் விளங்குபவர் ஆவனந்தாரால் கடாகழிக்கப்பட்டவர். (ஆவருடைய) கடாகழத்தினால் பெருமை பெற்றவர்

695. 795	ஒதியவேத பற்றுகனிசகர் பெரியவர் கலியிக்க	ओंकारार्थपरित्राता परमैकान्तसेवितः ; परिरक्षितवेदार्थः कलिजित्सुक्तिवर्धनः ॥	ப்ரணவார்த்தத்தைக் காத்தருனினவர். பரமைகசத்திகள் ஸேவிக்க நின்றவர் மறைப்பெயர்களைக் காத்தருனினவர் கலியன் திருவாக்குகளை வளர்த்தருனினவர்
696. 796	போற்றகும் நினையார் மருக்கரந்து புண்ணிய	पौष्यवर्गपरित्राता निधितार्थविलेखकः । मनीषिगणसमान्यः पुण्यतीर्थादनोत्सुकः ॥	போஷிக்கவேண்டியவர்களைப் போஷிப்பவர். நினைந்தேறுமான பொருள்களை வரைந்தருள்பவர் கீதவான்கள் பனுமரணிக்க நின்றவர். புண்யதீர்த்தங்களில் அங்காணித்தவர்.
697. 797	கட்டப்பொருளை தவந் தகும் உண்ணின்று வளரும்	किल्हार्थखण्डनोत्साही तपस्स्वाध्यायनिष्ठितः । उत्तुंगार्थ परित्राता वरिष्ठार्थविवोधकः ॥	நனித்து கொள்ளும் பொருள்களை மறுப்பவர். தபஸ்ஸிலும் ஸ்வாத்யாயத்திலும் ஊக்கமுடையவர். சிறந்த பொருள்களைச் சேமித்தருனினவர். சிறந்த பொருள்களை உபதேசித்தருனினவர்.
698 798	தன்னையுற்று இடுமே இனிய தற்கச்சமணர் போந்தது	तरुणादित्यसंकाशः इन्दुजैत्रमुखानुजः । तर्कव्याकरणादिज्ञः बोधिताशेषसत्कृतिः ॥	மூதிர்ந்த இரங்க்போல் விளங்குபவர். சந்திரனை மொன்ற திருமுகமுடையவர் நியாய வியாகரணநிகளைமுணர்ந்தவர் எல்லா தற்கலைகளையும் உணர்ந்தினவர்
699. 799	மயக்கும் கையும்கனம் வளர்ந்தவேங் கையில் கனி	महिषुज्ञानसंपन्नः नैष्ठिकाग्रेसराचिनः । वर्धमानयशोराशिः कैतवादिविदूषणः ॥	மிகச் சிறந்த ஞானம் படைத்தவர். சிறந்த பரமைகசத்திகளாகலா சாதிக்கப்பட்டவர் மேன்மேலுமேரங்குற் புகழுடையவர். கன்னம் கயநிகளநியாதவர்
700. 800	செழுந்திகை இருப்பிடம் இன்புற்ற அங்கவகி	शिष्टाग्रगण्यसंसेव्यः इष्टैश्वर्य प्रदायकः । इतिहासपुराणज्ञः (च) अङ्गीकृतमदुक्तिकः ॥	சிறந்த சிஷ்டர்களாகல ஸேவிக்கத்தக்கவர் அவரவர்கள் விரும்பும் செல்வத்தைவளப்பவர் இதிறாசல புராணங்களுணர்ந்தவர். அடியேனது புன் சொற்களை ஏற்றுக் சொண்டவர்

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமாநுஜபக்தஸ்துஸ்தபூஷணத்தில்-
ப்ரபந்தகாவதீரீவரீனாநுதுக்ரமஸ்துதி

801. (பூஷண்) ❀ पूता वयमिह सततं भगवद्रामानुजार्यमननेन ।

गङ्गायमुनाविसरिन्निषेवणे नैव जायते कुतुकम् ॥ १ ॥

எம்பெருமானுரை நிச்சலும் சிந்தைசெய்வதனால் தூய்மைபெற்றோமாகிறோம் ;
கங்கை எழுனை முதலிய தீர்த்தங்கள் குடைந்தாடுவதில் வேட்கையுண்டாவதில்லை.

802. (களிவார்) ❀ कलिजिन्मुनिपदसक्तः कमनीयशिखानिवेशनः कान्तः ।

काषायाम्बरधारी यतिपतिरास्ते सर्वेव मम मनसि ॥ २ ॥

*குறையல்பிராணடிக்கீழ் விள்ளாதவன்பரும் கனநற்சிகைமுடியையுடையவரும் வடி-
வழகுவாய்த்தவரும் காஷாய மணித்தவருமான எம்பெருமானார் என்னுள்ளும்
என்னுள் எத்துன் னேயுறைகின்றார்.

803. (மோரியல்) ❀ पेटो भगवद्गुणमण भूषणवृन्दस्य लक्ष्मणाचार्यः ।

संसारसागरान्नः सत्वरमुद्धर्तुमागतः पृथिवीम् ॥ ३ ॥

எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களாகிற பூஷணங்களைச் சேமிக்கும்
பெட்டி போன்றவரான எம்பெருமானார் நம்மைப் பிறவிக்கடலில் நின்றும் விரைவில்
எடுக்க இந்நிலவுலகில் அவதரித்தருளினர்.

804. (தன்னைப் புனியில்) ❀ एनःपुञ्जसमावृत मस्मादृशजन सपारया कृपया ।

पावनहृदयान् कर्तुम् प्रादुर्भूतो यतोश्वरो भुवने ॥ ४ ॥

பாவங்கள் கூடு பூரித்துக் கிடக்கின்ற நம்போல்வாரைப் பரிசுத்தராக்குவதற்கு எம்-
பெருமானார் இவ்வுலகில் தோன்றியருளினர்.

805. (எனக்குற்ற செல்வம்) ❀ एष गुरुर्यतिराजः शठजित्कलिजिन्मुखैर्गुरुत्तंसः ।

संदशितां समीचीम् सरणि त्रातुं समाययी भुवनम् ॥ ५ ॥

நம்மாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார்முதலான முன்னோர்கள் காட்டியருளின தன்-
னெறியைக் காத்தருள்வதற்காக இந்நிலத்தே போத்தனர்.

806. (இயலும்பொருளும்) ❀ इह जगति बहव एव हि चतुराः प्रादुर्बसूवुराचार्याः ।

भगवद्रामानुजमुनिरेको हि गुरुः प्रशस्यते प्राज्ञः ॥ ६ ॥

இவ்வுலகில் சிறந்த ஆசாரியர்கள் பலர் தோன்றியிருந்தாலும் எம்பெருமானு ரொரு
வரே ஆசாரியராக அறிஞர்களால் குலாவப்படுகின்றார்.

807. (மொழியை) ❀ मोक्षप्रदो मुकुन्दः कथितः शास्त्रेषु दिशति स हि कुच्छात् ।

भगवान् यतिपतिरेष तु केवलमात्मोय करुणया वत्ते ॥ ७ ॥

முத்தியளிப்பவன் எம்பெருமானென்பார்கள்; ஆனால் அவன் நம்மை சீரமப்படுத்திக்
கொடுப்பன்; எம்பெருமானார் தமது திருவருளால் அதைத்தந்தருள்வர்.

808. (வருத்தும்) ❀ वदत यतीन्द्रोक्तितोः नमत तदीयं पवाम्बुजवृन्दम् ।

दिशत तदीयवचस्ततिविषयार्थान् साधुशिष्यवृन्देभ्यः ॥ ८ ॥

எம்பெருமானுருடைய ஸ்ரீஸூக்தி மாலிகளை வரயாரச் சொல்லுங்கள்; அவரது
திருவடித்தரமரையினை யைத் தொழுமின்கள். ஸாத்திகர்களான சிஷ்யர்களுக்கு
அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளின் சீரிய பொருள்களை உபதேசியுங்கள்.

809. (இறைவனை) ❀ इन्धे यतिपतिरनिशं सर्वेष्वपि दिव्यदेशवर्गेषु ।

शठरिपुसहस्रगोतिं प्रबन्धपारायणस्थले ष्वपि च ॥ ९ ॥

எம்பெருமானார் எங்கெங்கே யெழுத்தருளியிருப்ப ரென்றால், கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் திருவாய்மொழி ஓதுமிடங்களிலும் எழுத்தருளியிருப்பார்.

810. (உள்ளிய) ❀ मन्तार्चसारबोधनं संजीवितं साधुशिष्यं समुदायम् ।

गोष्ठीपूर्णं गुरुत्तमपादप्रवणं यतीश्वरं वन्दे ॥ १० ॥

ஸாரமான மந்திரப் பொருள்களை புணர்ந்த சிஷ்யவர்க்கங்களை வாழ்வித்தவரும் திருக் கோட்டிபூர் தம்பிபக்தல் பராவண்யமுடைய ஸுமான் எம்பெருமானாரை வணங்குகிறேன்.

811. (சீரிய) ❀ श्रीमान् यतिपतिसूयों यदि भुवनेऽस्मिन् कृतोदयो न स्यात् ।

फलिकोलाहलविभवो वचसां वंदेशिकोहि सत्यं स्यात् ॥ ११ ॥

எம்பெருமானார் இவ்வுலகில் திருவவதாரம் செய்தருளாதிருந்தால் கலிகோலாஹல கர்லை வச்சாம்கோசரமாக வன்றோ இருத்திருக்கும்.

812. (இடங் கொண்டு) ❀ इदमेकमभिदधेऽहं सूनृतवसनं निशम्यतामखिलैः ।

उपदिशतेति यतीन्द्रो न ववेद्यदि मूक एव लोकस्स्यात् ॥ १२ ॥

உண்மையாக வெள்ளுரைக்கின்றேன் கேண்மின்; “பொருளை லாசையுடையோர்க் கெல்லா மாரியர்காள் ! கூறும்ன்” என்று எம்பெருமானார் கட்டளைபிடருளா திருந்தால் உலகமெல்லாம்பாய்திறக்கவழியில்ல மண்ணமயாகவன்றோ இருக்கும்.

813. (செய்யும்புகம்) ❀ शिष्यैरपरिमितैस्त्वं साकं विरचय्य सर्वतो यानाम् ।

सर्वा अपोह जनताः निन्दे यतिराद् पवित्रतामायु ॥ १३ ॥

எப்பெருமானார் எண்ணிறந்த தமது சிஷ்யவர்க்கங்களோடு கூட எண்ணிசையும் ஷேஷதீர்த்த யாத்திரை செய்தருளி எண்ணாரையும் புனிதராக்கியருளினார்.

814. (கந்தகு) ❀ गतिरहितमखिलं भुवनं त्रातुं स्वीयोपदेशसाहस्रैः ।

आद्यो भोगी कृपया भगवद्रामानुजायैरूपोऽभूत् ॥ १४ ॥

கதியற்ற உலகங்களை யெல்லாம் தமது ஆயிரக்கணக்கான உபதேசங்களினால் காத்தருள்வதற்காக ஆதீசேஷன் எம்பெருமானாராக வடிவெடுத்தபடி.

815. (சேரித) ❀ शोधयितुमस्मदादीन् स्वकीयविद्योपदेशं जाह्नव्या ।

यतिपतिरजहासस्य पञ्चायुधरूपमिति वदन्त्यार्याः ॥ १५ ॥

எம்பெருமானார் தம்போல்வாரைத் தமது உபதேசங்களாகிற கங்கா தீர்த்தத்தினால் பரிசுத்தராக்குவதற்காகப் பஞ்சாயுதரூபத்தை விட்டு இங்ஙனே அவதரித்தருளின ரென்பர் பெரியோர். [*அடையார்கமலத்து இதுயாதி.]

816. (தாழ்வோன்) * सात्पर्यसारवेदी सर्वोपाञ्चैव नास्त्वृन्दानाम् ।

श्रीमान् यतिपतिरेको भाव्यः कोऽपीति सशपथं वच्मि ॥ १६ ॥

ஸகல சாஸ்த்ரங்களினுடையவரும் உண்மைப் பொருளையுணர்ந்தவர் எம்பெருமானு ரொருவரேயன்றி வேறொருவரில் கையெப்பதை ஆணையிட்டுரைப்பேனடிவேன்.

817. (முனியாதி:-) * मुनिवरकृतिततिकथितान् अखिलानर्थान्विमृश्य संशोध्य ।

परम कपालुर्यतिराट् स्वीयग्रन्थेषु तान् चवीविशत ॥ १७ ॥

வியாஸ பராசராதி மஹர்ஷிசுள் பணித்த ஸகலமார்ந்தங்களிலும் கூறியுள்ள ஸகலமார்ந்தங்களையும் அருள்நிகு எம்பெருமானார் ஆராய்ந்து பரிசீலித்து அகற்றைத் தமது திவ்யக்ரந்தங்களில் பொறித்து வைத்தார்.

818. (எய்தற்கரிய) * एतन्मृगत निभृतं शोभाष्यमिति प्रथा यतीन्द्रकुते ।

भाव्ये केवलमभवत् तविदं वैभयमनन्यसामान्यम् ॥ १८ ॥

ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கு பாஷ்யங்கள் பல இருந்தாலும் ஸ்ரீபாஷ்யமென்கிற வ்யபதேசம் எம்பெருமானுடைய பாஷ்யமொன்றுக்குவந்தது ; இந்தப் பெருமை தம்ஸ்வாரியின் பாஷ்யத்திற்கு அஸாதாரணமானது.

819. (உறுமெகுஞ்) * उच्चा अमी इमे खलु गीष्वा इति तारतम्यमनवेक्ष्य ।

सर्वं भक्तवर्गं समरूपकृपां हि यतिपतिश्चक्रे ॥ १९ ॥

இவர்கள் உயர்ந்தவர்கள், இவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்கிற வாசிபாராமல் பக்தர் களெல்லார் பக்களிலும் ஒருதிகரான அருளைச் செய்தவர் எம்பெருமானார்.

820. (ஆர்மேயாழி) * आनन्दसधिकमाणुं सर्वेऽपि जनाः स्पृहां परां वधते ।

यदि सद्यमेतदवनौ यतिपतिगीर्भिहि सुलभ आनन्दः ॥ २० ॥

பேரின்ப விவள்ளத்தில் ஆழ்ந்திருக்கவேண்டுமென்பதே உலகில் எல்லாருமானைப் படுவதாம்; இது உண்மையாகில் எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்திகளால் தான் ஆனந்தம் பெற முடியும்.

821. (நீதியைப்) * निधिमिह ददति यदान्या इति कलिषयनीचनूपगृह्णद्धारि ।

नाहमुपविश्य याचे यतिपतिकृपया समृद्ध एवास्मि ॥ २१ ॥

இவர்கள் நிதியைப் பொறியும் வள்ளல்கள் என்று சொல்லிக் சில நீசர்களின் வாசலில் துவள்கின்றிலேன்; எம்பெருமானார் திருவருளால் நான் புஷ்கணையிராதின்றேன்.

822. (கார்த்திகை) * कारणलव्लेशमृते यतिपतिवर्गो मयि प्रकाशितवान् ।

दासे परमकृपां स्वां तत एवाहं तनोमि नुतिमेताम् ॥ २२ ॥

எம்பெருமானார் காரணலவ்லேசமூபின்றிக்டே அடிபென்மீது பரமக்ருபையைச் செய்தருளினர்; ஆகவேதான் அடியேன் அவரை இங்ஙனம் நுதிக்கின்றேன்.

823. (வைபாஹ) ❀ वैयाकुली न मे स्यात् ववचिद्वयर्थे दृढं त्विदं वच्मि ।

वरचरमुनीन्द्ररूपी यतिपतिरद्भुतकृपां यतश्चक्रे ॥ २३ ॥

எம்பெருமானார் மணவாள மாமுனிகளாக வடிவெடுத்து அடியேன்மீது அற்புதமான அருளைச் செய்தருளினபடியால் அடியேனுக்கு எந்த அர்த்தத்திலும் தடுமாற்றமில்லை யென்று திடமாகச் சொல்லுவேன்.

824. (மோமத்த) ❀ मोघीभावमगान्मे नैकोऽपि मनोरथो यतीश्वरभोः ! ।

कांक्षितमखिलं सिध्यति बिना विलंबं त्वदीयथा दयया ॥ २४ ॥

வாரீர் எம்பெருமானாரே! அடியேன் மனோரத்திப்பது எதுவும் பழுதுபடுவதில்லை; விருப்புவதெல்லாம் விரைவில் கைகூடுவது தேவரீர் திருவருளாலேதான்.

825. (காரேம்) ❀ कारणभूतं जगतामखिलानामव्युत् हि कथयन्ति ।

ईदृशकृतिततिकरणे कारणमेका यतीश्वरस्य दया ॥ २५ ॥

உலகில் எல்லாவற்றுக்கும் காரண பூதன் எம்பெருமானே யென்பார்கள்; ஆனால் அடியேன் இவ்வளவு துதியியற்றுவதில் காரணம் எம்பெருமானார் திருவருளென்றேயாம்.

826. (திக்குற்ற) ❀ दिक्षु विदिक्षु च सततं सर्वे घृष्यन्ति वर्धतामाज्ञा ।

दिव्या यतीश्वरस्येत्येतावद्भयं न कस्यापि ॥ २६ ॥

❀ சாமாநு ஜார்ய தில்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம் ❀ என்று திசைகள் தோறும் கொஷித்து வருகிறார்களல்லவா? இந்த பெருமை வேறுயார்க்குமில்லையே.

827. (கொல்லக்) ❀ को वा मया समानो विलसति यतिराज ! दृप्त एवास्मि ।

यस्मादीदृशनुतिततिमारचयन्नहमिह प्रहृष्यामि ॥ २७ ॥

எம்பெருமானாரே! எனக்கு நிகராவார் யாரென்று நான் செருக்கிக் கிடக்கிறேன்; என்னுடையவனில், இப்படிப்பட்ட துதிநூல்களை இயற்றிக்கொண்டே நான் மகிழ்ந்திருப்பதனால்.

828. (நெஞ்சில்) ❀ नेहास्ति किमपि नानेत्यवेक्ष्य वाचं विमुग्धहृदयानाम् ।

भ्रान्तिमपोह्य यतीन्द्रो निगमान्तायं यथार्थमातेने ॥ २८ ॥

❀ நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந ❀ என்கிற ச்ருதிவாக்யத்தின் பொருளையுணராமல் உள்ளம் கலங்கி நிற்பாருடைய மயக்கத்தைப்போக்கி எம்பெருமானார் உண்மைப் பொருளை உலகில் பரப்பி யருளினர்.

829. (கூட்டும்) ❀ कूले जलधरेय च स्यन्दनकोणे च रामकुणाभ्याम् ।

कथितौ श्लोकौ रङ्गी संस्मार्थं स्वां यतीन्द्र ! हर्षमवात् ॥ २९ ॥

எம்பெருமானாரே! விபீஷணநுவாளை நோக்கிக் கடற்கரையிலும், அர்ஜுனனோடு நோக்கித் திருத்தேர்த்தட்டிலும் ஸ்ரீராமக்குஷணாவதாரங்களில் சொன்ன இரண்டு கலோகங்களை (சரணாகதி கத்யத்தில்) ஸ்ரீரங்கநாதன் நினைவூட்டி தேவரீரை மகிழ்வித்தருளினன்.

830. (இரயந்தகு) * इच्छथ यवोह लोके नित्यानन्दानुभूतिमधिगन्तुम् ।

भगवद्भाष्यकुटुबती स्सततं सेवध्वमावरातिशयात् ॥ ३० ॥

உலகர்களே! நீங்கள் இவ்வுலகில் நினைவின்ற ஆனந்தத்தை யதுபவிக்க விரும்பில், எம்பெருமானுருடைய தீவ்ய ஸரீரத்தினை விரும்பி ஸேவியுங்கள்.

831. (ஆண்டுதல்) * आशामपथेऽवधिकां विभ्रति हाहस्त ! मूर्खजननिवहाः ।

आशा भगवद्यतिपतिपदारजभवती भवेद्यदि क्षेमम् ॥ ३१ ॥

அந்தோ! மூர்க்களுங்கள் தீயவழிகளில் ஆசை கொண்டொழிகின்றனர்; எம்பெருமானார் திருவடிகளில் பக்திபண்ண வேண்டுமென்று ஆசை கொள்ளுவார்களாகில் ஒரு குறையுமில்லையாம்.

832. (பொருந்திய) * पुष्यति निस्तुलबोधं विपुलां कीति च दिव्यसंश्वयम् ।

औदार्यसंपदं च भीमद्यतिराजचरणयुगभक्तिः ॥ ३२ ॥

எம்பெருமானார் திருவடிகளில் அன்பூண்டாய் நிகரற்றஞானமும் உலகம்நிறைந்த புகழும் சிறந்த செல்வமும் உதாரகுணமுமுண்டாகும்.

833. (அடைபாதி) * अनवरत मनुलयशसो यतिराजस्यैव दिव्यसूक्तीनाम् ।

गद्यवधादिकाना मनुसन्धानेन नयत भोः ! कालम् ॥ ३३ ॥

ஆரியர்களே ! பெருப்பு கற்படைத்த எம்பெருமானுருடைய கதவதர்யம் முதலான தீவ்யஸரீரத்தினை யநுஸந்தித்துக்கொண்டே காலத்தைக் கழியுங்கள்.

834. (நீலத்தை) * नित्यग्रन्थे यतिपतिरचिते कथितं यथावदाचरितुम् ।

शक्तिदरिद्राणामपि तच्चिन्तनमात्रमात्मनां योग्यम् ॥ ३४ ॥

எம்பெருமானார் நித்யக்ரந்தத்திலுள்ளிச் செய்தபடியே ஆசரிக்க முடியாதாகிலும் அதைச்சிந்தனைசெய்ய ப்ராப்தம்

835. (நயவேண்) * नयत सकलं च कालं यतिपतिगुणचिन्तयैव भो मर्त्याः ! ।

एषा चिन्ता भवतां श्रेयस्सन्दोहमूलमिति सत्यम् ॥ ३५ ॥

மானிடப்பிறவியொற்ற பாக்கியசாஸிகளே ! எம்பெருமானார் திருக்குணங்களைச் சிந்தனை செய்து கொண்டே நாட்காடலைக்கழிநீள் ; இதனால் உங்கட்கு எல்லா நன்மைகளும் விளையுமென்பது திண்ணம்

836. (அடக்கொண்ட) * अभिमान एव भवतो यतिराजास्माकमक्षतं शरणम् ।

श्रीवचनभूषणस्थस्त्रिहान्तो ह्येष सर्वशास्त्रार्थः ॥ ३६ ॥

“ஸ்வாபிமானத்தாலே ஈசுவராபிமானத்தைக் குறைத்துக்கொண்ட விவனுக்கு ஆசார்யாபிமானமொழிய வேறுதலியில்லை” யென்று ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் ஸாதித்தது ஸர்வசாஸ்த்ர விரித்தா ந்கமாயலே எம்பெருமானாரே! எமக்கு தேவரூடைய அபிமானமொழிய வேறு தஞ்சமில்லை.

837. (மேகாணிட) * पटिमा जगति बहूनां कवितायामस्ति किं फलं तेन ? ।

ये खलु यतिपतिनवने प्रवणास्तेषां हि वाचि साफल्यम् ॥ ३७ ॥

கலோகங்களியற்றுவதில் பலர்க்கு ஸாமர்த்தியமுண்டு; அதனால் யாது பயன்? எம்பெருமானாரத் துதிப்பதில் ஊக்கமுடையார்யாவரோ, அவர்களுடைய வாக்கே கஸர்த்தகமானது.

838. (ஆக்கயாடிமை) * आहुः पूर्वे पुरुषास्सर्वेऽप्यर्थान् प्रयासमनुभाव्य ।

यतिपतिरेको गुरुराद् केवलकृपयैव बोधयामास ॥ ३८ ॥

எம்பெருமானார்க்கு முற்பட்ட ஆசாரியர்கள் சிஷ்யர்களுக்கு சிரமப்படுத்தியே அர்த்தங்களை உபதேசித்தனர்; எம்பெருமானு ரொருவரே கிருபாமாதர்ப்பரஸ்தராய் உபதேசித்தருளினர்.

839. (மொருளும்) * पोतं जलनिधितरणे सापायं साधनं वदन्ति भुवि ।

संस्तुतिजलनिधितरणे निरपायं साधनं यतीन्द्राभिः ॥ ३९ ॥

கடலைக் கடப்பதற்குத் தோணியிருந்தாலும் அதற்குப்பல அபாயங்களுண்டென்பர்; பிறவிக்கடலைக் கடப்பதற்கு எம்பெருமானார் திருவடி நிரபாயமான ஸாதனமாம்.

840. (சேஷநம்) * क्षेमस्स एव होति श्रीमद्यतिराजविशतिप्रोक्तम् ।

सुक्तिं चिन्तयतां नः क्षेमस्यामुष्मिकस्य का हानिः ? ॥ ४० ॥

மணவாள மாமுனிகள் யதிராஜவீம்சதியில் * க்ஷேமஸ்! ஸ! ஏவ! ஹி! யதீந்தர்! பவச்சரிதாநாம் * என்றருளிச் செய்திருப்பதைச் சிந்திக்குமெமக்கு உபயனிழதியிலும் க்ஷேமத்திற்கு ஒரு குறையுண்டை.

841. (மண்மீசை) * मह्यमिह हरिरसकृज्जातोऽपि फलं न किञ्चिदुपलेभे ।

उदिते यतीन्द्रभानी अभवन् सर्वेऽपि भगवति प्रवणाः ॥ ४१ ॥

எம்பெருமான் இந்நிலவுலகில் அடிக்கடி அவதாரங்கள் பண்ணியும் பயனென்றும் பெற்றிலன்; எம்பெருமானாராகிற ஸைர்பன் உதித்தவுடனே அனைவரும் தாரணற்காயினர்.

842. (ஆயிணை) * आदौ शेषः प्रथितः पञ्चात्सीमितिरथ हतो जातः ।

अथ च भगवान् यतीन्द्रः प्रादुरभूत्सर्वजनरिरक्षिषया ॥ ४२ ॥

முத்துற முன்னம் ஆதிசேஷரூபம்; பிறகு ஸைம்ண ரூபம்; அதன்பிறகு பஞ்சாம ரூபம்; பிறகு ஸகல ஜனங்களையும் காத்தருளவேண்டி எம்பெருமானாராக அவதரித்தருளினபடி.

843. (காக்கும்) * शुष्यतु संस्तुतिसागर इति सम्बानेन भगवता प्रहितः ।

भोगिपति राविरासीत् रामानुजदिव्यमूर्ति मवलम्ब्य ॥ ४३ ॥

பிறவிக் கடல் வற்றித் தொலையட்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றின எம்பெருமானாக் அனுப்பப்பட்ட ஆதிசேஷன் பகவதராமாநுஜ ரூபமெடுத்து அவதரித்தான்.

844. (சோர்லார்) * शुद्धे यतिपत्तिवृष्टे समये लब्धोदया महात्मानः ।

ये केऽपि वा भवन्तु श्रेयस्तत्पादसेवनं प्राहुः ॥ ४४ ॥

பரமபனித்திசமான எம்பெருமானார் தரிசனத்தில் ஜனிக்கப் பெற்றவர்கள் ஆராயினு
மாகுக; அவர்களுடைய திருவடிகளைத் தொழுதல் நன்மை பயக்கும் என்பர் பெரியோர்.

845. (பெருண்டு) * भेषजमनुलं भविनां भगवद्रामानुजायभक्तानाम् ।

पादपयोहृषांसुः सत्यमिदं मे वचोऽनुभवसिद्धम् ॥ ४५ ॥

எம்ஸாரிகளுக்கு எம்பெருமானாரடியார்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பாததுளியே
திகரற்ற மருந்தாகும்; இது எனக்கு அனுபவ எரித்தம்.

846. (கூறு) * कूशे गुरुवरो यदि यतिराज ! भवत्पदाभितो न स्यात् ।

सत्यं श्रीभाष्यस्यावतारवार्तेव नो भवेज्जगति ॥ ४६ ॥

எம்பெருமானாரே! கூசத்தாழ்வான் தேவரீருடைய திருவடிகளைப் பணியாதிருந்தாரா
கில், உலகில் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பேச்சேயிருந்திருக்கமாட்டாது.

847. (இறைஞ்சு) * इन्दुरिव भाति चन्द्रो गगनं स्योमेव चेति कथनमिव ।

यतिराड्यतिराज इत्येयमिधानुं योग्यमितरथा नैव ॥ ४७ ॥

சந்திரன் சந்திரனைப்போல் விளங்குகிறான், ஆகாசம் ஆகாசம் போலுள்ளது என்கிறுப்
போலே யதிராஜர் யதிராஜரைப்போன்றவர் என்று சொல்லத்தகுமேயல்லது
மற்றைப்படி ஒருபமானமீட்டுச்சொல்லத்தகாது.

848. (நகரின்) * निधनिवहानां लाभे हृष्यन्ति जना यथा हि भुवनेऽस्मिन् ।

तद्व्यतिवरसूक्तीः प्राप्याहं हर्षमनुभवाम्यमितम् ॥ ४८ ॥

உலகத்தவர்கள் நவநிதிகளைப் பெற்றால் எப்படி ஆனந்திப்பார்களோ அப்படி நான்
எம்பெருமானாருடைய (நவநிதிபோன்ற) ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பெற்று மகிழ்கின்றேன்.

849. (ஆனதுசேம்ம) * आचक्षते महान्तो यतिपतिमवनौ कृतावतारममुम् ।

शेषं सेनानायं साक्षाद्भगवन्तमपि च तत्त्वज्ञाः ॥ ४९ ॥

இத்திலவுலகில் அவதரித்தருளின எம்பெருமானாரை சேஷாவதாரபூதரென்பர்சிலர்;
விஷுவக்ஸேதாவதாரமென்பர்சிலர். ஸாஷாத்தபகவதவதாரமேயென்பாருமுளர்.

850. (உத்பயன) * उद्यद्भानुसहस्रप्रतिममुखाब्जं यतीश्वरं साक्षात् ।

संसेव्यं हर्षविवशा वंकुष्ठाप्ती च निस्पृहा जाताः ॥ ५० ॥

கதிராயிரவிகலந்தெரித்தாலொத்த திருமுகண்டலத்தையுடையாரான எம்பெருமா
னார நேரில்சேவித்து மகிழ்த்தவர்கள் வைகுந்தம் புகவும் ஆசையற்றவர்களாயினர்.

851. (அடியைத் தீர்த்து) ❀ अतुलं गीताभाष्यं सततं संसेव्य भोवमानानाम् ।

तात्पर्यचन्द्रिकोक्तिप्रकरास्संवर्धयन्ति संमोदम् ॥ ५१ ॥

ஒப்பற்ற (விவாமியின்) கீதாபாஷ்யத்தை நிச்சலும் ஸேவித்துமகிழ்பவர்களுக்கு தாத் பர்யசந்திரிகாநுஸூக்திகள் ஆனந்தத்தை அதிகப்படுத்துகின்றன.

852. (மார்த்தாஸூ) ❀ पारावारसमानान् भगवद्यतिराजगुणगणान् वक्तुम् ।

सत्यं भोगितेरपि शक्तिर्नवेति सशपथं वचिम् ॥ ५२ ॥

எம்பெருமானுருடைய கடல்போன்ற திருக்குணங்களைப்பேசுவதற்கு ஆதிசேஷனுக்கும் ஆற்றல்கிடையாதென்று ஆணையிட்டுரைப்பேன்.

853. (அற்புதன்) ❀ अद्भुतमद्भुतमद्भुतमेतद्यतिराज ! विन्ध्यविपिनात्वम् ।

निश्चकस्यां सहसा सत्यव्रतमागतो विनाऽऽयासम् ॥ ५३ ॥

எம்பெருமானாரே ! தேவரீர் ஓரிரவின் விந்த்யாடவியிலிருந்து ஆயாஸ மொன்று மின்றிக்கே ஸத்யவ்ரத சேஷத்திரத்திற்கு வந்துசேர்ந்தது அற்புதமற்புதமற்புதம் !

854. (நாட்டிய) ❀ नाट्ये गानेऽन्यत्र च यतीन्द्र भवतस्स्तुतीः प्रयुञ्जानाः ।

त्वयि भक्तिसंपदं हि प्रजनय्य भवन्ति धन्यजन्मानः ॥ ५४ ॥

எம்பெருமானாரே ! நாட்டியத்திலும் ஸங்கீதத்திலும் மற்றென்றிலும் தேவரீர்விஷயமான கீர்த்தனைகளை உபயோகப்படுத்துமவர்கள் சதவரீர்பக்கலில் பக்திப்பெருங்காதலை புண்டாக்கிநன்மை பெற்றவர்களைகிறார்கள்.

855. (கண்டவரீ:) ❀ कण्ठे कफादिरुद्धे सत्यपि भगवन् यतीन्द्र तव विष्णम् ।

पावांबुजं पवित्रं स्तोतुं शक्तिं प्रदेहि कृपया मे ॥ ५५ ॥

எம்பெருமானாரே ! ஐயார்கண்டமடைக்கிலும் தேவரீருடைய திவ்யபாதாரவித்தங்களைத் துதிக்கும் பக்தியை அடியேனுக்கு நல்கியருளவேணும்.

856. (கோக்குலம்:) ❀ गोकुलरामस्यानुजमपि रामानुजमुशन्ति भुवि सन्तः ।

वसति स गोपीहृदये न तु यतिपतिवद्विपश्चिता हृदये ॥ ५६ ॥

ராமாநுஜனென்னும் திருநாமத்திற்குத் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தபலராமாநுஜ நென்னும் பெருனையும் பகர்வர் ; ஆனால் அந்தராமாநுஜன் ஆய்ச்சியருள்ளத்தில் உறைபவனெயன்றி பகவதராமாநுஜரைப்போல் வித்வான்களின் உள்ளத்தில் உறைபவ னல்லன்.

857. (மற்றொரு) ❀ मह्यं वितरतु यतिराट् स्वोयपदाम्भोजभक्तिभूमानम् ।

भक्तिस्सैव तु सकलां सम्पदमनुलां प्रदास्यति विप्रम् ॥ ५७ ॥

எம்பெருமானார் அடியேனுக்குத் தமது திருவடித்தாமரைகளில் காதலை அநுகூலிக்க வேணும்; அ.ஃ.து உண்டானால் ஸகலவிதமான செல்வமும் சடக்கெனவித்திக்குமன்றே.

858. (ஓமதயா) * मेदं नैव हि पश्यन्त्यर्था रामानुजायंगुरुवर्था ।

कान्तोपयन्तृयोगिनि अध्यवसायोऽयमनघतत्त्वविदाम् ॥ ५८ ॥

எம்பெருமானுக்கும் மணவாள மாமுனிகளுக்கும் வாசிகாண்பாரில்லை ; தீதற்ற தத்வத் துாலிகளில் உறுதி இதுவே காண்மின்.

859. (கடலவளாய) * कलिसास्त्राज्योद्भूतं ध्वान्तं निरसितुमिहोदितो न यदि ।

भगवान् यतिपतिरहह ! क्षोणी सर्वाऽपि तामसी हि स्यात् ॥ ५९ ॥

கலிவிருளைக் கடந்தருள எம்மிராமானுசன் அவதரித்திலனெல் உலகெல்லாம் இருள்முடி யன்றே கிடக்கும்.

860. (உணர்ந்தோம்) * उर्वारुकमिव खन्धान्मृत्योर्मुच्येय तूर्णमिति धेये ।

इच्छन्ति ते भवन्तु श्रीमद्यतिराजसेवया कृतिनः ॥ ६० ॥

“உர்வாருகமிவ பத்ததரத் ம்ருதயோர் முக்திய” [வெள்ளரிக்காயானது காய்ப்பவிட்டு நீங்குவதுபோல் ஸம்ஸாரத்தை விட்டு நீங்கக்கூடவேன் என்று வேதமுரைப்பதுபோல் ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு விரைவில் விடுபடவிரும்புமவர்கள் எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஸேவித்து க்ருதார்த்தர்களாகக் கடவார்கள்.

861. (கொழுந்துவிட்டு) * को वा गुरुरिह भुवने दिक्षु विदिक्षु च निजं यशो विमलम् ।

प्रसुमरमतनोद्भूगवद्भूष्यकृदन्वः पवित्रतमजन्मा ॥ ६१ ॥

எம்பெருமானாரத்தவிர வேறு எந்த ஆசாரியர் உலகம் நிறைந்த புகழாளராய் விளங்கினவர் ?

862. (இருந்தேன்) * इद्ये यतीन्द्र भवतश्चरणद्वंद्वं सदैव मम हृदये ।

अत एवान्तःकरणं सामकमाभाति संहतध्वान्तम् ॥ ६२ ॥

எம்பெருமானாரே ! தேவாரூடைய திருவடிகளைகள் எப்போதும் என்னுள்ளத்துள்ளே ஒளிக்கின்றன ; ஆகவேதான் எனதுநெஞ்சம் இருளற்று விளங்குகின்றது.

863. (மீடையத்தோடும்) * पिबत यतीन्द्रप्रवणप्रवणानां दिव्यपादसत्तीर्थम् ।

येन हि सकलान्धेनां स्पष्टविलम्बितमेव नाशमुपयन्ति ॥ ६३ ॥

ஸ்கல பாபங்களையும் நொடிப்பொழுதில் போக்கவல்லதான யதிந்தா பக்தபக்தர்களின் ஸ்ரீ பாததீர்த்தத்தைப் பருகுவர்கள்.

864. (பண்டருமாறன்) * पण्डितपामरभेदं विनंव सर्वेऽपि यतिपतेः कृपया ।

पूर्वमिव सांप्रतं च प्रयासलेशं विना समुत्तीर्णाः ॥ ६४ ॥

பண்டிதர்கள் பாமரர்கள் என்கிற வாசியின் நிக்வே எல்லாரும் எம்பெருமானாரூடைய திருவருளால் முற்காலத்திற்போல இக்காலத்திலும் எளிதாக உய்த்து போகின்றார்கள்.

865. (வாழ்வந்தி) ❀ वाक्पतिरेष हि साक्षाद् भुवोति वक्तव्यतां प्रपन्नाश्च ।

सत्यं यतिपतिमार्यं स्तुवैव भवन्ति धन्यजन्मानः ॥ ६५ ॥

“இவர் பூஜைகப்படுதலாற்பதியென்று சொல்லும்படியாகவுள்ளவர்களும் (மஹாபண்டிதர்களும்) எம்பெருமானாரைத்துத்தே பிறைப்பயன் பெற்றார் ஆகிறார்கள்.

866. (கூனங்கனந்த) ❀ ज्ञानं भगवद्विषयकमुवेनु मा वा धरातले मर्त्याः ।

यतिपतितत्प्रवणोक्तिज्ञानं खलु सर्वसंपदां मूलम् ॥ ६६ ॥

புளியில்வாரும் மனிசர்களே ! உங்களுக்கு எம்பெருமானைப்பற்றின ஞானம் உண்டாகவுமாம், இல்லையாகவுமாம் ; அதுபற்றி விசாரமில்லை ; யதீந்தரத்தப்பாவணர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந் முண்டாவதன்றோ ஸகலமானஸம்பத்துக்களுக்கும் மூலமாவது.

867. (சாமவடைந்த) ❀ शरणं यतीन्द्र भवतः चरद्वंद्वं हि सर्व आचार्याः ।

प्राहुरनुकल्प एषः त्वत्प्रतर्णाभिहि मुख्यकल्पो नः ॥ ६७ ॥

எதிலும் கௌணகல்பம் முக்கியகல்பமொன்று இரண்டுண்டே ; எம்பெருமானார் திருவடிகளைப்பணிதல் கௌணகல்பம் ; அவாடியார்கள் திருவடிகளைப்பணிதல் முக்கியகல்பம் எனக்கு.

868. (ஆனக்கின்று) ❀ आचार्यसार्वभौम ! ओमान् वरयोगिमूर्तिमिह नो चेत् ।

स्वीकृतवानभवित्वन् ध्रुवमधिष्यत पुनः कलिद्वान्तम् ॥ ६८ ॥

ஆசார்யமார்வபௌமரான எம்பெருமானாரே ! தேவரீர் மீண்டும் மணவாள மாமுனிகளாகிற திருக்கோலத்தைப் பரிசுரமித்து அவதாரம் செய்தருளியிராவிடில் மீண்டும் கலியிருள்மிடைதந்திருக்குமென்பது நிண்ணம்.

869. (சிந்தைமீளுந்) ❀ चिन्तयत नित्यमर्थान् अतिमधुरान् लक्ष्मणार्थकृतिबुन्दे ।

ये खलु संप्रन्तितमांतमांसि चित्ते विमृत्स्वराग्याशु ॥ ६९ ॥

மாத்தர்களே ! நமது நெஞ்சில் பரஸ்புள்ள அந்நாதாத்தகாரங்களைப் போக்கவல்லவைபாய் மிக இனியவைபாய் எம்பெருமானாருடைய திவ்யகீர்த்தங்களிலுள்ளவைபான பொருள்களை நிச்சலும் சிந்தனைசெய்யுங்கள்.

870. (வலிநையுமார்த்தி) ❀ एतद्वधेयमार्यैः श्रीभाष्ये स्पष्टबोधरहिता ये ।

अर्थास्तेषां गद्यत्रयत उपजीवनं यतीन्द्रेष्टम् ॥ ७० ॥

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸ்பஷ்டமாகக் கிடைக்காத அர்த்தங்களை சுத்யத்ரயத்திலிருந்து உய்த்துணரவேணுமென்பது எம்பெருமானார் திருவுள்ளம். (நாராயணசப்தவாச்யத்வஸந்நிபதித்தவாதிகள்)

871. (சார்ந்ததென்சிந்தை) ❀ शार्ङ्गी तिष्ठतु कामं पुरतो मम तं विहाय यतिराजम् ।

सेवेपेक्ष्यमृतकविः प्राह तदुक्तिं सुशोभनां मध्ये ॥ ७१ ॥

“திருவரங்கர் கைத்தலத்தாழியும் சங்கமுமேந்தி தங்கண்முகப்பே... உன்னைவிடே எனென்றுக்கிலும் தின்புகழேமொய்த்தலைக்கும் வந்து” என்று அமுதனார் பணித்தது மிகவுழுவியதே.

872. (கைந்தனன்) * कंटभक्तसमुद्धानां वक्ष्यानां विदलने परं दक्षः ।

भगवान्, यतिपतिरायौ वुरर्थवाविक्षयं हि भुवि कृतवान् ॥ ७२ ॥

மதுரைகடபாதிசனான ஆசிரை வதைப்பதில்மட்டுமே எம்பெருமான் நிபுணன்; தீய பொருள்கள் கூறுமவர்களைப்போலே எம்பெருமானார் தொலைத்தொழித்தது.

873. (வண்ணமீனும்) * वन्द्यातनवखपुष्पप्रवादतुल्यवादनिरतानाम् ।

कुद्शां प्रलपितनिचयं यतिपतिरवलीलयैव वारितवान् ॥ ७३ ॥

‘மலடிமகள் ஆகாசத்தாமரை’ என்பதுபோன்ற குறியவாதங்களைச் செய்யும் குற்றங்
டிகளின் பிதற்றல்களை எம்பெருமானார் அநாயாஸமாகக் கண்டித்தொழித்தனர்.

874. (தேவாரை) * ते खलु भुवने धन्या भगवत्समणार्यमुखकमलम् ।

साक्षादवेक्ष्य हर्षप्रकर्षमापुहि कूरनाथार्यद्याः ॥ ७४ ॥

எம்பெருமானுருடைய திருமுக மண்டலத்தை எங்கோந்தாக ஸேவிக் கப்பெற்ற கூரத்
தாழ்வான் முதலானவர்களே இந்நிலத்தில் பாக்கயசாலிகள்

875. (செய்தலை) * शंखसुदर्शनधारिणि शार्ङ्गिणि भगवति समक्षदृष्टेपि ।

तस्मिन् रुचिर्न मे स्यात् सत्यं यतिराजयपुत्रि सक्तोऽहम् ॥ ७५ ॥

கட்கிலியான எம்பெருமான் திருவாழி திருச்சங்கேந்தி எதிரேவந்து நின்றாலும் எம்
பெருமானார் வடிவழகு காணவே விருப்புமலண்டியேன்

876. (நன்றவன்) * निपुणा बहवः कवयो यतिराचरितोपवर्णने सक्ताः ।

भगवद्यतिपतिर्नुतिषु प्रवणाः कवयो हि धन्यजन्मानः ॥ ७६ ॥

சுருந்தலை, மாலவிகை முதலான மாதரசிகளின் சலிதைகளைப் பேசுவல்ல கவிகள் பல
ருளர்; எம்பெருமானார்த் துதிக்கவல்ல கவிகளின் பிறப்பன்றோ போற்றத் தக்கது.

877. (சந்தனன்) * ईषदपि नैव मिथ्या यतिपतिरेको हि गुरुवाहोऽत्र ।

अन्धतमसं स एव हि निरास्थदत्यन्तमात्मकृतिररुनः ॥ ७७ ॥

எம்பெருமானாரொருவரே ஆசார்யரென்னத் தருந்தனர் அவரொருவரேயன்றோ தமது
திய்யஸூக்திகளால் அருகிறோர் யொழித்தவர்; இது பொய்யுரையன்று

878. (கருந்தில்) * करुणावर्णालय ! भो ! वदीन् ! सर्वाश्च गुरुरान् भुवने ।

कारुणिकान् कथयामस्तव करुणका हि निस्तुला लसति ॥ ७८ ॥

கருணைக் கடலான எம்பெருமானாரே! உலகில் ஆசாரியர்க ளெல்லோரையுமே காருணி
கர்களென்கிறோம்; தேவாரூடைய கருணையொன்றே ஒப்பற்று விளங்குகின்றது.

879. (பொய்யை) * पुनरपि पुनरपि भवतः गुणगणकयनेषु ! यतिपते भगवन् ! ॥

जिह्वा ममोज्जिहीते लेखितुमेतान् समुत्सुकः पाणिः ॥ ७९ ॥

எம்பெருமானாரே! மீண்டுமீண்டும் தேவாரூடைய திருக்குணங்களைப் பேசுவதிலேயே
என்று தாக்கு ணக்கங்கொண்டிரா நின்றது; அகற்றையெழுதுவதிலேயே எனது கை
உதவாற்ற முடையது.

880. (நோரி) ❀ नलिनसमवक्त्रलोचनकरचरणादे! यतीन्द्र! तव दिव्यम् ।

वपुरवलोकितवन्त रसत्यं नान्यत्र पातयन्ति दृशम् ॥ ८० ॥

தாமரை போன்ற திருமுகம் திருக்கண் திருக்கை திருவடி முதலான திவ்ய வயவங்களை
வழிபாட்டி எம்பெருமானாரே! தேவரீருடைய திருமேனியை வேறிடத்தவர்கள் மற்றொரு
தலில் கண் செலுத்தார்.

881. (சோரிஷி) ❀ शोधयितुमात्मदेहं गंगां यमुनां सरस्वतीं यान्ति ।

यतिराज ! तव पदांबुजतीर्थं सर्वांशोधकं सत्यम् ॥ ८१ ॥

எம்பெருமானாரே! அவரவர்கள் தர்மமப் புனிதராக்கிக் கொள்ள கங்கா யமுனா ஸரஸ்
வதி நதிகளைத் தேடிப்போடுவீரர்கள்; தேவரீருடைய ஸ்ரீபாத தீர்த்தமே ஸர்வாங்கங்
களையும் புனிதமாக்க வல்லதென்பது உத்யம்.

882. (தேர்வுற்ற) ❀ ते खलु जगति कृतार्थाः श्रीभाष्यादिषु भवन्निन्धेषु ।

कालं क्षिपन्ति ये वै हन्तंते दुर्लभा यतीशान ! ॥ ८२ ॥

எம்பெருமானாரே! தேவரீர் பணித்த ஸ்ரீ பாஷ்யாதி திவ்யகீர்த்தங்களில் பேரது போக்கு
மவர்களே திவ்யலகில் கீருதார்த்தராவர்; ஆனால் அத்தகைய அதிகாரிகள் துர்லபர்கள்.

883. (கீகண்டு) ❀ श्रीवद्यामुनमुनिराट् कांचीमभ्येत्य कण्ठया निजया ।

व्यैक्षत भवन्तमारात् तत एव भवान् समुद्रकोर्तिरभूत् ॥ ८३ ॥

ஆனவந்தார் தமது இயற்கையின் னாளுளால் கச்சிப்பதிக்கெழுந்தருளி ❀ ஆமுதல்வனிவ
னென்று தேவரீரைக் கட்டாணித்தருளினார்; அதனாலேயே தேவரீருடைய புகழ்
ஒங்கிற்று.

884. (கண்டு) ❀ कथयत्यतिपतिकरुणांप्रणमततत्पादपंकजद्वंद्वम् ।

विलिखततदुक्तिराशिप्रविशत तस्यावतारभूतपुरीम् ॥ ८४ ॥

மாத்தர்களே! எம்பெருமானாருடைய திருவருளைப் பேசுங்கள்; அவருடைய திருவடி
களைத் தொழுங்கள்; அவருடைய திவ்ய ஸக்திகளை வெழுதுங்கள்; அவருடைய திருவவ
தாஸ்தலமான ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் சென்று புகுங்கள்.

885. (இத்ய) ❀ ओषध्यधीशसंनिभवदनं यतिराज तावकं सततम् ।

नक्तं दिवं ममाग्रे क्लिप्तसि धन्योऽस्मि भाग्यमिदमतुलम् ॥ ८५ ॥

எம்பெருமானாரே! தேவரீருடைய திங்கள் திருமுகம் அல்லும்பகலுமிடைவிடின்றி என்
னெதிரே விளங்கா தின்றது; ஒப்பற்ற பாக்கியம் பெற்றுக்கு தார்த்தனாகிறேன்

886. (பற்குமஸ்திரை) ❀ पश्यन्ति जगति बहवो निरर्थकश्चाशतानि यतिराज ।

तावकमुखाब्जनिर्गतदिव्यग्रन्थेषु सत्सु भोग्येषु ॥ ८६ ॥

எம்பெருமானாரே! தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பரமபோக்யமான ஸ்ரீஸூகனிருக்க
வும் உலகில் பலர் வம்புதும்பான கவடிகளைப் பார்க்கின்றனர்.

887. (பொய்யவர்) * पेतुर्बहवो नरकेषु असेव्यसेवाविमुक्तैरहह ! ।

यतिपतिसेवाभाष्यं नाल्पस्य फलं हि तपस इत्याहुः ॥ ८७ ॥

எம்பெருமானாரைத் தொழும் பாக்கியம் சீரிய நற்றவப் பயனைன்பர் பெரியோர்; ஆயினும் பலர் அஸேவ்ய ஸேவை முதலிய தீவினைகளினால் நரகத்தில் வீழ்ந்தனர்ந்தோ!

888. (கலிமீக்க) कलियुगमुखे हि शठजिन्मुनिरभिहितवान् कलिहंतो भविता ।

इति यतिराज ! तबुक्तिस्सार्या भवतोऽवतारतोजाता ॥ ८८ ॥

நம்மாழ்வார் கலியுகம் தொடங்கும்போதே கலியுங்கெடுங் கண்டுகொண்டின் என்றார்; எம்பெருமானாரே! அவ்வருளிச் செயல் தேவரீருடைய திருவவதாரத்தினால் உண்மையாயிற்று.

889. (போற்றும்) * भोगेषु लौकिकेषु भ्राम्यन्ति जडा जनास्तु भोगिपते ।

तावकभोगे भव्ये मुग्धाः कूरेश्वाशरथ्याद्याः ॥ ८९ ॥

ஆதிசேஷமூர்த்தியான எம்பெருமானாரே! பாமர ஜனங்கள் உலகத்திலுள்ள சிற்றின்பங்களில் மயங்குகின்றனர்; தேவரீருடைய திருமேனியடிகில் ஈடுபடும் பாக்கியசாலிகள் ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலானவர்களேயாவர்.

890. (நீண்டயாள்) * नित्यं यतीन्द्र ! तावकचरणांभोजस्मृतिं वितन्वानाः ।

इह भुवि नित्यान्मुक्तानतिशेरत इत्यनर्गलं वचनम् ॥ ९० ॥

எம்பெருமானாரே! நிச்சலம் தேவரீருடைய திருவடியினைக்கொள் சித்திப்பவர்கள் இந்நிலத்திலிருந்துவைத்தே தியமுக்தர்களிற் காட்டிலும் சீரியரென்பது விவாதமற்றவார்த்தையாம்.

891. (மருள்) * मधु मधुरमय च फणितमतिमधुरमिति ब्रुवन्ति भुवि भूर्खाः ।

माधुर्यमप्रमेयं न विदन्ति यतीन्द्र तावकोक्तिततौ ॥ ९१ ॥

எம்பெருமானாரே! இந்நிலத்திலுள்ள மூர்க்கர்கள் தேவரீருடைய மூலஸூக்திகளின் அப்ரமேயமான மாதுரியத்தை யறியாமல் மதுவையும் கற்கண்டையும் மதுரமென்கிறார்கள்.

892. (புண்ணிய) * पुण्यजन बाधनायं भुव्यवतीर्णो हि जानकीजानिः ।

यतिराज पुण्यपुरुषाः उदजीवन् वह्य एव तव दयया ॥ ९२ ॥

எம்பெருமானாரே! “யாதுதாந : புண்யஜந” என்ற அமர கோசத்தின்படி புண்ய ஜநமென்னப் படுகிற அரக்கர்களைத் தொலைப்பதற்காக சக்ரவர்த்தி திருமகனார் அவதரித்தார்; தேவரீருடைய திருவருளால் புண்ய புருஷர்கள் யாவரும் உஜ்ஜீவித்தனர்.

893. (கலி) * कष्टं हा धिक् कष्टं प्रलपन्ति जडा जगनिरीशानम् ।

वयमिह सत्यं ब्रूमः यतिराजेनैव नायवान् लोकः ॥ ९३ ॥

கில பல மூர்க்கர்கள் உலகுக்கு சுச்வரன் கிடையாதென்று பிதற்றுகிறார்கள்; உண்மையாக நாம் சொல்லுவது எம்பெருமானாரே உலகுக்கெல்லாம் சுச்வரர்.

894. (தவிதும்) ❀ तपसा शरीरशोषणनिष्णातंहन्त कि फलं लब्धम् ।

यतिपतिकंकर्यकृते वयमिह देहस्य पोषणं कुर्मः ॥ ९४ ॥

தவம் புரித்து உடலை உலர்த்துகின்ற தாபஸர்கள் என்னபேறு பெற்றார்கள்? எம்பெருமானார்க்குக் கைங்கரியம் செய்யவே நாம் உடலைப் போஷித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

895. (உணர்வாற்று) ❀ उदुपं परिगृह्य तरन्त्युदधि संसारसागरोत्तरणे ।

यतिराजनामकीर्तनमेकं प्लवतामुपति विशयसृते ॥ ९५ ॥

உப்புக் கடலைக் கடப்பதற்குக் கப்பலைக் கொள்ளுகிறார்கள்; நாம் எம்பெருமானார் திருநாமஸங்கீர்த்தனத்தைத் தோணியாகக் கொண்டு திண்ணமாக பிறவிக்கடலைக் கடக்கிறோம்.

896. (வளரும்) ❀ वन्दे यतिपतिचरणौ सन्देतरमोदलब्धये सततम् ।

संदेह इह भवेत्किं ? संदोहो जायते हि मोदानाम् ॥ ९६ ॥

அளவு கடந்த ஸந்தோஷம் பெறுவதற்காக எம்பெருமானார் திருவடிகளை எஞ்ஞான்றும் தொழுதின்றேன்; இங்ஙனே தொழுவதனால் ஸந்தோஷ ஸந்தோஷ முண்டாவதில் என்ன ஸந்தோஷம்?

897. (தன்னையுற்) ❀ तपनो हरति तमिस्रां पुनरपि सा जायते हि नक्षिरेण ।

यतिराजतपननिहतं तम आविष्टं कदाऽपि नोदेति ॥ ९७ ॥

ஸுமீர்யன் இருளைப்போக்குகின்றது எனினும் அவ்விருள் உடனுக்குடனே வந்து மூடா தின்றது; எம்பெருமானாரால் போக்கப்பட்ட அகவிருள் பின்னியொரு நாளும் மறுவலி டாது.

898. (இடுகை) ❀ इषुभिर्जवान रामो रक्षोनिग्रहान् यतीन्द्र ! धनुषा च ।

कालेयराक्षसानां निग्रहं तु भवान् स्वसूक्तिमिहृतवान् ॥ ९८ ॥

எம்பெருமானாரே! ஸ்ரீராமவன் அரக்கர்களின் திரளை அம்புகளாலும் வில்லினாலும் தொலைத்தருளினன்; தேவரீர் கலியுகத் தரக்கர்களைத் தமது ஸ்ரீஸூக்திகளால் தொலைத்தருளிற்று.

899. (நற்கூர்) ❀ तर्कोऽप्रतिष्ठ इति यत् पाराशर्यो जगद सत्यं तत् ।

अनवद्यशास्त्रबुन्दः यतिपतिरखिलायंसाधने दक्षः ॥ ९९ ॥

தர்க்கசாஸ்தரம் ப்ரமாணமன்று என்று வேதவ்யாஸர் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் ஸத்தாபித் திருப்பது ப்ரஸித்தம். இதை பலவித ச்ருதிகளைக் கொண்டு ஸ்தாபிப்பதில் ஸமர்த்தர் எம்பெருமானார் ஒருவரே!

900. (மோந்தது) ❀ भोजनमय च स्वापो विषयाणां भोग इत्यदः कृत्यैः ।

कालं क्षिपन्ति कितवाः हन्त यतीन्द्रोत्तिबुन्दसत्येऽपि ॥ १०० ॥

தம்மிராமா நுஜனுடைய அமுதமன்ன திவ்யஸூக்திகள் பலவிருத்தும் இவ்விருள் தருமா னாலத்து மூடர்கள் தம் னத்தை வாய்க்குக் கவளமுந்துவதிலும், துங்குவதிலும்,

விஷய போகங்களை அநுபவிப்பதிலும் போதைப் போக்குகிறார்களே ! அந்தோ பரிதாபம்.

901. (மயக்கும்) ❀ मयि मतिविरहितजन्तौ यतिपतिरहह ! स्वकीयया कृपया ।

स्वीयप्रभावबोधं जनयामासेति नैव चित्रमिदम् ॥ १०१ ॥

திகின்றி நின்றவென்றீசனையைக் கருதாமல் அடியேனையும் கேவலம் தம்முடைய கீருபையால் ஆட்கொண்டார், எம்பெருமானார். கீருபாமாத்ரப்ரஸத்தாசார்யரான எம்பெருமானார் விஷயத்தில் இது ஆச்சர்யமோ ?

902. (கதையும்) ❀ नैवास्ति जगति जेतुं मामिह कोऽपीति सशपथं वस्मि ।

यदहं यतीन्द्रचरणे तत्प्रवणांघ्रौ च वृढतरं प्रवणः ॥ १०२ ॥

எம்பெருமானாரையும், எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்த யதீத்தரப்ரவணரான மணவாளமாமுனிகளையும் பற்றின எனக்கார் நிகர் தீணிஸத்தே ? என்று சபதமிட்டுச் சொல்வேன்.

903. (வளர்ந்தவெங்) ❀ वस्तुत इदं ब्रवीमि श्रीमद्यतिराज एव वरयोगी ।

भूत्वा प्रपन्नगोष्ठीं सनाययामास भाग्यभूम्ना नः ॥ १०३ ॥

எம்பெருமானாரே மணவாளமாமுனிகளாக அவதரித்து ப்ரபந்தகோஷியைப் புனிதப் படுத்தியது அடியேனங்களுடைய பாக்கியமாகும்.

904. (கையிலி) ❀ कंतवमनृतोक्तिं वा परिहासं वाऽपि विप्रलिप्तां वा ।

न मनापि जानीतो यतिवरवरमुनी उभावेव ॥ १०४ ॥

வஞ்சனை, பொய், பரிஹாஸம், ஏமாற்று இவை எஷத்தும் இல்லாதவர்களன்றோ தம்மி ராமாதுசனும் அவருடைய அபராவதாரமான மணவாளமாமுனிகளும்.

905. (செயுந்தீரை) ❀ शेषत्वपारतन्त्र्ये लक्षणमात्मन इतीदृशं ज्ञानम् ।

यतिपतिवरवरयोगि-श्रीसूक्तिभिरेव जायते जगति ॥ १०५ ॥

‘சேஷத்வ பாரததந்த்ரீயம் ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணம்’ என்னும் இந்த ஞானம், எம்பெருமானாருடையவும் மணவாளமாமுனிகளுடையவும் ஸ்ரீஸூத்திகளினாலன்றோ இந்தவுலகு நன்கறிந்து கொள்கிறது.

906. (இருமிட்டம்) ❀ इदमवलपवचो मे श्रुत यतीन्द्राक्ष सोऽहमुत्तुंगः ।

पंचकसप्ततिविंशतिचिन्ताभाग्यं यतो न तस्यास्ति ॥ १०६ ॥

எம்பெருமானாருக்குமில்லாத ஒரு பெருமை அடியேனுக்குள்ளது. அது எம்பெருமானார் விஷயமான தாட்பஞ்சகம், யதிராஜஸப்ததி. யதிராஜஸப்ததி இவற்றை நிச்சலும் சிந்தை கொள்வதே ! இது அந்த எம்பெருமானாரால் முடியாதன்றோ !

907. (இன்புற்றி) ❀ इह बहवो गुरुर्याः प्रादुरभूवन् तथापि यतिराजः ।

गुरुरद्वितीय आसीत् ध्वान्तं येनाखिसं च विध्वस्तम् ॥ १०७ ॥

இருள்தருமாலத்தின் இவ்விருளைப் போக்கியதால் எம்பெருமானார் ஒருவரே எல்லா ஆசார்யர்களைக்காட்டிலும் மேம்பட்டவர்.

908. (அங்கயல்) ❀ अण्णङ्गरायंदासः परया भक्त्या यतीन्नुतिमेनाम् ।

विज्ञाप्य हर्षमतुलं भेजे सेयं चकास्तु भक्तहृदि ॥ १०८ ॥

பெருமக்கோடில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யதாஸன் இயற்றிய இந்த ஸ்தோத்ரமானது பக்தர்கள் நெஞ்சில் எப்பொழுதும் திகழவேண்டும்.

ஸ்ரீ பெரும்புதூர் எம்பெருமானார்.

909 'ந சேத் ராமா நுஜேத்யேஷா ச துரா ச துரக்ஷா'

காமவஸ்தாம் பரபத்யந்தே ஜந்தவே ஹந்தமா த்ருஸ:,

(ராமா நுஜ) என்கிற சதிரான நான்கு திருவெழுத்து இவ்வாய்க்கிற் தம்போல வாரின் நிலைமை என்னுகுமந்தோ! (நாமெல்லாம் உருமாய்ந்திருப்போமென்றபடி)

910 புண்யாம்போஜனிகாஸாய பாபத்வரந்தக்ஷயாய ச |

ஸ்ரீமாத் ஆவிரபூத் பூமொள ராமா நுஜ திலாகர: ||

ஆளவந்தாருடைய முடங்கின மூன்று திருவிரக்களாகிற புனிதமரண தாமரை மலர்வதற்கும், பாபிகளாகிற இருள் தொலைவதற்குமாக இந்நிலைத்தில் பகவத்ராமா நுஜ ஸரீரயப்ரா தூர்ப்பாஸமாயிற்று. ...

911 'தருணீக்ருதவிரிஞ்சா துளொஞ்ஞீன்பூதய: |

ராமா நுஜபதாம்போஜஸமாச்ரயணஸாலிக: ||

எம்பெருமானுருடைய திருவடித் தாமரைகளைச் சார்ந்தவர்கள் ப்ரஹ்ம லோகைச்வரீயம் முதலான ப்ரரக்ருத போகங்களைமேலொம் த்ருணமாகநினைத்து வெறுத்தொழித்தவர்களென்று பகவத்ராமா நுஜ பக்தர்களின் பெருமை சொல் விற்று. ...

912 கோஷாயசோபி கமநீயசிகாநிலேசம்

தண்டத்ரயோஜ்ஜ்வலகரம் விமலோபவீதம் |

உதயத்திநோநீபம் உல்லஸதூர்த்தவாண்டரம்

ரூபம் தவாஸ்தி யதிராஜ! த்ருசோர் மமாக்ரே: ||

இந்த கலோகம் கூரத்தாழ்வானருளிக்கொய்தது. க்ரீமீகண்ட சோழனுடைய கொடுக்கொன்மைமயிற்றுத் திருக்கண்ணை யிழந்திருந்த கூரத்தாழ்வானை, திருநாராயண புரத்தில் நின்றும் பன்னிரண்டாண்டு கழித்து மீண்டெழுந்தருளிய எம்பெருமானார் வருந்தி உசாவுகையில் "எனக்குக் கண் போய்ந்றே மென்று குறையில்லை; தேவரீருடைய தீவிய மக்கள விக்ரஹத்தை உள்ளவாறு வேஷிக்கப் பெறுகின்றேன்" என்று விண்ணப்பிக்கையில் ஸாதித்தருளின் கலோகமிது. ஏழன்மூன்று பாதங்களிலுள்ள ஆறுவிசேஷஸங்களுக்கும் மதாந்தரஸ்த ஸம்நயாளிகளின் வேஷத் திற்காட்டில் வாசிகூறுள்ள: [காஷாய சோபி] அந்த வதிகள் காஷாய மணிந்தாலும் கண்கொண்டு காணவொன்னுத உடையன்றே. [கமநீயசிகாநிலேசம்] முண்டித சிரஸ்கர்க்கன்றே அவர்கள். [தண்டத்ரய உஜ்ஜ்வலகரம்] ஏகதண்டி உன் றிக்கே "தண்டைஸ் திரிபீர்மண்டிதா முரீத்தி: [விமலோபவீதம்] பண்டாரச்சாபி போலே பூணூல் அறுத்தெறியுமவர்களன்றே அவர்கள். [உதயத்திநோநீபம்] "உதயபருப்பதத்தின்மேல் விரியுங்கதிரே போன்றவச் ச்ஸாபி. [உல்லஸதூர்த்தவ புண்டரம்] பன்னிருநாமம் அழகாக விளங்குந் திருமேனி. இத்தகைய திருக்கோலம் என்னென்றே திகழ்கின்றதென்கை, ...

ஸ்ரீ தேசிக ரஹஸ்யங்களில் பகவத்பாஷ்பகார ப்ரஸ்ஸைகள்

913 எம்பரதாய பரிகத்தி ஸ்ரீஹந்திம்—"ஆளவந்தாருடைய நியோகத்தாலே

ஸ்ரீ பாஷ்பகாரரை அங்கீகரித்த பூரணரான பெரிபதம்பி, இவரைத் தமக்க

ஸம்ப்ரஹ்மசாரிகளான திருக்கோட்டியூரநம்பி பக்கலிலே அந்த தலினைக் பண்ணவும். திருமாலையாண்டான் பக்கலிலே திருவாய்மொழி கேட்கவும். ஆழ்வார் திருவரங்கம் பெருமானாரையார் பக்கலிலே நக்வார்த்தை கேட்கவும். நியோகித்ததும்—“பஹுமாயம் ரோதவ்யம். பஹுமாய்ரோதவ்யம்” துந்தந்ருத்தா மயா ராஜநி பஹு: பன்யுபாஸிதா:” இத்யாதிகளையும் ககாதி ந்ருத்தா ந்தங்களை யுப் பார்த்து பிஷ்யபூதவர பஹுமுகமாகத் திருத்தலெண்டுமென்கிற அபிஷந்தியாரில் உபபந்தமம்.”

914 (அதிலேயே “பாஷ்யகாரகுடைய பிஷ்யணந்திர தாயங்கலில் ஒன்றி லும் அந்ததலிரோதயிலே; வாக்யமோஜாதபேதமே யுள்ளது. தேஸகாஸ அவஸ்தாவிஷேஷங்களாலே வரும் அநுஷ்டாப லைஷம்யம் சான் திராநுமதம்.”

915 குருபாயாஸா:மென்றும் ரணஸ்வத்தி — “பெரியதம்பி ஸ்ரீபாதத்ததை ஆச்ரயித்தவர்கள் அழகர்;—அவர்களைத் திருர், எம்பெருமானார், மனைவியநின்றார். ஆரிய ஸ்ரீமுகோபதாஸர், அணியரங்கத்தமுதநூர், திருவாய்க்குடமுடையான் வட்டர், திருக்கச்சிதம்பி” (அவ்விடத்திலேயே) “எம்பெருமானார் திருக்கோட்டி யூர்தம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ரணஸ்வார்த்தங்கள் நிகழ்த்தார். திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழி கேட்டார்; ஆளவந்தாராழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழியுமொதி ஸ்திதா தாராதிகளும் அருளிச்செய்யும் தவ்வார்த்தைகளும் கேட்டருளினார். திருமலைதம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஸ்ரீமதராமராயணம் கேட்டருளி னார். இவர்களுச்செய்த பிரபந்தங்கள்—ஸ்ரீபாஷ்யம் தீபம் ஸாரம் நெதார்த்த லக்ஷணம், ஸ்ரீ தீதாபர்ஷயம், திறிய கத்தம், பெரிய கதவா, ஸ்ரீ லைலாண்ட கதவம், நிதவம்—ஆக ஒன்பது இவை ஸ்ரீபாதத்தில் ஆச்ரயித்தமுதலிகளைக் கத்தாரம் ஸம்ப்ரதாயப்பெயர்களில் அறிந்துகொள்வது.”

916 ர்ணஸ்வத்தியாய — அக்காமி ஸ்வகாதம்பத்தி — “ஒருமலைக் நின்று ஒருமலையில்காவும் ஸிம்ஹஸீரத்திலே ஐந்துக்களைப்பேசல் பாஷ்யகாரர் ஸம்ஸார லங்கனம் பண்ண அவரோடுண்டான குடல் துலக்காளே நாம் உத்திரணராவு தேயம்” என்று ஸுதலியாண்டானருளிச்செய்த பாசரம். அதிலேயே காமக்ஷைகா திரைகளில் “பாஷ்யகாரர் அந்நிமதஸூயிலும் வருத்தியெழுந்திருந்த ஸந்த்யா காலத்திலே ஐயாந்ருஷி ப்ரகேஷபம் பண்ணியருளினார்.” ... ..

மணவாளராமானுஜனின் ரதநம்ப விபாக்கியானங்களில்

எம்பெருமானார் ப்ரசம்ஸைகள்

917 ஸ்ரீமகாபுராணம், சரமசுலோகப்பாசண விபாகத்தியான, அகதூரி ஸ்வயித் மணவாளராமானுஜனின் ஸ்ரீஸூக்தி “இதில் அந்ததல்கேட்டுக்கக்கா கவிதே எம்பெருமானார் பகலிசெட்டுயர்வாய்ம திருக்கோட்டியூரநம்பி பக்கல் எந்திராஸிந்து கம்பி தாமதம் தீரில் அறிந்துநின்றனாய் கௌரவசம்மதமம், இதில் அந்ததல்கள் இல்லாமைகையுபாஸத்திதே இவைகைய ஆனதிகம்—ஆதரபீக்ஷாருதமாயகம் பலகால் கடந்து துணைப்பண்ணி, குணாவுகொண்டு மாணேபலாஸங்கொண்டு அநுஸம்யடுத்தி அருளிச்செய்தருளினது. ... ..

918 (அதிலேயே, சாமச்சலோக ப்ரகாசனத்தில் (282) *உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவர் அருளிச் செய்த வார்த்தையை வ்யாசிப்பது* என்ற குர்ணியின் வியாக்கியானத்தில் மணவாளமாழவிகளின் ஸ்ரீஸூக்தி—“தத்ஸநிர்ணயம் பண்ணின உய்யக்கொண்டார் பக்தி ரிஷ்டாபயிரங்கையாலே அவரை ப்ரபக்திரிஷ்டாராப்படி பண்ணவேண்டுமென்று, அவருக்கு சரமசலோகார்த்தசத்ஸாயருளிச்செய்தவளவிலே, ‘அர்த்தஸ்திதி ஆழிதாயிருந்தது ஆகிலும், அத்ஸதலிட்டு இத்தைப்பற்றுத்தக்க ரூசி எனககிலை’ என்ன, ‘ஸித்வாஸ்தைகயாலே அர்த்தத்துக்கு இசைந்தாய் பகவத் ப்ரஸாதமில்லையாயாலே ரூசி பிறந்ததின்கை” என்று அவர் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பதென்கை” என்றுள்ளது.

919 ஸ்ரீவசநபூஷணர் முதல் பிரகாசனத்தில் (73) “அஹமர்த்தசத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்தமென்னுமபடி தாய்மீறே அந்தரங்க நிருபகம்” என்ற குர்ணியின் வியாக்கியானத்தில் மாழவிகள்—“திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆறுமாளம் ஆய்வான் லேவித்துலின்று மஹாநிதியாகப்பெற்ற அர்த்தமிறே இது” என்றருளிச்செய்தார். (இஃது எம்பெருமானார் ப்ரஸ்தாவ மில்கையாகிலும்) ஆழ்வான் திருக்கோட்டியூர்நம்பினன் லிதிக்கெழுந்தருலின தளம்பெருமானுடைய நிபமனத்தினாலே யென்று அந்யதர் அருளிச்செய்திருப்பது இங்கே அநுஸந்தேயம்.

920 (அதிலேயே கால்காப் ப்ரகாசனத்தில்—‘பாஷ்யகாரர் காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் பறம்பு உருந்தசையுமபார்த்தது பெரியதிருமண்டபத்துக்குக் கீழாக மாகலிகளெல்லாம் திரளவிறுந்தகளவிலே இவ்வந்தும் ப்ரஸ்துதமாக பின்பு பிறந்த வாதனைதகலே ஸ்வரியது” என்பது ஸ்ரீஸூக்தி. இவருமணவாளமாழவிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி—“ஸதஸ்வேதார்த்த தாதயாமாக தகலெல்லாம் ஸபைய விபரம்பாமற கடந்து சொல்லுகிறகிற கல்லைக்காலமான பாஷ்யகாரர் காலத்திலே”.....இதயாநிகலே அவது லேவிப்பது.

ஆசார்யஸ்ரீநதயத்தில் ஸர்வபுருமா ஸர்வபுருமனைகள்

921 ஆசார்யஸ்ரீநதயம் முதற் பிரகாசனத்தில்—(65) “பாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸூத்ரா வாக்யங்கள் ஒருங்கலிவிவர்” என்றவிடத்து மணவாளமாழவிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி வ்யாஸாறு—“பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபாஷ்யம் பண்ணியருளும்போது ஸூத்ரா வாக்யங்களில் ஸந்திகதங்களான அர்த்தங்கலெல்லாம் அருளிச்செய்கைக் கொண்டு நிர்ணயித்து ஒருங்கலிட்ட ருள்வரென்கை.”

922 (அங்கேயே) (65) *மலேச்சஹுர்பக்தனுனை* இதயாநி குர்ணியில் “புஷ்பநயாக போக மண்டபங்களில் பணிப்பூவாச ஸபைமும் வீணையங்கையுமான அந்தரங்கலா முடிமனனவனும் ஸவதிபோததயனா மஹாபுஸ்யம் அநுஸந்தித்த க்ரமமும்” என்றவிடத்து மாழவிகளின் வியாக்கியான ஸூக்தி—“தயாகமண்டபமான பெருமான்கோலிலித் திருவாலவட்டமும் கையுமாய்ப்பெருமானுக்கு அர்த்தவ்யாபிவிற திருச்சச்சிசம்புலைய ஸவதிபோததயாரான உடையவர் அநுகர்த்

தித்து காமமும்....வழிவார்த்தன்றோ இன்ன றுன்மம் உ த்க்ருஷ்டம் இன்ன றுன்மம் அபக்ருஷ்டம் என்று றுன்மத்தினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் தோன்றுவ தென்றபடி”.

923 (அதிலேயே, அக்த றுர்ணையிலேயே) “யாகாநுயாகோத்தரஸித் கலிம காமாநகந்தல சுததிபண்ணின” என்றவிடத்து—(மாழனிசன்)—“யாக ஸப்தவாசபமான திகவாராதனததில் பிளியையுநங்காலிலி தாவன் ஸபர்ஸத்தரலே காமாசுத்திபண்ணின உடையவரும்” இதயாதி.

924 ஆராய றுருதயத்திலேயே இரண்டாம் பாகாணத்தில் (91) “தமிழ்பாழனிசமநுமணயமென்றவர்களாலே.....*சலிபுகசெடுப்போலே ளுனி தம்* என்றவிடத்து, மாழனிசன்—“அழ்வார்தாம மயர்கற மதிநலம் பெற்றவ ரானகமாலே *சலிபுகசெடுப்பென்று திதுமங்கையாழ்வார் உடையவர் போல்வார் அவசரித்து, கலிபுகங்கையாவாரம் சுழியென்று பேசுகளும் அர்ஸத்தை தர்ஸித்து அருளிச்செய்தாப்போலே” இதயாதி.

925 (அதிலேயே, தானம பாகாணத்தில்) 155. *பூண்டகான் சிர்க்க கடலைபுகொண்டு* இதயாதி றுர்ணையிலே—“கூணகந்திசுழிகொண்டல் போல்வாரா றோகமென்னு” என்றவிடத்து மாழனிசன்—(இராமாநுா நூற்குச்சாநிமிச) திருணகந்திசுழிகொண்டலிதே என்று கருணாநிலைமான் பேசுவாகச சொல்லப்பட்ட எம்பெருமா ளர்போல்வாரா இந்த கூணகாமத்தையிட்டு றோகமென்று சொல்லு மென்றபடி.”

926 (அதிலேயே, அக்த பாகாணத்திலேயே) 162 திருவாழ்வா வராமகதி திசுதே எனறுவிடத்து மாழனிசன்—“பாஷ்யகார பக்தஸி” என சாத்தியாயகன்று வேதாங்காரதகம கேட்டு *நாமும் நமஸிராமாநுசனை மனம் பிடிம்* என்னகமாலே பூர்வைஷணகவாதி மென்று திருநாமமாய்” இதயாதி.

927 (அதிலேயே, அக்த பாகாணத்திலேயே) 204 திருவாழ்வா மனலுச கும் தமஸிசகம் இவர்க்கும் இவரடி பணிகசகசதமே இனவென்னததே என்று றுர் னையே “தூவாடிபலிசத்தவர்க கென்றவிடத்து மாழனிசனிலே பூர்ணகந்த— “தூரணவழியாகப் பூருவாதன் உபதேசித்ததுபோர்த நியமதனைசக துஃத்துப் பண்ணவழிபதேசிக்ளம்படி பண்ணியும், பல்கால் நடந்து துணண்டு கேட்ட பா மாதததனை துண்கமகவைத்து உபதேசித்தும்... ..” (பாடி அதிகாரய பாராயல் அவர்கள் தூகததிலையப் பார்த்து உபதேசித்தருளும் ஸ்வபர்வராய தீபாரசனனு மாறனடிபணிக்ருப்க்தவன்ஜே என்று நிரூபகமாயிருக்கும் எம்பெருமானு சததீம இவ்வாகாரங்களுள்ள தென்கை.”

928 (அதிலேயே, நாலாம் பாகாணத்தில்) 224, புராண பெளரஸஸிசர் தயாஜயாமுமாசுகின” என்ற விடத்து மாழனிசன்—“பிதாம நாதம தாராக... .. என்று பவிஷ்யத் புராண விததமாலையாலும், புராணவித்தம ரானகமாலே லொராணிகாரன பாஷ்யகாரர் சுதவாங்கிலே இவ்வசநபகரினையமாலே தயமஜ்யங் கலினனுடைய தயாசபூரனகமான் ஸரண ளானதலைதப் பண் றுகைமாலும்”

மணவாள மாமுனிகள் மதிராஜ விம்சதியில் "ஸ்ரீரங்கராஜ சரணுட்புஜ ராஜஹம்ஸமென்று ஸ்வரமிடைய ராஜஹம்ஸமாக அருளிச்செய்ததன் பொருத்தங்கள்.

929 அபஞ்சுத்ராதிசுரண ஸ்ரீபாஷாத்தின் ஸ்வாமி விவரித்தருளியுள்ள ஒரு கதை கேள்வியின், ச்சாந்தோசம் உபநிஷத்தின் ஜாநச்ருதியின் உபாச்சியான மென்று சொல்லப்பட்டிராநின்றது. ஜாநச்ருதிஎன்னும் கூதர்மன் மிக்கபெருஞ் சொல்லம் படைத்தவனாகையால் அன்னதானம் முதலியன விசேஷமாகச் செய்து கொண்டிருந்தான். ஆகவே அவனுக்குப் ப்ரஹ்மஜ்ஞானமென்பது சிறிதுமில்லாம லிருந்தது; பல்லபல்லாகுகொள்கிற இரண்டு மஹர்ஷிகள் அவனிடத்திலே இரக் கவிகொண்டு இவனுக்குப் ப்ரஹ்மஜ்ஞான முண்டாகவேனுமென்றெண்ணி இரண்டு ஹம்ஸரூபிகளாய் அவன் சயனத்தின் மேலேபறந்துகொண்டு போகையில் பல்ல மென்கிற ஹம்ஸம் பல்லாகுகொள்கிற ஹம்ஸத்தைப்பார்த்து 'ஜாநச்ருதி ப்ரஹ்ம ப்ரபுவின் மேலே நிழல்பட்டாய் அன்னித்துப்போ' என்று சொல்லிற்று. அதுகேட்ட அந்த ஹம்ஸம் "இவன் போல் நிழல்பட்டால் வரும் கெடுதல் என்ன? இவன் னைக்கவரைப்போல் ப்ரஹ்மஜ்ஞானியா என்ன? ஞானமற்றவனுன இவனை நாம் கொள்ளிக்கொள்ளுமோ?" என்று அவனெனனமாகச் சொல்ல, அதுகேட்ட ஜாநச்ருதி துக்கவிகொண்டவனாய் அந்த னைக்கவரைத் தேடிக்கொண்டுசென்று அநுவர்தி தித்து ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசிக்கவேனுமென்று பிரார்த்தித்த, "கச்சுஷை பண்ணுதவனுக்கு உபதேசிக்கப் போகாத" என்று அவர் சொல்ல, "ப்ரஹ்மஜ்ஞான ரகஷிப்பதாநிற பெரிய காரியத்திலிடுபட்டிருக்கிறவனக்கு இங்கிருந்து கச்சுஷை உண்ண அவகாசமில்லை" என்ன, ஆகரபரீகாசர்த்தமாக "ஆஷுவ பஹ" த்ரவ்யம் கொண்டும" என்று னைக்கர் சொன்ன. அப்படியே ஜாநச்ருதி ஸர்வஸ்வத்தையுங் கொண்டுசென்று வாய்ப்பிக்கு அவரிடத்தில் ப்ரஹ்மவித்யைபதேசம் பெற்று மென்று ஓதப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வஹம் ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்திற்கு ஹம்ஸம் ப்ரஹ்மமாக இருக்கதனால் ப்ரஹ்மஜ்ஞானப்ரேரகரான எம்பெருமானாரை ஹம்ஸ மென்னக் குறைவில்லை.

930 நீலமயம் பாஷையம் உடுத்து னைத்தால் அவற்றைப் பிரிக்க வில்லென மயுடையது ஹம்ஸம். ிஹம்ஸை யதா க்ஷீரமிவ அப்புயிச்சாரீஜீ என்பர்களே. அதுபோல, னாரங்களுக்கும் அனாரங்களுக்கும் கலந்த சட்டியாயிருக்கிற சம்ஸ்த்ரங்கலில் னாராணாங்களைப் பதத்தறிந்துரைத்தவர் எம்பெருமானார்.

931 ிஅகனமதாயிருந்து அங்கு அநுநானுரைத்தஜீ அன்னமாய் நூல் பயந்தானஜீ என்கிறபடியே வேதசாள் தரங்கலை வெளியிட்டது பகவதவதாரமான ஹம்ஸம். அதுபோல சிஷ்யர்களைக் குறித்து சாஸ்த்ரங்களை உபதேசித்தருளினவர் எம்பெருமானார்.

932 ிகபத்தாதி ரகிம் ஹம்ஸ: சுதசித் கர்த்தமாய்டன்ஜி [ஹம்ஸ மானது செற்று நிலத்தில் ஒரு பொதும் மனம் பொருந்தி யிருக்கமாட்டாது] என்கிறபடியே ஹம்ஸம் செற்றில் பொருந்தாது. அதுபோல ிமாறன் னின்ணப் பஞ்செய்த சொல்லார் தொடையலிந்நூறும் னன்ணர் — பிறப்பாய் பொல்லானரு னின்ணமாய் வன்செற்றள்ளல் பொய்த்நிலத்தே அருததாரஜீ (திருவிருத்தம்) என்கிற படியே னம்னாரமாகிற வலிய செற்றுநிலத்திலே பொருந்தமாட்டாமல் எய்த்ய லித் தருளினவர் எம்பெருமானார்.

933 ஸீபெண்டையோட ஸ்ரீமம் பெய்களையார் தம் பின்சென்று நடை யோடியனீழ் (பெரிய திருமொழி) என்று ஹம்ஸமானது ஸ்திரீகளின் நடைமயங்கக் கண்டு தானும் அப்படி நடக்கக்கொடுக்கப் பின்செல்லுமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதுபோல ஸ்வாமி ஸீஅன்ன நடைப வணங்காந பிராட்டியினுடைய நடைவாய் பின்செல்லுவார். அதாவதென்னெனின், பிராட்டியின் நடையாவது அவ னுடைய நடத்தை. சேதநர்களைக் குறித்து எம்பெருமான் திருத்தில் புருஷகாரம் செய்வதே பிராட்டியின் பிரதானக்ருத்யமாகும். ஆக ஸ்வாமி அநுஸரிக்கையா வது, தாமதம் அப்படி புருஷகாரக்ருத்யத்திலே ஊன்றியிருக்கையாகும். பிராட்டி புருஷகாரம் செய்யாவிடில் எம்பெருமான் முக்தி ஸாம்ராத்யபலிக்கமாட்டாதது போலவே எம்பெருமானார் புருஷகாரம் செய்யாவிடிலும் அதனை அளிக்கமாட்டா வென்பதை ஸீகத்தே ரங்கி நிஜமபிபதம் மீதசிகாதேசகாங்க்ஷி என்கிற ந்யாஸத்திலே ஸ்ரீ ஸங்கதியினால் ஸ்ரீ தேசிகன் வெளியிட்டார்.

934 ஸீஅன்னமென் கமலத்தணிமலர்ப்பீடத்து அலைபுலனினக் குடை நீழல்.....வீற்றிருக்கும் ஸீ (பெரிய திருமொழி) என்று, ஹம்ஸமானது மேலே யெழுந்த தாமரையிலேயாகக் குடையாகக்கொண்டு வீற்றிருக்குமென்றது — ஸீஅக் கமலத்திலேபோலுந் திருமேனியடிகள் என்கிற திருவாய்மொழியினால் எம்பெரு மானுடைய திருமேனி தாமரையிலேயாகக் சொல்லப்படுவதால் பத்மபத்ர நிபர் வாமனமான அந்தக் திருமேனியை ஸ்வாமி தமக்கு ஹம்ஸர துக்க ஆகாய் தட் டாதபடி ஒதுக்க நிழலாக குடையாராயிருந்தவர் ஸீவாஸுதேவ தருச்சகமஹி

935 ஸீஅன்னம் செத்தெனென்களையைய வித்திருக்கும் ஸீ (பெரிய திரு மொழி) என்று, ஹம்ஸம் பக்தவத்சலமென்கெத்தெனின் அகலவக் கவரிகளாக (சாமரமாக)க் கொண்டு வீற்றிருக்கமென்றது, ஸீஅனாமதா ப ஹ பக்த மஹாபக்த ஸீ என்கிற பக்த பரிபக்ஷவமான ஹ்ரணத்தையுடையாரான சேதநர்களைச் செத்தெற் கதிர்களாகக் கொள்ளக்கூடலது. அவர்கள் சாமனா வீகதக் முதலிய கைங்கரிய வ்ருத்திகளைச் செய்ய சீரிய கெகாசனத்தில் ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருந்தபடி வைச் சொல்லுகிறது.

936 *சங்கமனெழுவச் செஞ்சல பவனாயேறி அன்னாவி பெண்டியோடு மமநம் ஸீ (பெரிய திருமொழி) என்று, ஹம்ஸமானது சங்கசனின் மூதக்கத்தை இனிதாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்குமென்றது. சுத்த ஸ்வபாவச்சரண நிஷயரீ களைச் சங்க என்கிறது. அன்னவர்கள் செய்யும் விதுதிரசொஷர்களைக் கேட்டுக் கொண்டு ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது.

மணவாளமாழ்வரின் “ஸ்ரீமத்பரம்து” பதாம்புல பருங்கராஜம்” என்று எம்பெருமானாரை வண்டாக அநுவிச்செய்துதின்பொருத்தங்கள்

937 வண்டு மதுவரதமென்று பேர்பெற்றிருக்கும். தேவதன்ம பேர்பெறு வதைக் கெள்ளாது என்று படி. அதுபோல *உளங்கனிந்திருக்கும்டியவர தகை னுள்ளத்துருநி பக்தனை என்கிறும், ஸீஎனக்குத தேனே பாலே கன்னெய்முக்தி என்கிறும், ஸீதனை நன்பாலைக் கன்னலை யமுதை ஸீ என்றும் பலவிடங்களிலும் தேனாகச் சொல்லப்பட்ட பகவத் விஷயத்தை விநாயி ஸீகாரயிருதவந்திதி பரத

பங்கஜ நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி, ஸ்திதேரவிந்தே மகரந்த நிரீப்பரே மது
வ்ரதோ நேஷு ரகம் ஹி வீக்ஷதேதீ என்று ஆளவந்தா ரஞ்ஞிச்செய்தபடியே மற்ற
ஞென்றைக் கண்ணெடுத்துப் பாராமல் இடனை யறுபவிப்பதையே விரதமாகக்
கொண்டிருந்தவர் எம்பெருமானார்.

938 *வரிவண்டு தேதென வென்றிசைபாடும்* யாழினிசை வண்டினங்கள்
ஆளம்வைக்கும் *வண்டினங்கள் காமரங்களிசைபாடும்* என்கிறபடியே எப்போதும்
முரல்வதே வண்டுகளுக்குப் பணி. அதுபோல *மச்சித்தா ம்த்தகதப்ராணா போத
யந்த: பரஸ்பரம், கதயந்தச்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி சஜீ என்று திரா
சாரீயன் பணித்தபடியே அநவரதமும் எம்மாணச் சொல்லிப் பாடுவதையே போது
போக்காகக் கொண்டவரும். ஐயாழினிசை வேதத்தியலான திருவாய்மொழியைப்
பாடிக்களிப்பவருமான எம்பெருமானாரைச் சொல்லுகிறது ஐஅறுகால் வரிவண்டு
கள் ஆயிரநாமஞ்சொல்லிச் சிறுகாலைப் பாடும்ஐ என்றும், ஐஎல்லியம்போது இருஞ்
சிறைவண்டு எம்பெருமான குணம்பாடிஐ என்றும் அருளிச்செய்த பெரியாழ்வார்
ஸ்வாபதேசப் பொருளையே வெளியிட்டருளினராயிற்று. எம்பெருமானுடைய
திருநாமங்களையும் திருக்குணங்களையும் பாடுகிறவண்டு காட்டில் திரீயும் வண்டாக
இருக்கமுடியாதன்றோ.

939 வண்டு சஞ்சரீகமென்று பேர்பெற்றிருக்கும்; ஓரிடத்தில் தங்கி
யிராது மதுவுள்ளிடமெங்கும் பறந்து திரியும். அதுபோல, ஐகண்டியூரங்கம்
மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லை யென்கிற திருப்பதிகள்தோறும் மண்டி, ஐஎண்டிசையும்
பேர்த்தகரம் நான்குடையான் பேரே திப் பேதைகான் தீர்த்தகரராயின் திரிந்துஐ
என்று புகத்தாழ்வார் நியமித்தபடியே ஐகொங்குள் குடந்தையுப் கோட்டியூரும்
பெருமெங்குந் திரிந்துஐபதியேபரவித்தொழும் தொண்டராயிருந்தவரன்றோ எம்
பெருமானார். ஐஸ்ரீரங்கம் கரிசாலமஞ்ஞநிரிமித்யாதி.

940 வண்டு எந்த ஸமயத்தில் எங்குச் செல்லவேணுமென்று நினைத்தா
லும் அதற்குத் தடை கிடையாது ஸந்திதிகளில் கசப்பக்குறைவான னுள்ளும்
எம்பெருமான் திருமுடிமீதும் தாராளமாகப் புகக் காணாதின்றோம்; அதுபோல
ஐபின்னிட்ட சடையானும் பிரமணு மிந்திரனும் துன்னிட்டுப் புகலரியஐ என்றும்
ஐகந்தரர் நெருக்க விச்சாதரர் நூக்கஐ என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவரசல்
களிலே ஸைலாபரரானவர்கள் நிறைந்து தலை நுழைக்க வொண்ணாதபடி நெருக்க
அதிகாரச் செல்லத்துடனே தடையும் சங்கையுமொன்றுமின்றிக்கே உள்ளேபுகுந்து
ஐஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வடிவிலாடிமை செய்து வாழ்த்தவர் எம்
பெருமானார். ஐஅப்பனுக்குச் சங்காழி யனித்தறனும்போது கண்டு போவென்றோ
திருமலையில் உட்புகஐது. இந்த ப்ரஸங்கத்தில் ஆண்டாளனுபவமும் சேலர்.

ஆண்டாளுடைய மேகவிடுதூதின் விசேஷார்த்தங்கள்

941 நாச்சியார் திருமொழியில் எட்டாவது பதிகம் *விண்ணீவமேலாப்பு
*என்பது. இதில் ஆண்டான் மேகத்தைத் தூதுவிகுருளென்பது "மேகத்தை
வேங்கடக்கோன் விடுதூதின் விண்ணப்பம்" என்கிற திருமணப் பாசாக்

தினனும் தெளிவாகும். தூது செல்வதற்கு யோக்கையற்றதான மேகத்தைத் தூதனுப்புதல் பொருந்துமோ? என்று ஒரு சங்கை தோன்றும். மேகஸந்தேச மென்கிற வடமொழி தூவொன்றை இயற்றிய காளிதாஸ மஹா கவியானவர் — “தாமஜ்யோதிஸ் ஸலில மருதாம்” என்கிற ச்லோகத்தில் இத்தகைய சங்கையைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டு — “காமார்த்தா ஹி ப்ரக்ருதிக்குபணு: சேதநா சேதநேஷு” என்று ஒருவாறு ஸமாதான முஸ்த்தி வைத்தார். காமத்தின் மிகுதியினால் சேதந அசேதநவிலேகமின்றிக்கே யொழிந்ததென்று காட்டினாராயிற்று. இதனால், அந்த மேகத்தை அசேதநமென்றே ஸித்தாந்தம் செய்ததாகத் தெரிகிறது. ஆண்டாள் தூதுவிட்ட மேகம் அசேதநமன்று. அறிவில் தலைநின்ற பரமாசாரியரையே தூதுவிட்டாள். அதாவது ஆசார்ய ஸார்வபௌமரான ஸ்வாமி எம்பெருமானார் தாமையே என்று உணரவேண்டும். இராமானுச நூற்றந்தாதியில் “குணத்திகழ் கொண்டல் இராமானுசன் எங்குலக்கொழுந்தே” என்று எம்பெருமானுரை மேகமாகக் கூறியிருப்பதுங் காண்க. (கொண்டல் — மேகம்.) “விண்ணிலேமேலாப்பு என்கிற இப்பதிகத்தில் பாசுரந்தோடும் ஆண்டாள் மேகத்திற்கு இடுகிற அடைமொழிகள் எம்பெருமானார்க்கு மிசவும் பெருந்தமாயிருக்கின்றனவென்பதை சுண்டு நிரூபிப்போம்.

942 முதற்பாட்டில், *மேலாப்பு விரித்தாற்போல் மேகங்கள்! * என்றுள்ளது மேலாப்பாவது மேற்கட்டு; விதான மெனப்படும். அது எப்படியிருக்குமென்றால் விசிததாமாண வர்ணங்கள் அமையப்பெற்றிருக்கும். ஸுதர்சந சதகத்தில் ஜ்வாலா வர்ணவத்தில் ஐந்தாவது ச்லோகம் “சயாமம் தாமப்ரஸ்ருத்யா க்லசந பகவத:” என்பது அதனால் விதானமென்பது நாநாவகையான வர்ணங்கள் அமையப்பெற்றிருக்க மென்று அறியத்தக்கது. எம்பெருமானுருடையபடியும் இதுவேயாதும். “சயாமலா தமிழொரு மூன்றும் கருதிகள் நான்கும் எங்கையிலா வற நெறியாவும் தெரிந்தவன்” என்று இராமானுச நூற்றந்தாதியில் அருளிச்செய்கிற படியிய எம்பெருமானார் நிறத்தில் ஸகல சாஸ்திர விஜ்ஞானமும் நிரம்பியிருத்ததால் அதுகொண்டு நாநாவர்ணமுடைமை உணரத்தக்கது. அன்றிக்கே, மேலேயெடுத்துக்காட்டிய ஸுதர்சந சதக ச்லோகரத்தத்தில் ஸ்ரீ ஸுதர்சந ஜ்வாலையே விதானமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதனால் இங்கு மேலாப்பு என்கிற சொல்லால் ஸ்ரீ ஸுதர்சந பழவணியே விலகிக்கவும் குறையிலில்லை. இராமானுச நூற்றந்தாதியில் ஐ அடையார்கமலக் தலர்மகள் கேள்வன் கையாழியென்னும் படையோடு... இராமானுசமுனியாயின இந்நிலத்தேஐ என்கிற பாசுரத்தாலும், யதிராஜஸப்ததியில் ஐ அப்கு தகப்ரதிபநநயந்மயத்தை: வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதை: முராரே:ஐ என்ற ச்லோகத்தாலும் எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் கோற்றெய்ன்று காட்டப்பட்டது. சரித்திரவகையில், ஸ்வாமி சேஷாவதாரர் என்கிற தத்தவர இருக்கச்செய்தேயும் ப்ரபாவ விசேஷங்களை நோக்கிப் பலபடியாகவும் உக்லேகிக்க ஓராகிய முண்டாகையாலே பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் தோற்றமாக உக்லேகித்ததும் ஒக்கும். ஐ அஸ்தரக்ராமாக்ரேஸரம்ஐ என்று பட்டரும் ஐ அஸ்தரக்ராமஸ்யக்ருதஸ்தஸ்ய ப்ரபவதும் யம் ப்ரசக்ஷதே. ஸோவ்யாத ஸுதர்சனோ விச்வம்

ஆயுதை: ஷேரீட்சாயுத:ஜீ என்று தேசிகனும் பணித்தபடியே ஆயுதத்தலைவர் திரு வாழியாழ்வார்களே யாதலாலும் அந்தத் திருவாழியாழ்வான் (ஸுதர்சன சதகத்தில்) விதானமாக வருணிக்கப்பட்டிருப்பது கீழ் விவரிக்கப்பட்டிருத்தலாலும் இங்கு ஆண்டாள் பாகரத்தில் மேலாப்பு என்றது உடையவர் திருவாழி யாழ்வான் தோற்றமென்று உத்பிரேகழிக்கவுரியர் என்பதைக்காட்டுவதாகக் கொள்ளத்தகும். ஜீதொடுத்து மேல்விதானமாய் பெளவநீரராவணைஜீ என்ற மழிசையர்கோன் பாகரப் படியே திருவனத்தாழ்வானை விதானமாகக்கொண்டு ஸ்வாமியின் சேஷாவதாரத் தவம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளுதல் மிக நன்று.

943 [2. மாமுத்ததிசெசாரியும் மாமுகில்காள்] எம்பெருமானாராகிற காளமேகம் நவநிதிகளைச் சொரிந்தருளிற்று. அதாவது, ஸ்வாமி திருவாய்பலர்ந்தருளின திவ்ய க்ரந்தங்கள் ஒன்பது: (1) ஸ்ரீபாஷ்யம், (2) வேதாந்த தீபம், (3) வேதாந்தஸாரம், (4) வேதாந்தத் ஸங்க்ரஹம், (5) தீதாபாஷ்யம், (6) நிதிய மென்கிற பகவதாராதன ப்ரயோகம், (7) சரணுகதிகத்யம், (8) ஸ்ரீரங்ககத்யம், (9) ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம், இவ்வொன்பது திவ்ய க்ரந்தங்களும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் களுக்கச் சேம்ஸ்வப்பான நிதிகளாதலால் ஜீமாமுத்த நிதி சொரியும் மாமுகிலெண் றது மிக்க பொருத்தமாயிற்று. நிதி சொரியும் என்றது நிதியான எம்பெருமா னுடைய ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிசேஷத்தங்களை யெல்லாம் ஜீதாழாதே சார்ங்க முதைத்த சரமழைபோல் சிஷ்யர்களுக்கு வர்ஷித்தவர் என்றபடியுமாம்.

944 மூன்றாம் பாட்டில் ஜீஅனியத்த மேகங்காள்!ஜீ என்பது விளி; தனைய பண்ணுமியக்ஷுடைய மேகங்களே! என்றபடி. க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்தாகாரிய ரென்று ஸ்வாமி எம்பெருமானார்க்கே ப்ரஸித்தியாதலால் இது மிக்க பொருத்த மாகும்! ஆசார்யஹ்ருதயத்தில 'நண்ணுதார் மெய்யினூனாசை நிர்வேதத்தோடே' என்று தொடங்கி 'தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிகுக்கும் இவர்க்கும் இவரடிபணிந்த வர்க்குமே இவைவயுள்ளது' என்றருளிச்செய்தது இங்கே அநுஸந்தேயம். 'இவரடி பணிந்தவர்'—உடையவர்.

945 நாலாம் பாட்டில் ஜீமின்னுசத் தெழுகின்ற மேகங்காள்!ஜீ என்பது விளி; மின்னல் தோன்றப்பெறுத மேகம் அவ்வளவாக வர்ஷிக்கமாட்டாது, மின்ன லுள்ளபோது கனத்தவர்ஷம் அணிதென்று நிச்சயிக்கும்படி மிகுக்கும். ஸுதர்சன சதகத்தில் ஜீக்ருஷ்ணம்போதஸ்ய பூஷாஜீ என்கிற ச்லோகத்தில் ஜீப்ராப்தாம் ஆவேதயந்தீ உத்படாய் வருஷடிம் சஞ்சலாஜீ என்றதும் காண்க. ஆகவே பெய் யாத வெறும் மேகமன்றிக்கே நன்கு பொய்யும் மேகமே! என்றபடியாய் எப்போ தும் அசிகங்களே வர்ஷித்துக்கொண்டிருக்கு மெம்பெருமானுரைச் சொல்லிற் றுவிற்று. ஜீதாரண்வழியாயுபதேசித்தார் முன்னோர் என்று மாமுனிசாருளிச்செய்த படியே, உபதேசத்திலே ஸங்குசிதர்களான முன்னோர்களைப்போலன்றியே அதில் அபிநிவேசம் மிக்கவர் எம்பெருமானாராதலால் இது மிக்க பொருத்தம். அன்றியே, ஆகத்து-திருமார்பிலே, மின் எழுகின்ற - மின்னற்கொடியோன்ற மஜ்ஞஸதீரம் விளங்கப்பெற்ற எம்பெருமானாரே! என்றதாகவுமாம். மதாந்தர ஸம்நயாஸிகளைப் போலே யஜ்ஞாபவித்ததை அறுத்துப்பொசடுகை யன்றிககே உபநிதிதம் ரகிம

லோபவீதம்நிலங்கிய மின்னூல் (முந்நூல்) வாழிநீ என்கிறபடியே அந்த பஞ்ஞோப லீதம் மிக அழகாக விளங்குந்தன்மை வக்தவ்யமேயாகும். “ஹேள தாமநீஸவர்ண ஹேளவர்ண பஞ்ஞஸூத்ரம்” ஆகையாலே மின்னலாகச் சொல்லிற்று அன்றிக்கே, ஆகத்து-திருமேனியிலே, மின் எழுகின்ற-மின்னல்போல் பளபளவென்று திகழ் கின்ற காஷாயம் காட்டு தாப்பெற்ற எம்பெருமானாரே! என்றதாகவுமாம். “காஷா யேண க்ருதீர்பீதவஸநா” என்றார் தேசிகன்.

946 ஜத்தாம்பாட்டில் *வாண்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த மாமுகில்காள்!* என்று விளியுள்ளது. வாண் என்று பரமபதம்; அதைக் கையிலே கொண்டு கிளர்ந் தெழுந்த மேகமாம் எம்பெருமானார், இவ்விடத்தில் *ஞானங்கனிந்த நலங் கொண்டு நாடொறும் நைபவர்க்கு வானங்கொடுப்பது மாதவன், வல்லியேயேன் மனத்தி லீனங்கடித்த இராமானுசன் தன்னை யெய்தினர்க்கு அத்தானங்கொடுப் பது தன் தகவென்னுஞ் சரண்கொடுத்தே” என்கிற நூற்றந்தாதிப் பாசரம் எமது விரிவுரைபோடுங் காணத்தக்கது. அன்றிக்கே, சரணுகதிகதயத்தில் *அஸ்து தே, தனயவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே” என்றவிடத்திற்கு ச்ருதப்ரகாசிகாசாரியர் இட் டருவின விபாக்கியானத்தின்படியே, ஜவாண்கொண்டு—பரமபதத்தை தமக்கும் தம்மடியவர்க்கும் உரித்தாகப் பெற்றுக்கொண்டு, கிளர்ந்தெழுந்த எம்பெருமா னாரே! என்ற படியுமாம். அன்றிக்கே, *ஸோயம் ராமா நுஜமுநீரபீ ஸ்வீயமுக்திம் கரஸ்தாம் பதஸம்பந்தாத் அமநுத கதம் வரீணயதே கூரநாத:” என்கிற கலோ கத்திலமைந்த ஜகிஹ்பத்தின்படியே கூரத்தாழ்வான் ஸம்பந்தத்தாலே தமக்குப் பரமபதம் கரஸ்தமென்று கொண்டு, கிளர்ந்தெழுந்த—பெருமகிழ்ச்சி யெய்தின எம்பெருமானாரே! என்றதாகவுமாம்.

947 ஆஜம்பாட்டில் *சலங்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த தன்முகில்காள்!* என்று விளியுள்ளது. ஜலம் என்கிற வடசொல் சலமெனத் திரிவது போலவே ச்சலம் என்கிற வடசொல்லும் சலமெனத் திரியும், ச்சலமாவது கபடம். யாதவ ப்ரகாசனுடைய கபடத்தை, கொண்டு — யாத்திரை வழியில் தெரிந்துகொண்டு, கிளர்ந்தெழுந்த—தென் திசைநோக்கிப் புறப்பட்ட ஸ்வாமியே! என்றபடி. அங்ங னம் திருநல்வாழ்கையில் தேவப்பெருமானுக்கு விடாய்தீரத் தீர்த்தமளித்ததனும் சாவகவிலாற்றில் நின்றும் தீர்ந்தக்கொண்டெழுந்த தன்முகிலென் லவுமாம்.

948 ஏழாம்பாட்டில் *சங்கமாகடல் கடைத்தான் தன்முகில்காள்!* என்று விளியுள்ளது. கடல்கடைந்து அமுதங் கொண்டவனா எம்பெருமானா டைய ஸம்பந்தம் பெற்ற மேகமே! என்று அந்யாபதேசத்தில் சொன்னபடி, ஸ்வாபதேசத்தில் *மறைப்பாற் கடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தாற்கடைந்து, துறைப்பால் படுத்தித் தமிழாயிரத்தின் கவையயிர்தம், கறைப் பாம்பு கணப்பள்ளி யான் அன்பரீட்டங்கனித்தருந்த நிறைப்பான்” என்று பிள்ளைப்பெருமானை உட்கார் (கலம்பகத்தில்—காப்பு) பணித்தபடியே மறைப்பாற்கடலைக்கடைந்து அமுதமளித் தவரான தம்மாழ்வாகுடைய ஸம்பந்தம்பெற்ற எம்பெருமானாரே! என்றபடி; *பாமன்னுமாறனடி பணிந்துய்ந்தவன்—இராமானுசன். *பராங்குசபாதபக்தம் தானா நுஜம்” என்றிதே ஸ்வாமிக்கு நிஜபகம்.

949 எட்டாம் பாட்டில் *கார்காலத்தெழுகின்ற கார்குழில்காள்! * என்று விளியுள்ளது. மழை காலத்தில் எழுகின்ற மேகமே! என்றபடி. *அவிவேக கநாந்த திங்முகே பஹுதா ஸந்தததுக்கவர்ஷிணி, பகவந் பவதுர்திநே* என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்த ஸம்ஸாரமழைகாலத்திலேதோன்றிய எம்பெருமானாரே! என்றபடி.

950 ஒன்பதாம்பாட்டில் *மதயாணேபோலெழுந்த* என்றதைக்கொண்டே இராமாநுச நூற்றந்தர்தியில் *பண்டருமாறன் பகந்தமிழ் ஆனந்தம் பாய்மத மாய் விண்டிட எங்களிராமானுச முனிவேழம்* என்று அமுதனாரருளிச்செய்தார். வேழம்-யாணே. இரண்டாந் திருவந்தாதியில் *பெருகுமத வேழம்* என்ற பாசுரத்தின் உள்ளுரை பொருள் காண்க. ஆக ஒன்பது பாசுரங்களிலுமுள்ள விசேஷண ஸ்வாரஸ்யத்தை நன்குநோக்குமிடத்து ஆண்டாள் எம்பெருமானாரையே மேகமாக விளித்துத் தூதுவிட்டாளென்னுமிடம் தெளிவாகுமென்பது சுருக்கமாக நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

உபதேச ரத்தினமாலையில் நின்றுமெடுத்த
எம்பெருமானார் திருநாள் பரிசுரங்கள் முதலானவை

951 இன்றுலகீர்! சித்திரையில் ஏய்ந்த திருவாதிரைநாள் என்றையிலு மின்றிதனுக் கேற்றமென்தான்?—*என்றவர்க்குச் சாற்றுகின்றேன் கேண்மின் எதிராசர்தம்பிறப்பால் நாற்றிசையும் கொண்டாடும் நாள். (27)

உலகத்தவர்களே! இந்நாள் சித்திரை மாதத்தில் பொருத்தம்பெற்ற திருவாதிரை நகரத்திரம்; மற்றுமுள்ள தினங்களைக் காட்டிலும் இந்நாள் நாளுக்குச் சிறப்பு என்கொல்? என்று கேட்பவர்களுக்கு விடை கூறுகின்றேன்; உடையவருடைய திருவவதாரத்தினால் நாலு திசைகளிலுமுள்ளவர்கள் கொண்டாடும் நன்னாளிது.

952 ஆழ்வார்கள் தாங்கள் அவதரித்த நாட்களினும்* வாழ்வானநாள் நமக்கு மண்ணுலகீர்!—*ஏழ்பாரு முய்யவெதிராசருதித்தருளும் *சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை. (28)

ஆழ்வார்கள் திவ்யப்ரபந்தங்களை யருளிச்செய்த மாத்திரமே; அவற்றைப் பல படிகளாலும் வளர்த்தருளினவர் எம்பெருமானாரே யாதலாலும், இவ்விஷயத்தை அக்காலத்திலேயே "தமிழ்மறைகளாயிரமும் சுன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்தனிதத்தாய் இராமாநுசன்" என்பவை முதலான தனியன்களால் பூருவர்கள் வெளியிட்டிருந்ததனாலும், பெற்றவர்களைக் காட்டிலும் வளர்த்தவர்களுக்கே பெருமை பொருந்துமாதல்பற்றி இப்பாசுரம் மிகப்பொருத்தமானது.

953 எந்தையெதிராசர் இவ்வுலகி லெந்தமக்கா வந்துதித்த நாளென்னும் வாசியினால் —*இந்தத் திருவாதிரைதன்னின் சீர்மைதனைநெஞ்சே! ஒருவாம லெப்பொழுதுமோர். (29)

ஆதிசேஷன் திருநாட்டிலிருப்பை விட்டுப் பலபலகஷ்டங்களுக்கு ஆஸ்பதமான இவ்விருந்தருமானாலத்திலே அவதரித்தருளினது நித்யஸம்ஸாரிகளான நம்போக

வாரைப் பிறவிக் கடலில்தின்றும் கைகொடுத்தெடுப்பதற்காகவே என்று அநு
ஸந்திக்கவேணும்.

954 ஓராண்வழியா யுபதேசித்தார் முன்னோர்
ஓரா ரெதிராச ரின்னெருளால்—*பாருலகில்
ஆசையுடை யோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்கள்! கூறுமென்று
பேசி வரம்பறுத்தார் பின். (37)

“நாதமுனி முதலாம் நம் தேசிகரை” என்றருளிச் செய்தவர் எம்பெருமானாரை
விசேஷித்து எடுத்துக் கூறவேண்டி இப்பாசரமும் அருளிச்செய்கிறார். எம்பெரு
மானாரைப்பற்றி ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தில் “மாறனுரை செய்த தமிழ் மறைவளர்த்
தோன் வாழியே” என்று மாமுனிகள் தாமே அருளிச்செய்தவராதலால் அவ்வெம்
பெருமானார் தமிழ்மறையை வளர்த்தருளினபிரகாரங்களில் மிகமுக்கியமானதொரு
பிரகாரத்தை இப்பாசரத்தில் அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீமந்தா தமுனிசன் முதலான
பூருவாசாரியர்கள் திவ்யப் பிரபந்த வியாக்கியானங்களை இட்டருளவல்லவர்களா
யிருந்தும் ஒருவரும் இட்டருளவில்லை; உபதேசித்துவந்தார்களத்தனை; அப்படி
உபதேசித்ததும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஒரு திரளாகக் கூட்டி உபதேசித்தமையிலை.
ஒரு ஆசிரியர் ஒரு சிஷ்யர்க்கு உபதேசிப்பது என்கிற முறையில் ஓராண்வழியடை
வாகவே உபதேசம் நிகழ்ந்து வந்தது. எம்பெருமானார் கா எம் வரையில் இங்ஙனே
நடந்து வந்ததாயிற்று. இதில் குறைண்ட எம்பெருமானார், இங்ஙனே வரம்பு
இருக்கத் தகாது; இதனால் நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவதர்சனம் ஸங்குதிதமாகிறதே யல்லது
விரிவு பெறுகின்றதில்லை; இந்த வரம்பை அறுத்தேயாகவேணும்” என்று திருவுள்
ளம்பற்றி, பாருலகில் ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்கள்! கூறுமென்று பேசி
வரம்பறுத்தாராம்; அதனாலேயே திருவாய்மொழிக்கு வியாக்கியானங்கள் விசேஷ
மாக அவதரிக்க இடமுண்டாயிற்றென்று இப்பாசரத்தினால் தெரிவித்தவாறு.

955 எம்பெருமானார் தரிசனமென்றேயிதற்கு*
நம்பெருமாள் பேரிட்டு நாட்டிவைத்தார்—*அம்புலியோர்
இந்தத் தரிசனத்தை யெம்பெருமானார் வளர்த்த*
அந்தச் செயலறிசைக்க கா. (38)

கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானாருடைய திருவுள்ளத்தின் வைசால்யத்தை அருளிச்
செய்த ப்ரஸங்கத்திலே அவ்வெம்பெருமானாருடைய திருநாமத்தையிட்டே நமது
ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்சனத்தை வ்யபதேசிக்க நேர்ந்த பெருமையையும் கௌரியிட
வேண்டி இப்பாசரமருளிச் செய்கிறார். கலியுகாதியில் திருவவதரித்த நம்மாழ்வா
ரது காலத்திற்கு முன்னமே அநாதியாக விளங்கிவருவதான இந்தத் தர்சனத்தை
‘ஸ்ரீராமா நுஜதரிசனம்’ என வழங்கி வருவானேன்? இத்தரிசனம் ஸ்ரீராமா நுஜ
ரால் நாதனமாக நிருமிக்கப்பட்டதா என்ன? என்று சிலர் சங்கிப்பதுண்டு. அந்த
சங்கைக்குப் பரிஹாரமும் இப்பாசரத்தினால் செய்ததாகிறது. ஸ்ரீ ராமா நுஜ
தர்சனமென்று வழங்குவரும்படி நியமித்தருளினவர் ஸ்ரீரங்கநாதர். அப்படி அவர்
நியமித்ததற்குக் காரணம் இத்தர்சனத்தை ஸ்ரீராமா நுஜர் பலபடிசளாலும் வளர்த்
தருவினாரென்பதுதான். திவ்யப் பிரபந்தங்களை வளர்த்தருளினது முக்கியமானது.

956 இந்த வுபதேச ரத்தின மாலைதன்னை*

சிந்தைதனில நானும் சிந்திப்பார்*—எந்தை
எதிராச ரின்னருளுக் கென்று மிலக்காகி*
சதிராக வாழ்ந்திடுவர்தாம்.

(73)

எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பான விஷயங்களையே தொடுத்து இயற்றி யுள்ள இந்தச் சொல்மாலையைச் சிந்தையிலே அணிந்து கொள்ளுமவர்க்கு எம்பெரு மானருடைய பரமகிருபையே பேராகுமென்று பலனருளிச்செய்து தலைக்கட்டினு ராயிற்று. எம்பெருமானார் எழுபத்துநான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளை நியமித் தருளினவராதலால் அந்தக்கணக்கிலே எழுபத்துநான்கு பாசரமாக இத்திவ்யப் பிரபந்தத்தை இயற்றியருள வேணுமென்று மணவாள மாமுனிசன் திருவுள்ளம் பற்றி யிருந்தாராம்; அப்போது மாமுனிகளையே தெய்வமாகக் கொண்டவொரு மஹாசார்யர் 'மன்னுயிர்காளிங்கே மணவாளமாமுனிவன்' என்கிற பாசரத்தைப் பணித்து இந்தப் பாசரம் உபதேசரத்தினமாலையோடு சேர்ந்தே அநுஸந்திக்கப் படுமாறு அருள்புரியவேணுமென்று பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே வணங்கி வழி பட்டுப் பிரார்த்திக்க அப்படியே பகவந்தியமனமாயிற்றென்று பெரியார் பணிக்கக் கேட்டிருக்கை, ஆனது பற்றியே எழுபத்துமூன்று பாட்டளவிலே தலைக்கட்டினர்.

ஸ்ரீ

திருமலை அனந்தாழ்வான் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ ராமாநுஜ சதுச்சலோகி

கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் திருநாராயணபுரம் ஆகிய நான்கு திருப்பதி களிலும் எம்பெருமானருடைய வெற்றிக்குப் பல்லாண்டுபாடும் சலோகங்கள்.

957 அநிசம் பஐதாமநந்யபாஜாம்

சரணம்போருஹமாதரேண புஸ்ஸம் |

விதரந் நியதம் விபூதிமிஷ்டாம்

ஜய ராமாநுஜ! ரங்கதாம்நி நித்யம்.

(1)

எம்பெருமானாரே! (உமது) திருவடித்தாமரையை அன்போடு எப்போதும் ஆசிரயித் திருக்கின்ற அநந்யகதிகளான அடியார்களுக்கு எந்தவிபூதி இஷ்டமோ அந்த விபூதியைத் திண்ணமாக அளித்துக்கொண்டு திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே எஞ்ஞான்றும் வாழக்கடவீர்.

958 புவி நோ விமதாந் தவதீயஸுக்தி:

குலிசீபூய குத்ருஷ்டிபிஸ் ஸமேதாந் |

சகலீகுருதே விபச்சிதீட்டா

ஜய ராமாநுஜ! சேஷசைலச்ருங்கே.

(2)

எம்பெருமானாரே! விதவான்கள் போற்றத்தக்க தேவரீரது ஸுஸுக்தியானது வஜ்ராயுதம் போன்று இப்பூமியிலுள்ள குத்ருஷ்டிகளுட்பட நமது பிரதிஷ்டிகள்

யாவரையும் பொடிபடுத்துகின்றது. (இப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த ஸ்ரீஸுக்திகளை யருளிய தேவரீர்) திருவேங்கட மலையுச்சியில் பல்லாண்டு பல்லாண்டாக வாழ்ந்தருள வேணும்.

959 ச்ருதிஷு ஸ்மருதிஷு ப்ரமாணதத்தவம்
க்ருபயாலோக்ய விசுத்தயா ஹி புத்தயா |
அருதாஸ ஸ்வத ஏவ பாஷ்யாதகம்
ஜய ராமாநுஜ! ஹஸ்திதாப்ரி நிதயா. (3)

எம்பெருமானாரே! நிர்ஹேதுகக்ருபயினாலே ச்ருதிஸ்மருதிப்ரமாண வுண்மையை யாராய்ந்து மாசற்றமதியினால் மிகச்சிறந்து ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அநுக்ரஹித்தருளிற்று! (இப்படிப்பட்ட தேவரீர்) ஸ்ரீஹஸ்திகிரியில் நிதயஸ்ரீயாக விளங்கவேணும்.

960 ஜய மாயிமதாந்தகாரபானோ!
ஜய பாஹ்ய ப்ரமுகாடலீக்ருசானோ! |
ஜய ஸம்ச்ரிதஸிந்துசீ தபானோ!
ஜய ராமாநுஜ! யாதவாத்ரிச்ருங்கே. (4)

மாயாலாதிகளின் மதங்களாகிற இருளுக்கு இரவி போன்றவரே! பாஹ்யர்கள் முதலானவர்களாகிற காட்டுக்குத் தீப்போன்றவரே! அடியார்களாகிற கடலுக்குச் சந்திரன் போன்றவரே! எம்பெருமானாரே! தேவரீர் யாதவாத்ரியில் நிதயஸ்ரீயாக நீடுழி விளங்கவேணும்.

961 ராமாநுஜசதுச்சலோகீம் ய: படேந்நியதன் னதா |
ப்ராப்நுயாத் பரமாம் பக்திம் யதிராஜபதாப்ஜயோ: ||

நித்யாநுஸந்தையமாக நிருமிக்கப்பட்ட இந்த ராமாநுஜ சதுச்சலோகியை நியமத் துடன் நித்யாநுஸந்தானம் பண்ணுவார்க்கு எம்பெருமானாரது திருவடித்தாமரை களிலே பக்திமிகுதியே கைகண்டபலனாகுமென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டிற்று.

சுருதிஷு ஸ்மருதிஷு
ப்ரமாணதத்தவம்
க்ருபயாலோக்ய
விசுத்தயா ஹி
புத்தயா |
அருதாஸ ஸ்வத
ஏவ பாஷ்யாதகம்
ஜய ராமாநுஜ!

பேரருளாளன் பெருந்தேவரீர் தாயார் ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர்களின் திருவடித் தாமரைகளைச் சிந்தனை செய்துகொண்டு

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் ஸுண்ணங்கராசாரிய
ஸ்ரீவஷ்ணவ நான் தேருந்த

எம்பெருமானார் தொள்ளாயிரத்தறுபது திருநகைத்ர பூர்த்தி
நினைவு மலரான

ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த ஹஸ்தபூஷணம்

— முற்றுப் பெற்றது. —

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.